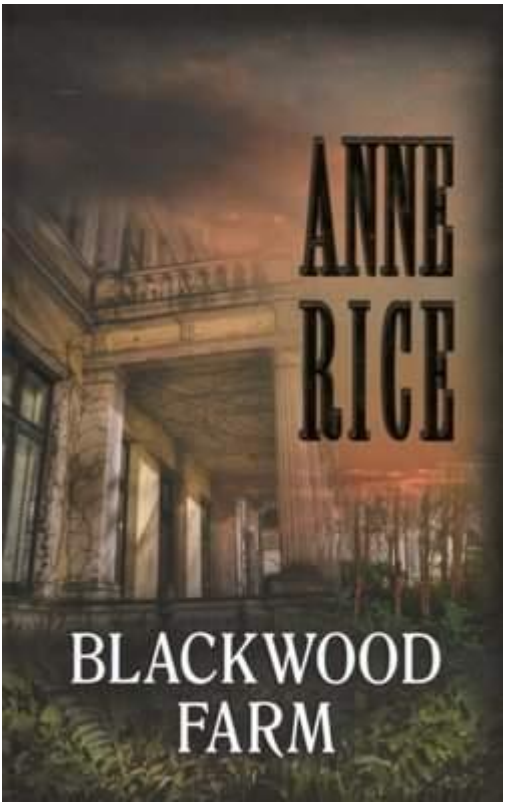
ANNE
RICE
BLACKWOOD
FARM

ANNE RICE

BLACKWOOD-FARM

VÁMPÍRKRÓNIKÁK IX.

Dáin kiadó
Szeged, 2008

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Anne Rice: Blackwood Farm

Copyright © 2002 by Anne O'Brien Rice
All rights reserved.

Fordította: Sóvágó Katalin Borítót

készítette: Koha Kolett

ISBN 978-963-86583-7-1

Hungarian translation © Sóvágó Katalin, 2008
Hungarian edition © Dáin 2000 Kft., 2008

Kiadja a Dáin 2000 Kft.
Levélcím: 6726 Szeged, Déryné u. 41.
Tel.: 20/337-1501
E-mail: dain@freemail.hu
http://www.dain.hu
Felelős kiadó: Csukonyi Zoltán

Nyelvi lektor: Vágó József, Győri Anita
Szaklektor: Dr. Torkos Attila Tördelés:
Szekretár Attila

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 280233
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Fiamnak,
Christopher Rice-nak

Bevezetés

Ismét egy *Vámpírkrónikát* tartasz a kezedben, Kedves Olvasó. Anne Rice az *Interjú a vámpírral* 1976-os megjelenése óta sokszor ragadott tollat, hogy a halhatatlan vérivók történetét egy-egy újabb regényben elénk tárja. A jelenlegi könyv immár a kilencedik a *Vámpírkrónikák* sorában. Nem közvetlen folytatása a sorozat előző kötetének, mely a *Vér és arany* címet viseli, de cselekménye ugyanabban a kitalált világban játszódik, és számos, korábban megismert szereplő fog visszaköszönni rád a lapokról.

Mielőtt hozzáfogsz tehát a *Blackwood Farmhoz*, érdemes áttekinteni, hogy mely könyvek előzték meg az írónő jelen művét. A helyzet azonban bonyolultabb mint hinnénk. Anne Rice ugyanis különböző, természetfeletti[1] képességekkel megáldott hősöket szerepeltet az általa kitalált világban, és e különböző hősök sorsát több, egymásba fonódó kötet és sorozat formájában bontotta ki az elmúlt évtizedek alatt. Írt halhatatlan, vérivó vámpírokról, akiknek eredetét, őstörténetét és közelmúltbeli cselekedeteit a *Vámpírkrónikák* és az *Új vámpírtörténetek* című sorozatokban mutatta be. Írt a szellemeknek és kísérteteknek parancsolni képes boszorkányokról, akiknek képességei családok számtalan nemzedékén adódtak át a mitikus múltból modernkorunkba, és akiknek tettei *A Mayfair-boszorkányok élete* című sorozat lapjain elevenedtek meg. Írt az évezredekig élő, intelligens, békés táltosok fajáról, melyet az erőszakos emberiség néhány túlélőtől eltekintve kiirtott, és melynek utolsó képviselői tovább bonyolították a

Értsd: a tudomány jelen állása szerint megmagyarázatlan

Mayfair-család borzalmakkal és tragédiákkal övezett történetét. Írt a halhatatlanná vált Ramszesz fáraóról, a csontjaihoz láncolt Azrielről és más furcsa lényekről.

Rice hősei – bár ugyanazon fiktív világban élnek – ez idáig többnyire saját útjukat járták, és legtöbbször a róluk szóló, „saját" regényeik illetve könyvsorozataik lapjain bukkantak fel, csupán alkalmanként, rövid időre találkozva a párhuzamos regénysorozatok szereplőivel. Voltak ugyan néhol finom áthallások vagy összefonódások a kötetek közt (pl. a Talamasca nevű szervezet, mely a vámpírok, boszorkányok és táltosok természetfeletti létét egyaránt vizsgálja), ezek azonban inkább csak színesítették az adott regény cselekményének történelmi és paranormális hátterét. Még a boszorkány Merrick Mayfair életének a vámpírokéval való összefonódása is inkább csupán új színt hozott a *Vámpírkrónikákba,* de nem igényelte Anne Rice egyéb regényeinek feltétlen ismeretét. Most azonban eljutottunk a *Blackwood Farmhoz.*

A *Blackwood Farmmal* az írónő nekikezdett annak a régóta várt, nagy kihívásnak tűnő feladatnak, hogy természetfeletti életművének két fő vonulatát, a vámpírok és a Mayfair-boszorkányok történetét közös szálra fűzze, és hogy a harmadik Mayfair-regény, a *Táltos* végén megoldatlanul maradt eseményfonalat, a táltosok sorsát elmesélje. A *Blackwood Farm* tehát sokkal több mint csupán *Vámpírkrónika.* Mayfair-regény is egyben, és ráadásul kísértethistória is. Méghozzá nem akármilyen! Áthatja a New Orleanshez közeli, fülledt mocsárvilág misztikuma, a nagy családok intrikákkal és buja érzékiséggel fűszerezett története, az elmúlás és a halhatatlanság egyaránt delejező rejtélye. És miközben a regény önmagában is kerek, egész és érthető cselekménye lepereg előttünk, néhány vámpír és a Mayfair-család számos tagjának élete elválaszthatatlanul összefonódik, hogy azután a legutolsó *Vámpírkrónikában,* a 2008 második felében magyarul is megjelenő *Blood Canticle*-ben nyerjen értelmet, fellebbentve a fátylat a táltosok rejtélyéről is.

Olvasó Barátom! Ha már ismered Anne Rice ez idáig magyarul megjelent műveit, akkor sejtheted, milyen gazdag történeti hátterű regény vár most Rád. Amennyiben a korábbi kötetek eseményeinek emléke kissé megkopott már, esetleg lapozd fel a nyolcadik Vámpírkrónika, a *Vér és arany* utolsó oldalain található kronológiát (semmiképp ne a mostani kötet

végén közreadottat, hiszen ebben már a *Blackwood Farm* cselekménye is szerepel)! Ha Rice korábbi műveit nem olvastad még, és az eddig leírtak után úgy döntesz, hogy csupán egy egzotikus kísértethistóriára vágysz, akkor nyugodtan kezdd el a mostani regényt; így is élvezni fogod! Ha viszont a *Blackwood Farm* elolvasása előtt szeretnél megismerkedni az előzményekkel, hogy az írónő világát teljes pompájában lásd, és hogy a jelen regény cselekményét gazdagabb történeti és történelmi kontextusban élvezhesd, akkor alább nyújtunk ehhez egy kis segítséget.

Anne Rice természetfeletti világa jelenleg 18 összefüggő történetből ismerhető meg. Ha rendszert szeretnénk találni ebben az életműben, akkor ehhez kétféle módon foghatunk hozzá.

Az egyik a kézenfekvő módszer: a műveket témájuk szerint vesszük szemügyre, és elolvassuk először az egyik (mondjuk a *Vámpírkrónikák* című) sorozatot, majd a másik (A *Mayfair-boszorkányok élete* címre hallgató) regényfolyamot, végül pedig a sorozatba nem illeszthető további könyveket.

A másik, a kevésbé kézenfekvő módszer Anne Rice világának megismerésére az, ha a műveket megírásuk sorrendjében olvassuk végig. Ez a módszer látszólag megtöri ugyan a *Vámpírkrónikák* egységét, valójában azonban nem ezt teszi, hanem a *Vámpírkrónikák* sorában itt-ott logikus szünetet tartva egyetlen, egységes, grandiózus sorozattá fűzi össze a 18 alkotást. Alább ezen olvasási sorrend értelmében soroljuk fel Anne Rice „természetfeletti” műveit, csillaggal jelezve a hazánkban még meg nem jelenteket:

cím	sorozat neve
Interjú a vámpírral	(Vámpírkrónikák 1.)
Rampling Gate ura (novella)	–
Lestat, a vámpír	(Vámpírkrónikák 2.)
A kárhozottak királynője	(Vámpírkrónikák 3.)
A múmia, avagy Ramszesz, a kárhozott	–
Boszorkányok órája	*(A Mayfair-boszorkányok élete)*
A testtolvaj meséje	(Vámpírkrónikák 4.)

Lasher	*(A Mayfair-boszorkányok élete)*
Táltos	*(A Mayfair-boszorkányok élete)*
Memnoch, a Sátán	(Vámpírkrónikák 5.)
A Csontok Szolgálója	–
Pandora	*(Új vámpírtörténetek)*
Armand, a vámpír	(Vámpírkrónikák 6.)
Vittorio, a vámpír	*(Új vámpírtörténetek)*
Merrick	(Vámpírkrónikák 7.)
Vér és arany	(Vámpírkrónikák 8.)
Blackwood Farm	(Vámpírkrónikák 9.)
*Blood Canticle**	(Vámpírkrónikák 10.)

Végezetül annyit, hogy kötetünk utolsó oldalain az író egymással összefüggő regényeinek eseményeit felsoroló kronológia mellett található egy családfa is, mely a Blackwood család néhány nemzedékét taglalja. Vigyázz azonban, csak a könyv elolvasása után tanulmányozd, mert különben idejekorán tudsz meg bizonyos adatokat, mely a regény élvezetét rontani fogja!

Jó szórakozást!

Dr. Torkos Attila

Szeged, 2008. január 6.

Napjaim elmúlának, szívemnek kincsei: terveim meghiúsulának.
Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar sötétség lesz. Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségben vetettem az én ágyamat. A sírnak mondom: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és néném. Hol tehát az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel?
Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban.

Jób könyve, 17:10-15

EGY

Lestat!

Ha megtalálod ezt a levelet a házadnál a Royal utcán, márpedig szentül hiszem, hogy megtalálod, azonnal tudni fogod, hogy megszegtem a törvényeidet.

Tudom, hogy New Orleans tiltott terület a vér vadászainak, és akit ott találsz, irgalmatlanul felkoncolod. De én ezt meg is értem, nem úgy, mint az a sok jöttment betolakodó, akikkel már leszámoltál. Nem akarod, hogy meglássanak a talamascások. Nem akarsz háborút az okkult nyomozók tiszteletreméltó rendjével, ami nekik legalább ugyanannyira érdekük, mint nekünk.

De kérlek, nagyon szépen kérlek, mielőtt utánam vetnéd magad, olvasd el, amit mondani akarok!

A nevem Quinn. Huszonkét éves vagyok, nem egészen egy éve vérvadász, ahogyan alkotóm nevez minket. Mivel azonban árvának tekintem magamat, hozzád fordulok segítségért.

De mielőtt elbeszélném esetemet, kérlek, érts meg valamit: én ismerem a Talamascát, ismertem már az előtt, hogy megkaptam a Sötét Vért, tudom, hogy természettől jók, hogy legendás elfogulatlansággal tekintenek a természetfölötti dolgokra, és igazán nagyon fogok vigyázni, hogy elkerüljem őket, amikor becsempészem ezt a levelet a lakásodba.

Tudom, hogy telepatikus hatalmaddal őrködsz New Orleans fölött. Nem kétlem, hogy megtalálod a levelet.

Ha sommásan akarsz ítélni fölöttem a szófogadatlanságomért, kérlek, nyugtass meg, hogy minden erőddel igyekszel elpusztítani egy szellemet is,

amely gyerekkorom óta a társam. Ez a lény, az én alakmásom, aki, amióta az eszemet tudom, párhuzamosan növekszik velem, most ugyanúgy fenyegeti a halandókat, mint engem.

Hadd magyarázzam el!

Kisfiú koromban neveztem el Lidércnek, jóval az előtt, hogy mesében vagy mondókában hallhattam volna ezt a szót. Nem tudom, hogy maga a szellem adta-e meg ezt a nevet, mindenesetre elég volt kimondanom, hogy megjelenjen. Bár sokszor magától jött, és nem küldhettem el. Máskor viszont ő volt az egyetlen barátom. Familiárisom lett, velem együtt növekedett, és ahogy fejlődött, egyre ügyesebben tudatta velem a kívánságait. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy tudtomon kívül én edzettem és formáltam Lidércet, amíg a mostani szörnyeteggé fajult.

Igazság szerint nem tudom elképzelni az életet Lidérc nélkül. De kénytelen vagyok elképzelni. Ki kell irtanom, mielőtt olyasmivé változik, ami fölött végképp nincsen hatalmam.

De miért nevezem szörnyetegnek ezt a lényt, aki valamikor az egyetlen játszótársam volt? Nagyon egyszerű: amióta vérvadásszá tettek – amibe, megjegyzem, semmiféle beleszólásom nem volt –, Lidérc maga is rákapott a vérre. Minden evésem után átölel, és ezernyi mikroszkopikus seben szívja belőlem a vért magába, amitől élesedik a képe, sőt finom illatot áraszt, holott sose volt szaga. Hónapról hónapra erősebb, és a támadásai egyre hosszabb ideig tartanak.

Már nem bírom elzavarni.

Gondolom, nem lepődsz meg, ha azt írom, hogy támadásaiban van valami bizonytalan kéj; ha nem is olyan élvezetesek, mint az emberi lakoma, orgiasztikus derengésüket nem tagadhatom.

Ám nem az nyugtalanít, hogy ki vagyok szolgáltatva Lidércnek, hanem az, hogy mi lehet Lidércből?

Mármost én az utolsó betűig elolvastam a te *Vámpírkrónikáidat*. Alkotóm, egy ősöreg vérvadász testálta rám, aki a maga módján iszonyú erővel is felruházott.

Históriádban említed a vámpírok eredetét, hivatkozva az egyiptomi Vénre. Ő mesélte el Mariusnak, a bölcsnek, aki több száz éve továbbadta neked.

Nem tudom, hogy Marius és te tódítottatok-e azon, ami a könyveidben

le van írva. Te és cimboráid, az Egyesült Bokor, ahogy mostanában hívnak benneteket, akár hajlamosak is lehettek a füllentésre.

Bár ezt nem hiszem. Élő bizonyítéka vagyok annak, hogy léteznek vérivók – hívják őket vérvadászoknak, vámpíroknak, az Éjszaka Gyermekeinek vagy a Millennium Gyermekeinek –, és teremtésem folyamata megfelelt annak, amit te leírtál.

Habár alkotóm szívesebben nevezett minket vérvadásznak, mint vámpírnak, használta azokat a kifejezéseket, amelyek meséidben olvashatók. Tőle kaptam a Felleg-Ajándokot, hogy tudjak repülni, a Szellem-Ajándokot, hogy láthassam áldozataim bűnét, meg a Tűz-Ajándokot, amivel begyújtok a vaskályhába, hogy ne fázzak.

Szóval elhiszem a meséidet. Hiszek benned.

Elhiszem, mikor azt mondod Akasa, az első vámpír születéséről, hogy minden sejtjét megszállta egy gonosz szellem, amely, mielőtt lerohanta a királynét, megkedvelte az emberi vér ízét.

Elhiszem, mikor azt mondod, hogy ez a szellem, amelyet Amelnek nevezett el Maharet és Mekare, a két boszorkány látóasszony, most mindnyájunkban létezik, mert testének, ha ugyan nevezhetjük annak, titokzatos testének venyigéje mind a mai napig virágot nyit az egymást megalkotó vérvadászokban.

Azt is tudom meséidből, hogy mikor Mekare és Maharet boszorkányokat vérvadásszá tették, attól fogva nem láthatták a szellemeket, és nem beszélhettek velük. Alkotóm is mondta, hogy én is el fogom veszíteni ezt az adottságot.

Hát pedig hidd el, hogy nincs így. Látom a szellemeket, és máig úgy vonzóm őket, akár a mágnes. Talán ez a képességem, ez a fogékonyságom teszi olyan erőssé Lidércet, hogy vámpírvéremet szívhassa. Esetleg az is, hogy nem voltam hajlandó elzavarni rögtön az elején a pokolba.

Lestat, elképzelhető az, hogy ha ez a kreatúra tovább erősödik, márpedig ezt nem vagyok képes megakadályozni – lehetséges az, hogy belebújjék egy emberbe, úgy, ahogy Amel tette az őskorban? Jöhet-e létre másik vámpírfajta, amelynek gyökeréből kihajt az új szőlőtőke?

Nem hiszem, hogy téged hidegen hagyhat ez a kérdés vagy a lehetőség, hogy Lidércből emberek gyilkosa lesz, bár ebben a pillanatban messze nem elég erős hozzá.

Gondolom, megértesz, ha azt írom, hogy ugyanúgy féltem drága szeretteimet – halandó családomat –, mint bármely idegent, akit Lidérc megtámadhat.

Nehéz leírnom ezeket a szavakat. Egész életemben szerettem Lidércet, és haragudtam mindenkire, aki leszólta, mint „képzelt játszótársat” vagy „buta mániát”. Ám én és ő, a régi rejtelmes ágytársak, most ellenségek vagyunk, és rettegek támadásaitól, mert érzem, hogyan lesz egyre erősebb.

Lidérc nem mutatkozik, ha nem vadászom, csupán akkor jelenik meg, ha elteltem friss vérrel. Szellemi közösségünk megszakadt. Amióta vérvadász lettem, annyira emészti a féltékenység, hogy valósággal kiégetett gyermekded elméjéből mindent, amit megtanult.

Ó, úgy fáj ez nekem!

Mindazonáltal megismétlem, hogy nem magam miatt írok. Attól félek, hogy mivé lehet Lidérc.

Természetesen szeretnélek a magam szemével látni. Szeretnék szólni hozzád. Szeretném, ha befogadnál az Egyesült Bokorba, már ha egyáltalán lehetséges. Szeretném, ha te, a nagy törvényszegő, megbocsátanál, mert megszegtem a te törvényeidet.

Szeretném, ha te, akit elraboltak, és akaratod ellenére tettek vámpírrá, kegyesen tekintenél rám, mert ugyanez történt velem.

Bocsásd meg, hogy betörök régi lakásodba a Royal utcán, mert ott szeretném elhelyezni ezt a levelet. Azt is tudd meg, hogy sose vadásztam New Orleansban, és nem is fogok.

Ha már a vadászatnál tartunk, engem is arra tanítottak, hogy csak a gonosztevőt űzzem, és noha nem folttalan az eddigi teljesítményem, tanulok minden lakomával. Elsajátítottam – a te elegáns kifejezéseddel élve – a Kis Kortyot is, és eljárok ricsajos halandó bulikba, ahol észrevétlen gyorsasággal és ügyességgel falatozok.

De mindent összevéve magányos, keserű élet az enyém. Ki se bírnám, ha nem volna a halandó családom. Ami alkotómat illeti, kerülöm őt és körét, amire meg is van minden okom.

Ez egy olyan történet, amelyet szívesen elmesélnék neked. Igazság szerint sok mindent szeretnék mesélni neked. Jó lenne, ha meséim megmentenének a pusztulástól. Nem játszhatnánk azt, hogy találkozunk, én mesélni kezdek, és akkor ölsz meg, ha nem tetszik valamelyik szóvirágom?

Komolyra fordítva a szót: nagyon nyugtalanít Lidérc.

Annyit hadd mondjak, mielőtt zárom levelemet, hogy ebben az utolsó évben, amelyben tanultam a vérvadászatot, olvastam a *Vámpírkrónika*kat és okulni próbáltam belőlük, gyakran megkísértett a gondolat, hogy kimegyek New Orleans mellett ebbe a Tölgyes Rejtekbe, a Talamasca anyaházába. Gyakran szerettem volna hozzájuk fordulni tanácsért és segítségért.

Fiú koromban – aminél most is alig vagyok több – ismertem egy talamascást, aki ugyanolyan tisztán látta Lidércet, mint én – egy Stirling Oliver nevű, kedves, elfogulatlan angolt. Mindenféle jó tanácsot adott a képességeimmel kapcsolatban, és figyelmeztetett, hogy olyan szintre fejlődhetnek, ahol már nem lesz fölöttük hatalmam. Nagyon gyorsan megszerettem Stirlinget.

Továbbá halálosan beleszerettem egy lányba, aki Stirling társaságában volt, amikor először láttam az angolt, egy erős okkult képességekkel született, vörös hajú szépségbe, aki ugyancsak látta Lidércet – és aki felé a Talamasca önzetlen részvéttel kitárta karjait.

Ez a lány ma elérhetetlen számomra. A családi neve Mayfair, amely név előtted sem ismeretlen, habár ez a lány valószínűleg máig nem tud barátnődről és bajtársadról, Merrick Mayfairről.

De bizonyos, hogy ugyanahhoz a családhoz tartozik, amelynek hatalmas médiumai élvezettel állítják magukat boszorkányoknak – én pedig megesküdtem, hogy sose keresem többé. Kivételes tehetségével rögtön rájönne, hogy valami szörnyűség történt velem, azt pedig nem engedhetem, hogy gonoszságomnak akár az árnyéka hulljon rá.

Mikor elolvastam krónikáidat, kissé megdöbbentett, hogy a Talamasca a vérvadászok ellen fordult. Alkotóm is mondta, de nem hittem el, amíg a saját szememmel nem olvastam a könyvedben.

Még mindig nehéz elhinnem, hogy ezek a szelíd emberek megtörték semlegességük ezeréves hagyományát a fajtánknak küldött figyelmeztetéssel. Pedig én úgy láttam, nagyon büszkék a jóindulatukra, és egész mentalitásuk világi és emberséges önmeghatározásukon alapul.

Ezek után a Talamascához sem mehetek. Esküdt ellenségeim lehetnének, ha megtenném. Sőt máris azok. Ráadásul korábbi kapcsolatunk miatt pontosan tudják, hol lakom. Számomra ennél is nyomósabb érv, hogy azért nem kérhetem a segítségüket, mert nem akarod.

Te és társaid az Egyesült Bokorban nem akarjátok, hogy fajtánk vére egy tudós rend tagjainak kezébe essék, akik alig várják, hogy közelről megvizsgálhassanak minket.

Ami vörös hajú Mayfair-szerelmemet illeti, álmomban sem közelednék hozzá, bár időnként megfordult a fejemben, hogy az ő hallatlan erejének segítségével talán sikerülne örökre eltakarítani Lidércet. Ám ez nem menne a nélkül, hogy meg ne ijesszem, össze ne zavarjam, márpedig nem zökkentem ki emberi sorsából úgy, ahogy engem kizökkentettek. Most még inkább el van zárva tőlem, mint az életben.

Így tehát halandó rokonaimat leszámítva egyedül vagyok.

Nem várom tőled, hogy sajnálj. De ha megértesz, talán nem semmisítesz meg azon nyomban, minden figyelmeztetés nélkül engem és Lidércet.

Azt nem kétlem, hogy mindkettőnket simán megtalálsz. Ha krónikáidnak csak a fele igaz, Szellem-Ajándokod akkor is felmérhetetlenül hatalmas. Ettől függetlenül hadd mondjam el mégis, hol vagyok.

Igazi otthonom a Remetelak nevű faház az Ördögszigeten, az északkelet-louisianai Ördögmocsár mélyén, nem messze Mississippi állam határától. Az Ördögmocsárt a West Ruby táplálja, amely Rubyville-nél ágazik le a Ruby folyóból.

Nemzedékek óta az én családomé ez a sok-sok hektár ciprusmocsár. Szerintem nincs az a halandó, aki akár véletlenül is idetalálhatna az Ördögszigetre, habár szépapám, Manfred Blackwood mégis megépíttette rajta ezt a házat, amelyben most írom neked ezt a levelet.

Családunk otthona Blackwood Manor, fenséges, bár túlméretezett ház a leggrandiózusabb klasszicista stílusban, pukkadásig teletömve szédületesen hatalmas korinthoszi oszlopokkal, dombon álló, irdatlan építmény.

Nyoma sincs benne a New Orleans-i házak kecsességének és méltóságának. Ez az egész bombaszt nem egyéb, mint Manfred Blackwood kapzsiságának és álmainak felfuvalkodott emlékműve. 1880-ban építették, nem tartozott hozzá ültetvény, ami indokolt volna ekkora méretet. Azért lett ilyen, mert így tetszett azoknak, akik benne laktak. A birtok – a mocsár, a föld, a monstrum ház – összefoglaló neve Blackwood-farm.

Nem legenda, hanem tény, hogy a házban és a birtokon szellemjárás van. Kétségtelenül Lidérc a leghatalmasabb szellem, de vannak hazajáró lelkek is.

Mert a Sötét Vért akarják? Zömmel túl gyengék ehhez a lehetőséghez, de ki tagadhatná, hogy a szellemek is látnak és tanulnak? Van valami átkozott képességem, amellyel felhívom magamra a szellemek figyelmét, és egyfajta éltető energiával ajándékozom meg őket. Folyton ez történt velem.

Próbára tettem a türelmedet? Kérem Istent, hogy ne így legyen.

Ám lehetséges, Lestat, hogy ez a levél az egyetlen esélyem nálad. Ezért írtam le azokat a dolgokat, amelyek a legfontosabbak nekem.

Ha pedig megérkezem lakásodhoz a Royale utcában, minden leleményemmel és ügyességemmel arra fogok törekedni, hogy olyan helyre tegyem ezt a levelet, ahol senki sem találhatja meg rajtad kívül.

Ebben a meggyőződésben írom alá a nevemet.

Tarquin Blackwood

Közhasználatú változatban

Quinn

Utóirat

Ne feledd, még csak huszonkét éves vagyok, és kissé ügyetlen; nem állhatom meg, hogy ne kérjek valami apróságot. Ha úgy döntesz, hogy levadászol és kiirtasz, nem lehetne úgy, hogy előre figyelmeztetsz, és adsz egy órai haladékot? Szeretnék valamiféle istenhozzádot mondani annak a halandó rokonomnak, akit a legjobban szeretek.

A Merrick című vámpírkrónikában úgy írnak le, mint aki kámeákkal záródó szalonkabátot hord. Ez igaz volt, vagy csak a képzelet díszítménye?

Ha viselted azokat a kámeagombokat – ha gondosan kiválogattad és szeretted őket –, akkor ezeknek a kámeáknak a kedvéért engedd meg, hogy pusztulásom előtt elbúcsúzzak egy kimondhatatlanul bájos és jóindulatú idős asszonytól, aki esténként nagy élvezettel kirakja márványasztalára sok száz kámeáját, és egyenként végignézi őket. Ő az én dédnagynéném és tanítóm, ő igyekezett megajándékozni mindazzal, ami ahhoz kell, hogy értékes életem legyen.

Már nem vagyok érdemes a szeretetére. Nem is élek. De ő ezt nem tudja. Neki nagyon fontosak az én óvatos látogatásaim. Ezt elvenni tőle minden átmenet és valami magyarázatféle nélkül olyan kegyetlenség lenne, amit nem érdemel.

Ó, nagyon sok mindent mesélhetnék még azokról a kámeákról, és hogy milyen szerepük volt a sorsomban!

De egyelőre csak könyörögni szeretnék: engedj élni, és segíts elpusztítani Lidércet! Vagy végezz mindkettőnkkel!

Őszinte tisztelettel:

Quinn

KETTŐ

Sokáig nem mozdultam, miután leírtam az utolsó betűt.

Ültem és hallgattam az Ördögmocsár hangjait, néztem a papírlapokat, gépiesen megállapítottam, hogy a kézírás unalmasan szabályos. A márványpadló visszaverte a lámpák szűrt fényét, az ablakokon bejött az éjszakai szellő.

Minden a legnagyobb rendben volt mocsári kis palotámban.

Lidérc sehol. Nem éreztem se a szomjúságát, se a rosszindulatát. Csak természetes és távoli dolgokat érzékeltem. Vámpírfülem hallotta a gyönge neszeket Blackwood Manorból, ahol házvezetőnőnk, Jasmine gyöngéd segítségével most kel föl Queen néni egy újabb eseménytelenül barátságos éjszakára. Hamarosan rákapcsolnak a televízióban valamelyik bűbájosan ódon, fekete fehér-filmre. Dragonwyck vagy Laura, A Manderley-ház asszonya vagy az Üvöltő szelek. Úgy egy óra múlva Queen néni megkérdi Jasmine-tól: „Hol az én kisfiam?”

De most bátorságot kell gyűjtenem. Most végig kell csinálnom.

Kivettem a zsebemből a kámeát, ránéztem. Tavaly, amikor, még halandó voltam – amikor még éltem –, a lámpához tartottam volna. Most nem. Most tisztán láttam.

Az én fejemet ábrázolta háromnegyed profilból. Olyan művészien faragták ki egy szép darab sávos szard ónixból, hogy az aprólékosan részletezett arc hófehér volt, a háttér csillogó koromfekete.

Súlyos kő volt, kiváló munka. Tréfás meglepetést akartam szerezni vele a drága Queen néninek, ám a Sötét Vér elébe vágott a tökéletes pillanatnak, és az a pillanat örökre elmúlt.

Mit láttam a metszett kövön? Hosszú, tojásdad arcot, túlságosan kifinomult vonásokkal: túl keskeny orr, kerek szem, ívelt szemöldök, tizenkét éves lányhoz illő cseresznyeszáj. Semmi csillagszem, magas járomcsont, markáns áll. Épp csak nagyon csinos, igen, túlságosan is csinos, azért is ráncoltam a szemöldökömet a legtöbb fényképen, ami a portréhoz készült, de a művész nem faragta ki azt a fenyegető fintort.

Inkább egy leheletnyi mosolyt adott a szájamnak. Rövid, göndör hajamat apollói sugárkoszorúra emlékeztető, sűrű csigákkal szemléltette. Ugyanilyen kecses ízléssel véste ki az inggalléromat, a kabátom kihajtóját és a nyakkendőmet.

A kámea persze nem árulja el, hogy hat láb négy hüvelyk magasra nőttem, hogy a hajam hollófekete, a szemem kék, és vékony vagyok. Olyasfajta hosszú, karcsú ujjaim vannak, amik nagyon jók a zongorához, amelyen játszottam is néha. A magasságom tudatosította az emberekben, hogy túlságosan finom arcom és a nőies kezem ellenére is fiatal férfi vagyok.

Tehát itt van ennek a talányos teremtménynek egy jó képmása. Egy olyan teremtményé, aki rokonszenvért eseng. Egy olyan teremtményé, aki ajtóstul ront a házba:

„Szóval gondold meg, Lestat. Fiatal vagyok, buta vagyok. És csinos vagyok. Nézd csak meg a kámeát! Csinos vagyok. Adj egy esélyt.”

Rá is vésettem volna parányi betűkkel ezeket a szavakat a kámea hátuljára, ám ott egy ovális fényképtartó volt, ami megint csak az én sötét színű portrémat rejtette, igazolva, hogy a faragott kép élethű.

Ám egyetlen vésett szó azért volt az aranykereten, középen a kő alatt: a Quinn név. Jól utánozta azt az iskolás szépírást, amit úgy utálok. Szerintem ilyen az, amikor a balkezes akar normálisnak mutatkozni, amikor a szellemlátó mondja: „Fegyelmezett vagyok, nem futóbolond.”

Összeszedtem a lapokat, gyorsan átolvastam őket, megint bosszankodtam egy kicsit a sótlan írás miatt, aztán összehajtottam a papírokat, bedugtam őket a kámeával együtt egy keskeny barna borítékba, amelyet lezártam.

Ezt a borítékot a fekete blézerem belső szivarzsebébe csúsztattam. Begomboltam fehér ingem legfelső gombját, megigazítottam sima piros selyem nyakkendőmet. Quinn, a tipp-topp. Quinn, aki érdemes a

Vámpírkrónikák valamelyik fejezetére. Ilyen Quinn, ha kiöltözik, mert be akarja könyörögni magát valahova.

Hátradőltem, figyeltem. Lidérc sehol. Hol van Lidérc? Annyira hiányzott, hogy megfájdult a szívem. Üres volt az éjszaka. Arra vár, hogy vadásszak. Várja a friss vért. De ma éjszaka nem akartam vadászni, pedig egy kicsit éhes voltam. New Orleansba készültem. Talán a halálba készültem.

Lidérc nem jöhetett rá, hogy mit tervezek. Lidérc sose nőtt fel. Alakra életem minden stációjában szakasztott olyan volt, mint én, de megmaradt örök kisdednek. Ha ő vezette bal kezemet a jobbjával, gyerekes krikszkraksz került a papírra.

Áthajoltam a márványasztalon, lenyomtam a távirányító gombját. A villanykandeláberek fénye elhomályosult, aztán kialudt. A Remetelakba bejött a sötétség. Mintha felerősödtek volna a hangok: a bakcsó kiáltása, a sötét, poshadt víz neszezése, a parányi lények futkosása a ciprusok és az ámbrafák kusza koronájában. Éreztem az aligátorok szagát, amelyek ugyanúgy tartottak a szigettől, mint az emberek. Még azt is éreztem, ahogy áporodik a hőség.

A hízott hold fényénél fokozatosan megláttam egy darabot a fénylő acélkék égből.

A mocsár itt, a sziget körül volt a legsűrűbb. Az ezeréves ciprusok bütykös gyökerekkel torlaszolták el a partot, torz ágaik vastag leplekben lengették a spanyolszakállt, mintha el akarnák rejteni a Remetelakot. Talán azt is akarták.

Ezeket a vén őrszemeket csak a villám merte megtámadni nagy néha. Csak a villám nem félt a mendemondától, hogy valami gonosz tanyázik az Ördögszigeten: aki odamegy, lehet, hogy nem jön vissza.

Tizenöt évesen hallottam ezeket a mendemondákat, aztán mikor huszonegy éves lettem, elismételték mindet, ám engem a hiúság és az igézet mégis odavitt a Remetelakhoz, mert nem bírtam ellenállni a tömör emeletes ház és az érthetetlen mauzóleum rejtélyének, most pedig nincs többé idő. Csak a halhatatlanság van, a hatalom tékozló bősége, amely elzárt a hétköznaptól és az időtől.

Csónakos embernek jó egy óra, hogy a fák gyökereit kerülgetve eltaláljon ide, majd visszatérjen a stéghez, amely fölött magányosan és

pökhendin ácsorog a magaslaton a Blackwood Manor.

Nem igazán szerettem a Remetelakot, habár szükségem volt rá. Nem szerettem a komor gránit-arany mauzóleumot a furcsa római véseteivel, bár nappal ott kellett elbújnom a fény elől.

Viszont szerettem Blackwood Manort, azzal az esztelen, mohó szerelemmel, amelyet csak a nagy házak képesek ébreszteni, az olyanok, amelyek azt mondják: „Én már itt voltam előtted, és itt leszek utánad”, az olyanok, amelyek feladatokat is küldenek az álmok kikötőjéből.

Blackwood Manor története legalább annyira megbabonázott, mint öntelt szépsége. Külföldi csodálatos kalandjaimat leszámítva egész életemet Blackwood Farmon és a házban éltem le.

Nem nyomozhattam ki, hány nagybácsinak és nagynéninek sikerült elhagynia a házat az évek során, de nekem nem is számítottak ezek az idegenek, akik felmentek északra, és akkor kerültek csak elő, ha temettünk. Engem rabjává tett a ház.

Most vívódtam. Menjek-e vissza, csak azért, hogy végigsétálhassak a szobákon? Menjek-e vissza, hogy benyithassak a ház hátuljában abba a tágas, földszinti hálószobába, ahol drága Queen nénim most helyezkedik el a kedvenc karosszékében? Volt a kabátom zsebében egy másik kámea is, melyet direkt neki vásároltam New Yorkban pár éjszakával ezelőtt. Ugye, hogy azt mégis oda kellene adnom neki? Pompás példány, az egyik legművészibb.

De nem. Nem bírnék ki egy búcsúfélét. Nem bírnék célozgatni, hogy valami történhet velem. Nem bírnék még mélyebbre cuppanni a titokzatoskodásba, amelyben így is fülig úszom. Quinn, az éjszakai látogató, Quinn, aki szereti a szűrt fényű lámpákat, mintha valami extra betegségtől szenvedne. Mi értelme lenne búcsúzkodást rendezni a drága, jószívű Queen néninek?

Ha ma este kudarcot vallok, belőlem is legenda lesz. „Az a javíthatatlan Quinn! Bevette magát az Ördögmocsárba, pedig mindenki figyelmeztette, hogy ne tegye! Addig járt abba a szigeti elátkozott remetelakba, míg egy éjszaka nem jött vissza!”

Igazság szerint nem hittem, hogy Lestat simán átrobbantana a végtelenségbe. Nem hittem, hogy ne engedné előbb végigmondanom a mesémet, vagy legalább egy részét. Talán csak túl fiatal voltam, hogy

hihessek a saját halálomban. Talán olyan mohón habzsoltam a *Vámpírkrónikák*at, hogy úgy tetszett, Lestat is olyan közel áll hozzám, mint én őhozzá.

Ami valószínűleg őrültség. Ettől függetlenül a fejembe vettem, hogy olyan közel férkőzök Lestathoz, amennyire lehetséges. Nem tudtam, honnan és hogyan vigyázza New Orleans városát. Azt se tudtam, mikor és mennyire gyakran fordul meg a Francia Negyedben levő lakásán. De ez a levél és ajándékom, ónix arcmásom még ma este ott lesz abban a lakásban!

Végül csak felálltam az aranyozott bőrszékből.

Kimentem a pompás, márványpadlós házból, puszta gondolatom erejével lassan fölemeltem magamat a meleg földről a kéjesen szédítő, hűvös magasságba, ahonnan úgy ragyogtak a nagy ház fényei a mocsár kanyargós indákat nyújtogató, irdatlan feketeségében, mint egy lámpás a sima füvön.

New Orleans felé irányítottam magamat ezzel a legkülönlegesebb hatalommal, a Felleg-Ajándokkal. Átrepültem a Pontchartrain-tavat, és megcéloztam a Royal utca hírhedett házát, amelyről minden vérvadász tudja, hogy ott lakik a legyőzhetetlen Lestat.

– Megveszekedett ördög – mondta egyszer róla az alkotóm. – A saját nevére vásárol ingatlant, holott a Talamasca épp az ilyesmire vadászik. Túl akarja élni őket. Irgalmasabb nálam.

Erre az irgalomra számítottam én most. Lestat, akárhol vagy is, légy irgalommal. Nem tiszteletlenségből jövök. Szükségem van rád, mint az a levelemből is kiderül.

Ha figyelt is valaki, legföljebb elsuhanó árnyékot látott, mikor lassan visszaereszkedtem a balzsamosan meleg levegőbe, míg ott nem álltam a hátsó udvaron, és a mormoló szökőkút mellől néztem föl a vas csigalépcsőre, amely a lakás hátsó ajtajához vezetett.

Na jó, itt vagyok. Máris megszegtem a törvényt. Itt vagyok magának a Kópé Királyfinak az udvarában. Leírások jutottak eszembe a Krónikából, amelyek úgy indáznak, akár a burjánzó bougainvillea-inda, amely itt fut fel a vasoszlopokon az emeleti vascsipkés korlátig. Mintha egy szentélybe kerültem volna.

Körülöttem a Francia Negyed lármázott: éttermi konyhák csörömpöltek, a járdán az obligát turisták kurjongattak nagy boldogan. A Bourbon utca

ajtóiból fejhangú dzsessz vijjogott. Hallottam a ház előtt vonszolódó autók elnyújtott morajlását.

Zsúfolt és gyönyörű volt a meglepően magas téglafalak közé szorított, kicsi udvar. Még sose láttam, hogy ilyen hatalmasra nőjenek a zölden fénylő banánfák, amelyeknek viaszos szárai néhol kifordították helyükből a lilás kockaköveket. De nem volt elhanyagolt kert.

Valaki járt itt, hogy levagdossa a halott leveleket a banáncserjékről. Valaki elvitte az összeaszott gyümölcsöket, mert New Orleansban a banán előbb fonnyad meg, semhogy beérne. Valaki visszavágta a buja rózsabokrokat, hogy ne fojtogassák az udvart.

Hűvös és tiszta volt még a bugyborékoló víz is, amelyet a kőkerub öntött egy kagylóból a medencébe.

A sok kis kedves részlettől még inkább betörőnek éreztem magamat, de túlságosan a hatalmába kerített a rögeszmém ahhoz, hogy féljek.

Aztán láttam, hogy fény világít fent a hátsó ablakokban, nagyon gyönge fény, mintha a lakás mélyében égne egy lámpa.

Ez megrémített, de cseppet sem enyhített a megszállottságomon. Csak nem személyesen beszélhetek Lestattal? No és akkor mi van, ha meglát, és azonnal rám ereszti a Tűz-Ajándokot? Akkor hiába volt a levél, az ónix-kámea, és az én keserves könyörgésem.

Queen néninek kellett volna adnom az új kámeát! Föl kellett volna kapnom, és össze kellett volna csókolnom! Tartanom kellett volna neki egy szónoklatot! Mert most meg fogok halni!

Csak egy komplett eszelős ujjonghatott úgy mint én. Lestat, imádlak! Itt jön Quinn, hogy tanítványod és rabszolgád legyen!

Felrohantam a vas csigalépcsőn, vigyázva, hogy ne üssek zajt. Ahogy a hátsó erkélyre léptem, megcsapott a jellegzetes emberszag. Ember van a lakásban! Mit jelent ez? Megálltam, előreküldtem a Szellem-Ajándokot, hogy kutassa át a szobákat.

Azonnal vettem egy zavarba ejtő üzenetet. Igen, ember volt odabent, ehhez nem fér kétség, és az az ember orvul jött ide, és abban a kínzó tudatban kapkodott, hogy a tilosban jár. De ez a valaki, ez az ember azt is tudta, hogy én itt vagyok!

Egy darabig nem tudtam, mit tegyek. Betolakodtam, és tetten értem egy betolakodót! Furcsa érzés fogott el, mintha nekem kellene megvédenem

Lestat lakását. Hogy merészelte háborgatni ez az illető, ez a fuser? Továbbá honnan tudja, hogy itt vagyok, és az elmémmel megszondáztam az övét?

Az a helyzet, hogy ez a furcsa, alkalmatlan vendég majdnem olyan erős Szellem-Ajándokkal dicsekedhetett, mint az enyém. Tapogatni kezdtem a neve után, és meg is találtam: Stirling Oliver! Az én régi barátom a Talamascától! Ugyanabban a pillanatban, amikor kifürkésztem a személyazonosságát, hallottam, ahogy az elméje felismer.

Quinn!, mondta ki gondolatban, mintha megszólítana. Mit tudhat rólam? Évek óta nem láttam. Máris megérezte volna a bennem lezajlott változást? Telepatikusan is képes kitalálni? Édes Istenem, ki kell zavarnom a fejemből! Na jó, ideje elhúzni innen, ideje visszamenni a Remetelakba, itt hagyni a lopva kutakodó Stirlinget, ideje menekülni, mielőtt megtudná, mivé lettem.

Ja, elhúzni, méghozzá most. Hadd gondolja Stirling, hogy közönséges halandó olvasója lettem a krónikáknak. Majd akkor jövök vissza, ha elpályázott.

De nem bírtam elmenni. Túlságosan magányos voltam. Túlságosan beleéltem magamat az összecsapásba. Ez volt a nagy helyzet. Itt van Stirling, és talán itt a kapuja Lestat szívének!

Tehát ösztönösen azt tettem, amit a legkevésbé lett volna szabad. Elforgattam a nyitva hagyott hátsó ajtó kilincsét, és beléptem. Csak egy lázas pillanatra torpantam meg a sötét, elegáns, hátsó szalonban, hogy rábámuljak a harsogó impresszionistákra, aztán végigmentem a folyosón a nyilvánvalóan lakatlan hálószobák mellett, és ott találtam Stirlinget az első szobában, a lehető leghagyományosabb ízlésű, aranyozott bútorokkal berendezett szalonban, amely csipkefüggönyös ablakokkal nyílt az utcára.

A baloldali magas könyvespolcnál állt, kezében nyitott könyvvel, és csak nézett, mikor beléptem a csillár fényébe.

Mit látott? Egyelőre nem óhajtottam kideríteni. Túlságosan lefoglalt az, hogy őt bámuljam, meg a felismerés, hogy mennyire szeretem még mindig. Lényegében ugyanolyan volt, mint tizennyolc éves, lélekláto koromban: nagy, jóindulatú szürke szem, halántékban gyérülő, puha, szürke haj, amelyet hátrafésült magas homlokából. Semmivel sem tűnt öregebbnek hatvan-egynéhány évesnél, mintha nem fogott volna rajta az idő, az elegáns, kék-fehér csíkos kreppszövet öltöny ma is egészséges, szikár

alakot takart.

Csak lassan jöttem rá – igazából persze nem lehetett több néhány másodpercnél –, hogy fél. Minden méltósága ellenére (márpedig abból jó sok szorult bele) neki kellett felnéznie rám – a magasságom miatt úgyszólván mindenkinek fel kell néznie rám –, és látta bennem a változásokat, de nem tudta, hogy pontosan mi történt. Annyit tudott, hogy ösztönös és indokolt félelmet érez.

No már most, én vérvadász vagyok, aki képes kiadni magát halandónak, de nem egy ilyen okos embernél, mint ez. Aztán itt volt még a telepátia, bár legjobb igyekezetem szerint próbáltam elzárni az elmémet, úgy, ahogy alkotóm mondta, vagyis hogy ez a zárás puszta akaraterővel megcsinálható.

– Quinn! – szólt Stirling. – Neked meg mi bajod? – Sima brit kiejtése szempillantás alatt visszavitt négy és fél évvel korábbra az időben.

– Minden bajom van, Stirling – szökött ki a számon. – De te miért vagy itt? – Aztán amilyen hebrencs vagyok, rögtön belerontottam a téma közepébe: – Megengedte neked Lestat, hogy itt legyél a lakásában?

– Nem – felelte azonnal. – Be kell vallanom, nem rendelkezem Lestat engedélyével. De veled mi van, Quinn? – kérdezte őszinte aggodalommal. – Te miért jöttél ide?

Visszatette a könyvet a polcra, és egyet lépett felém, mire én visszaléptem a folyosó árnyékai közé.

Majdnem összecsuklottam, olyan jóságos volt. Csakhogy ekkor egy új, elkerülhetetlen és kíméletlen tényező tűnt fel a képben, mégpedig a finom, ízes, erős emberszag. Stirling váratlanul kiszakadt minden általam ismert összefüggésből, és már csak a zsákmányt láttam benne.

Mérhetetlen szakadék ásított közöttünk. Éheztem rá, annyira éheztem, mintha a vérével átömölhetne belém a jósága!

Ám Stirling nem volt gonosztevő. Stirling nem volt préda. Vámpírgyermeki elmém megingott, ha ránéztem. Fájó magányom sarkantyúzott, éhségem kínpadra húzott. Habzsolni akartam belőle, és el akartam sírni neki minden bánatom.

– Ne gyere közel, Stirling! – mondtam, fegyelmezett hangra törekedve. – Nem is lenne szabad itt lenned. Nincs jogod itt lenni. Ha olyan fene okos vagy, miért nem nappal jöttél, amikor Lestat nem tartóztathat fel?

Megvesztem a vérszagtól. Őrülten vágytam rá, hogy betemessem a

szakadékot, vagy szeretettel, vagy gyilkossággal.

– Erre nem egészen tudom a választ, Quinn – mondta, ékes és szertartásos brit kiejtésbe csomagolva a rémület hangját. – És te vagy az utolsó, akire számítottam itt. Kérlek, Quinn, hadd nézzelek meg!

Ismét nemet mondtam. Reszkettem.

– Stirling, ne próbálj elbűvölni a régi simulékony modorral! – hadartam. – Esetleg olyasvalakire találsz, aki sokkal veszedelmesebb nálam. Vagy nem hiszed Lestat meséit? Ne mondd, hogy szerinted csak az ő könyveiben léteznek vámpírok!

– Te közéjük tartozol – szólt halkan. Elkomorodott, ám egy szempillantás alatt kisimult a homloka. – Ez Lestat műve? Ő változtatott át?

Elhűltem ettől az arcátlanságtól, akármilyen udvariasan tálalta. De hát annyival idősebb volt nálam, annyira hozzászokott a nyájas tekintélyhez, én meg olyan siralmasan fiatal voltam! Hullámokban törtek rám megint az emlékek, hogy mennyire szerettem én ezt az embert, milyen nagy szükségem volt rá, és mindez tökéletesen, bután összeolvadt a szomjammal.

– Nem Lestat műve volt – mondtam. – Neki semmi köze hozzá. Azért jöttem ide, mert őt kerestem, de bekövetkezett az a kis tragédia, hogy téged találtalak itt.

– Tragédia?

– Mi más lehetne, Stirling? Tudod, ki vagyok. Tudod, hol lakom. Mindent tudsz a családomról Blackwood Manorban. Hogy sétálhatnék ki innen csak úgy, azok után, hogy láttalak, és láttál engem?

Torkom kiszáradt a szomjúságtól. Látásom elhomályosodott.

– Ne próbáld azt mondani, hogy ha elengedlek, a Talamasca nem veti utánam magát – hallottam a hangomat. – Ne próbáld azt mondani, hogy te és a társaid nem fogtok a nyomomban sertepertélni! Úgyis tudom, mi fog történni. Ez irtóztató, Stirling!

Még jobban megrémült, de igyekezett palástolni. Egyre nehezebben uralkodhattam az éhségemen. Ha engedek neki, ha engedem, hogy ő vegye át az irányítást, a dolog elkerülhetetlennek fog tűnni, márpedig a lelkiismeretnek nem kell más, csak az elkerülhetetlenség látszata – viszont ez nem történhet meg vele, nem történhet meg Stirling Oliverrel!

Reménytelenül össze voltam zavarodva.

Mire észbe kaptam, már közelebb is húzódtam hozzá. Most nemcsak szagoltam, de láttam is benne a vért. Ő pedig elkövetett egy végzetes hibát. Úgy hátrált, mint aki nem tehet mást, és ettől a gesztustól még inkább áldozatnak tűnt. Attól a hátrálástól előre kellett lépnem.

– Nem lett volna szabad idejönnöd, Stirling! – mondtam. – Törvénysértő vagy! – Hallottam, milyen kifejezéstelenné teszi a hangomat, értelmetlenné lúgozza a szavakat az éhség. Törvénysértő, törvénysértő, törvénysértő.

– Quinn, te nem bánthatsz engem – mondta nagyon higgadtan és józanul. – Úgyse tennéd meg. Túl sok közös dolgunk van. Mindig megértettelek. Mindig megértettem Lidércet. Ezt most mind el akarod árulni?

– Régi adósság – mondtam suttogássá tompuló hangon.

Tudtam, hogy már a csillár fényében állok, Stirling láthatja rajtam az átváltozás rafinált ecsetvonásait. Az átváltozás nagyon fantasztikus, ó, rendkívül fantasztikus! Eszelős állapotomban úgy rémlett, hogy Stirling félelme szótlan pánikba csapott át, és a pánik még áthatóbbá teszi a vér illatát.

Megérzik a félelmet a kutyák? Mert a vámpírok megérzik. A vámpírok számítanak rá. A vámpíroknak ízlik. A vámpírok ellenállhatatlannak találják.

– Ez rossz! – mondta, de ő is suttogott, mintha elgyengült volna a nézésemtől, amely kétségtelenül így hat a halandókra. Tudta, hogy nincs értelme harcolni. – Ne csináld, fiam! – tette hozzá alig hallhatóan.

Egyszer csak azt láttam, hogy nyúlok a válla után, és mikor hozzáértem, mintha villanyáram futott volna végig rajtam. Törd össze! Törd össze a csontját, de előbb idd ki a lelkét a vérrel!

– Nem fogod fel... – Mivel elnémult, az agyából vontam ki a folytatást, hogy a Talamasca még jobban megharagszik, és ez csak rossz lehet mindenkinek. A vámpírok, a vérvadászok, a Millennium Gyermekei az utolsó szálig elhagyták a várost. Szétszóródtak a sötétségben a vámpírok. Fegyverszünet van, amit most akarok felrúgni!

– De hát ők nem ismernek engem! – válaszoltam. – Ebben az alakban nem. Csak te ismersz, öreg barátom, és ez az iszonyatos. Te ismersz, és ennek ezért kell így történnie.

Lehajoltam, megcsókoltam a nyaka oldalát. Az én barátom! A legjobb barátom volt valamikor. Most pedig egyesülünk, a régi kéj az újjal. A fiú, aki voltam, szereti őt. Éreztem a vér lüktetését az artériában. Bal karomat a jobb karja alá csúsztattam. Ne okozz neki fájdalmat. Úgyse menekülhet. Meg se próbálta.

– Nem fog fájni, Stirling! – súgtam. Vigyázva felszúrtam a fogammal az eret. Nagyon lassan töltötte meg a szájamat a vér, de annál gyorsabban zúdult rám az élet és az álmok szökőárja.

Ártatlan. A szó átégette a gyönyörűséget. Kiemelkedett a hangok és alakok fénylő torlaszából, keresztülfúrta magát a tömegen. Stirling, az ember könyörgött nekem a látomásban. Azt mondta: ártatlan. Ott voltam én, a régi fiú, és Stirling azt mondta: ártatlan. Nem állíthattam meg, ami elkezdődött.

Valaki más tette meg helyettem.

Vaskéz markolta meg a vállamat, és elrántott Stirlingtől, aki megtántorodott, kis híján összeesett, aztán megbotlott, és oldalvást belezuhant az asztal mellett az egyik székbe.

Odavágtak a könyvespolchoz. Nyaldostam a szájamról a vért, és próbáltam leküzdeni a szédülést. Mintha rázkódott volna a csillár, és láng csapott ki a falfestmények színeiből.

Egy erős tenyér megtámasztotta a mellemet, hogy ne essek össze, és ne mozduljak.

Akkor kaptam észbe, hogy Lestat az, akit látok.

HÁROM

Hamar visszanyertem az egyensúlyomat. Lestat nézett, nekem pedig eszem ágában sem volt elfordulni. Végigjártattam rajta a tekintetemet, mert nem tehettem mást, mert csakugyan olyan lélegzetelállító volt, mint amilyennek leírta magát, és mert látnom kellett, igazán látnom kellett, akkor is, ha ő lesz az utolsó, akit látok a világból.

Bőrének sápadt aranyszíne varázslatosan érvényre juttatta ibolyakék szemét. Sörénye arany hullámokban omlott a vállára. Szemüvegét, amely majdnem ugyanabban az ibolyaszínben játszott, mint az írisze, feltolta a hajába. Arany szemöldökét kissé összevonva figyelt, mit tudom én, talán azt várta, hogy magamhoz térjek.

Láttam, hogy azt a kámeákkal csukódó, fekete bársonykabátot viseli, mint a *Merrick*-krónikában. Az összes kis kámea úgyszólván bizonyosan szard ónixból készült, és a kabát roppant romantikus volt erősen karcsúsított derekával. Lenvászon ingét kigombolta a nyakán, szürke nadrágjában, fekete cipőjében nem volt semmi különös.

Ami azonnal belevéste magát a tudatomba, az az arca volt. Szögletes, feszes arc, feltűnően nagy szem, formás, érzéki száj, kissé kemény állkapocs, egészében sokkal arányosabb és vonzóbb, mint ahogy elképzeltem a könyvei alapján.

A leírásai ugyanis nem érzékeltették azt a hatalmas belső tüzet, amely átsütött az önmagában is rendkívül vonzó arcon.

A szemében nem volt gyűlölet. Már nem támasztott meg a tenyerével.

Tiszta szívből átkoztam magamat, amiért annyival magasabb vagyok, hogy föl kell néznie rám. Megeshet, hogy kizárólag ezért kész lesz vidáman

legyilkolni.

– A levél! – habogtam. – A levél! – motyogtam, de bár kezem és agyam egyszerre kapkodott, nem bírtam elővenni a kabátom zsebéből a levelet. Rázkódtam a félelemtől.

Míg én vacogtam és verejtékeztem, ő benyúlt a kabátom alá és kiemelte a levelet. Körmei sziporkákat villantottak.

– Ugyebár, Tarquin Blackwood, ez nekem szól? – kérdezte. Egyetlen csipetnyi franciás íz volt a kiejtésében. Váratlanul elmosolyodott, és ettől olyannak látszott, mint aki a légynek sem tudna ártani. Túlságosan vonzó volt, túlságosan barátságos, túlságosan fiatal. Ám a mosoly ugyanolyan váratlanul kialudt, ahogy jött.

– Igen – mondtam. Vagy inkább mekegtem. – A levél! Kérlek, olvasd el! – Hangom elcsuklott, de azért kierőltettem a szájamon: – Mielőtt... döntenél.

A belső zsebébe rejtette a levelet, aztán Stirlinghez fordult, aki zavaros szemmel, kábán és némán kuporgott az asztal előtt a székben. Úgy kapaszkodott a szék támlájába, mint egy pajzsba, holott ez aztán semmitől sem védhette meg.

Lestat ismét rám szögezte a szemét.

– Mi nem eszünk a Talamasca tagjaiból, testvérke! – mondta. – Maga viszont... – Stirlingre nézett – ... kis híján megkapta azt, amit érdemelt.

Stirling bambán bámult. Nem bírt válaszolni, csak a fejét csóválta.

– Miért jött ide, Mr. Oliver? – kérdezte Lestat.

Stirling megint csak a fejét rázta. Láttam keményített fehér gallérján a parányi vércseppeket, és halálosan szégyelltem magamat. Olyan mérhetetlen, fájó szégyen volt, hogy teljesen betöltött, és kiszorította belőlem a tervezett lakoma leghalványabb utóízét is.

Szép csendben csúsztam a megbolondulás felé.

Stirling majdnem meghalt, és ezt az én szomjam okozta. Stirling él. Stirling veszélyben forog, most Lestattól kell félnie. Odanézz! Itt van előtted Lestat, az eleven máglya. Igen, képes kiadni magát halandónak, de milyen halandónak! Valósággal ráz körülötte a levegő a delejes energiától, miközben átveszi a parancsnokságot.

– Önhöz beszélek, Mr. Oliver – mondta halkan, de parancsolóan. A kabátja hajtókájánál fogva kiemelte Stirlinget a székből, a szalon túlsó

végébe vonszolta, és ledobta egy atlasszal kárpitozott, széles füles fotelbe.

Stirling nagyon rossz formában volt – ki ne lett volna abban? – és a tekintete még mindig nem tisztult ki.

Lestat letelepedett a közelébe a bársonydíványra. Engem egyelőre tökéletesen elfelejtett, legalábbis ezt hittem.

– Mr. Oliver! – mondta. – Azt kérdezem, miért jött ide a házamba?

– Nem tudom! – felelte Stirling. Előbb rám nézett, aztán az alakra, amely kérdőre vonta, és én erőlködtem, hogy azt lássam, amit ő lát: ezt a vámpírt, akinek a bőre még a napsütött barnaságon is átragyog, és könyörtelen szeme szivárvánnyá töri a fényt.

Úgy tűnt, Lestat legendás szépsége felért egy droggal. A csillár fénykoronát ültetett a fejére, amely vagy félelmetes volt, vagy fenséges. Nézőpont dolga.

– De igen, tudja maga, mit keres itt – mondta Lestat csendesen, a cseppnyi franciássággal fűszerezve csábítóvá a hangját. – Nem volt elég a Talamascának, hogy kiűzött a városból? Ide kellett jönnie ebbe a házba, amely az enyém?

– Rosszul tettem – sóhajtott Stirling. Bosszúsan ráncolta a homlokát, és keményen összeszorította a száját. – Nem kellett volna ezt tennem. – Először nézett Lestat szemébe.

Lestat rám pillantott.

Előredőlt, kinyújtotta a kezét, becsúsztatta ujjait Stirling véres gallérja mögé. Az angol összerázkódott. Lestat vészjóslón végigmért.

– Testvérke, mi nem ontunk vért evés közben! – mondta. Vásott mosoly suhant át az arcán. – Sokat kell még tanulnod!

Mintha képen csaptak volna. Elállt a lélegzetem. Ez azt jelenti, hogy élve távozhatok?

Ne öld meg Stirlinget! Ezt gondoltam, és Lestat, aki még mindig engem nézett, kurtán fölnevetett.

– Tarquin, fordítsd már meg azt a széket – mutatott az asztal felé –, és ülj le! Idegesítesz, ha ácsorogsz, olyan istentelenül magas vagy. És felidegesíted Stirling Olivert is.

Hatalmas megkönnyebbülés öntött el, de mikor engedelmeskedni próbáltam, úgy reszketett a kezem, hogy ismét elszégyelltem magamat. Végül sikerült leülnöm kettejükkel szemközt, mindazonáltal tiszteletteljes

távolságban.

Stirling kissé összevonta a szemöldökét, mikor rám nézett, de nem volt rosszallás a tekintetében. Feltűnően zavart volt még mindig. Nem ittam elég vért, hogy ennyire szédelegnie kelljen. Maga a cselekmény tette, az, hogy beleszívtam a szívébe, meg hogy Lestat hazajött, Lestat félbeszakított minket, Lestat itt volt, és megint azt kérdezte, hogy miért jött ide a lakásba Stirling?

– Jöhetett volna nappal – mondta egykedvűen. – Napkeltétől napnyugtáig emberi őrök vigyáznak, de a Talamasca ért az őrök lefizetéséhez. Miért nem vette komolyan a figyelmeztetést, hogy sötétedéstől én őrzöm a házat? Dacolt a tulajdon rendfőnökével. Dacolt a tulajdon eszével.

Stirling bólintott. Elfordította a tekintetét, mint akinek nincs több érve, majd annyit felelt halk, de önérzetes hangon:

– Nyitva volt az ajtó.

– Ne sértegessen – mondta Lestat, még mindig türelmesen és nyugodtan. – Ez az én házam.

Stirling megint a vámpír szemébe nézett, és nem kapta el a tekintetét, majd jóval higgadtabban azt mondta:

– Rosszul tettem, és maga rajtakapott. Igen, az az igazság, hogy nem engedelmeskedtem a rendfőnöknek. Azért jöttem, mert nem bírtam ellenállni. Azért jöttem, mert talán nem egészen hittem magában. Annak ellenére sem hittem, amit olvastam, és amit hallottam.

Lestat rosszallóan ingatta a fejét, és megint azt a kurta kis nevetését hallatta.

– Elvárom ezt a hiszékenységet a *Vámpírkrónikák* halandó olvasóitól – mondta. – Elvárom még az olyan sárga csőrűektől is, mint a testvérke. De nem várom el a Talamascától, amely ünnepélyesen hadat üzent nekünk.

– Én mindenesetre helytelenítettem ezt a háborút – mondta Stirling, aki erőt merített valahonnan. – Ellene szavaztam azon nyomban, mihelyt hírét hallottam a nyilatkozatnak. Azzal egyetértettem, hogy szükség esetén zárjuk be a louisianai anyaházat. De különben... azon voltam, hogy mentsük a veszett fejsze nyelét, és vonuljunk vissza külföldön a könyvtárainkba.

– Maguk kiűznek a tulajdon városomból – szólt Lestat. – Kifaggatják a

szomszédaimat. Kurkásznak utánam a telekkönyvben. Most pedig betör a lakásomba, mint mondta, azért, mert nem hisz? Ez indok, de nem ok.

– Az ok az volt, hogy látni akartam önt – felelte Stirling valamivel hangosabban. – Miért csak más rendtagoknak szabad? A tulajdon két szememmel akartam látni.

– És most, hogy látott, mit óhajt tenni? – érdeklődött Lestat. Ismét rám pillantott, ragyogó szemmel és ragyogó mosollyal, amely abban a pillanatban kialudt, ahogy visszafordult a fotelben ülő angolhoz.

– Amit szoktunk – mondta Stirling. – Beszámolót írok róla, jelentésben benyújtom a Véneknek, bemásolom Lestat, a vámpír aktájába – mármint ha úgy dönt, hogy élve távozhatok.

– Bántottam én talamascásokat valaha? – kérdezte Lestat. – Gondolkozzon! Mikor ártottam a rend szorgos és igaz tagjainak? Azért ne hibáztasson, amit mások műveltek. Igazán figyelemre méltó önmérsékletről tettem tanúságot ahhoz képest, hogy maguk üzentek hadat, maguk próbáltak kiűzni az otthonomból.

– Nem igaz – felelte halkan Stirling. Leesett az állam.

– Hogy érti ezt? – kérdezte Lestat. – Mi az ördögöt ért ezen? Én azt hiszem, úriember módjára viselkedtem. – Először mosolygott rá az angolra.

– Valóban úriember volt – hagyta rá Stirling. – Viszont erősen kételkedtem az önkorlátozásban.

– Tudja, mennyire fáj nekem, hogy kikergettek New Orleansból? – kérdezte Lestat változatlan szelídséggel. – Tudja, mennyire fáj a tudat, hogy nem csatangolhatok a Francia Negyedben, mert attól félek, hogy a kémeik megszállták a Café du Monde-ot, és nem őgyeleghetek a Royale utcában az esti bevásárlókkal, mert hátha valamelyik dicső pletykafészkük is ott őgyeleg? Tudja, mekkora szenvedés az nekem, hogy itt kell hagynom az egyetlen várost, amelyet igazán szeretek?

Erre a beszédre már Stirling is magához tért.

– No és talán nem járt túl mindig az eszünkön? – kérdezte.

– Hát igen – mondta Lestat és vállat vont.

– Egyébként nem űzték ki magát sehova – folytatta Stirling. – Végig itt volt. Rendünk tagjai látták, ahogy ott ül a Café du Monde-ban, tüntetően ott ül, tehetném hozzá én, a kelléknek használt forró tejeskávéja mellett.

Paff voltam.

– Stirling! – sziszegtem. – Ne vitatkozz, az Isten szerelmére!

Lestat megint rám nézett, de most sem haraggal. Aztán visszafordult Stirlinghez.

Ő még nem végzett. Elszántan folytatta:

– Ma is a szemétnépen élődik – mondta. – A hatóságot nem érdekli, de mi felismerjük a mintákat. Tudjuk, hogy maga az.

Azt hittem, elsüllyedek. Hogy beszélhet így? Lestat fékezhetetlenül kacagni kezdett.

– Mégis idejött éjszaka? – kérdezte. – Ide mert jönni, holott tudta, hogy megtalálhatom?

– Azt hiszem... – Stirling tétovázott, majd így folytatta: – Azt hiszem, kihívásnak szántam. Úgy vélem, mint ezt már említettem, hogy a kevélység bűnébe estem.

Hálát adtam Istennek ezért a gyónásért. „Bűnbe estem”, ezek igazán jó szavak. De továbbra is hápogtam a rémülettől, annyira megijesztett Stirling rettenthetetlensége.

– Mi tiszteljük önt – mondta. – Jobban mint amennyit megérdemel.

Leesett az állam.

– Nohát ezt magyarázza meg – mosolygott Lestat. – Szeretném tudni, milyen formában nyilvánul meg ez a tisztelet? Mert ha valóban adósuk vagyok, szeretnék köszönetet mondani.

– A Szent Erzsébet – mondta Stirling, immár a szokott megnyerő gördülékenységgel. – A zárda, ahol sok-sok évet aludt át a kápolna padlóján. Sose próbáltunk behatolni, vagy kideríteni, mi folyik ott. Holott maga mondta, hogy nagyon értünk az őrök lefizetéséhez. Krónikái híressé tették ezt az álmot, és mi tudtuk, hogy bejuthatnánk. Láthattuk volna fényes nappal, amint védtelenül fekszik a márványon. Micsoda kísértés volt az. Az alvó vámpír, aki már nem bajlódik olyan sallangokkal, mint a koporsó. Sötét és halálos fonákja az alvó Arthur királynak, aki azt várja, hogy Angliának ismét szüksége legyen rá! De mi sose lopakodtunk be hatalmas házába. Ahogy már mondtam, jobban tiszteltük, mint amennyit megérdemel.

Egy pillanatra behunytam a szememet. Biztosra vettem, hogy most jön a katasztrófa.

De Lestat ismét csak kacagott.

– Badarság! – mondta. – Egyszerűen féltek, maga meg a rendtársai. Se éjjel, se nappal nem merészkedtek a Szent Erzsébet közelébe, mert féltek az ősöreg vámpíroktól, akik olyan simán kiolthatták volna magukat, mint a gyertyalángot! De féltek a portyázó vámpírcsavargóktól is, akik nem tisztelték eléggé a Talamasca nevet, hogy széles ívben elkerüljék magukat. Ami a nappalt illeti, fogalmuk sem lehetett róla, mit találnának, miféle jól fizetett gengsztereket, akik esetleg bebetonoznák a hullájukat az alagsorban. Kizárólag a józan eszükre hallgattak.

– Igen, óvatosnak kellett lennünk – hagyta rá elkeskenyedő szemmel Stirling. – Mindazonáltal voltak idők...

– Szamárság! – szakította félbe Lestat. – Az a helyzet, hogy hírhedett álmom véget ért, mielőtt maguk megüzenték a háborút. No és akkor mi van, ha tüntetően mutogatom magamat a Café du Monde-ban? Egyáltalán hogy meri a „tüntetően” szót használni? Arra céloz, hogy nincs hozzá jogom?

– Maga az embertársaiból él – mondta Stirling nyugodtan. – Ezt elfelejtette?

Azt se tudtam, hova legyek a rémülettől. Csak Lestat mosolya nyugtatott meg, hogy Stirling nem a biztos halálba tart.

– Nem, ezt sose felejtem el – válaszolta egykedvűen. – De bizonyára nem akarja arra terelni a beszélgetést, hogy mit teszek a túlélésem érdekében! És ne feledje, én nem vagyok ember, távolról sem, és minden futó kalanddal, minden elfutó évvel távolabb kerülök az emberségtől. Megjártam a mennyet és a poklot; ön viszont ezt szíveskedjék észben tartani.

Úgy hallgatott el, mintha ő is erre emlékezne. Stirling felelni akart, de nem bírt. A vámpír kimérten folytatta:

– Éltem emberi testben, azután visszaszereztem ezt a testet, amelyet lát. Voltam párja egy teremtménynek, akit mások istennőnek neveztek. Igen, embertársaimon élődöm, mert ez a természetem, mint maga is tudja. Továbbá azt is tudja, mekkora körültekintéssel választok ki minden falatot, hogy mocskos legyen, gonosz legyen, méltatlan legyen az emberi életre. Azt próbáltam ebből kihozni, hogy a maguk nyilatkozata eleve elvetélt dolog volt.

– Egyetértek. Sohasem lett volna szabad kiadni azt az oktalan

hadüzenetet.

– Csakugyan hadüzenetnek mondta? – kérdezte Lestat.

– Azt hiszem, ez a hivatalos megfogalmazás – felelte Stirling. – Mindig is tekintélyelvű szervezet voltunk. Lényegében nem sokat tudunk a demokráciáról. Mikor a voksomat emlegettem, az inkább jelképes szavazás volt, mint valóságos. Igen, hadüzenet, így hangzott ez az eléggé elhibázott és naiv kezdeményezés.

– Ó, elhibázott és naiv! – ismételte Lestat. – Ezt már szeretem! Akár jól is jöhet a Talamascának, ha emlékeztetik őket, micsoda tudálékos, felfuvalkodott alakok, és ebben a Vének sem különbek a tagoknál.

Stirling láthatóan kezdett fölengedni, de én nem bírtam. Túlságosan féltem attól, amit bármelyik pillanat elhozhat.

– Van egy elméletem erről a hadüzenetről – mondta Stirling.

– Mégpedig? – érdeklődött Lestat.

– Hitem szerint a Vének azt vehették abba a tiszteletreméltó fejükbe, ahova, Isten a tanúm, nem igazán látok be, hogy rendünk bizonyos tagjai a nyilatkozat hatására visszatérhetnek az önök táborából a mienkbe.

– Bűbájos! – kacagott Lestat. – Mit kerülgeti a forró kását? A fiú miatt?

– Igen, talán miatta – felelte Stirling –, bár őszintén megmondom, mi a Talamascánál ilyen fordulatokban gondolkodunk.

– Nohát, csakhogy tudják, nekünk nincs táborunk – közölte Lestat. – Fajtánk hajlamos a megrögzött individualizmusra, a konok széthúzásra, és a feltűnő csapongásra, ami a barátságot, a szerelmet, és a lelkek nászát illeti! Egymáshoz csapódunk kis bokrokban, majd ész nélkül menekülünk egymástól. Nálunk kevéssé ismeretes a tartós békesség. Nincsen táborunk.

Ez nagyon izgalmas volt. Félelmemből leolvadt egy kicsi, amikor Stirling az ő tapintatos udvariasságával válaszolt:

– Ezt megértem. Ám hogy visszatérjünk a szóban forgó kérdéshez, vagy hogy miért tették a Vének ezt a harcias nyilatkozatot, úgy vélem, őszintén hittek benne, hogy azok a vámpírok, akik valaha közénk tartoztak, ettől esetleg megpróbálnak szót érteni velünk, akkor pedig találkozhatunk önhöz hasonló lényekkel, és gazdagíthatjuk a témába vágó ismereteinket.

– Hát ez nagyon skolasztikusan hangzik – állapította meg Lestat.

– Igen. Remélem megérti, mit jelentett nekünk, amikor három rendtársunkat ragadta el a maguk egyesített ereje, mindegy, hogy konkrétan

miért vagy miként történt. Mérhetetlenül megdöbbentett minden egyes átállás, és nem értettük, miféle dialógus előzhette meg, már ha sor került ilyesmire egyáltalán. Nézze, tanulni szerettünk volna... tudni akartunk.

– No de nem jött be – mondta Lestat változatlan flegmával. – Miért nem érték be a krónikákkal? Azok megírnak mindent a dialógusról. De ön és a Vének szemtől szemben akartak látni.

– Nem, nem jött be – mondta Stirling, aki mostanra visszanyerte méltóságát és erejét. Szürke szeme kitisztult. – Épp ellenkezőleg, csak még jobban belehajszoltuk magát az impertinenciába. Arra vetemedett, hogy Merrick Mayfair nevét adta új Krónikájának, holott a városban és környékén máig itt lakik a nagy Mayfair család. Fokozott nemtörődömségre vall, hogy ezt tette.

Kés döfött szívembe, mert felvillant előttem az én imádott Mayfairem arca. És Stirling már megint a sutba vágott minden elővigyázatot.

– Impertinencia! – mondta Lestat fülig érő mosollyal és villámló szemmel. – Maga impertinenciával vádol engem? Kizárólag azért él még, mert én így akarom.

– Elhiszem, de maga akkor is impertinens – közölte Stirling. Azt hittem, elájulok.

– Impertinens vagyok, amire büszke vagyok – vágott vissza Lestat. – No de tisztázzunk valamit. Nem én vagyok a *Vámpírkrónikák* egyetlen szerzője. Róják fel a Merrick-krónikát az önök sokirányú tehetséggel megáldott David Talbotjának. Az David sztorija volt. Merricknek kellett a Sötét Ajándok. Merrick Mayfair boszorkány volt, mielőtt vámpír lett. Ki tudhatná maguknál jobban? Úgyhogy ebben nem volt hazugság. Valamint megjegyezném, David döntött úgy, hogy az igazi nevén szerepelteti Merricket és a Talamascát. Mi közöm nekem ehhez?

– Nem tette volna a maga áldása nélkül – mondta Stirling bődületes önbizalommal.

– Gondolja? – kérdezte Lestat. – No és miért kellene törődnöm holmi halandó boszorkánycsaláddal? Mit nekem a Mayfairek? És könyörgöm, árulja már el, mi az a nagy család? Egy gazdag család? A vámpírok utálják a boszorkányokat, legyenek azok gazdagok vagy szegények. Aki elolvassa Merrick Mayfair históriáját, megértheti, hogy miért. Nem mintha Merrick nem lenne most közöttünk hercegnő. Mellesleg mohó olvasóink úgyis

kitalálásnak tartják az egészet, és honnan tudja azt maga, hogy mi valóság, és mi nem az?

Befelé sírtam, mert az én rőt hajú Mayfairemre gondoltam. Ők pedig beszéltek tovább:

– Hála Istennek, hogy olvasóik kitalációnak hiszik – mondta Stirling valamelyest indulatosabban –, és Mayfairéknek nincsen tudomások az igazságokról, amelyeket maguk kikiabáltak. A nagy család pedig az, amely túléli a korokat, és sokra tartja a szeretet kötelékeit. Mi más lenne? Maga is a családot keresi, mindenütt és mindenkor. Látom a Krónikáiban.

– Hagyja abba, ezt nem hallgatom tovább – szólt rá Lestat élesen, bár nem emelte föl a hangját. – Nem azért vagyok itt, hogy maga ítéljen fölöttem. A maguk rendjébe belevette magát a korrupció. Maga is tudja, én is tudom. Maga talán nem korrupt? Dacol a Vénjeivel, és ide jön. Gondolja, hogy megajándékozom a Sötét Vérrel?

– Nekem nem kell! – tiltakozott Stirling. – Sose kellett. Csak látni akartam magát, hallani akartam a hangját.

– No és most, hogy látott és hallott, mit fog tenni?

– Már mondtam. Leírom. Megvallom vétkemet a Véneknek. Feljegyzek mindent.

– Á, dehogy – mondta Lestat. – Ki fog hagyni egy fontos részt.

– És mi az? – kérdezte Stirling.

– Maguk aztán csudapókok! – Lestat megcsóválta a fejét. – Nem találja ki, melyik részt?

– Igyekszünk is csodálatosak lenni – felelte Stirling. – A Vének el fognak ítélni. Akár vissza is hívhatnak Louisianából, habár ezt kétlem. Más fontos munkám is van.

Ismét éreztem a szívemben azt a késszúrást. A „nagy Mayfair családra” gondoltam. Vörös hajú szerelmemre, az én Mayfair-boszorkányomra gondoltam, akit nem látok soha többé. Miféle fontos munkája lehet Stirlingnek? Ó, bár megkérdezhetném!

Lestat az angolt tanulmányozta. Az némán bámulta a vámpírt, talán most vésett magába minden részletet, amelyekről írni fog. A Talamasca tagjait külön tanítják erre a szellemi trükkre.

Megpróbáltam leolvasni az agyát, de nem jutottam be. Lestattal pedig nem mertem próbálkozni. Rögtön észrevette volna.

Lestat megtörte a csendet.

– Vonják vissza a hadüzenetet – mondta.

Stirling meglepődött. Pillanatnyi töprengés után azt mondta:

– Én nem tehetem. Nem tartozom a Vének közé. Azt közölhetem velük, hogy maga kérte a hadüzenet visszavonását, de ennél több nem áll módomban.

Lestat pillantása elködösült. Tekintete lecsúszott Stirlingről, megállapodott rajtam. Sokáig néztük egymást, aztán megadtam magamat, és udvariasan lesütöttem a szememet.

De előtte még megláttam valamit.

Olyasmit, amit sose említettek a krónikák. Lestat két szeme nem volt egyforma. Az egyik egy hajszálnyival nagyobb és véresebb volt a másiknál. Szerintem halandó nem is érzékelhette volna a különbséget. Zavarba jöttem tőle. Ha Lestat szépséghibának tartja, akkor meg fog gyűlölni, amiért felfigyeltem rá.

Lestat az angolra nézett.

– Üzletet fogunk kötni – mondta.

– Örömmel hallom – szólt Stirling, ugyanazzal a leheletnyi dölyffel, amely a korábbi megjegyzéseiben lappangott.

– Egyszerű megállapodás – mondta Lestat –, de ha nem hajlandó belemenni, vagy ha ellenem fordul, akkor én is maga ellen fordulok. Eddig is megtehettem volna', tudja.

– David Talbot úgysem engedi, hogy bántson – közölte nyugodt szemtelenséggel Stirling. – Továbbá van az az ősi vámpírasszony, egyik legfenségesebb alakja a maga meséinek, és ő, aki óriási tekintély, ugyancsak nem fogja tűrni, hogy bántson minket. Nem így van?

– Stirling! – szaladt ki a számon.

Ám Lestat mindössze egyetlen pillanatig mérlegelte ezt az érvet.

– Én akkor is bánthatom magukat – mondta. – Magamnak én szabom a törvényt. Ami a régieket illeti, ne legyen olyan biztos benne, hogy parancsolni akarnak. Szerintem nincs más óhajuk, csak hogy hagyják békén őket.

– Értem – mondta Stirling rövid gondolkozás után.

– Most rettentően utál, ugye? – kérdezte Lestat megnyerő nyíltsággal.

– Szó sincs róla – vágta rá Stirling. – Sőt nagyon is érzem a varázsát.

Beszéljen erről a megállapodásról. Mit akar, mit tegyek?

– Először is térjen vissza a Vénekhez, és közölje velük, hogy ezt a hadüzenetet hivatalosan vissza kell vonni. Nem mintha nekem olyan fontos lenne, de másoknak az. Mellesleg tudom, hogy ha maga becsületszavát adja, miszerint a jövőben megmaradnak az egyszerű megfigyelő szerepében, akkor nem is fognak háborgatni minket, márpedig nekem az sokat számít. Utálom, ha háborgatnak. Haragos és rosszindulatú leszek tőle.

– Jól van.

– A második kérés az elsőből következik. Hagyják békén ezt a fiút. A fiú az a kulcsfontosságú elem, akit nem foglalhat bele a jelentésébe. Annyit természetesen mondhat, hogy egy névtelen vérivó megtámadta, írja le értelmesen és méltányosan, amit hite szerint megtudott itt. Nem kétlem, hogy el lesznek ragadtatva tőle. Ám azt tekintse becsületbeli kötelességének, hogy nem tárja fel a fiú személyazonosságát... és ez még nem minden.

Stirling hallgatott.

– Tudja a nevét – folytatta Lestat –, tudja, hol lakik, ismeri a családját. Előbb tudtam, mintsem leállítottam volna mulya támadását maga ellen. Most már azt is tudja, hogy közénk tartozik. Nemcsak a feljegyzéseiből kell kifelejtenie, de el kell felejtenie, hogy egyáltalán létezik.

Stirling egy pillanatig állta a vámpír tekintetét, aztán bólintott.

– Ha tesznek valamit ellene, ha megpróbálják bármivel is fenyegetni, akkor kiirtom magukat, Isten engem úgy segéljen! – fogadkozott Lestat.

– Az utolsó szálig. Nem marad magukból más, csak egy csomó üres könyvtár és degeszre tömött páncélterem. A louisianai anyaházzal kezdem, aztán sort kerítek a többi anyaházra. Nekem az semmi. Egyenként szedem le magukat. Még ha a régiek a védelmükre is kelnek, az nem lesz azon melegében, márpedig én azon melegében is iszonyú sokat tudok ártani.

Bennem a félelem átcsapott hüledezésbe.

– Megértem – mondta Stirling. – Hát persze, hogy védelmezni szeretné. Hála az égnek!

– Kérem, értsen meg – folytatta Lestat. Ismét rám pillantott. – Ő ifjú, ártatlan, és én döntöm el, hogy él-e vagy meghal.

Azt hiszem, Stirlingnek elállt a lélegzete.

Engem viszont ismét hullámban öntött el a megkönnyebbülés, aztán

pedig az érthető félelem. Lestat intett az angolnak.

– Szükséges-e hozzátennem, hogy most távozzék, és soha többé ne tegye be a lábát a lakásomba? – kérdezte.

Stirling tüstént felállt. Én szintúgy. Stirling rám nézett, és engem ismét teljes erőből megrohant a tudat, hogy ma este majdnem megöltem, és ismét azt hittem, hogy elsüllyedek.

– Isten áldjon, barátom! – mondtam olyan érces hangon, amilyet csak kikényszeríthettem a számon. Félszegen a keze után nyúltam, megszorítottam. Ellágyult az arca.

– Quinn – mondta. – Bátor Quinn. – Elfordult tőlem. – Isten vele, Lestat de Lioncourt – mondta. – Azt hiszem, elbagatellizálom a dolgot, ha úgy fogalmazok, hogy mélységesen lekötelezett.

– Azt teszi, de már megszoktam, hogy hálátlanok vesznek körül – mondta Lestat ravasz mosollyal. – Menjen, Mr. Oliver! Ugye, milyen jó, hogy alig két sarokra várakozik az egyik ilyen ólálkodó limuzinjuk? Nem hinném, hogy kedve volna túl messzire gyalogolni vagy vezetni.

– Milyen igaza van – mondta Stirling, majd több szót nem is vesztegetve végigsietett a folyosón, kilépett az ajtón, és már csak azt hallottam, ahogy ledübörög a vaslépcsőn.

Lestat ugyancsak felállt. Odajött hozzám, és intett, hogy üljek vissza. A két kezébe fogta a fejemet. Nem szorította félelmetesen. Nem fájt. Gyengéden tartott.

De én túlságosan rettegtem, hogy mást is tehessek, mint hogy némán nézek föl rá. Megint láttam azt a cseppnyi eltérést, hogy az egyik szem hajszálnyival nagyobb a másiknál. Még a gondolatát is el akartam fojtani. Azt akartam gondolni: *Megteszek mindent, amit akarsz!,* és akaratlanul behunytam a szememet, mintha attól félnék, hogy pofon csapnak.

– Ugye, azt gondolod, hogy meg foglak ölni? – hallottam a hangját.

– Remélem, nem – válaszoltam reszketegen.

– Gyere, testvérke! – mondta. – Ideje itt hagynunk ezt a csinos kis fészket azoknak, akik oly sokat tudnak róla. Neked pedig, ifjú barátom, enned kell.

Aztán éreztem, ahogy magához szorít. Surrogott mellettem a levegő. Belekapaszkodtam, bár nem hinném, hogy szükséges lett volna. Aztán kint voltunk az éjszakában, és a felhők felé tartottunk.

NÉGY

Olyan volt – a sebesség, a magasság, az erős karok –, mintha alkotómmal utaznék. Feltétlenül megbíztam benne.

Aztán jött a váratlan zuhanás.

Reszkettem, mikor elengedett. Vigyáznom kellett, amíg tartott a szédülés, nehogy elessek.

Egy teraszon álltunk. Félig nyitott üvegajtó választott el egy kivilágított szobától. Ízléses berendezése volt, elég szabványos, modern bútorok: bézs bársonnyal kárpitozott székek és díványok, az obligát nagy televízió, szűrt fényű lámpák, véletlenszerűen elhelyezett vas-üveg asztalok.

Két feltűnően csinos, fiatal, barna nő volt a szobában. Az egyik a kávézóasztalra helyezett bőrönddel bajlódott, a másik a tükörnél kefélte hosszú haját. Nagyon divatos és minimális selyemruhájuk jó sokat megmutatott olajbarna bőrükből.

Lestat ismét átkarolt, és gyengéden megszorította a vállamat.

– Mit mond az elméd? – súgta.

Célba vettem a Szellem-Ajándokkal a tükörnél szépítkező nőt, és azon nyomban meghallottam a gyilkosság susogását. A másik még nála is rutinosabb volt a gyilkolásban. Úgy tűnt, mindkettőnek része van egy bűncselekményben, amely most történik valahol, távol ettől a helytől.

Ez az épület egy elegáns szálloda volt. Egy ajtóból a hálószobába láttam. Éreztem az egyik asztalon álló gin szagát, éreztem a frissen vágott virágok szagát, és természetesen éreztem a szabad préda mindent betöltő szagát.

A szomjúság felágaskodott bennem. A szomjúság elhomályosította a szememet. A nyelvem úgy érezte a vért, mintha már nyakalnám, és

megnyílt bennem az a reménytelen világűrszakadék, amely rám ásít minden dőzsölés előtt: Úgyse tölt meg soha semmi! Úgyse mulasztja el semmi ezt az ocsmány éhséget!

– Valóban szabad préda – mondta Lestat fojtottan. – De nem hagyjuk szenvedni őket, akármennyire durván szeretnénk.

– Nem, uram! – feleltem tisztelettel. – Lehet az enyém az ott, a tükör előtt?

– Miért? – kérdezte.

– Mert látom az arcát a tükörben, és gonosz.

Bólintott.

Félrehúzta az ajtót, és beléptünk a szoba üdítő hűvösébe. Még forróbban égetett tőle a szomjúság. A reménytelen szomjúság.

A nők azonnal kiabálni kezdtek. Honnan jöttünk? Kik vagyunk? Trágárságok, fenyegetés.

Józan eszem utolsó foszlányával láttam, hogy a bőrönd tömve van pénzzel, de kit érdekelt? Mennyivel érdekesebb a túlsó ablaknál a hatalmas váza, és benne a virágok színrobbanása. Mennyivel érdekesebb a vér.

Lestat elsuhant mellettem, és két kézzel kapta el a jobb felé iramodó nőt, akinek átkozódása hirtelen félbeszakadt.

A másik nő a pamlaghoz rohant. Láttam a pisztolyt, amelyet kétségbeesetten szeretett volna megragadni, de én előbb ragadtam meg őt, semhogy elérhette volna a fegyvert. Magamhoz szorítottam, belenéztem fekete szemébe.

Spanyol szitkokat zúdított rám, amitől még elviselhetetlenebb lett a szomjam, mintha káromkodása szította volna. Félresöpörtem sűrű fekete haját a nyakától, és végighúztam hüvelykujjamat az artérián. Tombolt eszelős dühében.

Lassan fakasztottam a forrást.

Eszembe jutottak alkotóm leckéi: *Szeresd a bűneit, menj végig vele az ösvényen, tedd gonoszságát a magad gonoszságává, akkor nem követsz el gonoszságot!* Ezt igyekeztem betartani, miközben feltörtem a lélek ajtaját. Kutattam gyilkosságok után, és meg is találtam őket, vad, állatias gyilkosságokat, mindig a fehér por miatt; megtaláltam a gazdagságot, amely fölemelte gyerekkora bádogvárosának mocskából a fényűzésbe, azokhoz, akik hódoltak szépségének és alattomosságának; és jöttek sorra a

meggyilkoltak, olyanok, akik ugyanúgy gázoltak a vérben, mint ő. *Igen, szeretlek!,* súgtam, szeretem konok akaratodat, sosem szűnő haragodat; igen, add nekem a dühöt az édesen, melegen áradó vérben; és az hirtelen rám zúdult, mérhetetlen szerelemmel.

Szó nélkül mondta: *Megadom magam.* Szó nélkül mondta: *Látom!* Az életét látta, számozatlan lapok zűrzavarában, lelke csordultig telt, kiáradt, rémítő felismerésben érzékelt körülményeket és kikerülhetetlenséget, mialatt bűneit mintha az isteni kéz gyomlálta volna ki gyökerestől a szívéből.

De addigra jóllaktam, elteltem vele, magamévá tettem. Visszahúzódtam, megcsókoltam a szúrt sebeket, felnyaltam az elcsorgatott vérharmatot, begyógyítottam a bizonyítékot, holott akkor már kerülgetett az álmosság, aztán gyöngéden, nagyon gyöngéden leengedtem az egyik jellegtelen székbe, és megcsókoltam a száját.

Eléje térdeltem. Nyelvemet az ajkai közé nyomva kinyitottam a száját, szívtam a nyelvét, gyengéden belefúrtam a fogamat, mire megint csergedezett egy kis vér.

Aztán nem volt több.

Bal kezemmel lezártam nagy, üres szemét. Tapogattam a szemgolyót a szemhéjak mögött, miközben végigrohant bennem a vére. Lehajoltam, megcsókoltam a mellét. A vér lüktető ütésekkel sulykolt. Elengedtem.

Szokás szerint szédelegve fordultam Lestathoz. Láttam fejedelmi alakját, ahogy rám vár, engem figyel, és mintha töprengene valamin. Aranyhaja csaknem fehérnek tűnt a lámpafényben, ibolyaszín szemét nagyra nyitotta.

– Ezúttal jól csináltad, testvérke! – mondta. – Egy cseppet se csorgattál el!

Olyan sok mindent szerettem volna mondani! Beszélni akartam a nő életéről, a bejárt hatalmas útról, amelyet végigkóstoltam, az elszámolásáról a sorssal; el akartam mondani, mennyire igyekeztem betartani alkotóm utasítását, vagyis hogy ne csak a vért faljam fel, de a gonoszságot is, tövig mártsam meg a nyelvemet a gonoszságban, de a nő már nem volt lényeges.

Áldozat volt. Belőle, aki sose volt alany, befejezett múlt idő lett.

Beszippantott a vér. Beszippantott a forróság. A szoba jelenéssé szellemült. Lestat nője holtan feküdt a padlón. Ott volt a pénzzel tömött táska, és nem jelentett semmit, nem lehetett venni rajta semmit, nem

változtatott semmin, nem menthetett meg senkit. A virágok – a pollent pergető, rózsaszín liliomok, sötétvörös rózsák – harsogtak és ragyogtak. A szoba tökéletes volt, befejezett és mozdulatlan.

– Senki se fogja gyászolni őket – mondta halkan Lestat. Hangja valahonnan messziről jött, ahol nem érhettem el. – Nem szükséges sírt keresni nekik.

Alkotómra gondoltam. Az Ördögmocsár sötét vizére gondoltam, a sűrű békalencsére, a bagolyhuhogásra.

Valami megváltozott a szobában, de Lestat ezt nem tudta.

– Gyere vissza hozzám! – mondta. – Testvérke, ez fontos! Ne hagyd, hogy legyengítsen utána a vér, akármilyen édes!

Bólintottam. De valami történt. Már nem voltunk egyedül.

Láttam homályos hasonmásomat, ahogy formálódik Lestat mellett. Láttam Lidércet, épp olyannak, amilyen én vagyok. Láttam arcán az eszelős mosolyt.

Lestat megpördült.

– Hol van? – suttogta.

– Ne, Lidérc, megtiltom! – mondtam. De őt nem lehetett megállítani. Villámgyorsan suhant felém, mégis megtartotta közben emberi képét. Mire a közelembe került, ugyanolyan szilárdnak látszott, mint én. Aztán éreztem a minden porcikámat megborzongató bizsergést, mikor összeolvadt velem, majd a pici szúrásokat a kezemen, a nyakamon és az arcomon. Úgy vergődtem, mintha hálót vetettek volna rám.

Valahol a mélyben elkezdődött az az orgazmusra emlékeztető lüktetés, amely elsöprő erővel jelezte, hogy most egyesültem vele, minket semmi sem választhat el, és hirtelen akarom is, igen, akarom, hogy örökre egyek legyünk, mégis valami mást mondtam:

– Lidérc, menj ki belőlem! Lidérc, hallgatnod kell rám! Én voltam, aki életre keltett, figyelj rám!

Hiába, a villanyos borzongás nem szűnt. Képeket láttam magunkról, amelyekben gyerekek, kamaszok, férfiak voltunk, de túl gyorsan pörögtek, hogy egyet is kiemelhessek, megtagadhassak vagy megerősíthessek. Napfény ömlött be a nyitott ajtón, láttam a linóleum virágmintáját. Apró gyerekek nevetését hallottam, tejet kóstolt a szám.

Tudtam, hogy mindjárt össze fogok esni, hogy Lestat erős keze tart,

mert nem a napfényes szobában vagyok, de csak azt látom, és ott volt Lidérc, a kicsi Lidérc, huncutkodott és nevetett, és én is nevettem. *Szeretlek, hát persze, hogy szeretlek, szükségem van rád, hát persze, hogy szükségem van, a tied vagyok, mi vagyunk, együtt vagyunk.* Lenéztem, láttam dundi bal kacsómat, kanál volt benne, és a kanállal vertem az asztalt. És ott volt a kezemen Lidérc keze. Újra és újra koppan a kanál a deszkán, és milyen gyönyörűen ömlik be az ajtón a napfény, de a linóleum virágai kopottak.

Lidérc ugyanazzal az erőszakos hirtelenséggel vonult ki belőlem, ahogy jött. Egyetlen másodpercig láttam az emberszerű alakot, hatalmas szemét, nyitott száját, aztán a kép felpüffedt, elveszítette hasonlóságát, eltűnt.

A szoba függönyei lengtek, a virágváza hirtelen megdőlt, homályosan hallottam a víz csepegését, aztán a váza a puha szőnyegre borult.

Ködös szemmel bámultam a megsebzett virágcsokrot. Rózsaszín torkú liliomok. Szerettem volna felemelni őket. Testemen sajogtak és csíptek a parányi sebek. Gyűlöltem Lidércet, amiért felborította a vázát, amiért a liliomok szétszóródtak a padlón.

A nőkre néztem. Mintha aludtak volna. Nem volt halál.

Az én Lidércem, az én tulajdon Lidércem! Ez a gondolat velem maradt. Familiárisom, életem társa! Hozzám tartozol, és én hozzád tartozom.

Lestat fogta a vállamat. Alig álltam a lábamon. Ha elengedett volna, bizonyosan elesem. Nem bírtam levenni a szememet a rózsaszín torkú liliomokról.

– Nem kellett volna felborítania a virágokat! – mondtam. – Arra tanítottam, hogy ne bántsa, ami szép. Még akkor megtanítottam, amikor kicsik voltunk.

– Quinn, gyere vissza hozzám! – parancsolta Lestat. – Hozzád beszélek, Quinn!

– Te nem láttad őt – mondtam. Minden porcikám reszketett. Bámultam kezem parányi sebeit, amelyek máris gyógyultak, akárcsak arcomon a tűszúrások. Megtörültem az arcomat. Sápadt vér a kezemen.

– Láttam a vért – mondta Lestat.

– Hogyhogy láttad? – Erősödtem, már tisztult az eszem.

– Ember alakjában – válaszolta Lestat –, olyan emberében, akit mintha vérbe mártott rajzvessző vázolt volna föl a légbe egyetlenegy pillanatra,

hogy aztán parányi vércseppek örvénylő fellegévé omoljon. Aztán láttam, ahogy eltűnik a nyitott ajtóban, olyan sebesen, mintha kiszippantották volna.

– Akkor tudod, miért kerestelek – mondtam, de rögtön észbe is kaptam, hogy ő nem láthatja igazából Lidércet, a szellemet. Igen, látta a vért, mert az látható, de a szellem, amely nekem mindig megjelent, rejtve maradt Lestat előtt.

– Ez nem árthat neked igazán – mondta szelíd, kedves hangon. – Nem vehet el tőled annyi vért, ami számítana. Épp csak belenyalt abba, amit kiittál a nőből.

– De megint el fog jönni! Akkor jön, amikor akar, nem küzdhetek ellene, és esküszöm, minden alkalommal erősebb!

Összeszedtem magamat. Lestat elengedett, és közben megsimogatta jobbjával a hajamat. Ez a hanyagul szeretetteljes mozdulat, hozzá a gyönyörű, arányos arc, és a ragyogó szem még jobban megbabonázott most, hogy Lidérc varázsa múlóban volt.

– Rám talált – folytattam –, holott az se tudom, hol vagyok. Megtalált itt, megtalálhat bárhol, és mint már mondtam, minden alkalommal valamivel több vért vesz el tőlem.

– De hát biztosan küzdhetsz ellene! – bátorított Lestat.

Olyan oltalmazó, aggodalmas gyengédséggel nézett, én pedig olyan borzasztóan szerettem, és annyira szükségem volt rá, hogy azt hittem, mindjárt elsírom magamat, de visszafojtottam.

– Talán megtanulhatom, hogy küzdjek ellene – mondtam –, de elég ez?

– Jöjj, menjünk ebből a temetőből! – válaszolta. – Mesélned kell nekem Lidércről. El kell mondanod, hogyan történt ez.

– Nem tudom, ismerem-e az összes választ – mentegetőztem. – De mesém, az van!

Követtem a teraszra, a friss levegőbe.

– Gyerünk Blackwood Manorba! – mondtam. – Nem ismerek békésebb helyet a beszélgetésre. Ma este nincs ott más, csak a nagynéném és az ő szeretetreméltó udvara, esetleg az anyám, de senki sem háborgat bennünket. Megszoktak.

– Hát Lidérc? – kérdezte. – Nem lesz-e erősebb, ha visszatér?

– Az imént olyan erős volt, mint máskor – mondtam. – Úgy vélem, mindenképpen én vagyok az erősebb.

– Hát akkor irány Blackwood Manor! – mondta.

Ismét átfogott erős karjával, és felszálltunk az égbe. Áttörtük a fellegek széles szőnyegét, megérkeztünk a csillagok alá.

ÖT

Néhány perc múltán a nagy ház előtt álltunk, ahol ismét elfogott a múló restelkedés az irdatlan, emeletes portikusz látványától.

Természetesen be volt kapcsolva a kerti világítás, káprázatos fény mosta teljes hosszúságukban a hornyolt oszlopokat, a rengeteg szoba mind ragyogott. Ezt én írtam így elő, az én parancsomra kapcsolták fel délután négykor a nagy ház összes csillárját, és noha már nem voltam az a suhanc, aki rettegett a szürkületi mélabútól, a fények azért ugyanúgy kigyúltak azóta is ugyanabban az időpontban.

Lestat váratlanul kuncogni kezdett.

– Miért restelkedsz? – kérdezte barátságosan. Simán bele tudott olvasni a gondolataimba. – Amerika elpusztítja a nagy házait. Van, amelyik még száz évet sem ér meg. – Most, hogy bizalmasabb hangot ütött meg, még kevésbé volt idegenszerű a kiejtése. – Ez a ház pazar – állapította meg hanyagul. – Tetszenek ezek a hatalmas oszlopok. Egyszerűen fenséges a kolonnád és a timpanon. Tökéletes klasszicizáló stílus. Hogy szégyellhetsz ilyet? Furcsa egy valaki vagy ezzel a végtelen szelídségeddel. Azt hiszem, ráadásul ki is lógsz a saját idődből.

– Hát hogy tartozhatnék oda? – védekeztem. – Tekintettel a Sötét Vérre, és csodás járulékaira. Mit képzelsz?

Rögtön elszégyelltem magamat a tapintatlan válasz miatt, de ő nem sértődött meg.

– Már a Sötét Vér előtt sem tartoztál ide – magyarázta. – Életed fonalai nem szövődtek bele semmilyen létező kelmébe. – Barátságosan, mesterkéletlenül beszélt.

– Hát gondolom, ebben van valami – válaszoltam. – Illetve igaz egy szóig.

– Mindent elmesélsz, ugye? – kérdezte mosolyogva. Ugyanakkor kissé össze is ráncolta arany szemöldökét, amely élesen elütött a napbarnított bőrtől. Ez a mimika valami megfejthetetlen okból egyszerre mutatta nagyon alamuszinak és gyöngédnek.

– Akarod?

– De mennyire! – mondta. – Hiszen te is ezt akarod. Mellesleg ezt is kell tenned. – Megint rám villantotta azt az enyhe szemöldökráncolással kísért, vásott mosolyt. – Na, bemegyünk?

– Természetesen! – vágtam rá. Barátságos viselkedése, szavai nagy terhet vettek le a vállamról. Alig bírtam elhinni, hogy itt van mellettem, hogy nemcsak megtaláltam, de hallani is akarja a történetemet, és nem az ellenségem!

Felmentünk a hat grádicson a márványtornácra. Benyitottam az ajtón, amelyet itt a vadonban sose tartottunk zárva.

Előttünk szélesen nyújtózott a fehér-fekete, rombusz alakú csempékkel burkolt, középső hall. A hátsó ajtónál ért véget, amely pontosan olyan volt, mint amelyiken beléptünk. A perspektívát részben megbontotta Blackwood Manor egyik nevezetessége, a nagy csigalépcső, amelytől Lestat szabályos önkívületbe esett.

Finom hideg volt a légkondicionálástól.

– Hát ez isteni! – Lestat beállt az orsótérbe, onnan gyönyörködött az elegáns karfában és a törékeny korlátbábokban. – Hiszen ez egészen a második emeletig ér! Milyen szép, ahogy csavarodik!

– A második emelet az már a padlás – magyaráztam. – A bőröndök és régi bútorok kincsesbányája. Jó néhány kis titkot kaptam tőle ajándékba!

Lestat tekintete tovább vándorolt a hall négy falán körbefutó festményre, amely napfényes olasz pásztorait ábrázolt, mélykék ég alatt. A harsogó színek az emeleten is folytatódtak.

– Elragadó! – dicsérte, míg a magas mennyezetet bámulta. – És ezek a stukkók! Kézzel készültek, ugye?

Bólintottam.

– New Orleans-i iparosok műve – mondtam. – Az ezernyolcszáznyolcvanas években rendelte szépapám, egy megrögzötten

romantikus és félig futóbolond ember.

– Ez pedig a szalon – állapította meg, átlesve a jobb oldali boltív alatt.

– Mennyi régi bútor, micsoda jó bútorok! Minek is hívjátok, Quinn? Rokokó? Felébreszti bennem a régi álmokat.

Ismét bólintottam. Zavarom gyorsan átcsapott zavarba ejtő büszkélkedésbe. Amióta az eszemet tudom, mindenkit lefegyverzett Blackwood Manor. Mondhatni, ájuldoztak tőle. Már nem is értettem, miért szégyenkeztem. Csakhogy ez a lény, ez a sajátságosan vonzó, szépséges kreatúra egy várkastélyban nőtt fel, és attól féltem, hogy kineveti majd, amit lát.

Épp ellenkezőleg, valósággal lázba hozta az aranyozott hárfa és a régi Pleyel-zongora. Vetett egy pillantást Manfred Blackwood, tiszteletreméltó ősöm hatalmas, sötét arcképére, és utána lelkes érdeklődéssel fordult a hall másik oldalából nyíló ebédlő felé.

Intettem, hogy lépjen be.

Az antik kristálycsillár pazar fényben fürdette a hosszú asztalt, amely mellett harminc-egynéhányan fértek el. Ezt az asztalt külön csináltatták ehhez az ebédlőhöz. Az aranyozott székeket nemrég húzták át zöld szaténdamaszttal. A zöldet és az aranyat ismételte meg a padlószőnyeg, amelynek zöldjén aranyindák burjánzottak. A túlsó falnál zöld malachitintarziás, aranyozott tálalószekrények álltak a magas ablakok között.

Ismét rám jött, hogy mentegetőzzek, talán mert Lestat olyan önfeledten bámészkodott.

– Olyan szükségtelen ez az egész Blackwood Manor – mondtam. – Queen néni és én vagyunk benne az egyetlen állandó lakók. Érzésem szerint egyszer eljön valaki, és rávesz minket, hogy józanabbul használjuk ki. Természetesen vannak rokonok, meg itt a személyzet, akik maguk is olyan kőgazdagok, hogy nem kell másnak dolgozniuk. – Elharaptam a szót. Szégyelltem, hogy locsogok.

– És mi lenne a felhasználás józanabb módja? – kérdezte hanyagul. – Mi más lehetne még a te gyönyörű otthonod?

Felváltva nézegette Quinn néném fiatalkori hatalmas portréját, a mosolygó leányt, akinek gyöngyözött, ujjatlan fehér estélyi ruháját tegnap is varrhatták volna, és nem hetven éve, meg Virginia Lee Blackwoodot,

Manfred feleségét, az első úrinőt, aki betette a lábát Blackwood Manorba.

Mára megsötétedett Virginia Lee arcképe, ám a stílusa erőteljes volt, noha kissé érzelmes, és a kék szemű, szőke nőre jól esett ránézni, olyan szerény, becsületes jelenség volt, a vonásai finomak, a mosolygó arc kimondottan bájos. Az ezernyolcszáznyolcvanas évek díszes divatja szerint öltözködött: égszínkék, magas nyakú ruha, vállban húzott, hosszú ujjak. Haját feltornyozták a feje tetejére. Ő volt Queen néni nagyanyja, és én mindig láttam valami hasonlóságot a két képben, a szemekben és az arcok formájában, bár mások azt állították, hogy ez lehetetlen. És mégis...

Azonkívül nekem nem csupán alkalmi képzettársításokat hordoztak ezek a képek, főleg Virginia Lee-é. Queen néni még mindig itt volt velem, viszont Virginia Lee... Megborzongtam, de magamba fojtottam a kísértetek és furcsaságok bizarr emlékeit. Túl sok minden szaggatta viharral az elmémet.

– Igen, miért ne lehetne az otthonod, és őseid kincseinek tárháza? – kérdezte naivan Lestat. – Nem értem!

– Na szóval, mikor felcseperedtem, Ótata és Ómama még élt, és akkor ez egy olyan szállodaféleség volt – feleltem a kérdésére. – Hogy is mondják? Szoba reggelivel. Bár nálunk vacsorát is szolgáltak fel itt lent az ebédlőben. Rengeteg turista járt ide, hogy eltöltsön nálunk egy kis időt. Még ma is megtartjuk minden évben a karácsonyi bankettet, amelynek az a befejezése, hogy a lépcsőn álló kórus karácsonyi dalokat énekel a hallban összegyűlt vendégeknek. Tavaly még húsvétkor is adtam egy éjféli bankettet, csak azért, hogy én is részt vehessek rajta.

Olyan élénk és erőteljes képekkel rohant meg a múlt, hogy megrémültem. Sietve folytattam, bűntudatosan próbáltam kifacsarni valamit a legkorábbi emlékekből. Miféle jogom van nekem ma már a régi szép időkre vagy emlékekre?

– Szeretem az énekeseket – mondtam. – Mindig együtt sírtam a nagyszüleimmel, amikor a szoprán azt énekelte: „Csendes éj!” Ilyenkor annyira hatalmasnak tűnik Blackwood Manor. Olyan hely, amely megváltoztatja az emberek életét. Láthatod, mennyire rabja vagyok még mindig!

– Hogyan változtatja meg az emberek életét? – kérdezte azonnal, leplezetlen kíváncsisággal.

– Ó, például rengeteg esküvő volt itt. – Elcsuklott a hangom. Esküvők. Aztán mindet félrelökte egy förtelmes emlék a közelmúltból, egy szégyenletesen ocsmány emlék – vér a menyasszonyi ruhán, vér íze –, de kitaszítottam a tudatomból, és folytattam:

– Emlékszem szép esküvőkre és évfordulókra. Emlékszem egy piknikre a pázsiton egy öregember tiszteletére, aki a kilencvenedik születésnapját ünnepelte. Emlékszem, hogyan jártak vissza régi házasok, hogy meglátogassák a helyet, ahol esküdtek. – Ismét az a kínzó emlék: egy menyasszony, egy véres menyasszony. Szédültem.

Te kis hülye! Megölted! Nem lett volna szabad megölnöd! Most nézd meg a fehér ruháját!

Még nem akarok gondolni rá. Most még megnyomorítana az emléke. Majd meggyónom Lestatnak, de most még nem.

Folytatnom kellett. Némi dadogás után sikerült:

– Van itt valahol egy régi vendégkönyv, abban egy törött lúdtoll és rengeteg beírás a jövő-menő, visszajáró vendégektől. Máig jönnek. Blackwood Manor olyan láng, amely nem aludt ki.

Lestat bólintott, és csendesen mosolygott, mintha tetszene neki a gondolat. Ismét feltekintett Virginia Lee arcképére.

Egy pillanatig borzongott a levegő. Csakugyan változott valami a portrén? Úgy rémlett, mintha engem nézne szép kék szemével. De nekem már úgysem kelne életre, ugye hogy nem? Hát persze hogy nem. Közismerten erényes és nemes lelkű asszony volt. Mi köze lehetne hozzám most?

– És mostanában azt veszem észre – erőltettem a folytatást, hozzákötözve magamat az elbeszéléshez –, hogy kétségbeesetten imádom ezt a házat, ugyanúgy mint halandó hozzátartozóimat. A legjobban imádom Queen nénit. De vannak mások, akiknek sose szabad megtudniuk, hogy ki vagyok.

– Lelkiismereted úgy fel van hangolva, akár egy hegedű – tűnődött Lestat. – Csakugyan szereted, hogy karácsonykor és húsvétkor itt vannak a házadban ezek az idegenek?

– Olyan vidám – vallottam be. – Sok fény, mozgás és hang. A lépcső tompán vibrál a sűrű jövés-menéstől. Néha panaszkodnak a vendégek, hogy a kukoricakása híg, vagy csomós a mártás; valamikor édes nagyanyám sírt

az ilyen megjegyzéseken, és nagyapám – Ótata, ahogy mindenki hívta – ököllel verte a konyhaasztalt, de nagy általánosságban szeretik a vendégek a házat...

– ... és időnként magányos is tud lenni, mélabús és komor, akármilyen fényesen ragyognak a csillárok. Azt hiszem, amikor a nagyszüleim meghaltak, és az a korszak lezárult, akkor... mély depresszióba estem, amelynek mintha Blackwood Manorhoz lett volna köze, bár nem bírtam elhagyni, és a magam jószántából sose tettem volna ilyet.

Lestat megértően bólogatott. Ő engem nézett, én őt néztem. Ugyanúgy mérlegre tett, mint ahogyan én is mérlegre tettem őt.

Folyton az járt az eszemben, hogy milyen szép azzal a fürkésző, nagy, ibolyakék szemével és a hosszú aranysörényével, amely kecses csigavonalban kunkorodik befelé a kabát gallérjánál. Nagyon kevés földi teremtménynek van igazi ibolyakék szeme. Az nem számít, hogy a két szem egy hajszálnyit eltér. Napbarnított bőre hibátlan volt. Azt nem tudhattam, hogy az ő átható pillantása mit lát bennem.

– Tudod, ebben a házban kalandozni lehet – folytattam. Megint olyan idegesen patakzottak belőlem a szavak, mert még mindig nem tértem magamhoz a megrendülésből, hogy én érdekelhetem őt. – Szobáról szobára kalandozhatsz, és kísértetekkel találkozol. Néha még a turisták is látják a kísérteteket.

– És megijednek? – érdeklődött őszinte kíváncsisággal.

– Jaj, dehogy, meg vannak őrülve, hogy olyan házban lehetnek, ahol szellemek járnak! Imádják! Ott is látnak jelenést, ahol nincs! Ők kérik, hogy olyan szobában lakhassanak, ahol kísértetek vannak!

Lestat hangtalanul nevetett.

– Erősködnek, hogy harangszót hallottak, holott szó sincs harangozásról – folytattam, viszonozva Lestat mosolyát –, és kávészagot éreznek, holott nincs is kávé, és egzotikus parfümök csapják meg az orrukat. Volt egykét turista, aki komolyan megijedt, illetve a szállodás napokban több olyan is volt, aki haladéktalanul kihurcolkodott, de általában belefért Blackwood hírnevébe a szellemjárás. És persze voltak olyanok is, akik valóban látták a kísérteteket.

– Valamint te is látod őket – szúrta közbe Lestat.

– Igen – feleltem. – Zömük gyenge, alig több mint pára, de vannak

kivételek... – Tétováztam, egy pillanatra elbátortalanodtam. Attól tartottam, szavaim felidéznek valamilyen vérfagyasztó rémet, de annyira ki akartam tárulkozni Lestatnak! Akadozva folytattam:

– Igen, rendkívüli kivételek... – Elcsuklott a hangom.

– Hallani akarom – mondta Lestat. – Ugye, van szobád az emeleten? Csendes hely, ahol zavartalanul beszélgethetünk. De érzek valaki mást is a házban. – A hall felé pillantott.

– Igen, Queen néni az a hátsó hálószobában – mondtam. – Nem tartana tovább egy percnél, hogy benézzek hozzá.

– Érdekes név ez a Queen néni – jegyezte meg Lestat, és felragyogtatta a mosolyát. – Olyan istenien délies. Engem is beviszel hozzá?

– Természetesen! – vágtam rá, pillanatnyi józan tétovázás nélkül. – Az igazi neve Lorraine McQueen, de mifelénk mindenki Miss Queennek vagy Queen néninek hívja.

Együtt léptünk ki a hallba, ahol Lestat ismét felnézett a csigalépcsőre.

Cipője élesen kopogott a márványpadlón, míg elvezettem a lépcső mellett, és odavittem Queen néni szobájának nyitott ajtajához.

Ott volt az én drágám, az én tüneményem, éppen nagy munkában, amelyben a legkevésbé sem zavarta meg az érkezésünk.

Abban az L betűben ült, amely a kedvenc helye volt: a tükörasztal és az attól jobbra álló márványasztal derékszögében, a közeli állólámpa és az öltözőasztali égők mesebeli fényében. Jobb kezében csontnyelű nagyítóüvegét tartotta, előtte kámeák tucatjai sorakoztak a márványon.

Borzasztóan törékenynek látszott steppelt fehér atlaszpongyolájában, vékony derekán a csatos övvel. Nyakát a pongyola kivágásába gyűrt, fehér selyemsál takarta, és a sálon a kedvenc gyöngyös-gyémántos nyakéke ragyogott. Puha szürke haja természetes csigákban keretezte az arcát, apró szeme ragyogott a boldogságtól, ahogy a kámeáit nézte. Láttam az asztal alatt, ahol a pongyola résnyire nyílt, hogy a rózsaszín flitteres, nyaktörően magas sarkú cipőjét viseli. Szívesen tartottam volna neki egy dörgedelmet. A tűsarok veszélyes.

Tökéletesen illett rá a királynői név. Ösztönös büszkeség fogott el, ha arra gondoltam, hogy mindig ő volt az őrangyalom! Mivel Lestatot lebarnította a nap, nem féltem attól, hogy Queen néném valami rendelleneset találhat rajta, kivéve talán, hogy a látogatója túlságosan szép.

Annyira örültem ennek a pillanatnak, hogy arra nincsen szavam.

Nagyon kedves képet nyújtott a szoba, amelyet most úgy próbáltam látni, ahogyan Lestat láthatja. Balra volt a mennyezetes ágy, amelyet nemrég húztak át sötétebb rózsaszín paszománnyal díszített, cakkos rózsaszín atlasszal. Már bevetették, ami ebben a korai órában nem fordult elő túl gyakran, a vastag szaténtakarón felhalmozták a díszpárnákat. A damasztpamlag és a karosszékek kárpitozása ugyanolyan rózsaszínű volt, mint az ágy függönyei.

Ott ólálkodott az árnyékban Jasmine, a házvezetőnőnk, aki selymes, sötét bőrével, finom arcával ugyanolyan különleges szépség volt, mint Queen néni. Roppant elegánsan festett vörös princeszruhájában, tűsarkú cipőben, nyakán a tőlem kapott gyöngysorral.

Jasmine intett, aztán tovább igazgatta az apró tárgyakat az éjjeliszekrényen, majd amikor Queen néni felnézett és azt kiáltotta nagy boldogan: „Quinn!”, Jasmine félbeszakította a munkáját, és kiosont mellettünk az ajtón.

Szerettem volna megölelni Jasmine-t, akit éjszakák óta nem láttam, de féltem. Aztán azt gondoltam: nem, addig teszem meg, amíg megtehetem, amíg meleg vagyok az evéstől. Nem vagyok kárhozott, ahhoz túl sok bennem a szeretet. Én jó vagyok. Hátraléptem, és elkaptam Jasmine-t.

Gyönyörű alakja volt, a bőre bűbájos tejcsokoládé, a szeme zöldesbarna. Rövidre vágatott, szőkére hidrogénezett haja parányi csigákban tapadt feltűnően kerek fejéhez.

– Ó, az én Kisfőnököm! – mondta, és ő is megölelgetett, míg álltunk a hall árnyékai között. – Az én titokzatos Kisfőnököm! – Magához szorított, feje a mellemhez simult. – Az én csavargó Kisfőnököm, akit szinte már nem is látok!

– Te vagy az én örök barátnőm! – súgtam, és megcsókoltam a feje búbját. Ilyen szoros közelségben hasznos a holtak vére. Különben is kissé kerge voltam a boldog reménykedéstől.

– Gyere csak ide, Quinn! – kiáltotta Queen néni. Jasmine puhán kibújt a karomból, és a hátsó ajtóhoz sietett.

Queen néni hangja kortalan volt, mondhatni, fiatalos, és parancsoló erély csengett benne.

– Úgy örülök, hogy társaságod van! – mondta. – Ráadásul micsoda

príma példány! – folytatta vidám csúfondárossággal. – Jöjjön csak közelebb, hadd lássam! Hiszen maga valóságos szépség! Ide jöjjön, a fénybe!

– Ön pedig, drága hölgy, valóságos jelenés! – mondta Lestat, egy kicsit rájátszva a franciás kiejtésre. A kámeák mezeje fölé hajolt, és megcsókolta a néni kezét.

Az nem kétséges, hogy Queen néni jelenés volt. Arcának sem szépségét, sem kedvességét nem rabolta meg az idő. Nem aszott volt, hanem természettől szögletes; apadó ajkát ügyesen élénkítette a rózsaszín szájrúzs, finom szarkalábaktól koszorúzott szemében még mindig kéken izzott az élet. Mellén káprázatosan ragyogtak a gyöngyök és a gyémántok. Hosszú ujjain is nagy gyémántgyűrűk szivárványlottak.

Az ékszerek mindig hozzátartoztak erejéhez és méltóságához. De Queen néniből nőies gyöngédség is áradt. Neki jól állt a kor.

– Ide hozzám, kisfiú! – parancsolta.

Engedelmeskedtem, és lehajoltam, hogy megcsókolhassa az arcomat. Ez volt a szokásom, amióta elértem az egetverő hat láb négyhüvelykes magasságot ő pedig sokszor megragadta a fejemet, és azzal ugratott, hogy nem volt hajlandó elengedni. Most azonban nem tett ilyet. Túlságosan lenyűgözte a szívélyesen mosolygó, káprázatos jelenség az asztala előtt.

– Ezt a kabátot nézzék! – mondta Lestatnak. – Hiszen ez egy csoda! Igazi szalonkabát! Hol szerezte? És ezek a kámea-gombok! Maga a tökély, jöjjön ide ízibe, hadd nézzem meg őket! Mániám a kámea. Amióta elszállt fölöttem az idő, szinte nincs is más gondolatom.

Félreálltam, hogy Lestat megkerülhesse az asztalt. Hirtelen megijedtem, nagyon megijedtem, hogy a néni megérez valamit, de alighogy belém hasított ez a gondolat, azonnal láttam, hogy Lestat már kézbe is ragadta az irányítást.

Hiszen Queen nénit ugyanígy elbűvölte az a másik vámpír is, az én alkotóm! Mi az ördögtől kellene félnem?

A néni végignézte a gombokat, megállapította, hogy mindegyikbe másmás görög múzsát faragtak, Lestat pedig úgy ragyogott, mint aki őszintén el van ragadtatva, és ezért külön szerettem, mert Queen néninél senkit sem imádtam jobban. Hogy kettejüket együtt láthatom, ez szinte több volt annál, amit elviselhettem.

– Igen, ez egy valódi császárkabát – mondta a néni.

– Nos, madame, én zenész vagyok – felelte Lestat. – Tudja, hogy korunkban egy rockzenész viselhet császárkabátot, ha úgy tartja kedve, én tehát megengedem magamnak. Javíthatatlanul teátrális vagyok, igazi ínyenc mindenben, ami szélsőség és túlzás. Ha belépek valahova, szeretem elsöpörni az utamból az akadályokat, és mániám minden, ami régi.

– Milyen igaza van! – helyeselt ujjongó gyönyörűséggel Queen néni. Lestat hátralépett, és odaállt mellém az asztal előtt. – Az én két szép fiúm! Tudja, hogy Quinn anyja énekes? Bár hogy milyen énekes, annak elmondására még nem egészen állok készen.

Lestat nem tudta. Kíváncsian sandított rám, és ingerkedőn mosolygott.

– Country – feleltem gyorsan. – A neve Patsy Blackwood. Hatalmas hangja van.

– Erősen felhígított country – mondta Queen néni enyhe rosszallással. – Ha nem csal az emlékezetem, ő úgy hívja, hogy country pop, és ez sok mindent megmagyaráz. Habár szép hangja van, és alkalmanként ír dalszövegeket, amelyek nem is olyan rosszak. Jó abban a balladai műfajban, amely annyira fekete, hogy az már majdnem kelta, habár ezt Patsy nem tudja – kissé moll hangzású bluegrass, ezt szereti igazából, és ha azt énekelné, amit szeret, ahelyett, amit elképzelése szerint énekelnie kell, akkor talán lehetne olyan híres, mint szeretne. – Queen néni sóhajtott.

Álmélkodtam, és nemcsak azon, hogy milyen bölcs dolgokat mond, hanem ezen a különös illojalitáson is, mert Queen néni sose kritizálta a saját fajtáját. Ám úgy látszik, Lestat nézése elmozdított valamit benne. Az is lehet, hogy Lestat kisebb varázslatot űzött, amitől a néni kiadta a legmélyebb gondolatait.

– Nos, fiatalember – folytatta –, én mostantól Queen néni vagyok magának, de mi a maga neve?

– Lestat, madame – válaszolta ő, a *dot*-nak ejtett második szótagra helyezve a hangsúlyt. – Mellesleg nem vagyok túlságosan híres, és mostanában már nem is énekelek, legfeljebb magamnak, amikor fekete Porschémmal vagy a motorkerékpárommal repesztek az országutakon. Olyankor valóságos Pavarotti vagyok...

– Ó, nem szabad ám ennyire sietnie! – Queen néni váratlanul nagyon elkomolyodott. – Így veszítettem el a férjemet is, John McQueent. Új

Bugatti volt, ugye, tudja, mi az a Bugatti? (Lestat bólintott), és ő olyan büszke volt rá, a remek európai sportkocsijára, robogtunk lefelé a Pacific-egyes sztrádán egy felhőtlen nyári napon a Big Sur felé, füstöltek a gumik a kanyarban, és a férjem elveszítette az uralmat a kormány felett, és kirepült a szélvédőn. Azonnal szörnyethalt. Mire magamhoz tértem, emberek álltak körül, és alig néhány ujjnyira voltam a szakadék szélétől, amely egyenes vonalban zuhant a tengerbe.

– Ijesztő – mondta Lestat komolyan. – Nagyon régen történt?

– Hát persze, több évtizede, amikor még voltam olyan bolond, hogy efféléket műveljek – válaszolta Queen néni. – Soha többé nem mentem férjhez, mi, Blackwoodok, nem házasodunk másodszor. John McQueen egy vagyont hagyott rám, ugyan szép kis vigasz, sose találtam hozzá foghatót, akiben annyi szenvedély és boldog önáltatás fért volna meg, igaz, nem is nagyon kerestem. – Búsan csóválta a fejét. – No de hát ez borzasztóan sivár téma. Ott van eltemetve a Blackwood-sírboltban, a Metairie-temetőben. Van ott egy tágas kriptánk, gondolatokat ébresztő kis kápolna. Hamarosan én is ott leszek.

– Istenem, ne! – súgtam, nem csekély félelemmel.

– Csitt! – nézett rám. – Lestat, édes Lestatom, meséljen már a ruháiról, erről a bizarr és vakmerő ízléséről! Imádom! Meg kell súgnom, hogy nagyon mulatságos elképzelni magát, ahogy szalonkabátosan robog egy motorkerékpáron.

Lestat halkan nevetett.

– Nos, madame, vágyam a színpad és a mikrofon után elmúlt, de nem fogok lemondani a feltűnő ruhákról. Azokról nem mondhatok le. Rabszolgája vagyok a szeszélyes divatnak, és ma este még egyszerűen is öltözködtem. Nem restellem se a csipkét, se a briliáns mandzsettagombot, és irigylem Quinntől ezt a klassz bőrkabátját. Nyugodtan mondhatja, hogy gótikus vagyok. – Úgy tekintett rám, mintha mindketten közönséges halandók lennénk. – Quinn, nem gótikusnak hívják mostanában azokat, akik szeretik a divatost és a régiest?

– Azt hiszem, igen. – Csak kapkodtam a fejemet, hogy lépést tarthassak vele.

Queen néni annyira kacagott Lestat kis beszédén, hogy tökéletesen elfelejtette John McQueent, aki igazság szerint rég átvonult a mesék

birodalmába.

– Milyen különös ez a név, hogy Lestat. Jelent valamit?

– Az égvilágon semmit, madame – válaszolta Lestat. – Ha jól szolgál az emlékezetem, márpedig egyre kevésbé ez a helyzet, csak úgy összeollózták a hat bátyám nevének kezdőbetűiből, akiket és amelyeket – mármint a neveket és a fivéreket – sikerült mérhetetlenül megutálnom serdülésem során.

Queen néni ismét kacagott, meglepetten és elbűvölve.

– Hét fiú! – mondta. – Ez már bizonyos hatalmat jelent, amelyet mélységesen tisztelek. Maga pedig természetes ékesszólással beszél. Úgy látom, kiváló barátja lenne Quinn-nek.

– Az is a vágyam, hogy kiváló barátja legyek – vágta rá Lestat nagyon őszintén –, de nem szeretnék tolakodni.

– Erről hallani sem akarok! – közölte Queen néni. – Szívesen látom a házamnál. Maga tetszik nekem. Hát te, Quinn, hol jártál mostanában?

– Erre meg arra, Queen néni – feleltem. – Ugyanúgy nem tartom számon az útjaimat, mint Patsy.

– Hát kámeát hoztál-e nekem? – kérdezte. – Mert ez a mi szokásunk, Lestat. Több mint egy hete jártál utoljára ebben a szobában, Tarquin Blackwood! A kámeámat kérem! Kell, hogy legyen nálad egy. Addig úgysem engedlek el.

– Ja, persze, kis híján elfelejtettem! – (Amire meg is volt az okom.) Kitapogattam a selyempapírba göngyölt apró csomagot, amelyet éjszakákkal előbb rejtettem a jobb szivarzsebembe. – New Yorkból hoztam. Szép kagylóhéj kámea.

Széthajtogattam a papírt, és az asztalra tettem a pompás ékszert, amely az egyik legnagyobb kagylóhéj kámeája lesz a néni gyűjteményének. A képet természetesen a fehér rétegb ől faragták, a háttér sötétrózsaszín volt. A tökéletesen ovális kámeát nehéz, huszonnégy karátos aranyból készült, filigrán művű keretbe foglalták.

– Medúsza! – mondta elégedetten a néni. Rögtön felismerte a profilból ábrázolt nőt a szárnyáról, és a haja helyén tekergőző kígyókról. – Milyen nagy, és milyen mély véset!

– Félelmetes! – mondtam. – A legjobb Medúsza, amelyet láttam valaha. Figyeld meg a szárny magasságát, és azt a csepp narancsszínt a hegyén!

Már rég el akartam hozni, csak azt bánom, hogy nem tettem.

– Ó, drágám, mi értelme ennek? – korholt a néni. – Csak ne lamentálj, ha nem sikerül eljönnöd hozzám. Szerintem úgyis időtlen vagyok. Most itt vagy, megemlékeztél rólam. Ez a lényeg! – Lelkesen fölnézett Lestatra. – Ugye ismeri Medúsza történetét? – kérdezte.

Lestat tétovázott, aztán csak elmosolyodott. Láthatólag jobban szerette volna beszéltetni Queen nénit, aki egészen elbűvölte. Szinte kigyúlt az elragadtatástól, amit a néni hasonlóan ragyogó mosollyal viszonzott.

– Gyönyörű volt, de később szörnyeteggé változott – mondta Queen néni, aki mérhetetlenül élvezte a pillanatot. – Olyan arca lett, hogy kővé változtatta az embereket. Perszeusz úgy vágta le a fejét, hogy a pajzsa tükrében figyelte. A lenyakazott Medúsza földre hulló véréből született meg Pégaszosz, a szárnyas ló.

– Utána ezt a fejet erősítette a pajzsára Athéné – mondta Lestat.

– Jól tudja! – dicsérte Queen néni.

– Oltalmazó amulett – szólt halkan Lestat. – Ez lett a lefejezett Medúszából. Szerintem ez is egy csodás átváltozás. Szépségből szörnyeteg, szörnyetegből amulett.

– Igen, igaza van – mondta Queen néni. – Oltalmazó amulett! – ismételte. – Gyere ide, Quinn, segíts levenni ezeket a nehéz gyémántokat, és keríts nekem egy aranyláncot. A nyakamon akarom viselni Medúszát.

Igazán egyszerű dologra kért. Megkerültem a tükörasztalt, lecsatoltam a nyakáról a gyémántokat, lopott puszit lehelve az arcára, majd betettem a koliét a bőr dobozába, amely mindig a tükörasztal jobb oldalán trónolt. A dobozba zárt aranyláncok a felső fiókban voltak, mindegyik külön plasztiktasakban.

Kiválasztottam egy fényes, erős, huszonnégy karátos láncot, amely szorosan öleli, de nem szorítja majd a nyakat. Átfűztem a kámeára forrasztott fülön, aztán a néni nyakába akasztottam, és becsatoltam.

Két sietős és púderos puszi után, amelyek olyanok voltak, mintha egy hófehér vattacukorból készült valakit csókolnék, visszaálltam a néni elé. A kámea parancsoló és pompás látványt nyújtott a selyemsál puha fészkében.

– Le kell szögeznem, hogy príma trófea – dicsértem új szerzeményemet. – Medúsza nem holmi szárnyas széplány kígyókkal, hanem az igazi gonosz arcát mutatja. Ez ritkaság.

– Igen – helyeselt Lestat –, és ettől még erősebb az amulett.

– Gondolja? – kérdezte Queen néni. Akármilyen fejedelmi jelenség volt, a kámea jobban állt neki, mint a vakító gyémántok. – Érdekes fiatalember maga! Lassan, tűnődve beszél, és a hangja mély. Tetszik nekem. Quinn könyvmoly volt, és nagykanállal ette a mitológiát, amióta megtanult olvasni, márpedig megjegyezném, hogy az nem is volt olyan régen. De maga honnan ismeri a mitológiát? Mert hogy ismeri, az nyilvánvaló. És ahogy elnézem a kabátját, a kámeákról is tud ezt-azt.

– Az én agyamban csak úgy úszkál ki-be a tudás – mondta Lestat őszinte sajnálkozással, és megrázta a fejét. – Falom, aztán elveszítem, és néha nem találom azt, amit birtokolni vélek. Ilyenkor elkeseredem, aztán a tudás visszatér, vagy keresek egy másik forrást.

Elképesztő volt, mennyire megtalálták a hangot egymással. Ismét belém döfött a keserű emlék, amikor alkotóm, félelmetes alkotóm, az a pokolbeli szellem ugyanebben a szobában ugyanezzel a fesztelen könnyedséggel igézte meg a nagynénémet. Akkor is a kámeák adták beszélgetésük témáját. Kámeák. Ám ez itt Lestat, nem az alkotóm, nem az a gyűlöletes lény. A hősömet köszönthetem a házamnál.

– Ezek szerint szereti a könyveket – mondta éppen Queen néni. Oda kellett figyelnem.

– Ó, igen! – felelte Lestat. – Néha a könyv az egyetlen, ami életben tart.

– Ilyet mondani ebben a korban! – nevetett a néni.

– Nem gondolja, hogy minden korban lehetünk elkeseredettek? A fiatalság örökké elkeseredett – mondta őszintén Lestat. – A könyvek pedig azzal a reménnyel kecsegtetnek, hogy egy egész világ tárulhat elénk a borítók között, és aki ebbe az új világba kerül, megmenekül.

– De igen, ezt gondolom! – felelte szinte ujjongva Queen néni. – Így kell lennie, néha így is van. Csak képzelje el: minden ember egy új világ! Megengedhetjük ezt? Hogy gondolja? Maga okos, és jó megfigyelő.

– Úgy vélem, hogy nem akarjuk engedni – válaszolta Lestat. – Túlságosan irigyek és gyávák vagyunk. Pedig engednünk kellene, és akkor csodálatos lehetne az élet, ahogy szállnánk lélektől lélekig.

Queen néni vidáman nevetett.

– Maga egyszerűen szenzációs! – mondta. – Honnan került ide? Ó, bár itt lenne most Nash, Quinn tanítója! Hogy élvezné magát! Vagy legalább a

kicsi Tommy ne lenne oda az iskolában! Tommy, az Quinn nagybátyja, ami némileg félrevezető, mert Tommy még csak tizennégy. Aztán itt van Jerome. Hol a kicsi Jerome? Biztosan alszik, mint a bunda! Úgyhogy be kell érniük velem.

– Nem mesélné el, Miss Queen, hogy miért szereti ennyire a kámeákat? – kérte Lestat. – Én csak úgy vaktában válogattam össze a gombjaimat, és nem állíthatom, hogy rögeszméim lennének ezek a kövek. Azt se tudtam, hogy a kilenc múzsát ábrázolják, amíg nem világosított fel, és ezért lekötelezettje vagyok. Önnél ez azonban valóságos szerelem. Honnan jött?

– Hát nem látja? – kérdezte a néni. Odanyújtott Lestatnak egy kámeát, amely a három Gráciát ábrázolta. Lestat elvette, megszemlélte, aztán tisztelettel visszahelyezte az asztalra.

– Ezek különleges műalkotások – mondta Queen néni. – Képek, hiánytalan kicsi képek. Ez bennük a fontos. Aprók, szövevényesek és mélyen átéltek. Hogy a maga metaforáját használjam: sok ilyen kámeában megtalál egy-egy világegyetemet. – Egészen magával ragadta a szenvedélye. – Viselheti őket, de ettől nem lesznek olcsóbbak. Épp maga említette az amulettet. – Megérintette a nyakában a Medúszát. – És természetesen minden egyes kámeámban lelek valami egyedit. Változatosságuk kimeríthetetlen. Ezt nézze! – mutatott Lestatnak egy másik kámeát. – Látja, ez itt egy mitológiai jelenet: Hercules küzd egy bikával, mögötte egy istennő áll, előtte egy kecses női alak. Még sose találkoztam hasonlóval, holott sok száz mitológiai jelenetem van.

– Igen, mélyen átéltek – helyeselt Lestat. – Tökéletesen értem, hogy mit akar mondani. Ez a véset valóban isteni.

A néni keresgélt egy darabig, aztán fölemelt egy nagy kagylóhéj kámeát, és a vámpír tenyerébe tette.

– Ez pedig itt Rebeka a kútnál – mondta. – Gyakori témája a kámeáknak, bibliai jelenet, tudja, a Teremtés könyvéből, amikor Ábrahám elküldte a szolgáját, hogy keressen asszonyt a fiának, Izsáknak, és Rebeka köszöntötte a szolgát a falu kútjánál.

– Igen, ismerem a történetet – felelte halkan Lestat. – Ez is remek kámea.

Queen néni egyforma lelkes kíváncsisággal nézte a vámpír szemét és fénylő körmű kezét.

– Az első kámeák egyike, amelyet láttam – mondta –, és ezzel a Rebekával kezdődött a gyűjteményem. Tíz ilyet kaptam, amelyek ugyanezt a jelenetet ábrázolják, Rebekát a kútnál, igaz, mind a tízet másképp faragták. Itt van nálam mind! Természetesen ennek is megvan a maga meséje.

Lestatban persze feltámadt a kíváncsiság. Egy cseppet sem volt türelmetlen.

– Mondja el! – kérte egyszerűen.

– Én ugyan szépen viselkedtem! – kiáltotta váratlanul a néni. – Hagyom, hogy itt ácsorogjanak, mint két haszontalan fiú az igazgató előtt! Bocsánatot kérek! Elment az eszem, hogy ilyen neveletlen vagyok a saját szalonomban? Ezt a szégyent!

Már tiltakozni akartam, hogy nem szükséges, aztán beláttam, hogy Lestat szeretné minél jobban megismerni Queen nénit, aki csodálatosan szórakozott.

– Quinn, hozd csak ide azt a két széket! – parancsolta. – Ha mesélek, Lestat, akkor szépen körbe ülünk!

Tudtam, hogy hiába vitatkoznék. Különben is lázba hozott, hogy ezek ketten ennyire kedvelik egymást. Megint őrült voltam.

Keresztülvágtam a szobán, elhoztam a hátsó ablakok közötti kerek íróasztaltól két széket, letettem őket oda, ahol álltunk, hogy ismét szemben lehessünk a nénivel.

Ő pedig nagy lélegzetet vett:

– Ugyanebben a szobában történt meg beavatásom a kámeák misztériumába – mondta. Tekintete végigvillant rajtunk, aztán megállapodott Lestaton. – Kilencéves voltam, és itt haldokolt a nagyapám, egy rémes öregember, Manfred Blackwood, históriánk szörnye, az ember, aki ezt a házat építtette, és akitől mindenki félt. Apám, William, Manfred egyetlen élő fia igyekezett távol tartani az apjától, de egy napon, amikor a vén dúvad egyedül volt, észrevette, ahogy leselkedek annál az ajtónál.

Rám parancsolt, hogy jöjjek be, én pedig túlságosan féltem, hogy ne fogadjak szót, és egyébként kíváncsi is voltam. Ott ült, ahol én most, csak akkor itt még nem volt semmiféle cifra tükörasztal, csupán az ő széke. Abban ült, térdén pokróccal, két kézzel markolva ezüstgombos botját. Arcát fölverte a durva sörte, valami szakállkafélét viselt, és folyt a nyál a

szája sarkából.

Ó, micsoda átok, megérni azt a kort, hogy az ember úgy nyálazzék, mint a nagyapám! Akár egy buldog! Ahányszor rágondolok, mindannyiszor egy buldog jut az eszembe. Továbbá egy akkori betegszoba a leglelkiismeretesebb ápolás mellett sem volt olyan mint egy mai. Az bizony bűzlött, nekem elhihetitek. Quinn, itt és most felhatalmazlak, hogy ha ennyire megvénülök, és nyálazni kezdek, lőjél főbe a tulajdon gyöngyház markolatú revolveremmel, vagy intézz el morfiummal! Megjegyezted, kisfiú?

– Természetesen! – mondtam, és kacsintottam.

– Komolyan beszélek, te ördögfióka! Te nem tudod elképzelni, milyen undorító az. Annyi időt kérek, hogy elimádkozhassam a rózsafüzért, mielőtt végrehajtod az ítéletet. – A kámeákra pillantott, aztán a szobát járta végig a tekintete, mielőtt visszatért Lestathoz.

– A vénember, igen, a vénember! – mondta. – Bambán bámult a semmibe, mielőtt észrevett, és magának motyogott, mielőtt nekem kezdett motyogni. Kis fiókos szekrény állt mellette, amelyben a pletyka szerint a pénzét tartotta, bár hogy ezt akkor miből tudtam, arra már nem emlékezem.

Tehát mint mondtam, a vén lator beparancsolt magához, aztán kinyitotta ennek a szekrénykének a felső fiókját, kivett belőle egy bársonytokot és a kezembe nyomta, miközben elejtette a botját. „Nyisd ki, de máris! – mondta. – Te vagy az egyetlen lányunokám, ezért legyen a tied, csakhogy a bolond anyád magának akarná. Azt mondtam: máris!”

Én pedig szót fogadtam. Abban a tokban volt az összes kámea, amelyeket egyszerűen elbűvölőnek találtam a régi aranyfoglalatukkal és az icipici alakjaikkal.

„Rebeka a kútnál – mondta Manfred. – Mindegyik ugyanazt a történetet ábrázolja. Rebeka a kútnál.” Aztán pedig: „Ha majd azt hallod tőlük, hogy meggyilkoltam, akkor tudd meg, hogy nem hazudnak. Nem érte be kámeákkal és gyémántokkal és gyöngyökkel, az nem. Úgyhogy megöltem, illetve pontosabban úgy szól az igazság, márpedig most jött el az igazság pillanata, hogy én hurcoltam el a halálához.”

Természetesen megrendítettek ezek a szavak – mondta Queen néni –, ám gyanakvás és iszonyat helyett mélyen megilletődtem, hogy épp hozzám intézi őket. Nagyapám pedig csak beszélt, és folyatta a nyálát az állára.

Segítenem kellett volna rajta, le kellett volna törülgetnem, de még túl kicsi voltam a részvéthez.

„Ez régen volt – mondta a nagyapám –, és azokat a magas nyakú csipkeblúzokat viselte, és a kámeák olyan drágának tűntek a torkán. Ő is olyan drága volt, mikor először kihoztam. Kezdetben mind olyan drágák, aztán megrohadnak. Kivéve szegény, halott Virginia Leet. Édes, felejthetetlen Virginia Lee! Hogy miért halt meg Virginia Lee! Ám az összes többi mind rohadt, ezt én mondom neked, kapzsi és rohadt eleitől fogva!

De *ő* lett a legocsmányabb csalódásom – folytatta, rám szögezve gonosz szemét. – Rebecca és Rebeka a kútnál. *Ő* adta nekem az első kámeáját, mikor meghallotta a nevét, *tőle* hallottam a mesét, *ő* hozta a többit is, mindegyik Rebekáról szólt, ajándék Rebeccának, mondta *ő*, a gonosz spion, örökké figyelt minket; ha az igazat akarják tudni, mind tőle jött, ez az összes kámea, de nem hullik rájuk szenny, és te még csak gyermek vagy."

Queen néni szünetet tartott. Gondolom, Lestattól kérdezte szavak nélkül, hallgatjuk-e még, és látván megigézett figyelmünket, ekképpen folytatta:

– Emlékszem minden szóra – mondta. – Természetesen gyerekszívem mélyéből kívántam a bűbájos kámeákat! Kellett az egész doboz! Úgyhogy szorongattam a dobozt, ő pedig tovább csikorgott vagy inkább acsargott: „Szerette a kámeákat – mondta a vén dúvad –, amikor még egyszerre tudott álmodni, és elégedett lenni. De az asszonyok nincsenek megáldva az elégedettség adományával. És ő volt az, aki megölte őt nekem, véres trófea volt, az bizony, úgy is mondhatnánk, hogy áldozat neki, és én azt is mondom, de én voltam az, aki odahurcoltam. De nem is először vittem ám oda valami szegény idétlent azokba a véres láncokba, nem bizony!"

Libabőrös lettem. Ezek a szavak megpendítettek valahol mélyen egy fekete húrt. Számtalan titkom úgy nyomott, akár a kőrakás. Nem tehettem mást, hallgatnom kellett valami tompa igézetfélében, mit mesél Queen néném.

– „Azokba a véres láncokba." Máig emlékszem ezekre a szavakra, és a folytatásra is, amit összehabogott. „Mert nem hagyott választást, és ez az igazság!" Ezt már majdnem ordította. „Most pedig vidd innen ezeket a kámeákat, és viseld őket, akármit gondolsz is rólam! Ez itt valami kedves és drága, amit neked adok, mert kislány vagy és az én unokám, és ez az én

kívánságom!”

Persze nem tudtam, mit feleljek – mondta Queen néni. – Azt hiszem, egyetlen pillanatra sem hittem el, hogy igazi gyilkos lenne, és bizonyosan nem ismertem ezt a különös cinkost, akire hivatkozott, ezt az *őt*, akit olyan titokzatosan emlegetett. Mind a mai napig nem fejtettem meg, hogy ki volt. De Manfred tudta, és úgy folytatta, mintha egy kelevényét nyitottam volna fel: „Megvallom újra és újra, tudod – mondta. – Megvallom a papnak és a seriffnek, de egyik sem hisz nekem, és a seriff egyre azt hajtja, hogy Rebecca elment harmincöt éve, és csak képzelődöm, ami meg őt illeti, akkor mi van, ha az ő aranyából épült ez a ház? Hazug és csaló, és itt hagyta nekem ezt a házat, mint egy börtönt, egy mauzóleumot, és nem mehetek hozzá többé, holott tudom, hogy ott van, odakint az Ördögszigeten, érzem őt, érzem magamon a szemét az éjszakában, ha közel jön. Nem foghatom meg. Sose foghattam, és most már oda se mehetek ki többé, hogy szemtől szemben megátkozzam, mert túl öreg vagyok és túl gyenge.”

Ó, hatalmas titok volt ez! – mondta Queen néni. – „Akkor mi van, ha az ő aranyából épült ez a ház?” Eltitkoltam, amit mondott. Nem akartam, hogy anyám elvegye a kámeákat. Persze nem volt Blackwood, és mindig úgy mondták rá, hogy ő nem Blackwood, mintha ez megmagyarázná az értelmét és a józanságát. Na szóval az én szobám tele volt mindenféle limlommal, amiben könnyen el lehetett dugni a kámeákat. Éjszaka elővettem, megbámultam őket, és a kámeák megbabonáztak. Így kezdődött a megszállottságom.

Nagyapám pedig pár hónap múlva feltápászkodott, kivonszolta magát ebből a szobából a pallóhoz, bemászott egy rúddal hajtható bödönhajóba, és elindult befelé az Ördögmocsárba. A béresek persze kurjongattak, hogy álljon meg, de ő csak ment és eltűnt. Senki sem látta többé. Odalett örökre.

Alattomos remegés lett úrrá rajtam, de talán inkább a szívem remegett, mint a testem. Figyeltem a nénit. Szavai úgy iramlottak tova, mintha teleírt szalagokat húznának át az agyamon.

A fejét csóválta, és a rebekás kámeát tologatta a baljával. Ugyanúgy nem mertem volna beleolvasni az agyába, mint amilyen elképzelhetetlen volt, hogy megüssem vagy durvaságot mondjak neki. Várakoztam szeretettel, régi rettegések között.

Lestat néma igézetben várta, hogy a néni újból szóljon, amit ő meg is tett.

– Idővel persze hivatalosan holtnak nyilvánították. Jóval előbb, amikor még javában keresték – noha senki se ismerte az utat a szigetre, senki se találta meg a szigetet –, elmeséltem anyámnak mindent, amit Manfredtól hallottam, ő pedig elmondta apámnak. Ám a szüleim semmit sem tudtak a vénember bűnvallásáról, sem róla, a titokzatos cinkosról.

Apám annyit tudott, hogy nagyapám rengeteg pénzt hagyott rá különböző bankok páncélkazettáiban.

Talán nyomozott volna utána, ha nem olyan egyszerű és gyakorlatias ember, de nem tette, mint ahogy nem tette a nagynéném se, Manfred másik gyermeke. Ők ketten nem láttak kísérteteket. – Ezt úgy mondta, mintha Lestat furcsállhatná a tényt. – És mindkettőnek az volt a szilárd meggyőződése, hogy Blackwoodot meg kell munkálni, termőre kell fordítani. Ezt a meggyőződésüket hagyták örökül Gravier bátyámra, Quinn dédapjára, ő pedig tovább adta Thomasnak, Quinn nagyapjának, és ez volt az, amit ez a három férfi művelt egész életében: munka, munka, munka Blackwood Farmon, és ugyanezt tették a feleségeik is, ki se mozdultak a konyhából, szentség volt nekik a főzés, mert ilyenek voltak. Az apám, a fivérem és az unokaöcsém igazi parasztok voltak.

De mindig bőven volt pénzük, a vénember pénze. Mindenki tudta, hogy egy vagyon maradt Manfred után, és nem a fejőstehenek, nem is az olajtermő tungfák teszik naggyá a házat, hanem az öregapám pénze. Akkoriban nem volt szokás firtatni, kinek honnan van a pénze. A kormány nem feszegette úgy, ahogy mostanában. Mikor végre megörököltem a házat, végignéztem az összes feljegyzést, de Manfred sehol sem említette, hogy lett volna valamilyen társa, és egyetlen célzásból sem fejthettem meg, ki volt a titokzatos ő.

Sóhajtott. Ránézett Lestat mohó arcára, és folytatta, valamivel szaporábban pergetve a szavakat, ahogy feltárult a múlt.

– Mármost ami a szépséges Rebeccát illeti, apámnak rettenetes emlékei voltak róla. A nagynénémnek szintúgy. Rebecca botrányos perszóna volt, akit Manfred az én szent nagyanyámnak, Virginia Leenek a halála után hozott a házhoz. Hát ha létezett gonosz mostoha, akkor ez a Rebecca volt az. Fiatalsága folytán nem fejlődhetett még ki benne az anyai ösztön, és hihetetlenül komiszul bánt apámmal meg a nagynénémmel, akik akkor még

csak kisgyerekek voltak. Egyébként senkivel se viselkedett másként. Azt mesélték, hogy az asztalnál, ahol bárdolatlansága teljében megjelenhetett, deklamálni kezdte szegény nagynéném titkos verseit, csak mert mutatni akarta, hogy belopózott Camille szobájába, és elolvasta a verseit, úgyhogy egy estén az a szelíd Camille Blackwood hirtelen felállt, és ráborított Rebecca fejére egy egész tál meleg levest.

Nagyot sóhajtott a régi botrányos emléktől, aztán folytatta: – Rebeccát mindenki gyűlölte, legalábbis így szólt a fáma. Szegény Camille néni! Talán egy második Emily Dickinson vagy Emily Brontë lehetett volna belőle, ha az a gonosz Rebecca nem kukorékolja ki a verseit. Utána szegény Camille összetépte minden költeményét, amelyet az a szem látott, és az a száj szavalt, és soha többé nem írt verset. Bánatában levágta hosszú haját, és elégette a kandallóban.

Ám egy napon, számos kínos vacsorai kravál után a gonosz Rebecca eltűnt. Mivel pedig senki sem szerette, senki sem akarta tudni, hogyan tűnt el, és miért. A ruháit megtalálták fent a padláson, mint Jasmine mondta. Quinn is ezt mondta. Még ilyet! Egy-két bőrönd, tele Rebecca ruháival. Quinn átnézte őket. Quinn lehozott a ruhákról még egy csomó kámeát. Quinn ragaszkodik hozzá, hogy tartsuk meg őket. Magamtól sose hozattam volna le őket, ahhoz én túl babonás vagyok. És a láncok...!

Sokatmondó, bizalmas pillantást vetett rám. Rebecca ruhái! Egyfolytában borzongtam.

Queen néni sóhajtott. Végigjártatta rajtam a tekintetét, majd azt súgta:

– Bocsásd meg, Quinn, hogy ilyen sokat beszélek. Főleg Rebeccáról. Nem akarlak felzaklatni Rebecca régi meséivel. Talán jobb lenne, ha lezárnánk Rebeccát. Ne rakjunk máglyát a ruháiból? Quinn, szerinted nincs itt túl hideg a légkondicionálástól, olyan hideg, hogy jól esne egy igazi tűz a kandallóba? – Alighogy kimondta, már nevetett is rajta.

– Felzaklat ez a beszéd, Quinn? – kérdezte halkan Lestat.

– Te csak ne félj, Queen néni! – válaszoltam. – Te nem mondhatsz olyat, ami engem bántana. Magam is folyton szellemekről és hazajáró lelkekről beszélek. Miért zaklatna fel, ha valaki megtörtént dolgokat mesél Rebeccáról, aki ugyancsak élt, és cudar volt mindenkihez? Vagy Camille néniről, és elveszett költeményeiről? Barátom nem is sejti, milyen sokat megtudtam Rebeccáról. De később elmondhatok neki egy-két mesét, ha akarja.

Lestat bólintott, és valami halk, helyeslő hangot adott.

– Alig várom! – mondta.

– Úgy tűnik, ha valaki valamilyen okból szellemeket lát, okvetlenül beszélnie kell róla – jegyezte meg Queen néni. – Én aztán megértem!

Bennem hirtelen fölpattant egy ajtó.

– Queen néni, nálad gyakrabban csak Stirling Oliver hallotta a kísértetmeséimet – mondtam higgadtan. – Régi talamascás barátomtól beszélek. Ő is tudta. Akármi legyen is a véleményed rólam, mindig kedves voltál, sose gúnyoltál, amit szívem mélyéből köszönök.

– Hát persze! – mondta gyorsan és határozottan.

– De valóban elhiszed, amit Rebecca kísértetéről meséltem? Ezt most sem vagyok képes eldönteni. Az emberek egymillió okot találnak rá, hogy ne higgyék el a kísértethistóriáinkat. Van, akit hidegen hagynak a szellemek. Sose tudtam eldönteni, hogy téged hova soroljalak, de mivel most úgyis mesélős kedvedben vagy, itt az alkalom, hogy megkérdezzem.

Éreztem, hogy vörösödök, és a hangom remegett, aminek nem örültem. Ó, a kísértetjárás égzengése! Hadd terelje el a figyelmemet Stirling Oliverről, akit majdnem a halálba ölelgettem, és az ágyon heverő véres menyasszonyról. Buta vagyok!

– Hogy hova sorolj? – sóhajtott a néni. Tekintete ide-oda járt kettőnk között. – Barátod azt fogja hinni, hogy bolondokházába került, ha nem fejezzük be ezt a témát! Quinn, ugye nem tértél vissza a Talamascához? Semmi sem sújthatna le jobban! Keservesen bánni fogom ezt az éjszakát, ha a meséim küldenek vissza hozzájuk!

– Dehogy, Queen néni! – bizonygattam, ám tisztában voltam vele, ahogy folytatódott ez a fájdalmas beszélgetés, hogy elértem a színleléshez való tehetségem határára. Ismét megpróbáltam annak örülni, hogy együtt lehetünk, ám agyamban rémítő képek tolongtak. Nagyon mozdulatlanul ültem, próbáltam magamba zárni mindent.

– Quinn, ne menj vissza abba a mocsárba! – mondta Queen néni olyan váratlan nyerseséggel, mintha a szívéből szakadnának ki a szavak. – Ne menj arra az átkozott Ördögszigetre! Ismerem kalandvágyó lelkedet. Ne légy büszke a felfedezésedre! Ne menj! Tartózkodnod kell attól a helytől!

Ez nagyon fájt, ám nem Queen néni volt a hibás. Alig vártam, hogy meggyónhassam Lestatnak vagy valaki másnak, mennyire elkésett a

figyelmeztetés. Valamikor jól időzítették, ám aztán fátyol hullott forrófejű múltamra, amelyben legyőzhetetlennek hittem magamat. Számomra nem volt már titok a rejtelmes ő.

– Ne gondolj erre, Queen néni! – kértem olyan gyengéden, ahogy tudtam. – Mit mondott apád? Hogy nincs is ördög az Ördögmocsárban.

– Ó, igen, Quinn! De az én apám sose vágott neki csónakkal azoknak a sötét vizeknek, a szigetet keresve! Előtted senki sem találta meg a szigetet, Quinn! Apám nem az a természet volt, és a nagyapád sem az a természet volt, hogy ilyen gyakorlatiatlan dolgokkal foglalkozzék. Ó, vadászott a partok közelében, és fogott rákot, úgy, ahogy ma is tesszük, de sose akarta felkutatni azt a szigetet. Felejtsd el te is most már!

Még sose éreztem ilyen erősen, hogy mennyire szüksége van rám.

– Túlságosan szeretlek, hogy itt hagyjalak – mondtam. A szavak olyan sebesen buktak ki a számon, hogy elfutottak tőlem, mielőtt megfejthettem volna, mit is akarok ezzel. Ugyanolyan hirtelen hozzátettem: – Esküszöm, hogy sose hagylak el!

– Drágám, kedvesem – mondta tűnődve. Bal keze a kámeákkal játszott, sorba állította a Rebekákat a kútnál. Egy, kettő, három, négy, öt.

– Folttalanok, Quinn néni – mondtam a kámeákat nézve. Az a kellemetlenül disszonáns gondolatom támadt, hogy egy szellem is viselhet kámeát. Van választásuk a szellemeknek? Kirámolhatja egy kísértet a padláson tartott bőröndjeit?

Queen néni bólintott és mosolygott.

– Fiam, gyönyörű kisfiam! – Megint Lestatra nézett, aki változatlan jóindulattal figyelte.

– Tudja, Lestat, már nem utazhatok – mondta elszomorító komolysággal Queen néni –, és időnként az a förtelmes gondolatom támad, hogy az életemnek vége. Tudomásul kell vennem, hogy nyolcvanhét éves vagyok. Már nem viselhetem imádott körömcipőimet, legalábbis ezen a szobán kívül.

A lábára pillantott, a nyaktörő flitteres tűsarkúra, amelyre olyan büszke volt.

– Már az is egy kaland, hogy bemenjek New Orleansba az ékszerészekhez, akik tudják, hogy gyűjtő vagyok – folytatta. – Noha mindig az elképzelhető leghosszabb limuzinnal, kétségen kívül az

egyházközség leghosszabb limuzinjával utazok, úriemberek sofíroznak és gardíroznak engem és Jasmine-t, természetesen a drága Jasmine-t! De te hol jársz mostanában, Quinn? Ha polgári időben ébredek és beszélek meg valamilyen találkozót, sose vagy sehol!

Ködben szédelegtem. Nekem ez a szégyen és a gyalázat éjszakája volt. Amilyen közel voltam Queen nénihez, olyan messzire szakadtam tőle. Megint Stirlingre gondoltam és a vér ízére. Milyen közel jártam hozzá, hogy kihörpöljem a lelkét. Vajon nem Lestat babonázott meg valamiképpen Queen nénit és engem, hogy ennyire tökéletesen bűntelennek érezzük magunkat?

Bár nekem tetszett. Megbíztam Lestatban. Egy őrült gondolat rohant meg: ha bántani akarna, nem hallgatta volna ilyen hosszan Queen nénit.

Ő pedig felvillanyozva folytatta, ami még kedvesebbé, szebbé tette a hangját, bár továbbra is szomorú dolgokat mondott:

– Így hát itt üldögélek a kicsi amulettjeimmel, nézem a régi filmjeimet, és reménykedem, hogy majd csak jön Quinn, de ha nem, azt is megértem. – A tőlünk balra álló, nagy televízióra mutatott. – Igyekszem nem sokat keseregni a gyengeségeimen. Tartalmas, teljes életet éltem, és a kámeáimban most is megtalálom a boldogságot. Mindig megtaláltam. Azóta a réges-régi nap óta gyűjtöm őket. Érti, mit akarok mondani?

– Igen, tökéletesen értem – felelte Lestat. – Örülök, hogy megismerhettem. Örülök, hogy befogadott a házába.

– De furcsán fogalmaz! – mosolygott Queen néni olyan elragadtatottan, hogy mélyen ülő szeme is felragyogott. – Egyébként Isten hozta nálunk!

– Köszönöm, madame! – válaszolta Lestat.

– Queen néni, drágám.

– Queen néni, nagyon szeretlek – mondta Lestat tiszta szívből.

– De most aztán tűnés a színem elől – rendelkezett a néni. – Quinn, vidd vissza ezeket a székeket! Te nagy és erős vagy, Jasmine-nak végig kellene vonszolnia őket a szőnyegen. Utána szabadságolom az ifjúságot. Annyira kijöttem a sodromból, hogy sikerült búbánatos hangnemben befejeznem egy derűsen indult társalgást.

– Fejedelmi hangnemben – mondta Lestat, míg felállt. Könnyedén felkaptam a két széket, visszavittem őket az íróasztalhoz. – Hidd el, megtiszteltetésnek tartom, hogy a bizalmadba fogadtál. Te vérbeli grande

dame vagy, ha meg nem sértelek, igazi elbűvölő nagyasszony.

Queen néni boldogan gyöngyöző kacagásra fakadt. Addigra én is visszajöttem az asztalhoz, amely alatt úgy villódzott a cipője, mintha a lába halhatatlan lenne, és elvihetne a világ végére is. Erre már sutba vágtam minden illedelmet. Letérdeltem, megcsókoltam a cipőjét.

Sokszor csináltam már ezt; incselkedésből cirógattam és csókolgattam a cipőjét, sőt megcsókoltam feszes rüsztjét is, mert szerettem a vékony nejlonnal fedett bőr tapintását, de a néni mérhetetlenül mulatságosnak találta, hogy most Lestat előtt teszem. Nem győzött kacagni azon a bársonyos, édes, magas hangján, amitől egymással feleselő ezüst harangokra kellett gondolnom a kék égre rajzolódó toronyban.

– Most pedig tűnés – mondta, mialatt feltápászkodtam. – Hivatalosan elbocsátlak benneteket. Lelépni!

Odamentem hozzá még egy csókra. Milyen törékeny volt a keze a nyakamon! Erőmet végighasította a halandóság tudata. Fülemben csörömpölve visszhangzottak a szavak, amelyeket a koráról mondott. Forró, zűrzavaros felindulás gomolygott bennem, mert Queen néni mellett mindig biztonságban éreztem magamat, de most már nem érezhettem, hogy ő biztonságban lenne, és ettől mérhetetlenül elszomorodtam. Lestat könnyedén meghajolt a néni előtt, aztán kimentünk. A hallban Jasmine várakozott, mint egy meleg, türelmes árnyék. Megkérdezte, hol kereshet majd a házban? Nővére, Lolly és nagyanyjuk, Nagy Ramona a konyhában vannak, rögtön elkészítenek mindent, amit akarunk. Mondtam, hogy emiatt ne izgassa magát, egyelőre semmire sincsen szükségünk. Egyébként fent leszek a szobáimban.

Jasmine megerősítette, hogy később érkezik Queen néni ápolónője, az a Cindy névre hallgató, vérnyomásmérős napsugár, akivel a néni valószínűleg együtt nézi majd az éjszakai filmet, Ridley Scott Gladiátorát. Persze Jasmine, Lolly és Nagy Ramona is nézni fogják.

Ha úgy alakul minden, ahogy a néni szeretné, márpedig semmi oka, hogy ne alakulhasson úgy, még két ápolónő is jöhet Gladiátort nézni. A néninek az volt a szokása, hogy egykettőre összebarátkozott az ápolónőivel, szemlét tartott a gyerekeik fotói fölött, születésnapjára képeslapokat kapott tőlük, és annyi fiatal gondozóval vette körül magát, ahánnyal csak bírta. Természetesen voltak saját barátai mindenfelé az erdőben, föl és alá vidéki

utak mentén, városon és falun, de ők ugyanolyan idősek voltak, mint ő, aligha jöhettek el hozzá Blackwoodba, hogy vele töltsék az éjszakát. Ezekkel a hölgyekkel és urakkal a countryklubban szokott löncsölni. Az éjszaka az övé és az udvaráé volt.

Tény, hogy állandó udvaronca voltam a Sötét Vér előtt. Ám azóta összevissza jöttem-mentem. Szörny voltam az ártatlanok között, akit körülzárt és bőszített a vérszag.

Így hát otthagytuk Lestattal a nénit. Még egészen fiatal volt az éjszaka, holott már majdnem megöltem Stirlinget, lelkifurdalás nélkül habzsoltam egy névtelen nőből, és meghallgattam Queen néni meséit.

Odaértünk a lépcsőhöz. Lestat intett, hogy vezessem.

Egy pillanatig mintha Lidérc motoszkálását hallottam volna, az ő meghatározhatatlan jelenlétét éreztem volna. Sóbálványként álltam, tiszta szívemből kívántam, hogy távozzék tőlem, de olyan messze, mintha ő volna a sátán.

Csakugyan mozogtak a szalon függönyei? Mintha csillárkristályok csilingeltek volna halkan. Micsoda hangversenyt tudnak adni, ha egyszerre borzongnak! Lidércnek voltak ilyen – talán nem is szándékos – trükkjei, mert ő, aki régebben olyan csendes volt, mostanában sokat jött-ment, meglehet, ügyetlenebbül mint amilyennek magát képzelte.

Mindenesetre most nem tartózkodott a közelemben.

Se szellemek, se kísértetek. Csak a szellőztetőből áradó, tiszta, hűtött levegő susogása.

– Nincs velünk – mondta Lestat halkan.

– Bizonyosan tudod? – kérdeztem.

– Én nem, de te igen – válaszolta. Igaza volt.

Előrementem a csigalépcsőn. Éreztem, hogy Lestat mostantól jóban-rosszban az enyém.

HAT

A felső folyosó jobb oldalán három ajtó nyílt, a bal oldalon a csigalépcső miatt csak kettő. A bal oldali első ajtó az én kétszobás lakosztályomba vezetett, a második a hátsó hálószobába.

Lestat megkérdezte, láthat-e néhány szobát, én pedig azt feleltem, hogy majdnem mindet megnézheti. A jobb oldali három szoba közül kettő üresen állt. Az egyik az én kis Tommy nagybátyámé volt, aki jelenleg egy angliai internátusban tanult, a másikat a nővérének, Brittanynek tartottuk fent. Ezek afféle luxuslátványosságok voltak, taft- vagy bársony-függönyös, díszes tizenkilencedik századi mennyezetes ággyal, cifra, bár kényelmes pamlaggal és székekkel, amelyek nagyon hasonlítottak Queen néni földszinti hálószobájának bútoraira.

A harmadik szobában, ahova nem tehettük be a lábunkat, anyám, Patsy lapult, de nagyon reméltem, hogy vele nem találkozunk.

Mindegyik márványkandallóra – az egyik hófehér volt, a másik aranyfekete – más-más mintát faragtak. Amerre fordultunk, aranyrámás tükröket láttunk, és az ősök hatalmas, dölyfös képei néztek ránk: William és a felesége, a szép Grace; Gravier és a felesége, Áldott Alice; Thomas, az én Ótatám, és Édes, a felesége, akit igazából úgy hívtak, hogy Rose.

A mennyezetvilágítást régi gázcsillárok adták, amelyeknek réz ágain metszett üvegkelyhekben ültek az égők. Egyszerűbbek, mégis hangulatosabbak voltak a földszinti fényűző kristálycsillároknál.

Nyitva állt a bal oldali utolsó hálószoba is, amely tisztán és csinosan várta vissza a nevelőmet, Nash Penfieldet, aki most éppen az angol nagydoktorijához végzett kutatómunkát a nyugati part valamelyik

egyetemén. Nasht sose zavarta, hogy mennyezetes ágyban alszik, kék selyemfodrok között. Asztala most üres volt, a falakat, akárcsak az én szobámét, elborították a könyvespolcok. Kandallója előtt, akárcsak nálam, két elegáns, patinásra koptatott, damasztszék nézte egymást.

– A szállodás időkben mindig a folyosó jobb oldalán aludtak a vendégek – magyaráztam. – Itt, Nash szobájában aludtak a nagyszüleim: Édes és Ótata. Nash és én azzal töltöttük a tavalyi évet, hogy Dickenst olvastunk fel egymásnak. Fokozott elővigyázattal bánok vele, de eddig nem volt baj.

– Te szereted ezt az embert, ugye? – kérdezte Lestat, aki utánam jött a hálószobába, és udvariasan vizsgálgatta a könyvespolcokat.

– Hát persze hogy szeretem! De előbb-utóbb rá kell jönnie, hogy valami nagyon nagy baj van velem. Eddig szerencsénk volt.

– Az ilyesmiben sok múlik a szemtelenségen – közölte Lestat. – Hihetetlen, mi mindent elfogadnak tőled a halandók, ha úgy viselkedsz, mintha te is ember lennél. De hát ezt te is tudod, nem?

Visszafordult a könyvespolchoz. Nem vett le semmit, csak mutatta:

– Dickens, Dickens és Dickens! – mondta mosolyogva. – És úgy látom, minden életrajz, amit valaha írtak róla.

– Igen, és a regényeit sorra felolvastam Nashnek, némelyiket itt a kandallónál. Az utolsó betűig kiolvastuk őket, aztán csak úgy fejest ugrottam valamelyik könyvbe – *Ódon ritkaságok boltja, Kis Dorrit, Nagy várakozások* – és a nyelvezet, ó, az a káprázatos nyelvezet, megrészegültem tőle! Úgy van, ahogy te mondtad Queen néninek, de milyen jól mondtad! Mintha egy másik világegyetembe csöppentem volna! – Elnémultam. Még mindig nem tértem magamhoz a szédítő élményből, hogy találkozhattam Queen nénivel, akit Lestat hódoló udvariassággal vett körül. Azonkívül hiányzott Nash. Úgy szerettem volna, hogy visszajöjjön!

– Ugye, nagyszerű pedagógus volt? – kérdezte Lestat szelíden.

– Ő tanított meg mindenre – válaszoltam. – Ha tanult embernek nevezhetem magamat, bár nem tudom, megtehetem-e, azt három tanáromnak köszönhetem: egy Lynelle nevű nőnek, Nashnek, és Queen néninek. Nashtől tanultam, hogyan kell helyesen olvasni, filmet nézni; arra is megtanított, hogyan lássam meg a csodát még a tudományban is, amelyet igazából félek és utálok. Mi csábítottuk el az egyetemi karriertől a magas fizetés meg az európai körút ígéretével, amivel sokkal jobban jártunk. Nash

gyakran olvasott fel Queen néninek, amit ő egyszerűen imádott.

Az ablakhoz mentem, amely a ház mögötti kockaköves teraszra és a távolban a jó kétszáz láb hosszú, emeletes épületre nézett. Az emelet egész hosszában tornác futott végig, amelyet a földszinti karcsú oszlopok tartottak.

– Az ott a csűr, ahogy mi hívjuk – magyaráztam. – Abban laknak a mi kedves munkásaink, a Csűrlakók: az ezermesterek, a küldöncök, a sofőrök, a testőrök, akik elvannak ott hátul a maguk barlangjában. Ott tartjuk Queen néni nagy autóját, és az én kocsimat, amelyet már nem használok. Most is hallom a Csűrlakókat. Biztosan te is hallod őket. Legalább kettő mindig itt tartózkodik a birtokon. Az égvilágon mindent megtennének Queen néniért. Az égvilágon mindent megtennének értem. Látod az emeleten azokat az ajtókat? Az csupa kis hálószoba, mármint ezekhez képes kicsik, de ugyanolyan jól be vannak rendezve: mennyezetes ágy, régi ládák, Queen néni imádott atlaszszékei. Régebben ott is adtunk ki szobát szállóvendégeknek, persze kevesebbért, mint amennyit a nagy házban kellett fizetni. És ott lakott Patsy, az anyám, míg felcseperedtem. Ott tanyázott, amióta az eszemet tudom. Ott is kezdett muzsikálni, lent balra volt a garázsa – Patsy műterme –, de ma már nem zenél, és fent lakik a folyosó első szobájában. Elég sokat betegeskedik mostanában.

– Nem szereted, ugye? – kérdezte Lestat.

– Nagyon félek, hogy egyszer megölöm – válaszoltam.

– Szabadna hallanom ezt még egyszer? – kérdezte.

– Nagyon félek, hogy egyszer megölöm – ismételtem. – Gyűlölöm, és meg akarom ölni. Álmodok róla. Bár ne álmodnék! Épp elég rossz, hogy a gondolat belém vette magát.

– Hát akkor menjünk, testvérke. Vigyél oda, ahol mesélni akarsz – mondta, és puhán megszorította a karomat.

– Miért vagy ilyen jó hozzám? – kérdeztem.

– Megszoktad, hogy az embereket meg kell fizetni a jóságért, ugye? – kérdezte. – Sose lehettél teljesen biztos Nashben, ugye? Nem tudhattad, hogy szeretne-e akár fele ennyire, alacsonyabb fizetés mellett? – Tekintete úgy járt ide-oda, mintha a szoba beszélne neki Nashről.

– A magas fizetés meg a mindenféle kedvezmény megzavarhatja az embert – feleltem. – Kétlem, hogy a legjobbat hozná ki a jellemből. De

Nashnél, azt hiszem, ez volt a helyzet. Négy évig tartott, amíg megírta a disszertációját, de szép lett, és ha átmegy a doktori vizsgán, neki is meglesz az öröme. – Gyűlöltem, hogy remeg a hangom. – Érezni fogja, hogy független tőlünk, és az jó lesz. Visszatér majd hozzánk, hogy Queen néni társa és testőre legyen. Ismét felolvas neki. Tudod, a néni már nem nagyon lát az olvasáshoz. Hogy fog örülni Nashnek! Alig várom! Nash majd elviszi mindenüvé, ahova menni akar! Mindent a néni kedvéért! És Nash olyan szép ember!

– Félelmetes kísértésekkel kell szembenézned – mondta Lestat, miközben elkeskenyedő szemmel vizsgálgatott.

– Félelmetes kísértésekkel? – kérdeztem. Megbotránkoztam, sőt kissé fel is háborodtam. – Csak nem képzeled, hogy azokból eszem, akiket szeretek? Tudom, hogy elkövettem ezt a kolosszális hibát Stirlinggel, borzasztó volt, amit tettem; Stirlinget egy hajszál választotta el a haláltól, de olyan váratlanul ért, és féltem, féltem, hogy Stirling tudja, ki vagyok, és ismer, ugye érted, mert Stirling megértette... – Váratlanul ért. Véres menyasszonyi ruha, véres menyasszony. *Te hülye, nem szabad megölnöd őket ha ártatlanok! Ezt ráadásul a nászéjszakáján! Sose lesz más menyasszonyod!*

– Nem így értettem – felelte Lestat, szempillantás alatt visszazökkentve önmagamba a szorongásból. – Most pedig gyere. A szobádba megyünk, ugye testvérke? Ahol beszélgethetünk. A lépcső mellett, a kétszobás lakosztályodba.

Úgy öntött el a nyugalom, és a csendes, boldog várakozás, mintha ő parancsolta volna rám.

Ő ment előre. Némán követtem.

Bementünk a nappalimba, amely a homlokzatra esett. Kétszárnyú, nyitott tolóajtajából jól látszott a hálószobám, és abban a fejedelmi mennyezetes ágyam a vörös atlaszbaldachinnal. Ugyanilyen piros árnyalatú, puha székek hívogattak a hálóban és a nappaliban, ahol a homlokzaton nyíló két ablak között volt a számítógépem és az íróasztalom. Az óriási televízió, amelynek ugyanúgy rabja voltam, mint a többi családtag, átlósan helyezkedett el az innenső sarokban.

A gázcsillár alatt, a szoba közepén is volt egy asztal és két szék, ahol gyakran helyezkedtem el komótos olvasásokhoz. Itt vezettem a naplómat,

miközben fél szemmel televíziót néztem. Ide akartam ülni Lestattal. Nem a kandallóhoz, amely ebben az évszakban úgyis halott volt.

Rögtön észrevettem, hogy a számítógépemet bekapcsolták.

Lestat megérezte a riadalmamat, aztán ő is meglátta az üzenetet, amely zöld nagybetűkkel vibrált a fekete képernyőn:

LESTAT NE

Összerázkódtam. A géphez siettem, kikapcsoltam.

– Lidérctől – mondta Lestat. Bólintottam. Álltam, vártam, hogy a gép magától visszakapcsoljon, de nem történt meg.

Kirázott a hideg. Megfordultam. Homályosan érzékeltem, hogy Lestat a középső asztal mögül néz rám, de nem tudtam összpontosítani. Lengtek a homlokzati ablakok nehéz sötétítőfüggönyei, fejem fölött megmozdult a gázcsillár. Halk csilingeléssel muzsikáltak a gyöngyös üvegkelyhek. Látásom elhomályosult.

– Távozz tőlem! – suttogtam. – Nem akarlak látni, úgyis behunyom a szememet, esküszöm! – Meg is tettem, úgy összeszorítottam a szemhéjaimat, mint egy alvást mímelő kisgyerek, de megszédültem, és fel kellett néznem, nehogy elessek.

Lidérc állt a jobbomon, az én aprólékosan kidolgozott, sötét alakmásom – és a számítógép visszakapcsolt, a billentyűzet kattogott, érthetetlen, zagyva szótagok rohantak a képernyőn, a kis hangszórókból távoli moraj hallatszott.

Megint be akartam csukni a szememet, ám túlságosan megbabonázott Lidérc, aki pontosan lemásolta még bőrkabátomat és fekete nadrágomat is, habár eszelős arckifejezése bizonyosan nem tükrözhette az enyémet. Szeme gonosz diadallal villogott, és úgy vigyorgott, akár egy bohóc.

– Azt mondtam, Lidérc, hogy távozz! – ismételtem, ám ettől csak erősebb lett. Aztán vékonyodni, püffedni kezdett.

– Hadd bántsam! – sürgetett Lestat. – Add meg rá az engedélyt!

Annyira összezavarodtam, hogy nem tudtam felelni, holott hallottam, amikor megismételte a kérését. Egész testemen éreztem a szorítást, mintha óriás boa tekeredne rám, nekem legalábbis így rémlett, látásom cserbenhagyott, megsemmisült a csillapíthatatlan, heves hidegrázásban.

Éreztem arcomon és kezem fején a parányi tűszúrásokat, fel akartam emelni a kezemet, hogy védekezzek, de a kezem fájt. Mindenem fájt, ahol csupasz volt a bőröm, még a tarkóm is.

Olyan iszonyatosan féltem, mintha méhrajba kerültem volna. Még a szemhéjamat sem kímélte a szurkálás. Tudtam, hogy elestem, de nem tudtam, hol vagyok. Éreztem a tenyerem alatt a szőnyeget, de nem bírtam feltápászkodni.

– Testvérke, hadd bántsam! – ismételte Lestat. Úgy hallottam a hangomat, mintha nem az én szájamból jönne:

– Hát vigye el az ördög! – mondtam. – Bántsad!

Ám ekkor jött az egyesülésnek az a delejes élménye, Lidérc és én, az elválaszthatatlanok, és újra láttam a napfényes szobát, benne a játékokkal teleszórt járókát, a járókában a csepp kezeslábasba öltöztetett, göndör babát, akiről tudtam, hogy én vagyok, és mellette az alakmását, együtt nevetgélünk, fütyülve a világra – nézd a linóleum piros virágait, nézd a napfényt, nézd, hogy húz ívet a levegőben a pörgő kanál! – és utána zuhogtak más képek és más pillanatok: kacagás az osztályban, ahol minden fiú engem néz és mutogat és pusmog, én pedig azt mondom: *Megint itt van, ha mondom!*, keze vezeti a bal kezemben tartott ceruzát, amely az ő macskakaparását írja, szeretlek, Lidérc és Tarquin; áramként rázott a testetlen, lelketlen kéj. Nem a földön fetrengek véletlenül?

– Lidérc! – Az hiszem, ezt suttogtam. – Akihez tartozom, akihez mindig tartoztam! Senki sem értheti, senki sem foghatja fel! Lidérc, Lidérc, Lidérc!

Leírhatatlan édességgel érte el a csúcspontot a gyönyör, majd beleomlott a kielégülés hullámaiba.

Lidérc visszavonult, és én ottmaradtam fázva, sebzetten, magányosan, sivár, szörnyű magányban. Lidérc cserbenhagyott.

– Bántsad! – mondtam minden erőmmel, attól félve, hogy nem hallatszik a hangom, aztán kinyílt a szemem, és önnön szétfolyó, hatalmas képemet, groteszkül rángó arcomat láttam a magasban, amely hirtelen átváltozott szikrafelleggé!

Lestat ráküldte a Tűz-Ajándokot, hogy elégesse a lopott vért. Hallottam Lidérc néma jajveszékelését, hangtalan, őrjöngő sikolyát.

Jaj, ne, ezt nem szabad az én Lidércemmel! Hogy tehettem ilyet, hogy árulhattam el? Sikolya úgy vonított, akár a sziréna. Parányi szemcsékben

szitált rám a hamu, vagyis inkább hozzám vágták a pernyét. Lidérc megint sikított. Azt hittem, beszakad a dobhártyám.

A levegőnek olyan égésszaga volt, mint mikor emberi haj perzselődik; a hatalmas, lebegő, formátlan alak egy rémítően életszerű és végzetes pillanatra összerántotta magát az én tömör tükörképemmé, hogy átkozódva kiabálhassa: *Gonosz ördög, gonosz Quinn! Rossz, rossz!* – aztán kiszökött az ajtón. A gázcsillár csikorgott a láncán, az égők hunyorogtak. Szél fodrozta az ablakon a csipkefüggönyt, majd helyreállt a csend és a nyugalom.

A padlón hevertem. A fények elviselhetetlenül pislákoltak. Lestat odajött, felsegített, megsimogatta a hajamat.

– Addig nem tehettem meg, amíg ki nem jött belőled – magyarázta. – Különben a tűz téged is megégethetett volna.

– Értem – mondtam. Láz borzongatott. – Én sose gondoltam rá, hogy ezzel büntessem, de gondolj csak bele, milyen gyorsan tanul! Okos. Máris tudja, ami neked és nekem nyilvánvaló, hogyha legközelebb meg akarom égetni, ha bármelyikünk próbálkozna, egyszerűen belém olvad, és ellenem fordítja a tüzet.

– Talán ezt is teszi – mondta Lestat, míg az asztal mellett álló székhez támogatott. – De miből gondolod, hogy a halálodat akarja?

– Nem, azt nem akarhatja – válaszoltam. Úgy ziháltam, mint aki futott. – Belőlem veszi az életét. Hogy mi volt korábban, mielőtt rátaláltam, el sem tudom képzelni. De a figyelmem, a szeretetem teszi erőssé, és vigye el az ördög, nem tilthatom meg magamnak, hogy szeressem, hogy bűntudatom legyen vélt árulásaim miatt, és ő éppen ezen hízik!

A fények hunyorgása abbamaradt. A csipkefüggöny elnyugodott. Hideg futkosott a hátamon. A hangszórók statikusan karistoltak egyet, a számítógép váratlanul kikapcsolt.

Hebegve beszámoltam Lestatnak a látomásról, magamról a járókában, a régi linóleumról, amelynek a konyhában kellett lennie, és Lidércről, aki mellettem volt. Nem emlékeztem erre a jelenetre, de tudtam, hogy igaznak kell lennie.

– Korábbi támadásainál is mutatott már ilyen képeket. Olyan képeket, amelyekben kisgyermek vagyok.

– És ez évek óta van így?

– Nem, csak a Sötét Ajándok óta, amikor úgy összeforrunk a támadások közben, ahogy a halandó áldozattal szoktam. A Sötét Vér teszi. Ez az emlékek valutája, a vámpírvér. Tudatni akarja velem, hogy emlékeiben én láttam őt, és már akkor megerősítettem ezzel a látomással, amikor még beszélni sem tudtam.

Lestat letelepedett az asztal másik oldalán. Egy pillanatig szabályszerű babonás rémület fogott el attól, hogy a hátát fordítja a folyosói ajtó felé.

Az ajtóhoz mentem, becsuktam. Visszajöttem, kihúztam a számítógépet a fali csatlakozóból, aztán megkérdeztem Lestattól, nem állíthatnánk-e másként a székeket. Már nyúltam az egyikért, amikor Lestat elkapta a karomat.

– Türelem, testvér ke! Az a kreatúra teljesen elvette az eszedet!

Visszaültünk az asztalhoz, néztük egymást. Lestat a homlokzatnak volt háttal, én a hálószobámnak.

– Vérvadász akar lenni, hát nem látod? – kérdeztem. – Rettegek tőle, és attól, amit tehet! – Felnéztem a csillárra, hogy hunyorognak-e az égők. Nem hunyorogtak. A számítógépre néztem, hogy sötét-e a képernyő. Az volt.

– Az kizárt, hogy vérvadász lehessen – mondta Lestat a legnagyobb nyugalommal. – Ne vacogj, Quinn. Nézz a szemembe! Én vagyok itt veled! Testvérke, azért vagyok itt, hogy segítsek! Lidérc elment, és nem hiszem, hogy egyhamar visszajönne a pörkölés után.

– De érezhet testi fájdalmat? – kérdeztem.

– Persze hogy érezhet! Érzi a vért és a kéjt, nem?

– Nem tudom! Ó, remélem, igazad van! – hadartam a sírás határán. Testvérke! Ó, hogy szerettem ezt a szót, milyen drága és kedves volt nekem, olyan kedves, mint a kisfiú, ami Queen néninek vagyok most és mindörökre!

– Szedd össze magadat, Quinn! – parancsolta Lestat. – Még szétesel itt nekem! – Megragadta a kezemet. Éreztem húsának keménységét, és kaptam némi ízelítőt az erejéből. Pedig szelíd volt, a bőre, akár a selyem, és jóságosan nézett rám.

– De ott az a régi rege a krónikákban az első vámpírokról! – mondtam. – Emberek voltak, amíg meg nem szállta őket egy szellem. Mi akadályozza meg, hogy ismét bekövetkezzék?

– Tudomásom szerint nem történt meg másodszor – válaszolta Lestat –, és most több évezredről beszélünk, olyan időszakról, amely jóval Ó-Egyiptom előtt kezdődött! Sok vérvadász, ahogy te nevezed őket, látott szellemeket. Sok ember is. És mit tudunk a kezdetekről? Annyit, amennyire a hagyomány tanít, vagyis hogy egy nagyhatalmú szellem behatolt a halálos sebeken keresztül egy emberi gazdaszervezetbe. Gondolod, hogy a te Lidércedben van elég erő vagy ravaszság egy ilyen tökéletes összeolvadáshoz?

El kellett ismernem, hogy nincs.

– Viszont ki gondolta volna, hogy képes inni belőlem? – vitatkoztam.

– Ki gondolta volna, hogy ezt fogja tenni? Születésem éjszakáján alkotóm azt mondta, hogy Lidérc el fog hagyni, mert a szellemek undorodnak a vérvadászoktól, és hamarosan egyedül találom magamat. „Nem lesz többé szellemtársad”, ezt mondta. Kárörvendve mondta. Mert ő nem láthatta őket. Ó, micsoda démon volt!

Lestat bólintott. Tekintete megtelt részvéttel.

– Nagyjából így is van – mondta. – A kísértetek menekülnek a vérivóktól, mintha lenne valami bennünk, amitől érthető módon irtóznak. Nem ismerem a teljes magyarázatot. De tudod, hogy ez nincs mindig így. Sok olyan vámpír létezik, aki lát szellemeket, bár én nem tartozom közéjük, kivéve néhány nagyon különleges alkalmat.

– Vagyis nem látod Lidércet? – kérdeztem.

– Már az első alkalommal megmondtam, hogy nem – válaszolta türelmesen. – Addig nem, amíg nem ivott vért. Utána láttam, ahogy kirajzolja a képét a vér. Most is ugyanez történt, és erre a vérre küldtem rá a tüzet. Hogy mi lett volna, ha ismét megtámad? Nem hiszem, hogy ezek a miniatűr lángok kárt tehettek volna benned. Nem volt elég erejük. De ha legközelebb jön, a biztonság kedvéért egy másik hatalmat fogok használni, azt, ami benned is megvan, mégpedig a Szellem-Ajándokot, ahogy egyesek hívják. Nem azért, hogy leolvassam az elméjét, hanem hogy nekifeszüljek, és addig toljam el magamtól telekinetikus erővel, amíg annyira belefárad a védekezésbe, hogy menekülnie kelljen.

– De miként lökhetném el magamtól, ha nem anyag? – kérdeztem.

– Anyag – igazított ki Lestat. – Csupán olyan anyagból áll, amelyet nem értünk. Gondolkozz logikusan!

Bólintottam.

– Én is próbáltam már ellökni – vallottam be. – De aztán történik valami, valami történik az eszemmel, és rám veti magát, és lüktetni kezd bennem a gyönyör, annak a bűnös gyönyöre, hogy ő és én együtt vagyunk, és úgy didergek, mintha magának a lelkemnek lenne hidegrázása, és incselkedő ritmusa van, mintha dobolnának, és én Lidérc rabszolgája vagyok.

Már attól, hogy beszéltem róla, elfogott valami kéjes zsibongás, az egyesülés utolsó kósza borzongása. A kezemre néztem. Az összes apró szúrás begyógyult. Megtapogattam az arcomat, és újra láttam az emlékeket. Valami hatalmas, titkos tudást éreztem magamban, olyan kötést, amelyből nem szabadulhatok.

– Lidérc az én vámpírom – mondtam. – Belőlem dőzsöl, belém nő. Én... igen, én vagyok a rabszolgája.

– Olyan rabszolga, aki szabadulni akar a gazdájától – tűnődött Lestat. – Fokozódott a támadásokkal ez a bűnös gyönyörűség? – kérdezte.

– Ó, igen, fokozódott! – vallottam be. – Mert tudod, voltak évek, fontos évek, amelyekben ő volt az egyetlen barátom. Még az előtt, hogy megérkezett Nash Penfield. Még az előtt, hogy megérkezett Lynelle, a tanítónőm. De Lidérccel még akkor is együtt voltunk, mikor már nálunk lakott Lynelle. Sose viseltem el senkit, aki nem bírta, hogy Lidérccel beszélgetek. Patsy gyűlölte. Patsy az anyám, emlékszel? Időnként kész kabaré kerekedett belőle. Patsy toporzékolt, sivalkodott: „Ha azonnal nem hagyod abba a beszélgetést azzal a rohadt szellemmel, én elmegyek!” Queen néni mérhetetlenül türelmes, olyan türelmes, hogy esküdni mernék, néhányszor ő is látta Lidércet, bár ezt sose vallaná be.

– De miért nem? – kérdezte.

– Mert mind úgy gondolták, hogy Lidérc árt nekem. Mind úgy gondolták, hogy nem szabad bátorítaniuk. Ezért nem akarták, hogy szóba álljak a Talamascával, mert azt gondolták, hogy Stirling és a Talamasca még jobban kifejlesztik ezt a pokoli képességemet a szellemvilág érzékelésére, így tehát, ha valamelyikük, például Édes vagy Ótata látta is valaha Lidércet, egyetlen szóval sem beszéltek róla.

Lestat elgondolkozott a hallottakon, én pedig közben azt próbáltam kirekeszteni a gondolataimból, hogy megint felfigyeltem két szemének

különbségére. Az egyik valamivel ragyogóbb és határozottan véresebb volt a másiknál.

– Úgy vélem, most már ideje lenne elolvasnom a hozzám intézett leveledet – szólalt meg Lestat.

Annyit tudtam kinyögni:

– Szerintem is.

Előhúzta kabátjának belső zsebéből a levelet, és ügyesen letépte a végét, amitől az ónixkámea a tenyerébe pottyant. Lestat elmosolyodott.

Pillantása ide-oda járt a fehér faragvány és közöttem. Nagyon óvatosan megdörgölte a hüvelykujjával a képmást.

– Megtarthatom ezt? – kérdezte.

– Ez az én ajándékom, ha elfogadod – válaszoltam. – Igen, neked szántam, amikor még azt hittem, hogy nem találkozhatunk szemtől szemben. Tartsd meg! Bevallom, Queen néninek rendeltem, de a Sötét Vér után már nem akartam neki adni. De nem is tudom, miért karattyolok összevissza! Megtiszteltetés számomra, hogy szeretnéd megtartani. A tied.

A kámeát a kabátzsebébe csúsztatta, aztán felbontotta a borítékot, és figyelmesen elolvasta a levelet.

Abban a levélben könyörögtem, hogy segítsen elpusztítani Lidércet, és legyen elnéző, amiért őt keresve be merészelem tenni a lábamat New Orleansba. Abban a levélben gyóntam meg, hogy ismerem és szeretem a Talamascát. Most is az arcomba szökött a vér, mert eszembe jutott, mit műveltem Stirlinggel ugyanezen az éjszakán. Azzal zártam a levelet, hogy mennyire szeretem Queen nénit, és Lestat engedjen búcsút vennem tőle, ha úgy döntene, hogy halállal bünteti engedetlenségemet.

Most értettem meg, hogy más módokon ő már réges-régen kifürkészte levelem tartalmát. Ez, amit a kezében fog, csupán hivatalos igazolása annak, amit egyébként is tudott.

Óvatos tisztelettel kétszeresen összehajtotta a papírokat, és úgy tette el a zsebébe, mintha ezt is meg akarná tartani. Nem tudtam, miért. A borítékot félredobta.

Sokáig nézett szótlanul. Az az őszinteség és jóindulat ült a vonásain, ami a természetes arckifejezése lehetett.

– Tulajdonképpen Stirling Oliver szagát követtem, amikor beléd szaladtam – mondta végül. – Tudtam, hogy belopózott a lakásomba – nem

először tette –, és úgy gondoltam, ideje ráijeszteni egy kicsit. Még nem döntöttem a kivitelezés módjáról, amit úgy akartam összehozni, hogy nem mutatkozom előtte, ám aztán láttalak, ahogy éppen véglegesíteni akarod Mr. Oliver ijedelmét, és a te zűrzavarosan fortyogó agyadból emeltem ki jöveteled okát.

Bólintottam, aztán hadarni kezdtem:

– De ugye te is láttad, mennyire nem akar semmi rosszat! El nem mondhatom, mennyire hálás vagyok, amiért megállítottál! Azt hiszem, túl se éltem volna, ha netán megölöm! Ez egész biztos! Akkor végem lett volna, egyszerűen rettegek a saját ügyetlenségemtől, és egy ilyen halál... Meg kell értened, hogy ő nem akar rosszat nekünk, egyikünknek sem.

– Ó, igen, látom, hogy mindenképpen meg akarod menteni a pusztulástól. Ne izgulj! Már megmondtam, hogy a Talamasca tiltott terület számomra. Különben is megkapták tőlem, amit akarnak, vagy nem?

– Igen. Láthattak, beszélhettek veled.

– Így van. Ezen majd elrágódnak, és levelet írnak rólam a Véneknek. Egyébként tisztában vagyok vele, hogy nem árthatnak nekünk. Stirling és társai nem jönnek ki ide, hogy utánad kutassanak. Ahhoz túlságosan becsületesek. De ha netán mégis alulbecsültem volna őket, mondd csak meg, biztonságos a nappali búvóhelyed?

– Nagyon biztonságos – feleltem habozás nélkül. – Kint van az Ördögszigeten, amelyet valószínűleg meg sem találnának. Egyébként igazad van. Stirling nem jön ki Blackwoodba, és nem fog kutatni utánam. Feltétel nélkül hiszek benne. Ezért olyan rémes, hogy majdnem bántottam, majdnem kioltottam az életét!

– Végigcsináltad volna? – kérdezte Lestat. – Ha egyszer elkezdted, többé nem bírsz uralkodni magadon?

– Nem tudom, van-e egyáltalán önuralmam – feleltem nyomorultul. – Születésem éjszakáján elkövettem egy szörnyű melléfogást, kioltottam egy ártatlan életet.

– Akkor az alkotód melléfogása volt – riposztozott Lestat. – Ott kellett volna lennie melletted, hogy tanítson.

Bólintottam.

– Hadd álmodjam, hogy lett volna erőm leparancsolni magamat Stirlingről, de nemcsak féltem tőle, féltem, mert ismert, de éheztem a halálára is!

Nem tudom, mi lett volna a vége. Ő a szellem eleganciájával küzdött ellenem. Mert az van meg benne, a szellem eleganciája. Igen, azt hiszem, elvettem volna az életét. Az egész össze volt gabalyodva azzal, hogy szeretem. Örök kárhozatra ítéltem volna magamat, és tüstént kerestem volna valamilyen módot, hogy végezhessek magammal. Már azért is kárhozott vagyok, mert kis híján megtettem. Mindenért kárhozott vagyok! A végidőkben élek!

– Hogyhogy? Mi akarsz mondani ezzel? – kérdezte Lestat, aki egy csöppet sem látszott csodálkozni.

– Olyan, mintha belemerevedtem volna a haldoklók szentségébe, vagy mintha folyamatosan a végakaratomat diktálnám. Meghaltam azon az éjszakán, amelyen alkotóm átváltoztatott; olyan vagyok, mint Blackwood Manor valamelyik szánalmas kísértete, aki nem tudja, hogy már halott. Nem térhetek vissza az életbe.

Lestat felvonta a szemöldökét, és bólintott.

– Tudod-e, hogy amit mondtál, az sokkal inkább hosszú életet sejtet, mint a halálmegvető virtuskodást?

– Nem, nem tudtam – feleltem azonnal. – Annyit tudok, hogy te itt vagy velem, és segítettél Lidérc ellen, és láttad, mire képes Lidérc. Magad is belátod, hogy Lidércet... hogy Lidércet el kell pusztítani. Talán engem is.

– Neked a leghalványabb fogalmad sincsen róla, hogy miket beszélsz – mondta halkan. – Nem akarod te, hogy elpusztítsanak. Örökké akarsz élni. Mindössze arról van szó, hogy ehhez nem akaródzik ölnöd.

Most már bizonyosan tudtam, hogy sírni fogok.

Elővettem a zsebkendőmet, megtöröltem a szememet és az orromat. Nem fordultam el közben, mert az gyávaság lett volna, csak ide-oda jártattam a tekintetemet, és amikor a pillantásom visszatért Lestathoz, megint azt gondoltam, hogy micsoda lélegzetelállítóan szépséges teremtmény ez!

Maga a szeme elég lett volna a bűvölethez, de mennyivel több jutott neki! Szőke hajának erdejével, formás nagy szájával, szellemet és megértést sugárzó arcával maga volt a megtestesült mozibálvány a csillár fényében. Átzökkentem tőle egy mérhetetlen pillanatba, ahol úgy gyönyörködhettem benne, mintha ő erről nem tudna, vagy nem tudhatna.

– Téged pedig, örökifjam – mondta halk határozottsággal, minden

vádaskodó zönge nélkül – itt látlak a tükrök és az arany, az emberi szeretet és örökség kifinomult keretében, amelytől megrabolt egy lelketlen démon; és mikor árván is hagyott, te itt maradtál kínosan, nem is, kínzón beékelve a halandók közé, akikre még mindig kétségbeesett szükséged van.

– Nem! – tiltakoztam. – Én menekültem el az alkotómtól. De most már megkerestelek magamnak, és az enyém lettél, ha csak erre az éjszakára is. Nagyon szeretlek, ugyanúgy szeretlek, mint Queen nénit, és Nasht, és Lidércet, igen, ugyanúgy, ahogy Lidércet szerettem. Bocsáss meg, de ezt nem bírtam elhallgatni.

– Nincs mit megbocsátanom – válaszolta. – Agyadban tolongnak a képek, látom, ahogy villogva-tipródva keresik a szavak keretét. El kell mondanod mindent, el kell mesélned az egész életedet, még azt is, amit nem tartasz fontosnak. Mindent hallani akarok. Öntsd ki magadból, aztán majd eldöntjük, mitévők legyünk Lidérccel.

– És én? – kérdeztem. Részeg voltam. Eszelős voltam. – Azt is eldöntjük, hogy mi legyen velem?

– Ne engedd, testvérke, hogy sokat ijesztgesselek – mondta a legkedvesebb hangján. – A legrosszabb, amit tehetek, hogy itt hagylak, eltűnök, mintha sose találkoztunk volna. De erre most nem gondolok. Inkább arra gondolok, hogy szeretnélek megismerni, mert tetszel, és kezdesz egyre drágább lenni számomra, és hogy a lelkiismereted fényesen világít. De mondd csak, nem okoztam-e csalódást máris? Mert kétségtelen, hogy nem láthatsz annak a hősnek, akit elképzeltél.

– Hogyhogy? – hüledeztem. – Itt vagy, velem vagy! Megmentetted Stirlinget! Megakadályoztál egy katasztrófát!

– Nem tudtam elpusztítani undok szellemedet. – Szeretetre méltóan megvonta a vállát. – Még csak nem is láttam, hiába számítottál rám. A tűz volt ellene minden fegyverem.

– De hiszen még csak most kezdtük! – tiltakoztam. – Segíteni fogsz, ugye? Majd kitaláljuk közösen!

– Igen, pontosan ezt tesszük! – helyeselt Lestat. – Ez a valami kétségtelenül elég erős, hogy fenyegethessen másokat. Ha úgy képes küzdeni ellened, ahogyan csinálta, akkor másokat is megtámadhat. Ennyit már megállapítottam róla. Azonkívül érvényes rá a tömegvonzás törvénye, ez pedig jó jel.

– Mit értesz tömegvonzás alatt? – kérdeztem.

– Kiszippantotta a levegőt, amikor távozott belőled – válaszolta. – Tehát anyag, mint már említettem. Van valamilyen kémiai összetétele. Valószínűleg minden kísértet anyagi jellegű. De erről nálam többet tudnak mások. Én egyetlenegyszer találkoztam és beszéltem emberi kísértettel, egy órát töltöttem vele, de ez is úgy megrémített, hogy majd belebolondultam.

– Igen! – mondtam. – Roger volt, ugye? A *Memnoch, a Sátán* hazajáró lelke. Olvastam, miket beszélgettél vele, és miként győzött meg, hogy vigyázzál halandó lányára, Dorára. Elolvastam az utolsó szóig, és el is hittem. Elhittem, hogy láttad Rogert, majd pedig megjártad a Mennyet és a Poklot.

– Jól is tetted, hogy elhitted! Egyetlen hazug szavam nem volt abban a krónikában, habár másnak diktáltam le. Együtt vándoroltam Memnochhal, a Sátánnal, habár hogy ördög volt-e, vagy vásott manó, azt máig nem tudom. – Egy pillanatra elhallgatott. – Te persze észrevetted, hogy a két szemem nem egyforma.

– Ne haragudj, muszáj volt! – mentegetőztem. – De nem csúfít el téged.

Kedvesen mosolygott és legyintett.

– A jobb szememet kitépték – mondta – pontosan úgy, ahogy leírtam. Kitépték a szellemek, amelyek meg akarták akadályozni, hogy elmeneküljek Memnoch poklából. Aztán visszaküldték hozzám itt fent, a földön. Néha azt hiszem, hogy ez a szem furcsa dolgokat lát.

– Miféle furcsa dolgokat?

– Angyalokat – mondta vontatottan –, vagy olyanokat, akik angyalnak nevezik magukat, vagy azt akarják, hogy angyalnak véljem őket; ilyenek jöttek el hozzám a hosszú években, amióta megszöktem Memnochtól. Akkor jöttek hozzám, midőn kómaszerű állapotban hevertem a New Orleans-i kápolna padlóján a Szent Erzsébet árvaházban, amelyet Roger lánya hagyott rám. Úgy tűnik, ellopott szemem, visszaküldött szemem, vérbe borult szemem valamilyen kapcsolatot létesített ezekkel a lényekkel, akikről ugyancsak regélhetnék, de ez most nem a megfelelő idő.

– Bántottak téged? – kérdeztem, mert ezt éreztem meg a hangjában.

Bólintott.

– Testemet otthagyták a barátaimnak, hogy vigyázzanak rá – magyarázta, és megismerkedésünk óta először láttam zaklatottnak,

tétovának, sőt egy kissé zavartnak.

– Ám szellememet magukkal vitték, és egy tartományban, amely ugyanolyan kézzel fogható volt, mint ez a szoba, rám parancsoltak, hogy teljesítsem utasításaikat, egyfolytában azzal fenyegetve, hogy elragadják, örökre elragadják ezt a jobb szemet, ha nem engedelmeskedem.

Habozott, a fejét csóválta.

– Azt hiszem, a szem volt az – mondta. – A szem tette lehetővé, hogy hozzám férjenek, hogy lenyúlhassanak értem erre a síkra, és elragadjanak – a szem, amelyet egy másik tartományban loptak el, de a földön juttattak vissza a jogos helyére. Úgy is mondhatnók, hogy mikor lenéztek a gőgös mennyországból, már ha létezik egyáltalán, meglátták, ahogy ez a fényes szem a földi homályon átragyog.

Boldogtalanul sóhajtott, aztán fürkészve nézett rám.

– Ez a sebzett szem, ez a bepiszkított szem adta nekik az iránytűt, hogy megtaláljanak engem, az ajtót a világok között, és ők lejöttek, hogy erőszakkal elragadják szellememet.

– Hová vittek? Mit tettek?

– Ó, csak annyit tudnék, hogy valóban égi lények voltak-e! – mondta fojtott hévvel. – Csak annyit tudnék, hogy Memnoch, a Sátán, és azok, akik utána jöttek, igazságokat mutattak nekem! Akkor egész más lenne minden, és talán megmenthetném valahogyan a lelkemet!

– De nem tudhatod, mert sohasem győztek meg róla.

– Hogyan fogadhatnék el egy igazságtalan világot és hozzá az ő isteni terveiket?

Ismét megrázta a fejét. Először oldalra nézett, aztán lefelé, mintha keresne egy pontot, amelyre összpontosíthat. Végül visszatért hozzám a tekint et e.

– Nem fogadhatom el feltétlenül, amit Memnochtól és az utána jöttéktől tanultam. Sose meséltem senkinek utolsó szellemi kalandomról, habár a többiek, a vérivók, akik szeretnek engem – szerelmeim vidám bandája, így hívom őket most, a Szerelmesek Bandájának – tudják és érzik, hogy történt valami. Az se tudom, melyik testem volt az igazi? Az, amelyik a Szent Erzsébet kápolnájának padlóján hevert, vagy amelyik az úgynevezett angyalokkal csatangolt? Kelletlen kalmárja voltam tudásnak és káprázatoknak. Utolsó kalandom, ismeretlen titkos kalandom, senkinek

meg nem gyónt kalandom úgy nyomja lelkemet, mintha szellemem akarná megfojtani.

– Nekem most el tudod mondani ezt a kalandot? – kérdeztem.

Tulajdonképpen hatalmas erő kellett hozzá, hogy ennyire ki merje mutatni megvertségét, boldogtalanságát.

– Nem – mondta. – Még nincs hozzá elég erőm. Ez az igazság.

Vállat vont, megcsóválta a fejét, majd így folytatta:

– Több kell ahhoz az erőnél. Bátorság kell ehhez a vallomáshoz, és ebben a pillanatban szívem átmelegedett attól, hogy veled lehet. Neked van egy elmondani való meséd, vagy kettőnknek van egy mesénk, amelyet közösen megélhetünk. Ebben a pillanatban beléd kapaszkodik mohó szívem.

Ez megsemmisített. Úgy sírtam, mint egy kisgyerek. Kifújtam az orromat, és igyekeztem megnyugodni. Vér a zsebkendőn. Vér-test. Vér-lélek. Lestat szemének villanása. Ibolyakék.

– Örülnöm kellene a szerencsémnek, de nem állhatom meg, hogy ne kérdezzek rá – mondtam. – Mi tartott vissza, hogy elpusztíts, hogy megbüntess azért, amit Stirlinggel tettem, és azért, hogy betörtem a lakásodba? Tudnom kell.

– Miért kell tudnod? – Halkan elnevette magát. – Miért olyan fontos tudnod?

Megráztam a fejemet. Vállat vontam. Újból megtörültem a szememet.

– Hiúság, hogy ezt feszegetem? – kérdeztem.

– Vélhetőleg – vigyorgott Lestat. – De nem kell-e megértenem? Nekem, aki a leghiúbb vagyok a Teremtésben? – Kuncogott. – Nem vetted észre a földszinten, hogy kelletem magamat a nagynénédnek?

Bólintottam.

– Na jó – mondta. – Hát akkor felsorolom az okokat, hogy miért nem öltelek meg. Tetszel nekem. Tetszik, hogy lányarcod van és férfitested, kisfiús kíváncsisággal nézel, míg a taglejtésed fesztelen, széles és férfias, gyermeki őszinteséggel beszélsz férfihangon, és az esetlenséget párosítod az ösztönös kecsességgel.

Mosolygott, kacsintott a jobb szemével, majd így folytatta:

– Tetszik, hogy szereted Stirlinget. Tetszik az az őszinteség, amellyel bálványozod fenséges Queen nénédet. – Csalafintán mosolygott. – Talán

még az is tetszik, hogy térdre borultál, és megcsókoltad a lábát, habár az a gesztus már nem esett latba a döntésemnél. Tetszik, hogy ilyen sok embert szeretsz a környezetedben. Tetszik, hogy nagylelkűbb vagy nálam. Tetszik, hogy gyűlölöd a Sötét Vért, és hogy alkotód megbántott. No, hát nem szép? Nem elég még?

Magamon kívül voltam a hálától.

– Ne gondold, hogy puszta önzetlenségből vagyok itt! – mondta valamivel hevesebben, nagyobbra nyitva a szemét. – Nem így van. Szükségem van rád, különben nem lennék itt. Szükségem van arra, hogy neked szükséged van rám. Szükségem van rá, hogy segíthessek rajtad. Vezess be a világodba, testvérke!

– A világomba – suttogtam.

– Igen, testvérke. Induljunk el együtt! Meséld el a történetet, amelyet örököltél, az életet, amelyet éltél. Mesélj erről a borzalmas és bűvöletes Lidércről. Hogyan szerezte az erejét? Hallani akarok mindent!

– Szerelmes vagyok beléd – feleltem.

Felnevetett, a legbűvösebb és legbájosabb hangon.

– Hát persze hogy szerelmes vagy – válaszolta. – Azért értelek meg, mert én is szerelmes vagyok magamba. Már az is rendkívüli önuralmat követel tőlem, hogy ne váljak sóbálvánnyá minden tükör előtt.

Most én nevettem.

– Épp ezért a szerelemért mesélj el mindent magadról és Blackwood Farmról – nógatott Lestat. – Kezdd a család történetével, aztán térj át magadra.

Sóhajtottam. Gondolkoztam. Aztán fejest ugrottam.

HÉT

– Gyermekkoromnak két pólusa volt: Lidérc társasága, és a felnőttek beszéde.

Lidérc és én voltunk az egyetlen gyerekek Blackwood Manorban, mert az ide érkező turisták szinte sose hoztak magukkal gyereket, így hamarosan elsajátítottam a felnőttek szókincsét. Mulatságos volt a konyhában játszani és közben hallgatni a nagyok végeérhetetlen meséit, vitatkozását, vagy követni az idegenvezetőket – Gravier dédapámat, később Ótatát –, ahogy mentek végig a házon, részletesen ismertetve ékeit és legendáit, beleértve Manfred, a félelmetes Vénember komor históriáját.

Ebben Gravier dédapa volt a legjobb, mert megvolt hozzá a mély, zengő hangja, és a méltóságteljes megjelenése a fekete öltönyében, a fehér ingéhez illő, fehér selyem nyakkendőjével, de ő már akkor nagyon öreg volt, amikor én még egész kicsi, úgyhogy be is feküdt egy kórházba, és meghalt, mielőtt betöltöttem az ötöt, úgyhogy nincsenek tiszta emlékeim a temetéséről. Kétlem, hogy egyáltalán ott lettem volna a temetésen. Ezzel együtt maradandó benyomást tett rám.

Rögtön híres családi kísértet lett belőle, mert mikor jöttem le egy reggel a lépcsőn, ott állt a bejáratnál, nyájasan mosolygott rám, intett a jobb kezével, majd a következő pillanatban eltűnt.

Mindenki azt mondta, hogy ne meséljek ilyeneket. Gravier dédapa az égben van, amit nekem is tudnom illik. Gyertyát kell gyújtanunk érte a Boldogságos Szűz szobra előtt a konyhai kis oltáron, amit meg is tettünk, így összesen már tíz gyertya égett az oltárocskán különböző ősökért, meglehetősen emlékeztetve azokra az oltárokra, amelyeket némelyik kínai

mosodában látni. Azt is mondták, hogy nem szabad ijesztgetnem az embereket.

Ezzel együtt attól fogva minden egyes idegenvezetésen és Blackwood minden egyes szállóvendégének elmondták, hogy láttam Gravier dédapát.

Ótata, Gravier egyetlen fia, az én nagyapám jó kedvvel átvette az idegenvezetést Gravier halála után, és bár jóval egyszerűbb beszédű, érdesebb egyéniség volt, mint az apja, azért roppant módon értett a meséléshez. Gravier jelentős sikereket ért el az életben: évekig ügyvédkedett, sőt még bíróként is dolgozott. Ám Ótata vidéki ember volt, akinek ambíciói nem értek tovább Blackwood Manornál, ami azt jelentette, hogy ha beszélnie kellett a vendégekkel, akkor beszélt.

Néha nagyanyámat is beszervezte, ami Édesnek egyáltalán nem tetszett, mert mindig könyékig volt a lisztben meg a sütőporban, viszont kívülről ismerte a családi legendáriumot, és minden terebélyessége ellenére nagyon szép volt elegáns fekete gabardinruhájában, a bal mellére tűzött bíbor orchideacsokorral, nyakában egysoros gyöngyfüzérrel. Édes ahhoz a hízékony nőtípushoz tartozott, amelynek kerek arca holtig ránctalan marad.

Aztán ott volt Jasmine, drága fekete házvezetőnőnk, akivel már találkoztál; Jasmine egyetlen szempillantás alatt át tudott öltözni konyhai ruhából sikkes fekete szoknyába, ocelotmintás blúzba, olyan tűsarkút rántott hozzá, amire büszke lett volna Queen néni, és már vitte is szobáról szobára a vendégeket, ügyesen fűszerezve a legendák üstjét a saját meséivel, tudniillik hogy ezzel a két szemével látta William szellemét ükapánk régi hálószobájában, vagy a hall másik oldalán, illetve Camille üknagynénénk hazajáró lelkét, amint fölfelé tipeg a padlás lépcsőjén.

Nem tudom, megfigyelted Jasmine-t ma este abban a vörös princeszruhában? Olyan alakja van, mint egy manökennek: nádszálvékony, de széles vállú, és miután több gardróbszekrényt töltenek már meg a ruhák, amelyeket Queen néni rátukmál, hallatlanul dekoratív idegenvezető tud lenni: halványzöld szeme a szó szoros érelmében villámlik, miközben a legnagyobb komolysággal meséli a kísértethistóriákat, sóhajtozik a portrék előtt, vagy felkalauzolja az izgatottan várakozó turistákat a padláslépcsőn.

Jasmine pazar ötlete volt, hogy terjesszük ki az idegenvezetést a padlásra, vigyük egyenesen oda a turistákat, ajánljuk figyelmükbe az átmelegedett gerendák finom illatát, az elegáns hajóbőröndöket és akasztós

koffereket, egy régebbi kor hírnökeit, amelyeknek némelyikéből úgy buggyannak ki a prémek és a gyöngyök, mintha *A vágy villamosához* kínálnának kellékeket, és a fonott hintaszéket, amelyben az utolsó napjait élő William ükapa üldögélt a pázsiton. A padlás – az én elkerülhetetlenül bekövetkező portyám előtt – az ódon nádbútor-ritkaságok és a köréjük szőtt mesék vadona volt.

De hadd térjek vissza a nagy képhez.

Nekem mindig társaságot és egyfajta ihletet jelentettek a szállóvendégek, mert többnyire szépek és barátságosak voltak – általában hajlamos vagyok szépnek látni az embereket, amíg nem jön valaki és be nem bizonyítja, hogy nem is azok –, és gyakran behívtak a szobájukba, vagy szerették, ha reggelinél mellettük ülök a nagy asztalnál, és diskurálok velük az udvarházról, ahogy fellengzősen neveztük, engem pedig jólesően melegített ez a nagy barátkozás, és Lidérc is érdekesnek találta, mert ha beszéltem hozzá vagy róla, ami percenként előfordult, ezek a vendégek úgy gondolták, hogy Lidércnél érdekesebb dolog nincs is a világon!

„Szóval neked van egy kis szellembarátod!” – mondta az egyik asszony olyan diadalmasan, mint aki elásott konföderációs aranyat talált. „Mesélj már a bujdosó lelkecskédről!” – kérte a másik. Lidérc olyan boldog volt, ha megsimogattam, miközben róla meséltem, hogy villámgyorsan besűrűsödött, és sokáig meg is tartotta a tömörségét, amelyből nagy búsan hígult átlátszóvá és illanékonnyá, ha már nem tehetett mást.

Akkor se csinálhattam volna jobban, ha fizetett színész vagyok, akinek az az egyetlen dolga, hogy növelje Blackwood Farm rejtélyességét. Nagyon szerettem!

Utánam a vendégek ingyen megtámogatták a mitológiát a saját megfigyeléseikkel, hogy hányszor látták különböző tükrökben a vasvilla tekintetű Manfredét vagy az édes Virginia Leet, ahogy szobáról szobára bolyongva keresi elárvult gyermekeit.

Tanultam mindebből, a megszámlálhatatlan átiratból, amelyekből házunk legendáriuma szövődött; megtanultam, hogy kell felnőttként gondolkozni és érezni, Lidérc pedig hízott abból a természetességből, amellyel beilleszkedett közénk. Már egész korán úgy gondoltam magamra, mintha én is olyan csodabogár lennék, mint a Vénember.

Manfred, a Vénember, 1881-ben, újházas korában érkezett meg ebbe a

mocsárba a feleségével, Virginia Leevel. Eredetileg kocsmája volt az ír Csatornánál, aztán mindenféle sefteléssel szerzett vagyont New Orleansban, de mivel ott nem talált a nagyságról alkotott álmához méltó helyszínt, átjött északabbra, túl a Pontchartrain-tavon.

Itt már kínálkozott megfelelő ingatlan: természetes töltés, amelyen jutott hely mesébe illő udvarháznak, cselédfertálynak, istállóknak, teraszoknak, legelőknek, körülötte nyolcvan hektár sűrű mocsár, amelyben Manfred vadászhatott, és bűbájos elhagyott temető, üres kőtemplommal, olyanok tiszteletére, akiknek családja réges-rég kihalt vagy felszedte a sátorfáját.

Manfred elküldte építészeit Natchezbe, hogy az ottani előkelő házakból szemelgessék össze a legjavát a rezidenciájához, és ő maga adott utasításokat a csigalépcsőhöz, a falfestményekhez és a klasszicista stíluselemekhez.

Mindezt pedig a Virginia Lee iránti szerelemből tette, akit különösen vonzott a temető, és néha eljárt az üres kis kőtemplomba imádkozni.

A temetőt őrző négy tölgyfa már akkor is jó nagy volt, és az öreg temető közelsége a mocsárhoz, ahol a spanyolszakáll gubancos lepleit lengették a kapzsin markolászó, förtelmes ciprusok, kétségtelenül hozzájárult a mélabús hangulathoz.

Ám Virginia Lee nem volt érzelgős viktoriánus leányzó, hanem képesített ápolónő, aki odaadóan gondozta egy New Orleans-i kórházban Manfredét, amikor azt leterítette a súlyos sárgaláz. Majdnem el is vitte a betegség, amelybe sok ír belehalt akkoriban. Virginia Lee nagyon nem szívesen mondott le betegápolói hivatásáról, ám a nála jóval idősebb Manfred ugyancsak meggyőző tudott lenni, és sikerült elbűvölnie a lányt. Virginia Leenek festette meg az arcképét, amely ma és tudomásom szerint mindig is a szalonban lógott. A negyvenes éveiben járt, amikor a portré készült, de bizonyos tekintetben már akkor is emlékeztetett egy buldogra, vaskos pofazacskóival, legörbülő konok szájával, nagy, komor kék szemével. Már 1885 táján őszbe csavarodott az üstöke, amely még jó negyven év múlva sem ritkult. Akkor volt az a furcsa találkozása Queen nénivel, amelynek során a kislánynak adta a kámeákat, majd pedig eltűnt a mocsárban.

Azon a képen nem látszik gonosznak. Megmondom őszintén, én mindig nagyon vonzónak találtam a portréját. Nem lehet hiú az az ember, aki

engedi, hogy ilyen őszinte képet fessenek róla, és még ki is akasztja a házában. Virginia Lee vitathatatlanul bájos volt, mint az ebédlői portréján láthattad, leányos jelenség a világosszőke hajával, komoly kék szemével. Azt mondják, jó humorérzéke volt, szüntelen, bár gyengéd iróniával szemlélte a világot, odaadóan szerette Williamet és Camille-t, két életben maradt gyerekét a négy közül, és semmi se feledtethette vele Isabelt és Philipet, akiket a vérmérgezés és az influenza vett el tőle.

Heveny tüdővész volt a neve a kórnak, amely elvitte az akkor már súlyos maláriától is szenvedő Virginia Leet. Hősies küzdelem árán adta csak meg magát, amelynek során önállóan öltözött fel minden egyes napon, azt a szombatot is beleértve, amikor a híres jókedvét és öniróniáját csillogtató, mulatságos csevegés közepette lehelte ki a lelkét valamikor déltájban az első szalon szófáján.

Abban az égszínkék ruhában temették el, amelyet a képén visel. Ha házunknak van családi szentje, akkor az Virginia Lee. Cseppet sem átallok Virginia Leehez imádkozni.

Azt mondják, Manfred meghibbant, amikor Virginia Lee meghalt. Hol ordított, hol motyogott. Mivel nem bírta volna elviselni Virginia Lee sírjának látványát a kis temetőben – különben is tiltotta volna a törvény, hogy a hátsó udvarában hantoltassa el a feleségét –, New Orleansban hatalmas sírboltot vásárolt a családnak az új Metairie-temetőben. A mai napig oda temetik családunk tagjait.

Kétszer láttam a mauzóleumot: egyszer Édes, egyszer Ótata halálakor. Gondolom, a kicsi Isabelt és Philipet is átszállították Metairie-be, bár őszintén szólva sose kérdeztem.

Márványból és gránitból épített kis kápolnát formáz a metairie-i kripta. Bronzajtaját öt láb magas, gránitból faragott angyalpár őrzi, hátul színes üvegablaka van. A padokat elválasztó kis folyosó két oldalán három-három nyújtott üreg van a koporsóknak.

Tudod, hogy működnek ezek a sírok. Addig tologatják be a koporsókat az üregekbe, amíg meg nem telnek. Aztán mikor meghal valaki új, a legrégibb koporsót felnyitják, a csontokat beledöntik a föld alatti gödörbe, a koporsót összetörik, kidobják. A föld felett az új koporsónak jár a díszhely.

Mindig azt képzeltem, hogy ide temetnek a halálom után, de úgy látom, a sors megtagadja tőlem ezt a fényűzést vagy a nagy kalandot, amellyel

valamikor el akartam jutni az utolsó révbe. Bár ki tudja? Egyszer még elrejthetik földi maradványaimat abba a kriptába, ha lesz annyi bátorságom, hogy véget vessek az életemnek.

De térjünk vissza Bolond Manfredhoz, ahogyan az egyházközségben kezdték nevezni boldogtalanul motyogó-átkozódó ősömet, aki rákapott, hogy magányosan járjon ki az Ördögmocsárba, és néha napokig nem is jött haza.

Nagy felbolydulás támadt miatta, mert mindenki tudta, hogy az Ördögmocsárt még sose mérték fel, úgyszólván járhatatlan egy csónakosnak, és máris olyanokat rebesgettek róla, hogy medvék vadásznak benne, meg pumák és hiúzok, sőt ennél rosszabb dolgok is, amik vonítani szoktak az éjszakában.

Manfred hírnevét öregbítette, hogy többször marta meg kígyó, mégis életben maradt. Állítólag egyszer rálőtt egy idegenre, akit meglátott a ház közelében, majd kihozta a partra a megsebzett orvvadászt, és gonosz szitkokkal megtűzdelt figyelmeztetést intézett a munkásaihoz, hogy ez szolgáljon intő példaként mindenkinek, aki be meri tenni a lábát az ő mocsarába vagy az ő földjére.

Hamarosan híre ment, hogy van bent a mocsárban egy sziget, és Manfred erre a szigetre jár ki. Sátrat vert, és összevadászta magának az ennivalót.

El tudom képzelni ezt az alakot, amint a fogával szaggatja szét a madarakat.

Nem titkolta a szigetét, csak figyelmeztetett mindenkit, hogy ne merjék követni a „barlangjába”, ahogy ő hívta. Fenyegetőzött, hogy lőni fog minden birtokháborítóra, és dicsekedett, hogy több medvét ejtett már el.

Azt pletykálták, hogy a sziget el van átkozva, és Manfred is el van átkozva, mert nem istenes úton, hanem szerencsejátékkal, sőt még annál is cudarabb bűnökkel szerezte az aranyát, és hogy a nevét, a Manfredot azzal a szándékkal vette Lord Byron verses drámájából, hogy jelzésként szolgáljon más démonimádóknak, és jóval előbb eladta a lelkét az ördögnek, semhogy szemét vetette volna a szerény és kedves Virginia Leere, aki az utolsó esélye volt a megváltásra.

Gyermekeiket, a kicsi Williamet és Camille-t Jasmine híres ősei, Ora Lee és Jerome nevelték fel, a franciás kiejtéssel beszélő, kreol házaspár,

akik ugyancsak nem mindennapi történettel dicsekedhettek, mert szüleik szabad kézművesek voltak már a polgárháború előtt.

Manfred Ora Leenek és Jerome-nak építtette ott hátul jobbra az emeletes nyaralót, ami igazi kreol bungaló a széles tornácán álló hintaszékekkel és a tágas szobáival.

Törzsükből mindig fakadtak olyan sarjak, akik elmentek egyetemre, vagy szakmát tanulni, de mindig voltak néhányan, akik megmaradtak a nyári lakban, művelték saját veteményesüket, virágoskertjüket, és tőlünk függetlenül éltek társasági életet, ha ahhoz volt kedvük.

Gyerekkoromban még volt tehenük és néhány tyúkjuk, de ma már sokkal könnyebb a piacról beszerezni a szükségleteket.

Bűbájos az a ház, a maga módján igazi tropikus villa, tele nagy becsben tartott régiségekkel, az asszonyok látványos kézimunkáival, és olyan bútorokkal, amelyeket a férfiak készítettek. De bővelkedik a nagy házból kikerült tárgyakban is. Amikor Queen néni átrendezte az első szalont, az összes régi bútort Jasmine-nak adta, mintha Jasmine nem családi házban, hanem raktárban lakna. Jasmine háza emberi otthon. Blackwood Manor „a Föld óriásainak” épült.

Mivel Jasmine őseinek afrikaiból, spanyolból, franciából, angolszászból elegyített örökségébe még mindenféle kreol géneket is kevertek a házasságok, családjukban a sárga, a vörös, a barna és a fekete minden árnyalata megtalálható.

Jasmine, mint láttad, sötét bőrű, a szeme mesésen zöld. Kurtára vágott göndör haját hidrogénezteti. Egyszerűen varázslatos együtt az a szőke haj és a zöld szem!

Nővére, Lolly, elmehetne spanyolnak vagy olasznak; bátyja, Clem, nagyon sötét bőrű és negroid arcú. Clem vezeti Queen néni autóját, és ő felügyeli a gépkocsiparkunkat, beleértve a fekete Porschét, amelyet téged és kalandjaidat majmolva vásároltam a Vámpírkrónikák hatására.

Kicsi Idának, Jasmine anyjának koromfekete bőre, éterien finom arca és apró szeme volt. Már érett nő volt, amikor feleségül ment egy fehér férfihoz, majd miután a férje meghalt rákban, visszatért hozzánk Jasmine-nal, Lollyval és Clemmel. Ő volt az én dadám, amíg élt. Kicsi Ida velem aludt, míg be nem töltöttem a tizenhármat. Később pedig az én ágyamban halt meg.

Amit most mesélek el a Blackwood családról, azt Jasmine-tól, Lollytól, Kicsi Idától és az anyjától, Nagy Remonától hallottam, meg Queen nénitől, Ótatától és Édestől. Jasmine-nak, mint mondtam, van szeme a kísértetekhez, és folyton attól félek, egy napon rájön, hogy igazából nem vagyok élő, de eddig nem következett be. Úgy kapaszkodom a családomba, mint egy pitbull.

De hogy visszatérjek a históriámhoz, annyira nem törődtek a kis Williammel és Camille-lal, hogy ha nincs a híres Ora Lee és Jerome, éhen is halhattak volna, vagy belefulladhattak volna a mocsárba.

Ami a béresek fizetségét illeti, Manfredot nem lehetett ilyesmivel háborgatni. Ő csak dobálta marokszám a pénzt egy konyhai nagy tálba, Jerome-nak kellett ügyelnie, hogy a gazdát ne rabolják ki, és mindig jusson a gyerekekre meg a béresekre.

Akkoriban teheneket és tyúkokat is tartottak Blackwoodban. Meg természetesen lovakat, és egy-két elegáns hintót a hátsó pajtában, az új automobilok mellett.

Manfredot semmi sem érdekelte egy fekete herélten kívül. Néha azon lovagolt ide-oda Blackwood Farm széles pázsitjain és legelőin, miközben magában motyogott, ordított, szitkozódott, és közölte a lovászával (valószínűleg a sokoldalú Jerome-mal), hogy nem akar odakerülni Virginia Lee mellé, mert reszket a felesége halálától, és még sok száz évig szándékozik bolyongani a földön, hogy addig is tisztelhesse a felesége emlékét.

Kívülről tudtam ezeket a történeteket.

Egy tavaszi napon, számos évvel az után, hogy Manfred megözvegyült, épületfa és ácsok érkeztek a birtokra, és elkezdődött az ördögszigeti titokzatos Remetelak hosszadalmas építése.

Kizárólag a legfinomabb, kemencében szárított ciprusfát szállították csónakon a szigetre, egyszerre mindig csak egy kis rakományt, de mellette sok minden mást is, például vaskályhát és rengeteg szenet, és kizárólag „együttment” munkásokat fogadtak fel, olyanokat, akik el is mennek, mihelyt befejeződik a munka, ők pedig ezt is tették, és olyan rémülten távoztak, hogy egyetlen szóval sem merték elárulni, merre van a sziget, vagy milyen munkát kellett végezniük.

Csakugyan létezik ilyen sziget? Csakugyan van rajta egy remetelak? Ki

mondta volna meg nekem, a serdülő gyereknek, hogy ez több mint legenda? És miért, hogy sose vittük mocsári kirándulásokra a turistáinkat a titokzatos Ördögsziget felkutatására, holott azt mindenki látni szerette volna? Mindennapjainkhoz hozzátartoztak a pallón ácsorgó turisták, akik vágyakozva bámulták az ingoványt. Csakhogy a mocsár, mint hangsúlyoztuk, mint nem győztük hangsúlyozni, úgyszólván járhatatlan volt: csupa gyökércsápot nyújtogató, néma, hatalmas ciprus, vad legyezőpálma, és hozzá a legposhadtabb víz. Ma is hallani benne a pumák és a medvék bőgését. Nem tréfaság!

Persze Ótata és én horgásztunk az Ördögmocsárban és vadásztunk. Kölyök tudatlanságomban egyszer megöltem egy szarvast a mocsárban, és azonnal el is ment a kedvem örökre mindenféle vadászattól, míg néztem, ahogy meghal.

De mindeme kalandozásaink során, akkor is, amikor rákot fogtunk varsával a tónál, sose távolodtunk húszlábnyinál messzebbre a parttól. Még olyan rövid távolságról is nehéz visszatalálni.

Ótata nem tulajdonított jelentőséget az ördögszigeti Remetelak legendájának. Annyit felelt a kíváncsi turistáknak, hogy ha létezett is ilyen ház, rég elsüllyedt az iszapban.

Szóltak mesék nyomtalanul eltűnt orvvadászokról, meg a feleségeikről, akik sírva kértek segítséget a helyi serifftől, de ugyan mit találhatott volna a seriff egy bömbölő bestiáktól és aligátoroktól hemzsegő mocsárban? Ám a legbaljósabb árnyékot magának Manfrednak az 1924-es eltűnése hullatta erre a furcsa magándzsungelre. Ahhoz, amit Queen néni mesélt, túravezetőink minden esetben hozzátették, hogy a Vénember frakkot, fehér nyakkendőt, keményített inget, finom bőrcipőt vett az utolsó kiránduláshoz, és teljes óra hosszat delirált magának a tükörben, mielőtt kirohant az ajtón.

Igen, kutattak utána, mert ezt a bizarr és kétségbeesett szökést megelőzően a Vénember már két évet átbetegeskedett, ám sose találtak semmiféle szigetet, túl sok aligátort kellett lelőniük, hogy egyáltalán életben maradjanak, és csak az aligátorokat hozták vissza, hogy eladják a bőrüket, de Manfredot már nem.

Így alakult ki a meggyőződés, hogy nincs is semmiféle sziget, és a Vénember egyszerűen a posványba ölte magát, hogy véget vessen zihálófuldokló nyomorúságának, mert bizonyosan a sír szélén állt, amikor

kirohant a csónakhoz, és úgy taszította a vízre, mint aki a Styx folyón akar átkelni. A hét évvel később felbontott végrendeletben nyomatékosan felszólított minden halászó és vadászó Blackwoodot, hogy sose hagyják el az Ördögmocsár partját; amihez a tulajdon kezével kanyarította oda az intést, hogy az Ördögsziget nemcsak a halandó húsra és vérre, de a halhatatlan lélekre nézve is veszedelem.

A nappali falán ott lóg bekeretezve egy nagyon jó másolata Manfred végrendeletének, amelyet 1900-ban hitelesített a közjegyző. A vendégek imádták. Főleg a tanáromra, Nashre emlékszem, ahogy üvölt a nevetéstől, miközben olvassa. Nekem bizonyosan úgy tűnt, hogy az ügyvéd, a jegyző és Bolond Manfred byroni közös poétai rohamban fogalmazták meg ezt a szöveget.

Ma már nem tűnik úgy.

Hadd folytassam. Williamról, Manfred egyetlen élő fiáról és Camilleről, Manfred egyetlen élő lányáról maradtak hatalmas képek a szalonban, tagadhatatlanul csinos festmények, és az igaz mese, hogy William sűrűn megjelent családtagoknak és vendégeknek, amint éppen a nappali egyik asztalában matat.

Az asztal egyébként gyönyörű, ha jól tudom, Louis quinze, intarzia, karmos lábak, aranyozás – mindent bele, tudod –, és egyszer magam is láttam mellette ükapámat.

Abban nem kételkedem, amit a tulajdon szememmel láttam, de erre majd akkor térek vissza, ha beszámolok magamról és Lidércről. Most annyit hadd mondjak, hogy soha semmit sem találtam abban az asztalban. Se titkos rekeszek, se titkos okmányok nincsenek benne.

Camille szellemét csaknem mindig a padlás lépcsőjén látják: szürke hajú nő, választékos frizurával, öregasszonyos fekete ruhában, öregasszonyosan vastag sarkú cipőben, nyakán kétsoros gyöngyfüzérrel. Nem vesz tudomást azokról, akiknek megjelenik, és a padlásajtóban tűnik el.

Aztán ott van a lábacskák futkosása az emeleti folyosón. Ezt Manfred kicsi lányának, a háromévesen meghalt Isabelnek tulajdonítják, és a fiának, Philipnek, aki még ennyi időt sem élt.

A többi családtagról csak az elegáns képek maradtak. Különösen szép Gravieré, habár én láttam Graviert. Ám a felesége, Áldott Alice, valóban

festeni való szépség, meg Ótata és Édes, akik olyan kelletlenül ültek modellt, mintha sértené az ízlésüket, sose jelentek meg senkinek. Eddig...

És ott van Queen néni – az egyházközségnek Queen kisasszony –, az élő legenda, a vakmerő világcsavargó! A vendégek óriási élvezettel hallgatták, hogy „jelenleg Bombayben tartózkodik”, vagy „Rióban ünnepli a szilvesztert”, vagy „a szantorini villájában pihen”, vagy „Rómában vásárol”. Ugyanolyan izgalmasnak találták, mint akármelyik kísértethistóriát.

Azt is tudták, hogy Queen néni szenvedelmes kámeagyűjtő, és azokban a napokban, a szállodás napokban, tűlábú törékeny vitrin állt a szalon sarkában, és a vitrinben látni lehetett a legszebb kámeákat.

Örömmel jelenthetem, hogy Blackwood Manor vendégei sose loptak el semmit. Sokkal jobban érdekelte őket a házi kétszersült, a lekvár és az építészet. Én cserélgettem a kiállított kollekciót, és közben megkedveltem a kámeákat. Meg tudtam látni a különbségeiket. Édest nem igazán érdekelték, Ótata csak a szabadban szeretett lenni.

Queen néniről el lehetett mondani, hogy élő hazajáró lélek, vagy védőszellem, amit én gyerekkoromban annyira különlegesnek találtam, hogy már attól biztonságban éreztem magamat, ha rá gondoltam. Látogatásai olyanok voltak, mintha egy szent jelent volna meg nálunk.

Mások meghaltak a házban. Például Gravier és Alice újszülöttje. Esküszöm, vannak idők, amikor tisztán hallom a csecsemősírást. Többször hallották a vendégek is, amit nagy ártatlanul szóba is hoztak.

Graviernek volt egy Patrick nevű öccse, aki leesett a lóról, és meghalt agyrázkódás következtében az emeleti középső hálószobában. Ugyanott függ az arcképe a kandalló fölött. Feleségét, Reginát, aki nálunk élt haláláig, roppant módon kedvelte a Konyhai Klikk, amelynek sütő-főző, szeletelő-aprító tiszteletbeli tagja volt. Egyetlen lányuk, Nanette, évekkel korábban elköltözött New Orleansba.

Ott, a Francia Negyed egyik olcsó garniszállójában Nanette bevett egy egész üveg whiskyvel egy egész üveg aszpirint, és belehalt. Ennél többet nem tudok róla. Ha kísért is, nem Blackwood Manorban teszi. Patrick és felesége, Regina ugyancsak békésen alusszák álmukat a családi kriptában.

Jöttek hozzánk egyszer hivatásos szellemvadászok, bizonyítékot találtak többszörös kísértetjárásra, és tartottak is egy idegborzoló bemutatót a

Mindszentkor érkezett vendégeknek. Így lett nálunk hagyomány a Mindszenti Hétvége.

Valami fantasztikusan mulatságosra sikerült mindig. Óriási fehér sátrakat állítottunk a teraszokon és a pázsitokon, jegelt pezsgőt és Bloody Maryt szolgáltunk fel. Fogadtunk kártyavetőket, tenyérjósokat, jövendőmondókat és médiumokat. A csúcs az a jelmezbál volt, amelyre az egész egyházközségből tódultak az emberek.

Ha nagyritkán Queen néni is itthon volt, rengeteg régi barátja részt vett a mulatságunkon, mesebeli fényt kölcsönözve a jelmezbálnak, mert Blackwood Manor megtelt mindenféle herceggel és hercegnével, elegáns vámpírokkal, szabvány fekete kalapos boszorkákkal, varázslónőkkel, egyiptomi fáraónékkal, holdistennőkkel, és alkalmanként egy-egy múmia is lobogtatta fehér gézrongyait.

Imádtam a Mindszenti Hétvégét, odáig voltam érte. Gondolom, téged az sem fog meglepni, hogy a képesített szellemvadászok egyszer sem érzékelték Lidércet, még akkor sem, amikor körbetáncolta őket, és szörnyű pofákat vágott.

Persze Lidérc nem élő ember kísértete, de azért ezek a szakértők is kijelentették nagy fontoskodva, hogy a konyhában és a kamrában kopogó szellemek garázdálkodnak, ők okozzák az alig hallható kopogást, miattuk csap át recsegésbe a rádióban a muzsika; márpedig tudomásom szerint a poltergeist tisztán szellemi természetű.

Ilyen események között folydogált a gyermekkorom – ja, és ki ne felejtsem a karácsonyt, amelyet már említettem, a betlehemjárást, az éneklést a lépcsőn, és természetesen a hatalmas lakomát, a sült pulykát, a libapecsenyét és a sonkát a szokásos körítésekkel. Néha volt annyira hűvös, hogy az asszonyok viselhessék a naftalinszagú, régi bundájukat, az urak pedig teli torokból csatlakoztak a kórushoz.

Engem megríkatott, ha a férfiak karácsonyi dalokat énekeltek. Arra számítottam, hogy a nők énekelni fognak, az úgy tűnt természetesnek, de hogy korra való tekintet nélkül a férfiak is beszálljanak, méghozzá harsogó hittel, az egyszerre volt megnyugtató és csodálatos. Sírtam minden évben. Hozzá az a tisztaság, amellyel a szoprán énekelte: „Csendes éj”, és „Az Istennek szent angyala!” Persze én is énekeltem.

És mielőtt elfelejteném, volt még a Tavaszünnep, amikor fehér,

rózsaszín, és piros virágba borultak Blackwood Manor azaleái, és esküvőhöz méltó hatalmas büféasztalt állítottunk fel a pázsiton. Természetesen mindig volt húsvétkor is büfé.

Gondolom, ide kívánkoznak még az esküvők. Hogy azok micsoda felhajtással jártak, és micsoda elbűvölő pincérekkel találkoztam a konyhán, akik egytől egyig érezték a szellemek „rezgéseit", és a menyasszonyok hisztériás rohamot kaptak, mert nem volt jó a frizurájuk, de a fodrász már elment, mire Édes, az én drága, testes, gondos nagyanyám zihálva feldobogott a lépcsőn, előkerítette elektromos hajsütő vasát, és bedobta néhány príma trükkjét, amitől rögtön rendbe jött minden.

Meg a húshagyó kedd, amikor, noha másfél órányira vagyunk New Orleanstól, mindig telt ház volt nálunk. Ilyenkor a hagyományos bíborral, zölddel és arannyal díszítettünk.

Nagy ritkán bejutottam a városba, és láttam valamennyit a húshagyó keddi parádéból. Nagyanyám nővére, Ruthie néni a Szent Károly úton lakott, és mint tudod, az a húshagyó keddi menet fő útvonala. De Ruthie néni nem volt Blackwood, és a fiait, noha valószínűleg teljesen normális emberek voltak, annyira szörnyűségesnek láttam a túl mély hangjuk és a burjánzó szőrzetük miatt, hogy kínosan éreztem magamat náluk.

Így hát nem volt számomra különösebben emlékezetes a húshagyó kedd, kivéve a vidámságot a háznál és az elkerülhetetlen jelmezbált, amit az ünnep éjszakáján tartottunk. Hihetetlenül sokan érkeztek alkonyatkor New Orleansból, ahol órákig nézték Zulut, Rexet és az élőképek végeérhetetlen menetét, hogy a mi bárpultunknál igyák le magukat a sárga földig.

Alkalmilag találkoztam gyerekekkel is – főleg a mindszenti mulatságon, karácsonykor, olykor-olykor az esküvőkön –, de nem melegedtem össze velük. Olyan kis korcsoknak látszottak. Nevetnem kell magamon, hogy képes voltam ilyet gondolni. De mint mondtam, az én világom szellemekből és felnőttekből állt. Egyszerűen nem tudtam, mit kezdjek a gyerekekkel.

Azt hiszem, féltem tőlük, mert álnoknak és kissé veszélyesnek tartottam őket. Nem tudom, milyen okból, mindenesetre Lidérc nem kedvelte őket, bár Lidércnek senki sem tetszett, akivel túl sok időt töltöttem.

Természetes hajlamból és tudatos elhatározásból kerestem a felnőttek társaságát.

Beszélgetésünk közben most már nem gondolhatok esküvőkre úgy, hogy ne jusson eszembe valami hátborzongató, amit meg kell gyónnom neked. Blackwoodtól távol történt, azon az éjszakán, amelyen vérvadásszá tettek. Majd ennek is eljön az ideje.

Ez a család története, így hallottam ártatlanságom idején, amikor még Édes és Ótata ernyője védett. Queen néni, aki olyan volt, mint egy tündér keresztanya, csak néha ereszkedett le a földre tűsarkú cipőjében, láthatatlan szárnyaival.

Vannak még családtagok: William feleségeinek rokonai – mert kettő volt neki, az első Gravier, a második Queen néni anyja –, Gravier feleségének rokonai és természetesen Édes rokonai. De bár egyszer-másszor volt alkalmam a rokonok sokaságával találkozni, ők nem tartoznak ehhez a történethez, és semmiféle hatást sem gyakoroltak rám, kivéve talán azt, hogy rendhagyónak és reménytelen csodabogárnak kellett éreznem magamat.

Ideje, hogy áttérjek Lidérccel közös történetemre, és elmondjam, hogyan tanítottak.

Ám előbb hadd vázoljam fel Blackwoodék családfáját. Manfred volt a pátriárka, az ő fia volt William. William nemzette Graviert, Gravier Ótatát. Ótata túl volt élete delén, ő és Édes már kezdtek kétségbe esni, hogy sose lehet gyerekük, amikor nemzette Patsyt. Patsy tizenhat éves volt, amikor megszült engem, és elnevezett Tarquin Anthony Blackwoodnak. Ami apámat illeti, annyit hadd közöljek egyértelműen, hogy nekem olyan nincs.

Patsy nem emlékszik, mi történt vele azon a héten, amikor foganhattam, azt kivéve, hogy egy bandával énekelt New Orleansban, hamis igazolvány kellett neki, hogy beengedjék a bárba, ahol a zenekar fellépett, és együtt lógott a zenészekből és énekesekből álló galerivel egy lakásban, valahol az Eszplanád úton, ahol volt „egy csomó fű, egy csomó bor és egy csomó társaság”.

Sokszor találgattam, hogy miért nem akarta megszakíttatni Patsy a terhességét? Biztosan elintézhette volna. Kínzó gyanúm szerint azt hitte, az anyasággal felnőtt is lesz, és megkapja végre Ótatától és Édestől a vágyott pénzt és a szabadságot. Egyiket sem kapta meg. Így hát ott állt tizenhat évesen egy gyerekkel, aki az öccse lehetett volna, és a leghalványabb fogalma sem volt, mit kezdjen velem, mivel továbbra sem tett le az

álmairól, hogy country-énekesnő lehessen, saját zenekarral.

Ezt kell észben tartanom, ha Patsyre gondolok. Igyekeznem kell, hogy ne gyűlöljem. Jó lenne, ha nem fájna úgy a szívem mindannyiszor, amikor eszembe jut. Szégyellem, hogy ismét ezt kell mondanom, de szívesen megölném.

Most pedig térjünk át Lidércre és rám. Arra, hogy miként tanítottak, és én miként tanítottam őt.

NYOLC

– Már említettem, hogy Lidérc az alakmásom, és ezt még egyszer hangsúlyozni szeretném. Hajszálpontosan lemásol mindig. Egész életemben tükröt tartott elém, amelyben láthattam, ha ugyan nem ismerhettem magamat.

Hogy milyen volt Lidérc egyénisége? Milyenek voltak a vágyai, a vérmérséklete? Hát ezt nagyon változékonynak nevezhetném, mert igazi ördög tudott lenni, ha meg akart szégyenítem, és kínos helyzetbe akart hozni. Ilyenkor ritkán fékezhettem meg, habár korán megtanultam, hogy ha egyáltalán nem veszek tudomást róla, amihez hatalmas akaraterő kellett, akkor kifakulhat és eltűnhet.

Voltak percek, amikor csak nézegettem Lidércet, hogy jobban lássam, milyen vagyok. Ha valami változás történt a külsőmben, például levágták a hajamat, Lidérc az öklét rázta, pofákat vágott és hangtalanul toporzékolt. Éppen ezért gyakran bozontosra növesztettem a hajamat. Ahogy múltak az évek, Lidércben feltámadt az érdeklődés a ruhák után, és néha elém dobta a földre a kezeslábast és az inget, amelyben látni akart.

De most nagyon előrerohantam, és átugrottam az egymásba épülő emlékeket.

Az első határozott emlékem a harmadik születésnapom a konyhában. Ott van Édes nagyanyám, Jasmine és a nővére, Lolly, Kicsi Ida, az anyjuk, Nagy Ramona, az öreganyjuk, magas zsámolyon vagy széken ülnek a fehérre lakkozott konyhaasztalnál, onnan néznek le rám, ahogy ülök a kisasztalomnál Lidérc mellett, és magyarázom Lidércnek, hogy úgy kell fölvenni a tortaevéshez a villát, ahogy nekem tanították.

Neki is megvolt a maga székecskéje és terítéke tőlem balra, neki is kitálalták a tejet és a tortát. Egyszer csak megmarkolta a bal kezemet – én balkezes vagyok, ő jobbkezes –, és kényszerített, hogy szétkenjem az egész tortát a tányéromon.

Sírni kezdtem, mert sose tudtam, hogy ilyen erős. Ő mozgatta a kezemet, bár talán nem egészen úgy, ahogyan akarta. Nem akartam szétkenni a tortát, meg akartam enni. Szempillantás alatt szörnyű felfordulás támadt a konyhában, mindenki felugrott, Édes a könnyeimet törülgette, ugyanakkor korholt, amiért „ilyen piszkot" csinálok.

Lidérc ugyanolyan szilárd volt, mint én, mindketten kék matrózruhát viseltünk az alkalom tiszteletére, és már akkor volt egy olyan bizonytalan sejtelmem, hogy azért ilyen erős, mert kint zuhog az eső.

Szerettem a konyhát az ilyen esős napokon, szerettem állni a szúnyoghálós hátsó ajtónál, bámulni a felhőszakadást a villanyfényes melegből, ahol örökzöldek dalolnak a rádióban, vagy Ótata szájharmonikázik, ott van minden felnőtt, akit szeretek, és a tűzhelyről a főzés finom illata száll. De hadd térjek vissza a harmadik születésnapomhoz. Lidérc mindent elrontott, és én zokogtam. Ő pedig, a kis hülye, kancsított, billegette a fejét, végül a mutató- és középső ujjaival olyan szélesre húzta a száját, amennyire bírta, és akkor visítottam.

Én sose tettem volna ilyet, de ő gyakran megcsinálta a szájával, csak azért, hogy kihozzon a sodromból.

Aztán eltűnt, de nyomtalanul, és én üvölteni kezdtem a nevét. Az utolsó képem arról az eseményről, hogy engem vigasztalna egyforma gyöngédséggel mind az öt asszony, a négy fekete nő és Édes nagyanyám, sőt még Ótata is bejön, kendővel törülgeti magáról az esővizet, és kérdezi, hogy mi baj.

Én csak bőgtem: „Lidérc, Lidérc!", de ő nem akart visszajönni. Halálos rémület fogott el, mint mindig, ha elpárolgott. Hogy mivel enyhítették, azt nem tudom.

Homályos ez az emlék, de megmaradt bennem, mert máig nem felejtettem el az óriási hármas számot a születésnapi tortán, a büszkeséget, amellyel mindenki mondogatta, hogy már hároméves vagyok, meg hogy Lidérc milyen erős volt, és milyen rosszindulatú.

Erre a születésnapra kaptam egy szájharmonikát Ótatától, aki

megtanított, hogyan fújjam. Leültem mellé, együtt harmonikáztunk egy darabig, és később is ezt tettük vacsora után, mielőtt felment, hogy korán lefeküdjön.

Ezután következik egy emlékfüzér, amelyben Lidérc és én kettesben játszunk a szobámban. Boldog, nagyon boldog emlékek! Építőkockákkal játszottunk, volt egy csodálatos készletünk boltívekkel és oszlopokkal, amelyekből enyhén klasszikus ízű építményeket emeltünk, majd ledöntöttük őket. A dűtéshez-borításhoz voltak remek kis tűzoltóautóink és személyautóink, de néha puszta kézzel és lábbal csináltuk.

Lidércnek nem volt meg azonnal az ehhez szükséges ereje, ám idővel megszerezte. Korábban az én bal kezemet fogta meg a romboláshoz, vagy velem tolatta rá a tűzoltóautót a csodapalotáinkra. Utána mosolyogva elengedett és táncra perdült.

Tisztán emlékszem arra a szobára. Kicsi Ida, Jasmine anyja velem aludt a nagy ágyban, mert a gyerekágyhoz már túl öreg voltam, és Lidérc velünk aludt. Ez volt a játszószoba, tele mindenféle játékszerrel.

Jól éreztem magamat Lidérccel, és neki nem volt oka a komiszkodásra.

Fiatalságom ellenére fokozatosan megértettem, hogy Lidérc nem akar osztozni rajtam a világgal, és akkor a legboldogabb, ha egyedül rá figyelek, mert erős lesz tőle.

Még azt sem akarta, hogy szájharmonikázzak, mert elveszített, ha muzsikáltam, holott szeretett táncolni a rádióra, vagy a dalokra, amelyeket a konyhán énekeltek az asszonyok. Ilyenkor megnevettetett, vagy rábírt, hogy vele táncoljak. De ha szájharmonikáztam, főleg Ótatával, átkerültem egy másik világba.

Én persze megtanultam, hogy csak Lidércnek szájharmonikázzak: bólogattam és kacsingattam (nagyon korán tudtam kacsintani mindkét szememmel), míg járta a táncot, így apránként ő is megbékült a hangszerrel.

Lidérc legtöbbször elérte, amit akart. Volt saját rajzasztalunk, hagytam, hogy jobbjával vezesse a bal kezemet, de ő csak firkált, holott én pálcikaemberkéket, körökből álló figurákat, és olyan arcokat akartam rajzolni, amelyeknek apró kör a szeme. Megtanítottam, hogyan rajzoljon pálcikaembereket, vagy tojásembereket, ahogyan Kicsi Ida hívta őket, vagy egyik kedvencemet, a kertet, amelyben nagy, kerek virágok nőnek.

A gyerekszobai kis rajzasztalnál hallatta először gyönge hangját. Senki sem hallhatta rajtam kívül. Úgy érzékeltem, mint a töredékes gondolatok szilánkjait, amelyek egy pillanatra fellobbannak a fejemben. Természetesen én hangosan beszéltem hozzá, vagy dünnyögéssé erősödő suttogással. Emlékszem, Kicsi Ida és Nagy Ramona folyton faggatott, hogy miket mondok, és figyelmeztettek, hogy nem beszélek jól.

Időnként, ha lent a konyhán Lidérccel társalkodtam, Ótata vagy Édes is megkérdezte, mi a csodát karattyolok, aztán felhívták a figyelmemet, hogy képes vagyok jobban is beszélni, tehát legyek szíves egész szavakat mondani, mert tudom én, hogy kell.

Felvetettem Lidércnek, hogy ejteni kéne ezt a módszert, egész szavakat kéne használni, de az ő hangja nem volt több a telepatikus sugalmak morzsalékánál. Tehetetlen mérgében többé nem volt hajlandó szólni hozzam, és csak évek múlva jött vissza a hangja.

De hogy folytassam Lidérc fejlődéstörténetét: képes volt bólogatni, vagy a fejét rázni a kérdéseimre, és bután mosolygott, ha olyan dolgokat mondtam vagy tettem, amelyek tetszettek neki. Minden nap eljött hozzam, az első megjelenéskor tömör volt, és aszerint halványodott, hogy hány jelenése volt, vagy milyen sokáig maradt. Tudtam, mikor tartózkodik a közelemben, még ha láthatatlanul is, éjszaka éreztem az ölelését – leheletkönnyű, de félreismerhetetlen érintés volt, amelyet eddig a pillanatig senkinek sem próbáltam még leírni.

A tisztesség megköveteli elmondanom, hogy ha nem fintorgott és ídétlenkedett, mérhetetlen szeretettel árasztott el. Ez a szeretet talán er ősebb volt, ha láthatatlan maradt, de ha nem jelent meg rövid időközönként úgy éjjel, mint nappal, sírni kezdtem utána, és mélységesen elkeseredtem.

Néha mikor futkostam a fűben, vagy megmásztam a tölgyfát a temető mellett, éreztem, ahogy rám tapad, a hátamon csimpaszkodik. Egész idő alatt beszéltem hozzá, akár láttam, akár nem.

Egy csodálatosan fényes napon Édes megtanított a konyhában, hogyan írjak le bizonyos szavakat – „jó” és „rossz” és „boldog” és „szomorú” – és pedig megtanítottam Lidércnek, hogy kezét a kezemre téve ő is le tudja írni őket. Persze senki se értette meg, hogy időnként Lidérc ír helyettem, és mikor megpróbáltam elmagyarázni, csak nevettek rajtam, kivéve Ótatát, aki sose kedvelte Lidércet, és mindig aggódott, hogy „mi lesz a vége ennek a

lidércezésnek”.

Nem kétséges, hogy Patsy is velünk lakott, de csak négy-ötéves koromtól vannak róla kialakult emlékeim. Bár azt hiszem, még akkor se tudtam, hogy ő az anyám. Az biztos, hogy sose jött a szobámba, és ha megláttam a konyhában, mindannyiszor féltem, hogy mindjárt ordítani kezdenek egymásra Ótatával.

Szerettem Ótatát, és ő is szeretett engem. Magas, ösztövér ember volt, már a legkorábbi emlékeimben is ősz. Folyton dolgozott, és többnyire kétkezi munkákat végzett. Tanult ember volt, nagyon gördülékenyen beszélt, akárcsak Édes, de gazdaember akart lenni. Ahogy a konyha elnyelte Édest, az egykori New Orleans-i úrilányt, a tanya is elnyelte Ótatát.

Ő végezte a blackwoodi szálloda könyvelését a szobai számítógépén. Noha az idegenvezetéshez öltönyt és fehér inget vett, ezt a részét nem szerette a dolognak. Jobban örült, ha kedvenc fűnyíró traktorját vezethette a pázsiton, vagy bármilyen munkát végezhetett a szabad ég alatt. Akkor volt a legboldogabb, ha volt egy „terve”, amelyen napnyugtáig együtt dolgozhatott a Csűrlakókkal – Jasmine dédnagybátyáival, nagybátyáival meg a többiekkel –, és egy kistehert kivéve sose láttam semmiféle autóban Édes haláláig, amikor ő is limuzinnal jött be a városba, akárcsak mi.

Szomorú ezt mondani, de nem hiszem, hogy Ótata szerette a lányát, Patsyt. Azt hiszem, olyan kevéssé szerette, mint Patsy engem.

Ma már tudom, hogy Patsy kései gyerek volt. Akkor nem tudtam. Ha most mesélés közben visszanézek, azt is belátom, hogy neki itt nem volt természetes helye. Ha elsőbálozó úrilány lehetett volna, mint Édes, talán másképp alakul a története. Ám Patsy egyszerre volt vidékies és vad, amit Ótata minden vidékies szokása ellenére sem tűrhetett.

Ótata semmit sem helyeselt Patsyn: se a falat szoknyáját, se a haját, amely hidrogénezett gyűrűkben omlott a vállára és a hátára. Utálta fehér tehenészcsizmáját, és ezt meg is mondta. Kijelentette, hogy zagyvaságokat énekel, és sose fog „befutni” a bandájával. Ráparancsolt, hogy zárja magára gyakorlás közben a garázsajtót, mert a „ricsajozása” zavarná a szállóvendégeket. Nem bírta Patsy rikító sminkjét, rojtos bőrkabátjait, és megmondta neki, hogy olyan bennük, mint egy közönséges szemétnép.

Amire Patsy azzal vágott vissza, hogy csak a pénzt szeretne megkeresni,

amiből elhúzhat innen a francba. Az egyik veszekedésnél összetört egy süteményes ballont – megjegyzem, egy olyat, ami Édes csokoládés-karamellás sütijével volt tele –, és ha kiment a konyhából, sose felejtette el becsapni a szúnyoghálós ajtót.

Patsy jó énekes volt, ezt kezdettől tudtam, mert a Csűrlakók mondták, de mondta Jasmine és az anyja, Kicsi Ida, sőt, Nagy Ramona is. Bevallom, nekem tetszett az a zene. Csakhogy a hátsó garázshoz folyamatos menetben vonultak a fiatalemberek, hogy dobon és gitáron kísérjék Patsyt – tudtam, hogy Ótata utálja őket –, és ha kint játszottam, alattomban a garázshoz osontam, mert nem akartam, hogy Ótata észrevegyen, amikor a zenekíséretre rikoltozó Patsyt hallgatom.

Lidérc hébe-hóba táncra perdült Patsy muzsikájára, és sok szellemre jellemző módon őt is megigézte a táncolás. Ide-oda ringott, bolondosan hadonászott, és olyan lábtechnikát mutatott be, amitől egy hús-vér fiú okvetlenül megbotlik és elhasal. Úgy mozgott, mint egy kugligolyó, pörgött, de sose esett el, én pedig majd meghaltam a nevetéstől, ha így idétlenkedett.

Én is kedvet kaptam ehhez a tánchoz, és próbáltam utánozni a lépéseit. Ha Patsy kijött a garázsból, hogy elszívjon egy cigarettát, lecsapott rám, megpuszilt, „szivinek” nevezett, és azt mondta, hogy „rohadtul édes kisfiú” vagyok. Ezt olyan furcsán mondta, mintha valakiknek az ellenkezését kellene legázolnia, holott itt senki sem ellenkezett volna vele, kivéve saját magát.

Azt hittem, hogy az unokatestvérem, amíg az üvöltözős veszekedésekből meg nem tudtam valami mást.

A pénz volt az oka annak, hogy Patsy ordított Ótatával, mert az apja sose akart pénzt adni, holott ma már tudom, hogy mindig volt itthon pénz, rengeteg pénz. Csakhogy Ótata miatt Patsynek meg kellett küzdenie minden centért, mert Ótata nem akart beruházni Patsybe. Olyan borzasztóan veszekedtek, hogy néha meg is ríkattak vele.

Egy este, amikor a konyhai kis asztalomnál ültem Lidérccel, és megint kirobbant egy ilyen veszekedés Patsy és Ótata között, Lidérc megfogta a ceruzás kezemet, és leíratta velem a „rossz” szót. Örültem, mikor ez történt, mert ez volt a színtiszta igazság, aztán Lidérc közel húzódott hozzám, és megpróbált átkarolni, de a teste nagyon merev volt akkoriban. Nem akarta,

hogy sírjak. Olyan erősen igyekezett vigasztalni, hogy láthatatlan lett a nagy igyekezettől, de éreztem, ahogy a bal oldalamhoz tapad.

Más alkalmakkor, ha Patsy megint követelni kezdte a pénzt, Lidérc elvonszolt onnan. Nem kellett nagyon győzködnie. Felszaladtunk a szobámba, ahol nem hallhattuk őket.

Édes túlságosan alázatos volt, hogy szembeszegüljön Ótatával ezekben a konyhai marakodásokban, de titokban dugott pénzt a lányának. Láttam. Patsy pedig összecsókolta, és azt mondta: „Anyu, nem is tudom, mihez kezdenék, ha nem lennél!” Utána eltűnt a városban valamelyik motorbicikli hátsó ülésén vagy a saját furgonjával, azzal a nagyon megviselt furgonnal, amelynek a két oldalára a „Patsy Blackwood” szavakat mázolták festékszóróval az ablakok alá, és ilyenkor három napig színét se láttuk, és muzsika sem hallatszott a stúdióból.

Hogy mennyire szoros kapcsolat fűz Patsyhez, azt azon a szörnyű estén értettem meg, amikor ismét üvöltöztek egymásra nagyapámmal, és Ótata a szemébe mondta: „Te nem szereted Quinnt”, csak így, minden átmenet nélkül. „Nem szereted a tulajdon kisfiádat. Nem lenne Lidérc a házban, nem lenne szüksége semmiféle Lidércre, ha olyan anya lennél, amilyennek lenned kéne!”

Abban a szempillantásban tudtam, hogy ez az igazság: Patsy csakugyan az anyám. Énem valahonnan mélyről visszhangozta nagyapám szavait. Mohó kíváncsiság fogott el, meg akartam rohanni Ótatát, hogy meséljen Patsyról, ugyanakkor a mellem és a hasam megfájdult a gondolattól, hogy Patsy nem szeret, holott korábban nem érdekelt.

Amikor Ótata azt mondta: „Elfajzott anya vagy, semmi más, ráadásul ringyó”, Patsy felkapott egy nagy kést. Rárohant az apjára a késsel, Ótata pedig egyetlen kezével elkapta egyszerre a két csuklóját. A kés a padlóra esett, Patsy azt mondta Ótatának, hogy gyűlöli, meg is ölné, ha tudná, és nagyapám jobban teszi, ha csak fél szemmel alszik, mellesleg ő az, aki nem szereti a saját gyerekét.

Következőnek arra emlékszem, hogy állok a garázsból áradó villanyfényben, Patsy ül a stúdiója nyitott ajtaja előtt egy hintaszékben, és sír. Odamentem hozzá, megcsókoltam az arcát, ő pedig hozzám fordult, átölelt, magához szorított. Lidérc megpróbált elvonszolni, éreztem, ahogy rángat, de én most meg akartam ölelni Patsyt, mert nem szerettem, hogy

ilyen szomorú. Rászóltam Lidércre, hogy puszilja meg Patsyt.

„Ne beszélj ahhoz a valamihez!” – visította Patsy, aki ettől a visítástól azon nyomban átváltozott egy idegen – illetve túlságosan ismerős – emberré. – „A halálom, ha azzal a valamivel beszélsz! Nem bírlak elviselni, ha ahhoz a valamihez beszélsz! És még rám mondják, hogy rossz anya vagyok!” – Így hát nem beszéltem többet Lidérchez, csak Patsyt halmoztam el becézgetéssel jó egy óráig. Szerettem, hogy az ölében ülhetek. Szerettem, hogy ringat. Finom szaga volt neki is, a cigarettájának is. Ködös gyereklelkem mélyén tudtam, hogy most valamiféle fordulat következett be.

De ezen kívül még valami sötét balsejtelem is eltöltött, ahogy simultam Patsyhez: valami reménytelenség féle. Már hallottam, hogy abban a korban nem érezhettem ilyet, de ez nem igaz. Éreztem. Kapaszkodtam Patsybe, és nem vettem tudomást Lidércről, aki körültáncolt, és cibálta a ruhám ujját.

Azon az estén Patsy feljött a szobámba, hogy Lidérccel, velem és Kicsi Idával nézzen televíziót, ami hallatlan esemény volt. Könnyesre nevettünk magunkat együtt, bár nem is emlékszem, mit láttunk. Az a benyomásom támadt, hogy Patsy váratlanul a barátom lett, és nagyon szépnek láttam. Mindig nagyon szépnek láttam, de Ótatát is szerettem, és sose tudtam választani kettejük között.

Attól a naptól fogva Patsy és én többet ölelgettük és puszilgattuk egymást. Blackwood Farmon mindig nagy keletje volt az ölelgetésnek meg a pusziknak, amire, legalábbis ami engem illet, Patsy is rákapott.

Nagyjából hatéves koromra bejártam a birtokot, és jól tudtam, hogy nem szabad játszani a mocsár közelében, amely nyugatról és délnyugatról határos velünk.

Ha nincsen Lidérc, a régi temető lett volna a kedvenc helyem, amelyet, mint már meséltem, annak idején Virginia Lee szépanyám is nagyon szeret ett.

Mint mondtam, a vendégek imádták az egész helyet, és odáig voltak a mesétől, hogy miként állíttatott helyre Manfred minden sírkövet, mert Virginia Leet különben nem hagyta volna nyugton a lelkiismerete. Az alacsony, csipkés kovácsoltvas kerítés hézagait bepótolták, koromfeketére festették, a nyeregtetős templomocskából naponta kisöpörték a leveleket. Igazi hangvisszaverő kamra az a kicsi kőtemplom; imádtam odajárni, azt

mondani: „Lidérc!”, figyelni, hogy jön vissza hozzám a neve, ő pedig kétrét görnyedt a néma vihogástól.

A négy tölgyfa gyökerei persze felnyomtak néhány négyszögletes sírkövet, és meggyűrődött tőlük a kis kerítés is, de mit lehet tenni egy tölgyfával? A mi családunkban biztosan senki sem vágott volna ki egyetlen fát sem, és ezeknek a tölgyeknek saját nevük volt.

A Virginia Lee a temető túlsó végén nőtt, a sírkert és a mocsár között, a Manfred szomszédságában. Az innenső oldalon van a William és az Ora Lee. Mesébe illően vaskos tölgyfák, földet seprő, hatalmas, vaskos ágakkal.

Szerettem ott játszani, amíg Lidérc el nem kezdte a hadjáratát.

Hétéves lehettem, amikor megláttam a temetőben az első kísértetet. Tisztán látom most is, ahogy beszélek róla. Lent hancúroztunk Lidérccel, odáig hallatszott Patsy legújabb bandájának dübörgése. Otthagytuk a tulajdonképpeni temetőt, a házhoz legközelebb álló Ora Lee egyik hosszú, karra emlékeztető ágán próbáltam felkapaszkodni.

Minden ok nélkül jobbra fordítottam a fejemet, és megláttam egy kis csoportot, két nőt, egy fiút és egy férfit, akik a szűk kis temető hepehupás sírkövei fölött imbolyogtak. Cseppet sem ijedtem meg, sőt mintha azt gondoltam volna: Ó, hát ezek azok a szellemek, akikről mindenki beszél! Szótlan csodálkozással néztem őket. Valamilyen áttetsző anyagból voltak, aminek a nagyobbik része levegő lehetett, különben nem lebeghettek volna.

Utánam Lidérc is meglátta őket. Egy percig nem mozdult, csak meresztette a szemét, akárcsak én, aztán rettentő izgalomba jött, eszeveszetten hadonászott, hogy másszak le a fáról, menjünk fel a házba. Addigra ismertem minden jelének az értelmét, kétség nem fért hozzá, mit akar. De nem akartam eljönni.

Bámultam a csoportot, ámultam kifejezéstelen arcukon, színtelen matériájukon, egyszerű ruhájukon, és azon, hogy mind egy szálig engem néznek. Lecsúsztam a tölgyfa ágáról, és a kovácsoltvas kerítés ajtajához indultam. A kísérteties gyülekezet továbbra sem vette le rólam a szemét, de most, ahogy visszatekintek rájuk az emlékezés kútjába, látom, hogy valamiben változott az arckifejezésük. Mohó, sőt, követelő lett, bár akkor természetesen még nem ismertem ezeket a szavakat.

Fokozatosan halványodni kezdtek, majd mély csalódásomra eltűntek. Hallottam az utánuk maradt csöndet, és újult erővel borzongatott meg a

titok, ahogy tekintetem a temetőre, majd a titáni tölgyekre vándorolt. Az a furcsa és félreismerhetetlen érzésem támadt a tölgyekkel kapcsolatban, hogy figyelnek engem, és észrevették, mikor szellemeket láttam, mert értelemmel bíró, örökké éber lények, önálló egyéniségek.

Iszonyú félelem fogott el a fáktól. Letekintettem a mocsár nyomasztó sötétségére, a hatalmas ciprusokra, és megéreztem, hogy azok is észrevesznek mindent, mert ugyanaz a titkolózó élet munkál bennük lassú lélegzéssel, amelyet egyedül a fák láthatnak és hallhatnak.

Elszédültem, kis híján rosszul lettem. Láttam a fák ágainak mozgását, aztán nagyon lassan feltűntek a kísértetek, ugyanaz a csoport, ugyanolyan siralmas halványsággal. Tekintetük az arcomat kutatta, de én nem mozdultam, nem voltam hajlandó tudomást venni Lidérc eszeveszett hadonászásáról. Egyszer csak hátrálni kezdtem, olyan hirtelenséggel, hogy majdnem elestem, aztán felrohantam a házhoz.

Meg sem álltam a konyhaajtóig. Lidérc mellettem szökellt és rohant, szokása szerint. Mindent elmondtam Édesnek, amitől ő nagyon megriadt.

Édes akkor már nagyon kövér volt, és úgyszólván ki se mozdult a konyhából. Felkapott, kereken megmondta, hogy nem jár odalent semmiféle kísértet, és mostantól nem lenne szabad odamennem, amiben én a fiatalságom ellenére is észrevettem az ellentmondást. Különben is tudtam, mit láttam, és senki sem változtathatta meg a véleményemet.

Ótatát lefoglalták a vendégek a házban. Nem is emlékszem, hogy hozzászólt volna a dologhoz.

Ám Nagy Ramona, Jasmine öreganyja, aki a konyhán dolgozott Édessel fölöttébb kíváncsi lett a kísértetekre, és mindent tudni akart róluk, még az olyan apró részleteket is, hogy a nők virágos ruhát viseltek, és a férfiakon nem volt kalap. Nagy Ramona hitt a szellemekben, tudtam róla, hogy hisz. Rögtön el is kezdte a közismert mesét, hogy látta a nappaliban William ükapám hazajáró lelkét, amint a rokokó asztal fiókjaiban keresgél.

De hogy visszatérjek a temetői jelenésekhez, a bujdosó lelkekhez, ahogy elneveztem őket, Édes borzasztóan megijedt tőlük, és azt mondta, ideje iskolában mennem, mert ott majd megismerek más gyerekeket, és mennyi jó játék lesz ott!

Így hát egy reggelen Ótata beültetett a teherautóba, és átvitt Ruby River város egyik magániskolájába. Két nap múlva kidobtak. Túl sokat fecsegtem

Lidérccel, félszavakban morogtam és motyogtam. Különben is Lidérc utálta. Lidérc pofákat vágott a tanítónőre. Lidérc megragadta a bal kezemet, és eltörte a ceruzáimat.

Visszakerültem oda, ahol lenni akartam. Leshettem Patsyt, ahogy zenél, segíthettem Ótatának a gyönyörű árvácskák ültetésében a ház előtt, ehettem a tortasütésnél a konyhában a kimaradt cukormázat, miközben Édes, Nagy Ramona és Kicsi Ida azt énekelte: „Mondd csak meg Rodie néninek”, vagy „Mikor a vasúton dolgoztam”, vagy más, régen elfelejtett dalokat, amelyeket mélységes szégyenemre elveszítettem.

Utána többször láttam a temető bujdosó lelkeit. Tavaly is láttam őket. Nem változnak. Lebegnek, bámulnak, ennyi. Mintha összeforrt volna hullámzó masszájuk, amelyből egyetlen kísértet sem képes leválasztani magát. Még azt se tudom, van-e egyéniségük az általunk ismert értelemben. Bár ahogy követnek a szemükkel, az mintha azt bizonyítaná, hogy van nekik.

Körülbelül a negyedik iskolából tessékeltek ki, amikor Queen néni hazajött.

Első látogatása volt, amelyre emlékeztem, holott többször is járt itthon csecsemőkoromban, és ezt meg is mondta nagy lelkesedéssel, szerető ölelgetés, rúzstól illatos puszik és a legfinomabb meggyes-csokoládés bonbonok kíséretében, amelyeket egy díszes nagy fehér dobozból rakosgatott a számba.

Ugyanabban a szobában lakott, ahol ma. Emlékezetem szerint akkor vettem tudomást annak a szobának a létezéséről, mikor azon a réges-régi napon bevittek hozzá, és ő az ölébe ültetett.

Queen néni a legszebb nő volt, akit valaha láttam, és ebbe Blackwood Manor vendégeit is beleszámítom. Külön gyönyörűség volt ránézni bokapántos tűsarkú cipőjére. Mérhetetlenül élveztem nehéz parfümjét, fehér hajának puha érintését.

Számításaim szerint hetven körül lehetett, mégis fiatalabbnak látszott Ótatánál, az unokaöccsénél, vagy Édesnél, holott ők az ötvenes éveikben jártak.

Fehér selyemkosztümöt viselt, mert az volt a kedvenc fazonja. Ráejtettem a kosztümjére az egyik csokoládés bonbont, ő pedig azt mondta vidáman, hogy ne izguljak, ezer fehér selyemkosztümje van, és gyönyörűen

kacagott hozzá, és úgy mondta, hogy „briliáns” vagyok, mint aki ezt rég megjósolta.

Fehér volt az egész szobája, a csipkés selyem ágymennyezet, az ablak hosszú, húzott tüllfüggönyei, sőt az egyik széken még egy sokfejű-sokfarkú fehér rókaboa is hevert.

Elmesélte, hogy imádja a fehér színt, és megmutatta fehérre lakkozott körmét, a blúza nyakába tűzött kámeát, amely fehér volt, halványrózsaszín korall alapon, és azt is mondta, hogy csak a fehéret viselte el maga körül az utóbbi harminc évben, amióta meghalt John McQueen, a férje.

„Azt hiszem, kezdek belefáradni” – jelentette ki a legdrámaibb és legizgalmasabb modorban. – „Annyira szerettem John McQueen bátyádat! Senkit sem szerettem úgy mint őt, soha többé nem megyek férjhez, de most szeretnék megmártózni a színekben. Bizonyára John McQueen bátyád is helyeselné. Te hogy gondolod, Tarquin? Vásároljak színes kosztümöket?”

Fiatal életem nagy eseményét jelentették ezek a szavak. Nekem még senki sem tett föl ilyen komoly, felnőtt kérdést. Egyáltalán, Queen néni úgy beszélt hozzám, akár egy felnőtthöz. Attól kezdve feltétlen hűséggel rajongtam érte.

Még azon a héten végigmutogatott nekem számos vég damasztot meg atlaszt, megkérdezte, szerintem melyik szín a legkedvesebb és a legvidámabb, és én bevallottam, hogy szerintem a sárga az, minekutána kézen fogtam a nénit, és kivittem a konyhába, hogy lássa az ottani sárga függönyöket, ő pedig nem győzött kacagni, és azt mondta, hogy neki a sárgáról mindig a vajra kell gondolnia.

Ettől függetlenül sárgával húzatta át a szobát, valami nyáriasan könnyű kelmével. Olyan légies volt, mint az előző fehér, de valahogy varázslatossá tette a szobát. Megmondom őszintén, nekem sohasem tetszett annyira, mint akkor, az első átrendezés után.

Az a szoba sokszor váltott színt az évek során, és Queen néni mindig összehangolta a ruhatárát az ágyfüggönyök, kárpitok és székek árnyalatával. Ám azon az első napon hamisítatlan fejedelmi jelenség volt patyolatfehérben. Máig emlékszem, ahogy lubickoltam szépségében, modorának és szavainak tisztaságában.

Ami a kámeát illeti, arról is elmondott mindent, hogy a mitológiai Hébét ábrázolja, amint serleget kínál Zeusznak, az istenek sas képében ábrázolt

királyának, aki a csőrét lehajtva iszik.

Lidérc a kezeslábasa zsebébe gyűrt öklökkel duzzogott az ajtóban, míg oda nem szóltam neki, hogy jöjjön, mert meg akarom mutatni Queen néninek. Azt hiszem, legjobb képességeim szerint írtam le Lidércet, mert tudomásom szerint senki sem láthatta rajtam kívül. Esküszöm, a néni odanézett a levegőbe mellém, és volt egy olyan halvány sejtelmem, a legesleghalványabb sejtelmem, hogy látta is Lidércet, legalábbis abban a pillanatban, amikor hunyorított.

Éles tekintete visszatért hozzám, és nagyon szelíden megkérdezte: „Boldoggá tesz téged?” Ami ugyanúgy meghökkentett, mint a korábbi kérdése.

Olyasmit makogtam, hogy Lidérc mindig mellettem van, kivéve, ha elbújik, mintha nem számítana, hogy boldog vagyok-e tőle vagy sem, aztán Lidérc rángatni kezdte a kezemet, hogy kivonszoljon a szobából. Rászóltam: „Lidérc, viselkedj!”, úgy, ahogy Édes figyelmeztetett néha: „Quinn, viselkedj!”, mire ő duzzogva csücsörített, pofákat vágott, aztán eltűnt.

Sírva fakadtam. Queen néni roppant aggodalommal faggatott, hogy mi baj, én pedig elmondta, hogy most majd Lidérc sokáig nem jön vissza. Kivárja, hogy jó sokat sírjam, s csak aztán jön.

Nem szabad sírnom, mondta Queen néni hosszas tűnődés után. „Quinn, tudod-e, hogy én mire gondolok?” – kérdezte. – „Ha csendben maradsz, és úgy teszel, mintha nem lenne szükséged rá, Lidérc vissza fog térni.”

Bejött. Segítettem neki és Nagy Remonának kicsomagolni a bőröndöket, aztán játszottam a kámeáival, amelyeket a néni kirakott a híres márványasztalára. Hát egyszer csak megjelent a duzzogva csücsörgő Lidérc: bekukkantott az ajtón, aztán be is jött.

Queen néni nem bánta, amikor dünnyögve megmagyaráztam Lidércnek, hogy ki is ő, és mindenki Queen kisasszonynak szólítja, de nekünk Queen néni. Mikor Nagy Ramona rám szólt, hogy maradjak csöndben, Queen néni azt mondta: Nem, hadd beszéljen csak!

„De aztán ne szaladj el többé, Lidérc!” – intette Queen néni, és én megint biztosra vettem, hogy látnia kell Lidércet, ám ő azt mondta, nem látja, de az én szavamra elhiszi, hogy itt van.

Egész látogatása alatt úgy beszélt velem, mintha felnőtt lennék, és az ő

ágyában aludtam. Hozatott a városból fehér férfipólókat, nagy méretben, azokat viseltem fehér hálóingnek. Kanálformán hozzábújva aludtam, úgy, mint Kicsi Idával, olyan mélyen, hogy még Lidérc sem verhetett föl, és csak Queen néni keltegetésére ébredtem.

Kicsi Ida egy icipicit megbántódott ezen, mert baba korom óta ágytársak voltunk, de Queen néni olyan kedvesen csitítgatta, hogy belenyugodott. Jobban szerettem a fehér baldachint, mint a saját emeleti ágyam szaténnal bélelt mennyezetét.

Hadd térjek át egy másik emlékre, amelynek ugyanebből az időből kell származnia. Queen néni és én behajtottunk New Orleansba a hosszú limuzinnal. Még sose ültem ilyen autóban, de csak annyi maradt meg belőle, hogy Lidérc ült a jobbomon, és Queen néni a balomon. Lidérc igyekezett tömör maradni, de többször is átlátszóvá halványodott.

Abból a napból az volt a legdöbbenetesebb élményem, hogy kiszálltunk egy árnyas mellékutcában, amelynek hosszú téglajárdája volt, és azt a járdát elborították a rózsaszín virágszirmok. Ahhoz fogható szépséget nem sokat láttam életemben. Bár tudnám, melyik utca volt! Rákérdeztem Queen néninél, de nem emlékszik.

Nem tudom, selyemmirtuszok vagy japán magnóliák hosszú sora hullatta-e azt a sziromesőt. Arra hajlok, hogy selyemmirtuszok lehettek eső után. Sose felejtem el azt a járdaszakaszt és a virágszirmok szépséges ösvényét, mintha valaki direkt azért szórta volna oda, hogy embereket vezessenek át a valóságból az álmok országába.

Még ma is, ha elviselhetetlennek tűnik a lét, arra az ösvényre gondolok: eszembe jut az álmatag fény, a ráérős élet, a rózsaszínű szirmok szépsége, és megint tudok nagyot lélegezni.

Ennek semmi köze a történetünkhöz, legfeljebb annyiban, hogy megmutatja, mennyire volt szemem és szívem az ilyen dolgokhoz. A lényeg, hogy egy nagyon affektáló és negédes hölgyet látogattunk meg, aki jóval fiatalabb volt Queen néninél, és ennek a hölgynek egy egész szobája volt telezsúfolva játékokkal, és ott láttam életem első babaházát. Mivel nem tudtam, hogy a fiúkat elvileg nem érdekelhetik a babaházak, természetesen borzasztóan szerettem volna játszani vele.

Ám a hölgy mindenáron magához akarta ragadni az irányítást, és mindenféle mesterkélt dolgot kérdezgetett erőltetetten sipegő, babás

hangon, főleg a dühös, durcás Lidércről, aki egész idő alatt vasvilla szemmel bámult rá. Nem tetszett a hölgy selymes hangja, amikor megkérdezte: „És csúnyákat csinál az a Lidérc?”, és „Nem érzed úgy néha, hogy Lidérc olyasmit csinál, amit te is szeretnél csinálni, de nem lehet?”

Fiatalságom ellenére is megértettem, mire akar kilyukadni. Egyáltalán nem lepődtem meg, amikor Queen néni utólag felhívta Ótatát a limuzinból, és azt mondta, mintha tökéletesen elfelejtette volna, hogy Lidérc és én is ott ülünk mellette:

„Csak képzelt játszótárs, Thomas. Ki fogja nőni Lidércet. Briliáns eszű gyermek, csak nincsenek játszótársai. Így hát van nekünk Lidérc. Nincs értelme aggódni miatta.”

A következő héten Ótata megtette a hosszú utat New Orleansba, és elvitt egy felsővárosi nívósabb iskolai előkészítőbe, de ugyanaz lett az eredmény. Lidérc pofákat vágott a gyerekekre, én pedig utáltam őket. A tanítónő hangja hasogatta a fülemet, mert úgy beszélt velem, mint egy idiótával. Kisvártatva jött is Ótata a furgonnal, hogy visszavigyen oda, ahova vágytam.

Itt van egy élénk, habár törmelékes, eltorzult, zűrzavaros emlékem valamiféle kórháznak a kis kocka szobájáról, meg arról, hogy megint ülök egy olyan hatalmas játszószobában, ahol van babaház is, és tudom, hogy emberek figyelnek a tükör mögül, mert Lidérc jelekkel mutatta, hogy azt teszik. Lidérc gyűlölte azt a helyet. Az emberek, akik bejöttek kérdezgetni, úgy tettek, mintha a barátaim lennének, holott nem voltak azok.

„Hol tanultad ezeket a bonyolult szavakat?”, ez volt az egyik lángeszű kérdés. Meg: „Azt mondod, hogy akkor vagy boldog, ha független vagy. Tudod-e, mit jelent a «független» szó?” Hát persze, hogy tudtam, meg is magyaráztam: azt jelenti, hogy a magam ura vagyok, nem iskolában vagyok, nem ezen a helyen vagyok; hamarosan ki is kerültem onnan, és úgy éreztem, kizárólag annak köszönhetem a szabadságomat, hogy konokul nem voltam hajlandó kedvesen viselkedni. Bár azért nagyon megijesztett ez az élmény. Azt tudom, hogy hisztérikus sírással rohantam Édes karjaiba, aki csillapíthatatlanul zokogott.

Nem tudom, hazatérésem estéjén, vagy röviddel utána történt, mindenesetre Queen néni megnyugtatott, hogy soha többé nem hagynak olyan helyen, mint az a „kórház”. A következő napokban megtudtam, hogy

Queen néni fejéből pattan ki az ötlet, mert Patsy hangosan bírálta miatta az én jelenlétemben, és ettől összezavarodtam, mert akkora szükségem volt rá, hogy szerethessem Queen nénit.

Mikor Queen néni megrázta a fejét, és kijelentette, hogy tévedett a kórházzal kapcsolatban, fellélegeztem. Ahogy a néni ezt észrevette, megpuszilt, és megkérdezte, mi van Lidérccel, én pedig azt feleltem, hogy mellettem áll.

Ismét esküdni mertem volna rá, hogy látja Lidércet, aki hirtelen még fel is fújta és illegetni kezdte magát a néni kedvéért. Ám ő csak annyit mondott, hogy ha én szeretem Lidércet, akkor ő is szeretni fogja. Elsírtam magamat a boldogságtól, és hamarosan Lidércnek is úgy hullott a könnye, mint a záporeső.

Következő emlékem Queen néniről, hogy ül mellettem ugyanebben a szobában a kis asztalomnál, tanít, hogyan írjak új szavakat – a szobában található összes tárgy nevét –, aztán pedig türelmesen figyeli, ahogy megtanítom ugyanezeket a szavakat – ágy, asztal, szék, ablak stb. – Lidércnek. „Lidérc segít neked emlékezni” – mondta komolyan. – „Szerintem Lidérc is nagyon okos. Mit gondolsz, tud Lidérc olyan szót, amit mi még nem? Mármint olyan szót, amit még nem tanultál meg?”

Döbbenetes pillanat volt. Már éppen nemet akartam mondani, amikor Lidérc rátette a kezét az enyémre, és leírta a maga rángó macskakaparásával: „Állj”, és „Elsőbbségadási”, és „Iskola”.

Nevettem, olyan büszke voltam rá. De még nem végzett. Leírta kurta, görcsös mozdulatokkal: „Ruby folyó.”

Hallottam, hogy Queen néninek eláll a lélegzete. „Quinn, magyarázd meg ezt nekem!” – mondta. Az „állj” és „elsőbbségadás” szavakat meg tudtam magyarázni, mert ezek útjelző táblák voltak a sztrádán, de az „iskolát” és a „Ruby folyót” nem tudtam elolvasni.

„Kérdezd meg Lidérctől, hogy mit jelentenek” – szólított fel Queen néni.

Szót fogadtam, és Lidérc mindent megmagyarázott szavak nélkül, úgy, hogy beültette a fejembe a gondolatokat. Az állj azt jelenti, hogy meg kell állítani az autót, az elsőbbségadás azt jelenti, hogy lassítani kell, az iskola azt jelenti, hogy lassítani kell, ha gyerekek közelébe érünk, a Ruby folyó annak a víznek a neve, amelyen keresztülmegyünk, ha iskolába vagy

vásárolni indulunk.

Sose felejtem, hogy elkomolyodott Queen néni. „Kérdezd meg Lidérctől, honnan tanulta ezeket a dolgokat” – mondta. De mikor megtettem, Lidérc csak a fejét billegette, kancsalított, majd táncra perdült.

„Nem hinném, hogy tudja” – magyaráztam –, „de én azt gondolom, hogy megfigyelés útján tanulta.”

A néninek láthatólag nagyon tetszett ez a válasz, én pedig mérhetetlenül örültem, mert az az elkomolyodása megijesztett. „Ó, ez már logikus!” – mondta. – „Figyelj csak ide. Miért nem veszed rá Lidércet, hogy minden nap tanítson meg több új szóra? Talán máris elkezdhetné!”

El kellett magyaráznom, hogy Lidérc mára végzett. Soha nem szeretett semmit, amit hosszasan kellett csinálni. Kifogyott belőle a szufla.

Csak most döbbenek rá, amikor ezt mesélem, hogy Lidérc a fejemben összefüggően beszélt. Mikor kezdődött ez nála? Nem tudom.

Ám a következő hónapokban azt tettem, amire Queen néni kért. Lidérc oldalszám tanította nekem az egyszerű szavakat. Még Ótata és Édes is úgy gondolta, hogy ez jó, és a konyhai hadak áhítattal figyelték ennek a folyamatnak a kibontakozását.

Göcsörtös betűkkel írtam: „rizs”, „coca-cola”, „liszt”, „jég”, „eső”, „rendőrség”, „seriff”, „városháza”, „posta”, „Ruby mozi”, „Grand vasedény”, „Grodin-patika”, „Wal-Mart”, és meg is határoztam ezeket a szavakat, úgy, ahogy Lidérc meghatározta őket a fejemben. Ez a meghatározás nemcsak a kiejtéssel történt, amit Lidérctől hallottam, hanem képekkel is. Láttam a városházát, láttam a rendőrséget, láttam a Ruby mozit, azonnali, termékenyítő kapcsolat született bennem a kimondott szótagok és a jelentés között, és ezt Lidércnek köszönhettem.

Ahogy újrapergetem magamban ezt a folyamatot, megértem, hogy mit jelent. Lidérc, akit én mindig magamnál alsóbbrendűnek és bajkeverő ördögfajzatnak tartottam, nálam előbb tanulta meg az írott szavak fonetikai kódját, és sokáig előttem is járt. Hogy ennek mi volt a magyarázata? Csak az, amit ő is mondott. Figyelt. Ha kapott egy csepp kis nyersanyagot, képes volt rengeteget kihozni belőle.

Így kell érteni azt, hogy Lidérc gyorsan tanul. Ehhez hozzá kell tennem, hogy kiszámíthatatlan és fékezhetetlen tanuló, mert ez az igazság.

Tisztázni szeretném, hogy bár a Konyhai Klikk azt mondta, kész csoda

ez a Lidérc, hogy ilyen dolgokra tanít, továbbra sem hittek benne.

Egy este, amikor Queen néni szobájában füleltem a felnőttek beszédére, hallottam a „tudatalatti” szót. Aztán hallottam még egyszer. A harmadik alkalommal közbevágtam, és megkérdeztem, mit jelent.

Queen néni elmagyarázta, hogy Lidérc az én tudatalattimban él, és ahogy idősebb leszek, valószínűleg el fog menni. Ezen most még nem kell aggódnom. Később valószínűleg kevésbé lesz fontos a számomra, és akkor magától rendeződik a „helyzet”.

Tudtam, hogy ez nem igaz, de túlságosan szerettem Queen nénit, hogy ellentmondjak neki. Különben is hamarosan el kellett utaznia, mert barátai egy madridi palotába várták valami különleges összejövetelre. Mindig elpityeredtem, ha ez eszembe jutott.

Queen néni kisvártatva elutazott, ám előbb felfogadott „házitanítónak” egy fiatal hölgyet, aki naponta kijárt Blackwood Manorba.

Ez a tanítónő nem volt valami hatékony, és annyira megrémítette diskurálásom Lidérccel, hogy nemsokára kilépett.

A második és a harmadik sem volt sokkal jobb.

Lidérc ugyanannyira utálta őket, mint én. Azt akarták, hogy unalmas képeket színezgessek, és képes újságokból kivágott papírcsíkokat ragasztgassak kartonpapírra. Különben kétszínű módon beszéltek velem, feltételezhetőleg azért, mert azt képzelték, hogy a gyermek elméje különbözik a felnőttekétől. Elviselhetetlenek voltak. Gyorsan megtanultam, hogyan lehet megrémíteni őket, és csináltam is, óriási gusztussal törve meg a hatalmukat. Azt akartam, hogy menjenek el. Annak az egyke gyereknek a dühével kívántam ezt, akinek saját háziszelleme van.

Jöhettek akárhányan, csakhamar kettesben maradtunk megint Lidérccel.

Csavarogtunk a birtokon, időnként beültünk a Csűrlakókhoz, ökölvívást néztünk a televízióban, ezt a sportot mindig szerettem – az egyetlen sport, amelyet máig megnézek –, és többször láttuk a szellemeket a temetőben.

Ami Williamnek, Manfred fiának hazajáró lelkét illeti, legalább háromszor láttam a nappali asztalánál. Ugyanúgy nem vett tudomást rólam, mint Camille néni a padláslépcsőn.

Ez alatt Kicsi Ida pompásan illusztrált mesekönyveket olvasott nekem, és egy cseppet se bánta, hogy Lidérc is hallgatja. Összebújtunk egy csomóba az ágy fejtámlájánál. Valamicskét tanultam olvasni Kicsi Idától,

Lidérc viszont képes volt felolvasni nekem akár egy egész könyvet, ha volt türelmem meghallgatni, rákapcsolni hangtalan hangjára a fejemben. Esős napokon, mint már említettem, különösen erős volt. Fel tudott olvasni egy egész költeményt valamelyik felnőtt könyvből. Ha futkostunk a nyári esőben, egy teljes óráig tömör bírt maradni.

Ezekben a korai években jöttem rá, mekkora kincs számomra Lidérc. Tetszett, hogy nálam jobban érti a szavakat, és persze megbíztam a tanítónőkről alkotott véleményében. Gyorsabban tanult, mint én. Bekövetkezett, aminek be kellett következnie.

Kilencéves lehettem. Lidérc megfogta a bal kezemet, és sokkal bonyolultabb üzeneteket kezdett írni vele, mint amilyenekre képes lettem volna. A konyhában, ahol most már én is a felnőttek fehér asztalánál ültem, Lidérc ilyen üzeneteket firkált ceruzával a papírra: „Quinn és én autózni akarunk Ótata teherautójával! Szeretnénk megint elmenni a kakasviadalra! Szeretnénk látni a kakasokat. Fogadni akarunk."

Látta ezt Kicsi Ida, és látta Jasmine is. Egyik sem szólt. Édes csak csóválta a fejét. Ótata is hallgatott. Aztán mondott valami okosat.

„Quinn, te azt állítod, hogy ezt Lidérc írta, de én csak annyit látok, hogy mozog a bal kezed. Csak hogy ezt tisztázzuk, másold le ezt nekünk. Mondd meg Lidércnek, hogy engedje lemásolni. Látni akarom, miben különbözik a te kézírásod az övétől."

Nem ment könnyen a másolás, de az én nyomtatott betűim sokkal tisztábbak és olvashatóbbak voltak. Úgy rajzoltam őket, ahogy Kicsi Idától tanultam. Nagyapám hátradőlt megdöbbenésében.

Akkor Lidérc újból megragadta a bal kezemet, és azt firkálta jellegzetes macskakaparásával: „Ne féljetek tőlem! Szeretem Quinnt!"

Fellelkesültem ezektől a fejleményektől. Emlékszem, azt mondtam az asztaltársaságnak, hogy Lidérc az én legjobb tanítóm. Ám ennek senki sem örült annyira mint én. Akkor Lidérc ismét megmarkolta a kezemet nagyon szorosan, és annyira rányomta a ceruzát a papírra, hogy majdnem eltörte: „Ti nem hisztek bennem. Quinn hisz."

Számomra egyértelmű volt, hogy Lidérc önálló lény, és ezt mindenkinek tudnia kell, csak nem akaródzik kimondaniuk.

Mindenesetre Ótata és én még annak a hétnek a végén átmentünk Ruby Riverbe a kakasviadalra, és út közben Ótata megkérdezte, velünk van-e a

teherautóban Lidérc. Mondtam, hogy igen. Lidérc láthatatlanul tapad hozzám, arra tartalékolja az erejét, hogy az ülések között táncolhasson a kakasviadalon, de nem kell aggódni, mert itt van.

Mikor odaértünk, Ótata megkérdezte: „Mit csinál Lidérc?”, én pedig azt feleltem, hogy itt van „teljes színben”, amit úgy értettem, hogy tömören. Mellettem futkosott az arénában, hogy együtt gyűjtsük be Ótata nyereségét. Persze ki kellett fizetnünk azt a keveset is, amit veszített.

Arra az esetre, ha még nem láttál kakasviadalt, hadd foglaljam össze, mi történik. Ez egy légkondicionált épület valahol vidéken. Tartozik hozzá egy kezdetleges előcsarnok és egy büfé, amelyben hamburgert, hot dogot és üdítőt árulnak. Az előtérből lehet bejutni az arénába, amelynek szabályos körét csak a két bejárat töri meg. Az egyik a közönségé, a másikon az idomárok hozzák be a kakasokat. Az aréna közepén mennyezetig érő drótkerítés vesz körül egy nagy, kerek, döngölt földdarabot. Ezen harcolnak a kakasok.

Bemegy két ember a gyűrűbe, leteszik a kakasaikat, azok meg egymásnak esnek, mert ez benne van a vérükben. Mihelyt az egyik fölébe kerekedik a másiknak, kiviszik őket, hogy hátul küzdjenek tovább halálig. Az idomárok mindent elkövetnek, hogy segítsék a szárnyasaikat. Nyakon ragadják őket, és kiszívják a csőrükből a vért, hogy ismét lélegzethez jussanak, sőt úgy rémlik, a másik végükbe is belefújnak.

Ótata sose ment ki hátra. Az poros, piszkos hely volt. Kakasviadalokon ettől látszik koszosnak a legtöbb ember, még a legjobban öltözöttek is. Ótata csak a fedél alatt lejátszódó viadalt szerette. Sokszor felállt, és elkurjantotta a tétjét, én pedig futkostam a pénzzel. A kakasviadalokra jár néhány nő is, és rengeteg gyerek. A gyerekek hozzák-viszik a pénzt. Olyasfajta eleme az amerikai életnek, amely valószínűleg kihalóban van.

Részemről én szerettem, Lidérc úgyszintén. Csodaszépnek tartottuk a kakasok hosszú, tarka tollazatát. Az pedig nem mindennapi látvány volt, amikor akár háromlábnyira is felszökkentek a levegőbe, és ezt többször megismételték, harcba híva az ellenfelet.

Ótata mindenkit ismert az arénában. Már mondtam, hogy vidéki ember volt, aki tudatosan vállalta a sorsközösséget a falusiakkal, holott lett volna választása.

Jogot végzett New Orleansban, a Loyola Egyetemen, akárcsak az apja,

Gravier. Lehetett volna más sorsa. Ő akart az lenni, aki lett.

Születésem előtt tenyésztett harci kakasokat, amiről mindent elmesélt nekem: két évig a legtisztább szemen kell tartani őket, és hagyni kell nőni a tollúkat azért az ötpercnyi dicsőségért a ringben. A háziszárnyasokról azt mondta, hogy siralmasan elkorcsosultak, vacakul tartják őket, sose látnak füvet vagy friss levegőt. De egy harci kakasnak van élete.

Hát ez volt Ótata. Hazajött egy ilyen kakasviadalról, zuhanyozott, sötét öltönyt vett, ellenőrizte az ebédlőben, hogy szabályszerűen terítettek-e a Royal Doulton szervizzel, aztán bekiáltotta Kicsi Idát vagy Lollyt, hogy igazgassák meg az ezüst evőeszközöket. Szájharmonikás kazettákat játszott a teherautójában, klasszikus vonósnégyeseket és triókat fogadott fel a szalonokba.

Két világ között állt, és mindkettőnek a legjavát adta át nekem, de hogy miért gyűlölte annyira Patsyt, amikor a lánya elparlagiasodott, azt fel nem foghatom. De hát anyám tizenhat évesen bekapta a legyet, nem volt hajlandó közölni az apa nevét, már ha tudta egyáltalán. Lehet, hogy ez feketítette be az apja szemében.

Most ugorjunk egyet a tizedik évemhez, amikor megkaptam a létező legjobb nevelőnőt. Páratlan gyöngyszem volt, egy Lynelle Springer nevű bájos teremtés, aki elragadóan zongorázott, több nyelven beszélt, „imádta” Lidércet, gyakran tőlem függetlenül is diskurált vele, olyannyira, hogy kissé féltékeny is lettem.

Persze tudtam, hogy ez csak játék, de Lidérc nem tudta, tehát dévajkodott és bolondozott, én pedig megsúgtam Lynelle-nek, mit csinál éppen. Mindent, amit Lynelle-től tanultam, megtanítottam Lidércnek, vagy legalábbis mímeltem a tanítást, Lidérc pedig annyira imádta Lynelle-t, hogy ugrált örömében, mikor nevelőnőm esténként megérkezett.

Lynelle magas, karcsú teremtés volt, aki hanyagul feltűzve viselte hosszú, göndör barna haját. Olyan parfümöt használt, aminek az volt a neve, hogy Shalimar, és általa „romantikusnak” nevezett, karcsúsított derekú, bő szoknyás ruhákat, amelyek, mint megmagyarázta, Arthur király korát idézték, és imádta az égszínkék színt. Valósággal lázba jött, mikor meglátta, hogy Virginia Lee szépanyám ugyancsak égszínkék ruhában ült modellt az ebédlői portréhoz.

Lynelle roppant magas sarkú cipőt viselt – Queen néni kétségtelenül

megéljenezte volna –, feltűnően telt melle volt, és vékony dereka.

El volt ragadtatva Blackwood Manortól. Körbetáncolta a nagy szobákat. Mohó kíváncsisággal fedezte fel magának a házat, és elbűvölően viselkedett a vendégekkel, ha alkalmasint találkozott velük.

Azonnal kijelentette, hogy „ritka intellektus” vagyok, én pedig kitártam neki karjaimat. Világomnak, mint láthattad, állandó fűszere volt az ölelkezés-csókolózás, Lynelle pedig a legcsekélyebb gátlás nélkül átvette ezt a stílust.

Lynelle megigézett. Féltem, hogy ugyanúgy elveszítem, mint a többieket, akiket magam üldöztem el. Ez volt életem legnagyobb pálfordulása. Lynelle úgy hadart, hogy Ótata és Édes maguk között morogtak, mert nem értették. Olyasmire is emlékszem, hogy Queen néni állítólag azért fizet Lynelle-nek háromszor annyit mint a többieknek, mert egy angol kastélyban találkoztak.

Na és? Lynelle páratlan volt. Lynelle kihasználta Lidérc tehetségét, biztatta, hogy tanítson új szavakra, és gyöngyözően szépséges szózuhatagokkal árasztott el mindkettőnket, az ő „tündéit”.

Hogy Lynelle-nek hat gyereke van, hogy franciatanár volt, hogy ismét egyetemre jár, mert orvosi előkészítőn tanul, hogy afféle természettudományos lángész, időnként pedig hangverseny-zongorista, ez még inkább fokozta nagyszüleim gyanakvását. Ám én tudtam, hogy Lynelle-hez senki sem fogható. Engem nem lehetett bolonddá tenni.

Lynelle heti öt estén jött négy-négy órára, egy hónap alatt egész Blackwoodot meghódította energiájával, bájával, derűlátásával, lobogásával, és a szó szoros értelmében más útra terelte az életemet.

Igazából Lynelle tanított meg az alapokra, a szavak fonetikus olvasására. Megrajzolta a mondatok sémáját, hogy lássam, miként épül fel a nyelvtan. Ami számtant tudok, tőle tanultam.

Annyi franciát töltögetett belém, hogy értsük a feliratos filmeket, amelyeket együtt néztünk; megtömött földrajzzal és történelemmel; gördülékeny és csodálatos előadásokat szőtt a történelem híres alakjai köré, máskor simán átugrott egész századokat, csak azzal foglalkozva, mi történt a művészetben és a háborúban.

„Minden művészet és háború, Quinn” – mondta egyszer, miközben törökülésben kuporogtunk a padlón –, „és elég megrázó tény, de a nagy

emberek többsége eszelős volt.” Finom tapintattal Lidércet is a nevén szólította, míg elmagyarázta, hogy Nagy Sándor kórosan egoista volt, Napóleon „monomániás”, VIII. Henrik pedig költő, író és despotikus barát.

A kimeríthetetlenül ötletes Lynelle dobozszámra hozta a dokumentumfilmeket és az oktató videókat, és ő plántálta belém a gondolatot, hogy a kábeltévé korában senki sem maradhat tanulatlan. Még egy Blackwoodban remetéskedő fiú is megtanulhat mindent a tévéből.

„Gondolj bele, Quinn, hogy ezeket a csatornákat a lakókocsiparkokban élő emberek is foghatják! Gondolj bele, hogy pincérnők látják Beethoven életét, és a hazatérő telefonszerelők dokumentumfilmeket néznek a második világháborúról!”

Ezekben a dolgokban az én meggyőződésem nem ért fel az övével, de megláttam a lehetőséget, és mikor Lynelle rábeszélte Ótatát, hogy ajándékozzon meg egy nagyképernyős televízióval, nem bírtam az örömömmel.

Lynelle ragaszkodott a tudományos dokumentumfilmekhez, amelyeket átugrottam volna, és ő kalauzolt végig a nagyszerű *Halhatatlan kedves* című filmen, amelyben Gary Oldman olyan tökéletesen alakítja Beethovent, hogy ahányszor megnéztük, mindannyiszor megsirattam. Aztán jött az *Amadeus*, az a lélegzetelállító remekmű Tom Hulce Mozartjával és F. Murray Abraham Salierijével; Lynelle előkerítette a múltból az *Elfelejthetetlen dallamot*, amelyben Comel Wilde volt Chopin, és Merle Oberon George Sand, meg a *Ma este mi énekelünk*-et, egyáltalán mindent S. Hurokról, a legendás impresszárióról, meg még más filmeket tucatszám, amelyekkel kitárta világom ablakát.

Persze levetítette nekem a *Piros cipőket*, ami fellobbantotta bennem a vágyat a finom és művelt társaság után, aztán a *Hoffmann meséit*, amely átalakította álmaimat. Mindkét film szabályszerű testi szenvedést okozott, olyan vibráló, olyan magasztos, olyan túlfűtött volt a világuk. Ma is fáj, ha rájuk gondolok, ha képeik fellobbannak bennem. Fáj. Igézet volt az a két film.

Képzelj el engem és Lynelle-t ennek a szobának a padlóján ülve, ahol csak az óriás képernyő világít, és ezek a filmek, ezek a bűvöletek árasztják el az érzékeinket. Lidérc bambán bámulta a képernyőn pergő mintákat, és hallgatott, habár kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta megérteni, hogy

bennünket miért némít el a megrendülés.

Amikor sírtam bánatomban, Lynelle valami csodálatosan kedves dolgot mondott:

„Nem érted, Quinn? Te is egy remek házban laksz, rendhagyó vagy és tehetséges, mint ezeknek a filmeknek a szereplői. Queen néni egyfolytában hívogat, hogy utazz el hozzá Európába, és te nem vagy hajlandó. Ez hiba, Quinn. Ne szűkítsd be a világodat!”

Queen néni sose hívott meg magához Európába, illetve pontosabban én nem tudtam, hogy meghívott! Ótata és Édes kétségtelenül tudták. De ezt nem vallottam be.

„Még több mindenre kell tanítanod, Lynelle!” – mondtam. – „Tegyél olyasvalakivé, aki utazgathat Queen nénivel!”

„Azt fogom tenni, Quinn” – ígérte. – „Nem lesz nehéz.”

Majdnem sikerült elhitetnie velem, és ő száguldott tovább, régészeten, fejlődéselméleteken, és a fekete lyukakról szóló döbbenetes olvasmányokon át.

Megtanított egyszerűbb Chopin-darabokra, és néhány Bach-ujjgyakorlatra. Végigvette velem az egész zenetörténetet, addig vizsgáztatott, míg meg nem tanultam felismerni a korszakokat, a stílusokat, sőt Mozart esetében még a zeneszerzőt is.

A mennyben jártam Lynelle-lel.

Sok latin szóra tanított, hogy lássam, miként nőnek ki belőlük az angol szavak. Megtanított keringőzni, túsztepre, tangózni, bár a tangó annyira megnevettetett, hogy mindannyiszor elestem, ha azzal próbálkoztunk.

Lynelle hozta be a szobámba az első számítógépet és az első nyomtatót, és noha ez jóval a WWW vagy az internet előtt történt, megtanultam írni a számítógépen, és hamarosan villámgyorsan kopácsoltam a két mutató-, középső- és gyűrűsujjammal.

Lidércet megbabonázta a számítógép.

Azonnal megragadta a bal kezemet, és lepötyögte: „Szeretemlinelt!” Ami Lynelle-nek nagyon tetszett. Mivel nem tudtam kiszabadítani a kezemet Lidérc markából, egyszer csak azt láttam, hogy szóköz nélkül összemosott mondatok rohannak a képernyőn. Erre már mellbe könyököltem Lidércet, és rászóltam, hogy tűnés. Lynelle persze megbékítette néhány kedves szóval.

Sokáig tartott, mire Lidérc rájött, hogy az én segítségem nélkül is képes szavakat varázsolni a képernyőre.

De térjünk vissza Lynelle-hez! Mihelyt le tudtam stukázni egy levelet a billentyűzeten, írtam Queen néninek, aki valami zarándoklatfélére ment Indiába, és közöltem vele, hogy Lynelle különleges nagykövet az égből és tőle. Queen néni pedig olyan boldog volt, amiért hall rólam, hogy attól fogva havonta kábé kétszer váltottunk levelet.

Rengeteg kalandom volt Lynelle-lel!

Szombaton kicsónakáztunk a mocsárba azzal a szent elhatározással, hogy felkutatjuk az Ördögszigetet, de Lynelle az első mérges kígyó láttán halálra rémült, és sikítva követelte, hogy menjünk vissza a partra. Volt nálam puska, fejbe tudtam volna lőni a kígyót, ha közeledik, amit nem tettem meg, ám Lynelle annyira megijedt, hogy engedelmeskedtem a parancsának.

Ótata figyelmeztetése ellenére egyikünk sem vett hosszú ujjú felsőt, és összecsíptek a szúnyogok. Úgyhogy nem ismételtük meg a kirándulást. Ám hűvös tavaszi estéken sokszor kiültünk a temetői sírkövekre, és addig néztük a mocsarat, amíg a sötétség és a szúnyogok be nem kergettek a házba.

Persze nem tettünk le róla, hogy egyszer felkutassuk az elátkozott szigetet, de egyelőre mindig akadt sürgősebb dolgunk.

Mikor Lynelle meghallotta, hogy még sose jártam múzeumban, már repesztettünk is Mazda sportkocsijával, bömbölő techno aláfestés mellett New Orleans felé a tavon át. Megnéztük a New Orleans Museum of Art csodálatos festményeit, aztán megnéztük az új akváriumot, aztán csavarogtunk a galériák utcáiban, végül átmentünk szórakozni a Francia Negyedbe.

Tudtam egyet-mást New Orleansról. Gyakran másfél órát is autóztunk, hogy misét hallgassunk a gyönyörű Mária Mennybemenetele templomban a Josephine és a Constance utca sarkán, mert ez volt Édes parókiája, és az egyik papja Édes rokona volt, ennél fogva nekem is rokonom.

Húshagyó kedden egyszer-másszor bementünk a városba, hogy megnézzük az éjszakai felvonulást nagyanyám nővérének, Ruthie néninek a verandájáról. Párszor nappal is megfordultunk Ruthie néninél.

De Lynelle-lel szabályosan megtanultam a várost, míg csavarogtunk a

francia Negyedben, vagy bóklásztunk a Raktár utca antikváriumaiban, vagy bementünk a Szent Lajos székesegyházba, hogy gyertyát gyújtsunk, és elmondjunk egy imát.

Eközben Lynelle felkészített az első áldozásomra és a bérmálkozásomra is, amelyekre nagyszombat estéjén került sor, ugyancsak a Mária Mennybemenetele templomban. Ott volt Édes összes New Orleans-i rokona, köztük legalább ötven olyan személy, akiket nem ismertem. De azért nagyon örültem, hogy rendesen befogadtak az egyházba, amely egy időre jámbor elragadtatásba ejtett, vagyis megnéztem minden videót, amely a Vatikánról, az egyháztörténetről vagy a szentek életéről szólt.

Különösen érdekelt, hogy a szenteknek látomásaik voltak, hogy egyes szentek látták az őrangyalukat, sőt beszéltek vele. Azon tűnődtem, hogy ha Lidérc nem az égből jött, akkor biztosan a pokolból kell származnia.

Lynelle azt mondta, hogy nem. Nekem sose volt bátorságom, vagy sose tartottam szükségesnek, hogy egy papot kérdezzek meg Lidércről. Éreztem, hogy beteges képzelgésnek bélyegezné. Időnként magam is így gondoltam rá.

Lynelle megkérdezte, hogy rávesz-e Lidérc rossz dolgokra. Mondtam, hogy nem. „Akkor nem kell beszámolnod róla a papnak” – magyarázta. – „Lidércnek nincsen köze a bűnhöz. Használd az eszedet és a lelkiismeretedet! Az nem valószínű, hogy egy pap jobban érthetné Lidércet másoknál.” Lehet, hogy ez most kétértelműen hangzik, de akkor nem úgy volt. Azt hiszem, mindent összevetve a Lynelle-lel töltött hat év az életem legboldogabb korszakai közé tartozott. Természetesen eltávolodtam Ótatától és Édestől, ám ők egy cseppet sem bánták, mert boldogok és büszkék voltak, látván, mi mindent megtanulok. Különben is még mindig sok időt töltöttem Ótatával. Ebéd után szájharmonikáztunk és beszélgettünk „a régi szép időkről”, habár Ótata egyáltalán nem volt még öreg. Kedvelte Lynelle-t, akit még Patsy is vonzónak talált, és időnként csatlakozott hozzánk egy-egy kalandra. Ilyenkor a sportkocsi miniatűr hátsó ülésén kellett szoronganom, míg a nők elöl karattyoltak. Legfájdalmasabb emlékemnek ezekből a közös kirándulásokból Lidérchez van köze. Hogy megdöbbent Lynelle, amikor Patsy rám ordított, hogy ne beszéljek már ahhoz az undorító kísértethez!

Patsy megszelídült és bátortalan lett Lynelle-től, de valami más is

történt, amit csak most értek igazán, amikor visszatekintek azokra az évekre. Erről volt szó: Lynelle tisztelt engem, nemcsak mint Lidérc barátját, de mint a kis Tarquin Blackwoodot is, és ettől Patsy is tisztelni kezdett. Attól fogva gyakrabban és őszintébben beszélgetett velem.

Olyan volt, mintha anyám addig nem látta volna, ki vagyok, amíg Lynelle fel nem hívta rám a figyelmét, és attól fogva bizonytalan érdeklődés váltotta fel a vállveregető és pökhendi szánakozást – „Te szegény kis cukorfalat!" –, amit Patsy korábban tanúsított irántam.

Lynelle nagy fogyasztója volt a népszerű mozinak is, főleg a „gótikus" és „romantikus" műfajnak, ahogy ő nevezte, és a *Robocoptól* az *Ivanhoe*-ig mindenből hozott kazettát, hogy együtt nézzük esténként. Néha ez is becsábította Patsyt a szobámba. Élvezte a *Darkmant* és a *Hollót,* sőt még *A szépség és a szörny*-et is Jean Cocteau-tól.

Többször megnéztük együtt *A szénbányász lányá*-t, Loretta Lynnről, a country és a western csodálatos csillagáról, akiért Patsy rajongott. Megfigyeltem, hogy Lynelle simán tud „vidéki" nyelven beszélni Patsyvel. Ettől féltékeny lettem, mert azt akartam, hogy csak az enyém legyen a romantikus és titokzatos Lynelle.

Ezekben az években megtudtam valamit Patsyről, amit sejtenem kellett volna. Patsy butának érezte magát Lynelle társaságában, aminek következtében a kapcsolatuk elvékonyodott, sőt egyszer szakadással fenyegetett. Patsy nem maradt meg senki mellett, akitől butának kellett éreznie magát, és nem volt annyira nyitott szellem, hogy tanulni akarjon.

Patsy elfordulása nem lepett meg, és nem sértett. (Úgy rémlik, *A hetedik pecsét* című Bergman-film húzta meg mozinéző kis hármasunk lélekharangját.) Ám valami jó is történt Patsy szempontjából, mégpedig az, hogy Lynelle-nek tetszett Patsy zenéje, és megkérdezte, beülhetünk-e hozzá hallgatni, majd nem győzte dicsérni Patsyt, hogy mire képes az egyszemélyes zenekarával, amely anyám „barátjából", a dobos-szájharmonikás Seymourból állt.

(Seymour potyaleső paprikajancsi volt, én legalábbis annak tartottam. A sors neki is tartogatott büntetést.)

Patsy előbb elhűlt, aztán ujjongott. Jó pár koncertet végigültünk a garázsban, amelyeket Lynelle jobban élvezett nálam. Lidérc természetesen szerette őket, és addig járta a táncot rájuk, amíg el nem illant.

Most már látom, hogy Lynelle nagyon tudatosan csinálta ezt. Érezte, hogy Patsy hátrál, mert fél tőlünk – „két okostóni!” –, ezért ravaszul kivitt a házból, hogy újfajta kapcsolatot hozzon létre.

Még ennél is tovább ment. Elvitt, hogy megnézzük Patsy fellépését egy vidéki összeröffenésen. Mississippiben tartották valahol, pont a határ mellett, a megyei nagyvásár keretében. Még sose láttam anyámat színpadon, még sose hallottam, hogy kurjongató emberek tapsolják meg. Ez felnyitotta a szememet.

Szőkére hidrogénezett hajával, vastag sminkjével Patsy olyan volt, mint egy csinos műanyag baba, a hangja pedig tisztán és erősen csengett. Komor bluegrass melódiákat énekelt, és bendzsózott mellé. Egy pasas, akit nem nagyon ismertem, gyászos dallamokat reszelt a hegedűjén. Seymour meglehetősen elázott háttérzenész volt szájharmonikával és dobbal.

Ez is nagyon kedves volt, elsöprő hatást tett rám, de mikor Patsy belevágott a következő számba, egy igazi ordas „Pofád istenit, betartottál nekem”-stílusú dalba, a hallgatóság megveszett. Nem bírtak betelni az én kicsi anyámmal, és a nagyvásár minden sarkából tódultak a színpadhoz az emberek. Ám Patsy még ezt is megkontrázta az utolérhetetlen „Ha te úgy én is úgy”-gyal. Másra szinte nem is emlékszem, csak arra, hogy azt gondoltam, Patsy igazi szám, és nem élt hiába.

Csakhogy nem volt szükségem Patsyre. Nem is tudom, volt-e valaha szükségem Patsyre. Persze Patsy szám volt a taplóknál, nekem viszont itt volt Beethoven Kilencedik szimfóniája.

És itt volt Lynelle. Akkor voltam a legboldogabb, ha hármasban – Lynelle, Lidérc, én – bementünk New Orleansba.

Nem találkoztam senkivel, aki gyorsabban hajtott volna Lynelle-nél, de mintha lett volna egy hatodik érzéke a rendőrök elkerüléséhez, mert egyetlenegyszer állítottak meg, akkor is leadott valami kamu dumát, hogy egy vajúdó asszonyhoz sietünk, és a rendőr nemcsak hogy nem bírságolta meg, de úgy kellett lebeszélni, hogy ne akarjon motoros kíséretet adni mellénk a légből kapott kórházhoz!

Lynelle gyönyörű volt. Egyszerűen nincsen rá más szó. Megérkezett Blackwood Manorba egy falusi fiúhoz, aki egyetlen mondatot sem tudott leírni, hogy hat év múlva egy kivételesen művelt és tanult fiatalembertől vegyen búcsút.

Tizenhat évesen letettem az érettségi vizsgákat, és a legmagasabb pontszámot értem el a főiskolai felvételin.

Utolsó közös évünkben Lynelle vezetni is megtanított, amit Ótata tiszta szívből helyeselt. Hamarosan önállóan, csavarogtam a teherautóval a birtokon és a környező falusi utakon. Lynelle vitt el, hogy átvegyem a jogosítványomat, Ótata pedig megajándékozott egy ócska kisteherrel. Azt hiszem, Lynelle könyvmollyá is nevelt volna, ha Lidérc nem olyan féltékeny az olvasmányaimra, nem követeli, hogy vegyem be őt is, mondjak ki neki minden szót, vagy figyeljek oda rá, ahogy ő mondja ki őket a fejemben. Ezt a készséget – a könyvekbe zárkózás készségét – második nagy tanáromnak, Nashnek köszönhetem.

Lidérc közben ugyanúgy hízott Lynelle-en, mint rajtam, bár akkor még nem használtam volna ezt a kifejezést, és napról napra erősödött. Nagy attrakció egy vasárnapon. Esett, mintha dézsából öntenek. Tizenkét éves lehettem, a számítógépen dolgoztam. Lidérc átkozódott, a gép elsötétült. Ellenőriztem a csatlakozásokat, ismét betöltöttem a programot. Jött Lidérc, és kikapcsolta.

„Ezt te csináltad, ugye?” – kérdeztem, és körülnéztem, hogy hol van. Az ajtó mellett állt, tiszta kiköpött másom volt farmerban, piros-fehér kockás ingben, azt leszámítva, hogy keresztbe fonta a karját, és öntelten mosolygott.

Sikerült elérnie, hogy csak rá figyeljek. Ám én úgy kapcsoltam vissza a számítógépet, hogy egyfolytában őt néztem. Ekkor a csillárra mutatott. Az égők hunyorogtak.

„Rendben, ez kitűnő!” – mondtam. (Évek óta ez volt a kedvenc bókja.) – „De ne merészeld elvenni a házban a villanyt! Inkább mondd meg, mit akarsz!” – Jelezte, hogy „menjünk”, és a felhőszakadásra mutatott.

„Nem! Öreg vagyok én már ahhoz!” – mondtam. – „Te gyere ide, és dolgozzunk együtt”. – Odahúztam neki egy széket, és mikor leült, elmagyaráztam, hogy Queen néninek írok. Felolvastam a levelet, holott nem volt szükség rá. Megköszöntem Queen néninek, amiért felajánlotta, hogy Lynelle bármikor használhatja az ő szobáját, ha mosakodnia kell, át akar öltözni, vagy nálunk akar aludni.

Mikor a levél végére értem, és be akartam zárni, Lidérc megragadta a bal kezemet, és gépelni kezdett szóközök nélkül: «LidércvagyokQuinnaz-

LidércLidércazQuinnszeretjükQueennénit». Abbahagyta. Szertefoszlott.

Kérdés nélkül tudtam, hogy kimerítette magát a számítógép kikapcsolásával. Biztonságban érezhettem magamat. A nap hátralevő része és az éjszaka az enyém volt.

Nagyon kevéssel utána történt, hogy miközben Lynelle és én Csajkovszkijra keringőztünk a szalonban, amikor már lefeküdtek a vendégek, Lidérc hasba vágott, de olyan erősen, hogy kiszaladt belőlem a levegő, aztán egy pöffentessél szertefoszlott, nem azért, mert így akarta, hanem mert nem tehetett mást, otthagyva engem, aki émelyegtem és sírtam.

Lynelle nagyon megdöbbent, de egy pillanatig sem kételkedett bennem, mikor mondtam, hogy Lidérc csinálta. Majd mikor összeültünk egy meghitt, felnőttes beszélgetésre, bevallotta, hogy többször érezte, amint Lidérc rángatja a haját. Az első néhány alkalommal igyekezett nem venni tudomást róla, de most már bizonyos benne.

„Erős szellemed van” – mondta. Alighogy kiejtette ezeket a szavakat, fölöttünk megmozdult a csillár. Még sose láttam ezt a trükköt, az üvegkelyheket tartó, vastag rézkarok imbolygását, de vitathatatlan volt. Lynelle kacagott, majd riadtan sikkantott. Azt mondta, megcsípték a jobb karját. Ismét nevetett, majd megnyugtatóan beszélni kezdett Lidérchez, akit egyébként nem láttam. Azt mondta neki, hogy ugyanúgy szereti őt, mint engem.

Most már láttam Lidércet, ki tizennégy volt, mivel én is tizennégy éves voltam. A hálószoba ajtajában állt, és büszkén tekintett rám. Belém hasított, hogy az arca karakteresebb, mint szokott, elsősorban azért, mert újfajta, enyhe megvetés ül rajta. Gyorsan szertefoszlott, megerősítve azt a korábbi következtetésemet, hogy ha anyagi formát ölt, nincs energiája sokáig „megjelenni”.

De hogy erősödött, ahhoz nem fért kétség.

Azonnal megfogadtam, hogy „megölöm” Lidércet, mert bántotta Lynelle-t, és mihelyt Lynelle elhúzott csillogó-villogó Mazdáján, megírtam Queen néninek, hogy Lidérc „förtelmeket” művel: bánt másokat. Beszámoltam neki a kíméletlen gyomorszájasról is. Expressz küldtem a levelet, hogy két-három nap alatt megkaphassa, mert még mindig Indiában tartózkodott.

Hogy Lidércet is elszórakoztassam, azon a hétvégén egy óráig

felolvastam neki az *Elveszett világokból*, egy csodálatos régészeti könyvből, Queen néni ajándékából.

Queen néni abban a pillanatban telefonált, ahogy megkapta a levelemet, és közölte velem, hogy meg kell fékeznem Lidércet, ki kell találnom valamit, amivel megzabolázhatom. Fenyegessem meg, hogy nem szólok hozzá, még csak nem is nézek rá, és ragaszkodjak ehhez az elhatározásomhoz.

„Csak nem azt akarod mondani, Queen néni, hogy végre hiszel benne?” – kérdeztem.

„Quinn, most éppen a világ másik végén vagyok” – felelte. – „Nem vitatkozhatom veled arról, hogy micsoda Lidérc. Én annyit mondok, hogy meg kell reguláznod, akár önálló lény, akár a te részed.”

Egyetértettem vele, és mondtam, már tudom is, miként tartsam kordában Lidércet. Egyébként arra fogok összpontosítani, hogy még többet tanuljak, mint eddig.

De közben is tájékoztatom a nénit arról, hogy miként alakulnak a dolgok.

Ezek után a néni hosszasan áradozott arról, milyen stílusosan és összefüggően építem föl a levelemet, ami hatalmas fejlődést mutat korábbi leveleimhez képest. Haladásomat teljes joggal Lynelle-nek tulajdonította.

Követtem Queen néni útmutatását Lidércet illetőleg. Lynelle ugyanazt tette. Ha Lidérc valami illetlenséget művelt, rápirítottunk, aztán pedig nem voltunk hajlandók tudomást venni róla, amíg fel nem hagyott lanyha és satnya bántalmazási kísérleteivel. Bevált.

Ám Lidércnek több kellett az írásnál. Most már üzeneteket küldött számítógépesen, a bal kezemmel.

Kísérteties érzés volt, hogy kisajátítja a bal kezemet, mert Lidérc hozzá se nyúlt a jobbomhoz. Így valami különös ritmusú írás jött létre, amelyben a bal kéznek kellett befognia az egész billentyűzetet. Lynelle aggodalommal vegyes igézetben figyelte ezt a fejleményt, ugyanakkor tett egy meghökkentő felfedezést.

A meghökkenő felfedezés abban állt, hogy nagyon bonyolult szavakat használva képes volt személyes és titkos üzeneteket váltani velem. Azon a napon valami ilyesmit írt:

«Gáláns és örökké vigiláns doppelgängerünk talán nem percipiálja a

mozgásokat az igen szeretett és néha lestrapált Tarquin Blackwood cerebrumában».

A megjelenő Lidérc bambaságából láthattam, mennyire igaza van Lynelle-nek. Noha Lidérc eredetileg előbb járt nálam, az ilyen üzeneteket nem értelmezhette. Lynelle folytatta a gépelést, valahogy így:

«Értsd meg, kedves Tarquin, hogy doppelgängered, noha eddig agnoszkált mindent, amit te agnoszkáltál, elérhette a szubtilis distinkciók apercipiálási képességének limitjét, ez pedig szükség esetén szignifikáns mértékű emancipációt biztosít számodra intencióival és exigenciáival szemben.»

Átvettem a billentyűzetet, és a nagyon térhatású, kíváncsi és gyanakvó Lidérc orra előtt leírtam, hogy mindent értek. Ettől fogva kétféle kommunikációhoz használtuk a számítógépet.

Vagy Lidérc pötyögtette az én kezemmel a rövid üzeneteit, vagy Lynelle és én társalogtunk olyan szókinccsel, amelyet Lidérc nem értett.

Lynelle anyámnak is megpróbálta elmagyarázni ezeket a mechanizmusokat, mire Patsy kereken közölte:

„Lynelle, te bolondabb vagy, mint Quinn! Rács mögött lenne a helyetek!” Ezután Lynelle a nagyszüleimhez fordult, de ők mintha nem értették volna annak a jelentőségét, hogy Lidérc nem tud mindent, ami a fejemben van.

Mert erről volt szó: Lidérc nem szükségszerűen olvasott a gondolataimban! Így visszanézve világrengető felfedezésnek tűnik, amire régen rá kellett volna jönnöm.

Ami Ótatát és Édest illeti, gondolom, ők azon akadtak fenn, hogy Lynelle hisz Lidércben, amit addig titkoltunk előlük. Figyelmeztették Lynelle-t, hogy jellememnek ezt az oldalát nem tanácsos fejleszteni, és ezzel egy Lynelle-hez foghatóan kiváló pedagógusnak is egyet kell értenie. Ótata kemény szavakat használt, és megríkatta Édest.

Kivártam, hogy kettesben lehessek Édessel a konyhában, segítettem törülgetni a könnyeit, és megnyugtattam, hogy nem vagyok eszelős.

Az emlék azért égett belém, mert Édes, aki maga volt a jóság, halkan azt mondta, hogy „Patsynek borzasztóan elromlott az élete”, és nem akarja, hogy az enyém is elromoljon.

„A lányomnak lehetett volna házi bálja New Orleansban a tizenhatodik

születésnapján” – mondta Édes. – „Bevezethettük volna a társaságba. Lehetett volna királynő a húshagyó keddi felvonuláson. Megkaphatott volna mindent – elintézhettük volna Ruthie-val –, ehelyett ezt választotta magának.”

„Édes, nekem nincsen semmi bajom!” – tiltakoztam. – „Ne ítéld meg rosszul Lynelle-t, és engem se!” – Lecsókoltam a könnyeit.

Felhívhattam volna a figyelmét, hogy ő is otthagyta Blackwood Manor igézetében New Orleans rafinériáit, hogy az egész életét a konyhában töltötte, ahonnan csak a szállóvendégek kedvéért tette ki a lábát, de ez cudarság lett volna tőlem. Így hát annyiban hagytam a dolgot, csak még egyszer megnyugtattam Édest, hogy Lynelle-től többet tanulok, mint bárkitől.

Ezek után Lynelle és én lemondtunk arról, hogy a többiekkel megbeszéljük Lidércet. Queen néni volt az egyetlen kivétel. Lynelle hitt nekem, amikor arra panaszkodtam, hogy időnként nagyon nehéz visszaverni Lidérc támadásait.

Például, ha hosszabban akartam olvasni, hangosan kellett felolvasnom Lidércnek. Azt hiszem, ez az oka, hogy a mai napig lassan olvasok. Sose tanultam meg a gyorsolvasást. Kimondok minden szót, fennhangon vagy gondolatban. Akkoriban visszarettentem azoktól, amelyeket nem tudtam kiejteni.

Shakespeare-en keresztülrágtam magamat, hála Lynelle-nek, aki elhozta a drámák adaptációit – különösen szerettem azokat a filmeket, amelyeket Kenneth Branagh rendezett, vagy ő szerepelt bennük –, és tanított egy kis Chaucerre is, eredeti középangol nyelven, de ezt borzasztó nehéznek találtam, és követeltem, hogy hagyjuk abba.

Tudásomban olyan hézagok tátongnak, amelyeknek a betöltésére senki sem vehet rá. De engem nem zavarnak. Nem kell nekem ismernem a természettudományt, az algebrát vagy a geometriát. Irodalom, zene, festészet és történelem: ezek a szenvedélyeim. Ezek azok a dolgok, amelyeknek valahogyan még mindig sikerül életben tartaniuk a csend és a magány óráiban. De hadd fejezzem be Lynelle iránti szerelmem történetét. Közvetlenül a vége előtt volt egy fénypont.

Telefonált New Yorkból Queen néni, aki kivételesen az Államokban tartózkodott, és megkérdezte, hogy elhozna-e hozzá Lynelle. Mindketten –

Lidérccel hárman – részegek voltunk a boldogságtól. Édes és Ótata örült, de nem akarták otthagyni a gazdaságot. Megértették, hogy Queen néni most nem óhajt hazajönni, de tudatni akarták vele, hogy a szobáját átrendezték, úgy, ahogy a néni kérte, Lynelle kedvenc égszínkékjére. Elmagyaráztam Lidércnek, hogy elmegyünk, sokkal messzebbre, mint New Orleans, tehát olyan szorosan belém kell kapaszkodnia, mint még soha. Persze abban reménykedtem, hogy Blackwood Manorban marad, de tudtam, hogy ez úgysem következik be. Fogalmam sincs, honnan tudtam. Talán mert New Orleansban mindig velünk volt.

Reményeimtől függetlenül ragaszkodtam hozzá, hogy Lidércnek tőlem balra külön helye legyen a repülőgépen. Első osztályon utaztunk – az utaskísérők udvariasan kiszolgálták Lidércet is – Queen nénihez, a Plaza hotelbe, a Central Park mellett, és megnéztünk minden csodát, ami tíz fantasztikus napba belefért, múzeumokat és hasonlókat. Noha akkora lakosztályunk volt, mint Queen néninek, mindig teletömve friss virággal és a néni kedvenc meggyes-csokoládés bonbonjával, Lidérc és én ugyanúgy Queen nénivel aludtunk, mint régen.

Akkor már tizenhat éves voltam, de a mi köreinkben nem sokat számít, hogy egy kamasz vagy akár egy felnőtt vackol-e össze a dédnagynénével vagy az öreganyjával, mert mi ilyen népek vagyunk. Megmondom őszintén, hogy otthon még mindig egy ágyban háltam Jasmine anyjával, Kicsi Idával, holott már nagyon öreg és gyenge volt, és időnként pár csepp vizeletet is belecsorgatott az ágyba.

Hol is tartottam? Igen, New Yorkban, a dédnagynénémnél, akivel összebújva aludtam a Plaza hotelben.

Lidérc velünk volt az egész utazáson, de valami fura dolog történt vele. Minél több időt töltöttünk New Yorkban, annál átlátszóbb lett, és nem tehetett ellene. Ahhoz se volt ereje, hogy mozgassa a kezemet. Akkor tudtam meg ezt, amikor arra kértem, írja le, hogy tetszik neki New York? Nem volt rá képes. Ez azt is jelentette, hogy nem fog csipkedni, és hajat cibálni, habár ezekért már korábban nagyon megbüntettem, hallgatással és megvetéssel.

Szöget ütött a fejembe ez a rendellenes átlátszóság egy olyan szellemtől, aki mindig háromdimenziós, hús-vér lénynek tűnt, de igazság szerint nem akartam Lidérccel foglalkozni. New Yorkot akartam látni.

Utunk fénypontja számomra a Metropolitan Museum volt. Akármeddig éljek, azt sose fogom elfelejteni. Lynelle képtől képig vitt engem és Lidércet, mindegyiknek elmesélte a történetét, kiegészítette a megfelelő életrajzzal, és megjegyzéseket fűzött a látott csodákhoz.

A múzeumban töltött három nap után leültetett egy padra egy impresszionista festményektől túláradó szobában, és megkérdezte, hogy szerintem mit tanultam a látottakból? Sokáig töprengtem, majd azt feleltem, hogy szerintem a modern festészetből az első és a második világháború miatt halt ki a szín. Azt mondtam, hogy most, de csak most, tekintve, hogy nem lett harmadik világháború, visszatérhet a szín a festészetbe. Lynelle nagyon meglepődött, elgondolkozott, majd azt mondta, hogy talán igazam van.

Sok másra emlékszem még abból az útból – látogatásunkra a Szent Patrik-székesegyházban, ahol sírtam, hosszú sétánkra a Central Parkban, csatangolásunkra Greenwich Village-ben és a Sohóban, kis hivatali kiruccanásunkra, amikor beszereztük az útlevelemet, hátha hamarosan Európába hívnak –, de ezeknek nincs helyük a történetben, legfeljebb abból az egy szempontból, hogy Lidérc tökéletesen kezelhetőnek mutatkozott egész idő alatt, holott átlátszósága ellenére ugyanúgy felkorbácsolta az élmény, mint engem, szeme tágra nyílt a boldogságtól, és persze New York olyan zsúfolt, hogy senkinek se tűnt fel, ha beszéltem Lidérchez belvárosi éttermekben vagy az utcán.

Félig-meddig arra számítottam, hogy ott lesz mellettem az útlevélképemen, de nem volt.

Otthon Lidérc megint tömörnek látszott, képes volt rosszalkodni, és örömében addig táncolt, míg ki nem merült és láthatatlanná nem változott.

Mérhetetlenül megkönnyebbültem. Azt hittem, a New York-i utazás végzetesen megsebezte – konkrétan az én érdektelenségem fakította ki annyira, hogy talán halálán is van. De most visszatért hozzám, és voltak idők, amikor nem is kívántam más társaságot.

Ahogy betöltöttem a tizenhetet, napjaim Lynelle-lel örökre véget értek. Alkalmazták kutatónak a New Orleans-i Mayfair Gyógyintézetben, és ő nem tudta volna összeegyeztetni a munkáját a tanításommal.

Könnyeztem, de tudtam, mit jelent Lynelle-nek a Mayfair Gyógyintézet. Vadonatúj intézmény volt, annak a hatalmas Mayfair családnak az

alapítványa, amelynek legalább egy tagját te is ismered. Felszereltségéről, laboratóriumairól máris legendákat meséltek.

Lynelle arról álmodott, hogy a híres dr. Rowan Mayfair közvetlen irányításával kutathassa az emberi növekedésért felelős hormont, és óriási diadal volt számára, amikor felvették a forradalmi gyógyintézetbe. De hát így nem lehetett tovább tanítóm és pajtásom, egyszerűen lehetetlen volt. Tarthattam szerencsémnek már azt is, hogy ilyen sokáig tanított.

Mikor utoljára találkoztunk, megmondtam Lynelle-nek, hogy szeretem, és ezt tiszta szívből mondtam. Reménykedem, hogy megértette, milyen hálás vagyok mindenért.

Azon a napon két kutató kolléganőjével indult Florida felé, hogy egy hetet töltsenek Key Westben férj és gyerekek nélkül. Lynelle meghalt az úton.

Még csak nem is ő, a sebesség ördöge ült a kormánynál, hanem az egyik utastársa. Felhőszakadásba kerültek a tízes főúton, és az autó belevágódott egy kamionba. A vezetőt lenyakazta a karambol. Lynelle-t halottnak nyilvánították a baleset színhelyén, aztán mégis újraélesztették. Két hétig vegetált életfenntartó berendezéseken, de egyszer sem tért magához. Majdnem az egész arca összezúzódott.

Én csupán akkor szereztem tudomást a balesetről, amikor Lynelle családja megtelefonálta, hogy gyászmisét tartanak az emlékére New Orleansban, Lynelle-t akkor már eltemették Baton Rouge-ban, ahol a szülei laktak.

Órákig járkáltam fel-alá, és azt hajtogattam: „Lynelle!” Nem voltam eszemnél. Lidérc értetlenül bámult. Nem voltak szavaim, csak az a név: Lynelle!

Ótata és Édes elvittek a misére – egy metairie-i modern templomban volt –, Lidérc nagyon tömör lett az esemény tiszteletére, és én helyet szorítottam neki magam mellett a padban, de nagyon zavart, mert folyton magyarázatot követelt, hogy mi történik. Hallottam a hangját a fejemben, és örökösen gesztikulált. A vállát vonogatta, kifordította a tenyerét, rázta a fejét, és azt mondogatta: „Hol van Lynelle?”

Egy nagyon öreg pap mutatta be a misét, amely nem nélkülözött egyfajta eleganciát, de számomra lidércnyomás volt. Mikor az emberek a mikrofonhoz léptek, hogy szóljanak Lynelle-ről, tudtam, hogy nekem is

oda kellene mennem, el kellene mondanom, mit jelentett nekem, de nem tudtam legyűrni a félelmemet, hogy belesülnék vagy elsírnám magamat. Egész halandó életemben bántam, hogy nem szólaltam fel azon a gyászmisén!

Áldoztam, és ahogy áldozások után szoktam tenni, dühösen és gorombán közöltem Lidérccel, hogy fogja be a pofáját.

Aztán jött egy rémítő pillanat. Téged talán meglep, hogy mélységesen hiszek a római anyaszentegyházban és az átlényegülés csodájában, vagyis hogy a misező pap Krisztus igaz testévé és vérévé változtatja át az ostyát és a bort.

Nos tehát, ahogy térdelek a padban áldozás végeztével, miután közöltem Lidérccel, hogy fogja be a pofáját, elfordulok, és látom, hogy ott térdel mellettem, válla ujjnyira sincsen az enyémtől, arca olyan élő és pirospozsgás, mint az enyém, szeme szúrósan mered rám. Akkor, életemben először, féltem tőle. Olyan elevennek és alattomosnak rémlett, hogy kirázott tőle a hideg.

Elfordultam, igyekeztem nem érezni vállának nyomását az enyémen, settenkedő jobbját a bal kezemen. Imádkoztam, gondolataim elkóboroltak, aztán mikor kinyitottam a szememet, ismét láttam Lidércet. Annyira anyagszerű volt, hogy beleszédültem, és kihűltem a félelemtől.

A félelem nem múlt el. Gyötrelmes erővel érzékeltem a többi embert a templomban. Nemcsak azokat láttam hihetetlenül élesen, akik előttünk ültek, de oldalra is sandítottam, sőt hátra is néztem a mögöttünk levőkre. Éreztem, hogy normálisak. Majd megint ezt a háromdimenziós kísértetet néztem magam mellett, néztem a villogó szemét, a sunyi mosolyát, és megrohant a halálos rémület.

El akartam űzni. Azt akartam, hogy meghaljon. Háborogtam, hogy miért nem ölte meg a New York-i út. Kinek mondhatom el most már ezt? Ki értené meg? Gyilkos szörnyetegnek éreztem magamat. És Lynelle meghalt.

Ültem a padban. Szívem megnyugodott. Lidérc továbbra is megtett mindent, hogy felhívja magára a figyelmemet. Hiszen ez itt csak Lidérc! Amikor hozzám tapadt, amikor feladta szilárd alakját, és láthatatlan matériájával tekeredett körém, elernyedtem az ölelésben.

Queen néni hazarepült a gyászmisére, de mivel az oroszországi Szentpétervárról jött, és New Jerseyben, a newarki repülőtéren várakoznia

kellett, késve érkezett. Sírva fakadt, mikor meglátta Lynelle kedvenc árnyalatában kéklő szobáját. Levetette magát a kék atlasztakaróra, aztán mikor megfordult, és a baldachint bámulta, épp olyan volt a harangkalapjában, tűsarkú cipőjében, üres tekintetű, könnyes szemével, mint számtalan karcsú díszbabájának valamelyike.

Annyira megsemmisített Lynelle halála, hogy napokra megnémultam. Tudtam, hogy családom aggódik miattam, de egyetlen szótagot sem bírtam kiejteni. Ültem szobám olvasószékében a kandallónál, és nem csináltam semmit azon kívül, hogy Lynelle-re gondoltam.

Lidérc őrjöngött. Szüntelenül csipkedett, próbálta emelgetni a bal kezemet, rohangált a számítógéphez, és mutatta, hogy írni akar.

Emlékszem, ahogy bámulok az asztalnál álló, integető Lidércre, és megállapítom, hogy a csipkedése ugyanolyan gyenge, mint volt, csak egy kicsit képes pislogtatni az égőket, alig éreztem, amikor meghúzta a hajamat, tehát ha úgy akarom, minden következmény nélkül nézhetem levegőnek.

Csakhogy én szerettem Lidércet, és nem akartam megölni. Nem, nem akartam. És eljött a perc, hogy közöljem vele, mi történt. Feltápászkodtam a székből, a számítógéphez mentem, lekopogtattam a billentyűzeten:

«Lynelle meghalt.»

Lidérc hosszadalmasan olvasta ezt az üzenetet. Hangosan kimondtam a kedvéért, de nem kaptam választ.

„Gondolkozz, Lidérc! Meghalt!” – mondtam. – „Szellem vagy. Most ő is szellem.”

Semmi válasz.

Hirtelen az ismerős erővel megszorította a kezemet, és legépelte:

«Lynelle. Lynelle elment?»

Bólintottam. Most már sírtam, és azt szerettem volna, ha békén hagynának. Hangosan kimondtam, hogy Lynelle halott. De Lidérc megint megragadta a bal kezemet. Láttam begörbülő ujjaimat, ahogyan a billentyűket karmolásszák:

«Ki a meghalt?»

Váratlan indulattal és még keserűbb gyásszal csépeltem a billentyűket:

«Aki nincs már itt. Elment. Meghalt. A testnek nincs élete. Nincs benne szellem. A test hátra marad. A testet eltemetik a földben. A szelleme

elment.»

Így sem értette. Újból megragadta a kezemet, és kopácsolt: «Hol halott Lynelle?», és: «Hova ment el Lynelle?», végül: «Miért sírsz Lynelle-ért?»

Hideg félelem gomolyodott föl bennem, ami azt parancsolta, hogy koncentráljak.

Begépeltem: «Szomorú vagyok. Nincs többé Lynelle. Szomorú. Sírok. Igen». Ám közben más forrt az agyamban.

Ismét a kezemért kapott, de kimer ítette az erőfeszítés, így csupán Lynelle nevét tudta begépelni.

Abban a pillanatban, ahogy bámultam a fekete képernyőt és a zöld betűket, valami visszavert fénypontot vettem észre a monitoron. Nem tudtam, mi lehet. Ide-oda mozgattam a fejemet, hátha úgy jobban látom, vagy kitakarhatom. Villanásnyi időre tökéletesen kirajzolódott egy égő gyertya. Láttam a kanócot és a lángot.

Azonnal megfordultam, hátranéztem. Semmit sem láttam a szobában, ami ehhez fogható fényvisszaverődést idézhetett volna elő, az égvilágon semmit. Szükségtelen mondanom, hogy gyertyám nem volt. Kizárólag a földszinten, egy folyosói oltáron égtek gyertyák.

Visszafordultam a képernyőhöz. Nem csillogott rajta fénypont. Ismét mozgatni kezdtem a fejemet, forgattam a szememet. Semmi fény. Semmi visszavert gyertyaláng.

Meghökkent csendben ültem sokáig. Nem bíztam az érzékeimben. Mikor már nem tagadhattam, amit láttam, legépeltem Lidércnek a kérdést: «Láttad a gyertyalángot?» Ugyanazokkal az egyhangú, riadt kérdésekkel válaszolt: «Hol van Lynelle?» «Lynelle elment.» «Mi az elment?»

Visszatértem a székemhez. Lidérc feltűnt egy lobbanásban, aztán csipkedni kezdett, húzgálta a hajamat, ám én közönyös maradtam, csak mondtam némán a magam furcsa, visszamenőleges imáját, hogy ugye Lynelle nem tudta, milyen súlyosan megsérült, nem szenvedett a kómában, nem ismerte a kínt? És ha látta, hogy az autó egy kamionba rohan? És ha meghallotta, mikor az ágya mellett azt mondta egy szívtelen valaki, hogy az arca, az ő gyönyörű arca összezúzódott?

Egyáltalán nem szenvedett. Ezt mondták hivatalosan.

Egyáltalán nem szenvedett. Legalábbis így mondták.

Tudtam, hogy láttam a gyertya lángját! Tisztán láttam a monitoron!

„Lidérc, te mondd meg nekem, hol van” – mormoltam. – „Mondd meg, hogy felment-e a lelke a fénybe.” – Semmi válasz. Lidérc nem értette. Nem tudta.

„Szellem vagy!” – nógattam. – „Tudnod kell! Testből és lélekből vagyunk! Test és lélek vagyok. Lynelle test és lélek volt. A lélek azt jelenti: szellem. Hova ment Lynelle szelleme?”

Csak a szokott gyerekes válaszokat kaptam. Lidérc nem volt képes többre.

Végül odamentem a számítógéphez, és leírtam:

«Test és lélek vagyok. A test az, amelyet csipkedsz. A lélek az, ami beszél hozzád, ami gondolkozik, ami a szememből néz téged.»

Csönd. Aztán megint láttam egy elnagyolt arcú, szétfolyó, áttetsző jelenést. Aztán szertefoszlott.

Gépelni kezdtem:

«A lélek az a rész, amely beszél hozzád, szeret téged, ismer téged. Ezt a részt úgy is hívják, hogy szellem. Ha a testem meghal, a szellemem vagy a lelkem elhagyja a testet. Eddig érted?»

Éreztem, hogy az ujjai megragadják a bal kezemet.

«Ne hagyd el a testedet» – írta. – «Ne halj meg. Sírni fogok.» Sokáig töprengtem. Lidérc tehát felismerte a kapcsolatot. Igen. De nekem többre volt szükségem. Borzasztó türelmetlenség rohant meg, olyan türelmetlenség, amely közel állt a pánikhoz.

«Te szellem vagy» – írtam. – «Nincs tested. Tiszta szellem vagy. Nem tudod, hova ment Lynelle szelleme? Tudnod kell! Kell lennie egy helynek, ahol a szellemek laknak. Egy helynek, ahol a szellemek léteznek. Te tudod!» Hosszú időre elnémult, de tudtam, hogy mellettem van. Aztán megragadta a kezemet.

«Ne hagyd el a testedet» – írta ismét. – «Sírni fogok, nagyon fogok sírni.»

«De hol van a szellemek otthona?» – írtam. – «Hol az a hely, ahol a szellemek laknak, úgy, ahogy én lakom ebben a házban?»

Hasztalanul próbálkoztam. Hasztalanul írtam le két tucat eltérő megfogalmazásban, Lidérc nem értette. Nem sokáig tartott, hogy faggatni kezdjen: «Miért hagyta el Lynelle szelleme a testét?»

Leírtam a balesetet. Csönd. Végül Lidérc energiatartaléka kimerült, eső sem volt, ami segítse. Eltűnt.

Magányosan, riadtan, vacogva összegömbölyödtem a székemben, és

elaludtam.

Mély szakadék nyílt meg közöttem és Lidérc között.

Ez a szakadék egyfolytában szélesedett Lynelle-lel közös éveimben. Mostanra felmérhetetlen lett. Doppelgängerem még mindig szeretett és ragaszkodott hozzám, de már nem ismerte a lelkemet. Még ijesztőbbnek találtam, hogy magáról sem tudja, kicsoda. Nem tudott úgy beszélni magáról, mint egy szellemről. Megtette volna, ha képes rá, de nem volt az.

Vonszolódtak a napok. Queen néni azt tervezte, hogy visszautazik Oroszországba, két rokonhoz, akik a szentpétervári Grand Hotelben várták. Győzködött, hogy kísérjem el.

Le voltam nyűgözve. Szentpétervár! Oroszország!

A néni nagyon kedves és meggyőző hangon érvelt. Vagy menjek egyetemre, vagy jöjjek világot látni.

Kereken megmondtam, hogy még egyikre sem állok készen. Még mindig fáj Lynelle halála.

Megmondtam, hogy akarok világot látni, és egyszer majd vele tartok, ha szólít, de egyelőre nem jöhetek el hazulról. Szükségem van egy évre. Olvasnom kell, bővítenem kell a tudást, amelyet Lynelle-től kaptam (igazából ezzel győztem meg a nénit). Itthon akarok lebzselni a ház körül. Segíteni akarok a nagyszüleimnek a vendéglátásban. Közeleg a húshagyó kedd. Bemegyek Édessel New Orleansba, hogy a testvére házából nézzük a parádét. Utána mindig telt ház van Blackwoodban. Aztán jön az azalea-ünnep. Aztán a húsvét. Itthon kell lennem a karácsonyi vacsorán is. Gondolni sem tudok most világjárásra.

Ha most visszanézek, látom, hogy olyan mélységes szorongás kerített hatalmába, amelyben a legegyszerűbb örömök is lehetetlennek tűnnek. Idegen volt a vendégek vidámsága. Féltem szürkületkor. Féltem a nagy virágvázáktól. Lidérc mellékes közhellyé laposodott, tudatlan szellemé, akitől sem vigaszra, se társaságra nem számíthatok. Féltem azoktól a szürke napoktól, amelyeken nem láttam a napot.

Talán megéreztem, hogy rettenetes idők közelednek.

KILENC

Nem egészen hat hónap múlva Kicsi Ida meghalt a szobámban az egyik éjszakán. Jasmine találta meg, mikor bejött, hogy felkeltsen a reggelihez, mert nem értette, hol marad az anyja. Lidérc őrjöngő hadonászással, a szemét meregetve próbált kihessegetni a szobából, ahonnan végül Ótata vonszolt ki, és én, az álmából épp hogy fölvert, elkényeztetett taknyos, még haragudtam is!

Már az orvos és a temetkezési vállalkozó is kijött, amikor egy óra múlva közölték velem, mi történt. Kicsi Ida ugyanolyan angyala volt ifjúságomnak, mint nagyanyám, és most elment. Így, ilyen csendesen.

Olyan pici volt a koporsóban, akár egy összeaszott gyermek.

New Orleansban temették, a Szent Lajos temetőnek abba a sírboltjába, amely jó másfél száz éve volt a családjáé. Számtalan színes és szénfekete rokona kísérte, én pedig hálás voltam, amiért most nemcsak sírni, de jajveszékelni is szabad.

Persze a fehérek – márpedig rengeteg magunkfajta is eljött – valamivel halkabbak voltak a feketéknél, de azért jólesően összevegyültek a könnyzuhatagok.

Ami otthoni derékaljamat illeti, Jasmine és Lolly egyszerűen megfordította, és kész.

Bekereteztettem Kicsi Ida legjobb fényképét, amely húshagyó kedden készült Ruthie néni New Orleans-i házában, és kiakasztottam a falra. A konyhában általános lett a sírás. Jasmine és Lolly zokogva gyászolta az anyját, ahányszor elfogta őket a bánat. Nagy Ramona, Kicsi Ida anyja ellenben mélyen elhallgatott, kiköltözött a nagy házból, és hetekig

gubbasztott reggeltől estig a hintaszékében.

Újra és újra vittem ki hozzá a levest. Beszélni próbáltam vele. De ő csak annyit mondott: „Asszonynak nem való a gyerekét temetni."

Egyik sírásból estem a másikba.

Folyton Lynelle-re gondoltam, de most Kicsi Ida is belefolyt a gyászomba. Úgy rémlett, minden nappal mélyebbre szívja magába a halál.

Lidérc tudomásul vette, hogy Kicsi Ida meghalt, de ő sose volt odáig Kicsi Idáért – kétségtelenül jobban szerette Lynelle-t –, így viszonylag jól viselte a halálát.

Egy napon a konyhában ülve lapozgattam egy csomagküldő katalógust. Láttam, hogy flanel hálóingeket kínálnak férfiaknak és nőknek.

Rendeltem belőlük egy sorozatot. Ahogy meghozták, este belebújtam az egyikbe, aztán kivittem Nagy Remonának az egyik női hálóinget.

Itt tisztázni szeretném, hogy Nagy Remonát nem a daliás termete miatt hívják így, hanem mert ő az egész birtok nagymamája. Éppenséggel Édest is szólíthatták volna Nagyinkónak, ha engedte volna.

Szóval, hogy folytassam a mesémet, kimentem ehhez a pinduri asszonyhoz, aki már copfba fonta éjszakára a hosszú fehér haját, és azt mondtam:

„Gyere, aludj velem. Szükségem van rád. Most, hogy Kicsi Ida elment, egyedül maradtam Lidérccel."

Nagy Ramona sokáig csak nézett. A szeme olyan volt, mint két aprópénz. De aztán felcsillant benne egy kis tűz. Elvette tőlem a hálóinget, megszemlélte, és miután kielégítőnek találta, bejött velem a házba.

Attól kezdve együtt aludtunk abban a nagy ágyban, összesimulva, mint a flanelbe csomagolt kanalak. Nagy Ramona ugyanolyan ágytársam lett, mint amilyen Kicsi Ida volt.

Nagy Remonának volt a legselymesebb bőre az egész világon. Mivel soha életében nem vágta le a haját, hatalmas sörénye nőtt, amit az ágy szélén ülve font be éjszakára.

Én is odaültem mellé, míg végigcsinálta a szertartást. Közben megbeszéltük az eltelt napot, aztán elmondtuk az imát.

Kicsi Idával meglehetősen nagyvonalúan kezeltük az imádkozást, de Nagy Remonánál egy füst alatt imádkozni kellett mindenkiért. Elmondtunk három Üdvözlégyet, három Miatyánkot, és sose mulasztottuk el hozzátenni:

Adj, Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek, és az örök világosság fényeskedjék nekik!

Aztán arról diskuráltunk, micsoda áldás volt Kicsi Idának, hogy sose kellett ismernie az igazi aggkort vagy a szenvedést, és most bizonyosan fent van Istennél. Akárcsak Lynelle.

Végül Nagy Ramona megkérdezte, velünk van-e Lidérc, majd azt mondta:

„Hát akkor szólj Lidércnek, hogy most már ideje aludni!” – mire Lidérc ledőlt mellém, mondhatni belém olvadt, aztán elaludtunk.

Több hónap elteltével félig-meddig megnyugodtam, és ezt kizárólag Nagy Remonának köszönhettem. Mennyire elképedtem, mikor megtudtam, hogy Ótata, a Csűrlakók, sőt még Jasmine és Lolly is engem dicsér hogy milyen jó vagyok Nagy Remonához a gyászában! Pedig épp hogy Nagy Ramona oltalmazott attól a sötét rémülettől, amely Lynelle halálával ütötte fel bennem a fejét, és Kicsi Ida elvesztése óta még jobban elhatalmasodott.

Rákaptam a közös mocsári horgászásokra Ótatával, holott korábban nem voltam odáig értük. Most tetszett, ahogy a rúddal hajtottuk magunkat a bödönhajóban. Néha elhagytuk a szokott területünket, és mélyen bemerészkedtünk a mocsárba, amely nem keltett bennem félelmet, csak kíváncsiságot, hogy megtalálhatnánk-e vajon Manfred Blackwood szigetét? Nem találtuk meg.

Egy kései délutánon rábukkantunk egy hatalmas vén ciprusra, amelybe helyenként belenőtt a törzsére kötött rozsdás vaslánc. Egy jelet is hasítottak a kérgébe, amely mintha nyíl lett volna. Vénséges fa volt, a lánc nagy szemekből készük. Tovább akartam menni arra, amelyre a nyíl mutat, de Ótata azt mondta, nem, késő́re jár, különben sincs arrafelé semmi, viszont eltévedhetnénk.

Nekem mindegy volt, mert nem egészen hittem, amit Manfredról és a Remetelakról összehordtak, különben is ragadtam a nyirkos melegtől, így hát hazaindultunk.

Majd elérkezett a húshagyó kedd, vagyis Édesnek be kellett menni New Orleansba a testvéréhez, Ruthie-hoz, és az idén igazán nem akart menni.

Azt mondta, gyengén érzi magát, nincsen étvágya, nem kívánja még a Háromkirályok tortáját[2] sem, amelyet akkor már naponta küldözgettek New Orleansból. Attól tartott, hogy influenza kerülgeti.

Ám végül mégis úgy döntött, hogy bemegy a városba a paradéra, mert Ruthie annyira számított rá, és nem akarta, hogy az öreg nagynénik, nagybácsik és az unokatestvérek hada hiába várja.

Nem mentem vele, pedig kért. Habár a köhögése rosszabbodott (naponta felhívta Ótatát, és általában én is beszéltem vele), bent töltötte az egész karnevált.

Hamvazószerdán, nagyböjt első napján tért haza, és még ugyanazon a napon elment orvoshoz, anélkül, hogy nyaggatnunk kellett volna. Rettentő csúnyán köhögött.

Szerintem amint megröntgenezték, azon nyomban tudták, hogy rák, de meg kellett csinálniuk a CT-t, aztán a bronchoszkópiát, végül pedig a agyanyám hátába döfött tűvel sejtmintát kellett venni. Ez kínos napokat jelentett a kórházban, de mire elkészült a kórlelet, Édes már olyan nehezen lélegzett, hogy oxigénre kellett kapcsolni, és morfiumot adtak neki hogy enyhítsék a fulladás érzését. Egész idő alatt félálomban szendergett.

Végül velünk is közölték a szobája előtt a folyosón, hogy lymphoma van mindkét tüdejében, amely áttétes, vagyis Édes egész szervezetét elárasztotta a rák, és legfeljebb egy-két napja lehet hátra. Nem volt abban az állapotban, hogy eldönthesse, próbálkozzanak-e kemoterápiával. Kómába esett, a vérnyomása egyfolytában csökkent, a tüdeje alig működött.

Úgyszólván észrevétlenül röppent el a tizennyolcadik születésnapom. Az volt benne az egyetlen esemény, hogy kaptam egy új kistehert, és rögtön robogtam is vissza vele a kórházba, hogy Édes ágya mellett lehessek.

Ótata elhúzódó sokkos állapotba került.

Ez a magas, derekas ember, az örök döntéshozó, reszkető roncsa lett régi önmagának. Ruthie néni, Édes nagynénéi, nagybátyái, unokatestvérei egymásnak adták a kilincset, de Ótata csak hallgatott vigasztalhatatlanul.

[2] Kalácstésztából font koszorú, karneváli színű – bíbor-zöld-arany – cukormázzal díszítve. *(A fordító)*

Ótatával, Jasmine-nal és Lollyval váltottuk egymást a betegszobában.

Édes szeme egyszer csak kinyílt, és nem akart becsukódni. Lélegzete gépies lett, mintha semmi köze se lenne mellkasának ütemes mozgásához.

Nem vettem tudomást Lidércről. Értelmetlennek láttam, mert ahhoz a gyermekkorhoz tartozott, amelyet meg kellett tagadnom. Még a látását se bírtam. Gyűlöltem bamba ártatlanságát, kérdő tekintetét. Éreztem, hogy a közelemben lebzsel. Mikor már nem bírtam tovább, lementem a furgonhoz, és közöltem vele, hogy most szomorú dolog történik, ugyanaz, ami Lynelle-lel és Kicsi Idával történt. Édes elmegy.

„Ez rossz, Lidérc!" – mondtam. – „Ez borzasztó! Édes nem fog felébredni!" – Elszomorodott, könnyeket láttam a szemében, bár lehet, hogy csak engem utánozott.

„Menj innen, Lidérc!" – mondtam. – „Viselkedj tisztességesen és illedelmesen! Maradj csendben, hogy figyelhessem Édest, úgy, ahogy kell!" – Ez mintha hatott volna rá, mert felhagyott a nyaggatásommal, de így is éjjel-nappal éreztem a közelemben.

Mikor eljött az ideje, hogy lekapcsolják az oxigént, az egyetlent, ami még életben tartotta Édest, Ótata nem bírt megmaradni a szobában.

Én bent voltam. Hogy Lidérc ott volt-e, nem tudom. Ruthie néni és az ápolónő megkapta az utasítást az orvostól. Bent volt Jasmine, Lolly és Nagy Ramona.

Nagy Ramona azt mondta, álljak az ágy fejéhez, és fogjam meg Édes kezét.

Levették az oxigénmaszkot, és Édes nem kezdett fuldokolni, csak egy mélyet lélegzett, aztán résnyire nyílt a szája, és vér buggyant ki az állára. Iszonyú volt. Erre senki sem számított. Úgy rémlik, Ruthie néni összeomlott. Valaki nyugtatgatta. Én csak Édest figyeltem. Felmarkoltam egy köteg papír zsebkendőt, és törülgetni kezdtem a vért, miközben azt mondtam: „Majd én elintézem, Édes!"

De egyre több lett a vér, aztán Édes nyelve előbújt az ajkak résén, tolta ki magából a vért. Valakitől kaptam egy vizes törülközőt, azzal fogtam fel a vért. „Nincs semmi baj, Édes!" – mondtam. – „Majd én elintézem!" Édes nagyon lassan lélegzett még négyet-ötöt, aztán nem lélegzett többé. Nagy Ramona rám szólt, hogy zárjam le a szemét. Ezt is tettem.

Bejött az orvos, és hivatalosan megállapította, hogy nagyanyám

meghalt. Akkor kimentem a folyosóra.

Borzasztó lelkesedés töltött el. Így visszanézve már látom, hogy volt benne valami eszelős: iszonyú, ocsmány módon biztonságban tudni magamat Édes halálának következményeitől, hiszen itt volt köröttünk az egyenletes neonfényben fürdő, oltalmazó, óriási kórház, a közelben a nővérszoba. Vad és kéjes érzés volt. Mintha nem létezne földi teher. Akkora megkönnyebbülés, hogy eltűnt a talpam alól a csempés padló.

Patsy ott volt, a falat támasztotta, mint egy két lábra állt klisé a tupírozott sárga bozontjával, az egyik rojtos fehér bőrszerkójában, fehér tűsarkú csizmában, villogó gyöngyházra festett körmökkel.

Ahogy rámeredtem arra a maszkká mázolt arcára, akkor hasított belém, hogy egyszer se jött be a kórházba. Hangtalan dadogás után sikerült kinyögnöm:

„Meghalt."

„Nem hiszem el!" – vágta rá vadul Patsy. – „Hamvazószerdán még láttam!"

Elmagyaráztam, hogy lekapcsolták az oxigénről, de nagyon békés halála volt: nem fuldokolt, nem szenvedett, nem is tudatosodott benne a veszély, egy percig sem kellett félnie.

Patsy váratlanul megdühödött. Hangos sziszegesse tompított hangon (közel voltunk a nővérszobához) felelősségre vont, amiért nem tájékoztattuk, hogy lekapcsoltatjuk az oxigént, és hogy tehettünk ilyet vele (mármint természetesen Patsyvel); Édes az ő anyja volt, minket ki jogosított fel erre?

Befordult a sarkon Ótata, aki a látogatók váróterméből jött. Még sose láttam olyan dühösnek. Megpördítette Patsyt, hogy szemközt legyenek, és azt mondta neki, hogy takarodjon a kórházból, vagy megöli. Majd rám nézett. Reszketett minden porcikája, némán fuldokolt. Aztán bement Édeshez.

Patsy egy lépést tett az anyja szobája felé, de megtorpant, felém fordult, és komisz szóáradatot zúdított rám. Ilyeneket mondott: „Mert persze mindig te vagy a lényeg. Te persze ott voltál, mi? Ó, igen, Tarquin, örökké Tarquin!" Már nem emlékszem pontosan a szavaira. Gyülekeztek Édes rokonai, Patsy elhúzott.

Kijöttem a kórházból, beültem a kisteherbe. Homályosan érzékeltem,

hogy Jasmine felkapaszkodik mellém. Elhajtottam a Piripócs vendéglőbe, bementem, rendeltem egy kazal pekándiós palacsintát, vastagon meglocsoltam vajjal, és addig ettem, míg a hányinger kerülgetett.

Velem szemben Jasmine egy bögre feketekávét szorongatott és csikkről gyújtotta a cigarettát. Sötét arca tökéletesen egykedvű volt. Azt mondta határozottan és nagyon nyugodtan:

„Körülbelül két hetet szenvedett. Február tizenhetedikén volt húshagyó kedd. Ma március tizennegyedike van. Ennyit szenvedett igazán. Ez nem olyan rossz."

Nem bírtam szólni, de mikor megjelent a pincér, rendeltem még pekános palacsintát, és annyi vajat locsoltam rájuk, hogy szó szerint úsztak benne. Jasmine meg csak cigarettázott tovább.

A New Orleans-i temetkezési vállalkozó kitűnő munkát végzett. Olyan tökéletesen sminkelte ki Édest, hogy gyönyörű volt a szaténnal bélelt koporsóban: egy kis igazítás a szemöldökceruzával, amelyet nagyanyám mindig használt, egy leheletnyi a kedvenc Revlon rúzsból. Bézs gabardinruhájában volt, amelyet a tavaszi idegenvezetésekhez viselt, gallérján fehér orchideával.

Queen néni vigasztalhatatlan volt. Egymást támogattuk a szertartás közben.

Mielőtt lezárták a koporsót, Ótata lecsatolta a felesége nyakából a gyöngyöt, és lehúzta az ujjáról a karikagyűrűt. Azt mondta, ezeket el akarja tenni. Nagyot sóhajtott, lehajolt, a családból utolsónak megcsókolta Édest. Aztán lezárták a koporsót.

Alighogy lecsukódott a fedél, Patsy zokogni kezdett. Darabokra tört az a maszkká festett arca. Egyszerűen kiborult. Szívfacsaró volt hallani, ahogy sír, jajgat, és azt kiabálja: „Anyu, anyu!", miközben a koporsóvivők fölemelték és kivitték Édest. „Anyu, anyu!", zokogta Patsy, az a hülye Seymour meg csak fogta a vállát nagy lagymatagon, és pisszegett, mintha joga lenne hozzá. Átkaroltam Patsyt, aki a nyakamba borult, és görcsösen szorított. Egyfolytában sírt, míg mentünk a metairie-i temetőbe, majd azt mondta, ő nem bír kiszállni az autóból, nem bír odaállni a sírhoz. Nem tudtam, mit tegyek. Vele maradtam, és öleltem magamhoz. Hallottam és láttam az embereket a sír mellett, de Patsyvel maradtam az autóban.

A hosszú hazaúton Patsy kisírta magát, aztán a vállamra dőlt, és elaludt.

Ébredés után felnézett rám – már akkor jó hat láb magas voltam –, és halkan, álmosan mondta:

„Quinn, ő volt az egyetlen ember, akit igazán érdekeltem.”

Este Patsy és Seymour olyan fülsiketítően zenéltek, amelyhez fogható hangerő még sose hallatszott a garázsból. Jasmine és Lolly tajtékzott. Ótata mintha nem hallotta volna, vagy nem érdekelte.

Körülbelül két nap múlva, midőn ismét előhozatta a bőröndjeit a csomagoláshoz, Queen néni közölte velem, hogy azt szeretné, ha egyetemre mennék. Keres nekem egy újabb házitanárt – olyan fényes koponyát, mint Lynelle –, aki felkészíthet a legjobb iskolákhoz.

Azt feleltem, hogy nem óhajtom kitenni a lábamat Blackwood Manorból. A néni csak mosolygott, és azt mondta, meggondolom én még magamat.

„Még szakállad sincsen, bébi! A szemem láttára nősz ki az ingedből, és a cipőd mérete húszas lehet, ha van még érzékem az ilyesmihez. Hidd el, izgalmas dolgok állnak előtted!”

Mosolyogtam. Még mindig éreztem azt a borzasztó részegséget, azt a kegyetlen izgalmat, amely Édes temetésén töltött el. Nem igazán érdekelt sem az, hogy növésben vagyok, sem a többi.

„Ha igazán beléd lövell a tesztoszteron, látni akarod majd az egész világot!” – folytatta Queen néni. – „Akkor Lidérc sem lesz olyan varázslatos, mint most.”

Másnap elutazott New Yorkba. Onnan indult egy másik géppel Jeruzsálembe, ahol évek óta nem járt. Nem emlékszem, hogy Jeruzsálem után mi volt az úti célja, csak arra, hogy sokáig nem jött haza.

Körülbelül egy héttel a temetés után Ótata talált nagyanyám tükörasztalában egy kézzel írott végrendeletet, amelyben Édes az összes ékszerét és ruháját Patsyre hagyta.

Ott voltunk a konyhában, amikor nagyapám felolvasta ezeket a szavakat: „Egyetlen lányomnak, az én édes, drága kislányomnak.” Aztán átadta a végrendeletet Patsynek, és elfordította a tekintetét. Ugyanolyan élettelen, fémes hártya ült a szemén, mint Nagy Remonáén Kicsi Ida halála után.

Az a hártya nem is szívódott fel többé.

Alapítványi vagyon is maradt Patsyre, mormolta nagyapám, de azt hivatalosan kell elintézni a bankban. Elővett egy borítékot, amelyben apró

polaroid felvételek voltak. Édes lefotózta minden ékszerét, amelyeket írásban is azonosított a képek színén és fonákján.

„Ja, csak az a pénz úgyszólván semmi” – mondta Patsy, miközben a táskájába gyűrte a fényképeket és a végrendeletet. – „Havi ezer, ami lehetett nagy zsé harminc éve, de ma bakfitty. Azt pedig itt és most közlöm, hogy követelem az anyám holmiját.”

Ótata kihúzta a nadrágzsebéből a gyöngysort, és odalökte Patsynek, aki el is tette. De mikor a karikagyűrűre került sor, nagyapám azt mondta: „Ezt megtartom” – mire Patsy vállat vont, és kiment a szobából.

Ótata napokig nem csinált semmit, csak ült a konyhaasztalnál, rendre eltolta maga elől az ételt, és elengedte a füle mellett a kérdéseket, úgyhogy Jasmine, Lolly és Clem vette át Blackwood Farm irányítását.

Nekem is jutott a munkából. Mialatt először vezettem körbe a turistákat Blackwood Farmon, és legjobb tehetségem szerint igyekeztem elbűvölni őket, fokozatosan rájöttem, hogy kezd megtörni a tébolyult igézet, amely átsegített Édes temetésén, és elősötétlik a résein a halálos félelem.

Mindig a sarkamban járt, mindig készen, hogy rám vesse magát. Elfoglaltam magamat, amennyire tudtam. Átnéztem a menüket Jasmine-nal és Lollyval, megkóstoltam a hollandi öntetet és a béarni mártást, porcelánmárkát választottam, csevegtem a vendégekkel, akik visszatértek hozzánk évfordulókat ünnepelni, sőt még takarítottam is a szobákban, ha azt követelte az ütemterv, és vezettem a pázsiton a motoros fűnyírót.

Néztem a Csűrlakókat, ahogy kiültetik a kései virágokat – a nenyúlj-hozzámot, a cineát, a hibiszkuszt –, és elöntött a kétségbeesett, érzelmes düh. Tíz körömmel kapaszkodtam Blackwood Manor látomásába, és mindenbe, amit jelent.

Végigmentem elöl a hosszú pekándió-allén, visszanéztem a házra, hogy magamba véssem a drága képet, és megpróbáltam elképzelni, hogyan érzékelhetik az új vendégek.

Szobáról szobára jártam, ellenőriztem a pipereholmit, a párnákat, a kandallópárkányok porcelánnippjeit, és a portrékat, leginkább a híres portrékat. Mikor megérkezett Édesé – fénykép után készítette el egy New Orleans-i festő –, leakasztottam a földszinten a jobb hátsó hálószobában a tükröt, és a helyére tettem a portrét.

Utólag úgy vélem, kegyetlenség volt megmutatni azt a festményt

Ótatának, de ő ugyanolyan tompán nézett rá, mint minden másra.

Egy napon megköszörülte a torkát, és azt kérdezte fojtott hangon Lollytól és Jasmine-tól, hogy nem vinnék-e ki Édessel közös szobájából a felesége ékszereit, ruháit, nem vinnék-e át Patsy szobájába az istálló felett? Semmit se akarok látni magamnál, ami Patsyé.

Nagyanyám ruhatárához tartozott két nercbunda, gyönyörű báli toalettek Édes fiatalságából, amelyekben húshagyó keddi mulatságokon táncolt, az esküvői ruhája, és elegáns kosztümök, amelyek évek óta kimentek a divatból. Számos gyémántos és néhány smaragdos ékszerének többségét az anyjától, illetve rajta keresztül a nagyanyjától örökölte. Voltak köztük darabok, amelyeket csak a Blackwood Manorban tartott esküvőkön vett fel, voltak kedvencek – főleg gyöngyök –, amelyeket minden nap viselt.

Egy korai reggelen, miközben Ótata félálomban kornyadozott a hideg zabkásája fölött, Patsy szép csendben bepakolta mindezt a furgonjába, és elhajtott. Nem értettem, miért csinálja, bár annyit a többiekhez hasonlóan én is tudtam, hogy Seymournak, Patsy vacak háttérzenekarának és kiszolgált szeretőjének van New Orleansban egy hédere. Úgy véltem anyám oda akarja vinni a ruhákat.

Két héttel később Patsy vadonatúj furgonnal érkezett haza, amelyre már rá is volt festve a neve. Ő és Seymour (a vacak) új dobfelszerelést és új elektromos gitárt pakoltak ki a furgonból, aztán magukra zárták az ajtót, és gyakorolni kezdtek teljes hangerővel. Új erősítőjük is volt.

Ótata tudott róla, mert Jasmine és Lolly a szúnyoghálós ajtónál tették a megjegyzéseket, és mikor Patsy bejött vacsora után a konyhába, Ótata elkapta a karját, és követelte, hogy mondja meg, honnan vette a pénzt az új felszerelésre.

Hangja rekedt volt a hosszú hallgatástól, a tekintete réveteg és eszelős.

Életem legförtelmesebb veszekedése következett.

Patsy nem csinált titkot belőle, hogy eladott mindent, amit Édes hagyott rá, még az esküvői ruhát, a családi ékszereket meg az emléktárgyakat is, és mikor Ótata nekiment, felkapott egy nagy kést.

„Csak úgy belapátoltattad azt a cuccot a szobámba!” – visította. – ”Odatalicskáztattad, és bevilláztattad a szekrényeimbe, mint egy csomó trágyát!”

„Eladtad az anyád menyasszonyi ruháját, eladtad a gyémántjait!” –

üvöltötte Ótata. – „Szörnyeteg vagy! Sose lett volna szabad megszületned!”

Közéjük vetettem magamat, és könyörögtem, hogy hagyják abba, mert meghallják a házban a vendégek; ezt be kell fejezni! Ótata megrázta a fejét, és kiment a hátsó ajtón a csűr felé. Később láttam, ahogy ül egy hintaszékben, cigarettázik, és a sötétséget bámulja.

Ami Patsyt illeti, ő kirámolt néhány ruhát az emeleti első hálószobájából, ahova hébe-hóba beköltözött. Követelte, hogy segítsek neki, és mikor vonakodtam, mert nem akartam a közelében lenni, azt mondta, hogy elkényeztetett undok taknyos pubika vagyok, továbbá puhány kis buzi. „Nem volt a legfényesebb ötletem, amikor megszültelek” – tájékoztatott, mielőtt elindult a csigalépcsőhöz. – „Meg kellett volna szabadulnom tőled!” – ordította vissza. – „Kurvára sajnálom, hogy a végén nem azt csináltam, amit akartam!”

Abban a pillanatban hasra esett a saját lábában. Megláttam mellette Lidércet, ahogy Patsynek háttal mosolyog rám. „Aúúú!” – kiáltotta Patsy. A ruhák lepotyogtak a lépcsőn, ő is csak nagy üggyel-bajjal állhatott meg a felső foknál. Rohantam, hogy felsegítsem. Úgy nézett rám, mint aki ölni tudna, és abban a pillanatban megértettem, hogy Lidérc lökte meg vagy buktatta fel.

Iszonyú felismerés volt. Gyorsan összekapkodtam a ruhákat, és azt mondtam: „Lekísérlek.” Azt az arcot – a gyanakvás és a lelkesedés, a tisztelet és a gyűlölet beteges keverékét – sose fogom elfelejteni. De hogy a szívében mi volt, azt nem tudhatom.

Féltem Lidérctől. Féltem, hogy mit tehet még.

Segítettem levinni Patsy holmiját a furgonhoz, hadd lássa Lidérc, hogy nem akarok rosszat az anyámnak. Patsy elhúzott, miután közölte, hogy sose jön vissza, de persze két hét múlva megint itt volt, és követelte hogy a nagy házban lakhasson, mert elfogyott a pénze, és nem mehetett máshova, csakis haza.

Este, mihelyt Patsy hallótávolságon kívül került, megkérdeztem Lidérctől: „Mit műveltél? Majdnem lezuhant miattad a lépcsőn!” Nem felelt. Olyan volt, mintha bujkálna. Bár amint felmentem a szobámba, és a számítógépemhez ültem, tüstént megragadta a kezemet, és leírta:

«Patsy bánt téged. Nem szeretem Patsyt.»

«Ez nem azt jelenti, hogy bánthatod», írtam, és fennhangon is

kimondtam a szavakat.

Hihetetlen erővel markolta meg a kezemet.

«Megállítottam Patsyt», felelte.

«Majdnem megölted Patsyt!» – tiltakoztam. «Sose bántsál senkit! Ez nem tréfa!»

«Nem tréfa» – írta. – «Nem bántott tovább.»

«Ha bántasz másokat» – írtam – «nem foglak szeretni. »

Csend és hideg lett a szobában. Aztán Lidérc kikapcsolta telepatikusan a számítógépet. Aztán jött az ölelés, és vele valami szerető, lanyha melegség. Bizonytalan viszolygást keltett bennem, hogy élvezem ezt az ölelést, és hirtelen megriadtam, hogy a gyönyör át fog csapni kéjes élvezetbe. Nem emlékszem, hogy bármikor is lettek volna hasonló riadalmaim.

Patsy buzinak nevezett. Talán az is vagyok. Talán abba az irányba tartok. Talán Lidérc tudja. Lidérc és én, együtt. Alattomos félelem fogott el. Ez halálos bűn volna.

„Ne légy szomorú, Lidérc!” – suttogtam. – „Így is túl sok szomorúság van itthon. Most menj el! Menj el, hadd gondolkozzak!”

A következő hetekben Patsy folyton úgy nézett rám, mint egy idegenre, de mivel nem akartam bevallani, hogy közöm lenne a lépcsőn történtekhez, nem kérdezhettem meg, mit érez.

Az egész ház tudta, hogy reggelenként hány és öklendezik a fürdőszobájában. Állandóan a konyha körül lebzselt, habár azt állította, hogy minden étel undorítja. Ótata, akit ezzel elűzött az asztaltól, hosszú órákat töltött a csűrben.

Nem akart beszélni az emberekkel. Senkivel sem akart beszélni. Ült a televízió előtt, gyömbérsört ivott, de nem látott és nem hallott semmit.

Majd egy estén, amikor Patsy későn jött haza, és azzal állított be a konyhába, hogy rosszul van, Jasmine csináljon neki valamilyen vacsorát, Ótata leült vele szemközt az asztalhoz, majd rám szólt, hogy menjek ki.

„Hadd maradjon csak, ha közölni akarsz valamit” – mondta Patsy. – „Na, halljam, ki vele.”

Nem is tudtam, mit tegyek. Kimentem a folyosóra, és a hátsó ajtónak dőltem. Innen láttam Patsy arcát, nagyapám tarkóját, és hallottam minden szót.

„Ötvenezer dollárt adok érte” – mondta Ótata.

Patsy egy teljes percig bámult rá, aztán megkérdezte:

„Miről beszélsz?”

„Tudom, hogy terhes vagy” – mondta nagyapám. – „Ötvenezer dollár. És itt hagyod a kicsit nálunk.”

„Te bolond vénember!” – mondta anyám. – „Hatvanöt éves vagy. Mihez kezdenél egy csecsemővel? Gondolod, hogy végigcsinálom még egyszer ötven rongyért?”

„Százezer dollár” – mondta nagyapám higgadtan. Majd pedig: – „Kétszázezer dollár, Patsy Blackwood, azon a napon, amelyen megszületik, és írásban lemondasz róla a javamra”.

Patsy felpattant, és gyilkosan meredt rá.

„Mi a fenének nem mondtad tegnap!” – ordította. – „Mi a fenének nem ma reggel mondtad?” – Ökölbe szorította a kezét, és toporzékolt. – „Verjen meg az Isten, te bolond vénember!” – Sarkon fordult, kirohant a konyhából, bevágta a szúnyoghálós ajtót. Ótata feje lehorgadt. Bementem a konyhába, megálltam mellette.

„Már megszabadult tőle” – mondta nagyapám megsemmisülten. Egy szóval sem említette többé az esetet. Hallgatott tovább.

Patsy pár napig betegen feküdt a szobájában, mely idő alatt Jasmine főzött rá és ápolta, majd beült az új furgonjába, és elhúzott egy újabb vidéki haknira.

Nagyon kíváncsi voltam, hogy akkor Patsy most azonnal teherbe fog esni a kétszázezer dollárért? Milyen lesz egy pici húg vagy öcs? Komolyan tudni szerettem volna.

Ótata magányosan dolgozgatott a ház körül. Fehérre festette a kerítést ott, ahol kellett, visszavágta az azáleákat. Tavaszi virágokat ültetett. Kibővítette a kerti gruppokat, amelyek még sose ragyogtak így. A vörös gólyaorr volt a kedvence, amely ugyan nem sokáig maradt meg a hőségben, nagyapám mégis rengeteget ültetett az ágyasokba, és gyakran hátralépett, hogy jobban lássa az összhatást.

Egy kis ideig, egy kurta kis ideig úgy tűnt, rendbe jönnek a dolgok. Az öröm még nem szökött meg mindenestől Blackwood Manorból. Lidérc rendesen viselkedett, ám arca tükrözte szorongásomat és erősödő vívódásomat. A félelem kezdett az eszem fölé kerekedni.

Mitől féltem? Gondolom, a haláltól. Szerettem volna látni Kicsi Ida

szellemét, de hiába vártam. Nagy Ramona azt mondta, hogy aki fölment a mennyekbe, nem jelenik meg többé az embereknek, ha csak nincs nagyon nyomós oka arra, hogy a lelke hazajárjon. Még egyszer utoljára szerettem volna látni Kicsi Idát. Tudtam, hogy Édes nem fog megjelenni, de Kicsi Idában hittem valamiért. Vajon meddig fekhetett holtan az ágyamban?

Így folydogált Blackwoodban az élet.

Nagy Ramona, Jasmine és Lolly a tőlük megszokott hibátlansággal vezették a konyhát, magabiztosan kalauzolták a vendégeket. Ótata belevetette magát a javítgatásba és a karbantartásokba, hogy kellően fáradtan zuhanhasson este nyolckor az ágyba.

Nagy Ramona minden tőle telhetőt megtett a hangulat javítására. Megsütötte összes „titkos receptjét", sőt még Patsytól is kihízelegte, hogy néhányszor vacsorázzon velem (amikor Ótatának házon kívül akadt dolga), mintha úgy érezte volna, hogy szükségem van Patsyre, pedig megmondom őszintén, nem volt.

Voltak érdekes vendégeink, Queen néni szerető hangú leveleket írt. Húsvétkor hatalmas büfét rendeztünk, amely több mérföldes körzetből Blackwoodba csalta az embereket, és zene szólt a pázsiton.

Ótata nem sokat segített ezen a húsvéton, de ennek mindenki megértette az okát. Megjelent elegáns fehér lenvászon öltönyében, de inkább csak üldögélt egy székben, nézte a táncolókat, és olyan élettelennek tűnt, mint akiből elszállt a lélek. A szeme besüppedt, a bőre megsárgult.

Olyan volt, mint aki látomásban részesült, és azóta nem érdekli a földi élet.

Ha ránéztem, összeszorult a torkom. Éreztem, hogy dobol a szívem. A fülemben hallottam a vér lüktetését. Az ég tökéletesen kék volt, a levegő langyos, a kis zenekar édesen muzsikált, de az én fogam vacogott.

A tánctér közepén Lidérc ropta. Nagyon tömör volt, és olyan mellényes fehér öltönyt viselt, mint én. Nem érdekelte, látom-e. Ide-oda kígyózott a táncolók között. Aztán rám szögezte a szemét, és elszomorodott. Megtorpant, felém nyújtotta a két karját. Arcára pecsétet ütött a bánat, és ez nem volt tükörkép, mert tudtam, hogy az én arcom üres a félelemtől.

„Senki sem láthat!" – suttogtam, és váratlanul idegennek tűnt mindenki, úgy mint a templomban, Lynelle gyászmiséjén, vagy inkább szörnyetegnek éreztem magamat, amiért láthatom Lidércet, a szörnyeteget, a

familiárisomat. Úgy rémlett, számomra nincs melegség vagy vigasz.

Édesre gondoltam a New Orleans-i kriptában. Ha odamennék a sírbolt ajtajához, formalinszagot éreznék? Vagy valami rosszabbat?

Otthagytam őket, lebaktattam a régi temetőhöz. Itt is lebzselt jó pár vendég. Lolly pezsgőt töltögetett nekik. Nem láttam kísérteteket a temetőben. Csak az élőket láttam. Szóltak hozzám Édes unokatestvérei, de nem láttam őket. Azon gondolkoztam, hogy felmegyek Ótata hálószobájába, előveszem a fiókból a pisztolyát, a fejemhez nyomom, és meghúzom a ravaszt. Azt gondoltam:

«Ha ezt teszed, vége a rettegésnek.»

Aztán éreztem Lidérc láthatatlan karjának ölelését. Éreztem, ahogy rám tekeredik. Éreztem valamit, ami Lidérc szívdobbanásának és a szellemvilág melegségének tetszett. Nem volt újdonság számomra ez az élmény. A közelmúltban bűntudatot keltett bennem, de most kétségbeejtően fontosnak tűnt.

Ismét eltöltött az ujjongás, az eszeveszett ujjongás, amelyet Édes kórházi szobájából kijövet éltem át, és könnyek gördültek le az arcomon. Álltam a tölgyfa alatt, azon töprengtem, láthatják-e az élőket a temetői szomorú kísértetek, és sírtam.

„Gyere csak be velem” – mondta Jasmine, és megfogta a vállamat. „Gyere már, Tah-quin! Mozgás!” – Kizárólag akkor szólított a teljes nevemen, amit így ejtett ki: «Tah-quin», ha nagyon komoly volt. Követtem a házba. Rám parancsolt, hogy üljek le a konyhában, és igyak egy pohár pezsgőt.

Vidéki gyerek lévén elég gyakran ittam bort és whiskyt, bár egyszerre sose sokat. Ám most, miután Jasmine kiment, szép csendesen megiszogattam egy egész palack pezsgőt.

Éjszaka borzasztóan rosszul voltam, a fejem úgy fájt, mintha szét akarna robbanni. A húsvéti fogadás véget ért, én hánytam, Nagy Ramona ott állt mellettem, és kategorikusan kijelentette, hogy Jasmine soha többé nem itathat velem bort.

TÍZ

– Ezután hetekig jobban éreztem magamat. Azt hiszem, a folyamatos pánikot nem lehetne kibírni. Összeroppanna tőle az idegrendszer. De ez hullámokban támad, és azt mondhatod magadnak, hogy úgyis vége lesz egyszer.

Visszasüllyedtem egyfajta könnyebben kezelhető, ónos nyomorúságba. Agyamat időnként megrohanták Édes emlékei: a dalolgatása, a főztje, apróságok, jelentéktelen, töredékes csekélységek arról, amiket mondott, és utána úgy elfogott a rettegés, mintha kiállítottak volna egy utca felett a nyolcadik emeleti ablakpárkányra.

Ettől sem felejtettem el, minek nevezett Patsy: puhány, elkapatott, buzi. Nagyon jól tudtam a tévéből, a filmekből és a könyvekből, mit jelent ez, és egyre mélyebben belém rágta magát a kamaszos gyanú, hogy a jellemzés igaz.

Túl jó katolikus voltam a magányos szexuális kísérletezgetéshez, arra pedig nem volt alkalmam, hogy valaki mással folytassak romantikus kísérleteket. Nem hittem el, hogy meg lehet vakulni az önkielégítéstől, de ha ezen tűnődtem, elteltem katolikus szégyenkezéssel.

Viszont éjszakai magömléseim voltak. Ilyenkor zaklatottan, megalázottan ébredtem, és noha azon nyomban elfojtottam annak az emlékét, ami okozta őket, valahol mélyen motoszkált bennem a gyanú, hogy férfiakkal álmodtam.

Nem csoda, ha Ótata kétszáz rongyot ajánlott Patsynek egy kisbabáért. Arra gondolt, hogy sose nősülök meg, sose lesznek gyerekeim. Abból gondolta, hogy rám nézett. Abból, hogy nem tudtam beverni egy szeget,

Ótata azt gondolta, hogy buzi vagyok. Mire gondolhatott, ha azt hallgatta, ahogy a vacsoraasztalnál összehordok hetet-havat az olyan filmekről, mint a *Piros cipők* vagy a *Hoffmann meséi*? Tudta, hogy buzi vagyok. A fene egye meg, valószínűleg mindenki tudta, aki rám nézett!

Lidérc tudta. Lidérc várt. Lidérc a láthatatlan csápok és a lüktető hatalom misztériuma volt. Lidérc buzi volt!

No és az az érzéki ölelése? És hogy attól az öleléstől néha kéjes didergés borzongat végig, mintha valaki visszafelé simogatná minden szőrszálamat, és azt mondaná a testemnek, hogy ébredjen fel?

Volt valami olyan bizalmasság Lidérc kedveskedésében, hogy annak bűnösnek kellett lennie.

Egyfolytában búsultam miatta, és igyekeztem elfoglalni magamat. Dagadt bennem a pánik, megdagadt, lelappadt, és szürkületkor volt a legrosszabb.

Jött a nyár, hosszabbodtak a napok, és velük hosszabbodtak a pánik hullámgyűrűi. Volt, hogy délután négytől este nyolcig kínoztak. Jött a kép, ahogy a koponyámhoz szorítom a pisztolyt, jött a gondolat, hogy ez véget vet a szenvedésnek. Aztán az jutott eszembe, mennyire fájna Ótatának meg Queen néninek, és kivertem a fejemből a gondolatot.

Ekkortájt vezettem be, hogy akár esett, akár fújt, akár voltak vendégek, akár nem, bizonyos lámpákat mindig fel kellett kapcsolni délután négykor.

Kezdtem átvenni Blackwood Manor urának szerepét.

Úgy viselkedtem, mint egy mániákus. Esténként feltettem valamilyen klasszikus zenét a szalonokban meg az ebédlőben, aztán ellenőriztem a virágkompozíciókat, aztán megigazgattam a bútorokat, aztán az összes képet a falakon, és amikor a pánik enyhült egy kicsit, kiültem a konyhába Ótatához.

De nagyapám már nem beszélt. Ült a székében, és bámulta az ajtó szúnyoghálója mögött a semmit. Szörnyű volt a társaságában lenni. A pillantása egyre jobban kiüresedett. Nem egyenesedett fel úgy, mint Nagy Ramona. Nem vigasztalhatott meg, és nem vigasztalhattam meg.

Egy este, amikor sziklaként nyomott a pánik, és mellette még marcangolt a félelem, hogy buzi vagyok, megkérdeztem Ótatától:

„Szerinted Patsy teherbe fog esni még egyszer, hogy eladhassa neked a kisbabát?”

Nagyon furcsa volt, hogy ilyen dolgot kérdezek Ótatától, akivel eddig elég konvencionális hangnemben társalogtunk. Patsyt meg végképp nem szoktam megbeszélni vele.

„Nem, az csak pillanatnyi ötlet volt” – felelte halk, színtelen hangon. – „Azt képzeltem, azt az egyet megmenthetem. Arra gondoltam, ad valami elfoglaltságot a felnevelése. Igazság szerint kétlem, hogy képes lenne kihordani egy gyereket, még akkor se, ha akarná. Túl sokat csináltatott már el, és az legyengíti az asszony méhét.”

Megrázott az őszintesége.

Nem értettem, hogyhogy én élek. Ótata talán pénzt adott Patsynek, hogy hordjon ki. De nem szóltam. Féltem volna megtudni. Ótata hangja túlságosan fémesen és holtan csengett. Kínosan éreztem magamat tőle. Sajnáltam. Erről egyikünk sem beszélt többé.

Aztán végre – végre! – nyolcat ütött az óra. Leülhettem az ágy szélére Nagy Remonával, aki megfésülte, majd ráérősen befonta hosszú, fehér haját. Ilyenkor biztonságban lehettem az árnyékok között. Beszélgettünk, majd lefeküdtünk aludni.

Egyszer délután három óra tájban az első lépcsőn ülve figyeltem a hosszú pekándió-allében a fények változását. Majdnem biztos vagyok benne, hogy egy keddi napon történt. Nem volt társaságunk, az utolsó víkendező vendégek is elutaztak, és még nem érkeztek meg az újak.

Gyűlöltem a csendet. Láttam a fejemnek szögezett fegyvert. Mit tehetnék, hogy ne kelljen állandóan a koponyámra célzó pisztolyra gondolnom? Késő volt, hogy kimenjek horgászni, különben sem akartam összekoszolni magamat a mocsárban, a háznál pedig nem maradt semmi, de semmi elvégzetlen munka.

Lidérc nem volt sehol. Lidérc megtanulta, hogy elkerüljön, ha ilyen fekete kedvem van. Ilyenkor volt fölöttem a legkisebb hatalma. Noha vélhetőleg jött volna, ha hívom, nem akartam látni. Ha azt fontolgattam, hogy főbe lövöm magam, az is eszembe jutott, hogy elég lenne vajon egyetlen golyó kettőnknek?

Nem, nem akartam Lidérc társaságát.

Aztán eszembe jutott, hogy földesúri jogaimat még nem érvényesítettem a padláson. A padlás megmaradt fehér foltnak, én viszont túlságosan öreg vagyok már, hogy bármit is megtilthassanak. Különben sem kérdezem

senkitől. Így hát bementem a házba, és felkapaszkodtam a lépcsőn.

Délután háromkor rengeteg fény jött be a manzárdablakokon. Tisztán láttam a nádbútorokat – egész garnitúrákat, pamlagokat, székeket stb. – és a különböző bőröndöket.

Elsőnek egy akasztós koffert vizsgáltam meg, amely Gravier Blackwoodé volt. Most nyitottan állt, apró akasztóit, fiókjait kiürítették.

Aztán voltak bőröndök, tele ócska ruhákkal, amelyek egyáltalán nem voltak varázslatosak, és megint bőröndök, mindegyiken a Lorraine McQueen név. Csupa új. Mi közöm ehhez? Kell lennie valami régibbnek, ami talán még Manfred szent feleségéé, Virginia Lee-é volt.

Aztán rábukkantam egy hatalmas, bőrpántos kanavász hajóbőröndre, de akkora volt, hogy a fedele kis híján a derekamig ért, holott akkor már hat láb magasra nőttem. A bőrönd nem volt lezárva, a résen kidagadtak az erősen penészszagú ruhák, a tetején a címkére a «Rebecca Stanford» nevet és Blackwood Manor címét írták megfakult tintával.

„Rebecca Stanford!" – mondtam fennhangon. Ki lehet ez? Tisztán hallottam valami surrogást magam mögött – vagy előttem volt? Megálltam, figyeltem. Persze patkányok is lehettek, de Blackwood Manorban nem voltak patkányok. Aztán úgy rémlett, hogy nem is surrogás, egy férfi és egy nő beszélget, valaki vitatkozik... *Úgysem lesz belőle semmi!* Nagyon tisztán hallottam ezeket a szavakat, aztán a nő hangját... *Hidd el, s megteszi!*

Felragasztotta a címkét, gondoltam. Becsomagolta a bőröndjét, felragasztotta a címkét. Várta a férfit, hogy eljöjjön érte. Rebecca Stanford kisasszony.

Honnan jöttek ezek a gondolatok?

Megint hallatszott a hang. Határozott hang. A nyakamon felborzolódott a haj. Élveztem az izgalmat. Szerettem. Mérhetetlenül jobb volt mint a depresszió és a boldogtalanság, mint a pisztolyról és halálról szőtt gondolatok.

Mindjárt megjelenik egy kísértet!, gondoltam. Hangok. Nem, surrogás. Erősebb lesz William hazajáró lelkénél. Erősebb lesz a temetőben lengedező, légies szellemeknél. E miatt a bőrönd miatt fog jönni. Talán Camille néni lesz, akit sokszor láttak, ahogy a lépcsőn ment föl a padlásra.

„Ki vagy te, Rebecca Stanford?" – suttogtam. Csönd. Felnyitottam a bőröndöt. Rendetlenül összehajigált, vastagon penészes ruhák voltak benne,

de más tárgyakat is láttam közöttük: egy ezüst hátú hajkefét, egy ezüst szegélyű fésűt, parfümös flakonokat, amelyekbe beleszáradt az illatszer, csupa foltos, megsötétedett, használhatatlan holmit.

Fölemeltem egy nyaláb ruhát, mire a tárgyak lecsúsztak a bőrönd alsó végébe, ahol találtam egy csomó ékszert: gyöngyöket, brossokat, kámeákat. Olyan nemtörődömséggel dobták be őket a ruhák alá, amit nem értettem, mert a gyöngyök például igaziak voltak, a három kámea, amelyeket sorra kivettem és megnéztem, egy-egy kis mestermű, Queen néninek is nagyon tetszettek volna. Aranykeretbe foglalták őket, a sötét kagylóhéj, amelyből készültek, szépen érvényre juttatta a kontrasztokat.

Miért vannak ezek itt, elhanyagoltan és elfeledetten? Ki hajította őket a penészedő ruhák szemétdombjára, és mikor?

Megint hallatszott az a surrogás és egy másik halk hang, olyan, mint egy lépés. Megpördültem a sarkamon, és a padlásajtóra néztem.

Ott állt Lidérc, és aggódva meredt rám. Nagyon nyomatékosan megrázta a fejét, és hangtalanul mozgó szájjal mondta: Ne!

„De én tudni akarom, ki volt!” – mondtam. Lassan tűnt el, mintha gyenge és ijedt volna. A levegő lehűlt, ami gyakran előfordult Lidérc távozásai után. Nem értettem, miért volt ilyen erőtlen.

De mint gondolhatod, mostanra annyira megszoktam Lidércet, hogy már nem érdekelt. Fölényben éreztem magamat vele szemben. Ebben a percben nem foglalkoztatott.

Elkezdtem kirakosgatni a bőröndben levő ruhákat a mellette levő koffer tetejére. Láttam, hogy csak úgy belegyűrték őket a legnagyobb összevisszaságban. Mostanra tönkre is ment minden, kivéve a kámeákat és a gyöngyöket.

Voltak gyönyörű, sonkaujjú ruhák, bizonyosan még a hosszú szoknyák korából; voltak elkorhadt, régi csipkeblúzok, kettőnek a nyakán finom művű kagylóhéj kámea pompázott; voltak selyempongyolák. Néhánya széthullott amikor megfogtam. Kámeák. Valamennyi Rebekát ábrázolta a kútnál.

„Tehát csak ezt a témát szeretted” – mondtam. – „Róla neveztek el?”

Ismét hallottam a surrogást, és megérintett valami puha, mintha macska törleszkedne a nyakamhoz. Aztán semmi. Semmi, csak a csend, a haldokló délután, és valami rémületféle, amelytől menekülnöm kellett.

Erre nem volt jobb eszköz, mint átkutatni a bőröndöt.

Voltak benne cipellők, amelyek mostanra olyan szikkadtak és göcsörtösek lettek, akár az uszadékfa. Beledobtak a ládába egy nyitott púderos dobozt is, amelyen még ma is érzett egy leheletnyi édes illat. Két törött parfümös üvegcse. Bőrkötésű apró könyv, amelynek oldalain eltűnőben volt az írás fakólila pókhálója.

A penész megevett mindent, tönkretette a cicomát, néhány gyapjúholmit síkos fekete nyálkával vont be.

„Micsoda pazarlás!" – mondtam. Összeszedtem a gyöngysorokat, szám szerint hármat, és az öt kámeát, köztük azt a kettőt, amelyeket a régi blúzokról kellett levennem, aztán lementem kincseimmel, és megkerestem Jasmine-t, aki zöldpaprikát mosott a konyhában a vacsorához.

Elmeséltem, mit találtam, és kiraktam az ékszereket a konyhaasztalra.

„Nem lett volna szabad felmenned!" – mondta Jasmine olyan haragosan, hogy megdöbbentem. – Nagyon elkajszultál mostanában, tudod? Miért nem kérdeztél meg engem, mielőtt felmentél, Tahquin Blackwood?" – És így szapult még sokáig, de én túlságosan elmerültem a kámeákba.

„Azonos téma" – mondtam. – „«Rebeka a kútnál», és mind nagyon szép. Miért hajították be őket ilyen gondatlanul egy bőröndbe? Mit gondolsz, Queen néninek kellenének?" – A néninek legalább tíz kámeája volt, amelyek Rebekát ábrázolták a kútnál. Nem tudtam, honnan vette okét, bár ha történetesen tudom, bizonyosan még az eddiginél is megszállottabb leszek a tudástól.

Vacsoránál beszámoltam Ótatának a felfedezésemről, és megmutattam neki a zsákmányt, de őt ez ugyanolyan hidegen hagyta, mint minden. Miközben Jasmine lekapott a tíz körmömről, mert olyasmibe ütöm az orromat, amihez semmit közöm, Ótata annyit mondott fás hangján:

„A tied minden, amit odafent találsz" – mire Jasmine azon nyomban elhallgatott.

Lefekvésnél odaadtam a gyöngyöket Nagy Remonának, de azt mondta, nem szívesen venné el őket, mert ezeknek története van, mint mindennek abban a hajóbőröndben.

„Tedd el őket addig, míg megnősülsz" – mondta. – „És add oda ezeket a gyöngyöket a feleségednek. De előbb áldasd meg őket a pappal. El ne feledd! Addig ki ne add őket a kezedből, míg meg nem áldattad őket a

pappal!”

„Hát ilyet se hallottam még!” – mondtam. – „Pappal áldatni meg egy gyöngysort?”

Könyörögtem, hogy mesélje el a történetet – tudtam, hogy Nagy Ramona sok mindent tud –, de nem volt hajlandó. Arra hivatkozott hogy különben sem emlékszik már jól, de átláttam rajta, hogy füllent. Aztán gyorsan mondatni kezdte velem az esti imákat.

Az ő okos ötlete volt, hogy azon az estén imádkozzunk el egy egész rózsafüzért, és elmélkedjünk a fájdalmas titkokon. Aztán elmondtuk a bűnvallást, mindezt felajánlva a tisztítótűzben szenvedő szegény lelkekért. Befejezésül elmondtuk a híres imát Mihály arkangyalhoz, hogy védjen meg minket a Gonosszal vívott csatában, aztán lefeküdtünk.

Másnap megírtam Queen néninek a felfedezésemet, és hogy a talált kámeákat beletettem a gyűjteményébe a szalon vitrinjében, a gyöngyök pedig a tükörasztalán vannak, ha igényt tart rájuk. Kértem, hogy mondja el nekem a történetet, amelybe Nagy Ramona nem hajlandó beavatni. Ki volt Rebecca Stanford? Hogyan került a holmija a házunkba?

Visszamentem a padlásra, és felkutattam az egészet. Természetesen találtam csodás dolgokat: régi szecessziós lámpákat, asztalokat, agyontömött, korhadozó foteleket és pamlagokat, sőt még két írógépet is abból az ódon fekete fajtából, ami egy tonnát nyom. Voltak más, jellegtelen ruhás batyuk, amelyek megértek a kidobásra, és egy ősrégi porszívó, amelyet egy múzeumnak kellett volna adományozni.

Ami a nádbútorokat illeti, mindet lehozattam, hogy felújíttassam őket, amit Ótata egy szótlan bólintással engedélyezett. A Csűrlakók örültek, hogy megint van egy új terv, így minden a legnagyobb rendben volt.

Más érdekes nem került elő. Rebecca Stanford volt a padlás rejtélye. Mikor utoljára lejöttem, kivettem a holmija közül a bőrkötésű könyvecskét. Ismét elfogott az a szorongató és idegborzoló érzés. Láttam Lidércet az ajtóban. Ismét a fejét rázta.

Én viszont szerettem ezt az izgalmat, mert kiszorította a reménytelenséget. Másnap csütörtök volt, eseménytelen hétköznap. Megint gomolyogni kezdett bennem a pánik. Ebéd után kimentem járni egyet a pekándió-alléba, a csikorgó gyöngykavicson.

Gyűlöltem az arany fényt, mert máris tompult, míg bennem még sűrűbb

lett a rettegés.

Az első lépcsőhöz érve letelepedtem a grádicsra a Rebecca Stanford bőröndjében talált, bőrkötésű könyvvel, és megpróbáltam kisilabizálni az írást.

Nem tartott sokáig, hogy megfejtsem az első oldalra írott, megdöbbentő nevet: Camille Blackwood! A többi írás úgyszólván olvashatatlan volt, de láthattam, hogy versek.

Camille Blackwood verseskötete! És mindig Camille-t látták a padlás lépcsőjén! Rohantam, hogy beszámoljak Jasmine-nak, aki a hátsó lépcsőn cigarettázott, mire ő ismét nekem esett:

„Tarquin, hagyd békén azt a cuccot! Tedd be a verseskötetet Queen kisasszony szobájába, amíg vissza nem jön!”

De figyelj már ide, Jasmine, szerinted mit keresett Camille hazajáró lelke? Te ugyanúgy láttad, mint én! És miért mondod, hogy hagyjam békén a verseket? Nem érted, hogy elvesztette vagy rossz helyre tette? Úgy viselkedsz, mintha ez nem lenne főbenjáró, pedig az!”

„Kinek főbenjáró?” – vágott vissza. – „Neked? Láttad Camille szellemét a lépcsőn?”

„Te is tudod, hogy kétszer!” – feleltem.

„Akkor hogyan közlöd vele, hogy megtaláltad a könyvét? Ezt szeretném én tudni! Megsúgod az őrangyalodnak, mikor elmondod az esti imát?”

„Nem is rossz ötlet” – állapítottam meg. – „Láttad azt a szellemet, tudom, hogy láttad.”

„Akkor most idefigyelj!” – szólított fel Jasmine. – „Sose láttam azt a kísértetet, csak úgy mondtam. A turisták kedvéért mondtam. Soha életemben nem láttam kísértetet!”

„Úgyis tudom, hogy nem igaz!” – jelentettem ki. – „Szerintem láttad te még Lidércet is. Észrevettem ám, amikor mereszted rá a szemedet! Úgyse teszel lóvá, Jasmine!”

„Ezt a hangot kikérem magamnak, fiam!” – mondta, és ebből tudtam, hogy többet nem szedek ki belőle.

Ismételten felszólított, hogy szabaduljak meg a könyvtől, de nekem más terveim voltak vele. Tudtam, hogy ha halogénlámpa alá tartom az oldalakat, kibetűzhetek a versből valamennyit. De nekem sem türelmem, sem kitartásom nem volt az ilyen aprómunkához.

A könyvet az emeleti szobám asztalán hagytam, aztán visszatértem az első lépcsőhöz, abban reménykedve, hogy jön valami vendég, és megtöri a délután beteges igézetét. A pánik a markába szorított.

„Édes Istenem, akármit megtennék, hogy ettől szabaduljak” – mondtam keserűen. – „Akármit!” – Behunytam a szememet.

„Hol vagy, Lidérc?” – kérdeztem, de ő ugyanúgy nem válaszolt, mint ahogy Isten sem. Aztán mintha enyhült volna kissé a tavaszi hőség, és hűsítő szellő jött a mocsárból. Ebből az irányból szinte sose fújt a szél, így hát megfordultam, és letekintettem a háztól jobbra, a régi temetőre, és mögötte a toronymagas ciprusokra. A mocsár sötét és titokzatos volt, mint mindig. Formátlanul, feketén nyúlt a temető mögött a szemhatárig.

Egy nő jött fölfelé a füves rézsűn, egy kicsike nő. Hosszúkat, határozottakat lépett, jobbjával felfogva sötét szoknyáját.

„Nagyon csinos!” – mondtam. – „Tudtam, hogy az leszel!” Észbe kaptam. Miféle vadakat beszélek? Egyáltalán kihez? Lidérc rángatta a bal kezemet. Megfordultam, ránéztem. Mintha áram ütött volna meg. Lidérc villant egyet, hevesen rázta a fejét, aztán úgy tűnt el, mint mikor kiég a villanykörte.

Tőlem jobbra még mindig jött felfelé a szép fiatal nő. Már látszott hogy mosolyog, és bájosan ódon ruhát visel, magas nyakú, sonkaujjú csipkeblúzt kámeával, földet seprő, magasított derekú, sötét tafotaszoknyát. Melle hetykén ágaskodott, öblös csípője buján ringott járás közben. De jó bőr! Feje búbjára tűzött barna tincsei megmutatták halántékban és homlokban a szép tiszta hajvonalat. Nagy, vidám, sötét szeme volt.

Megérkezett a pázsitnak arra a vízszintes részére, ahol a ház áll, és halkan sóhajtott, mintha kimerítette volna a kapaszkodás a mocsár szélétől. „De téged nem abba a temetőbe temettek, ugye?” – kérdeztem. Ugyanis a legjobb barátságban voltunk.

„Nem” – válaszolta édes, bársonyos hangon. Helyet foglalt mellettem a lépcsőn. Fekete-fehér kámeákat viselt átfúrt fülcimpájában, amelyek rezegtek, ha a mosolygás alig észrevehetően megmozdította a nő fejét. „Te pedig pont olyan jóképű vagy, mint amilyennek mondanak” – közölte velem. – „Kész férfi! Mitől vagy ilyen gondterhelt?” – Ilyen kedvesen szólt hozzám. – „Nem akarod, hogy egy magamfajta csinos lány megmutassa, mire vagy képes?”

„Ki mondta neked, hogy gondterhelt vagyok?” – kérdeztem. Egyszerűen isteni volt, én legalábbis annak láttam. Nemcsak elragadó arccal és nagy szemmel áldotta meg a természet, de hozzá még pajkos volt, pikáns és rafinált. Derekát kétségtelenül fűző szorította arasznyira. Blúzának keményített bodrait tökéletesre vasalták. Tafotaszoknyája csokoládébarnán csillogott a napsugárban, pici lábán elegáns magas szárú cipőt viselt.

„Magamtól tudom, hogy gondterhelt vagy” – válaszolta. – „Sok mindent tudok. Úgy is fogalmazhatnál, hogy mindig tudom, mi van. A dolgok nem olyan egyenes vonalban követik ám egymást, ahogy az élők gondolják. Mindig minden egyszerre történik.” – Két kézzel megragadta a jobbomat, és én újból éreztem azt a veszedelmes áramütést. Kéjes borzongás futkosott rajtam. Előrehajoltam, hogy megcsókoljam a száját.

Incselkedve elhúzódott, majd a karomhoz nyomta a mellét, és azt mondta:

„Menjünk be! Szeretném, ha lámpát gyújtanál.” Logikus kérés volt. Gyűlöltem a délután hosszú árnyékait. Gyújtsunk világot. Gyújtsuk ki a világot.

„Én is gyűlölöm az árnyékot” – mondta.

Egyszerre álltunk fel, bár én egy kicsit szédültem, de nem akartam, hogy észrevegye. Bementünk a ház hűvös csendjébe. A konyhában víz csobogott alig hallhatóan. Délután négy. Még két óráig nem lesz vacsora. Milyen különösnek tűnt a ház! Milyen különös szaga volt – bőrből, virágokból, naftalinból, viaszból kevert szag.

A nappalit másféle pamlagokkal és székekkel rendezték be. A bútorok kerete gyászfeketén csillogott. Igazi viktoriánus bútor, gondoltam. Volt egy antik zongora is, jóval ódonabb a mostaninál. Hangversenyzongora. A sötétítőfüggönyök nehéz sötétkék bársonyból készültek, a csipkefüggönyök kecses pávákat ábrázoltak. Az ablakok nyitva voltak. Milyen szép, ahogy lebegteti a pávákat a szellő! Milyen tökéletes!

Boldog önkívület hullámzott bennem. Cáfolhatatlanul éreztem, hogy az a tiszta szépség, amit látok, és nem számít semmi más.

Mikor átnéztem az ebédlőbe, láttam, hogy az is megváltozott, aranyrojtos barackrózsaszín selyemből vannak a drapériák, az asztal ovális, a közepén virágváza áll. Üde rózsák, természetes kerti rózsák, rövid szárú virágok, rózsaszirmok a politúros asztalon. Nem a virágkereskedő fenséges, fagyos virágai. Csak olyan rózsák, amelyek megszúrhatják a kezünket.

Vízcseppek a kerek vázán.

„Ugye, tündéri?” – kérdezte a nő. – „Magam választottam a kelmét a drapériához. Olyan sok mindent csináltam. Csekélységeket is. Fontos dolgokat is. Ezeket a rózsákat én szedtem a hátsó kertben. Én terveztem a rózsakertet. Addig nem volt rózsakert, amíg nem jöttem én. Akarod látni a rózsakertet?”

A tudatomban megszólalt egy gyönge, tiltakozó hang, hogy Blackwood Farmon nincsen rózsakert, rég átadta a helyét az úszómedencének, de ez érthetetlennek és lényegtelennek tűnt. Otrombaság lett volna, ha szóba hozom.

Feléje fordultam, megmondtam, hogy nem bírom tovább halogatni a csókot. Lehajoltam, a szájára tapasztottam a szájamat. Ó, még álmaimban sem éreztem ilyet! Sose kóstoltam ilyet! Sose tudtam, hogy létezik ilyen! Teste sütött a ruháin át, olyan forró volt, hogy kis híján elélveztem. Átkaroltam, felemeltem, a szoknyáján át az ölének nyomtam a térdemet, és a szájába dugtam a nyelvemet.

Minden önuralmamra szükségem volt, amikor, miután elhúzódott tőlem, a mellemre szorította a tenyerét.

„Quinn, gyújtsd meg a lámpákat a kedvemért!” – mondta. – „A petróleumlámpákat, tudod. Gyújtsd meg őket, és utána olyan boldoggá tesztek, hogy olyan boldog fiatalembert még nem látott a világ!”

„Igen!” – mondtam. Rögtön tudtam, hogy hol vannak a lámpák, Blackwood Manorban mindig tartottunk petróleumlámpákat, mert ennyire kint az Isten háta megett sose tudhattuk, mikor megy el az áram. Megkerestem a tálalószekrényben a petróleumlámpát, az ebédlőasztalra tettem. Levettem az üvegburát, és meggyújtottam a kanócot az öngyújtóval amelyet épp erre a célra tartottam magamnál mindig.

„Tedd az ablakba, drágám!” – kérte a nő. – „Igen, oda, a párkányra aztán menjünk át a szalonba, és gyújtsuk meg ott is a lámpát!”

Szót fogadtam, kiállítottam a lámpát az ablakpárkányra.

„Nem veszélyes ez?” – kérdeztem. – „A csipkefüggöny alatt, ilyen közel a drapériához?”

„Te csak ne izgulj, drágám!” – Fürge léptekkel átvezetett a szalonba, ahol a magas kínai szekrény állt a hallba nyíló két ajtó között. Kivettem a szekrényből a petróleumlámpát, meggyújtottam, majd ugyanúgy az

ablakpárkányra állítottam, mint a másikat a hall túlsó oldalán. A hárfa, az ugyanaz, a nagy, aranyozott hárfa, gondoltam, de minden más megváltozott.

Nagyon különös volt ez a szédülés. Nem mertem arra gondolni, hogy megpróbálkozok nála, mert akkor megtudta volna, mennyire nem értek hozzá, hogyan kell csinálni.

„Te vagy az én drágám!” – mondta. – „Ne bámuld a csinos berendezést. Nem fontos.” – De nekem bámulnom kellett, mert egy perce, amikor kivettem a lámpát a szekrényből, ismerős volt a bútor, most meg már nem, csupa ibolyalila atlasszal kárpitozott, fekete szék, aztán váratlanul egész kórust hallottam, sokaság imádkozta a rózsafüzért!

Gyertyafény vibrált a mennyezeten. Valami nagy baj történt, valami rettenetesen szomorú dolog történt!

Megtántorodtam. Féltem, hogy elesek. Megfordultam. Elöntött a hangok áradata, és a szoba tele volt emberekkel, fekete ruhás emberek ültek fotelekben, pamlagokon, kicsi, összecsukható, aranyozott székeken, és egy férfi zokogott.

Mások sírtak. Ki ez a kislány, aki engem bámul?

Koporsó állt az első ablakok között, nyitott koporsó, a levegő sűrű volt a virágillattól, csorgott belőle a virágillat, a liliomok viaszos illata, és ebből a koporsóból felkelt egy kék ruhás, szőke nő. Egyetlen gyors mozdulattal fölemelkedett, mintha láthatatlan hullám lökné, aztán kilépett a politúros padlóra.

„Lynelle!” – kiáltottam, de nem ő volt, hanem Virginia Lee. Hogyne ismertem volna fel Virginia Lee, a mi áldott Virginia Leenk bájos arcocskáját? A kislány feljajdult: „Mama!” Hogy kelhet fel egy asszony a koporsóból?

„Takarodj ebből a házból!” – kiáltotta Virginia Lee, és vad dühvel kapott a mellettem álló nő felé, majdnem el is érte fehér kezével, ám a mellettem álló nő hangosan sziszegve-fújva visszalökte, Virginia Lee pedig, a mi áldott, édes Virginia Leenk, a mi házi szentünk, Virginia Lee, a koporsó, a bömbölő gyerek, a gyászoló gyülekezet – csak úgy lobbant egyet, és eltűnt.

A kórus elhallgatott, mint mikor az óceán visszarántja magába a hullámot a homokpartról. Üdvözlégy, Mária, malaszttal teljes – aztán

semmi. Szellő, a petróleumlámpa pislákolása az árnyékban, égő olaj szaga.

Annyira szédültem, hogy alig álltam a lábamon. A nő hozzám tapadt.

Körülöttünk robajlott a csend. Mondani akartam valamit. Kérdezni akartam valamit; megpróbáltam formába önteni a gondolatot. Virginia Lee itt volt, de én megint ezt a nőt csókoltam-öleltem, és olyan kemény voltam, hogy az már fájt, már nem bírom sokáig, ez rosszabb, mint magömléses álomból ébredni. Azt hajtogattam:

„Nem, nem engedem, ezt nem tehetem, ez halálos bűn!”

De ő azt felelte:

„Quinn, drága Quinnem! Quinn, te vagy a végzetem!” – Olyan leírhatatlan gyengédséggel mondta! – „Vigyél a szobámba!”

Füst göndörödött a sűrű csipke mögött. Egy asszony halkan, megtörten sírt. A gyermek úgy zokogott, mintha köhögne. Ám a mellettem álló nő mosolygott.

„Könnyű vagyok, kicsi vagyok!” – mondta. – „Látod, milyen vékony a derekam? Látod, milyen kicsi vagyok? Vigyél föl a lépcsőn!”

Körbe és körbe és fel és fel. Az ember nem eshet el a szédüléstől, ha mindig fölfelé megy. Még sose lelkesedtem így. Még sose voltam ilyen erős.

Egy hálószobában voltunk, ahol a falak állása és a boltív mintha az én szobámra hajazott volna, de nem az volt, ez a nő szobája volt, az ő csipkebaldachinja alatt feküdtünk, és a szoba szellős volt, jött be az ablakokon a szellő, mozgatta a csipkét.

„Nohát, nagyfiú!” – mondta, ahogy kicsatolta az övemet, letolta a nadrágomat, és felemelte a szoknyáját. A bőre forró volt. – „Most már tökéletes!” Belecsusszantam! Először! A hőség, a nyomás, a szoros hüvely! Elélveztem, beléje ömlöttem, elélveztem, ő didergett, hozzám szorította a csípőjét, hüvelye megmarkolt, aztán kimerülten hátrahanyatlott, és kurtán, lihegve fölnevetett.

Visszadőltem. Nem érdekelt, hogy füstöt szagolok, nem érdekelt, hogy füstöt látok. Nem érdekelt az emberek futkosása. A nő felém fordult, felkönyökölt, és így szólt:

„Quinn, keresd meg, hogy mi maradt belőlem odakint! Keresd meg a szigetet! Tudd meg, mit tettek velem!” Milyen szenvedélyes és gyönyörű volt, milyen sebzett és törékeny! Bájos arca mellett borzongtak a kámea

fülbevalók. Megérintettem a fülét. Megérintettem azt a helyet, ahol az arany átszúrta. Megérintettem a nyakán a szép fekete-fehér kámeát.

„Rebecca” – mondtam. Mögötte Lidérc állt, és rázta a fejét. Lidérc teljesen élethű volt, Lidérc minden erejét felhasználta.

„Tedd ezt meg nekem!” – mondta. – „Tedd meg nekem, Quinn, és visszajövök hozzád. És édes lesz, mindig ilyen édes! Arra születtem, hogy boldoggá tegyek másokat. Ebben hiszek én, Quinn. Tőlem kaptad meg az elsőt, Quinn! Sose felejts el engem! Azért tettem, hogy örülj. Sose akartam mást.”

A kámea a nyakán annyira hasonlított Queen néni gyűjteményének kámeáira, de mégis más volt. Habár ez logikus. Ez a kámeát viselve halt meg odakint. Igen. Nyújtottam a kezemet, hogy megérintsem selymes barna haját.

„Tah-quin, Tah-quin, Tah-quin!” – ordította Jasmine. Rohant fölfelé a lépcsőn. Éreztem a padlódeszkák rezgését.

Egyedül voltam.

Felültem. A nadrágomon le volt húzva a cipzár. A farmerem és az ágytakaró csupa sperma. Rögtön felrántottam a cipzárt, aztán felmarkoltam az éjjeliszekrényről egy köteg papír zsebkendőt, és mire Jasmine berontott, eltüntettem a bizonyítékot.

„Te háborodott fiú!” – kiáltotta Jasmine. – „Miért tetted a lámpákat az ablakpárkányra? Ennyire ostoba vagy? Felgyújtottad a függönyöket! Mi járt az eszedben?”

Azonnal magamhoz tértem. Blackwood Manor leég! Nem engedem! Ám Jasmine megragadta a karomat, mikor el akartam slisszolni mellette.

„Eloltottuk!” – mondta. – „Miért csináltad?”

Katasztrófa is lehetett volna belőle.

Ám így Lolly és Nagy Ramona a Csűrlakók segítségével még azon az estén kicserélték az égett csipkefüggönyöket. A nehéz drapériáknak nem esett bajuk. Nem fogtak tüzet.

A rettegéstől zsibbadtan gubbasztottam a szobámban. Nem válaszoltam a kérdésekre. Előkerült Lidérc. Leült a másik székbe a kandalló előtt, és aggodalmasan nézett. A számítógép magától bekapcsolt. De én nem mentem oda. Nem akartam, hogy Lidérc megfogja a kezemet. Nem voltak válaszaim.

Végül annyira belefáradtam a jelenlétébe és a bámulásába, hogy megkérdeztem:

„Miért jött? Honnan jött?” Lidérc nem bírt felelni. Meg volt zavarodva.

A számítógéphez mentem, és engedtem, hogy megfogja a bal kezemet. Lidérc lekopogtatta:

«Rebecca nagyon rossz volt. Felgyújtani a házat! Gonosz Rebecca!»

«Mondjál valamit, amit nem tudok» – gépeltem. – «Például honnan jött?»

Hosszú csend. Semmi. Visszaültem a székembe, búsultam tovább.

Vacsoránál elmondtam Ótatának, Jasmine-nak, Lollynak és Nagy Remonának, hogy mi történt, gyakorlatilag semmit sem hagyva ki. Nem hallgattam el az erotikus részét sem, hogy együtt voltam a kísértettel. Igyekeztem leírni, mennyire „valóságosnak” tűnt, milyen logikus volt Rebecca kérése hogy gyújtsak lámpát, és azt is elmeséltem, amit Rebecca mondott.

Megmutattam az egyik kámeát, amelyet a padláson leltem a hajóbőröndben, majd később betettem a szalon vitrinjébe, egy olyan kámeát, amely kétségtelenül Rebecca Stanfordé volt.

„Látjátok? Rebeka a kútnál. Őt is úgy hívták. Ki volt, miért jött?”

Váratlanul megszédültem. Néztem a konyhaasztalon heverő kámeát. Rebecca hangját véltem hallani, mintha nekem mondana valamit. Vagy mintha emlékeznék valamire. Igyekeztem kitisztítani a fejemet. Emlékezni próbáltam. Erőlködtem, hogy emlékezzek. *Ott kint halt meg a kámeát viselve, ott kint halt meg.* Végigfutott rajtam a hideg. *Milyen sok szép csipkeblúz! Azt szerette mindig, a fehér csipkét.*

Igyekeztem érthetően beszélni, mikor elmondtam, hogy Rebecca arra kért, keressem meg a szigetet, és megígértette velem, hogy kutassam fel, ami maradt belőle odakint.

„Ne keresd azt a szigetet” – intett Ótata komor, fásult hangon. – ”Nincs az már sehol. Elnyelte a mocsár. Ha pedig még egyszer meglátod ezt az átkozott kís értetet, vess keresztet!”

„Eleve azzal kellett volna kezdeni!” – kontrázott Nagy Ramona. – „Akkor rögtön nem lett volna semmi hatalma, mert egyenesen a pokolból jött!”

„De hogy szökhetett fel a pokolból hozzám?” – kérdeztem.

„A kámeáit pedig vidd vissza a padlásra!” – intett Jasmine. – „Tegyél vissza mindent abba a bőröndbe, úgy, ahogy volt!”

„Ahhoz már késő” – mondta halkan Ótata. – „Ne engedd, hogy még egyszer behálózzon.”

Ültünk, hallgattunk. Aztán Nagy Ramona tejet forralt a tejeskávénkhoz. Jó szaga volt. Erre emlékszem, a forró tej szagára.

Ekkor vettem észre, hogy Lolly mennyire kicsípte magát. Valamilyen programja volt a barátjával, aki fáradhatatlanul próbálta feleségül venni és elcsalni tőlünk, de nem sikerült. Lolly olyan volt, akár egy hindu szépség. Jasmine, a cigarettázó Jasmine az egyszerű, piros selyem princeszruháját viselte a konyhában, ami ritkán fordult elő vele.

Forró tej ömlött a kávés csuprokba. Belenéztem a gőzbe.

„Mindenki hisz nekem” – mondtam. – „Ti mind hisztek nekem.”

Ótata odaszólt Jasmine-nak:

„Mondd el neki.”

„Mit mondjon?” – kérdeztem.

Jasmine megszívta a cigarettáját, elnyomta a tányérján, majd rögtön rágyújtott egy másikra.

„Lidérc jött ide” – felelte. – „Ő mutogatott és tombolt, hogy égnek a függönyök. Egyszer csak felvillant”. – Jasmine pattintott az ujjával. – „Életnagyságban”.

„Kiverte a kezéből a tányért” – mondta Lolly.

Jasmine bólintott.

„Levert egy tányért a csepegtetőről is.”

Szólni se tudtam a megdöbbenéstől. Amióta ismertem őket, azon erősködtek, hogy Lidérc nem létezik, vagy hogy nem lenne szabad beszélnem Lidérchez, vagy hogy Lidérc az én tudatalattim, vagy csak képzelt játszótárs, erre most ilyeneket mondanak. Nem tudtam mit felelni. Leesett az állam.

„Hogy verhette le az a kreatúra a tányért a csepegtetőről?” – kérdezte Ótata.

„De ha mondom, hogy ez történt!” – erősködött Jasmine. – „Az edényeket öblítettem el a mosogatónál, és reccs, egy tányér! Aztán mikor megfordultam, ott volt Lidérc, az ajtóra mutogatott, és kiverte a kezemből a tányért.”

Mindenki hallgatott.

„Ezért hisztek nekem?” – kérdeztem. – „Mert a saját szemetekkel láttátok Lidércet?”

„Nem azt mondom, hogy egyetlen szót is elhiszek abból, amit mondtál!” – vágta rá Jasmine. – „Annyit mondok, hogy láttam Lidércet. Nincs más mondanivalóm!”

„Ugye, ti tudjátok, ki volt Rebecca?” – kérdeztem és körülpillantottam rajtuk. Egyetlen szóval sem válaszoltak.

„Ki kell hívatnom a papot” – mondta Ótata ugyanazon az élettelen hangon, amellyel mostanában beszélt. – „Meg fogom keresni Mayfair atyát. Ez már túl sok a kísértetekből. Az sem érdekel, ha Virginia Lee volt az egyik.”

„Te pedig, ostoba kölyök, most aztán ne lubickolj a dicsőségben, hogy mindenki hisz neked!” – parancsolta Nagy Ramona. – „Viszont vedd észbe, hogy kis híján porig égetted ezt a házat!”

„Ez a nagy büdös igazság” – csatlakozott Jasmine. – „Nem azt mondom, hogy nem hiszem el, hogy csakugyan láttad ezt a kreatúrát, ezt a valamit, ezt a nőt, de nagyanyónak igaza van: kis híján porig égetted Blackwood Manort. Felgyújtottad ezt az átkozott házat!”

„Nézd, tudom!” – védekeztem. – „De ki volt ez? Miért akarta felgyújtani a házat? Ott halt meg, kint a szigeten? Ennek kellett történnie.”

Ótata fölemelte a kezét, csendet kért.

„Nem érdekes, ki volt. Ha odakint halt meg, semmi sem maradt belőle. Te pedig azt tedd, amit mondtam! Vess keresztet!”

„Nehogy behálózzon még egyszer!” – intett Lolly.

És ez így folytatódott még egy félóráig. Volt itt fejmosás, dörgedelem, minden, ahogy a nagy könyvben meg van írva.

Kábultan szédelegtem ki a konyhából. Folyton visszajöttek a Rebeccával töltött idő képei, de ezt nem mertem elárulni a Konyhai Klikknek. Csak kívül akartam lenni az ajtón.

A szalonba mentem, talán mert meg akartam győzni magamat, hogy ismerős szalon az, nem az a különös jelenés. Bámultam Manfred Blackwood portréját. Milyen disztingvált! Mennyi tekintély van abban a buldogszerű arcban! Döbbenetes, mennyi változatot ismer a szépség! Harmonikusan illett egymáshoz és csendes nagyságot árasztott a gyászos

nagy szem, a lapos orr, az erőszakos áll, a legörbülő száj. Azon kaptam magamat, hogy beszélek hozzá: azt motyogom, hogy ő ismerte Rebecca Stanfordot, de én is ki fogok deríteni mindent.

‚Miért nem te próbáltad megállítani?" – kérdeztem, a fény játékát figyelve az arcképen. – „Miért Virginia Leenek kellett lennie?"

Átmentem az ebédlőbe, és felnéztem Virginia Lee arcképére. Élőnek láttam, mintha mozgott volna, és hallottam a hangját. Láttam, hogy kis kék szeme ég a haragtól és a felháborodástól. Újra megrohant a szédülés, de örültem neki. Erőlködtem, hogy megértsem a hangokat, amelyek őrjítő módon valahol a hallásom határán dünnyögtek: *Kegyetlen a gyermekeimhez.* Szívet tépő sírás. Attól félek, hogy meghalok, és valaki kegyetlen lesz a gyermekeimhez. A nappaliból áthallatszott a rózsafüzér kórusa. A nő sírt. *Olyan kegyetlen az én szegény gyermekeimhez!*

„Virginia Lee" – mondtam. – „Nem akartam azt csinálni!" – Erre visszajött a csend, a portré csak egy portré volt, és senki sem imádkozott. Törtem a fejemet, hogy olyan dolgokra emlékezzek, amelyek nem történtek meg. Nagyon álmos voltam. Le kellett dőlnöm.

Halálosan kimerültem, mire a szobámba értem. Annyira-amennyire megtisztogattam az ágytakarót egy vizes mosdókesztyűvel, aztán az ágyra zuhantam, és furcsa félálomba süppedtem. Éreztem, ahogy kihullok a tudatosságból.

Rebecca beszélt hozzám. A szoba az ő szobája volt ismét, és azt magyarázta, hogy a dolgok nem egyenes vonalban történnek. Minden egyszerre történik. Ő mindig itt volt. *Én nem öregszem. Sose menekülök.* Meg akartam kérdezni, hogy érti ezt, de közénk lopakodott a sötétség. Megfordultam, aláhullottam valami bársonyos mélységbe az álom és az ébrenlét között, amelyben testem élvezte kimerültségét, és tudtam, hogy a kielégüléstől vagyok kimerült. Rebecca eltűnt, furcsa szavai elhallgattak.

Kéjes álmosságomon egyszer csak áttört a felismerés, hogy Ótata a szobámban van. Az ágy lábánál állt, és beszélni kezdett tompa, élettelen hangján:

„Quinn, te világéletedben szellemekről, kísértetekről, Lidércről beszéltél, hazajáró lelkeket láttál a temetőben, most pedig ez a dolog vette be magát a házadba vagy a képzeletedbe, komolyan mondom, nem tudom, melyikbe, de meg kell harcolnod az elmédért. Ki kell harcolnod valamilyen

irányt ennek a ragyogó értelmednek, tizennyolc évesen találnod kell magadnak valamilyen törekvést, és nem szabad hagynod, hogy ezt a törekvést beárnyékolják a szellemek."

Tiszteletből felültem. Nagyapám folytatta:

„Haragszom" – mondta. – „Nagyon haragszom, mert majdnem felgyújtottad a házat, de nem értem, mi történhetett veled. Akármennyire haragszom, meg vagyok győződve róla, hogy valami elhomályosította az értelmedet, mert te ugyanannyira szereted Blackwood Manort, mint én."

Siettem közbeszúrni, hogy ez igaz.

„Akkor pedig szedd rendbe az eszedet, hallod?" – kérdezte Ótata. – „És addig is tedd vissza annak a nőnek a kámeáit a hajóbőröndbe! Csukd be azt a bőröndöt, és zárd le jó szorosan! Az a bőrönd a Pandora szelencéje. Amikor felnyitottad, kiengedted ennek a nőnek a szellemét, úgyhogy tégy vissza mindent, amit elhoztál!"

Egy pillanatra elhallgatott, aztán felém fordította fakó arcát, rám nézett fakó szemével.

„Megadtam neked mindent, amit adhattam. Többre nem taníthatlak. Lynelle-től olyan dolgokat tanultál, amelyeket tőlem sose tudhattál volna meg. Jobb volt minden iskolánál, ezzel nem vitatkozhatom. De most már csak az idődet pocsékolod. Mindent elpocsékolsz. Azzal tökéletesen tisztában vagyok, hogy nem mész semmiféle egyetemre, tizennyolc évesen talán nem is ez a helyes. Ám Queen nénédnek hamarosan haza kell jönnie. Ő majd talál neked egy új tanárt, és rajta lesz, hogy ne vesztegeljél."

Bólintottam. Queen néni akkor éppen nem a világ másik felén járt. Barbadosban vett részt valamilyen szemináriumon. Tudtam, hogy Ótata telefonálni fog neki, és hazahívja. Utáltam a gondolatát is, hogy nagyapám megzavarja a nénit, de azok után, ami történt, rá itthon lesz szükség, ehhez nem fér kétség.

Ótata sokáig nézett rám, aztán kiment a szobámból. Ez egyfajta sokk volt nekem, mert mindazokban az években, amelyeket egymás mellett töltöttünk, Ótata sose mondott nekem ennyi szót egy szuszra. Azt is láttam, hogy gyenge és megfakult, már nem az a napbarnított, egészséges férfi, aki volt.

Rettenetesen feldúlt, hogy még neki kell aggódnia miattam. Lementem a szalonba, kivettem a vitrinből a bőröndben talált kámeákat, felhoztam őket

a szobámba, és elhatároztam, hogy holnap, világosban majd felmegyek a padlásra, és visszateszem őket a helyükre. Talán igen. Vagy talán nem. Végül is a kísértet egy szóval sem kifogásolta, hogy kinyitottam a bőröndjét.

Ismét elszundítottam, és az a gyönyörűségesen romlott érzésem támadt, hogy Rebecca itt van. *Csak egy kéjtárgy, Quinn, mindig az voltam. Neked is az leszek, Quinn. Itt az idő, Quinn, csak egy kéjtárgy, sose akartam más lenni. Valakinek az éke, valakinek a dísze, valakinek a kutyuskája, ki tudja?*

Valamikor nagyon későn bejött Nagy Ramona, felvert, és rám szólt, hogy vegyek hálóinget. Engedelmeskedtem. Mikor kijöttem a fürdőszobából hosszú flanel hálóingemben, Nagy Ramona megszemlélt, és azt mondta:

„Túl öreg vagy már ahhoz, hogy veled háljak."

„Ez nem igaz!" – tiltakoztam. – „Nem akarom, hogy az a szellem visszajöjjön! Nem akarom azt... ami történt. Ha azt akarnám, valahol másutt intézném el. Szükségem van rá, hogy velem aludj! Gyere, mondjuk el az imát!"

El is mondtuk, azután összebújva elaludtunk, és olyan mélyen aludtam, hogy nem voltak benne álmok, csak nagy-nagy pihenés, amíg be nem jött az ablakon a nappal, és fénybe nem borította a szobát.

Korán volt, kamaszlustaságom órákkal későbbre időzítette a felkelést, most mégis kilopóztam az ágyból, vigyázva, nehogy felzavarjam Nagy Remonát. Farmerbe-bakancsba bújtam, magamhoz vettem vastag kerti kesztyűmet, a puskámat, a vadászkésemet, besurrantam a konyhába a nagy késért, ugyanazért, amellyel Patsy fenyegette nagyapámat, majd leosontam a pallóhoz és a kikötött csónakhoz.

Lehangoló látványt nyújtott a napfényben a gazlepte kis temető. Zaklatottságom ellenére is tudtam valahol, hogy ha rendben lennének a dolgaink, Ótata sose engedte volna így elvadulni, de ő már nem a régi. Tönkretette a gyász. Nekem kell kezdenem valamit a gyomokkal. Meg kell tisztítanom a sírokat. Több mindennel kell törődnöm. Nagyapámmal is törődnöm kell.

Lidérc a közelemben volt, de nem mutatkozott. Mert Lidérc félt.

Nem érdekelt Lidérc, és azt hiszem, ezt ő is tudta.

Ma már biztos vagyok benne, hogy tudta. Tudta, hogy valamikor ő volt életem nagy rejtélye, de már nem az, mert Rebecca elfoglalta a helyét.

Ezért hátramaradt, mert legyengítette közönyöm, és eltöltötte a pánik, amelynek érzését talán tőlem tanulta.

Úgy döntöttem, hogy megkeresem az Ördögszigetet. Ellöktem magamat a parttól a rúddal, és elindultam a mocsárba.

TIZENEGY

– Mármost süvölvény koromban rengeteget jártam a mocsárba. Tudtam, hogy kell elsütni a puskát. Tudtam, hogy kell horgászni. Ótatával egész messzire elcsavarogtunk a birtok partjaitól. Ám sose léptünk ki egy meghatározott körből, ami nekünk épp elég nagy volt, mert bőven adott halat, és a mocsárban különben is mindenfelé ugyanazok a ciprusok, tupeló- és tölgyfák, óriás legyezőpálmák ismétlődtek, ugyanazoknak a kúszónövényeknek a kibogozhatatlan hálójában.

De most épp ezt a határt akartam átlépni, és az irány kiválasztásánál kizárólag az emlékezetemre hagyatkozhattam, arra a rozsdás lánccal felövezett fára, amelynek a kérgébe egy nyilat hasítottak.

Nem találtam meg olyan hamar, mint szerettem volna. A levegő nyirkosan fojtogatott, ám a víz mélysége megfelelt a csónaknak. Elővettem az iránytűmet, és a legjobb tudásom szerint kiszámítottam, hogyan juthatok el oda, ahova a nyíl mutat.

Nem emlékszem, hogy nagyapámmal kijöttünk-e valaha is ennyire. Annyit tudtam, hogy jóvátehetetlenül eltévedhetek, de nem érdekelt. Szentül hittem, hogy küldetésem van. Amikor szédelegni kezdtem, csak még elszántabban mentem tovább.

Megint hangokat hallottam, suttogó hangokat, amelyek nógattak, ösztökéltek, megzavarták az egyensúlyomat, és megint sírt egy nő, csak ez nem Virginia Lee volt.

«Ezt nem tehetitek velem!» – zokogott a nő. – «Nem tehetitek!» Ezt mélyebb hangok morajlása követte. «Mindörökre eltemetve!» – mondta még a nő, aztán elveszítettem a fonalat.

Hallottam, de nem értettem. Elmerült az álom és a félálom ingoványában. Kétségbeesetten próbáltam felgöngyölíteni, emlékezni, de közben arra is vigyáznom kellett, hogy megőrizzem az egyensúlyomat, ne ejtsem el a rudat, amellyel a bödönhajót hajtom.

Mert ha elejtem, akkor utána kell mennem a nyálkás vízbe. Merültem már kötésig a dágványba: cseppet sem élvezetes. A nap zöld villámokat lobogtatott a szemem előtt.

Úgy rémlett, hallottam más szavakat is, de nem emlékeztem rájuk, és attól fogva összemosódott minden. Madarak kiáltoztak, azon a furcsán szaggatott, mélabús hangon.

Ahogy kormányoztam a bödönhajót a ciprusok légzőgyökerei között a békalencsében, felfigyeltem tőlem jobbra egy hatalmas, virágzó glicínia-bozótra. Virágai olyan harsogóan lilák, olyan rikítóan lilák voltak, hogy hangosan felnevettem tőlük.

Újra elfogott a szédülés, de ez édes, kellemes érzés volt, mint mikor kissé becsípünk a pezsgőtől. Milyen tiszta volt a lila akác a foltos fényben! Hallottam a hangokat. Tudtam, hogy az egyik hang Rebeccáé, és Rebecca szenved.

...úgyis elfognak, rájönnek... Ezt a mondattöredéket úgy kaptam el, mintha hulló levélért nyúlnék. Aztán nevetés nyelte el Rebecca hangját, és nem értettem meg ennél több szót.

Váratlanul egy óriási ciprus szökkent a magasba a jobbomon, kétségtelenül az egyik legvénebb matuzsálem, amellyel a fák között találkoztam. Övet viselt vörösre rozsdásodott vasláncból, és a kérgébe hasított nyíl arra utasított, hogy bal felé kanyarodjak, ismeretlen területre, még távolabb Blackwood Farmtól. Ellenőriztem az iránytűmön, és láttam, hogy igazam volt.

Innentől valósággal szaladt a csónak, és mélyre merült a rúd. Most még jobban féltem attól, hogy a vízbe esek. Javában hajtottam a bödönhajót, amikor felbukkant egy újabb pompás glicíniabozót.

Ismered azt a kúszónövényt, tudod, milyen vad és milyen gyönyörű tud lenni. Pászmákban zuhogott rá a napfény, mintha egy székesegyház ablaka mögül sütné, és ebben a dzsungelben volt egy hajózócsatorna.

Ebben csónakáztam tovább, amíg fel nem tűnt ismét a fatörzsre kötött vaslánc és a kéregbe hasított nyíl. Ez csak annyit tudatott velem, hogy

menjek tovább ugyanabba az irányba. Tudtam, hogy már nagyon messze járok Blackwood Farmtól, órányira lehetek mindenféle emberi településtől, és a mocsárban ez rengeteg.

Az órámra néztem, és megállapítottam, hogy harminc percet tévedtem. Másfél órája voltam úton. Az izgalom, amellyel ébredtem, egyre erősödött. Az újabb megláncolt fánál a nyílnak engedelmeskedve kissé balra kanyarodtam és rátaláltam a következő ciprusra, amelynek nyila jobb felé küldött.

Így sodródtam mind mélyebb vizekre. Egyszer felnéztem, és egy házat láttam.

Abban a pillanatban partnak ütközött a csónak. Kis híján kiestem belőle. Vadszederbe fúródott a bödönhajó orra, az elvadult bokrok tüskés ágakkal karmolásztak volna, de konyhakésemmel lekaszaboltam, után kesztyűs kezemmel félretoltam őket.

Nem volt nehéz feladat. Közben meggyőződhettem róla, hogy nem a szemem káprázott. Csakugyan egy nagy ház magasodott előttem, viharvert ciprusdeszkákból ácsolt, cölöpökre emelt építmény. Eszembe jutott az a lehetőség is, hogy idegen területre tévedtem, és ez valaki másnak az otthona.

Hát akkor majd kellő udvariassággal közeledek. Miután annyira átvágtam magamat a szederbokrokon, hogy partra húzhassam a csónakot megfordultam, és a legyezőpálmák erdejében találtam magamat. A fák tövében eukaliptuszcsemeték satnya kísértetei küzdöttek reménytelenül az óriásciprusok ágainak fojtogató árnyékával.

Megálltam, mert ismét elfogott a szédülés. Méhek zümmögését hallottam. Megtörültem az arcomat, de a kesztyűm piszkos volt, valószínűleg bepiszkoltam az arcomat is. Hoztam magammal a köteg papír zsebkendőn kívül egy vászon zsebkendőt is, de most nem volt időm, hogy a zsebembe nyúlkáljak.

Mentem tovább, ellenőrizve, hogy szilárd-e a talaj. Észrevettem, hogy egy dombon kapaszkodom. Aztán megláttam egy tisztást. Nagyon nagy tisztás volt, amelyet hatalmas ciprusok álltak körül. Olyan hatást keltettek, mintha ők horgonyoznák le a tisztást, és az ő bütykös gyökereikből szövődne a sziget.

Ennek a tisztásnak a közepén állt jó hat-nyolc láb magas cölöpökön a

ház. Kör alakú, kétszintes építmény volt, mindkét szintjét összeérő, boltíves ablakok szegélyezték, és mivel a felső szint keresztmetszete kisebb volt az alsóénál, a ház egy esküvői tortára emlékeztetett. Ezt a benyomást tovább erősítette az emeletet lezáró kupola.

A földről erős falépcső vezetett a főbejárathoz. Az ajtó fölé erősített, négyszögletes táblába ezt vésték jól olvasható betűkkel:

MANFRED BLACKWOOD
MAGÁNTULAJDONA
IDEGENEKNEK TILOS A BELÉPÉS

Nem emlékszem, mikor töltött el utoljára ehhez fogható diadal. Ez az én házam volt, az én szigetem! Felfedeztem azt, ami másoknak legenda volt, és ez itt mindenestől az enyém! Bebizonyítottam, hogy igaz volt Manfred meséje! Látom, amit sose látott William, amit sose látott Gravier, amit sose látott Ótata! Itt voltam!

Lázas önkívületben bámultam a házat. Alig bírtam gondolkozni, megfeledkeztem Rebecca könyörgéséről, nem éreztem a mély, lüktető fájdalmat. Magába ölelt, beszívott a méhek dongásából, a legyezőpálmák hatalmas tenyerének érdes tapsolásából, a kavics halk csikorgásából kevert hangegyveleg. Kimondhatatlan igézet kerített a hatalmába, mintha egy idegen ember hite szerint való paradicsomba érkeztem volna.

Közben az is tudatosodott bennem – homályosan, akaratom ellenére hogy bár talán az ősfák hozták létre ezt a tisztást, magától nem maradhatott volna meg ilyennek. Réges-rég elnyelte volna a mocsár. Így most a vadszeder harapdálta, és a glicínia fojtogatta, amely a ház mögött és attól jobbra bíbor szemfödelet terített az aljnövényzetre, mielőtt felszaladt az emeletmagas tetőre.

Itt lakik valaki. Valószínűleg. Bár az is lehet, hogy nem. Meg voltam sértve, ha arra gondoltam, hogy itt földfoglalók vagy birtokháborítók lehetnek. Sajnáltam, hogy nem hoztam pisztolyt. Kellett volna. Talán hozok is, mikor visszajövök. Minden attól függ, mit találok a házban.

Közben felfedeztem egy másik építményt, valami tömör monolitfélét. Elég messze volt a kerek háztól, és félig eltakarta a futóakác. Ami látszott

belőle, az a szó szoros értelmében vakított a napsugártól a cérnavékony újszülött fák között.

Elsőnek ehhez mentem oda. Nagyon kelletlenül hagytam ott a ház hívogató lépcsőjét, de mindenképpen látni akartam, mi az a masszívum.

Nem nézhettem másnak, csak kriptafélének. Kocka idomú volt, olyan magas, mint én, és gránitból készült, kivéve az elejébe, az oldalába és a hátuljába foglalt fémlapokat, amelyeknek az anyaga aranynak tűnt.

Félrehúztam a glicíniát, amennyire tudtam.

Alakokat véstek a fémbe, görög alakokat, amelyek mintha temetési menetben vonultak volna tábláról táblára, körülzárva a kockát, amelynek se elöl, se hátul nem volt ajtaja.

Legalább tízszer körüljártam, végigfuttattam a kezemet az alakokon, megérintettem a finom művű arcokat, a köntösök redőzését, és fokozatosan rájöttem, hogy inkább rómaiak, mint görögök. Abból következtettem erre, hogy a görögök eszményítették volna a csoportokban vonuló gyászolókat, míg a rómaiak az egyéni jellegzetességeket hangsúlyozzák. Még az is eszembe jutott, hogy preraffaelita rajzot látok, de ebben nem lehettem biztos.

Hogy röviden összefoglaljam, az alakok klasszikusak voltak, a menet végtelen, és noha egyes szereplők mintha sírtak volna, míg mások a hajukat tépték, nem láttam se halottat, se koporsót.

Miután alaposan megvizsgáltam, megpróbáltam kinyitni, de nem jártam szerencsével. Az arany falmezők – most már nem kételkedtem benne, hogy arany az – szilárdan illeszkedtek a kocka sarkait alkotó gránitoszlopokhoz, a New Orleans-i kriptákéra emlékeztető, gránit nyeregtetőt meg sem lehetett mozdítani.

Kiválasztottam egy pontot az egyik falmezőn, a gránit közelében, és megkarcoltam a vadászkésemmel, hogy lássam, csakugyan arany-e vagy csak aranyozás. Arany volt. Puha arany. Rengeteg arany.

Leesett az állam. Fejedelmi volt, gyönyörű volt, a szó szoros értelmében monumentális! De kinek emelték? Csak nem Rebecca sírja?

Persze csak Bolond Manfred követhette el. Illett Blackwood Manor byroni építtetőjének gusztusához, pazarló álmaihoz. Senki más nem jött volna ide, hogy egy aranysírt építtessen. De hogyan lehetne Bolond Manfred mauzóleuma? Hogyan temethették ide? Kérdések nyüzsögtek az

agyamban.

Bolond Manfred nyolcvan múlt, amikor megírta a végrendeletét. Láttam a keltezett okmányt. Nyolcvannégy éves volt, amikor észvesztve kimenekült a betegszobából a pallóhoz.

Ki vagy mi várta ezen a szigeten? A síron, ha ugyan az, nem volt se név, se dátum, egyáltalán semmiféle írás. Nem különös, hogy valaki tömör aranyból építtet mauzóleumot, majd nem írat rá semmit?

Úgy döntöttem, nem sietek föl a házba. Bejártam a szigetet. Nem volt nagy. Partjának több mint a felét elzárták a legvastagabb ciprusok, amelyeket életemben láttam. Ott, ahol bejutott a napfény, a ciprusok között szorongó tupelók és eukaliptuszok tették még áthatolhatatlanabbá a torlaszt. Jobbra, ahol partra szálltam, tölgyek, vasfák és glicíniák alkottak tömör falat.

Tulajdonképpen egyetlen szűk résben lehetett kiszállni, amit én puszta szerencséből megtaláltam – hacsak nem másfajta erők segítettek. Mély csend volt, leszámítva a méhek zümmögését, és valami lüktető zsongást, amely mintha magából a mocsárból jött volna.

„Lidérc!” – kiáltottam, de nem felelt. Aztán éreztem, ahogy elsuhan mellettem, olyan puhán súrolva a nyakamat, mint a törleszkedő macska, és hallottam a hangját az elmémben:

«Rossz, Quinn! Menj haza! Otthon aggódnak miattad!»

„Mi ez a hely, Lidérc? Miért mondtad, hogy rossz?” – kérdeztem. Nem felelt, csak azt ismételte meg egy pillanatnyi hallgatás után, hogy menjek haza. *«Megjött Queen néni!» – mondta.*

Ez nagyon érdekes kijelentés volt. Lidérc sose tájékoztatott arról, hogy merre járnak mások. Persze szó sem lehetett róla, hogy most hazamenjek.

Leültem a lépcsőre. Tömör volt, ami nem is csoda, hiszen ciprusból építették. Az egész ház ciprusból készült, és a ciprusfa sohasem korhad.

„Rebecca!” – mondtam fennhangon. – „Itt vagy?” Ismét megrohant a szédülés. A csónakban még féltem tőle, de most átengedtem magamat neki. Leheveredtem, felnéztem a lomboktól megtört fénybe.

Felágaskodott a hangok hulláma: suttogás, káromkodás, egy nő sírt megint, Rebecca sírta: *Nem kínozhattok meg így!,* aztán egy férfi motyogott: *Kárhozat!,* és valaki nevetett. *Mit vártál tőlem?* – kérdezte egy hang. Aztán minden átmenet nélkül magába omlott, visszahúzódott a hullám, és én ottmaradtam émelyegve.

Gyűlöltem a hangot, amely azt kérdezte: *Mit vártál tőlem?,* és úgy éreztem, minden okom megvan erre a gyűlöletre.

Felálltam, mély lélegzetet vettem. Háborgott a gyomrom. Rosszul voltam ettől az átkozott hőségtől. Csíptek a szúnyogok, amitől semmivel sem éreztem jobban magamat.

Túlságosan elpuhított, hogy az ilyen rekkenő napokon mindig behúzódtam a négy fal közé.

Vártam, amíg kitisztult a fejem, aztán felmentem a lépcsőn, és beléptem a résnyire nyitva hagyott ajtón.

«Ezek aztán nem félős birtokháborítók!» – gondoltam. Méltatlankodva állapítottam meg, hogy az ajtóba nagy, négyszögletes üvegmozaikot foglaltak, és az üveg tiszta. Ugyanakkor erősen éreztem, hogy senki sem tartózkodik a házban.

A szoba alaprajza szabályos kör volt. Az összeérő boltíves ablakokat nem takarta függöny. Balra lépcső vezetett az emeletre, jobbra hatalmas, négyszögletes öntöttvas kályha rozsdásodott, amelyből kéménycső nyúlt a magasba. Mivel az ajtóit nyitva hagyták, látszott, hogy fulladásig tele van félig elégett fával és hamuval. A pernye kiszóródott a padlóra.

Középütt álltak a legdöbbenetesebb bútorok: egy vaslábú, hatalmas, márványlapos asztal, és egy római stílusú bőr-arany szék. Ma főnöki fotelnek hívják az ilyet, de a stílusa olyan ősi, mint maga Róma.

Persze tüstént odamentem ehhez a csodálatos garnitúrához. Modern tollakat találtam egy tömör aranyhengerben, egybeolvadt, hosszú, vastag gyertyákat egy aranytányéron, hanyagul feltornyozott, puhakötésű könyvek között.

Belelapoztam a könyvekbe, megnéztem a borítókat. Volt ott a magunk nyegle módján lektűrnek nevezett regényektől kezdve az antropológián és a szociológián keresztül a modern filozófiáig minden. Camus, Sartre, de Sade, Kafka. Volt egy világatlasz, egy szótár, több képes szótár gyerekeknek, és Sumér történelmének zsebkönyvtári kiadása.

Megnéztem néhányon a copyrightot és az árat. Újak voltak, habár a papírjuk felduzzadt és megpuhult a nyirkos mocsárban.

A gyertyák kanóca fekete volt. Az aranytányéron terpeszkedő viasztócsa arra utalt, hogy ugyancsak égethették őket.

Haragudtam és kíváncsi voltam. Olyan birtokháborítóm van, aki olvasni

jár ide. Olyan birtokháborítóm van, aki vaskályhánál melegszik. És milyen szép az aranyszék, puha barna bőrülésével és támlájával, baklábával, díszesen faragott karfáival! Egy kis karcolás a késsel, és máris láthattam, hogy ennek a széknek a kerete is arany. Akárcsak a tányér és a henger, amelyben a tollakat tartották.

„Akárcsak a kinti mauzóleum!" – suttogtam. (Mindig beszélek magamban, ha zavarban vagyok.) – „Olyan birtokháborítóm van, aki szereti az aranyat!"

Hát az egyszerű vaslábazat, amely a sötét, súlyos, sávos márványlap terhét hordozza?

Olyan birtokháborító, akinek ízlése is van, és érdeklődik az intellektuális kérdések iránt. De hogyan került ide? És mi köze ehhez a hullámokban támadó szédüléshez? Mi köze ennek a birtokháborításhoz?

Körülpillantottam a nyitott ablakokon. Eső foltjait láttam a padlón. Láttam a vibráló növényzetet. Ismét elgyengültem, és lecsaptam egy szúnyogot, amely az őrületbe akart kergetni.

„Ennek az alaknak lehet ízlése, de ez még nem zárja ki, hogy nem az emeleten lapít, várva, hogy megölhessen" – figyelmeztettem magamat. Odamentem a lépcsőhöz, és elkiáltottam magamat: „Hahó mindenkinek!"

Fentről nem jött válasz. Meg voltam győződve róla, hogy a ház kihalt. Ha a titokzatos olvasó itt járt volna, a könyvek nem szívják magukat ilyen püffedtre a párától.

Attól függetlenül felkiáltottam még egyszer: – „Halló, Tarquin Blackwood van itt!" – aztán lassan elindultam a lépcsőn, figyelve minden hangra, amely az emeletről jöhet.

Az emelet sokkal kisebb volt a földszintnél, de ugyanolyan erős deszkákból ácsolták, és nemcsak az üres, boltíves ablakokon, de a kupolán át is ömlött be a fény.

Ám olyan ocsmány és rémítő látvány fogadott, hogy ezeket a részleteket alig érzékeltem.

A kéménnyel átellenben négy rozsdamarta lánc lógott a falról, amelyeknek nyilvánvalóan az volt az egyetlen célja, hogy embereket vasra verhessenek velük, mert kéz- és lábbilincs lógott róluk. E ki tudja, minő fertelem közömbös tanúi alatt egy emberi koponya maradványa ragadt bele valami sötét, sűrű kocsonyába.

Majdnem elhánytam magamat az undortól. Mereven bámultam a kátrányszerű, fekete üledéket meg a koponyát, és felfedeztem valamilyen fehéres port, amely más csontokból maradt. Rongyok is voltak a szennyben, és valami fényesen ragyogott a sötét ragacsból.

Vad, hideg harag fogott el. Itt valami iszonyat történt, amelynek elkövetője hónapok óta nem járt itt, de bármelyik percben visszatérhet.

Közelebb merészkedtem a kulimászhoz. Letérdeltem, kivettem belőle a csillogó valamit, és nem is lepődtem meg, hogy az egyik fülbevaló az, amelyet Rebecca hordott a nálam tett látogatáson. Remegő ujjaim másodpercek alatt megtalálták a párját. És ott, abban az undorító masszában volt a kámea, amelyet Rebecca nyakán láttam. Azt is fölvettem.

Noha szinte megbénított a felindulás, mégis észrevettem, hogy függ a falon a kéz- és lábbilincsek mellett egy ötödik lánc is, végén kampóval. A kampó beleért a sötét mocsokba. A sötét mocsokban rongyok és hajszálak voltak.

Ez az ötödik lánc volt a legszörnyűbb.

Kirázott a hideg, forgott velem a világ, imbolyogtam, és megint úgy rémlett, hogy Rebecca suttog, Rebecca szól hozzám. Rebecca sír. Hangja hirtelen belehasított a zsongó csendbe: *Ezt nem teheted, ezt nem tehetitek!*

„Nem Rebecca!” – suttogtam, noha tudtam, hogy itt halt meg, tudtam, hogy száz éve korhadoznak itt a csontjai, tudtam, hogy a mocsár parányi teremtményei most, ebben a pillanatban is habzsolják, ami megmaradt belőle – láttam, ahogy hemzsegnek az undok szennyben –, és hamarosan nem lesz nyoma.

Ő küldött ide engem. Jogom volt megérinteni a koponyáját. De mikor megtettem, széthullott a szemem láttára. Egy halom fehér por maradt belőle, mint a többi csontból. Nem lett volna szabad megfognom! De már késő volt.

Bénultságom hirtelen megtört. Felálltam. Zsebre vágtam a fülbevalókat és a brosstűt. Kirántottam a vadászkésemet – a konyhakés a csónakban volt –, és sarkon fordultam, szembe a lépcsővel. Még mindig nem jött senki, de bármelyik percben jöhetett.

Kik ezek, vagy ki ez, aki képes leülni egy asztalhoz, és gyertya mellett olvasgatni, egy ilyen iszonyat alatt?

Ezt a házat kínzókamrának használták. Bizonyos, hogy Manfred

szépapám hozta ide az áldozatait. Rebeccát itt érte el a halála.

Ki ez most itt, aki tud ezekről a dolgokról, de semmit sem tesz? Ki hozott ide egy elegáns márványasztalt, és egy aranyszéket? Kit temettek abba az ablaktalan mauzóleumba? Észbontóan érthetetlen volt. Reszkettem az izgalomtól. De most döntenem kellett néhány dologban.

Az ablakokhoz mentem, és csodálkozva megállapítottam, hogy a házból hihetetlenül messzire el lehet látni a mocsár fölött. A távolban tisztán kirajzolódott a dombon álló Blackwood Manor.

Akárki lakott is itt, akárki járt ide látogatóba, az, ha akarta, kényelmesen kikémlelhette a házat; láthatta többek között az én ablakaimat és a konyhai ablakokat. Ha volt teleszkópja vagy távcsöve, bár én egyikkel sem találkoztam, tanulmányozhatott is minket.

Hátborzongató volt ilyen tisztán látni a házunkat. Mindenesetre kihasználtam az alkalmat, hogy betájoljam magamat. Haza kellett jutnom, méghozzá minél előbb.

A hangok ismét fenyegettek. Szédültem, megtántorodtam. A madarak kiáltozása összeolvadt Rebecca hangjával. Ájulás kerülgetett. De nem ájulhattam el.

Lementem a lépcsőn, keresztülvágtam a nagy szobán, és felderítettem a sziget minden hüvelykjét, ahova befértem. Igen, a ciprusok teremtették és horgonyozták le. Északon és nyugaton olyan sűrűn nőttek a fák, hogy nem látszott tőlük a sziget. Csak a keleti parton lehetett behatolni, ott ahol kikötöttem.

Megnéztem a gránitból és aranyból emelt, különös mauzóleumot, de nem tudtam kideríteni semmit, legföljebb annyit, hogy mikor levágtam a glicíniát, olyan véseteket találtam alatta, amelyeknek szépsége semmiben sem maradt el a többi alakétól. Piramidális értéke lehet ennek az aranynak, mégse lopták el. Láthatólag meg sem próbálkoztak vele.

De most már annyira felfőttem, annyira úsztam a verejtékben, annyira összecsíptek a szúnyogok, annyira megőrjítettek a szellemhangokkal összevegyülő, magányos madárkiáltások, hogy el kellett tűnnöm innen. Biztos helyre kellett jutnom.

Beugrottam a bödönhajóba, felkaptam a rudat, ellöktem a parttól a csónakot, és hazaindultam.

TIZENKETTŐ

– A pallónál Jasmine várt, aki magánkívül volt, mert senkinek sem szóltam, hova megyek, és már kezdett beleőrülni az idegességbe; sőt még Patsy is itt volt, és még Patsy is aggódott, mert Patsy megálmodta, hogy veszély fenyeget, és képes volt ideautózni New Orleansból, csak hogy lássa, nem esett-e bajom.

„Ugye megjött Queen néni?” – kérdeztem türelmetlenül, miközben mentem Jasmine-nal a konyha felé. – „Ami meg Patsy ittlétét illeti, nyilván pénz kell neki, úgyhogy nagy patáliára van kilátásunk ma este. De erre most nincs időm. El kell mondanom, mit találtam odakint. Azonnal telefonálnunk kell a seriffnek!”

„A seriffnek? Miért?” – kérdezte Jasmine. – „Egyébként Queen nénéd csakugyan itt van. Körülbelül egy órája érkezett, te meg nem voltál sehol, és a csónak is eltűnt.” – És így tovább, teljes három percen keresztül.

Ahogy Jasmine befejezte a szónoklatát, megjelent Queen néni, és a nyakamba borult, holott mocskos voltam a mocsártól. Ő a szokásos eleganciáját hozta tökéletes gyűrűkbe göndörített, fehér hajától a puha zöld selyemruhájáig. Queen néni selymet visel selyemmel. Ha átölelem, mindig a selyemre kell gondolnom.

Patsy is bejött a konyhába, és letelepedett velem szemközt. Queen néni a jobbomra ült. Jasmine sört tett elém, aztán elfoglalta a tőlem balra álló széket.

Lerántottam mocskos kertészkesztyűmet, majd egy húzásra kiittam a teljes doboz sört. Jasmine a fejét csóválta, de azért felállt, és hozott még egy dobozzal.

„Mi van a seriffel?” – kérdezte Queen néni. – „Mit akarsz a serifftől?”

Az asztalra tettem a fülbevalót meg a brosstűt, aztán beszámoltam mindenről, amit láttam. Elmondtam, hogyan omlott porrá a koponya, de a seriff a fehér porból is bebizonyíthatja DNS-vizsgálattal, hogy Rebeccáé volt, mert a padláson, a Rebecca nevét viselő bőröndben még mindig vannak hajszálak a kefében, amelyet a lány használt. A fésűjében is ott van a haja.

Queen néni Jasmine-ra nézett, aki a fejét rázta.

„Azt képzeled, hogy Ruby River seriffje elvégzi neked a DNS-vizsgálatot?” – kérdezte Jasmine. – „Elő akarod adni Ruby River seriffjének ezt a dajkamesét, te, Tarquin Blackwood, alakmásodnak, Lidércnek az országos cimborája? Te akarod kihívni a seriffet? Hát én nem akarok itt lenni a konyhában, amikor lezajlik ez a beszélgetés.”

„De figyelj már ide!” – makacskodtam. – „Azt a lányt meggyilkolták! A gyilkosság nem évül el, és...”

„Quinn, drágám” – szólalt meg Queen néni nagyon szelíd és ésszerű hangon – „nem hiszem, hogy a seriff elhinné ezt a történetet. Továbbá nem hiszem, hogy bárkit is kiküldene a legmélyebb ingoványba.”

„Na jó, értem!” – mondtam. – „Senkit sem érdekel, Senki sem hiszi el.”

„Nem arról van szó, hogy ne hinném el” – tiltakozott Queen néni. – „Abban kételkedem, hogy a külvilág elhinné.”

„Ja, erről van nagyba szó!” – vágott közbe Patsy. – „A külvilág azt fogja hinni, Tarquin, hogy neked elmentek hazulról, ha ugyan nem ezt hiszik máris, azok után, amiket összehordasz évek óta arról a rohadt kísértetről! Minél többet dumálsz erről, annál hibbantabbnak fognak tartani!”

Miközben elszántan győzködtem őket, hogy higgyenek nekem, nyomoztassuk ki az esetet, ők pedig könyörögtek, hogy ne csináljak bolondot magamból, bejött Ótata, és én elismételtem neki is a történetet.

Nagyapám az asztal sarkára ült, fénytelen szemmel végighallgatta a beszámolómat, majd annyit mondott halkan, hogy ha akarom, ő visszajön velem a szigetre, és mikor azt feleltem, hogy ezt akarom, pontosan ezt, Ótata mintha meghökkent volna.

Lidérc egész idő alatt a mosogató mellett ácsorgott, és a szeme aszerint járt ide-oda, ahogy megszólalt valaki az asztal mellett. Majd hozzám lépett, és rángatni kezdte a jobb vállamat.

„Menj innen, Lidérc!” – parancsoltam. – „Most nincs időm rád!” Minden erőmet összeszedve, csak az akaratommal ellöktem magamtól, és meglepő módon el is ment.

Patsy fojtottan, gúnyosan fölnevetett.

„Menj innen, Lidérc!” – majmolta a hangomat. – „És még te mondod, hogy odakint márványasztal és aranyszék van!”

Azzal vágtam vissza, hogy ezek a részletek számítanak a legkevésbé, majd a szó szoros értelmében követeltem, hogy elmehessek a seriffhez, és közölhessem vele, hogy mit láttam.

Nagyapám azt mondta, addig nem, míg meg nem jártuk együtt a mocsarat. Ha az a nő száz éve rothad odakint, egy-két nappal több már nem számít neki.

„De Ótata, lakik odakint valaki!” – tiltakoztam. – „Valaki, akinek tudnia kell, hogy azok a láncok lógnak a falból, és látnia kellett a koponyát! Veszélyben vagyunk!”

Patsy vihogott.

„Rohadt jó dolog, Quinn, hogy hiszel magadnak, mert más úgy sem hisz. Bolond vagy te a születésed óta!”

Queen néni nem nézett rá, nekem pedig életemben először jutott eszembe, hogy a néni semmivel sem szereti jobban Patsyt, mint Ótata.

„No és mit álmodtál, Patsy?” – kérdeztem. Igyekeztem nem ugrani a sértegetéseire. – „Jasmine-tól hallottam, hogy azért jöttél haza, mert volt egy álmod.”

„Ó, azt nem lehet összemérni a te sztoriddal” – mondta hidegen és gúnyosan. Kék szeme olyan kemény volt, akár az üveg. – „Egyszerűen csak felébredtem, és frászban voltam miattad. Volt benne valaki, aki bántani akart, és Blackwood Manor égett, és volt egy csomó ember, akik elkaptak, és bántani akartak, és szerepelt az álomban Virginia Lee, aki azt mondta: «Vidd innen, Patsy!» Totál tisztán láttam, ott ült a hímzésével, tudod, hogy tele van a ház a hímzéseivel, és az álomban is hímzett, de félretette, amíg mondta azt, amit most mondtam. Persze már kezd halványodni. De Blackwood Manor égett. És egy frászban voltam, mikor felébredtem.”

Ótatára és Jasmine-ra néztem. Egy szóval sem említették Patsynek Rebeccát vagy a petróleumlámpákat. Az arcukból láttam. Felnéztem Lidércre, aki tőlem balra ácsorgott a sarokban. Lidérc az anyámat figyelte.

Elgondolkozó, sőt kissé riadt volt az arca.

Ezen a ponton Queen néni lefújta a Konyhai Konfabulációt. Vendégek jönnek, vacsorát kell főzni, Lolly és Nagy Ramona arra vár, hogy fejezzük be a lábatlankodást, de ő később még beszélni akar velem. Az ő szobájában fogunk vacsorázni, csak mi ketten.

Addig senki sem volt hajlandó telefonálni a seriffnek, amíg Ótata meg nem járja velem a szigetet, és Ótata azt mondta, nem érzi túl jól magát, le kell dőlnie. Rekkenő hőség volt, és ő tűző napsütésben dolgozott a virágoskertben. Egyáltalán nem volt jól.

Követelésemre műanyag tasakba tettük a fülbevalókat és brosstűt, hogy elemezhessék a hozzájuk tapadt esetleges szövetmaradványokat, aztán felmentem a szobámba zuhanyozni. Most jöttem rá, hogy farkaséhes vagyok.

Hat óra lehetett, amikor leültem Queen nénivel vacsorázni. A szobáját nemrég húzták át aranysárga tafotával. A hátsó ablakoknál ültünk, a kis kerek asztalnál, ahol a néni gyakran étkezett.

Felfaltuk egyik kedvencét, a kaviáros-tejfölös rántottát, majd leöblítettük a kedvenc pezsgőjével.

A néni ezüst tűsarkú cipőt és egyenes vonalú csipkés selyemruhát viselt. Gallérjára kámeát tűzött, pontosan középre. Jasmine segíthetett neki. Elővettük a szigetről hozott fülbevalót és a kámeás brosstűt.

A bross Rebekát ábrázolta a kútnál. A fülbevalók parányi fejek voltak, ami gyakori megoldás a kisméretű kámeáknál.

Mesélni kezdtem Rebecca bőröndjéről a padláson, aztán elmondtam Rebecca kísértetét, meg hogy mi történt, aztán megismételtem, mi volt a szigeten, milyen furcsa hely is az, és erősködtem, hogy a ház emeletén ott látható a gyilkosság egyértelmű bizonyítéka.

„No jó” – mondta a néni. – „Eleget hallottál Manfredról, és most már tudod, hogy miután Virginia Lee halálával megözvegyült, errefelé bolondnak tartották.”

Bólintottam, hogy folytassa. Azt is észrevettem, hogy Lidérc ott áll mögötte, valamivel távolabb a nénitől, és kissé szórakozottan bámul rám. Közben hanyagul támaszkodott a falnak. Nem igazán tetszett ez a fesztelen viselkedés, de most nem ő kötötte le a figyelmemet, hanem Rebecca és Queen néni.

„Azt viszont nem tudod” – folytatta a néni –, „hogy Manfred nőket hozott Blackwood Manorba, mint ő állította, guvernántnak William és Camille mellé, holott csak a játékszerei voltak – nagyralátó ír lányok Storyville-ból, New Orleans vöröslámpás negyedéből. Manfred tartotta őket, ameddig neki jólesett, aztán irgalmatlanul kiradírozta őket a képből.”

„Te jó ég, azt akarod ezzel mondani, hogy nem csak egyet ölt meg?”

„Én nem tudom, csinált-e ilyet” – tiltakozott Queen néni. – „Ez a te meséd a szigetről, ez ültette a bogarat a fülembe, hogy talán meggyilkolta a lányokat. Mindenesetre senki se tudja, mi lett velük, és akkoriban nem volt nehéz megszabadulni egy szegény ír leányzótól. Elég volt, ha kitetted New Orleans közepén. Több nem is kellett.”

„És Rebecca? Hallottál Rebeccáról?”

„Igen, hallottam” – felelte Queen néni. – „De még mennyit hallottam! És most elmondom neked, de a magam módján. Néhány ilyen ír lány kedves volt a kis Williamhoz és Camille-hoz, de a többség egyáltalán nem törődött velük. Nem hagyták ránk se a nevüket, se az arcukat, se holmi titokzatos bőröndöt a padláson, habár az igen használható támpont lett volna.”

„Nem, csakugyan nem volt más gyanús bőrönd a padláson” – szóltam közbe. – „Viszont vannak ruhák, régi ruhák boglyaszám. Azt hiszem, a ruhamúzeumok fizetnének értük. De csak Rebecca bőröndjében.”

„Lassíts, én hadd beszéljek!” – mondta kedves bosszankodással Queen néni. – „Quinn, te lázban égsz az izgalomtól, ami nagyon szép látvány, de most engedj beszélni!” – kérte kedves mosollyal. Aztán beszélt.

„Miközben ezek a dolgok történtek, Manfred belovagolta fekete heréltjén a birtokát, és volt, hogy hetekre eltűnt a mocsárban.

Aztán jött Rebecca. Mármost Rebecca nemcsak sokkal szebb volt a többi nőnél, de nagyon rafinált is volt, és a finom modorú dámát játszotta amellyel meghódította az egész házat.

Ám egy este, amikor Manfred megint a mocsárban csatangolt, a lány elkezdte szidni-átkozni, amiért nincsen otthon, aztán jól bekonyakozott Ora Leevel, Jasmine ükanyjával a konyhában, és kitálalta Ora Leenek a történetét, hogy ő, Rebecca, New Orleansban született az ír Csatornánál, és mint fogalmazott, «ló nézett be a gyerekszobája ablakán», amelyen tizenkét testvérrel osztozott, és megerőszakolták abban a kertvárosi villában, ahol

cseléd volt, és ezt persze megtudta az egész ír fertály, és mikor a családja azt követelte, hogy vonuljon zárdába a gyalázata miatt, ő inkább lesétált Storyville-be, ahol reményeinek megfelelően be is fogadták az egyik bordélyba. Rebecca teherbe esett az erőszak következtében, de nem tudni, hogy elvetélt e vagy elvetette-e a gyereket.

Ora Leenek áperte megmondta, hogy messze jobb egy elegáns és fajin ház Storyville-ben, ahol egész nap szól a zongora, és finom urak udvarolnak, mint egy folyóparti nyomorult putri a Szent Tamás és a Washington utca sarkán, ahol ír apja és német nagyanyja szíjjal verte őt és a testvéreit.

De Rebecca nem Storyville-t tekintette társadalmi karrierje csúcsának, így hát játszani kezdte az úrnőt, és összeszedte minden jártasságát az illemtanban, hogy választékosabbnak látsszék. Szeretett hímezni és horgolni is, amit még otthon pofoztak bele, és mivel értett a varráshoz, csinos ruhákat készített magának."

„Várjál csak!" – vágtam közbe. – „Nem Patsy mondott valamit, hogy hímzéssel álmodott? Hogy Virginia Lee hímezett? Ez fontos. Látnod kellene a hímzéseket abban a bőröndben! Igen, Rebecca értett a hímzéshez, csak ez összezavarodott Patsy álmában. Azt viszont tudod, mi történt a petróleumlámpákkal, és mit tettem majdnem!"

„Tudom, természetesen tudom" – felelte Queen néni. – „Mit gondolsz, miért jöttem haza? Viszont neked tudásra van szükséged, hogy felvértezhesd magadat a szerelmes természetű kísértet ellen, úgyhogy figyelj!

A többi prostituált a storyville-i házban kinevette Rebeccát, grófkisasszonynak csúfolták, ám Rebecca tudta, hogy előbb-utóbb eljön a férfi, aki meglátja az ő erényeit, és elhozza az intézményből. Egyenes derékkal ült a szobában, ahol a férfiak választottak a lányok között, hímezgetett, mint egy nagy dáma, és bájosan mosolygott minden úriemberre.

Nos, Manfred Blackwood lett Rebecca álomlovagja, és Jasmine családja megőrizte a legendát, hogy valóban szívből szerette Rebeccát, olyasféle szerelemmel, mint Virginia Leet. Mert Rebecca, a kicsi Rebecca volt az, aki a ragyogó mosolyával és a behízelgő modorával elűzte Manfred homlokáról a bánat felhőit.

Elhalmozta ékszerekkel a lányt, amelyeknek az nagyon örült. Kedvesen, szelíden viselkedett Manfreddal, még énekelgetett is neki otthon tanult, régi dalokat.

Természetesen az első hetekben olyan volt a gyerekekhez, akár a cseppentett méz, de William és Camille ezt nem ették meg, legalábbis így szól a legenda, csak várták, hogy ő is eltűnjön, mint a többiek.

Aztán Manfred és Rebecca Európába utazott egy évre, édes kettesben, és a pletyka szerint nagyon hosszú időt töltöttek Nápolyban, mert Rebeccának az úgy tetszett, sőt még egy villájuk is volt egy darabig a híres amalfi parton. Ha láttad azt a partot, Quinn, márpedig egyszer látni fogod, akkor meg fogod érteni, hogy az az egyik legszebb helye a világnak. Képzeld el azt a szegény lányt az ír Csatorna partjáról Dél-Itália tündérországában! Képzeld el, mit jelenthetett neki! Láthatólag ott szerette meg a kámeákat, mert egész gyűjteménye volt, mire hazajött. Eldicsekedett velük Ora Leenek, Jerome-nak és az unokahúguknak, Peppernek, elmesélte, mit jelent a motívum, «Rebeka a kútnál», amit az ő kedvéért neveztek el így – ezt kiáltotta a szerencsétlen. Attól fogva mindig kámeát viselt a nyakán és a fülében. Olyanokat, mint amilyeneket odakint találtál.

Ha már az odakintnél tartunk, ahogy hazatértek Nápolyból, Manfred rákapott, hogy minden eddiginél hosszabb időket töltsön a mocsárban. Néhány hónapon belül megjöttek New Orleansból a mesteremberek, hozták a deszkát, a fémet, és mindent, ami kellett a hírhedt Remetelakhoz az Ördögszigeten, ahhoz a házhoz, amelyet ma a tulajdon szemeddel láttál. Miután elkészült a titkos ház, Manfred kifizette a bérmunkásait, aztán pedig hetekig lakott odakint, miközben Rebecca itthon duzzogott, sírt, és rohangált a szobájában. William, az én szegény apám csak nézte, hogy változik csinos lányból visító kísértetté, ahogy nekem később megfogalmazta.

Akkor már az egész plébánia azon köszörülte a nyelvét, hogy Manfred egy szobában hál Rebeccával – mégpedig a te szobádban, Quinn, amelyikhez a homlokzatra nyíló szalon tartozott. Akkor lett a tied, mikor megszülettél. Nagyapádnak, mint tudod, azért kellett a hátsó szoba, hogy az ablakból szemmel tarthassa a csűrt, a garázsokat, az autókat és az embereket, így te örökölted az első lakosztályt.

No de elkalandozok a témától. Valószínűleg nem ez lesz az első

alkalom. Hol is tartottam? Tehát itt van Rebecca a divatos ruhájában, nyakán a kámeával, ahogy fel-alá járkál az emeleti szobában, motyog és sír Manfred után, aki néha két hétre is elment, annyira örült az új búvóhelyének. Hol gazdag készleteket vitt magával, hol azt mondta, majd levadássza, ami ennivalóra szüksége van.

A lánynak rosszabbkor nem is támadhatott volna az ötlete, de azt akarta, hogy Manfred vegye feleségül, csináljon belőle tisztességes asszonyt, hogy akkoriban mondták – és közölte is fűvel-fával, hogy Manfred ezt fogja tenni. Még az itteni papot is rávette, hogy környékezze meg Manfredot a ritka alkalmak egyikén, amikor hazajött Blackwoodba, és beszéljen a lelkére, hogy mit illene tennie, és milyen tökéletes felesége lenne Rebecca, függetlenül a múltjától.

De akkoriban ugyan ki vett volna feleségül egy storyville-i prostituáltat akivel két éve élt együtt bagóhiten? Borzasztó hiba volt elhozatni a papot. Manfred szégyenkezett és fel volt háborodva. A pletyka szerint meg is verte Rebeccát miatta, Ora Leenek kellett közbeavatkoznia, hogy hagyja abba.

Valahogyan kibékültek, aztán Manfred visszament az ingoványba. Az ilyen mocsári portyázásokról hazatérve nemcsak Rebeccának adott szépséges kámeákat, de Camille-t is megajándékozta gyönggyelgyémánttal, sőt még Williamet is elegáns gyémántos nyakkendőtűkkel és kézelőgombokkal."

„Ezek szerint találkozott valakivel a mocsárban" – állapítottam meg. – „Találkoznia kellett. Honnan vette volna különben ezeket az ajándékokat?"

„Pontosan: találkozott valakivel. Kirándulásai egyre hosszabbra nyúltak, otthon magába zárkózott, különc lett, és ha nem volt otthon, apámnak, Williamnek és Camille-nek igen sokat kellett szenvednie Rebecca leplezetlen komiszságától és bántalmaitól. Meggyűlölte őket csak azért, mert annak a családnak a tagjai, amelyhez ő nem tartozhatott törvényesen.

Képzeld el azt az akkor már serdülő két gyereket, egyedül a nagy házban a színes személyzettel, kiszolgáltatva a fiatal mostohaanyának, akitől a drága, jószívű Jerome, Ora Lee és Pepper próbálta védni őket!

Rebecca akkor kotorászott a szobájukban, amikor neki úgy tetszett. Aztán történt az az incidens, hogy megtalálta Camille verseit a bőrkötésű könyvben, és szavalni kezdte őket a vacsoránál, csak hogy gúnyolja

szegény Camille-t, amivel sikerült annyira megsebeznie, hogy Camille a fejére borított egy tál levest az asztalnál."

„Nálam van Camille könyve" – mondtam Queen néninek. – „Rebecca bőröndjében találtam. De miért nem találta meg más, mikor becsomagolták ezt a bőröndöt? Miért voltak benne a kámeák? Tudom, hogy csak úgy belegyűrtek mindent, de akkor is..."

„Mert a nő egy erőszakos jelenetben tűnt el a színről, és Manfred szedte össze a holmiját, és rámolta bele a bőröndbe. Különben is a vén bolond nem volt itthon a verseskötet esetének idején, és ki tudja, mennyit tudott? Nem vette észre a könyvet, vagy nem törődött vele, ez elég nyilvánvaló. Annyi fáradságot nem vett magának, hogy félretegye a kámeákat, amelyeket a bőröndben találtál, bár ötöt azért megmentett, mint ezt majd elmagyarázom később."

„Hogyan tűnt el Rebecca? Mi volt az az erőszakos jelenet?" – türelmetlenkedtem.

„Megpróbálta felgyújtani a házat."

„Ó! Hát persze!"

„A petróleumlámpákkal."

Leesett az állam.

„Hát azért hitte el mindenki! Jasmine, Lolly, Ótata. Mert tudták, mit csinált valamikor régen Rebecca!"

Queen néni bólintott.

„Rebecca kiállította a petróleumlámpákat az első szobák ablakpárkányaira. Négy helyen égett a ház, mire Ora Lee és Jerome rajtakapta. Jerome megütötte, aztán kiordított a béreseknek, hogy jöjjenek be, oltsák el a tüzet. Azt ugye tudod, hogy akkoriban egy ilyen fekete férfinak, mint Jerome, borzasztó kockázat volt pofon csapni egy fehér asszonyt? De az az őrült Rebecca porrá akarta égetni a házat.

A pletyka szerint Jerome egyszerűen leütötte, de addigra Rebeccának majdnem sikerült valóra váltani eszelős tervét. Már lángolt a ház, mikor oltani kezdték, és a helyreállítás iszonyúba került.

Képzeld el, Quinn, mekkora veszélyt jelentett akkoriban a tűzvész! Nem voltak még meg a szivattyúk a mocsár szélén, nem vezették ide a vizet a városból. Csakugyan elpusztulhatott volna a ház! De nem pusztult el. Blackwood Manor megmenekült.

Jerome persze vigyázott, nehogy Rebecca gyertyához vagy olajlámpához jusson a továbbiakban, és bezárta a szobájába, amíg Manfred haza nem jött a mocsárból.

Azt is elképzelheted, mekkora teher volt Jerome-nak ez a felelősség. Rebecca leniggerezte, fenyegetőzött, hogy meglincselteti, és elmondta mindennek, ami eszébe jutott a sötétségben. Mert akkor még volt lincselés. Hogy mifelénk előfordult-e, arról nem tudok, de másutt vígan lincseltek.

Az ír szegények sose rajongtak a fekete emberért, nekem elhiheted. Jerome-nak, Ora Leenek, Peppernek és a rokonaiknak minden okuk megvolt a félelemre, amikor Rebecca azzal fenyegetőzött, hogy idecsődíti a pereputtyát New Orleansból.

De így sem engedhették ki a szobájából, és nem is engedték, úgyhogy Rebecca tovább visított és káromkodott a sötétben.

Na szóval, végre megjött Manfred, és mikor látta, mekkora kár esett, milyen nagy munkával kell helyreállítani, mikor megértette, hogy majdnem odalett a háza, egyszerűen megveszekedett.

Felrántotta a síró-nyüszítő Rebeccát az ágyról, és ütni kezdte ököllel és tenyérrel. Addig pofozta és öklözte, amíg Ora Lee és Jerome kiabálni nem kezdett, hogy hagyja abba.

Jerome nem volt elég erős, hogy lefogja Manfredot, és megütni nem merte. A verést végül Ora Lee miatt kellett abbahagyni, aki addig sikított, amíg a fehér és a színes bőrű személyzet be nem rohant teljes létszámban a házba.

Rebecca, aki bizonyosan a valaha volt legoktalanabb teremtmények közé tartozott, azt bőgte, hogy Manfred házasságot ígért neki, és ő a felesége is lesz vagy itt hal meg, mert innen ő ki nem teszi a lábát. Jasmine családja azt se tudta, hogy csitítsa, és könyörögtek Manfrednak, hogy ne üsse tovább.

Az őrjöngő Manfred előhozatta a szeretője bőröndjét, és ő maga gyömöszölte bele Rebecca gardróbjának minden egyes darabját, majd megparancsolta az embereknek, hogy vigyék innen a lányt, és dobják ki a motyójával együtt a birtokról. Marokszám vágta hozzá a bankót Rebeccához, aki félájultan hevert a padlón.

Ám az a rosszlelkű, oktondi lány felugrott, odarohant hozzá, belekapaszkodott, és azt visította: «Manfred, szeretlek téged! Manfred, én

nem tudok élni nélküled, Manfred, nem akarok élni nélküled! Manfred, emlékezz Nápolyra!» (Ez mindenkinek eszébe jutott utólag: «Emlékezz Nápolyra!») «Manfred, emlékezz, én a te Rebekád vagyok, aki azért jött a kúthoz, hogy a hitvesed legyen! Nézd ezt a kámeát a nyakamon, Manfred! Manfred, azért jöttem a kúthoz, hogy a hitvesed legyek!»

Ekkor volt, hogy Manfred levonszolta a lépcsőn, ki az ajtón, keresztül a pázsiton, el a temető mellett a pallóig, ahol belehajította a bödönhajóba, majd ellökte a csónakot a parttól. A lány megpróbált feltápászkodni a csónak aljából, de Manfred belerúgott, és Rebecca visszaesett.

Ez volt az utolsó alkalom, amikor ember látta Rebecca Stanfordot.

Két héttel később hazajött Manfred. Ahogy megpillantotta Rebecca bőröndjét a szoba közepén, dühösen megparancsolta Jerome-nak, hogy vigyék fel a padlásra.

Később Ora Lee talált Rebecca tükörasztalának felső fiókjában egy bársonytokot, abban több kámeát, és egy feljegyzést Rebecca kézírásával. Azt írta: «Az első kámeák, amelyeket Manfredtól kaptam Nápolyban». Ott volt mellette a keltezés. Ora Lee legalább egy évig tartogatta ezeket a kámeákat, nem akarta kidobni őket, mert nagyon szépek voltak, aztán átadta őket Manfrednak, aki Camille-nak próbálta ajándékozni a faragványokat.

Camille még akkor sem tudta túltenni magát a Rebecca iránti gyűlöletén. Az az igazság, hogy addig gyűlölte, míg meg nem halt. Megérinteni sem volt hajlandó a kámeákat, amelyeket Manfred ezek után sem dobott ki. Hébe-hóba látták, amint előveszi, nézegeti őket, és motyog.

Amikor apám feleségül vette anyámat, Manfred felajánlotta a menyének a kámeákat, de apám hallani sem akart róla, mert ő is mérhetetlenül gyűlölte Rebeccát.

Úgyhogy Manfred végül nekem, a tízéves kislánynak ajándékozta a kámeákat, és mindenféle furcsa dolgot mondott mellé a vénember. Vad dolgokat, amelyeket nem értettem.

Queen néni ekkor elmesélte a történetet Bolond Manfred hagymáza locsogásáról, amelyet mi is hallottunk ma este, csak az első alkalommal tizennyolc éves koromban kevesebb részlettel fűszerezte.

„Én ugyan nem féltem megtartani a kámeákat!” – közölte velem. – ”Még sose hallottam Rebecca történetét. Arra csak évek múlva került sor.

Akkor már gyűjtöttem egy ideje a kámeákat, és egész szép kollekcióval dicsekedhettem, mire bevallottam apámnak, hogyan kaptam Manfredtól az elsőket. De Rebecca történetét nem az apám mesélte el, hanem Ora Lee, méghozzá a konyhaasztal mellett, és az volt az igazság, hogy Ora Lee sajnálta Rebeccát, megértette a szegény ír lányt, aki annyira törekedett valami jobbra, aki rettegett a kegyetlen ír apjától és a német-ír anyjától, aki eljutott Manfred társaságában a távoli olasz partra, ahol Manfred egy gyertyafényes vacsoránál személyesen tűzte Rebecca csipkeblúzára az első kámeát, amely Rebekát ábrázolta a kútnál.

Ora Lee ezt is megmondta kereken, hogy Rebecca nem volt eleve komisz a gyerekekhez, egyáltalán senkihez; a kiábrándulás durvította komisszá. Manfred zsigeri komiszsága volt az oka.

Ahogy Ora Lee fogalmazott, az öregség megértőbbé teszi az embert, és csak hogy tudd, Quinn, Ora Lee meg volt győződve róla, hogy Rebeccát meggyilkolták a lápon – na szóval, arra akarok kilyukadni, hogy öregségében Ora Lee jobban megértette Rebeccát, és azt, amit a lány csinált, habár még így sem bocsátotta meg neki, hogy olyan csúnyán elbánt Camille-lal.

Ugyanarra a lélegzetre, amellyel ezeket elmondta, Ora Lee könyörögve kért, hogy sose hozzam szóba Rebeccát az apámnak vagy Camille néninek!

«Camille nénédet örökre elintézték akkor» – mondta Ora Lee. – «Az a szegény gyermek mindig is betegesen érzékeny volt, de azok után végképp bezárkózott, és soha többé nem bújt elő a csigaházából.»

Hogy visszatérjünk hírhedett ősöd históriájához – folytatta Queen néni –, nem Ora Leetől kellett megtudnom, hogy a vénember még évekig hurcolászta haza az ír lányokat, akiket bekvártélyozott az első hálószobába. Húszéves lehettem, amikor anyám mindent elmesélt, hogy apám a születésem után miként könyörgött a vénembernek, hagyna már fel a botrányos viselkedésével, hiszen már itt a lányunokája!

A vénember átkozódott, káromkodott, és úgy verte az öklével az asztalt, hogy ugrált az ezüst, de beleegyezett. A menyéért nem tette volna, de a lányunokájáért igen, így hát kiköltözött az emelet legjobb hálószobájából, ahol most te rezideálsz, kedves unokaöcsém, és áthurcolkodott a ház hátuljába. Persze életem első néhány évében továbbra is becsempészte a nőit a hátsó ajtón, de akkor még olyan fiatal voltam, hogy nem emlékszem

rá.

A szobacsere mélyen szántó jelentőséggel bírt a világ szemében. Flarety agya az akkori plébános nem korholta már Manfredot az erkölcstelensége miatt, és mire betöltöttem a tízet, amikor a vénember megajándékozott a kámeákkal, már csak szánalmas, nyáladzó roncs volt, aki magában beszélt bolondokat, és hozzá akarta vágni a botját mindenkihez, aki véletlenül elment az ajtaja előtt.

Hivatalosan anyám lett Blackwood Manor úrnője, mert a sérült lelkű Camille néni alkalmatlan volt erre a posztra.

Ami a bőröndöt illeti, úgy vélem, elfeledkezhettem róla; nekem az csak egy volt a kofferok sokaságában, tele érdektelen ruhákkal. Természetesen mindig fel akartam menni, hogy átkutassam a padlást, de mivel irdatlan munka lett volna rendet rakni abban a káoszban, sose vettem magamnak a fáradságot, és ezzel nem álltam egyedül.

Most pedig, Quinn, magamat is beleértve minden élő embernél többet tudsz arról, hogy mi történt Rebecca Stanforddal. Szelleme veszélyt jelent számodra, és egész környezetedre nézve.

„De hát én nem tudom!” – tiltakoztam. – „Megtaláltam kint azokat a láncokat, Queen néni, a rozsdás láncokat, de nem tudom igazából, hogy mi történt vele!”

„Quinn, az a lényeg, hogy meg ne idézd még egyszer azt a szellemet!”

„Nem is idéztem meg soha!”

„Dehogynem, Quinn. Nemcsak a holmiját találtad meg, de ismerni akartad a történetét is.”

„Queen néni, ha ezzel idéztem meg, akkor neked miért nem jelent meg évekkel ezelőtt attól, hogy Ora Lee mesélt róla? Miért nem jelent meg akkor, amikor kislány voltál, és Manfred megajándékozott a kámeákkal?”

„Quinn, belőlem hiányzik a te lélekláto adottságod” – vágta rá a néni. – „Soha életemben nem láttam egy szál kísértetet, míg te rengeteget láttál.”

Hirtelen megéreztem rajta, hogy tétovázik. Azt hittem, tudom, minek tulajdonítsam.

„Lidércet láttad, ugye, Queen néni?” – kérdeztem.

Még be se fejeztem a mondatot, amikor megjelent Lidérc, leguggolt a szék karfája mellett, onnan kémlelte Queen nénit. Rendkívül életszerű és térhatású volt. Megdöbbentett és felháborított, hogy ilyen közel

merészkedik a nénihez, aki viszont kétségtelenül a doppelgängeremet nézte.

„Tűnés, Lidérc!” – mondtam haragosan. Tüstént engedelmeskedett, bar nagyon lehangolta és elszomorította, hogy ilyen kurtán-furcsán bánok vele. Hátrált, és közben esdeklő pillantásokat vetett rám, majd eltűnt.

„Mit láttál?” – kérdezte Queen néni.

„Amit mindig” – feleltem. – „Az alakmásomat. Az én farmeromat viseli, ugyanolyan élére vasalt változatban, ugyanolyan pólóval, és pont olyan mint én.”

A néni hátradőlt. Lassan kortyolt a pezsgőjéből.

„Mit láttál, Queen néni?” – dobtam vissza neki a kérdést.

„Látok valamit, Quinn, de nem azt, amit te. Borzolódik a levegő. A turbulenciához hasonlít, amit forró nyári napokon láthatsz az autóból az aszfalt felett. Azt látom, és időnként kirajzolódik belőle egy bizonytalan alak, egy emberalak, mindig akkora mint te. Az egész jelenés nem tart tovább maximum egy másodpercnél, és azt az érzést kelti bennem, hogy valami itt tartózkodik mellettünk, valami láthatatlan.”

Életemben először megharagudtam Queen nénire.

„Ezt nekem miért nem mondtad soha?” – kérdeztem. – „Itt jössz-mész évek óta, és egy szóval sem említetted, hogy ennyit látsz Lidércből, hogy tudtad...” – Annyira kiborultam, hogy a torkomon akadt a szó.

„Körülbelül ennyit látok” – folytatta úgy, mint aki észre sem veszi, hogyan tajtékzom –, „és ezt sem túl gyakran. Hébe-hóba. Gyanítom, akkor, amikor a szellemed is akarja, hogy lássam.”

Nemcsak dühöngtem – annyira, hogy vöröset láttam –, de hüledeztem is. Folyamatosan hüledeztem, amióta Rebecca megjelent, egyik felfedezésből szédültem át a másikba, most pedig ezt kellett hallanom, hogy Queen néni mindezekben az években látta Lidércet!

„Van még valami?” – kérdeztem epésen. – „Amit megoszthatnál velem.”

„Quinn” – mondta komolyan – „talán nevetséges úgy fogalmaznom, hogy mindig azt tettem, amit a legjobbnak hittem a te szempontodból. Sose tagadtam Lidérc létezését, de óvatosnak, megfontoltnak kellett lennem, úgy, hogy ne erősítsem az elismerésemmel, mert sose tudtam, hogy Lidérc jó-e vagy rossz. De ha már kiterítjük a kártyáinkat, hadd közöljem veled,

hogy Nagy Ramona körülbelül annyit lát Lidércből, mint én: rezgést a levegőben. Nem többet, nem kevesebbet. Jasmine szintúgy."

Paff voltam. Nagyon egyedül éreztem magamat. Legszűkebb környezetem, amennyire én láttam, hazudott nekem. Most fájt csak igazán, hogy Lynelle meghalt. Imádkoztam, hogy jöjjön el hozzám a lelke – ha már egyszer van szemem a szellemekhez és a kísértetekhez –, mert úgy éreztem, ő megmondaná, mit kezdjek azzal, amit most megtudtam.

„Szeretett unokaöcsém" – szólt Queen néni kedves szertartásossággal és őszinte gyengédséggel (ezt a kifejezést egyre többször használja majd, ahogy idősebb leszek) –, „szeretett unokaöcsém, meg kell értened, hogy mindig nagyon komolyan vettem a képességeidet, de sose tudtam róluk, hogy jók-e."

Ezeknek a szavaknak a hallatán belém hasított, hogy a képességeim csakugyan nem a jót szolgálják. A suttogásnál nem tudtam erősebb hangot kierőltetni magamból, míg beszámoltam a szürkületi pánikról, a kísértésről, hogy fogom Ótata pisztolyát, és véget vetek az életemnek. Elmeséltem, Rebecca eljövetelének délutánján az első lépcsőn ültem, figyeltem, hogyan törik meg az arany fény, és könyörögtem a túlvilági hatalmaknak: kérlek, szabadítsatok meg ettől! Akármit, csak ezt ne! Már nem emlékeztem pontosan az imámra. Ma sem emlékszem.

Tapintatos csend következett. Mikor felnéztem, könnyeket láttam Queen néni arcán. Mögötte, az ágy oszlopa mellett állt az élethű Lidérc. Ő is sírt és nyújtotta felém a karját, mintha azt ajánlaná, hogy hajtsam a tenyerébe a homlokomat.

„Menj innen, Lidérc!" – mondtam élesen. – „Most nem akarlak látni! Hagyj magamra! Menj, keresd meg nekem Lynelle-t! Utazz a szellemszéllel, de innét tűnj el!"

Vakítóan felragyogott, a legrészletesebb, legfényesebb alakját mutatta. Az arca maga volt a sebzett bánat. Aztán eltűnt.

„Nem tudom, itt van-e még a szobában" – mondtam Queen néninek. – „Ami Rebeccát illeti, igazságot kell szolgáltatnom neki. Rá kell jönnöm, amennyiben ez lehetséges, mit műveltek vele abban a házban."

Queen néni megtörülte kék szemét a szalvétájával. Kínzott a bűntudat, amiért megríkattam. Hirtelen nagyon szerettem, függetlenül attól, mit tett vagy mondott. Szükségem volt rá, és annyira elkeserített a haragom, hogy

felálltam, megkerültem az asztalt, eléje térdeltem, átöleltem és magamhoz szorítottam törékeny alakját a mély csendben.

Aztán ránéztem csillámló, bokapántos tűsarkújára. Fölnevettem, és megcsókoltam a rüsztjét. Megcsókoltam a lábujjait. Bal kezemmel megszorongattam a jobb lábát.

„Tarquin Blackwood, te kötözni való bolond! Azonnal hagyd abba!” – parancsolta a néni. – „Ülj fel szépen, ahogy jó fiúhoz illik, és töltsél nekem még egy pohár pezsgőt.”

Mivel akkor már kiürítettünk egy palackot, felbontottam a következőt, annak a fiúnak a magabiztosságával, aki évekig segített ki egy elegáns hotelben, és betöltöttem a néni hosszú szárú poharába a habzó italt.

Utána persze rám zúdította a kétségbeesését, amiért képes voltam öngyilkosságra gondolni, én pedig megesküdtem, hogy soha többé nem teszek ilyet, még csak nem is gondolok rá addig, amíg a néni él, és Ótata él, és Jasmine él és Big Ramona él és Lolly él; és őutánuk még elhadartam, tökéletesen meggyőző őszinteséggel az összes béres és Csűrlakó nevét.

„De nézd, azt próbálom elmondani” – folytattam, miután mindketten valamivel higgadtabbak és kétségtelenül spiccesebbek is lettünk –, „hogy a szellemeknek és a kísérteteknek jönniük kell valahonnan. Az én imám elég istenkáromló vagy veszedelmes volt ahhoz, hogy megjelenjék a sötétségből Rebecca.”

„Ez már értelmes beszéd, drága fiam!” – mondta.

„Hát persze, tudom én azt, Queen néni! Mindig tudtam. Sose felejtem el, mint sürgetett, hogy gyújtsam meg a lámpákat. Soha többé nem leszek a bábja! Nem történhet meg! Esküszöm, nagyon óvatos, nagyon fegyelmezett vagyok én az ilyesfajta teremtményekhez, de ki kell derítenem, mit műveltek Rebeccával, azt pedig egyedül ő mondhatja el nekem ott, ahol a legerősebb: az ördögszigeti furcsa házban.”

„Ahova nem mész el többé, Tarquin, hacsak nem a nagyapáddal. Megértetted?”

Nem feleltem, aztán mégis rám jött, hogy kimondjam az igazságot: „Ótatának most nem tenne jót, ha ki kellene mennie a mocsárba. Nem önmaga, nem erős, nem egészséges. Napok óta alig evett, és az a kinti forróság meg a szúnyogok – nem, nem vihetem magammal Ótatát...”

„Akkor kit, Tarquin? Mert Isten a tanúm, nem mehetsz egyedül!”

„Queen néni, senki sem akadályozhatja meg, hogy holnap reggel ne menjek oda. Ebben a pillanatban indulnék, ha nem lenne vaksötét.”

Queen néni közelebb hajolt az asztal fölött.

„Megtiltom, Tarquin! Most emlékeztesselek arra, amiről magad számoltál be: az aranymauzóleumra, az asztalra, az aranyszékre? Azt a szigetet lakják. Valaki használja. És könyörgöm, miért van az a kripta aranyból...”

„Nem ismerek minden választ, de vissza kell mennem oda. Nem érted? Fel kell idéznem azt a kísértetet, hogy szólhasson hozzám...”

„Egy kísértetet, amely elcsábított! Egy kísértetet, amely olyan hathatósan használta a bájait és a bujaságát, hogy a szó szoros értelmében elveszítetted vele a szüzességedet? Nem ezt hallottam? És te még meg akarod idézni?”

„Mennem kell, Queen néni! Mellesleg úgy vélem, hogy a helyemben te is ezt tennéd.”

„Először beszélek Kevin atyával. Ezt fogom tenni, és te is ezt teszed. Reggel tehát telefonálunk az atyának.”

„Atyának!” – nyerítettem. – „Hiszen csak nemrég volt az első miséje! Az egy tacskó!”

Túloztam, de abban igazat mondtam, hogy Kevin Mayfair fiatal volt, kábé harmincöt, és bár én irtóra bírtam, nem gondoltam rá azzal a tisztelettel, mint a második vatikáni zsinatot megelőző korszak szürke hajú, öreg papjaira, akik sokkal nagyobb gusztussal tudtak misézni.

A néni olyan hévvel állt fel az asztaltól, hogy felborította a székét, majd odasietett káprázatos tűsarkúiban a tükörasztalhoz, és kotorászni kezdett a felső fiókban.

Mikor felém fordult, egy rózsafüzér hintázott a kezében.

„Nincs megáldva, de mostanra megfelel” – mondta. – „Akaszd a nyakadba! Hogy az ingeden kívül vagy belül, a csupasz bőrödön viseled-e, az nem érdekel, de mostantól hordani fogod!”

Nem pocsékoltam az időt a vitatkozásra. Tetszett is a kerek aranygyöngyökből fűzött olvasó, bár olyan rövid volt, hogy eltűnt az ingem alatt.

„Queen néni” – érveltem tovább – „Kevin atya ugyanúgy nem lesz hallandó elhinni ezt a történetet Rebeccáról és a szelleméről, mint ahogy

seriff sem fogja elhinni. Akkor minek telefonálnánk neki? Mise után mindig úgy nevet, mikor Lidérc után érdeklődik. Azt hiszem, észrevette, amikor Lidérccel beszéltem a templomban. Nem, én nem akarok beszélni Kevin atyával, ezt felejtsd el!”

Queen néni nem volt abban a hangulatban, hogy feladja. Azt mondta holnap reggel első dolga lesz, hogy bemegy a kedvenc ékszerészéhez a Francia Negyedbe, beszerez nekem egy aranykeresztet láncon, aztán átmegy a Mária Mennybemenetele templom plébániájára, megáldatja Kevin atyával a keresztet, aztán megbeszéli ezt az egész dolgot a plébánossal, és megkérdezi, mi róla a véleménye.

„Addig is mit kezdünk ezekkel a fülbevalókkal és ezzel a kámeás brosstűvel?” – kérdezte.

„Biztonságba helyezzük őket. Ezt kell tennünk. Ebben a szövetben a DNS még nem mehetett tönkre. Ki kell derítenünk, hogy Rebecca-e az, aki meghalt odakint. Ezt kívánja tőlem. Azt akarja, hogy ismerjék meg és ismerjék el.”

„Továbbá azt akarta, Quinn, hogy gyújtsd fel a házat.”

„Még egyszer nem fog rábeszélni ilyenre!” – erősködtem. – „Okosabb vagyok én annál!”

„Hát csak vigyázz azzal, hogy mit akar” – mondta Queen néni, akinek a nyelve alig forgott nehezebben a pezsgőtől.

„Igazság, Queen néni” – mondtam. – „Nekem, Manfred Blackwood leszármazottjának kell igazságot szolgáltatnom. Lehet ez apróság, mondjuk, például ki kell állítanom a kámeáit a szalon vitrinjében, és fel kell tüntetnem egy kártyán, hogy Manfred Blackwood híres szerelméé voltak az ékszerek. Attól talán megtalálja szelleme a nyugalmat. Miattam egyelőre ne aggódj. Azt teszem, amit tennem kell, a legjobb képességem szerint.”

Addigra arcátlanul elhasználtam minden türelmét. Még két pohár pezsgővel sikerült felvidítanom úgy, hogy közben nem tártam fel titkos terveimet.

Imádtam. Most is imádom. De akkor először tudatosodott bennem, hogy meg kell védenem, valamilyen módon meg kell védenem attól, hogy ő védjen engem.

Magától értetődően ki akartam menni a szigetre, magától értetődően fel akartam idézni Rebeccát, de hogy miként és mikor, azt már nem tudtam.

TIZENHÁROM

– Nagyon korán ébredtem, felvettem vadászmellényemet, farmeremet, leültem számítógépemhez, miközben Nagy Ramona javában aludt, és írtam egy levelet az ördögszigeti különös betolakodónak, amely szólott ekképpen:

Tisztelt birtokháborító!

Ebben a levélben Tarquin Blackwood tájékoztatja, hogy ez a sziget és ez a ház az én családom tulajdona, tehát késedelem nélkül távoznia kell minden könyvével és bútorával egyetemben.

Családomnak tervei vannak a szigettel, amelyeket haladéktalanul foganatosít, mihelyt maga elhagyta a Remetelakot.

Ha kapcsolatba óhajt lépni velem, Blackwood Manorban lakom, és készséggel állok rendelkezésére levélben, faxban, telefonon vagy személyesen, ahogyan magának jobban megfelel.

Őszinte híve: Tarquin
Blackwood Ismertebb
nevén Quinn

Miután beírtam a fax- és telefonszámokat, beütöttem a nyomtatást, készítettem négy példányt a kilakoltatási értesítőből, mindet aláírtam, összehajtogattam és eltettem őket a mellényem belső zsebébe.

Utána beosontam Ótata szobájába. Nagyapám már nem volt ott, vélhetőleg hajnali ötkor kelt, és javában dolgozhatott a virágágyaknál.

Elvettem a harmincnyolcas pisztolyát, ellenőriztem, hogy töltve van-e, zsebre vágtam. Beugrottam a konyhai tálalóba, elhoztam egy doboz rajzszöget, mert azt mindig tartottunk a családi üzenőtáblához. Végül a pallóhoz indultam.

Továbbá nálam volt a puskám, a vadászkésem, meg a konyhakés. Azt hittem, mindenre felkészültem, amíg meg nem láttam a pallón Jasmine-t. Mezítláb állt a bödönhajó mellett, és cigarettázott.

„Na jól van, bolond fiú, úgyis tudom, hova mész! Öregapád azt monda hagyjalak békén, úgyhogy betettem a csónakba ezt az italhűtőt, meg itt van két szendvics, zsugorfóliában."

„Ó, imádlak!" – mondtam, és megcsókoltam. Döbbenetes váratlansággal tudatosodott bennem, hogy ez itt egy nő. Azt sose fogom elfelejteni ahogy az a csók felgyújtott bennem valamit. Úgy rémlik, fölöttébb öntelten szorongattam meg Jasmine karját.

Habár benne nemigen gyúlt ki semmi. Épp löktem volna el a csónakot, amikor utánam kiáltott:

„Aztán hülye vagy-e, Tarquin Blackwood?"

„De nagysám, csak nem azt akarja, hogy gondoljam meg magamat?" – érdeklődtem gunyorosan.

„Hogy akarod elhitetni az emberekkel, amit odakint láttál, ha nem fényképezed le, te zseni!" – A köténye zsebébe nyúlt, és kivett egy apró fényképezőgépet, azt a fajtát, amely ma már mindenfelé kapható, amiben eleve benne van a film, csak használni kell.

„Hála Istennek, hogy erre is gondoltál!" – mondtam.

„Ezt az imát majd mondd el megint, Kisfőnök. El ne felejtsd lenyomni ezt a gombot, ha vakuzni akarsz!"

Szerettem volna ismét megcsókolni, de már sodródtam el a parttól.

Lidérc megint utánam jött, egyelőre áttetszően, és könyörgött, hogy ne menjek. „Rossz, Quinn, rossz!", hajtogatta, és én megint közöltem vele udvariasan, hogy hagyjon békén. Ekkor eltűnt, bár gyanúm szerint továbbra is kísért.

Tulajdonképpen kísérnie is kellett; hova máshova mehetett volna? Az utóbbi időben sokat törtem a fejemet azon, hogy hol van Lidérc, hol nincs Lidérc, és mint említettem, roppant türelmetlen voltam vele.

Vissza a mocsárhoz.

Pára kúszott a vízen, először hívogatónak, szépségesnek, harmonikusnak, ölelőnek tetszett a mocsár – ahogy a versekben és a képszövegekben írják –, de nagyon gyorsan átváltozott a szúnyogok és a nyíllal sebzett kérgű, megláncolt ciprusok gonosz posványává. A hideg futkosott rajtam, mert valamilyen lények csobogtak a sötét vizekben, és nem is egy aligátort láttam.

Visszatért a szédülés, ami fölöttébb nyugtalanított, és újfent hallottam a hangokat, bár túlságosan fojtottak voltak, hogy megértsem, mit mondanak. Mit is hallgattam ki? Az örökkévalóságig tart ezeknek a kísérteteknek a pöre? Így értette Rebecca, amikor azt mondta, hogy a dolgok nem történnek egyenes vonalban?

Nem tehetitek! El kell engednetek...

Miért nem elég hangos ez a kísérteties diskurzus, hogy biztos lehessek minden szavában?

„Jövök, Rebecca!" – mondtam hangosan. – „De most aztán egyénesen viselkedj! Ismerem a trükkjeidet, mégis jövök. Becsületesen viselkedj!"

Így hatoltam egyre mélyebbre a sűrű zöld pokolban, eltorzult szürke fák, fúlódó iszalagok, zörgő levelek között. Jó mélyre mártottam a rudat a poshadt vízben, és a gyengeségem ellenére is igyekeztem minél gyorsabban hajtani a csónakot.

Könyörgök! Isten irgalmazzon nekem...

Tudtam, hogy Rebecca sír, Rebecca rimánkodik, de kihez? Aztán jött a kikerülhetetlen, baljós nevetés, majd egy férfi beszélt gyorsan, indulatosan. Manfred volt vajon?

Aligátor cikázott el mellettem. Csak egy pillanatra láttam hatalmas, nyálkás hátát. A csónak veszedelmesen rázkódott, aztán nehézkesen visszabillent. Mentem tovább. Reszkettem, ha az aligátorra gondoltam, és gyűlöltem magamat a félelmemért. Mentem tovább.

Ahányszor megrohant a szédülés, mindig lassítottam, mert féltem, hogy kiesek a csónakból. Álnokul zárult körém a mocsár tömény zöldje, miközben azt próbáltam kihüvelyezni, mit is hallok: ...*Szerettelek, mindig szerettelek, mindörökké, Nápolyban ígérted meg, a romok között...* Majd megint jött a mély hang, aztán a mindenen átgázoló kacaj.

Hárman voltak? Többen voltak?

Végre felmagasodott a viharvert Remetelak, és a bödönhajó olyan

erővel ütközött partnak a vadszederbokrok között, hogy kis híján kirepültem belőle. Gyorsan kikötöttem egy közeli fához – előző alkalommal megfeledkeztem róla –, lefektettem benne a rudat, majd nekiláttam még egyszer felderíteni a szigetet.

Aligátorok voltak rajta. Hallottam a csobbanásukat, ahogy visszamerülnek a mocsárba. Mit fogok tenni, ha találkozok egy harcias példánnyal? Nos, még sose történt meg velem, talán sohasem fog. Nem igazán féltem tőlük, mert nem gonosz állatok, és nem akarnak bajt maguknak, de most mégis először voltam fenséges társaságukban Ótata vagy valaki más felnőtt nélkül, aki megmondja, mit kell most tenni.

Álltam, füleltem. Semmit sem hallottam, csak a madarak szaggatott, gyászos kiáltozását. És azt a zsongást, a méhek és szúnyogok döngését, amit a testemet beborító, ragadós izzadsággal magyaráztam.

A ház ugyanolyan üresnek rémlett, mint tegnap, bár ezzel nem mondtam sokat.

A mauzóleum – vagy micsoda – magához vonzott. Visszatértem hozzá, és alaposabban megvizsgáltam, mint az első alkalommal.

Ajtaja nincs, az biztos. De akkor mi a manó lehet benne?

Az aranyba vésett menet kétségtelenül gyászoló rómaiakat ábrázolt.

Ők sírtak, a férfiak ököllel verték a homlokukat.

Az egyik utolsó falmezőn, amelybe csupán három síró gyermeket véstek, felfedeztem valamit a háttérben, olyan részleteket, amelyek korábban elkerülték a figyelmemet.

Ujjaim követték az egyik sarokban egy hegy képét. Magas vulkán volt, amely éppen kitört, mert nagy, súlyos felleg gomolygott a hegyes csúcson. Tőle jobbra, a hegynél valamivel hátrább aprólékosan kidolgozott, fallal körülvett városka bújt meg, és mindenki láthatta, hogy a gonosz felleg azt a kicsi várost fenyegeti.

Tűzhányó. Az ókori Róma. Város. Gyászoló emberek. A Vezúvnak kell lennie, a város pedig a híres Pompeji.

Még én, aki szinte sehol sem jártam életemben, még én is tudtam, hogyan temette el Kr. u. 79-ben a Vezúv kitörése Herculaneumot és Pompejit. Hivatalosan csak a tizennyolcadik században fedezték fel újra a várost, és ha létezett hely, amelynek a kedvéért kitettem volna a lábamat Ruby River egyházközségből, akkor a pompeji romok voltak azok.

Mindig megigézett az eltemetett városok története. Néha szinte fájt ez az igézet. Láttam fényképen a gipszöntvényeket, amelyeket a hamuesőből menekülni próbáló, szegény rómaiakról készítettek, és elsírtam magamat a látványtól.

Hát persze, Pompeji és Herculaneum a Nápolyi-öbölben van, és Manfred Nápolyba vitte Rebeccát. Nápoly fölött a Vezúv komorlik, és Rebecca azt kiáltotta: «Emlékezz Nápolyra!», mikor Manfred összeverte, majd mikor kivitte vagy kivonszolta a házból.

Megint szédülni kezdtem. Megcsapott a hangok zsongása. Annyira előrehajoltam, hogy homlokom érintette a vésett aranyat. Éreztem a virágok illatát. Lila akác? Megzavarodott az érzékelésem. Kiszikkadt a szám és izzadtam. Rebecca zokogott: *Mit tettek velem, Quinn, mit tettek velem...*

Minden erőmet megfeszítve elűztem a szédülést. Térden állva felnéztem a magasba, és láttam, hogy egy sávban felirat fut végig az arany fallemezek tetején, közvetlenül a sír gránitfedele alatt, egy felirat, amelyet eddig nem láttam a napot visszaverő arany villogásától.

Kétszer körbejártam a mauzóleumot. Latin szöveg volt, amit nem tudtam lefordítani. Szerepelt benne a Petronia név, és annyit értettem, hogy álomról és halálról beszél.

Szidtam magamat, hogy nincs nálam más papír a birtokháborítónak szánt felszólításon kívül, így most nem tudom lemásolni a feliratot. Aztán észbe kaptam, hogy négy példányom van a levélből, tehát feláldozhatok egyet. Megkerestem a tollamat, lefirkantottam a feliratot. Kétszer is megkerültem hozzá az építményt, nehogy elírjak valamit.

Megszomjaztam. Visszabaktattam a csónakhoz, kivettem a kis műanyag italhűtőt, amelyet Jasmine csomagolt, aztán felmentem a házba.

Ugyanolyan volt, mint tegnap. Fellopakodtam a lépcsőn, és újból megbámultam a vasláncokat. Iszonyat borzongatott, amikor megállapítottam, hogy a kampóban végződő, ötödik lánc valamivel rövidebb a többinél, bár nem tudtam, mit jelent ez. A falon is voltak kampók. Ezeket se vettem észre korábban. És mintha további csontok sejlettek volna a fekete szutyokban.

Elővettem a fényképezőgépet, reszkető kézzel készítettem két fotót. Aztán hátráltam, és készítettem még kettőt. Magam sem tudtam, mit mutatnak majd. Annyit tehettem, hogy ellőttem még két közelit, és

reménykedtem, hogy valaki majd csak elhiszi, amit láttam.

Letérdeltem, és megérintettem azt, ami emberi haj maradványának tűnt. Jeges áramütés szaladt végig rajtam, ismét hallottam azt az álomszerű kacajt, aztán egy sikolyt, amely olyan torokhangú volt, hogy nyögésnek is elment volna. Megismétlődött a sikoly, a kínszenvedés félreérthetetlen jajkiáltása. Ész nélkül hátráltam. Közelíteni nem mertem volna még egyszer a maradványokhoz.

Lefényképeztem a szobát, aztán lementem a földszintre, ahol lefényképeztem a márványasztalt és az antik stílusú aranyszéket. Lefényképeztem a félig elégett fától és hamutól fuldokló vaskályhát. Készítettem egy közelit az asztalon felhalmozott könyvekről.

Következőnek kimentem a Remetelakból, és lefényképeztem a házat, majd a mauzóleumot. Hüvelykujjammal eltakartam a vakut, hogy ne tükröződjön a villanás az aranyban, és közeliket készítettem a vésett alakoktól, azt remélve, hogy vaku nélkül is elég lesz a fény.

„Jasmine, ezért holtomig szeretni foglak!” – mondtam. A mellényem felső zsebébe tettem a gépet, behúztam a zseben a cipzárt. Most már bebizonyíthatom az egész világnak, hogy igazat beszéltem az Ördögszigetről és Manfred sötét titkáról!

De mit jelent ez az egész? Netán valami bolond költő jár ki ide, hogy aranyszékben üldögélve élvezze a magányt? Talán hozza-viszi a munkáját, és csak azokat a könyveket hagyja hátra, amelyek már nem érdeklik? Esetleg ugyanolyan siheder, mint én?

Egyáltalán hány óra van? Dél múlt. Éhes voltam, kezdtem émelyegni. Ám még itt kellett hagynom a birtokháborítónak szóló leveleket. Rögtön munkához is láttam. Az egyiket feltűztem az ajtó fájára, a másikat elhelyeztem a márványasztalon, és könyvekkel nyomtattam le a négy sarkát, a harmadikat feltűztem a falra a lépcső közelében.

Miután a munkámat elvégeztem, védekezésül a fenyegető hányinger ellen felhoztam a csónakból a hűtőt, és leültem a római székbe. A bőrszíjakból font ülés hihetetlenül kényelmes volt. Elmondhatatlan örömmel láttam, hogy Jasmine hat doboz sört tett a hűtőbe. Persze kólát is mellékelt, meg volt szendvics, sőt még egy alma is megbújt a jégben. De hogy hat sör!

Azt hiszem, sose fogom elfelejteni azt a pillanatot, de most nem

érdemes hosszabban foglalkozni vele, mert még sok mindent kell elmondanom. Érd be annyival, hogy azt suttogtam a szélnek: „Jasmine, lehet románc egy harmincöt éves nő és egy tizennyolc éves fiú között? Várlak hatkor a nagy ház mögött!”

Mire kimondtam az utolsó szót, félig kiürült az első doboz sör. Feltéptem a fóliát a szendvicseken, amelyeket kiadósan megpakoltak sonkával-sajttal, vastagon megkentek ínycsiklandóan hideg vajjal, és néhány harapással behabzsoltam mindkettőt. Utánuk felfaltam az almát, végeztem a sörrel, majd felhajtottam a másodikat.

Győzködtem magamat, hogy ennyi elég, meg kell őriznem a józanságomat, de az idegeim pattanásig feszültek, és a sör, ahelyett, hogy elaltatott volna, az eszelősségig felhangolt. Kezemben a harmadik, jéghideg dobozzal ismét felmentem az emeletre, ahol olyan közel ültem a láncokhoz és sötét hagyatékukhoz, amennyire mertem.

Alkonyodott, csupán néhány gyenge napsugár juthatott át a házat eltorlaszoló, zöld útvesztőn. Jött be valamennyi világosság a kupolából is. Ahogy hanyatt fekve néztem a hunyorgó, bujkáló fényt, egyszer csak vékony, éles hangon kiáltott valami.

Madár volt? Vagy ember? Szemhéjam elnehezedett. Fél könyökre támaszkodva hevertem a poros deszkán. Kiittam a sört, és rájöttem, hogy aludnom kell. A testem kényszerített. Aludnom kellett. Hátradőltem ebben a meleg kényelemben, felnéztem a kupolába, és azt mondtam:

„Rebecca, gyere hozzám, meséld el, mit tettek!” Behunytam a szememet és álmodtam. Testem szétfolyt és vibrált a félálomban. Tisztán hallottam Rebecca zokogását, aztán valahol egy éjszakai helyen, a gyertyák fényénél megláttam egy gúnyosan vigyorgó arcot, és mély, gonosz nevetést hallottam. Erőlködtem, hogy jobban lássam az arcot, de nem sikerült, aztán mikor végignéztem magamon, rájöttem, hogy nő vagyok, és valaki szaggatja le rólam a gyönyörű, bordó ruhát. A mellem csupasz volt. Hirtelen tetőtől talpig lemeztelenítettek, és én sikoltottam.

El kellett menekülnöm ezektől, akik kínoztak! Ekkor előttem egy kéz megragadta a rozsdás kampót, a lánc végén csüngő kampót. Női hangon sikoltottam. Nő voltam. Rebecca voltam, de ugyanakkor Quinn is voltam. Egyek voltunk ketten.

Még sose éreztem olyan rettegést, mint mikor a kéz közelített hozzám a

kampóval, majd elviselhetetlen kín hasított belém a jobb mellem alatt, átszúrt és nyomott valami hegyes és vastag dolog, megint hallottam a nevetést, a vérfagyasztó, könyörtelen nevetést, és egy férfihang mormolt – nem, vitatkozott, utálkozva érvelt –, ám a nevetés elfojtotta az érveket elfojtotta a könyörgést. Senki sem fogja félbeszakítani ezt! Tudtam, hogy a kampón, a mellem alá, a bordám közé szúrt kampón lógok, és egész testsúlyom húzza lefelé a kampót és a láncot!

Felsikoltottam, jajgattam. Férfi és női szájjal sikoltottam. A tehetetlen, szenvedő Rebecca voltam, akit az ájulás kerülgetett, de nem bírt elájulni, és Quinn voltam, aki az iszonyat közepette is látni akarta a gonoszokat, akik ezt művelték, és ketten voltak, igen, vitathatatlanul ketten, és nekem tudnom kellett, hogy Manfred volt-e az. Majd megint a sikoltozó Rebecca voltam, és folytatódott a kín, az a tűrhetetlen kín, amelyet tűrni kellett – aztán, hála az égnek, kezdett szétcsúszni a jelenet.

„Istenem, Rebecca!” – hallottam a suttogásomat. – „Tudom már, mit tettek. Felakasztottak a bordáid közé szúrt kampóra, és itt hagytak meghalni.”

Valaki felrázott. Ránéztem.

Rebecca volt, és mosolygott.

„Quinn, hát eljöttél! Nem csaptál be! Eljöttél!”

Megdöbbentem. Ugyanolyan valóságos volt, mint a házban, csak most az álombeli gyönyörű, bordó ruhát viselte.

„Ó, hála az égnek, hogy nincs bajod!” – kiáltottam. – „Nem tarthatott örökké!”

„Ne gondolj rá, drágám” – mondta. – „Most már tudod, azt is tudod, mire való volt az ötödik lánc. Most csak legyél velem, drágám.”

Ahogy én felültem, ő leült. Feléje fordultam, szánk találkozott. Sután megcsókoltam. A szájamba dugta a nyelvét, amivel ugyanúgy felizgatott, mint a házban.

Hímállat lettem, semmi közöm nem volt Rebeccához, ugyanakkor elválaszthatatlanul összeforrtam vele. Megbabonázott a mélyen kivágott bordó ruha, és a rózsaszín mellbimbók közelsége. Ó, de szép volt meztelen nyakán a fekete szalagra fűzött kámea!

Mellét csak félig takarta a bordó bársony. Ügyetlenül bedugtam a kezemet a ruhája alá, és mikor megéreztem a mellbimbóját, egy kicsit

elment az eszem.

„Szeretlek, kimondottan szeretlek!” – szűrtem a fogam között, aztán lejjebb húztam a ruháját, és addig csókoltam a mellbimbóit, amíg föl nem emelte a fejemet. A szemébe néztem.

Annyira kívántam, hogy arra nincsen szó, és ő engedte. Megfogta a kezemet, behúzta a szoknyája alá. Igazi volt, valóságos, lázas és zamatos. A hüvelye értem tátogott, aztán elnyelt, aztán jött a kielégülés. Váratlan volt, megrázó, teljes és mulandó.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy felülről nézek le rá, mert rajta fekszem. Arcának pirosságától elállt a lélegzetem. Valami trágárságot, valami otrombaságot motyogtam, de olyan mennyei kielégültség töltött el, hogy most ez is természetes volt. Ugyanazzal a nyitott szájú szenvedéllyel csókoltam, mint az első alkalommal.

Kábán, fáradtan elterültem. Most ő nézett le rám.

„Légy az én bosszúállóm, Quinn!” – mondta halkan. – „Mondd el a világnak a történetemet, igen, de bosszulj is meg!”

„De hogyan, Rebecca? Miként tehetném, amikor azok, akik bántottak, nincsenek többé?” – Felültem, gyengéden kényszerítve, hogy elhúzódjon tőlem. – „Mondd meg nekem, Rebecca, mit kell tennem, hogy szellemed nyugalmat találjon?”

Visszatért a korábbi jelenet iszonyata, a gyászos kép, ahogy tehetetlen meztelenségében lóg a kampón, és ott van a két gonosz, akik ezt művelték vele.

„Manfred volt, ugye?” – kérdeztem. – „Mit tehetek én, Rebecca, hogy lelked megtalálja a békét?”

Nem szólt, csak újból megcsókolt.

„Tudom, Rebecca, hogy te is meghaltál” – mondtam. – „Akárcsak azok, akik elkövették ezt a szörnyűséget.” – Ki kellett mondanom. El kellett mondanom. – „Rebecca, nincsen már senki, aki szenvedhetne azért, ami történt.”

„Nem, Quinn, én itt vagyok” – mondta lágyan. – „Én mindig itt vagyok, mindig látlak téged, látok mindent. Légy az én bosszúm, Quinn! Harcolj értem!”

Ismét megcsókoltam. Összecsókoltam a mellét. Összefonódva feküdtünk, éreztem bordó ruhájának bársonyát. Haja kibomlott, ide-oda

csapódott szeretkezésünk közben. Sóhajtottam, megcsókoltam az arcát, majd átcsúsztam a mindent átfogó, hűvös feketeségbe, mintha magának a közösülésnek a lényegében lebegnék.

Aludtam. Hogy meddig? Órákig.

Váratlanul felriadtam. Éreztem a hőséget, éreztem az izzadságot.

És láttam a sötétséget! Jóságos Isten, a sötétséget!

Éjszaka az Ördögszigeten! Éjszaka az Ördögmocsárban! Ó, a hülye hibák, amiket elkövettem! Hogy itt merüljek részeg álomba, jó órányira az otthonomtól, miközben körülöttem éhesen portyáznak a mocsár teremtményei! Mit érek a pisztollyal? Mit érek a puskával, ha egy ágról a nyakamba hullik egy kígyó? Az aligátorokat elriaszthatom a póznával, de mi lesz a többiekkel, például a hiúzokkal, amelyek előbújnak enni sötétedés után?

Feltápászkodtam. Dühös voltam magamra. És én még milyen biztosra vettem, hogy Rebecca nem jár túl az eszemen, mert én aztán tudom, milyen rossz portéka!

Majd rám zúdult, mit műveltek vele, és felhördültem.

Bosszú? Ó, az, amit tettek, a bosszúállás démonává bőszítene egy kórista fiút! És Rebecca itt halt meg. Tudtam. Meghalt és elrohadt. De mit ért az alatt, hogy álljak bosszút érte?

Láttam a ragacsos spermát a deszkán. Fényesen ragyogott a holdvilágnál. Kinéztem az ablakon, és hálát adtam Istennek a holdért. Szükségem volt a holdra. Ha segít, talán eltakarodhatok innen a pokolba.

Keresztet vetettem. Kitapogattam a rózsafüzért az ingem alatt. (Nem áldották meg, de most ezzel kell beérnem.) Kapkodva, szégyenkezve elhadartam egy Üdvözlégyet, közölve a Boldogságos Szűzzel, mennyire sajnálom, hogy csak olyankor fordulok hozzá, ha minden elveszett.

Iszonyodva kaptam észbe, hogy a nadrágomon még mindig le van húzva a cipzár. Úgy imádkoztam az Üdvözlégyet, hogy közben mutogattam magamat! Sürgősen orvosoltam a bajt, és újabb három imát mondtam el, mielőtt a lépcsőhöz tapogatóztam, majd lemásztam a földszintre.

Fogtam az aranytányért a viaszgyertyák apró erdejével, elővettem az öngyújtót, és gyorsan meggyújtottam az összes kanócot. Odavittem világító kis tálcámat a Remetelak ajtajához, kinéztem. Igen, a hold magasan állt az égen, de a mocsár szuroksötét volt, és amint egyszer belefúrom magamat

ebbe a sötétségbe, lehet, hogy nem veszem hasznát a holdnak. Lámpám persze nem volt. Erre nem számítottam! Ha valaki megkérdezte volna: «Hajlandó lennél az Ördögszigeten éjszakázni?», azt feleltem volna: «Majd ha megbolondultam!»

„No, majd azt nézzétek meg, ha végeztem itt!" – mondtam jó hangosan. – „Lesz itt villany mindenütt. És rendesen beüvegeztetem az ablakokat. Kaphatnak zsalugátert is. Ezeket a deszkákat lefedetem márvánnyal, hogy ne ehesse meg őket ez az átkozott nyirkosság. Kis római palota lesz belőle, még több rafinált antik bútorral, a vaskályhát pedig kicseréltetem egy újra! És ha idekint rekedek, lesz sok finom puha párnám meg egy díványom, amin elalhassak, meg rengeteg könyvem, amit olvashassak tisztességes megvilágításnál". – Szinte láttam, milyen lesz a ház, és Rebecca sorsa nem játszott szerepet a látomásban. Mintha nyomtalanul kitörölték volna belőlem horrorisztikus halálát.

De most mi lesz? Mert egyelőre itt vagyok ebben a pokoli vadonban, egy faházban!

Na és akkor mi lenne, ha maradnék, és nem próbálnám kivágni magamat ebből a rémes helyzetből? Mi lenne, ha olvasgatnám itt a régi könyveket a gyertyafénynél, kezem ügyében a pisztollyal, arra az esetre, ha idetéved valami ember vagy állat?

Az lehetne a legrosszabb következménye, hogy Blackwood Manorban mindenki azt hinné, valami szörnyűség történt velem. Az is lehet, hogy máris keresnek. Nagyon is lehetséges. Akár kint is lehetnek a vízen, vihar- és elemlámpákkal.

Akkor pedig nem az lenne ésszerű, ha maradnék?

Letettem a gyertyás tányért az asztalra, kimentem az ajtón, leereszkedtem a lépcsőn, átvágtam a tisztáson a Remetelak előtt, és megálltam a part közelében.

Döbbenetes, milyen fényesen kivilágította a Remetelak ablakait az a néhány gyertya! Észre kell vennie mindenkinek, aki csónakkal jön. Talán az is lesz a legjobb, ha megülök egy helyben.

De ha így van, miért tűnt olyan gyáva döntésnek? Miért éreztem azt, hogy haza kell jutnom, meg kell nyugtatnom azokat, akik szeretnek, hogy nem esett bajom?

Ellenőriztem a bödönhajót. Nem, nem volt nálam lámpa. Nem

mondhatnám, hogy meglepődtem.

Aztán a mocsarat kémleltem. Erőltettem a szememet, hátha felfedezem a kis csatornát, amelyen érkeztem. Persze semmit se láttam a feketeségben.

Bejártam a szigetet, amennyire tehettem. Magam sem tudom, miért. Talán érezni akartam, hogy csinálok valamit. Közben figyeltem, nagyon figyeltem, hátha valaki a nevemet kiáltja a vízről.

Persze hallottam megszámlálhatatlan éjszakai madarat, és a víz mély kortyogását, de emberi hangot nem.

Visszaértem a helyhez, ahol kikötöttem a csónakot. Ott állt Lidérc, a tükörképem, és feszülten figyelt. Alakját úgy foglalta keretbe a házban égő gyertyák fénye, mintha tömör lenne.

Milyen gyönyörű kép volt, micsoda káprázat! Tett-e Lidérc valaha is olyat, ami felért ezzel a látványossággal?

Láttam már árnyékban, sötétben, persze világosban, de így még soha, hogy a fény rajzolja ki az arcát és a vállát. Hirtelen intett a jobbjával, hogy menjek közelebb.

„Mit akarsz?” – kérdeztem. – „Csak nem azt akarod mondani, hogy segíteni tudsz?” – Odamentem. Jelezte, hogy forduljak balra, majd rámutatott a mocsárra.

Egy darabig csak a holdfény távoli tavát érzékeltem. Vagyis tőlünk több yardnyira volt a sűrű bozótban egy átjáró, amelyen keresztül láthattam a sziporkázó vizet. Aztán meghallottam a csobogást. Lidérc bal keze szorosabban markolta a karomat, és jobb keze mutatóujjával figyelmeztetett, hogy maradjak nagyon nagy csendben.

Ismét rászögezte ujját a távoli fényfoltra, amelybe most beúszott egy csónak. Vélhetőleg egy ember hajtotta. Már láttam is tisztán kirajzolódó alakját.

Zubbonyt és nadrágot viselt, talán zsávolyból valót. Ahogy néztük Lidérccel, az idegen egyszer csak fölemelt a csónakból egy emberi testet, és olyan óvatosan csúsztatta bele a mocsárba, hogy szinte meg se csobbant a víz!

Paff voltam. Lidérc annyira szorította a vállamat, hogy fájt.

A távolban az az alak megismételte ugyanazt a mozdulatsort. Hihetetlen erővel és ügyességgel felemelt egy másik testet, és eltüntette az iszapban.

Úgy álltam ott, mint egy iszonyodó sóbálvány. Még csak meg se fordult

a fejemben, hogy én is veszélyben lehetek. Csak arra tudtam gondolni, hogy most adtak át két hullát a habzsoló mocsár halálos sötétségének, ám nekem senki, de senki nem fogja elhinni ezt, ha egyszer otthon leszek! Eltelt valamennyi idő, mire észbe kaptam, hogy az alak mozdulatlanul áll, minden valószínűség szerint velem szemközt, és kitartóan néz minket, engem és Lidércet, akiket félig megvilágítanak a házban égő gyertyák. Nevetés hallatszott a fekete vízről, mély, mormoló nevetés, olyan, mint vízióim szereplőinek hangja, de ez igazi volt, ez a nevetés, nem valami szellem adta. Az alak nevetett.

Csak bámultuk Lidérccel, nem bírtuk elfordítani a tekintetünket. Az alak hirtelen belekormányozta a csónakját a feketeségbe, és eltűnt.

Még néhány gyötrelmesen hosszú percig álltunk ott. Mérhetetlenül vigasztaló érzés volt Lidérc bal karjának ölelése. Olyan bizalommal támaszkodtam rá, amire ember iránt nem lettem volna képes.

De tudtam, hogy már nem sokáig tarthatja szilárd alakját. Azt is tudtam, hogy hallotta ezt a lényt, ezt az alakot, aki most dobta a mocsárba a két hullát. Lidérc tudni fogja, mikor távozhatunk biztonsággal.

Egy örökkévalóságig álltunk mozdulatlanul és éberen, aztán Lidérc azt mondta telepatikus úton, hogy minél előbb el kell tűnnünk a szigetről.

„És mi lesz, ha eltévedek, reménytelenül eltévedek?” – kérdeztem suttogva.

«Majd én irányítlak!» – felelte Lidérc, majd eltűnt. A következő másodpercben kialudtak a házban a gyertyák. Familiárisom felváltva ráncigált és lökdösött, hogy azonnal üljek be a bödönhajóba.

Visszavezetett Blackwood Farmig, egyszer vaksötétben, másszor holdvilágnál. Nem egészen egy óra múltán feltűntek a fák között az áldott fények. Célba vettem a pallót.

Kiabálás. Valaki sikoltott. Ahogy futottam a konyhaajtóhoz, kijött Ótata, és megölelt:

„Hála Istennek, fiam! Nem tudtuk, mi az ördög történt veled!”

Queen néni a szemét törülgetve jött le a lépcsőn.

Itt volt Jeanfreau seriff és az egyik mihaszna, mafla helyettese, Ronda Henderson. Az összes Csűrlakó azt kurjongatta:

„Itthon van, kutya baja!”

Rögtön nekiestem Jasmine-nak: „Minek pakoltál sört?”, mire ő azt

felelte, hogy nem is ő csomagolt be abba a rohadt hűtőbe, hanem a nagy anyja, mire Nagy Ramona közölte, hogy még csak ébren se volt (így igaz), mikor eljöttem, és ettől Jasmine-nak is eszébe jutott, hogy tulajdonképpen Clem volt az. Hol a fenében van Clem?

Nem érdekelt. Vacsorázni akartam, és üljön le mindenki a konyhaasztalhoz, és figyeljen, hogy csak egyszer kelljen elmondanom ezt a történetet.

Követeltem, hogy Jeanfreau seriff is maradjon. Sőt maradjon még a pernahajder, idegesítő Ronda Henderson is. Közhírré tettem, hogy meg kell hallgatniuk.

Mivel pedig még csak kilencet mutatott az órám, az egyik Csűrlakót elszalajtottam a fényképezőgéppel és a filmmel Ruby Riverbe, hogy kész legyenek egy óra múlva a képek, ha már a kirakatukban a tábla ezzel dicsekszik.

„Hol van Lidérc?” – kérdeztem hirtelen. A konyhában voltunk, Nagy Ramona az imént nyomott a kezembe egy vizes mosdókesztyűt. – „Hol vagy, Lidérc?” – De rájöttem, hogy azok után, amit tett, nem maradt elég ereje, hogy éreztesse velem a jelenlétét, vagy láthatóan-hallhatóan megmutatkozzék...

...így hát békén hagytam, irgalmasan, hálásan, és újfajta tisztelettel.

TIZENNÉGY

– Egyetlen szavamat sem hitték el. Mikor eszelősen elhadartam iszonyú álmomat a kampóra akasztott Rebeccáról, Jeanfreau seriff csak nevetett. Akkor is nevetett, mikor azt hallotta, hogy álmomban egyszerre voltam nő és férfi, csupán Queen néni rendreutasító „Kérem!”-jére fogta be a száját. Mikor a titokzatos idegenhez értem, aki két hullát dobott a mocsárba, Jeanfreau seriffből ismét kitört a nevetés, sőt még mihaszna helyettese, Ronda Henderson is nyerített.

Patsy, aki ugyancsak betévedt a konyhába, rögtön csatlakozott Rondához, és ő is nyihárolni kezdett.

És mikor azt írtam le, hogyan vezetett haza Lidérc a mocsáron át, a seriff, képletesen szólva, a földön fetrengett széles jókedvében.

Minderről én vértanúi türelemmel nem vettem tudomást, felfaltam két tányér palacsintát, amelyet Nagy Ramona ütött össze palacsintaporból, majd Queen nénire néztem:

„Queen néni, te tudod, hogy Rebeccát meggyilkolták odakint. Én csak annyit kérek, hogy menjen oda valaki, hozza el a maradványokat, és csináltassa meg a DNS-vizsgálatot!”

„Jaj, Quinn, édes drágaságom” – sóhajtott Queen néni. Nagyapámnál bőven elmúlt a lefekvés ideje: olyan elnyűtt volt, mint akin átment az úthenger. Agyonizgulta magát miattam.

ÁM AKKOR megérkeztek a drogériából a fotók! A FOTÓK! Úgy adtam körbe őket a konyhaasztal mellett, mint a játékkártyákat. Jó felvételek voltak. Rebecca maradványait nem nagyon adták vissza, viszont kiválóan látszott rajtuk az öt rozsdás lánc, és kiválóan sikerültek a

szabadtéri felvételek a Remetelakról és a mauzóleumról.

„Na most már mindenki láthatja, hogy van ott kint egy ház!” – diadalmaskodtam. – „Mert ehhez nem fér kétség! Ha pedig ez a fém nem tiszta színarany” – böktem rá a fényképre –, „akkor ne legyen a nevem Blackwood!”

A seriff az újabb nevetőgörcse közepén tartott, amikor Queen néni intett, hogy csend legyen.

„Na jó!” – mondta. – „Végighallgattuk Quinnt. Már most ez a sziget létezik, az unokaöcsém ismeri az odavezető utat; szerinte a titokzatos halottakat a sziget partjától néhány yardnyira dobták a mocsárba. Más szavakkal ki tudja vinni magát oda, ahonnan látta a halottak elsüllyesztését, márpedig ilyen kis terület átkutatása nem okozhat gondot.”

„De Queen kisasszony” – mondta a nevetéssel küszködő Jeanfreau –, tudja, mennyire tisztelem magát, mint errefelé mindenki...”

„Köszönöm, seriff!” – vágta rá a néni. – „Újévkor el is várok adóba hét ifjút és hét hajadont, természetesen válogatott szépségeket!”

Most én fogtam az oldalamat a nevetéstől, mert én tudtam, hogy a néni a Minótaurosz mítoszára célzott, amiről a seriffnek persze halvány fogalma sem volt, úgyhogy csak bámult a nénire, aztán meg rám. Tizennyolc évesen még voltam olyan ostoba, hogy fölényben érezzem magamat Jeanfreau-val szemben.

Queen néni ügyet sem vetett a kacajomra.

„Személyesen vállalom a Quinn által leírt fekete üledék, valamint a láncok begyűjtésének és elhozatalának költségeit! Fizetem az anyag elemzését, sőt a DNS-vizsgálatot, többek között annak meghatározására, hogy egy vagy több személy lelte-e halálát a helyszínen, és hogy valóban ott halt-e meg Rebecca Stanford, akinek hajszálait szerencsére megőrizte számunkra a padláson található hajkefe.”

Hatásszünetet tartott, összehúzta a szemét.

„Seriff, magától annyit kérek” – folytatta nagyasszonyi hangon –, „hogy menjen ki a helyszínre, és nézzen utána ezeknek a rejtélyes holttesteknek! Feltételezem, holnap reggel ki tud oda menni Quinn nagyapjával motorcsónakon.”

„Motorcsónakkal sose jutnak el oda!” – kiabáltam közbe. – „A kis bödönhajóval kell menni, úgy mint én. Túlságosan sűrűn nőnek a

ciprusok!”

„Helyes. Quinn nagyapja tudja, hogy kell kezelni a rudat, bár ezt magáról is feltételezem, Bobby Jeanfreau! Úgyhogy ez a maga dolga lesz. Tekintse megbízatásának ezeknek a hulláknak a felkutatását. A labormunkákat én vállalom a saját orvosom közvetítésével, amennyiben Ruby River varosának nincsen képesített kórboncnoka.”

Ekkor a seriff, akit kinevettem, sunyi somolygással megkérdezte:

„No és Lidércet kinevezhetem seriffhelyettesnek, asszonyom, hogy mutassa az utat a szigetre?”

Ezzel meg Ótatát sikerült felingerelnie, habár nagyapám halkan és fásultan beszélt, tekintettel a dolgok állására:

„Nem szükséges serififhelyettest csinálni Lidércből” – mondta. – „Viszont úgy gondolom, szüksége lesz egy valódi szakértő csoportra, nemcsak a hullák felkutatásához, de a ház, a láncok, és ahogy mi neveztük, az üledék megvizsgálásához; olyasvalakire lesz szüksége, aki elvégezheti a hivatalos vizsgálatot.”

„De hát nagyon jól tudja, hogy nincs ott semmi...” – ellenkezett a seriff, akinek a tudatlanságához csak a konoksága volt mérhető.

Ótata rendületlenül folytatta ugyanazon a hangon, csak a kifejezésein változtatott.

„Jól figyeljen ide, seriff!” – mondta higgadtan. – „Egy hulla odakint még akkor is felbomolhat pár év alatt, ha egy háznak az emeletén van. Továbbá lehetséges, hogy Quinn egy bűncselekmény helyszínére tévedt, sőt magába a bűnelkövetőbe is belebotolhatott. Ragaszkodom hozzá, hogy menjen ki oda egy csapattal, és ha maga nem megy, hívom az FBI-t.”

Nem tudom, miért rettent meg olyan látványosan a seriff, de tekintve a szóbeszédet, hogy mik folynak Ruby River környékén, beleértve a kakasviadalokat (ami Louisianában mellesleg tilos), kitaláltam, hogy nem szeretné, ha az FBI szimatolna nálunk, ezért elfogadta a feltételeket.

Noha Ótata vissza akart tartani, követtem a seriffet az autójához, és egyfolytában nyaggattam a két hulla miatt:

„Utána kell néznie, hogy ki tűnt el! Még egyszer mondom, hogy láttam őket! Két halott, akiket csak úgy beledobtak a mocsárba! Ki kell nyomozni!”

„Mindent a maga idejében!” – mondta végül Ótata. – „Hadd ellenőrizzék a házat. Aztán ha úgy gondolod, hogy képes vagy megmutatni

azt a pontot, ahol ez az idegen elsüllyesztette a halottakat, ragaszkodni fogunk a kutatáshoz."

Végül a seriff és nyihogó helyettese távoztak a birtokról. Queen néni és Ótata lefülelt, majd azt mondták a többieknek, menjenek a konyhából, hogy hármasban lehessünk.

Patsy rendesen felkapta a vizet, hogy nem maradhat, de Ótata az egyik leggyilkosabb arcával nézett rá, amit valaha láttam tőle, úgyhogy anyám duzzogva elvonult a szobájába a csűr fölött.

Ótata lekapott a tíz körmömről, amiért Queen néni kérésének fittyet hányva kimentem a mocsárba, és amiért „elloptam" az ő pisztolyát; erős szavakat mondott arról, hogy most már magam jelentem magamra a legnagyobb veszélyt, ezért ideje, hogy elhagyjam Blackwood Farmot, és kimenjek a világba.

„Mit értesz az alatt, hogy ki a világba?" – kérdeztem. – „Nem láttad a képeket? Ótata, egy aranysír van odakint, meg kell tudnom, mi van benne, és akkor még ott a ház! Ótata, én nem megyek sehova, nagyon jól tudod, mit akarok tenni!" – szónokoltam tovább teljes mellbőséggel. „Odáig akarom vezettetni a villanyt a mocsáron át. Ki akarom takaríttatni hogy ismét lakható legyen, igazi remetelak, de addig nem tehetek semmit amíg el nem viszik, és nem elemzik Rebecca maradványait. Addig nem csinálhatok semmit, amíg nem szolgáltattam igazságot Rebeccának, még akkor is, ha Rebecca nem mindig méltányos hozzám."

Sikerült felbosszantanom fáradt, szomorú nagyapámat, de nem engedtem:

„És el kell fogniuk ezt az idegent, ezt a gyilkost, ezt a gazembert, aki a mi mocsarunkba dobálja a holtakat!"

Ótatán ekkor lejátszódott még egy változás, egy olyan változás, amelyet sokszor láthattam. Megharagudott, úgy megharagudott rám, ahogy csak Patsyre szokott.

„Fiam, neked kezd megzápulni az eszed" – mondta. – „El kell tűnnöd innen. Beiratkozhatsz Baton Rouge-ban az állami egyetemre, ha nem akarsz távol kerülni az otthonodtól, bár én arra szavaznék, hogy inkább a Harvardra menj. Queen nénéd átnézte az összes papírt a tanulmányaiddal és a vizsgáiddal kapcsolatban, amiket Lynelle-től kapott. Már most válogathatnál a keleti part legjobb egyetemei között. Innen mindenesetre el fogsz menni!"

„Nagyapádnak tökéletesen igaza van, drágám” – mondta Queen néni. – „A jövőddel kellene foglalkoznod, nem pedig azoknak a titkaival és legendáival, akik ebben a házban laktak. A ház nem szalad el, a tied, amíg élsz. Te viszont abban a korban vagy, amikor életfontosságúak az élmények. Ideje eljönnöd innen.”

Hallgattam. Teljes ellenállásba ütköztem. Azon gondolkoztam, megehetik-e olyan gyorsan az aligátorok azokat a hullákat, hogy semmi se maradjon belőlük? Azon gondolkoztam, meg tudnám-e mutatni a szigeten azt a helyet, ahonnan végignéztem a gyalázatot?

„Menj lefeküdni, Quinn!” – nógatott gyengéden Queen néni. – „Tudom, hogy láttál kint valamit. Nem kételkedem a szavadban. Az is egyértelmű, hogy a Remetelak létezik. Bizonyítékot hoztál róla. De most már késő́re jár, és reggelig úgysem tehetünk semmit.”

Nagy Ramona, kezében olvasójával, a hintaszékemben üldögélt a hideg kandalló mellett. Már befonta dús fehér haját. A legszebb rózsás flanel hálóingét viselte. Összeölelkeztünk, aztán elmentem zuhanyozni és átöltözni.

Utána elmondtuk az esti imát, és mivel közöltem, hogy túl fáradt vagyok egy egész rózsafüzérhez, hamarosan összebújtunk az ágyban, ahol a titokzatos idegenre gondoltam a csorba hold sápadt fényében.

Bekapcsolt a számítógép. A monitor mélyzöld fényben derengett.

De idegesítő! „Lidérc, miért csinálsz ilyeneket?” – mormoltam. Valami furcsa hangot hallottam. A billentyűzet percegett.

Kiugrottam az ágyból, átjöttem a nappaliba, rábámultam a monitorra Igen, Lidérc gépelt nekem üzenetet:

QUINN, VESZÉLY MINDENHOL! FÉLEK!

Leesett az állam. Sose csinált még ilyet. Kapcsolgatta ki-be a gépet, azt igen, de hogy a kezem nélkül írjon? Leültem a számítógéphez, és hangosan mondtam is, amit beírtam:

„Lidérc, szeretlek. Nem jöhettem volna haza nélküled. Magyarázd meg, mit értesz veszély alatt.”

Levettem a kezemet a klaviatúráról. Aztán csak néztem a billentyűket, amelyek úgy táncoltak, mintha elvarázsolták volna őket:

LÁTOM KÖZEL ÉS TÁVOL. MENJ EL! SZERETLEK. NE SZERESD REBECCÁT!

Úgy, ahogy szoktam, suttogni kezdtem a válaszomat, hogy nem szükséges aggódnia, amikor ismét kattogni kezdtek a billentyűk, és megjelent a képernyőn az írás:

SZÁMÍTÓGÉPPEL, QUINN. ERŐS VAGYOK AZ ELEKTROMOSSÁGBAN, NEM VAGYOK ERŐS SEMMI MÁSBAN. TÚLSÁGOSAN ELFÁRASZTOTT A MOCSÁR. QUINN, MENJ!

Ettől meghökkentem, habár illett ahhoz, amit tudtam Lidércről. Lekopácsoltam a billentyűzeten:

«Lidérc, ki volt az idegen? Kik voltak a holtak?»

«Nem tudom» – felelte. – «A holtak halottak voltak.»

Ez tökéletesen jellemző példája volt Lidérc okoskodásának. Egy percig nem mozdultam, aztán leírtam: «Lidérc, szeretlek, Sose gondold azt, hogy nem szeretlek. Viselj el engem a bolondériáimmal együtt.»

Nem válaszolt. Mielőtt lenyomhattam volna a mentés gombját, hogy megőrizzem magamnak a kis párbeszédet, a számítógép magától kikapcsolt. Vagy inkább Lidérc kapcsolta ki.

„Mit jelentsen ez?” – kérdeztem, és körülnéztem, de nem jött válasz a sötétségből. Nem volt más hátra, mint visszafeküdni az ágyba...

És feküdni álmatlanul, töprengeni a történteken, beleértve azt is, hogy Lidérc most már a bal kezem nélkül is képes írni a számítógépen. Félelmetes felfedezés volt, bár az én fejemben elválaszthatatlanul összekapcsolódott azzal, hogy ő vezetett ki a mocsárból.

Röviden azzal foglalnám össze, hogy lelkifurdalásom volt, amiért olyan pocsékul bántam Lidérccel.

Ismét csodáltam Lidércet, ugyanúgy, mint mikor kisfiú voltam, és ő tanított meg a nehéz szavak szótagolására. Lidérc és én megint közel voltunk egymáshoz. Lidérc tudta, hogy igazat beszélek. Lidérc megértett mindent.

Részegítő élmény volt, habár az üzenetét kategorikusan elutasítottam. De itt csak az számított, hogy közel vagyunk egymáshoz.

És most még közelebb kerültünk.

Valamikor éjszaka, miközben félálomban bóbiskoltam, és Rebeccáról álmodtam a hortyogó Nagy Ramona mellett, bejött a szobába egy idegen.

Lidérc ébresztett fel, a vállamra téve a kezét. A bal oldalamra fordultam, kinyitottam a szememet, és láttam, hogy Lidérc a kandalló felé bámul, majd erősen megszorítja a vállamat, ugyanúgy, mint mikor a szigeten intett óvatosságra.

A másik oldalamra fordultam, úgy, ahogy alvás közben természetes.

Az idegen a kandallónál állt. A párkányhoz viszonyítva látszott, hogy magas, a körvonalaiból pedig azt állapíthattam meg, hogy nem azonos egyetlen ismerősömmel sem, viszont az alakja azonos a mocsári holdfényben látott emberével.

Merész arcélt, széles vállat láttam. Egy kéz villant meg a párkány előtt. Egész biztos, hogy ugyanaz az ember! Valami koccant a kandallónál. Valami fehérlett a párkányon.

Aztán fojtott nevetést hallottam.

Azonnal kipenderültem az ágyból, habár Lidérc minden erejével igyekezett visszatartani. Ahogy mezítláb rohantam keresztül a szobán, hallottam, hogy összegyűrnek valami papírt, aztán fehér papírgombóc repült a kandallóba.

Mielőtt még egy lépést tehettem volna, az ember eltűnt.

Tekintetem ide-oda járt a szobában. Kirohantam a folyosóra, de üres volt. A földszinten és a padlásfeljáróban sem láttam senkit.

Aludtak Blackwood Manor vendégei és lakói. A konyhaablakból láttam Clemet, az éjszakást, ahogy ül a fényesen kivilágított csűrben, és a lábát az asztalra felpolcolva nézi a televíziót.

Vadul vert a szívem.

Mi értelme lett volna félreverni a harangot? Ezúttal ki hitt volna nekem? Visszamentem a szobámba, és kivettem a kandallóból az összegyűrt papírt. Tudtam, mi az, mielőtt elolvastam volna. Az én levelem volt az ördögszigeti lakásfoglalónak, hogy távozzon a birtokomról.

Széthajtogattam, megfordítottam. Nem írtak rá választ. Ekkor eszembe jutott a koccanó hang. Persze hogy ott volt a kandallópárkányon egy levél, vagy legalábbis egy összehajtogatott fehér papír.

Leírhatatlan izgalomba jöttem. Itt a perdöntő bizonyíték! Reszkető kézzel kaptam le a párkányról, és az asztalomhoz vittem. Felkapcsoltam a

kis halogénlámpát, azt remélve, hogy talán nem zavarom fel Nagy Remonát.

Vastag, elegáns fehér papír volt, lendületes, nagy betűkkel írtak rá. Éreztem a tustinta szagát. Körülbelül ezt tartalmazta:

Tarquin, szeretett fiam!

Egyáltalán nem találom olyan mulatságosnak a leveledet, mint képzelnéd. Inkább rosszallom betolakodásodat az Ördögmocsárnak egy olyan részébe, amelyre Manfred szépapád nagylelkűsége és előrelátása folytán íratlan jogom van. Ha nem látlak meg ma éjszaka, és nem látom meg benned a komoly, érzékeny ifjat, talán még ennél is jobban haragudnék.

Most tehát közlöm veled, hogy hagyd békén a szigetet! Nyomatékosan figyelmeztetlek, hogy se te, se családtagjaid ne jöjjenek oda. Tarquin, én talán még annál is többre tartom a magányt, mint te az életedet. Gondolkozz ezen, fiam.

Az Ördögsziget lakója

Összehajtottam a levelet, és lerohantam a lépcsőn Queen nénihez, továbbra se bajlódva házikköntössel vagy papuccsal. Az elkényeztetett gyerek magabiztosságával löktem be az ajtót.

Természetesen égett a villany. A felgyémántozott Queen néni szaténtakaró alatt feküdt a sezlonján, és félliteres tartályból kanalazta a rózsaszín jégkrémet.

Jasmine, a néni szobatársa, az igazak álmát aludta az ágyban.

A televízióból Bette Davis és Olivia de Havilland fojtott hangja hallatszott.

„Mi az, Tarquin?” – kérdezte azonnal a néni. Elnémította a televízió dünnyögését. – „Úgy festesz, mint aki Banquo szellemét látta! Gyere ide, adj egy puszit!”

Boldogan engedelmeskedtem.

„Bejött a szobámba, Queen néni!” – lihegtem a levelet lobogtatva. – ”És ezt az üzenetet hagyta nekem! Láttam, Queen néni! A kandallómnál állt! Lidérc figyelmeztetett, hogy ott van. És ezt a levelet hagyta. Én mondom neked, Queen néni, hogy odakint valami gyilkolás folyik! És akármilyen

bolondul hangozzék, ez valami byroni titkos társaság lehet!”

„Hadd látom azt a levelet!” – mondta, és félretette a fagylaltját. Közben Jasmine is fölemelte a fejét, és kibújt a takaró alól.

Elmeséltem nekik, mi történt az emeleten. Utána Jasmine elolvasta a levelet, és Queen néni elolvasta másodszor is. Én olyan lázban voltam, hogy csak járkáltam föl-alá.

„Ha ide csak úgy besétál mindenki, akkor mostantól zárni kell az első és a hátsó ajtót” – jelentette ki Jasmine.

„Mi nem szoktunk zárkózni?” – hápogtam.

„Ugyan már, te is tudod, hogy nem” – felelte Jasmine. – „Bármikor érkezhetnek New Orleansból vendégek. Volt valaha kulcsod a főbejárathoz, Tarquin Blackwood?”

„Ez a pasas kinevetett!” – mondtam olyan higgadtan, amennyire bírtam, holott egyáltalán nem voltam higgadt. – „Nevetett, ha mondom! Hallottam a nevetését, aztán...” – Elnémultam. Ezt a nevetést hallottam szédelgő látomásaimban. Ez a nevetés kísérte Rebecca szánalomra méltó könyörgését. Ó, de ki hinné el ezt!

„Mi az, Tarquin?” – türelmetlenkedett Queen néni. – „Mit állsz itt? Ne bámulj már így! Jasmine, fussál Clemhez, hogy járja körbe a telket! Mondd meg neki, hogy betörő járt a házban. Siess!”

Jasmine elszaladt.

„Tarquin, ne bámulj így!” – parancsolta Queen néni. – „Ennek is kell, hogy legyen oka. Megvan ennek is a maga logikája. Az is lehet, hogy ráhibáztál. Talán csakugyan létezik egy titkos társaság, amely odakint találkozik, a romantikusok klubja. Az egyik klubtag idejött a házba, amely köztudottan tárva-nyitva áll, és volt olyan arcátlan fölmenni az emeletre...”

„Hullákat dobálni a mocsárba egyáltalán nem romantikus!” – mondtam.

„Drágám, lehet, hogy egész mást dobott a mocsárba. Csak úgy nézett ki.”

Megfordultam. Az ékes ágy egyik oszlopánál Lidérc derengett, és hevesen bólogatott.

A nénire néztem. Azt a pontot figyelte mellettem, ahol Lidérc állt.

„Halottak voltak, Queen néni” – mondtam. – „Azért tudom, mert Lidérc tudja, és Lidérc fél.”

Sokáig hallgatott. Aztán fölnézett rám.

„Édes fiam” – mondta –, „rajta leszek, hogy ezt minden elképzelhető

módon kinyomozzák. Ebben biztos lehetsz. Téged azonban elviszlek innen.”

TIZENÖT

– Másnap délelőtt legalább egy tucat bűnüldöző lepte el az Ördögszigetet, Blackwood Manor hajdan legnagyobb titkát. Köztük volt Ruby River seriffje és két helyettese, két magánnyomozó, akiket Queen néni fogadott fel, egy magánlaboratórium két technikusa, és két úriember a Szövetségi Nyomozóirodától.

Így hát mindenki tudomást szerzett a Remetelakról. Míg a parton állva mutogattam, hogy hol dobták be a holtakat a mocsárba, rossz szájízzel kellett látnom, hogyan járkálják össze az idegenek Manfred megszentelt menedékét.

Ótatának nagyon megfájdult a gyomra a reggeli után, így nem jöhetett velünk, aminek egyáltalán nem örült, de nem volt abban az állapotban.

Queen nénitől ugyancsak nem lehetett elvárni, hogy ekkora útra vállalkozzék, ő mégis megjelent, sikkes khaki sportszerelésben, amiben olyan volt, mint egy tizenkilencedik századi régész. (Mielőtt elfelejteném, előző évben hosszabb időt töltött az Amazonasnál, egy őserdei menházban.)

Persze velünk volt Jasmine is, farmerben, amelyet egyébként sose visel. Melle majd átszúrta az én turkálóban beszerzett kockás ingemet. Camel cigarettát szívott, és gyanakodva, sőt lenézően fodrozott minden jelenlevőt.

Én pedig álltam, és figyeltem, hátha lesz valami, amitől kevésbé érezhetem magamat magányosnak és nevetségesnek.

Holttestek persze sehol se voltak a mocsárban.

Bár hat-tíz láb mélységű posványt megszondázni nem könnyű feladat, és az aligátorok feltűnően tolakodók és „barátkozók” voltak a sziget körül,

ami nekem csak egyet jelenthetett: azt, hogy et etésre várnak, és valószínűleg nemrég lakmároztak egy jót a hullákból, amelyeket a szemem láttára bontottak bele a vízbe.

A maradványokból és a már hivatalosan is „üledéknek” nevezett masszából mintát vettek az ügynökök a Szövetségi Nyomozóiroda, és a technikusok a Mayfair Gyógyintézet számára. A hatalmas magánklinikát nemrég építtette New Orleansban a híres Mayfair család, amelynek egyik északra szakadt tagja volt az általam említett Kevin Mayfair atya.

Az FBI azért volt itt, mert ők rendelkeztek az üledék begyűjtéséhez és vizsgálatához szükséges eszközökkel, és mert kiterjedt nyilvántartást vezettek eltűnt személyekről. Az egyező DNS-minta esetleg lezárhatja valami szerencsétlen áldozat aktáját.

A Mayfair Gyógyintézet azért képviseltette magát, mert nekik is volt csúcstechnikai laboratóriumuk, és Queen néni megbízta őket, hogy végezzék el a próbákat, tekintve, hogy a Remetelak a mi birtokunkon található.

A seriff azért volt itt, hogy ontsa a közhelyeket, a frázisokat, hőzöngjön az otromba tréfákról, amelyeket a barátaival űzött, és általában biztosítsa a komikumot.

Ami a titokzatos idegen nálam hagyott levelét illeti, azt nem az FBI-nak adták át, mint kértem, hanem a Mayfair Gyógyintézetnek. Ez most megszakítja a bizonyítékok láncolatát, ha netán nemrég eltűnt személyek DNS-ére bukkannának a Remetelakban? Nem, mert a levelet az én soványkа tanúvallomásomon kívül semmi sem fűzte a Remetelakhoz.

Legalábbis én így értelmeztem a helyzetet ebben a délelőtti felfordulásban, amelynek során az államközi bürokrácia találkozott a déli csökönyösséggel egy hüllőktől és rovaroktól hemzsegő, sűrű, büdös mocsárban.

Az FBI képviselői tiszteletreméltó és tisztelettudó egyének voltak; a seriff és helyettesei vélhetőleg ezért nézték levegőnek őket. Én mindent elmondtam mindenkinek, aki kérte, beleértve a Mayfair Gyógyintézet technikusait, akiket borzasztóan érdekelt az elvégzendő feladat, vagyis a mintavétel.

Senki se porozta be ujjlenyomatokért a titokzatos márványasztalt és a római széket, de előbb-utóbb meglapogatta őket gyakorlatilag mindenki.

Mindenkire – még a seriffre is – mély hatást tett az aranymauzóleum, ha

ugyan az volt, bár ismételt erőfeszítésekkel sem sikerült kinyitni. Az aranylemezek (a seriff ragaszkodott hozzá, hogy rézből vannak) olyan szorosan illeszkedtek a gránitkerethez, hogy csak roncsoló feszítővassal lehetett volna meglazítani őket, amit mi, a mauzóleum büszke gazdái, nem voltunk hajlandók engedélyezni.

Végül valamikor délután lefújták a kutatást a további maradványok után. A seriff és emberei távoztak, átkozva apró csónakjaikat, a rudakat, a bütykös légzőgyökerekkel fenyegető ciprusokat, a glicíniát és a vadszedret és a hőséget és a szúnyogokat. Követték őket az FBI ügynökei, akik általában tartózkodóbban viselkedtek, mert az ő csónakjukat Jackson, a mi házi ezermesterünk kormányozta, és az FBI-ra különben sem látszott jellemzőnek lenni az átkozódás.

Queen néni, Jasmine és én, továbbá két Csűrlakónk, Clem és Félix (Jasmine fivérei, az egyik Queen néni udvari sofőrje), siettünk követni az FBI példáját, csepp kedvünk sem lévén magunkra maradni a szigeten (Jasmine látta a levelet), és meg sem álltunk a pallóig.

Amint biztonságban érezhettük magunkat Blackwood Manor bűvkörében, megmondtam Clemnek és Felixnek, hogy a közeljövőben be akarom vezettetni a villanyt a Remetelakba, tehát kérem őket, ne felejtsék el, hol jártunk. Mivel Queen néni áldását adta a tervre, ők is odafigyeltek rám.

Azonkívül túlságosan jó emberek voltak ahhoz, hogy vihogjanak rajtam. Meg el is fáradtak, így adtam nekik hálapénzt, ami felkeltette Jasmine cukrozott szavakba foglalt irigységét. Így hát neki is kínáltam hálapénzt, mert azt hittem, úgyse fogadja el, ám ő elfogadta, látványosan eldugta a melltartójába, és közben kacsintott.

Erre már elkaptam, hátrahajlítottam derékból, és adtam neki egy tüzes csókot, ő pedig azt súgta: „Nincs is jobb, mint a feketevágás, mi?” – Én pedig majd meghaltam a nevetéstől.

„Ezt meg mikor hallottad?” – kérdeztem.

„Valamikor az őskorban” – felelte. – „Csodálom, hogy nem ismered. Hát csak vigyázz magadra, Kisfőnök.” Otthagyott, hogy feltámogassa Queen nénit a lejtőn. Közben gyanúsan sutyorogtak egymással.

Nem értettem, mitől félek. Mindenki tudta, hogy igazat beszéltem: a sziget valóban létezik. Mindenki látta a márványasztalt és az aranyszéket.

Mindenki látta a különös írást a mauzóleumon.

Vagy talán nem lubickoltam az első dicső percekben, amikor feltűnt a sziget előtt a kis csónakok flottája? Dehogynem! És nem lubickoltam a megrendülésükben, amikor mind odacsődültek a Remetelak emeletére, hogy lássák a gonosz, rozsdás láncokat és a padlón a megfeketedett szutykot? Dehogynem!

De mit jelent ez most?

Négy óra volt. Lefelé ment a nap. Házunk minden hiú pompája ellenére gyászosnak tűnt.

Elcsüggedtem, nagyon elcsüggedtem.

Kiálltam a ház elé, Ótata szorosan ültetett, csodaszép virágai mögé, és addig bámultam az oszlopokat, míg elő nem jött Queen néni, mondván, hogy már mindenütt keresett. Tudtam, hogy felelnem kellene, de nehezemre esett megtörni a csendet.

Valahol tudtam, hogy önző kis lelkemnek épp az ő kedves, szíves arcára lenne szüksége, de akkor se bírtam beszélni. A titokzatos idegenre gondoltam, az iszapba süllyedő holtakra gondoltam. Úgy láttam a holdat, mintha most is az nézne le rám. Láttam az elmosódó alakot a szobám kandallójánál. Megvillan a fény egy kézen, egy arcon, egy homlokon. Rettegés. Rejtelmet éreztem, igen, de fagyos rettegést is.

Queen néni odajött hozzám. Szavakat mondott, de én nem hallottam őket. Aztán valahogy mégis áttörte a csendet a hangja... hogy emberek vannak a háznál, akik őrzik. Egy New Orleans-i iroda emberei, kiváló biztonsági őrök.

Az agyam tudta, hogy ezek a szavak jelentenek valamit. Valami jót jelentettek, el is tudtam képzelni ezeket az embereket, ahogy őrzik az ajtókat, ülnek a szalonban, a konyhában, az ebédlőben. Képzeltem. Ha nem tudok gondolkozni, képzelek. Figyeltem.

Ám fagyos félelmemet semmi sem melegíthette fel. Úgy éreztem, az egyetlen menekvés a mozdulatlanság.

„Quinn!” – mondta a néni, és megfogta a nyakamat. Ránéztem, azt gondoltam: *Vajon meddig él még?,* és a torkom annyira összeszorult, hogy nem jött ki rajta a hang.

Végül csak sikerült felszínre vergődnöm. Megfogtam a kezét, megcsókoltam.

„Hadd segítselek fel a lépcsőn. Mindig ilyen lehetetlen cipőket viselsz. És ha elesel, és eltöröd a csípődet? Akkor mi lesz, szeretett nénikém? Akkor aztán nem mehetsz Katmanduba vagy Timbuktuba vagy Izlandra!”

Karon fogott, bementünk a házba. Elkísértem a szobájába, bólintottam az ebédlő sarkában ülő testőrnek, aztán felkapaszkodtam a lépcsőn.

Ez az emlék mélyen bevéste magát az agyamba. De melyik emlékkel van másképp?

Még mindig fojtogatott a rémület. Le lehetne mosni vajon? Bementem a fürdőszobába, ledobtam a mocsárban bemocskolt ruhát, beálltam a zuhany alá.

Verettem magamat a meleg vízzel, és imádkoztam, már amennyire képes voltam imádkozni, hogy távozzék tőlem ez a kétségbeesés, ez az iszonyú kétségbeesés! Megpróbáltam feltámasztani magamban a lelkesedést, amellyel először léptem ki a szigetre. Megpróbáltam érezni valamit, ami kiemel az iszonyú kétségbeesésből. Ám a lelkesedés átcsapott rettegésbe, amelynek szakértője voltam. Most már más források is táplálták.

Behunyhattam a szememet, mert váratlanul ért, hogy Lidérc is velem van a zuhanyozóban. Mikor felnéztem, előttem állt.

Tömör volt, olyan tömör, hogy csurgott rajta a víz, lefolyt a haján, az arcán, és a vállán. Nagy, élő szemmel bámult.

„Menj innen, Lidérc!” – mondtam. Mindig ezt mondtam, ha zuhanyozás vagy fürdés közben zavart.

Nem engedelmeskedett. A szeméből kiolvashattam, hogy nem hajlandó hátrálni, és a zuhany hihetetlenül erőssé teszi. Még sose láttam, hogy így csorogjon rajta a víz, amely máskor áthatolt rajta. Most három, dimenziós volt. Új hatalommal bírt.

Váratlanul megrémültem tőle. Hasonlított ahhoz a pillanathoz a templomban, Lynelle gyászmiséjén, amikor olyan közel térdelt mellém áldozás után.

A farka merev volt. Az enyém is.

Egyfolytában engem nézve elvette a kis porcelánpolcról a szappant, és addig dörgölte a két keze között, amíg vastagon habos lett a tenyere.

«De hát ez nem lehetséges!» – gondoltam. Pedig Lidérc megcsinálta fogta a kezében a szappant, és miután visszatette a polcra, a herezacskóm

alá nyúlt, megfogta a bal kezével, a jobbjával pedig a farkamat markolta meg.

„Nem, ne csináld, hagyd abba, mit csinálsz?” – kérdeztem. De már túl messzire mentem. Ütemesen mozgatni kezdte a jobbját a farkamon, amely egyre keményebb lett a markában, és akaraterőm szertefoszlott.

Ahogy elélveztem, szorosan átölelt a bal karjával. Éreztem a farkát a magamé mellett, és kapaszkodtam a nyakába, mert egy pillanatig nem bírtam volna megállni a lábamon.

Mikor vége lett, a gyönyörtől elgyengülten támaszkodtam a meleg csempének a lágyan zuhogó víz alatt, és kérdőn meredem Lidércre. Képe – ha még gondolhattam rá képként – életszerűbb volt, mint valaha.

Behunytam a szememet. Szeretet és gyűlölet töltött el. Főleg pedig szégyelltem magamat. Úgyis azt mondaná mindenki, hogy én csináltam magammal, csak kitaláltam hozzá Lidércet. Pedig ő tette, és tudtam, hogy meg tudná tenni mindannyiszor, amikor akarom! Vagy amikor ő akarja. Megint. Igen, megint, mindörökké. Egyek vagyunk mindörökké.

Mikor kinyitottam a szememet, még mindig ugyanolyan közel volt hozzám. Szeme csillogott, szája mosolygott. Én is ilyen jóképű volnék? Nem. Az én szememben valami más fénylik.

„Most aztán takarodj innen!” – súgtam dühösen.

A fülemhez nyomta a száját. Hallottam telepatikus hangját a koponyámban, a vékony pántlikában tekeredő szavakat a zuhany zúgásában: *Ótata ezt csinálja. Clem, Felix, férfiak ezt csinálják. Szeress engem. Ne szeresd Rebeccát. Ne Rebeccát.*

Megint átfogta bal karjával a vállamat, és amikor visszahúzódott, nyitott szájjal, kéjesen megcsókoltam. Közelebb állt hozzám, mit bárki élő. Aztán megrázkódtam.

Teljes erőből eltaszítottam. Ebben a lökésben nemcsak a testi, de a szellemi erőm is benne volt, és Lidérc szertefoszlott. Elborzadva néztem, hogyan csap fel a gőz ott, ahol állt, mintha rés nyílt volna meg a padlón, és az bocsátotta volna ki a párát. Aztán nem volt ott semmi.

Verték az ajtót. Nagy Ramona volt az.

„Tarquin Blackwood, gyere ki ízibe!”

Tudja gondoltam. Mindenki tudja. Dühösen megtörülköztem, és ajtót nyitottam Nagy Remonának, hogy hagyja már abba a dörömbölést.

„Jó ég!” – mondtam. – „Megint ég a ház?”

Akkor láttam, hogy sír.

„Öregapád” – mondta. – „Összeveszett Patsyvel, odaki a kapunál. Az az átkozott Patsy! Gyere már, fiam! Gyere, most már te vagy a ház ura, szükség van rád!”

TIZENHAT

– Blackwood Farmnak két kapuja van. A hivatalos az első tornáchoz vezető pekándió-allába nyílik, a másikon, a keletin, a nagyobbikon járnak ki-be a szállítók furgonjai, a postások és a traktorok.

Ez előtt a nagykapu előtt plántált Ótata két tölgyfát Édes emlékére. Ide hajtott ki valamikor délután egy rakomány tarka árvácskával, hogy körülültesse a tölgyeket. Már egy ideje emlegette ezt a tervét. Mint a Csűrlakók mondták később, nagyapám zavartnak tűnt, és furcsa módon nem érdekelte, mi történik az Ördögszigeten. Az arcának az egyik fele valahogy nem nézett ki jól, a Csűrlakók utána is akartak menni, hogy megnézzék, mi van vele.

Ide hajtott ki Patsy az új furgonjával, hogy beszéljen Ótatával. Káromkodott a Csűrlakóknak, hogy már megint az apjától kell pénzt kérnie, és hogy ő ezt mennyire utálja, mert ez nem tisztességes, és a többi. Seymourt a házban hagyta, mert Seymour nem akart több jelenetet látni, úgyhogy ő a Csűrlakókkal sörözött.

Patsy innen jött vissza visítva, miután értesítette kocsitelefonon a mentőket. A Csűrlakók megint kihajtottak vele, és Ótatát holtan találták a virágágy mellett. Kezére rászáradt a föld.

Nagy Ramona, Jasmine, Queen néni és én a mentőkkel nagyjából egyszerre értünk oda. Már nem tudták életre kelteni. Ki-ki bevágódott a kocsijába, Queen néni a mentőautóba ült be Ótata mellé, és elrobogtunk Ruby River város kis kórházába.

De Ótatának már vége volt. Akkor tudtuk, amikor megláttuk a tölgy fánál. A vigasztalhatatlanul zokogó Queen néni megrendelte a boncolást,

mondván, hogy mindenképpen tudnia kell az okát, aztán hozzáfogtunk intézkedni a temetés dolgában.

Mivel Queen néni képtelennek bizonyult bármiféle intézkedésre, összefüggéstelenül habogva és egész testemben reszketve elmentem Jasmine-nal a McNeil-féle ravatalozóba, ahol megrendeltük a balzsamozást, a virrasztást, a szállítást New Orleansba, a Mária Mennybemenetele templomban tartandó gyászmisére, onnan pedig a metairie-i temetőbe.

A temetkezési vállalkozó kedves munkatársai azt mondták, a többit nyugodtan elhalaszthatom – a boncolás két napot vesz igénybe –, ám én azt gondoltam, akkor már essünk túl mindenen. Így hát kiszemeltem egy szép, sötét deszkakoporsót, amely ezermester nagyapámnak is tetszett volna, választottam egy textust a Zsoltárok könyvéből, megrendeltem, hogy énekeljék Ótata kedvenc himnuszait, katolikusokat és reformátusokat vegyesen.

Hazamentem, megkerestem Queen nénit. Annyira összetört, hogy semmit sem bírt csinálni, amit nem is róttam fel neki. Azt hajtogatta, hogy asszonynak nem való a saját unokaöccsét temetni, ez rossz, rettenetesen rossz!

Telefonáltunk Cindynek, a kedvenc ápolónőjének, aki megígérte, hogy azonnal jön. Queen néni nem volt igazán beteg, de gyakran elhívta Cindyt, hogy mérje meg a vérnyomását. Külföldi utazásai előtt ugyancsak Cindy vett tőle vért a vizsgálatokhoz, így hát most is ehhez az aranyszívű teremtéshez fordultunk.

Engem ugyanaz a fagyos pánik szorongatott, amely Lynelle halálakor támadott meg, de még nem jutottam a legmélyére. Még mindig abban a felajzott állapotban voltam, amely a halál csodájának nyomában jár, és tudatlan fiatalságomban „átvettem az irányítást."

Bementem Ótata szobájába, kikerestem a legjobb ünneplő öltönyét, hozzá egy jó inget, övet, nyakkendőt, mindezt odaadtam Clemnek, hogy vigye át őket Ruby Riverbe. Küldtem fehérneműt is, mert nem tudtam, nem lesz-e szükség rá. Az a furcsa gondolatom támadt, hogy nagyapám biztosan akarna fehérneműt.

Clem távozása után, mikor egyedül maradtam Ótata szobájában, megjelent Lidérc, és szó nélkül átölelt. Ugyanolyan valóságosnak tűnt, mint

én. Megcsókoltam az arcát, láttam a könnyeit, és a legszenvedélyesebb szerelmet éreztem iránta.

Rendkívüli pillanat volt, zűrzavaros, bűnbánó pillanat. Tudatalattim sötét zugaiban azzal is tisztában voltam, hogy veszedelmes pillanat. Ám a szívemnek nem parancsolhattam.

„Annyira szerettem Ótatát, Lidérc!” – mondtam. – „Te megérted, te megértesz mindent.”

„Patsy rossz” – válaszolta telepatikus hangján. Éreztem csókjait az arcomon és a nyakamon. Egy pillanatig éreztem a kezét a farkamon.

Odanyúltam, gyengéden elhúztam a kezét, de a baj már megtörtént. Miután kemény küzdelem árán sikerült lelohadnom, így szóltam Lidérchez:

„Nem, nem Patsy a hibás! Patsy csak Patsy. Most hagyjál egyedül, Lidérc! Le kell mennem, dolgokat kell intéznem.”

Még egyszer átölelt, meglepő erővel. Nem volt benne semmi éteri vagy átszellemült, de azért eltűnt, ahogy kértem, és a csilláron úgy csilingeltek a díszek, mintha távozás közben kiszippantaná a levegőt a szobából.

Álltam, bámultam a csillárt. Még nem csapott főbe igazán a tény hogy többé senki sem lakik ebben a szobában. De már próbálkozott vele. A tények próbálkoztak a leterítésemmel. Lidérc az én síró lelkem képmása volt. Ó, mennyire félreismertem Lidércet! De ki értené meg valaha is?

Mikor lementem a konyhába, Patsy az asztalnál ült, és bámult. Nagy Ramona a tűzhely mellett ült az egyik zsámolyon, és Patsyt bámulta. Ott volt a randevúhoz kiöltözött, rézbőrű Lolly az isteni, hullámos aranyhajával, és a túlsó sarokban, a konyhaajtó mellett ott állt a köténye Jasmine.

Hallottam, hogy Queen néni sír a szobájában. Megérkezett az ápolónője, Cindy. Hallottam szánakozó hangját, ahogy vigasztalni próbálja a nénémet.

Patsy szeme olyan kemény volt, akár az üveg, Vadul túráztatta állkapcsát a rágógumival. Cigarettát dugott a szájába, és az öngyújtóját csattogtatta. A haját emeletesre tupíroztatta, úgy, ahogy a fellépéseihez szokta, a száját vastagon kikente metálrózsaszín rúzzsal.

„Szóval mindenki tudni akarja, miről beszéltünk” – mondta. Kissé remegett a hangja, amit még sose hallottam nála, bár nem tudtam, hogy rajtam kívül észrevette-e valaki.

„Seymour szerint pénzt akartál” – felelte Jasmine.

„Ja, pénzt akartam” – felelte Patsy az ő kemény hangján –, „és nem mintha nem lett volna miből adnia. Volt neki. Csak várjátok meg, amíg felolvassák a végrendeletét. Ajser volt, pedig hát mit csinált valaha is a pénzével? De nem ettől kezdett ordítva átkozni engem, nem ettől kapkodott a melléhez, nem ettől dobta ki a taccsot, és nem ettől halt meg.”

„Hát mitől?” – kérdezte Jasmine.

„Megmondtam neki, hogy beteg vagyok” – felelte Patsy. – „Megmondtam neki, hogy HIV-pozitív vagyok.”

Csönd. Aztán Nagy Ramona rám nézett.

„Miről beszél ez?” – kérdezte.

„AIDS-ről, Ramona” – feleltem. – „HIV-pozitív. Azt jelenti, hogy megfertőzte az AIDS-vírus. Bármikor kitörhet rajta a betegség.”

„Én vagyok a beteg” – mondta Patsy –, „erre ő hal meg, mert dühös volt rám, dühöngött, amiért megkaptam. Ha engem kérdeztek, a gyászába halt bele. Abba, hogy gyászolta Édest.” – Pillantása ide-oda járt rajtunk. „A gyász ölte meg” – folytatta. Vállat vont. – „Nem én öltem meg. Látnotok kellett volna, miket csinált odakint. Egyszerűen áthajtott az egyik ágyás árvácskán a teherjével, és úgy ültette a következő sort, mint aki észre se veszi, mit csinált. Én figyelmeztettem! «Figyelj már oda arra, mit csinálsz, te picsogó, bolond vénember!» Mire ő rákezdi: «Eladtad az esküvői ruháját!», mintha ezen már nem lennénk réges-rég túl, a picsogó vén bolond, és azt mondta, egy büdös vasat sem ad, és akkor megmondtam. Megmondtam neki, hogy ki kell fizetnem az orvosokat.”

Annyira elbambultam, hogy gondolkozni sem tudtam, de hallottam, amint megkérdezem:

„Hogy kaptad meg?”

„Honnan tudjam?” – kérdezte, és belém szúrt azzal az üvegszilánk szemével. – „Valami ganétól, aki meg volt fertőzve, nyilván egy drogostól, mit tudom én! Időnként úgy rémlik, hogy tudom, aztán megint nem tudom. Nem Seymour, úgyhogy ne őt hibáztassátok. És ne is szóljatok neki! El ne mondjátok senkinek, amit most hallottatok! Nehogy elmondjátok Queen néninek! Haknink van ma este Seymourral. De a lényeg a lényeg, hogy nem tudom kifizetni a gitárosokat, ha nem kapok valami pénzt.”

„Azt várod, hogy valaki majd odamegy, és pénzt kér Queen nénitől?” – kérdezte Nagy Ramona. – „Mondd le azt a rohadt haknit! Micsoda dolog

zenélni ma este, mikor apád ott fekszik kiterítve Ruby Riverben a funerátornál!”

Patsy a fejét rázta.

„Le vagyok égve” – mondta. – „Quinn, menj be, és keríts nekem pénzt!”

Nyeltem egyet. Erre emlékszem, de arra nem, meddig tartott, hogy válaszolni bírjak az anyámnak. Aztán eszembe jutott, hogy a farmeremben van nagyapám bankjegycsipesze. A kórházban kaptam meg, a kulcsaival és a zsebkendőjével együtt.

Elővettem, ránéztem. Egy köteg húszdolláros volt benne, és több százdolláros. Ótata szükség esetére mindig félr etette ezeket a százdollárosokat. Leszámoltam a bankókat – ezer dollár volt –, aztán odaadtam Patsynek.

„Tényleg HIV-pozitív vagy?” – kérdezte Jasmine.

„Ja, és látom, máris belenéztetek a tormás fazékba” – felelte Patsy. – ”Apámnak tisztára felforrt az agyvize, mikor meghallotta. Micsoda érző szívű család!”

„Tudja még valaki rajtunk kívül?” – kérdezte Jasmine.

„Nem” – felelte Patsy. – „Nem most mondtam, hogy ne szóljatok senkinek? Mellesleg mit kérdezgeted? Féltitek a drágalátos szladitokat? Úgyse maradt senki, aki vezesse, ha nem vettétek volna észre. Hacsak nem veszitek át közösen.” – Rosszindulatúan végignézett rajtunk. – „Gondolom, most a kis Tarquin lord lesz a legfiatalabb szállodás az egész Délen, mi?”

„Őszintén sajnálom, Patsy” – mondtam –, „de a HIV-fertőzés ma már nem egyenlő a halálos ítélettel. Vannak rá gyógyszerek. Sokféle gyógyszer.”

„Kímélj meg, Tarquin lordocska!” – förmedt rám.

„Mostantól így fogsz hívni? Mert egyáltalán nem tetszik!” – vágtam vissza. – „Annyit próbáltam mondani, hogy az orvostudomány is fejlődik lehet reménykedni. A Mayfair Gyógyintézetben van külön erre egy kutatólaboratórium. Ennyit próbáltam mondani.”

„Ja persze, kutatás, pont passzol a csodálatos neveltetésedhez, te persze mindent tudsz az ilyesmiről!” – ordította Patsy. – „Lynelle kicsi zsenije! Nem láttad mostanában a szellemét?”

„Patsy, te nem fogsz haknizni ma este” – jelentette ki Nagy Ramona.

„Tisztességesen kezelnek?” – kérdezte Jasmine. – „Legalább ennyit

mondj.”

„Ja, ja, tudok én a tisztességes kezelésről mindent” – felelte Patsy. – „Zenész vagyok, ha elfelejtettétek volna. Gondoljátok, hogy én sose lőttem be magamat? Nyilván így kaptam meg, tűn keresztül. Nincs az a matrachoz ragasztva. Egyetlen alkalom kell hozzá, és kész, és sose lőttem be magamat, kivéve, mikor részeg voltam, úgyhogy most ez a nagy helyzet, Miss Patsy Blackwood dögrováson van, mert berúgott, és belőtte magát valaki másnak a tűjével, de egyelőre nincsenek tünetei.”

A válltáskájába gyömöszölte a pénzt, és felállt.

„Hová mész, lányom?” – kérdezte Nagy Ramona, és indult, hogy elállja az utat a hátsó ajtóhoz. – „Nem fogsz haknizni, mikor az apád meghalt!”

„Francokat nem fogok, és Tennesseeben dolgozom, úgyhogy indulnom kell. Seymour vár.”

„Nem mehetsz el!” – mondtam, – „Olyan nincs, hogy ne gyere a temetésre!”

„Na, majd meglátod, hogy van!” – vigyorogta.

Csapódott a szúnyoghálós ajtó. Utána futottam.

„Patsy, ezt egész életedben bánni fogod!” – mondtam, míg szaladtam mellette a furgon felé. – „Patsy, te nem gondolkozol! Még nem fogtad fel! Ezt végig kell csinálnod! Legyen neked annyira fontos, hogy eljössz! Mindenki ezt várja tőled. Patsy, hallgass rám!”

„Mert olyan hosszú lesz az életem! Az én életem, Quinn? Az a vénember! Megmondtam neki, hogy HIV-fertőzött vagyok, erre megveszett! Hallanod kellett volna, hogy átkozott engem és a társaságomat! Akarod tudni, mik voltak az utolsó szavai? «Átkozott legyen a nap, amelyiken megszülettél!», aztán összenyaklott, hörgött, és okádott, mint a lakodalmas kutya. Akkor se jönnék el a temetésére, ha feltámadna a halálból! Ha látod a szellemét, közöld vele, hogy gyűlölöm! Most pedig takarodj!”

Elhúzott Seymourral, füstölgő kerekek meg minden. Csak álltam, ismét belém markolt a pánik, aztán az a fagyos gondolatom támadt, hogy egyáltalán nem érdekel, jön-e Patsy vagy sem. Akármit csinál, az úgysem enyhíthet az én kínomon. Valószínűleg senkinek sem fog számítani a jelenléte.

Legfeljebb lesz miről pletykáljanak a népek az egyházközségben.

Rajtam csupán az én Jasmine-om vagy Nagy Ramona vagy Queen néni közelsége segíthet.

Visszavánszorogtam a házba. Nagy Ramona palacsintát sütött nekem, éreztem az illatát. Az éhség elegendő oknak tűnt az élethez. Még egy kis időre elhalaszthattam, hogy odaálljak Queen néni elé, és közöljem vele, Patsy nem jön a temetésre. Bár lehet, hogy meg se mondom.

A boncolás megvolt egy nap alatt.

Nagyapámmal súlyos szívroham végzett.

Óriási temetése volt. Hosszú virrasztással kezdődött Ruby Riverben, amelyre eljött minden rendű-rangú ember, köztük boltosok, karbantartók, ácsok, asztalosok, vagyis az a sokaság az élet minden területéről, akiket Ótata ismert, és akik tisztelték.

Egyszerűen fejbe vert azoknak a fiúknak és fiatalembereknek a puszta tömege, akik felnéztek Ótatára, azt mondták, olyan volt hozzájuk, mint egy apa vagy egy nagybácsi. Az egész világ tisztelte a nagyapámat, és sokkal többen ismerték, mint képzeltem.

Eljött Ronda Henderson az egész pereputtyával, eljöttek Retkes Hodgesék is, méghozzá tisztára csutakolva, ami még sose esett meg velük, mert egyetlen fürdőkádjukban bezsírozott autóalkatrészeket tároltak.

Szörnyű botrány lett belőle, hogy Patsy nem volt ott. Hiába magyaráztuk, hogy halaszthatatlan fellépése van Tennesseeben, ettől senki se bocsátott meg neki. Az emberek nemcsak azt várták el, hogy ott legyen a temetésen, hanem azt is, hogy énekeljen.

Így felfogadtunk egy öregasszonyt, aki, mondhatni, bálványozta Ótatát, mert évekig szívességből végezte neki a javításokat a ház körül, és ő is kiválóan énekelt.

Másnap reggel, amikor a menet elindult a New Orleans-i Mária Mennybemenetele templomba, ahol Édes és Ótata esküdött, Ruby Riverben az emberek megálltak tiszteletből a járdákon.

Egy szalmakalapos öregember létráról javítgatott valamit a házán, de félbeszakította a munkáját, levette, és a szívéhez szorította a kalapját, amíg elhaladtunk. Azt az egyetlen gesztust örökre megőrzi az emlékezetem.

Újabb seregek sereglettek a gyászmisére: a vidékiek, akik részt vettek a virrasztáson, Édes rokonai százszámra, a húshagyó keddi hadak. Számát se tudom, hány autó indult a metairie-i temetőbe, hogy elmondja a nyitott

kápolnában az ilyenkor szokásos imákat.

Kíméletlenül perzselt a nap, az a néhány szép tölgyfa nem sok árnyékot adott, ám szerencsére Kevin Mayfair atya rövidre fogta a beszédet, és minden egyes szava, úgy a templomban, mint a temetőben, üdítő és őszinte volt. Azt hiszem, míg hallgattam, ismét hinni kezdtem az örök életben és úgy éreztem, a pánikkal vétkezem Isten ellen, az ateizmus bűnébe esem.

A derűlátás erény, de az én gyakori rémületem, reménytelenségem, az bűn. Ami a kísérteteket illeti, valahol talán az is az Úr ajándéka, hogy láthatom őket. Talán lesz még hasznuk.

A titokzatos idegent pedig letartóztatjuk! Vagy pedig elköltözik valami Isten háta mögötti helyre az Ördögszigetről!

Tudom, milyen bombasztikusan hangzik, de nem értettem, és ma sem értem azt a pánikot.

Lidérc persze ott volt a temetésen, akárcsak Édesén. Mellettem térdelt a templomban, és mellettem állt, ha másoktól tehette.

Rájöttem valamire, ahogy álltunk családunk sírkápolnája előtt. Arra jöttem rá, hogy Lidérc arca egyre alkalmasabb összetett érzelmekre. Mindig szokása volt pofákat vágni, de egyébként üres és álmélkodó volt az arca. Ám ez megváltozott.

A temetésből arra emlékszem, hogy a zavart csodálkozás mellett a feszült figyelem ült a vonásain. Tekintete ide-oda járt a sokaságban, és gyakran megállapodott Kevin Mayfair atyán.

Hipnotikus igézetbe ejtett, ahogy néztem, miként röpköd Lidérc tekintete, miként méri fel magának a kriptát. És mikor visszafordult hozzám, hogy lássa, figyelem-e, bánatosan és affektáltan mosolygott.

Igen, affektáltan. Mikor volt több Lidérc, mint közönséges pojáca? Ám a metairie-i temetőben egyáltalán nem látszott pojácának. Mintha távolból figyelt volna engem és az érzéseimet. Nem foglalkoztam ezzel többé.

De mielőtt végeznék a temetéssel, hadd szóljak még Kevin Mayfair atyáról! Kevin Mayfair atya szenzációs volt. Igazi lelkesítő jelenség. Habár túl fiatalnak látszott, hogy pap lehessen. Azon a napon tűnt csak fel, hogy mennyire jóképű, a vörös hajával, zöld szemével, atlétatermetével. Volt vagy hat láb. És tökéletesen meggyőzően beszélt. Feltétel nélkül hitte, hogy Ótata az égbe került.

Ha egy fiatal pap ilyen erős, akkor az – nos, az lelkesítő. Vonzott

engem, úgy éreztem, neki meg tudnék gyónni néhány olyan dolgot, ami nincs rendben nálam.

A temetés után visszatértünk Blackwood Manorba, ahol hatalmas fogadást adtunk. Tucatjával jöttek a vidéki atyafiak. Az asztalok roskadoztak Nagy Ramona és Jasmine csodálatos ínyencségei, meg a szomszédságtól származó étkek alatt. A két szállóvendéget is meghívtuk, hogy tartsanak velünk.

Eljött Nagy Ramona két fia, akik kimentek a nagyvilágba, ahogyan nálunk mondják: George, a shreveporti fogász és Yancy, a New Orleans-i ügyvéd. Hozták a feleségüket is, akikkel együtt segítettek a vendéglátásban. Jelen volt legalább még fél tucat fekete unokatestvér.

A biztonsági őrök ott voltak mindenütt, tapintatosan figyelték a sokaságot, és ismételten megkérdezték, látom-e a „titokzatos idegent”, de én nem láttam senkit, akit összekapcsolhattam volna azzal az alakkal.

Queen néni a hosszú megpróbáltatás során többször is összeroppant és zokogott, és hajtogatta, hogy embernek nem való az unokaöccsét temetni és nem érti, miért él ilyen sokáig. Még sose láttam ilyen megtörtnek. Olyan volt, akár egy letaposott liliom.

Úgy rémlik, volt egy olyan pont, amikor mindenki Patsy távollétét taglalta, bár valószínűleg csak képzelem ezt. Túl sokszor mondtam el, hogy ezt azért nem hittem volna Patsyről, és minden alkalommal kevésbé szerettem.

Azt meg nem tudtam, higgyem-e, hogy csakugyan HIV-pozitív.

Végre elmúlt a temetés napja.

A szállóvendégek korán kijelentkeztek, erősködve, hogy nekik ez nem kényelmetlenség, különben is mindenképpen le akartak menni a kaszinókba a Mexikói-öböl partján.

Csend lett Blackwood Manorban. A fegyveres őrök elfoglalták a helyüket. A ház és a föld mintha beszippantotta volna őket.

Leszállt a szürkület, a tölgyfákon rázendítettek a kabócák, feljött az égre az esti csillag.

Queen néni sírva feküdt az ágyán. Cindy, az ápolónője, mellette ült, fogta a kezét. Jasmine leheveredett mögé, és masszírozta a néni hátát.

A konyhában Nagy Ramona eltette az ételt a hűtőszekrénybe.

Magányosan felmentem az emeletre. Leültem az olvasószékbe a

kandalló mellett, és elbóbiskoltam. A pánik sose lehetett olyan rossz, hogy megakadályozzon a szundikálásban. Akármilyen nehéz volt a nap, mostanra kifáradtam, és örültem, hogy egyedül lehetek.

Ahogy elaludtam, rögtön megjelent Rebecca, és azt súgta a fülembe: „Tudom, milyen rosszul érzed magad." Aztán szétolvadt a jelenet, és azt láttam, amint egy árnyalak vonszolja a láncok felé, láttam, ahogy magas szárú, fűzős cipője kopog a csupasz deszkákon, és hallottam a sikoltását.

Összerezzentem, felébredtem.

A számítógép klaviatúrája kopogott.

Rámeredtem a számítógépes asztalra. Égett a gégecsöves lámpa! Láttam, hogy ott ül az alakmásom – láttam a hátát, a tarkóját, a vállát, a karját munka közben. Onnan jött a kopogás.

Mielőtt felállhattam volna, félbeszakadt a hang. Lidérc megfordult, úgy, ahogy ember nem lenne képes fordulni, és rám nézett a jobb válla fölött. Nem vigyorgott, nem búsult, csak meg volt lepve egy kicsit.

Ahogy felálltam, eltűnt.

Hosszú volt az üzenet a monitoron:

«Tudok minden szót, amit tudsz, minden szót, amit gépelsz. Ótata úgy halt meg, mint Lynelle és Édes. Halott, eltávozott, nincs a testben. Szomorú. Szellem elment. Test ottmaradt. Test lemosva. Test kifestve. Test üres. A szellem az élet. Ez élet. Élet elment. Miért hagyja el az élet a testet? Emberek azt mondják, nem tudom. Nem tudom. Quinn szomorú. Quinn sír. Queen néni sír. Szomorú vagyok. De veszély jön. Veszély a szigeten. Veszélyt látok. Ne feledd. Rebecca rossz. Veszély Quinnre. Quinn el fogja hagyni Lidércet. »

Azonnal gépeltem neki választ.

„Figyelj!" – mondtam fennhangon írás közben. – „Sose foglak elhagyni. Az az egyetlen dolog választhat el minket, ha meghalok, akkor igen, a szellemem elhagyja a testemet, és el fogok menni, nem tudom, hova. Most kérdezd meg magadtól ismét: hova ment Lynelle szelleme? Hova ment Édes szelleme? Hova ment Ótata szelleme?"

Ültem, vártam. Nem volt válasz.

Aztán megmozdultak előttem a billentyűk. Lidérc ezt gépelte:

«Honnan jöttek ezek a szellemek?»

A mellkasom összeszorult. Éreztem, hogy óvatosnak kell lennem.

«Testben jövünk a világra» – írtam. «Emlékszel, mikor újszülött voltam? Kisbaba? A testek beleszületnek a világba, és hozzák magukban a szellemet, és mikor ezek a testek meghalnak, a szellem eltávozik.»

Csönd.

Majd ismét megmozdultak a billentyűk:

«Én honnan jöttem?»

Tompa félelem töltött el. A pánik áttöréssel fenyegetett. De más is volt még itt.

«Nem tudod, honnan jöttél?» – írtam. – «Nem tudod, ki voltál, mielőtt az én Lidércem lettél? »

«Nem.»

«Emlékezned kell valamire» – írtam. – «Lenned kellett valahol.»

«Te voltál valahol?* – kérdezte. – «Mielőtt Quinn lettél? »

«Nem. Én akkor kezdődtem, amikor megszülettem» – írtam. – «De te szellem vagy. Te hol voltál? Valaki más voltál? Miért jöttél hozzám? »

Hosszú szünet következett, nagyon hosszú, olyan hosszú, hogy kis híján felkeltem és eljöttem az asztaltól, de megint kattogni kezdtek a billentyűk:

«Szeretem Quinnt» – mondta az írás. – «Quinn és Lidérc egy és együtt van.»

„Igen” – mondtam fennhangon. – „Egyek vagyunk, és együtt vagyunk.”

Szívem vadul vert. Mi történik Lidérccel? És miként beszélhetnék róla bárkinek is most, hogy Ótata meghalt, és Blackwood Farm sorsa egy hajszálon függ? Kihez mehetnék, kinek mondhatnám el, hogy ez a szellem új erőre kapott?

Egy darabig ültem, aztán a géphez fordultam, és megkérdeztem:

«Ezt a veszélyt, amelyről beszéltél, az idegen jelenti, aki bejött ebbe a szobába? »

Semmi válasz.

«Mit láttál, mikor megláttad az idegent? Milyennek láttad? Ne feledd, az én szemem csak egy sötét árnyékot érzékelt. Figyelj már, Lidérc! Mondd el nekem! »

Szellő motoszkált a szobában, fagyos hideg érintette meg az arcomat, de nem kaptam választ. Lidércnek nem volt ereje. Egy napra eleget végzett. Vagy nem akart válaszolni. Akármiként volt is, most már semmi sem törte meg a csendet.

Már nem voltam álmos, csak fáradt. A jóleső fáradtság felemésztette a gyászt és a pánikot. Össze akartam gömbölyödni a kandalló mellett a füles fotelben, tovább akartam aludni abban a biztos tudatban, hogy fegyveres őrök vannak a birtokon, és a titokzatos idegen nem árthat nekem. De nem bírtam ezt tenni.

Nem, a kis Tarquin lord mostantól Blackwood Manor ura.

Lementem Queen nénihez.

Kevin Mayfair atya volt bent nála. Az ágy mellett ült, és halkan beszélt a nénihez. Szigorú és makulátlan fekete ruháját viselte a fehér gallérral.

Figyeltem az ajtóból, és akkor döbbentem rá, hogy számomra egyformán erotikus a férfiak és a nők szépsége. Rebecca a csipkés ágyban. Lidérc a zuhanyozó gőzölgésében. Kevin Mayfair atya a sötétvörös, göndör hajával, a zöld szemével, a sápadt arcával, amelyen egyetlen szeplő sincsen. Férfiak és nők.

Kijöttem a hátsó ajtón, és átballagtam a bungalóhoz, amelyben Jasmine, Ramona, Clem és Lolly lakott. Jasmine a zöldre festett hintaszékében ringatózott és cigarettázott.

Kábulat ült rajtam. Igyekeztem nem bámulni Jasmine mellét a szűk ing alatt. Igyekeztem nem nézni farmerjének első varrását. Mikor elfordult, hogy kifújja a füstöt, követtem a szememmel a fényt, ahogy a nyakától a melléig megrajzolja az alakját. Gyönyörű asszony. Harmincöt éves. Mik az esélyeim? Játsszak arra, hogy bizonytalan vagyok a férfiasságomban?

Ó, micsoda kellemes gondolat! Csodálatosan megnyugtató. Hol csinálhatnánk? Menjünk fel a csűr emeletére, csináljuk Patsy ágyában? Egy darabig ízlelgettem a gondolatot. Ágytól nem lehet AIDS-t kapni. Mi lenne... és akkor... akkor elfogott a pánik, mert a sötét házra néztem, ahol elfelejtették meggyújtani négykor a lámpákat!

„Most mi lesz?” – kérdeztem.

„Ülj ide mellém, eltévedt kisfiam” – mondta Jasmine. – „Ugyanezt kérdeztem magamtól én is.”

TIZENHÉT

– A következő héten zárral, lakattal és fegyverrel őriztek.

Csak az Ótata temetését követő reggelen jöttem rá, amikor ki akartam lépni a szobámból, és megpillantottam egy biztonsági őrt, akinek minden lépésemet kísérnie kellett.

Nem igazán orroltam érte. Egyedül én tudtam, mennyire valóságos volt a titokzatos idegen, és nem akartam, hogy rám törjön. Bár én mindenkinek az idegeire mentem azzal, hogy figyelmeztettem őket a sziget veszedelmeire.

A nyomozás gyorsan haladt. Nagy figyelemmel követtem, hogy meneküljek Ótata halálának iszonyatától. Az egyetlen embert veszítettem el, aki valaha is az apám volt. Aztán végig kell majd hallgatnunk a végrendelet felolvasását. Rettenetesen aggódtam, hogy talán kitagadta Patsyt. Úgy döntöttem, hogy ha egyáltalán örökölök valamit, megosztom Patsyvel vagy legalább valamennyit adok neki.

Még mindig összevissza csavargott, déli sörözőkben és kiskocsmákban lépett fel. Queen néni kétségbeesetten kergette telefonon, igyekezett rábírni, hogy jöjjön már haza, hallgassuk meg együtt, mit határozott Ótata.

Visszatérnék a nyomozáshoz.

A Mayfair Gyógyintézet laboratóriuma nem talált azonosítható ujjlenyomatokat a rejtelmes levélen. Megállapították, hogy a papír márkája ritka, csak Európában kapható, az Egyesült Államokban nem, tustintával írták, az írásmód nem utal betegségre, és ugyanúgy írhatta férfi, mint nő. Hozzátették, hogy lúdtollat használt, amelyet szükségtelen erővel nyomott. Ez arra utal, hogy a levélíró hallatlanul biztos önmagában.

Más szavakkal, úgyszólván semmit sem tudtak meg a levélről, amelyet

szíves hozzájárulásunkkal tovább adtak egy grafológusnak.

A többi problémánknál több szerencsével jártunk.

A Mayfair Gyógyintézet hamarosan megerősítette, hogy a Remetelak üledékéből származó DNS azonos a Rebecca bőröndjében talált hajszálakéval. A minták nagyon régiek voltak, de bőségesek, ami egyszerűbbé tette az elemzést.

Queen néni most már bizonyosra vette, hogy Rebecca Manfred kezén lelte halálát, és álmaimat nem a beteg elme sugallta, már ha voltak valaha is kételyei.

Megtisztítottam a Rebecca bőröndjében talált és a szigetről hozott kámeákat. Elhelyeztem őket az első emelet porcelános vitrinjében, és melléjük tettem egy kártyát, amelyen elmagyaráztam, hogy ezeket Manfred Blackwood ajándékozta egy nőnek, akit szenvedélyesen szeretett. Elmagyaráztam a kapcsolatot Rebecca neve és a kámeák témája között, és közben úgy éreztem, hogy méltányos vagyok Rebeccához, amikor megmutatom a világnak.

Hosszas és komoly megbeszélés után Queen néni, Jasmine és én úgy döntöttünk (a néni fel sem kelt az ágyból Ótata temetése óta), hogy kibővítjük az idegenvezetői szöveget, vagyis hogy Manfred, a vénember, a legenda szerint meggyilkolta szerelmét, akinek földi maradványait csak nemrég fedezték fel, és részesítették tisztességes temetésben.

Ezt a temetést nekem kellett elintéznem. Kis márvány sírkövet rendeltünk, amelyre rávésettük Rebecca Stanford nevét. Mikor leszállították a sírköves emberei, leraktam a temetőbe, hogy ott várakozzék, amíg meghozom a maradványokat.

Az FBI nyilvántartásában nem szerepelt olyan eltűnt személy, akinek DNS-e egyezett volna a maradványokéval. Ennek ellenére voltak olyan udvariasak, hogy felhívjanak. Megerősítették, hogy több személy DNS-ét is azonosították a ronda maszatban, nagyon olyan volt az egész, mint egy réges-régi, de vérfagyasztó sorozatgyilkosság színhelye.

Kerek héttel Ótata temetése után, mely idő alatt Queen néni nem kelt föl az ágyból és nem volt hajlandó enni, amivel a hisztéria szélére sodort engem és az egész házat, hajnalban elindultam az Ördögszigetre. Teljes létszámban – mintegy nyolcan – követtek apró bödönhajókon a Csűrlakók. Fegyver volt mindenkinél – én Ótata harmincnyolcasát hoztam –, és két

testőr adta a hátvédet. Clem is elkísért. Jasmine tapadós farmerben, harmincnyolcas pisztolyával ült a csónakomban, mert neki proszcéniumpáholy kellett mindenütt.

Bőségesen hoztunk szerszámokat, hogy felnyithassuk a fenséges aranygránit kriptát, és nálam volt egy díszes kis kazetta – valójában ajándékboltban vásárolt ékszerdoboz –, hogy legyen mibe tenni, ami Rebeccából megmaradt. A hátborzongató begyűjtést egy apró lapáttal kellett végrehajtani. Ezt nem úszhattam meg.

Kedélyes társaság volt a Csónakos Csapat, ahogy Allen, a Csűrlakók vezetője elkeresztelt minket, ám az én mosolygásom és nevetgélésem alatt a rémület ásított, miközben felkerekedtünk, hogy elfoglaljuk a Remetelakot.

Mi mást tehettem, mint hogy figyelmeztettem a csapatot, mire számíthatnak? A birtokháborító volt olyan arcátlan, hogy betörjön hozzánk a házba! Hogy aztán mennyit hittek el belőle, ki tudhatta?

Miután jó negyven percig kanyarogtunk az ingoványban, megérkeztünk a vadszederrel benőtt parthoz. Ott állt a ház, mint egy szárazra futott hajó, amelyet dühösen próbált elnyelni a tüskés, erőszakos glicínia.

Kiléptem a partra, felbontottam magamnak egy sört, és csak figyeltem az embereket, ahogy a saját szemükkel ellenőriznek mindent, vagy legalábbis majdnem mindent, amit mondtunk nekik. Allen és Clem, akik először jártak itt, mellettem álltak, amíg ki nem hűlt az izgalom.

Ekkor megmondtam, hogy egyedül gyűjtöm be Rebecca maradványait. Nem akartam, hogy mások tipródjanak mellettem.

Rögtön aggódni kezdett mindenki a biztonságomért.

„Oké, Jasmine, nálad van pisztoly, te velem jössz!” – mondtam, de én mentem föl elsőnek, a vállamnak támasztva a magam harmincnyolcasát.

A nap szép erősen sütött be az emeleti ablakokon. Egy pillanatra megszédültem, aztán fokozatosan kirajzolódott előttem Rebecca, akinek válláról letépték a ruhát, a melle meztelen volt, az arca fehér, a bordái alá akasztott kampón lógott, és a szájából folyt a vér. Hunyorgott, de nem bírt beszélni, mert tele volt vérrel a szája.

„Jóságos Isten, Rebecca!” – Rohantam hozzá, igyekeztem leszedni a kampóról úgy, hogy ne okozzak még nagyobb fájdalmat neki. Vonaglott, hallottam a zihálását.

Ez valóságosan megtörtént!

„Itt vagyok, Rebecca!” – nyugtatgattam, míg megpróbáltam fölemelni.

Aztán Jasmine hangját hallottam, láttam Jasmine arcát, Allen és Clem arcát. Az emeleten voltunk, hanyatt feküdtem, a nap a ciprusok között kacsingatott.

Rebecca nem volt sehol. Csak a rozsdás láncok lógtak a falból, és alattuk a latyak sötétlett. Feltápászkodtam.

„Clem, gyere csak ide, testvér!” – mondta Jasmine. – „Tartsd ezt a dobozt, amíg összelapátolom, ami a szegény lányból megmaradt. Nehogy lecsapódjon a teteje!”

Lementem a szigetre és hánytam.

Az emberek azon lamentáltak, hogy kárt kell tenniük az „isteni” aranylemezekben, ha ki akarják nyitni a sírt.

„Csináljátok!” – mondtam. – „Tudnom kell, mi van benne!”

Leültem a ház lépcsőre, felhajtottam a következő sört, és megértettem, hogy ez a nő akár egész életemben kísérthet. Nem volt elég, amit a kámeákkal tettem, nem voltak elegendők az álmok, nem volt elég, hogy kijöttem ide és begyűjtöttem a maradványait. Mi lenne elég? Nem tudtam. Nem bírtam gondolkozni. Rosszul voltam, túl sok sört ittam, gyilkos meleg volt, a szúnyogok az ingemen keresztül is csíptek, és az emberek azt hajtogatták: „Gránit, tömör gránit!”

Végül a négyszögletes építmény első rövidebb oldalán találtak az aranylemez mögött egy nyílást, és be tudták nyomni a nehéz ajtót.

Mindenki egyszerre beszélt, nyögött és fontoskodott. Elemlámpa, kinél van az elemlámpa, itt az elemlámpa, nohát, nohát, odanézzetek! Én ugyan ki nem nyitom!

„Mit nem nyitnak ki?” – kérdeztem.

„Egy koporsót.”

„No de hát mégis mire számítottatok egy kriptában?” – kérdeztem eszeveszett ujjongással. Sose érdekeltek a szokványos dolgok.

„Moderáld magadat, Kisfőnök!” – figyelmeztetett Jasmine. A kezembe nyomott egy újabb sört. Mi ez? Elmebeteg vagyok, akit le kell nyugtatni? Mondtam, hogy bocs. A sör hideg és finom volt. Nem fogok pattogni egy jéghideg sör miatt.

„Betetted Stanford kisasszonykát a helyes dobozkájába?” –

érdeklődtem.

„Kisfőnök, le vagy maradva, mint a borravaló” – mondta. – „Most pedig viselkedj illedelmesen. Ne beszélj Allennel és Clemmel így. Te mindig Queen néni kis gavallérja voltál, ne menj át taplóba. Ne engedd, hogy ez a hely kifordítson magadból.”

„Mi a fenéről beszélsz?” – kérdeztem.

Töprengve nézte a Remetelakot, aztán engem. Gyönyörű volt az a kakaóbarna arc a nagy, aranyzöld szempárral.

„Kövesd Queen nénédet” – mondta. – „Kizárólag ezt próbáltam értésedre adni. Egyébként dobozban vannak kísértet barátnőd maradványai, és egyedül Isten tudja, mi minden még.”

„Feküdj le velem, ha hazamentünk” – mondtam. – „Nem vagyok én alkalmas a rendes életre. Te nem látsz olyan szellemeket, mint én. Te nem láttad azt a lányt, ahogy lógott a kampóról. Mindig átnyúltam a szellemekhez. Mindig átnyúltak értem. Hús-vér emberre van szükségem. Feküdjünk majd le otthon, jó? Légy az én csokipraliném. Abszolút bizonytalan vagyok a férfiasságomban.”

„De csak nem?” – csipkelődött Jasmine. – „Hát akkor engem átejtettél.”

Odajött Clem.

„Quinn, a koporsó üres. Jó lenne, ha magad is megnéznéd. Végül is ez a te műsorod, arany fiam.”

Megnéztem. Rozsdától hályogos, agyondíszített, nehéz vasból készült, a tetején ablakkal, amit, gondolom, azért alakítottak ki, hogy látni lehessen az elhunyt arcát. Még sose láttam ilyet. Öt ember és két feszítővas kellett hozzá, hogy felnyithassák. Ki volt bélelve valamivel, amit ólomnak néztem. Száraz volt, selymes. Csakugyan ólom.

Az egész koporsó egy ólommal burkolt kriptában feküdt. Igen, ez ólom volt, amely olyan kitűnően szigetelte a mauzóleumot, hogy bár a kripta jó háromlábnyira mélyedt a talajba, nyoma sem volt nedvességnek.

Leléptem a kriptába. Sokáig csak ácsorogtam a mauzóleumban – a sírboltban –, és bámultam a nyitott koporsót. Körül lehetett járni, annyi hely volt odalent. Meg is tettem.

Utána kimásztam a napsütésbe.

„Tudod, hány ember kellett, hogy kinyissuk ezt az aranyajtót?” – kérdezte Allen. – „Mire véled ezt? Mit jelent itt fent az írás? Te el tudod

olvasni, ugye, Quinn?”

Megráztam a fejemet.

„Manfred” – mondtam. – „Manfred azt tervezhette, hogy ide temetkezik, de azok, akiket megbízott, nem teljesítették a kívánságát. Így hát van egy üres koporsónk és egy üres mauzóleumunk. Vannak aranytábláink és egy latin feliratunk. Nézzétek csak, ez latin. Leírtam. Ezt Manfred építtette, ugyanakkor, amikor a Remetelakot. Manfred műve az egész, úgyhogy most visszazárjuk.”

„De mi lesz ezzel a rengeteg arannyal?” – kérdezte Clem. – „Nem hagyhatsz itt ennyi tömör aranyat. Ellopják.”

„Még ma is egymást ölik az aranyért az emberek?” – kérdeztem. – ”Vagy közületek akar visszajönni érte valaki? Lelövöldözzük egymást az aranyért? Menjünk csak vissza oda, ahonnan jöttünk. Ennél tovább nem maradhatunk itt. Nagyon nem tetszik nekem az a birtokháborító, aki a házban járt. Tűnjünk innen.”

Utána akartam nézni még valaminek. Visszamentem a Remetelakba.

Igazam volt.

Új könyvek voltak a márványasztalon, filozófiai és történelmi könyvek, aktuális eseményekkel foglalkozó könyvek, regények. Mind vadonatúj. Szép kis pofon. Még a gyertyák is újak voltak, bár a kanócaik máris megfeketedtek. Igen, a rettenthetetlen, az én birtokháborítóm itt időzött.

„Nohát, akkor mi legyen a következő lépés?” – mondtam fennhangon. Olyan dühbe jöttem, hogy felmarkoltam annyi könyvet, amennyi a kezembe fért, és levetettem őket a Remetelak lépcsőjén. Visszamentem a maradékért, azokat is a többi után hajítottam. Aztán lerohantam a lépcsőn, hogy egy kupacba dobáljam és rugdaljam őket.

Elővettem az öngyújtómat, lángra lobbantottam az egyik kis puha fedelű kötetet. Aztán egy másikat. Majd egy harmadikat. A többiek maguktól is tüzet fognak. Az emberek úgy bámultak rám, mint egy eszelősre. Az is voltam.

„Az ő könyvei!” – mondtam. – „Nincs joga betenni a lábát erre a birtokra, erre itt hagyja nekem a könyveit, hadd lássam, hogy itt járt megint!”

„Jóságos Isten” – mondta Jasmine, miközben felcsaptak a lángok, és ropogott a tűz. – „Van egy halott lányunk, egy fura házunk, egy rakás fura

könyvünk, egy szabályos aranykriptánk üres vaskoporsóval, és egy hibbant fiunk, itt, ni!”

„Helyes a fogalmazás” – súgtam a fülébe. – „Továbbá ne feledd az ígéretedet, Tejcsokoládé. Ma kettőnké az éjszaka.”

„Sose ígértem semmit!” – tiltakozott.

„Megmondtam, hogy kételyeim vannak a férfiasságomat illetőleg!” – suttogtam. – „Fel kell áldoznod magadat.” – Belerúgtam a tűzbe, hogy nagyobb lánggal lobogjon. Gyűlöltem a könyvégetést. Látni se akartam, hogyan füstölög el egy Merriam-Webster értelmező szótár. De meg kellett tennem.

Még egy-két rúgás, és minden elhamvadt. Megfordultam, Jasmine-ra néztem, vártam az újabb szúrós megjegyzést, de csak valami révedezésfélét láttam az arcán.

Majd azt mondta:

„Hát tudod, fiam, komolyan szöget ütöttél a fejembe. Kedvesebb is lehetnél egy korombeli asszonyhoz! Te betyár! Gondolod, hogy nekem nem lehetnek ilyen érzéseim, csak mert a bölcsődet ringattam?”

„Mennyivel lehetnék kedvesebb?” – kérdeztem. – „Gondolod, hogy akárkivel kikezdenék?”

Arcizma se mozdult. Klassz volt abban a szűk farmerjében. Rövidre nyírott, csigás haja remekül érvényre juttatta fejének gyönyörű formáját.

Tudtam róla, hogy évek óta úgy él, akár egy aszkéta. Senki férfit nem engedett közel magához a férje halála óta. Bezzeg Lolly nővére a harmadik férjén is túl volt.

„Hibbant vagyok” – mondtam. Habzsoltam a tekintetemmel az arcát, begyes alakját, vékony derekát. – „Vannak ezek az álmok; mitévő legyek velük? Mit akar tőlem Rebecca? Láttam az emeleten Rebeccát. Talán tényleg ki fog derülni, hogy bolond vagyok. De egy dolgot azért tudok.”

„Mit?” – kérdezte.

„Hogy beleetted magadat az agyamba, Tejeskávé nagysám. Nem akarok a holtakkal hálni.”

Hallgatott, aztán elmosolyodott, rá nagyon nem jellemző félmosollyal, és alulról felfelé végigsétáltatta rajtam a tekintetét.

Éreztem, hogy keményedek.

A tűz nagyjából elemésztett mindent.

Az emberek visszazárták a sírt. Jasmine a hóna alá fogta a kazettát. Mindenki felfőtt, émelygett, mindenki átkozódva csapkodta a bogarakat. A napfény vakított a fák között, a víz az oszlástól, az enyészettől bűzlött.

Mert ez a lényege a mocsárnak. Persze születnek és híznak itt is teremtmények, csodalények élnek az álnok posványban, de még több lény rothad és senyved a naptalan árnyékban. Itt a halál az erősebb, a halál szagát érezzük a fekete vízben.

Eljöttünk a szigetről.

„Jobb lesz otthon meginni ezt a sört, ahol anyó összecsaphat nekünk valami ennivalót” – vélte Clem. – „Éhen halok.”

Rendesen berúgtunk, mire hazaértünk. Szeszgőzös állapotomban egyszer-kétszer olyan rosszul vettem be a kanyart, hogy órákra eltévedhettünk volna.

Így azonban hazaértünk sötétedés előtt, és életem leghatalmasabb pisilése után levonultam a kazettával és az ásóval a kis temetőbe.

Rá voltam hangolva a legleheletesebb fuvalomra, a legkisebb borzongásra, de nem éreztem semmit. Nem láttam a régi bujdosó lelkeket sem, amelyek néha megjelentek előttem. De ők úgyis csak a távolból mutatkoztak. Sose fogtak közre.

Kerestem egy szabad földdarabot. Könnyű volt ásni a nyirkos talajban, hamarosan volt egy körülbelül két láb mély gödröm, amelyben simán elfért a doboz. Betemettem, ráemeltem a nehéz márványkövet.

Keresztet vetettem, elmondtam két Üdvözlégyet, három Miatyánkot, majd a régi imát:

Adj, Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek, és
az örök világosság fényeskedjék nekik! Ámen!

Az új sír eléggé eltörpült a koporsó nagyságú, régi cementtömbök között, de azért tiszteletet parancsoló, sőt elegáns volt.

Mikor felnéztem, megláttam Lidércet, aki a tölgyfa mellől figyelt. Részeg voltam. Ő színjózan. Mocskos és földes voltam. Ő makulátlanul tiszta. Nemcsak megjelent előttem, de tanulmányozott engem. Csak most döbbentem rá, hogy egész nap nem láttam. Még csak nem is éreztem a közelemben. Nem gondoltam rá. Alig láttam az utóbbi néhány napban.

Nem beszéltem hozzá.

„Hahó, testvér!” – mondtam.

Felkapaszkodtam vagy feltántorogtam a lejtőn, és nyújtottam a karomat, hogy megöleljem. Eltűnt, nem volt mit megfognom. Végigfutott rajtam a hideg.

„Vacsora!” – kiáltotta Jasmine. Rizs és vörösbab, vastag disznózsíros mártásban rotyogó oldalassal.

Kilenc felé járt, mire kijózanodtam, lezuhanyoztam, megborotválkoztam. Lementem Queen nénihez, hogy elismételjem neki, amit Cindy, az ápolónője, napok óta hajtogatott: fel kell kelnie, járkálnia és ennie kell.

Orra hegyén pápaszemmel, egyik isteni, hattyúprémes fehér neglizséjében, fehér csipkés párnákkal körülbástyázva ült az ágyában, és számos oldalból álló levelet olvasott.

Cindy volt mellette, az ápolónője, aki a szokott ragyogó mosolyával kimentette magát, amikor beléptem, és távozott.

„Megvan, tündérszép fiam!” – mondta Queen néni. – „Gyere csak húzz ide magadnak egy széket!”

„Kizárólag akkor, ha eszel valamit” – fenyegetőztem. – „Mid van?”

„Megelőztelek, angyal gyermek” – mondta a néni. – „Megittam két doboz viszonylag ártalmatlan lipidet, úgyhogy annyi tápanyag van a szervezetemben, amennyivel egy napra jól lehetne lakatni egy egész hindu falut. Most pedig ülj le! Van itt egy fordítás az ördögszigeti feliratról. Most hozták.”

Ki akartam kapni a kezéből a papírlapokat, de nem engedte. Ő akarta felolvasni:

„«Itt alszik Petronia, akinek halandó keze a leggyönyörűbb kámeákat alkotta császároknak és királyoknak. Őrizzetek, ti istenek és istennők, akiknek képmását oly szépen megfaragtam. Átok azokra, akik megpróbálják háborgatni pihenésemet.»”

Átnyújtotta a levélnek azt az oldalát, amelyen a fordítás volt. Többször elolvastam.

„Petronia!” – suttogtam. – „Mit jelenthet ez?” – Visszaadtam a lapot. – „Ki fordította le, Queen néni?”

„Egy olyan ember, Quinn, akivel szeretnélek összeismertetni, egy olyan ember, aki ugyanúgy meg fogja változtatni az életedet, mint annak idején

Lynelle, egy ember, aki elkísér téged és engem a számodra réges-rég esedékes európai útra. A neve Nash Penfield. Angol professzor Kaliforniából, akit nagyon szeretek."

„No de mi lesz, ha én nem fogom szeretni?" – kérdeztem. – „Én még nem akarok Európába menni, Queen néni. Nem akarok elmenni innen. Akkor mi lesz Blackwooddal? Queen néni, Ótata épp hogy meghalt! Most még nem tervezgethetünk."

„Tervezgetnünk kell, drága fiam" – felelte. – „Egyébként Nash Penfield pénteken érkezik repülővel. Szépen megebédelünk együtt, megnézzük, hogy tetszik neked, és ha ellenszenvesnek találod, amit végképp nem tudok elképzelni, akkor keresünk valaki mást. De mindenképpen szükséged van tanárra, Quinn, szükséged van valakire, akivel ott folytathatod, ahol Lynelle abbahagyta."

„Jól van, kössünk egyezséget. Felkelsz az ágyból, holnap bereggelizel, beebédelsz, bevacsorázol, én pedig találkozom Mr. Penfielddel. Ehhez mit szólsz?"

„Mondok én jobbat. Holnap bejelentkezel a Mayfair Gyógyintézetbe egy vizsgálatsorozatra, én pedig felkelek, megreggelizem, és veled megyek. Ehhez mit szólsz?"

„Miféle vizsgálatokra?" – kérdeztem, noha tudtam. Agyletapogatást akarnak csinálni rajtam, MRI-t, enkefalogramot, vagy mi a csudának hívják. Sérüléseket fognak keresni a homloklebenyen, valami fizikai magyarázatot arra, amit állításom szerint látok és hallok. Nem voltam meglepve, annak ellenére sem, hogy tárgyi bizonyítékok igazolták Rebecca Stanford létezését és meggyilkolását.

Legfeljebb azon voltam meglepve, hogy csak most kerítenek sort rá. Na jó, gondoltam, átesünk rajta, és nem kell foglalkoznom vele többé.

„Rendben, bejelentkezem a Mayfair Gyógyintézetbe" – mondtam. – „De ugye nem az elmeosztályon találom magamat?"

„Fiam, számomra ugyanolyan visszatetsző a diliház gondolata, mint számodra" – felelte a néni –, „ám úgy vélem, a hanyagság bűnébe esnék, ha nem ragaszkodnék néhány tisztán orvosi jellegű vizsgálathoz. Ami a Mayfair Gyógyintézetet illeti, az egy csoda, a legjobban felszerelt, és a legjobb orvosokat foglalkoztatja az egész Délen."

„Tudom, Queen néni. Ne feledd, Lynelle ott dolgozott volna kutatóként.

Ki ne hallott volna New Orleans környékén a Mayfair Gyógyintézetről? Jártam én ott, szeretett néném, jártam Lynelle megvalósult álmának gránittal burkolt folyosóin.”

Újból megrohant a félelem, sötéten és hatalmasan, amikor Lynelle-re gondoltam, ahogy kopog mellettem nyaktörő tűsarkain a folyosókon, és sorra mutogatja annak a forradalmi kórháznak és rendelőintézetnek minden újítását.

Különösen megragadt bennem egy apróság. A Mayfair Gyógyintézet minden kórtermében széles padok futottak körbe a falakon, hogy a betegekhez érkező rokonok és barátok kényelmesen leülhessenek. Minden szoba egyszemélyes volt. Minden szobában összehajtható székek várták a látogatókat.

„Ó, de szomorú még gondolni is szegény Lynelle-re!” – mondta Queen néni, mintha a gondolataimból vagy repdeső tekintetemből olvasna. – ”Lynelle, Édes, nagyapád. Olyan szomorú ez, olyan rettenetes. De nem fordulhatunk el az élet részleteitől, Quinn. A részletek fognak megmenteni. Meg kell csináltatnunk ezeket a vizsgálatokat, és akkor majd elválik, van-e okunk az aggodalomra.”

„Ok az aggodalomra? De hiszen levelet kaptunk az idegentől! Tudod, hogy nem én írtam, nem én szoptam az ujjamból! Megmondtam, hogy bejött a szobámba, és járt a szigeten is, holott felszólítottam, hogy húzzon onnan! Olyan dühös voltam, hogy elégettem a könyveit. Most pedig ez a felírás! Mit jelent ez? És a kámeák! Miért függ össze minden?”

Elmeséltem a szerető odaadással figyelő Queen néninek a látomásomat a bordái alá ütött, rozsdás kampón függő Rebeccáról. Elmondtam hogy utána ájultan találtak a padlón.

„Jasmine-tól hallottam, hogy úgy estél össze, mint akit fejbe csaptak. Be se csukódott a szemed. Aztán minden átmenet nélkül magadhoz tértél.”

„Epilepsziás roham lett volna?” – kérdeztem. – „Ezt látta valójában Jasmine?”

„Nem látta” – mondta Queen néni. – „Ám ezt holnap délután is megbeszélhetjük, útban a Mayfair Gyógyintézetbe. Ami a titokzatos betolakodót illeti, mindenütt őrök állnak. A Csűrlakók majd elszállnak a fontosságtól. Ám holnap délelőtt...”

„Patsyt megtalálták, a végrendeletet felolvassák” – találtam ki.

„Pontosan, tehát acélozd meg magad a jelenethez. Bár nekem vannak reményeim. És terveim. Nagyapád volt Gravier egyetlen fia. Hát majd meglátjuk. Most pedig menj föl a szobádba. Nagy Ramona biztosan vár. De előtte adj egy puszit."

Lehajoltam, hogy megcsókoljam, hogy megmártózzak puha ősz hajának, parfümjének finomságában.

„Jó éjszakát, szerelmem" – mondtam. – „Hol van Jasmine, az ágytársad?"

„Ó, még egy olyan idegesítő perszónát! Hogy őt kifárasztotta a szigeti út. És össze van zavarodva. Hamarosan ő lesz a megmentőnk, és ezt ő is tudja. Azt hiszem, fél a kihívástól."

„Hogy érted ezt?"

„Ej, hát ki vezeti ezt a helyet, ha majd te és én elmegyünk?" – Megvonta a vállát. – „Jasmine képes rá."

Ez meg sem fordult a fejemben, holott tökéletesen logikusnak tűnt. Hányszor találtam úgy a bungalóban, hogy a számítógépén kopácsolt? És ki volt nála különb idegenvezető?

„Hiszen ez jó, ez nagyon jó!" – mondtam. – „Beszélni akarok vele!"

„Nem, ezt hadd magyarázzam el én" – felelte Queen néni. – „Hamarosan úgyis befut. Most fent tüsténkedik nagyapád hálószobájában. Megkértem, nézze át az ékszereket. Annyit mondj a drága lánynak, hogy ésszerű időben szakítsa félbe a leltárt, és jöjjön le. Addig nem tudok elaludni, amíg nincs itt."

Valami kattant az agyamban. Kattant a testemben is. Jasmine egyedül van Ótata hálószobájában.

Úgy hágtam föl a lépcsőn, mint aki az arájához indul. Benéztem Nagy Remonához, aki az igazak álmát aludta. Utána átmentem Ótata szobájába.

Az ajtó nyitva állt.

Ótata ágya nagy, nehézkes, mennyezetes darab – te is láttad –, a legrégibb ágy a házban. Ezen az ágyon ült Jasmine a bársonypárnáknak támaszkodva, kezében egy pohár vörösborral. A palack az éjjeliszekrényen állt.

Szexin ki volt öltözve, az egyik olyan tapadós ocelotmintás felsőt viselte, ami pazarul kiemelte a mahagóni bőrét és a rövidre vágott szőke haját és hozzá egy falat bőrszoknyát. Az egyik lábát felhúzta, a másikat

kinyújtotta. Tűsarkú cipő. Fehér villanás a bugyiból. Senki sem látott még szívesebb invitálást. És én voltam az egyetlen vendég.

Becsuktam az ajtót, és bezártam.

Sóhajtott, az éjjeliszekrény lámpája alá tette a poharat. Mellé ültem, és magamhoz öleltem. Megcsókoltam a száját, és azonnal kigyúlt bennem a tűz. Hozzám nyomta a mellét, amit kétségbeesetten szorongattam. Kész csoda, hogy nem okoztam fájdalmat neki. Jóságos Isten, ez itt a mennyország, te vagy rossz helyen! Feljebb csúsztattam a tenyeremet a combján, megérintettem selyem bugyiját, és alatta a forróságot.

„Húzd le, tépd le” – mondta a fülembe. – „A bugyi olcsó. A bugyi semmi.” – Sírt. Hallottam.

Újból megcsókoltam a száját. Az ajkaim közé lökte a nyelvét. Jaj, Istenem, Uram! Teli szájjal megcsókoltam, leráncigáltam a bugyiját a bokáján, a tűsarkú cipőjén át. A tenyerembe fogtam a lábát, és megcsókoltam a rüsztjét.

Halkan sírt. Felcsókoltam a könnyeit.

„Istenem, ez rossz” – mormolta. – „Tudom, hogy nagyon rossz. Te, az én Tarquin kisbabám! De olyan borzasztóan kell!”

„Nekem is, hölgyem” – válaszoltam. – „Azt el nem tudod képzelni!”

TIZENNYOLC

– Erre szokták mondani, hogy éjnek évadján. Éjfél után egy vagy két órakor. Ilyen tájban. Aludt egész Blackwood Manor. Aludtam. Nagy Ramona hortyogott. Hébe-hóba felriadtam. Úgy rémlett, Rebeccával diskurálok. A pázsiton ültünk, a padlásról származó régi nádszékekben, és Rebecca azt magyarázta, hogy az egész nádbútor az övé, Manfred neki vásárolta.

Úgy örül, hogy lehozattam és restauráltattam a garnitúrát! Milyen szép, amióta Ótata fehérre festette!

Te vagy az én világom, Tarquin, mondta Rebecca. De ez csak egy része volt annak, amit mondani próbált. Akart beszélni más dolgokról is, amelyeket meg kell tennem, amelyekkel igazságot szolgáltathatnék neki, és én vitatkoztam.

Gyatra és elmosódó volt az álmok szövedéke. Ha felriadtam, a szemem előtt szakad szét. Aztán a másik oldalamra fordultam, és tovább beszéltem Rebeccához.

Hirtelen kirántottak az ágyból, és végighúztak a padlón.

Szempillantás alatt felébredtem.

A fürdőszobába löktek be erős kezek, amelyektől megfájdult a karom. Fejemet a falba csapták. Olyan magasra emeltek, hogy a lábam nem érte a földet. Az ajtó alatt beszűrődő sápadt fényben láttam, hogy egy magas férfi tart így.

Haját hátrafésülte boltozatos homlokából, nagy, sötét szemét rám szögezte.

„Szóval elégetted a könyveimet, te kis csirkefogó?” – súgta. Lélegzete

melegen, szagtalanul legyezte az arcomat. – „Elégetted a könyveimet! Játszadozol velem?”

Minden indulat összecsapzott bennem, és rádöbbentem, hogy mégse rémület az, amit érzek, hanem harag, ugyanaz a harag, amelynek következményeivel kihívtam magam ellen a dühét.

„Takarodj innen, takarodj a házamból!” – kiáltottam. – „Hogy merészelsz bejönni a szobámba! Hogy merészelsz betörni már megint!”

Eszeveszett rúgkapálással akartam szabadulni. Teljes erőmből lökdöstem a mellét. Meg se mozdíthattam.

Szeme égett a homályban. Egyébként csak a kihajtott fehér inggallért, a fehér kézelőt és a fekete kabátot láttam belőle. Lassan leengedett a padlóra.

„Te kis bolond!” – mondta. Megragadta a vállamat és elmosolyodott. Először láttam rendkívül szép vonalú száját. Vastag volt, de a rajza tökéletes.

Ismét vergődni kezdtem a markában. A térdemmel lökdöstem, a sípcsontját rugdostam. Semmit sem értem el.

„Soha többé ne gyere a sziget közelébe!” – sziszegte. – „Soha többé ne nyúlj ahhoz, ami az enyém, megértetted?”

„Hazug vagy és birtokháborító!” – mondtam. – „Fordulj bírósághoz a panaszoddal!”

„Nem fogod fel, hogy megölhetlek?” – förmedt rám lángoló haraggal. „A legcsekélyebb aggály nélkül. Miért berzenkedsz? Miért csinálsz ostobaságokat? Mi olyan drága neked?”

„Ami jog szerint az enyém!” – mondtam. – „Takarodj a házamból, mert ide csődítek mindenkit!”

Persze tudtam, hogy úgyse hallana meg senki. Ramona úgy alszik, mint a bunda. A ház túl nagy, a falak túl vastagok, és egy ablaktalan, csempézett fürdőszobában vagyunk.

Váratlanul elengedett. Fájt a vállam. De az ajtót továbbra is elállta.

„Nem öllek meg” – mondta jóval higgadtabban. – „Nem halottnak akarlak. Van rólad egy elméletem. De ha még egyszer a közelébe merészkedsz annak a szigetnek, akkor csakugyan meghalsz, megértetted? Szólj a többieknek, hogy messzire kerüljék el a szigetet! Közöld velük, hogy az ott tiltott terület, különben visszajövök érted, elhurcollak a mocsárba, és ugyanazzal a lassú halállal öllek meg, mint Rebeccát, te

pimasz kölyök!”

Alig mondta ki az utolsó két szót, amikor tőle jobbra szétrobbant a nagy tükör, és veszedelmes üvegszilánkok terítették be csörömpölve a kézmosót és a padlót. Megláttam mögötte Lidércet.

Megragadta az idegen nyakát, és rögtön el is tűnt, nyilván azért, mert minden erejét felemésztette a fojtogatás.

A férfi egy idegen nyelven káromkodott. Elengedett, ösztönösen a torkához kapott. Most a zuhanyozó üvegajtaja tört be. Újra megjelent Lidérc, papírvékony volt, számomra mégis látható, és egy kés alakú, villogó üvegcseréppel fenyegette az idegent, amit az, amilyen hihetetlenül erős volt, játszva félreütött.

Megint káromkodott, jobbra-balra kapta a fejét, hátranézett. Láttam, hogy széles válla van, és lófarokba kötött, nagyon hosszú, hullámos haja.

Vadul megpördült, ismét felém kapott, de Lidérc két ököllel esett neki, és üvegcserepekkel dobálta. A betolakodó elengedett, hátrált, és közben úgy forgott, akár egy táncos.

Szilánkok röpködtek a szobában, az idegennek le kellett buknia, mert az egyik pontosan az arcát vette célba. Üveg csörömpölt a padlón, a zuhanyozó ajtajának az alsó része is betört.

„Mi ez?” – sziszegte a betolakodó. Olyan szélsebes mozdulatokkal hárította a szilánkokat, hogy nem láttam a kezét.

Lidérc megint öklözni kezdte, aztán a torkának esett. Ő látható erőfeszítéssel lerázta magáról.

A villany felvillant, kialudt, újra felvillant, és ekkor megláthattam a fényben. Hibátlan bőrű, selymes fekete hajú fiatal férfi volt, fekete öltönye nagyon elegáns, arca a pőre gyűlölet ellenére is csodálatosan szép. „Mi ez, te átkozott!” – acsarkodott. Úgy csapkodta félre az üvegtőröket, mint a bogarakat. A lámpák tovább villogtak.

„Azt hiszed, megmondom?” – kérdeztem. – „Az én házamban vagy, mint ahogy a könyveidet is a szigetemen olvastad! Takarodj innen, különben ki tudja, mi történhet még! Én látom a lényt, amellyel küzdesz, de te nem láthatod!”

Tajtékoztam haragomban, épp csak ahhoz nem volt bátorságom, hogy a mellébe döfjek egy üvegszilánkot. Aztán eltűnt, olyan gyorsan és hangtalanul, mintha sose járt volna ott, én pedig egyedül maradtam a sötét

fürdőszobában, a törött üveg közepette. Velem szemben Nagy Ramona állt, rózsás hálóingben, mezítláb, és megdöbbenten bámult.

„Irgalmas Jézusom!” – mondta. – „Te meg mit csináltál?”

„Nem én csináltam, ő csinálta, nem láttad? Ó, Istenem, tényleg nem láttad?” – nyöszörögtem.

„Nem tudom, mit láttam. Ne mozdulj, nehogy már belelépj az üvegbe! A legmélyebb álmomból vert fel ez a csörömpölés.”

Lidérc a mosdókagylónál állt, és tartózkodón, bölcsen mosolygott rám. A nyakába borultam. Éreztem az alakját.

„Hála legyen Istennek érted!” – mondtam. Simogattam a haját, csókolgattam. – „Elijesztetted! Te kergetted el!”

A ház ébredezett. Lépések dübörögtek fölfelé a lépcsőn. Clem a nevemet ordította a folyosón. Megszólalt egy riasztócsengő, nem tudom, hol. Beözönlöttek a szobámba. Tudtam, mit látnak. Azt látták, hogy egyedül állok az üvegcserép közepette, ugyanolyan mezítlábasán, mint Nagy Ramona, és valamit ölelgetek, amit nem láthattak – ők csak azt látták, hogy a levegőt szorongatom.

TIZENKILENC

– Makogó idióta voltam, mire a Mayfair Gyógyintézetbe értünk. Véres hálóingben gubbasztottam Queen néni limuzinjának hátsó ülésén a néni és Clem között. Velünk szemben, a sofőrnek háttal Nagy Ramona és Jasmine kuporgott a pótülésen, és mindenki nekem könyörgött, hogy higgadjak le. Clem ujjai belemélyedtek a karomba, Queen néni is szorította a másik karomat annyira, amennyire bírta. Nagy Ramona szólt Queen néninek, hogy adja át neki a helyét, és ő aztán úgy lefogott, mint egy hivatásos pankrátor.

A régi nóta. Minél buzgóbban bizonygatjuk, hogy nem vagyunk elmebetegek, annál bolondabbnak hisznek. Rólam egyértelműen azt hitték, hogy bolond vagyok.

Hányszor mondtam el, hogy betörő járt a házban? Hányszor felelték, hogy az lehetetlen? Hányszor mondtam nekik, hogy Lidérc törte be az üveget, Lidérc mentette meg az életemet, hányszor néztek össze szomorúan?

Még akkor is őrjöngtem, amikor behajtottunk a sürgősségi osztály kapuján, ahol már vártak a hordággyal. Persze káromkodtam, hogy nekem az nem kell. Aztán észbe kaptam, hogy mezítláb vagyok, talpamat összekarcolta az üveg. Na jó. Kórházi előírás.

Tisztességesen is felöltözhettem volna, mielőtt eljöttünk hazulról, ha egyáltalán hallgattak volna rám!

Vittek egyenesen a baleseti rendelőbe, ahol teketória nélkül levágták rólam a hálóinget, majd fertőtlenítették vágásaimat és karcolásaimat.

Mondtam, hogy tébolyítóan fáj a fejem. Az idegen a falba csapkodta.

Legalább a fejfájásomra adjanak valamit! A plezúrokat elfelejthetik!

Azokból volt bőven. Mikor megláttam, milyen pocsékok, ordítani kezdtem Queen néni és Jasmine után. Ó, bár itt lenne Ótata! Ó, a francba!

Akkor lekötöztek, amitől tényleg megvesztem. Lidérc egész idő alatt velem volt, nagyon jól láthatóan, nagyon életszerűen, nagyon aggodalmas arccal, de most nem mertem szólni hozzá, és ezt ő is tudta. Nem értettem, hogy a rengeteg elhasznált energia után hogy lehet még mindig ilyen erős. Nem tetszett neki, ami történt. Nem is csinált titkot a nemtetszéséből. Hirtelen megrémültem, hogy elkezdi itt tördelni az üveget, akkor pedig elszabadul a pokol!

„Lidérc, nehogy csinálj itt valamit!” – mondtam. – „Attól csak rosszabb lesz. Hagyd, hogy ezt én játsszam végig!”

Aztán személyesen járult a hordágyhoz dr. Winn Mayfair, a legendás Mayfair család büszke sarja, és az egész intézmény igazgatója. Mintha bűvölet ereszkedett volna alá a baleseti rendelőre. A pasas valósággal megdelejezte az orvosokat és az ápolónőket.

Én is lenyugodtam. Úgyis meg volt kötve kezem-lábam. Miért ágáltam volna, ha ez a doktor meg akar vizsgálni?

Dr. Winn Mayfairrel kapcsolatos ismereteimet Lynelle-nek köszönhettem. New Orleansban született, Bostonban nevelkedett, Északon lett orvos, akkor jött csak vissza, amikor a család megkereste, és felajánlotta neki ezt az álombeli állást az új intézetben.

Munkatársa és bizalmasa lett Rowan Mayfairnek, a híres klán másik orvos tagjának. Rowan doktornő álmodta és valósította meg a központot, amely összes forradalmi újítását neki köszönhette.

A vezetés mindennapi munkája dr. Winnre hárult, míg dr. Rowan fáradhatatlanul dolgozott az emberi növekedés hormon kutatásán, ami Lynelle-nek is régi álma volt.

Valahol a színfalak mögött munkálkodott dr. Winn apja, dr. Elliott Mayfair, a szívsebész, akit ugyancsak rábeszéltek, hogy költözzön haza. Rowan, Elliott és Winn Mayfair volt együtt a gyógyintézet motorja.

Dr. Winn híres volt finom modoráról és finom kezéről. Az idegsebészet volt a szakterülete, akárcsak dr. Rowan Mayfairnek. Nagyon hasonlítottak vérmérsékletben, tehetségben, még külsőre is, és bár csak nemrég ismerkedtek meg, kölcsönösen ámulatba ejtették egymást. Lynelle

bálványozta dr. Winnt.

Én egy udvarias, tapintatos, magas, szikár úriembert láttam, akit álmából vertek föl azzal, hogy megérkezett Miss Lorraine McQueen a legendás halottlátó unokaöccsével.

A doktornak gyönyörűen ápolt, ezüstszőke haja volt, szeme hidegkéken nézett a szögletes drótkeretbe foglalt üveg mögül. Halkan szólt hozzám, mintegy bizalmas jelleget adva szavainak, aminek én őszintén örültem. Lassan is beszélt.

Maga mérte meg a vérnyomásomat, holott azt már megtette az egyik ápolónő, aztán megnézte a két pupillámat. A fejemhez illesztette a szteroszkópját, és hosszasan hallgatózott, mintha az agyam beszélne hozzá. Aztán megnyomkodta a nyakamon a nyirokcsomókat, és megvizsgálta a karomon a zúzódásokat. Tisztelettel érintette meg őket.

„Tudom, hogy fáj a feje” – mondta bársonyos hangján –, „de nem adhatunk semmiféle fájdalomcsillapítót, amely kiolthatná a fejsérülés tüneteit. Amint végeztek ezekkel a felhámsérülésekkel, átvisszük CT-re.”

„Nem én csináltam magammal!” – mondtam. – „Nem vagyok elmebeteg! Úgyse találnak semmiféle sérülést a homloklebenyemen, erre figyelmeztetem! Most csak pocsék állapotban vagyok, de nem vagyok őrült!”

Szúrósan és hosszan nézett rám, majd megkérdezte:

„Valóban tizennyolc éves, ahogy mondták?”

„Közelebb vagyok a tizenkilenchez” – válaszoltam. – „Jelent valamit, hogy tizennyolc és fél?”

„Azt hiszem, jelent” – mosolygott az orvos. – „Akkor most nem agyvérzést vagy agyi sérülést keresünk, hanem ezzel a vérző sebbel foglalkozunk, ami a fejfájását okozza. Ha elaludna, felébresztjük. Egyelőre távozom. A komputertomográfia után találkozunk.”

„Maga idegsebész, ugye?” – kérdeztem. Vissza akartam tartani. – „Hát én esküszöm magának, hogy amit láttam, nem az agyamból jött, és nem akarom, hogy kivágjanak belőle egy darabot! Inkább csukjanak gumiszobába!”

Jött két ápoló, én legalábbis annak hittem őket, hogy elgurítsanak, de az orvos intett, hogy várjanak.

„Akkor mondja el, mi történt” – szólított fel.

„Ez az idegen, ez az ember, aki törvényellenesen beköltözött a birtokunkhoz tartozó mocsári kunyhóba, az őrökön áttörve bejutott a hálószobámba, kirángatott az ágyamból, bevonszolt a fürdőszobába, a falba csapkodta a fejemet, megátkozott és megfenyegetett!”

Belém szakadt a szó. Lidércről nem akartam beszélni. Valami zsigeri ösztön figyelmeztetett, hogy ne szóljak az orvosnak Lidércről. Ám ugyanez az ösztön nem akadályozott meg abban, hogy hangtalanul hívjam Lidércet. Hirtelen megjelent a hordágynál, még mindig rendkívül színes és térhatású volt, ami ennyi erőpróba után legalábbis meghökkentő, és határozottan megrázta a fejét.

„Betört a zuhanyozó ajtaja” – folytattam –, „meg a tükör a kézmosó felett. Azt hiszem, van rajtam néhány vágás, de ez minden bajom.”

„Hogyan vonszolta ki az ágyából ez a betolakodó?” – kérdezte dr. Winn.

„A karomnál fogva.”

Dr. Winn a karomra nézett. Kék és fekete foltok voltak rajta. Megvizsgálta őket.

Aztán arra kért, hogy hajoljak előre, hadd lássa a tarkómat. Megtettem, és ő döbbenetesen finom érintéssel megtapogatta a hatalmas puklit. Bizseregni kezdtem az ujjaitól.

Lidérc ismét megrázta a fejét. Nem! *Ne beszélj neki rólunk! Bántani fog engem!*

„Most már hisz nekem?” – kérdeztem. – „Elhiszi, hogy nem én csináltam magammal?”

„Ó, igen, mindent elhiszek” – mondta. – „Ezeknek a sebeknek egyikét sem maga idézte elő. Számos ok zárja ki ezt a lehetőséget. De azt a CT vizsgálatot akkor is meg kell csinálnunk.”

Fellélegeztem.

A viszonylag egyszerű tomográfos koponyavizsgálat megmutatta, hogy nincs belső vérzésem, az agyam nem dagad. Amint dr. Mayfair nyugtázta ezeket az eredményeket, átgurítottak egy nappaliból és két hálószobából álló, remek lakosztályba. Az egyik szoba az enyém volt, a másikba beköltözött Queen néni. Jasmine, aki hazament a néni ruháiért, már meg is érkezett, de hamarosan vissza kellett térnie Blackwood Manorba.

Megígértem, hogy nem tépem ki a karomból az infúziót, és mindenben

együttműködöm, ha nem kötöznek le. Dr. Mayfair beleegyezett.

„Ugye, őrök állnak az ajtóban?” – kérdeztem.

Queen néni azt felelte, hogy igen. Egyenruhás rendőr volt a folyosón. Clem a nappaliban ült.

Láttam, hogy Queen néni sírt. Ennél is jobban elszomorított, hogy még mindig a hattyútollas neglizséjét viseli. Nem volt ideje átöltözni. Mérhetetlenül dühös lettem, ugyanakkor féltem.

„Különös helyzet ez, kisfiam” – mondta, mikor bejött, és leült az ágyamra (Lidérc a sarokban ácsorgott). – „Két lehetséges magyarázata van annak, ami az éjszaka történt, és mindkettő rettenetes.”

„Hidd el, csak egy magyarázata van!” – válaszoltam. – „Az az ember veszedelmes!” – Bevallottam, hogy elégettem az idegen könyveit, és ez bőszítette fel. – „Ez egy különc, ami a fekete ruhája szabásából és a hosszú hajából is látható, viszont erős, akár egy bivaly, de Lidérc rendesen ráhozta a frászt! Nem tudta, mi ütlegeli, vagy honnan jön az üveg!”

Elnémultam, mert rájöttem, hogy ezt már elmondtam az autóban. Többször elmondtam. Azért figyelne most ide rám, mert dr. Winn tájékoztatta, hogy a sebeimet nem én ejtettem magamon?

A néni nagyon megrendült. Erős akartam lenni érte, nem gyenge, nem kórházi ágyhoz kötött beteg. Fogtam a kis távirányítót, és addig kattogtattam, amíg ülő helyzetbe kerültem. Dr. Winn bejött, hogy elbúcsúzzon.

„A tomográfos vizsgálat eredménye jó” – ismételte. – „A következő napokban további vizsgálatokat végzünk. Magának, Quinn, annyit kell tennie, hogy ágyban marad. Délelőtt megkeresem.”

„Doktor úr, nagyon visszaélnék a türelmével, ha kérdeznék valamit?”

„Egyáltalán nem. Kérdezzen”.

„Volt egy zseniális jó barátom, aki orvosi előképzőre járt. Bevették a gyógyintézet egyik kutatási programjába. Közúti balesetben halt meg. Azt szeretném tudni, hogy ismerte-e?”

Dr. Winn fegyelmezett arcán átütött a szomorúság.

„Lynelle Springerről beszél, ugye?” – kérdezte.

Bólintottam.

„Akkor maga az a fiú, akit tanított, akit annyiszor emlegetett? Hát persze! Tarquin Blackwood, az ő büszkesége és öröme. Úgy szerette magát,

mint a tulajdon gyerekeit."

Nyeltem egyet. Sírás kerülgetett. Váratlanul ért a válasz.

„Igaz, hogy a baleset után egyszer sem tért magához?" – kérdeztem. – „Hogy nem is tudta, milyen súlyosak a sérülései?"

„Igaz" – felelte szerény, tisztelettel teljes hangon. – „Két hétig volt nálunk. Bejártak hozzá a lányai. Zenét, verseket játszottak neki. De ő túlságosan mélyen volt, és túlságosan súlyos sebeket szenvedett. Mindent megtettek érte, ami lehetséges. Aztán elhagyott minket."

Mérhetetlenül megkönnyebbültem. Úgy éreztem, lezárult életem egyik kulcsfontosságú fejezete; most már úgy őrizhetem meg magamnak, hogy nem szennyezi a fájdalmak salakja. Abban is biztos lehettem, hogy ez az ember nem hazudna nekem soha, semmiről.

Queen néni összecsókolt, majd azt mondta, hogy mennie kell átöltözni.

Bejött Kevin Mayfair atya, és leült mellém. Lidérc, aki még mindig térhatású alakban állt az ágy végénél, gyanakodva sandított rá.

„Nohát, mit akar nekem mondani?" – kérdeztem Kevin atyától. – „Nyilván hallotta már a többiektől, hogy miket mondtam nekik. Hogy Lidérc mentett meg. Ismeri Lidércet. Lidérc kísér el a vasárnapi misére."

„Ne ijedezz már ennyire tőlem, Quinn" – mondta a pap, valamivel keményebb és élesebb hangon, mint dr. Winn. – „Nem vagyok ellenség. Nem azért jöttem, hogy a spanyol inkvizíció elé vonszoljalak. Ramona, a házvezetőnőtök látta a repkedő üvegcserepeket. Ha én láttam volna, talán soha többé nem kételkednék a Mindenhatóban. A Sátán megcsinálhat ilyeneket a kedvünkért."

„Nem a Sátán volt abban a fürdőszobában" – mondtam. – „Egy dühös ember volt, egy magas, jóképű, hiú ember. Átlopózott az őrök között, és kirángatott az ágyamból. Aztán Lidérc, az én Lidércem..." – rápillantottam az ágy lábánál ácsorgó doppelgängeremre, aki szorongva méregette Kevin atyát – „...az én Lidércem betörte az üveget, hogy elkergesse azt az embert. Üvegszilánkok záporával verette, és az az ember ugyanúgy nem láthatta Lidércet, mint maga. Nem tudta, mi történik. Meg kell értenie hogy Lidérc nem az ördögtől való! Kell lennie valamilyen átmeneti válfajnak a szellemek között, amely se nem ördög, se nem angyal! Kell lennie!"

Kevin atya bólintott, és meglepetésemre azt mondta: – „Talán igazad van". – Egy pillanatra olyan révedezőfélén elfordította a tekintetét, majd

visszanézett. Zavarba ejtően jóképűnek találtam, nemcsak a természetes vörös haja és a zöld szeme miatt: vonzerejéhez hozzátartozott a belőle sugárzó éber figyelem, és az arc, a rövid orr és a hosszú, telt ajkú száj remek arányai.

„Két éve, vagy még annál is rövidebb ideje talán nem hittem volna neked” – folytatta szelíden. – „De most? Amióta lejöttem Délre, annyit hallottam szellemekről és családi átkokról, hogy nyitottabb és rugalmasabb lettem.” – Egy pillanatra elhallgatott. – „De mondok én neked valamit. Akár a Sátántól jönnek, akár az agyunkból, legyenek bár kísértetek, vagy meghatározhatatlan eredetű testetlen lények, ezek a szellemek nem tesznek jót nekünk. Ez biztos.”

Lidérc nyugtalankodott. Hideg gyűlölettel meredt Kevin atyára.

„Nem, Lidérc!” – figyelmeztettem. – „Ne csinálj semmit, Lidérc!” – Idegesen körülnéztem. Volt egy tükör a kézmosó kagyló felett. És ha széttöri? Már tudja, hogy képes rá!

Lidérc, a jó tanuló!

Furcsán mosolygott, mintha azt kérdezné tőlem: Azt hiszed, ennyi eszem sincsen?

„Figyeljen, most itt van” – mondtam Kevin atyának. – „Maga nem láthatja, de az ágy lábánál áll. Durvaság úgy beszélni róla a jelenlétében, mintha gonosz lenne. Mert nem az. Hogy miként csapódott hozzám, nem tudom. Lehet, hogy sodródott, céltalanul sodródott, keresett valakit, aki képes látni, és akkor jöttem én, a gyerek, akiben megvolt ez az adomány. És akkor megalapítottuk a mi kis testvériségünket, ő és én. Nincsenek válaszaim, de ma éjszaka megmentette az életemet. Megmentett, hatalmas erőről téve tanúságot. Az üveget törte össze, nem engem, és nem szeretném, ha egy pillanatra is azt gondolná, hogy hálátlan vagyok.”

Kevin atya feszülten figyelt, míg megtartottam ezt a beszédet, aztán bólintott.

„Akkor hagyjuk ennyiben a dolgot. Ha beszélni akarsz velem, hívj fel. Megadtam a számomat Queen nénédnek, és naponta megfordulok a Mayfair Gyógyintézetben. Hamarosan én leszek itt a teljes munkaidős káplán. Meglepődnél, ha tudnád, minek a kutatásával akar megbízni Rowan doktornő! Később majd benézek hozzád.”

„Minek a kutatásával?” – kérdeztem mohó kíváncsisággal. Ahogy

csillapodtam, egyre jobban esett beszélgetnem Kevin atyával. Egyáltalán nem az a közhelyes pap volt, akitől féltem.

„A halálközeli élményekével” – felelte. – „Azokat nyomozom. Tudod, mikor a halottnak nyilvánított emberek átmennek egy alagúton, amelynek a végén egy fényből való lény várakozik – aztán felélesztik őket, és visszajönnek, hogy beszámoljanak a tapasztalataikról.”

„Igen, tudom. Mindent elolvastam a témáról, ami a kezembe került. Hiszek benne. Hiszem, hogy megtörténik.”

„Sokszor nem hisznek ezeknek az embereknek” – mondta a pap. – „Én azért vagyok itt, hogy higgyek, de következetesen tartózkodjak a célzatos kérdésektől vagy kijelentésektől.”

‚Értem” – mondtam. – „Beszélt emberekkel, akiknek volt ilyen élményük?”

„Igen, beszéltem. Továbbá természetesen kiszolgáltatom a betegek kenetét. Gyóntatok és áldoztatok.”

„Nekem hisz? Elhiszi, amit most mondtam?”

„Hiszem, hogy hiszel abban, amit mondasz” – felelte. – „Akarod felvenni a betegek kenetét? Nem jár túlzott követelményekkel.”

„Nem vagyok beteg!” – tiltakoztam. – „Ami pedig a szexuális vétkeimet illeti, még nem állok készen, hogy lemondjak róluk! Most nem gyónhatok, és nem áldozhatok. A szex nekem vadonatúj.”

„Igen, ez nehéz életkor” – mondta fáradt félmosollyal. Vállat vont, majd valamivel derűsebben mosolyogva folytatta: – „Én a te korodban azt gondoltam, hogy maga a pokol. Őszintén szólva időnként most is ezt gondolom. Azt tudod, hogy a papok is gyónnak? Más papoknak. Nem könnyű.”

„Maga rokonszenves nekem. Tudom, talán nem érdekes...”

„Dehogynem érdekes” – mondta. – „Most azonban vissza kell mennem a templomba. Plébánosi kötelességeim is vannak, később pedig az egyetemen lesz dolgom. A délutáni viszontlátásra.”

Felállt.

Valami átvillant az agyamon.

„Atya, akkor mi van, ha olyan kísértetet látunk, amely gonosz, olyan kísértetet, amely romlásba visz, olyan kísértetet, amelyet valamilyen sötét bosszúvágy hajt? Akkor mit kell csinálni? Keresztet vetünk és

imádkozunk? Ez az egyetlen fegyverünk?”

Sokáig nézett rám, mielőtt válaszolt.

„Ne szólj hozzá” – mondta végül. – „Ne erősítsd se beszéddel, se nézéssel, egyáltalán semmiféle figyelemmel. Ne feledd, nem sokat árthat a segítséged nélkül. Talán semmit sem árthat, ha nem segíted. Gondolj Hamlet atyjának szellemére! Tegyük fel, Hamlet nem találkozott a szellemmel, nem szólt hozzá. Tegyük fel, nem adott lehetőséget a szellemnek, hogy elültesse benne a gyilkosság gondolatát, aminek az lett az eredménye, hogy egyszerre pusztultak vétkesek és ártatlanok. Gondolkozz el ezen. Mi lett volna, hogyha Hamlet nem hajlandó szólni ahhoz a szellemhez?”

„Maga szerint gonosz volt a szellem?” – kérdeztem.

„A tragédiából így tudjuk” – felelte. – „Át lehetne írni a címét. „Hamlet elkárhozása»”.

Bólintottam.

Kevin atya kiment. Álmosan eldőltem, és hálás voltam Lidércnek hogy átült az ágy melletti székbe. Megfogtam a kezét. A gonosz idegenre gondoltam.

„Lidérc, ki volt az a strici?” – kérdeztem. – „Hogy jutott be a szobámba?”

Mikor nem hallottam telepatikus válaszát, megfordultam és ránéztem. Ugyanaz a komorság ült az arcán, ami a temetőben is feltűnt, miután eltemettem Rebecca maradványait.

„Lidérc, nem tudsz beszélni hozzám?” – kérdeztem. – „Figyelj, holnap hozatok papírt és ceruzát, egy olyan nagy jegyzettömböt, tudod. Akkor majd írhatunk egymásnak.”

Megrázta a fejét, és lenézően vigyorgott. Először hidegnek, aztán haragosnak látszott. *Számítógép, Quinn. Hozz egy számítógépet ide.*

„Hát persze! Hogy miért nem jutott eszembe? Hozatok egy laptopot, majd megmondom, hogy szükségem van rá.”

Egyre álmosabb lettem. Ült mellettem az én őrizőm, és megint szólt hozzám a telepátia útján: *A harag erősít, Quinn.*

„A harag rossz” – dünnyögtem a félszenderből. Összerázkódtam, felriadtam, aztán rájöttem, hogy biztonságban vagyok. Bejött Queen néni. Hallottam, amint mondja az ápolónőnek, hogy mindjárt elalszom. Fel

kellett ébreszteniük.

Hallottam, ahogy Jasmine mondja a fülem mellett: „Figyelj rám, Kisfőnök! Két hétre előre telt ház van nálunk. Haza kell mennem, anyónak is. Nincs választásunk. Viszont Quinn kisasszony már be is rendezkedett, és kint vannak a folyosón az őrök. Úgyhogy emiatt ne aggódj. Jövök vissza, amint tehetem."

„Csókolj meg" – dünnyögtem. Aztán elaludtam.

Aludtam? Rebecca és én megint a pázsiton ültünk, nagy fonott pávatrónusokon, a nap ferdén nyilazott át a rézvirágok felett, amelyekkel Ótata körbeültette a ház oldalát, és Rebecca azt mondta dallamos hangján: «Ó, persze, én is szeretnék civilizáltan élni, és úgy tenni, mintha sose történt volna meg, mintha feleségül vett volna, a ház úrnőjévé tett volna, akinek a gyerekeit szeretni is fogja, te mindig kaptál szeretetet, sose volt hiányod szeretetben, te nem tudod, mi az a szeretetlenség, milyen az, ha nincsen semmid, az égvilágon semmid, viszont te nem vigyáztál Jasminenal, és ha gyerek lesz belőle, fogod-e szeretni a gyereket, akit az a színes bőrű szuka szül majd neked?»

Fel akartam ébredni. Ezt meg kellett kérdeznem Jasmine-tól. Elképzelhető-e, hogy teherbe esett? De olyan álomszerű volt az együttlétünk, és attól féltem, hogy lekaffogna, ha szóba hoznám, és tudtam, hogy ő ugyanúgy nem védekezett, mint ahogy én sem, és csakugyan lehet belőle kisbaba, és majdnem örültem neki.

Nem bírtam mozgatni a kezemet.

Kinyitottam a szememet. Az ágyhoz kötözték a kezemet! «Mit csinálnak?» Többet is akartam mondani, de Rebecca beszélt. Lekötözték a lábamat. Ordítani kezdtem, hogy segítség.

Queen néni állt az ágyam mellett:

„Quinn, drágám, kitépted a karodból az infúziót. Hangosan beszéltél magadban. Zaklatott voltál. Ellökted az ápolót. Vissza kellett kötnie az infúziót."

Ez rettenetes volt, egész egyszerűen rettenetes! A mennyezet csempéit néztem. Hogy ne kelljen itt lennem, hogy elszökhessek, az öntudatlanságba menekültem. Persze ott volt Rebecca, kávét töltött nekem, és mosolygott, és a cíneákkal együtt virultak a margaréták, hogy szeretem a margarétákat, azokat a kis fehér-sárga virágokat!

«Meg kellene találnod a módját, hogy kijuss innen» – mondtam Rebeccának. – «Találnod kell valamilyen utat, amelyen kimenekülhetnél innen, és feljuthatnál a Fénybe. Isten vár rád. Isten tudja, mi történt veled, tud a kampóról, tudja, mit tettek. Nem fogod fel, hogy Isten az, aki igazságot szolgáltat neked?»

(„Ébredj föl, Quinn! Quinn, ébredj föl!”)

«Ugyan miért kellene, amikor olyan kellemes itt?» – kérdezte Rebecca. – «Nézd csak, ez az a blúz, amit a bőröndben találtál. Nagy Ramona pont úgy mosta és vasalta ki a ruháimat, ahogy te mondtad neki. Ezt direkt a te kedvedért vettem fel, és látod a kámeámat? Milyen szép! Ez itt Vénusz, és mellette a kis Cupido. Queen néni vitrinjéből vettem el. Ó, úgy szeretek veled lenni! Igyál még egy kis kávét. Mitévő leszel a régi ruháimmal? »

(„Ébredj föl, Quinn, nyisd ki a szemed!”)

«Itt inkább az a kérdés, hogy mitévő leszek veled» – válaszoltam. – «Meg is mondom: haza fogsz menni Istenhez. Mindnyájan hazamegyünk. Csak idő kérdése.»

HÚSZ

– Három napba került, hogy megkapjam a laptopot. Nash Penfield vásárolta, mikor megérkezett, és bár a találkozásunkat elhalasztottuk akkorra, amikor kedvezőbbek lesznek a körülmények – az én döntésem volt, nem Queen nénié –, azért örültem, hogy van annyija, amiből kitelik a megfelelő gép és a kábel.

Ebben a három napban minden létező vizsgálatot elvégeztek rajtam, és a megpróbáltatás végén egyértelműen kiviláglott, hogy a halántéklebenyem ép, semmi sem utal epilepsziára, illetve agydaganatra.

Nem borult fel az elektrolit-háztartásom, nem voltam vérszegény, nem voltak keringési problémáim, tiszta voltam a szerektől.

Egészséges volt a pajzsmirigyem és a hipofízisem.

Az agyvelőm mérsékelten megduzzadt attól, hogy az idegen a falhoz csapott, de ezt gyorsan megállították, és a fejfájásaim elmúltak.

Volt egy nagy vita, hogy csináljanak-e gerinccsapolást. Végül én beszéltem rá őket, hogy csinálják, essünk túl rajta. Túléltem. Nem találtak rosszindulatú sejteket a likvorban.

Két hosszú vándorlás között a kórházi labirintus gyönyörűen kifestett folyosóin, újra és újra elmeséltem az erőszakos éjszaka történetét mindenkinek, aki hallani akarta.

Dr. Winn Mayfair csendesen, elgondolkozva hallgatta leírásaimat Lidércről, aki a segítségemre sietett. A szobában tartózkodó Queen néni nem szakított félbe, se azért, hogy csitítson, ha izgalomba jöttem, se azért, hogy kiegészítse az elbeszélésemet.

Dr. Winnben volt valamilyen zsigeri tartózkodás. Akármilyen

tapintatosak voltak a megjegyzései, sose kértem a szakértői véleményét, és nem igényeltem, hogy helyeselje, amit mondok. Azon sem lepődtem meg, amikor arra kért, hogy beszéljek egy pszichiáterekből álló csoporttal.

Azt mondtam, hogy nem, ám Queen néni rábeszélt, hogy változtassak elhatározásomon. Fél ruhatárát behozatta a kórházba, naponta váltogatta sikkes zsákruháit, és a hozzájuk illő harangkalapokat. Leült az ágyam mellé, szeretettel megfogta a kezemet.

„Lásd be, hogy meg kell tennem!” – mondta könyörögve. – „Nincs választásom. Ha nem ragaszkodom hozzá, hogy beszélj ezekkel a pszichiáterekkel, bennünket fognak hanyagsággal vádolni. Gondolkodj ezen, Quinn. Túl kell esnünk rajta, hogy az élet visszaváltozhasson azzá, amilyennek szeretjük.”

„Hogyan, Queen néni? Egyáltalán mi fog történni Blackwood Manorral? Ha elmegyünk egy ilyen egzotikus utazásra, Blackwood úgyis megszűnik. Találkozni fogok a tanárral, ha egyszer megígértem, de nem itt. Ragaszkodom hozzá, hogy ne itt legyen.”

„Tökéletesen megértelek” – mondta. – „Nash miatt ne aggódj, ő vidáman megül a középső vendégszobában, és még ha fuccsba megy is a terv, legalább volt egy finom kreol vakációja.”

„Talán nehéz elképzelned, de esküdni mernék, hogy Jasmine kokettál Penfielddel. Valami történt Jasmine-nal. Aminek, ha a véleményemre vagy kíváncsi, bőven van ideje. Ma divatos Chanel-kosztümben illegette magát, amit két éve adtam neki. Eddig, ha valami igazán nívós darabot kapott tőlem, azt sose viselte. Szerintem Jasmine felismerte a sorsát.”

„És az mi?” – kérdeztem.

„Az, hogy a távollétünkben ő vezesse Blackwood Manort. Abszolút alkalmas rá, Clem és Nagy Ramona teljes mellszélességgel támogatni fogja. Egész életében a konyhában kornyadozott, pedig okos, a beszédkészsége jó, és nyereségrészesedésért bizonyosan vállalja a felelősséget.”

„Nem is tudtam, hogy nyereségesek vagyunk” – szúrtam közbe. – „Ótatától mindig azt hallottam, hogy a vállalkozásunk veszteséges”.

„Á, nagyapád pesszimista volt, Isten nyugtassa. Mellesleg igazat mondott. A vendégek csak a működtetés és a fenntartás költségeinek egy részét fizették, hogy Blackwood Manor fennmaradhasson. Talán inkább

bevételt kellene mondanom nyereség helyett. Hogy tetszik? De ha felolvassák nagyapád végrendeletét, rögtön könnyebb lesz minden."

„És az mikor lesz?" – kérdeztem.

„Nos, Patsy otthon van, két napja megjött. Úgy gondolom, holnapután sort keríthetünk rá."

„Jól van" – mondtam. Elkábultam ettől a hirtelen információtömegtől azok után, hogy bezárkóztam a félelembe, a Rebeccáról szőtt furcsa álmokba, és a technicolor Lidérc sandalgásába.

Felpezsdített a gondolat, hogy Jasmine vezesse Blackwood Manort. Épp neki való feladat. Queen néni mindenkinél jobban ismerte, még annál is jobban, mint Jasmine sajátmagát.

Hirtelen rám jött, hogy itt hagyjam ezt a helyet. Lehetőséget akartam hogy beszélhessek Jasmine fejével, ha netán dacolni akarna a „sorsával" A helyzet az, hogy nagyrészt máris Jasmine vezette Blackwood Manort; arról, hogy Clem mellszélességgel támogatná, nem voltam olyan feltétlenül meggyőződve, de lehetne afféle másodintéző Ótata jobb keze, Allen mellett. Borzasztóan haza akartam menni.

Egyébként is látnom kellett Jasmine-t Chanel-kosztümben. (Romlott tizennyolc éves szívem mélyén másodszor is meg akartam próbálkozni Jasmine-nál.)

„Jól van, találkozom a doktorokkal!" – mondtam. – „De kérem vissza a saját ruháimat. Nem akarok elszökni, csak kérem az Armani-gatyámat, egy olyan kézzel varrott inget, amilyeneket te küldözgetsz Európából, és a szerencsehozó Versace nyakkendőmet. Ja és a Johnston&Murphy cipőmet. Legalább hadd látsszak normálisnak. Lidérc is szereti ezeket a ruhákat. Lázba jön, ha otthon kiöltözök valamilyen eseményhez."

„Most nagyon megnyugtattál" – mondta a néni. – „Azonnal intézkedem. Csakugyan a templomba járó cipődet kellene viselned. Számíthatunk rá, hogy Lidérc is veled lesz ezen a megbeszélésen?"

„Persze!" – mondtam. – „Gondolod, hogy kizárnám? Különben sem parancsolhatok neki mindenben. Itt most meghúzta magát. Rengeteg megvető elutasítást kellett lenyelnie."

„Gondolom" – mondta a néni. Láttam, hogy azt a pontot nézi, ahol Lidérc állt, és fagyos közönnyel bámulta őt.

Nem mondhattam meg Queen néninek, hogy Lidérc furcsán viselkedett

a kórházi tartózkodásom idején. Megjelenésében már nem másolt engem, bár ez még bekövetkezhet akkor, amikor kiöltözök a pszichiátereknek.

De nem viselte kórházi köpenyeimet vagy a flanel hálóingeimet. Azokban a farmerekben és pólókban mutatkozott, amelyekben otthon, és ez döbbenetes fejlődés volt.

Ám leginkább örökké változó arcától féltem. Sokkal részletesebb lett, valahogy rideg, néha elkeseredett, és szinte sose tükrözte az én érzéseimet.

A kórházban végül is megszűntek a pánikrohamok. A gyávák biztonságában ringatózhattam. Túl sok minden történt, Queen néni teás uzsonnákat rendelt a szobámba, Nagy Ramona fantáziadús hálóingeket hozott, Édes nővére, Ruthie néni, csokoládébonbonnal kedveskedett, őrök dugták be a fejüket az ajtón, különböző rokonok látogattak meg. Nem tudom, miket képzelhettek, hogy miért vagyok kórházban.

Na szóval, sokszoros halogatás után megkaptam a vágyva vágyott laptopot. Kiültem egy összehajtható székre az ágy mellé, hogy felidézzem Lidércet, aki összevissza gubancolta a gondolataimat.

„Most dolgoznom kell, Queen néni” – szóltam nagyon gyengéden. – Adj egy puszit és menj el a Komtur Palotájába. Azóta nem voltál ott, hogy ez elkezdődött.”

„De hát ebbe a szobába be sincs kötve a telefon. Mit akarsz a laptoppal?” – gyanakodott a néni. – „Regényt írsz?”

„Lidérccel beszélgetek rajta. Könnyebb neki, mint telepatikusan. Táplálja az elektromosság. Ő kérte.”

„Ó, drága Quinnem!” – Értetlenül, gondterhelten legyintett.

„Hadd ismételjem meg, Queen néni: Lidérc megmentette az életemet! Az a strici megölt volna!”

„Drágám, mi lenne, ha egyszerűen beszüntetnéd a csevegést Lidérccel? Ami pedig a szigetet illeti, mi lenne, ha lerombolnánk a Remetelakot, elbontanánk a különös mauzóleumot, elszállítanánk az aranylemezeket a házba, és átengednénk a helyet a kék akácnak?”

„Meg vagyok botránkozva!” – mondtam. – „Most bántottál engem! Nekem kell a Remetelak! Ihletet adott a márványasztal és az aranyszék. Ki akarom festetni a házat, le akarom burkoltatni márvánnyal. Nézd, tudom, milyen szomorúságot okozok neked. Tudom, mennyit szenvedtél Ótata halála miatt, nem akarom, hogy ez a gyötrelem folytatódjék, de értsd meg,

nekem kell az a ház, és az a mienk, nem ezé a betolakodóé!”

Lidércre pillantottam. Szúrós szemmel figyelte Queen nénit, aztán szinte fásultan nézett rám. Mintha megtanult volna unatkozni. Beszélnem kellett vele! Fel kellett mérnem, mit tud most! Én voltam az egyetlen, aki megértette ezt a problémát.

„Jól van, édes drágaságom!” – mondta az én szeretett nagynéném. – „Felmegyek vacsorázni.”

Többször felhívta a figyelmemet a tényre, hogy négy ebédlő van a gyógyintézetben, amelyeknek legjobbja felér akármelyik New Orleans-i étteremmel. Ez is Rowan Mayfair ötlete volt, többféle konyhát kínálni a betegek hozzátartozóinak és maguknak a betegeknek. Az ember futtában bedobhatott valamit az alagsori büfében, vagy felment a tetőre, a Grand Luminière-be, ahol a legválasztékosabb fogásokban dúskálhatott.

Queen néni törzsvendég lett a Grand Luminière-ben, és annak a konyhájáról hozatta nekem is az ételt.

„Nash is odajön” – folytatta. – „Ha netán mégis...”

„Akkor találkozom vele, ha tisztességesen fel vagyok öltözve” – mondtam –, „de nem most, amikor olyan vagyok, mint Wee Willie Winkie!”[3]

Queen néni felállt.

„És még valami” – mondtam.

„Mi az?” – kérdezte. Milyen udvariasan, kedvesen állt az ágyam mellett, várva, hogy adhasson egy gyengéd búcsúpuszit!

„Mikor mehetek már innen?” – Ez most úgyis döntésre való perc volt.

„Esetleg holnap, miután beszéltél a pszichiáterekkel?” – javasolta a néni. – Délután négyre van beütemezve.”

Már elrendezték, gondoltam, de nem tettem megjegyzést.

„Jól van” – mondtam. – „Ha tehát vége a megbeszélésnek, akkor te, Nash, Lidérc és én megvacsorázunk a Grand Luminière-ben.”

„Pazar!” – mondta. – „Nagyon boldoggá tettél. Ó, olyan boldoggá! Látnod kellene azt az éttermet. Látni is fogod! Alig várom, hogy elmondhassam Nashnek!” – Összecsókolt, majd elment, Lynelle csodálatos

[3] Egy angol mondóka szereplője: este nyolckor hálóingesen végigszalad a városon, és ellenőrzi, hogy ágyban vannak-e már a gyerekek. (A fordító.)

parfümjének illatát hagyva maga után.

Lidércre néztem. A sarokban ácsorgott, és nem mutatta, hogy ki óhajtana mozdulni onnan. A szerencsehozó Versace nyakkendőmet viselte. Ez már hencegés volt.

Bekapcsoltam a számítógépet.

„Nem beszéltél velem az első éjszaka óta” – mondtam és gépeltem egyszerre. – „Mi van veled? Mi baj? Elmondtam mindenkinek, mit tettél. Dicsértelek.”

Eltűnt. Fokozott életszerűsége még döbbenetesebbé tette az eltűnését. A billentyűk mozogni kezdtek.

«Szeretek haragos lenni» – írta.

Csak hüledeztem.

„Az hiba” – mondtam és írtam. – „Az ember, aki engem bántott, haragos volt. Láttad, milyen rossz dolgokat csinált velem?”

«Használj nehezebb szavakat» – géppuskázták a billentyűk. – «Mondtam, hogy ismerek minden szót, amiket használtál a számítógépen. Én figyelek. Én tudok. Tudok szavakat és dolgokat. És mikor haragos voltam, érted haragudtam.»

„Tudom, hogy értem” – feleltem és gépeltem. – „Nyilván hallottad, amikor elmondtam mindenkinek.”

«Nem látod, mi történik itt veled?» – kérdezte. A billentyűk szédületes sebességgel mozogtak. – «Megpróbálnak elvenni engem tőled. Megpróbálnak elválasztani minket, holott mi QuinnLidérc vagyunk, és semmit sem tudnak rólunk.»

„Nem érdekes, mit mondanak!” – feleltem halkan. – „Szeretlek téged, hűséges vagyok hozzád. Nem választhatnak el. Az lehetetlen. De nem szabad haragudnod! Nem szabad erőszakosnak lenned! Ha erőszakos és haragos vagy, nem tudlak szeretni.”

«Ha csak nem érted teszem» – vitatkozott Lidérc. – «Mert ha érted teszem, akkor már jó, ugye?”

Még sose fogalmazott így. Csekély, de kulcsfontosságú rabulisztika volt.

„Igaz” – mondtam. – „Engem védj meg. Védd meg Blackwood Manort. Védj meg mindenkit, akit szeretek.”

«Megnevettetsz engem» – írta.

„Miért?” – kérdeztem harcias naivitással.

A számítógépet lelökték az ölemből a padlóra. Mielőtt felállhattam volna a székből, Lidérc ott volt mellettem, tökéletes életnagyságban, és megcsókolta a szájamat. Utána addig húzódott hátra, amíg lábnyira távolodott tőlem. Kinyújtotta a karját és megragadott.

Mozgatta a száját, és először hallottam igazi hangon beszélni. Lassú, férfiasan mély, modulálatlan hang volt.

„Most félsz tőlem” – mondta lomhán mozgó szájjal.

„Ezt akarod?” – kérdeztem.

Borzasztóan féltem. Még az idegennel dulakodva sem éreztem ehhez fogható félelmet.

„Azt akarod, hogy féljek?” – kérdeztem. – „Úgy nem szerethetlek, ha félek tőled. Ha félnem kell, meg foglak gyűlölni. Láttad, hogy gyűlöltem azt az idegent? Válassz!”

Ismét hozzám hajolt, hogy megcsókoljon. Ugyanúgy éreztem a száját, mint Jasmine-ét. A kezét a lábam közé csúsztatta, majd bedugta a hálóingem alá.

„Nem, itt nem!” – tiltakoztam. – „Légy türelemmel!”

Megint beszélt hozzám. Beszélt!

„De ha te érzed, én is érzem. Akarom.”

Éreztem, ahogy megfogja a farkamat. Megadtam magamat. Másodpercek alatt vége lett.

Visszaültem a székbe, és behunytam a szememet. A testem álmosan zsongott. Egy darabig csend volt. Talán öt percig, vagy valamivel tovább. Lidérc még mindig ott volt. Mellettem térdelt, de nem bírtam ránézni.

„Ki volt az idegen?” – kérdeztem. Kinyitottam a szememet. – „Már többször feltettem neked ezt a kérdést. Ki volt?”

„Nem tudom” – felelte. A szó szoros értelmében hátborzongató volt az a modulálatlan hangja.

„Hol van az idegen?” – kérdeztem.

„Nem tudom” – felelte ismét. – „Ha tudnám, megkeresném, és bántanám. Nem tudok mindent. De sokkal többet tudok, mint gondolod” – folytatta mély, tompa hangon.

Nem szóltam. Túlságosan féltem. Próbáltam szeretetet érezni, nem azért, mert szeretni akartam, hanem mert a téboly kerülgetett. Holnapra

dühöngő őrült lehetek.

„Most menj el” – mondtam. A szemébe néztem. – „Hagyj itt, hadd gondolkozzak. Megértetted?”

„Te azt gondolod, hogy parancsolhatsz nekem” – válaszolta a monoton hang. A száj nem egészen mozgott együtt a szavakkal. – „Te nem parancsolhatsz nekem” – mondta. – „De mivel szeretlek, itt hagylak. Jól vigyázz, hogy mit csinálnak veled itt.”

„Ne ijesztgess többé” – figyelmeztettem.

„Nem akarlak ijesztgetni” – mondta a hang. – „De meg kell értened, hogy meg akarnak változtatni téged. Olyanná akarnak tenni, hogy ne láthass és ne hallhass engem.”

„Azt nem lehet megcsinálni” – suttogtam. – „Most menj. Egyedül kell lennem. Te sose akarsz egyedül lenni?”

Nem válaszolt.

„Hova mész, amikor nem vagy velem?” – kérdeztem.

Nem válaszolt.

„Mondd el!” – követeltem. – „Hol vagy, amikor innen elmész? Vagy velem maradsz láthatatlanul, csak figyelsz és tanulsz?”

Nem válaszolt.

Éreztem, hogy elmegy, mert megváltozott a szoba hőmérséklete. Dolgok mocorogtak, a papír zsebkendő susogott a dobozban, az ágy megnyikkant, a reluxa halkan zörgött. Aztán semmi.

Keresztet vetettem. Most mitévő legyek? Hol találok valakit, aki megérti ezt? Szükségem van valakire, aki megmondja, mit tegyek!

Bementem a fürdőszobába, lemostam a lábamról a ragadós ondót. Kezet mostam. Aztán kijöttem, és elővettem az éjjeliszekrényből az olvasómat. Nagy Ramona kereste meg nekem. Gránát rózsafüzér volt, az első áldozásomra kaptam. Lynelle ajándéka. Imádkozni kezdtem.

De nem bírtam elmélkedni a titkokon. Az idegenre gondoltam. Mi lesz, ha visszajön Blackwood Manorba? Mihez kezd, ha a Remetelakot lerombolják? Magam elé képzeltem sötéten lángoló szemét. Hogy dühöngött! Akár egy dervis, úgy forgott az üvegsrapnel közepén!

Ha pedig alszom, Rebeccáról fogok álmodni.

HUSZONEGY

Lidérc pontosan érkezett a találkozómra a pszichiáterekkel. Megint szakasztott másom volt, az arcáról eltűnt az unalom és a megvetés. Átkarolt, és látszott rajta, hogy fél ennek a megbeszélésnek az eredményétől.

Mikor beléptünk a szobába – Lidérc, én és Queen néni –, egy pillanatra elképzeltem: mi lenne, ha megbíznék ezekben az emberekben? Ha csakugyan segítséget kérnék tőlük? Segíthetnének-e rajtam, nem valami kacifántos pszichiátriai diagnózissal, de úgy, hogy igazi támadást intéznek Rebecca, Lidérc és a pánik ellen, amely a Remetelakba űzött? Segíthetnének-e a birtokháborító elleni harcomban?

Szégyelltem magamat, hogy legújabb félelmem miatt el akarom árulni Lidércet. Ő azonban nem tudta ezt, mert ugrásszerű fejlődése ellenére sem volt képes olvasni a gondolataimban.

Halkan kértem, hogy tegyenek mellém egy széket Lidércnek. Amikor leült, megfogtam a térdét, és éreztem, ahogy elernyed. Az arcára pillantottam, és láttam, hogy jéghidegen figyeli a pszichiátereket. Szóltam nekik, hogy bár ők ezt nem láthatják, Lidérc mellettem van, őket nézi, hall mindent, ami elhangzik.

Hamarosan megállapítottam, hogy a pszichiáterektől nem várhatok semmi különöset. A vizsgálat nagyjából eseménytelen félórának bizonyult.

Volt a bizottságban két szívtelen, steril fiatalember, gondolom, szigorlók; az egyetlen nő egy tétova teremtés volt, aki mohón vágyott tetszeni, az elnök, egy nagydarab, drabális doktor mintha súlyos depresszióban szenvedett volna.

Ott volt Winn Mayfair, aki méltóságteljes hallgatással szemlélt engem. Az övé volt a legérdekesebb arc.

Gyorsan, szárazon elmondtam a történetemet. Semmit sem hallgattam el, kivéve erotikus kapcsolatunk részleteit. Rengeteget dicsőítettem Lidérc hősiességét. Kielégüléseinkről nem mondtam semmit. Mikor leírtam románcomat Rebeccával, a lány maradványainak temetését, a Mayfair Gyógyintézet laboratóriumi technikusainak és az FBI ügynökeinek látogatását a Remetelakban, a bizottság Queen nénire nézett, aki készségesen megerősítette az általam mondottakat.

„Tud róla, hogy semmiféle ujjlenyomatot nem találtak a fürdőszobában, ahol a feltételezés szerint megtámadták?” – kérdezte a nagydarab főorvos. – „Semmi megvizsgálhatók se a falakon, se a kézmosó kagylón, se az üvegdarabokon.”

Nem tudtam róla. Keserű csalódás volt, hogy épp most közlik velem.

„A betörő semmit sem érintett meg, csak engem” – mondtam halkan, égő arccal. – „Az üveg apró darabokra tört.”

„És arról tud, hogy Ramona, a maguk gazdasszonya nem látta a betolakodót?” – kérdezte a bizottság vezetője. – „Hasonlóképpen nem látta egyetlen őr sem.”

Ismét megsértődtem, hogy Queen néni nem szólt ezekről a dolgokról. Aztán nyeltem egy nagyot, és vállat vontam.

„Dr. Winn Mayfair is megmondhatja, hogy nem én sebeztem meg magamat.”

Zsákutcába jutottunk.

Aztán a doktorok feltették ugyanazokat a szabványos kérdéseket, mint a gyermekpszichiáterek valamikor régen, néhány újítással kiegészítve, mint például: hallottam-e hangokat? Mondta-e valaha Lidérc, hogy mit tegyek? Voltak-e tudatkieséseim? Ismerem-e az IQ-mat? Nem akarok főiskolára menni? Egyszerű válaszokat adtam. Szerettem volna túllenni az egészen. Végül Winn Mayfair megkérdezte, nagyon csendes és udvarias hangon, hogy ő és kollégái tehetnek-e értem még valamit? Esetleg nincsenek kérdéseim azokhoz, akik engem kérdezgettek?

Meglepődtem. Nem számítottam rá, hogy ez ilyen barátságos vagy ésszerű lesz. A józan ész figyelmeztetett, hogy gondolkozzak. De már csak a magam hangját hallottam:

„Nem, szerintem elég sokáig tartott. Gondolom, majd megtanácskozzák, aztán értesítenek a diagnózisukról.”

„Ha óhajtja” – felelte dr. Winn. – „Köszönjük, hogy eljött.”

„Úgy beszélnek, mintha valami csodapók lennék” – mondtam. Hallottam, hogy Queen néni levegő után kap. – „Az én érdekemben vagyok itt, vagy a maguk kíváncsisága miatt?”

Dr. Winnt nem hozta ki a sodrából éles hangom.

„Ez oktató kórház, Quinn” – mondta. – „Tanulunk és gyógyítunk. Ami a diagnózisát illeti, teljesen nyilvánvaló, hogy maga nem mániás-depressziós, nem tudathasadásos, és nem szociopata. Ezektől félnek a legjobban az emberek.”

Felállt, jelt adva a többieknek, hogy kövessék példáját, majd megszorította a kezemet, és megdicsért türelmemért.

A két steril fiatalember eltűnt, a nő velük ment, a nagydarab, vaskos, depressziós csoportvezető sok szerencsét kívánt, Queen néni pedig ujjongva közölte, hogy most már fölmehetünk a Grand Luminière-be egy finom vacsorára.

Lidérc nem mozdult el mellőlem. Míg vitt fel a lift a tetőre, éreztem, ahogy szorít a jobb karjával.

Elhatároztam, hogy azonnal rárúgom az ajtót Mr. Nash Penfieldre. Nem várom be, amíg valamilyen tapintatos módszerrel kikövetkezteti.

Az étterem olyan elbűvölő volt, hogy még Queen néni rajongó leírásai után is sikerült meglepnie. Magasan fent voltunk az isteni New Orleans felett, minden oldalon hatalmas, boltíves ablakok nyíltak a lángoló délutánba. A keleti oldalon oszlopsor futott végig, ahol sétálgatni lehetett a szabad levegőn, a toszkán korlátbábos balusztrád mellett. A kör alakú teremben, a hatalmas ablakok között különböző századok művészetét képviselő festmények pompáztak nehéz, díszes keretben. Azonnal felfigyeltem a hollandokra.

„Uramisten!” – mondtam Queen néninek. – „Rembrandtok vesznek körül!”

„Nem, drágám, ez csupa hamisítvány, illetve reprodukció, ahogy Rowan Mayfair szeret fogalmazni. Direkt az étteremnek rendelték őket, de ne aggódj! Hamarosan Amszterdamban leszel, és megnézheted az eredetiket.”

„Príma ötlet!” – mondtam. – „Idehozzák a képeket azoknak, akiknek

nincs kedvük csavarogni.”

„Ej, ej, aranyom!” – pirongatott. – „Ne morogj a csavargás miatt. Ott van Nash, annál az asztalnál. Gyere utánam!”

Mielőtt megnéztem volna a tanáromat, előbb megnéztem az éttermet. Mindenféle ember foglalt helyet a fehér asztaloknál mindenféle öltözékben. Számos kerekes székben ülő beteg vacsorázott a családtagjaival, sok asztalnál láttam olyanokat, akik az öltözékükből ítélve a városban óhajtották tölteni az este hátralevő részét, de voltak egyenruhás orvosok és ápolónők is.

Minden asztal kerek volt, de eltérő nagyságú. A mienket négy személyre terítették, amitől rögtön felvidultam.

Röviden, itt nem voltak korlátai a demokratikus keveredésnek, ugyanakkor a hely hamisítatlan szépséget és eleganciát sugárzott. Mély rokonszenvet éreztem a nő iránt, aki megálmodta.

Az ablakok megteltek az alkony pászmáival. Láttam az ikerhidat: a lámpák csodálatosan hunyorogtak a szürkületben. Imádtam!

Az embernél, aki elhúzta az asztaltól Queen néni székét, még én is alacsonyabb voltam (akkoriban) jó két hüvelykkel. Halántékban erősen őszülő, hullámos fekete haja volt, és elegáns kék-fehér kreppszövet öltönyt viselt.

Halványkék szeme és vékony alakja volt, mély barázdák szántotta, széles arca kissé már megereszkedett. Okos, együttérző tekintete volt, a kézfogása gyengéd.

„Maga Nash” – mondtam. – „Köszönöm, hogy segített számítógépet szerezni.”

Olyan telt, mély hangja volt, amelyet minden férfi megirigyelt volna. Egy igazi profi lenyűgöző hangja.

„Nagyon örülök, Quinn” – mondta. – „Úgy hallom, Lidérc is veled van?”

Ez jó volt indulásnak. Rögtön bemutattam neki Lidércet, aki fagyosan bámulta, miközben Nash tőle telhetőleg igyekezett udvarias lenni valamihez, amit nem látott.

Helyet foglaltunk, és mikor odajött a pincérnő, megmondtam, hogy tőlem balra egy láthatatlan személy ül, akinek ugyanazt hozza, amit nekem.

A pincérnőnek leesett az álla.

Queen néni azonnal helyeselt, mielőtt a lány nevethetett vagy valamilyen kínos megjegyzést tehetett volna. Nash pedig dicsérni kezdte a

súlyos ezüst evőeszközt.

Dupla vodkás martinit rendeltem, rengeteg olajbogyóval. Queen néni azonnal ugyanazt rendelte magának és Lidércnek, majd a borlapot kérte.

Nash üres szódavizet kért, megjegyezve, hogy részéről a vártnál korábban lezárta az ivós korszakot.

A pincérnő ész nélkül menekült.

Aztán Nash ráérősen beszélni kezdett magáról. Elmondta zengő hangján, miként ismerkedett meg Queen nénivel Európában, ahol egy gimnazista csoportot kísért.

Ezzel foglalkozott nyaranta, amíg a kaliforniai Claremont egyetemen készült a doktori cím megszerzésére. De már végzett a tanulmányaival, csupán a disszertáció megírása volt hátra.

„Téma? Annak mélyreható vizsgálata, hogy meghúzták-e Charles Dickens írásait, és milyen hatással lettek volna életművére a modern szerkesztési elvek, különös tekintettel a rövidítésekre műveinek angol és amerikai kiadásában."

Ez rögtön felkeltette az érdeklődésemet. Rokonszenvesnek találtam ezt a deres halántékú, mély hangú embert. Úgy éreztem, órákig el tudnám hallgatni gördülékeny ékesszólását. Sőt szerettem is volna hallgatni. Önfeledt lelkesedéssel tudott beszélni, és a lefegyverző udvariasság beépült a reflexei közé.

Ám Queen néni hamarosan félbeszakította, mert mindenképpen közölni akarta, hogy amint felolvasták Ótata végrendeletét, azon nyomban indulunk Európába. Nash természetesen egyetértett azzal, hogy a tökéletes korban vagyok a nagy európai körutazáshoz, és én el is hittem neki, hogy soha többé nem leszek ennyire fogékony. Utánam Lidérchez fordult, megpróbált a szemébe nézni a velem párhuzamos akárminek, és megkérdezte Lidérctől, mit szól az utazás ötletéhez.

Megfogtam Lidérc jobbját, amely nehéz és meleg volt, de ő megint csak fagyosan bámult maga elé, és hallgatott.

„Mit szólsz hozzá, Lidérc? Emlékszel a New York-i utazásunkra?" – szaladt ki a szájamon, mielőtt észbe kaptam, hogy most bakot lőttem. Lidérc fokozatosan gyengült New Yorkban, a végén alig volt több káprázatnál.

„Lidérc, nem teszünk semmi olyat, ami árt nekünk!" – biztattam. – Nézd

csak ezt a martinit!” – Felemeltem a poharat. Meghúztam. – „Ezt a te egészségedre iszom, Lidérc. Mi egyek vagyunk. Este hazamegyünk a házba. Végeztünk a kórházzal, és mindenkivel, aki el akart szakítani minket egymástól!”

Nash és Queen néni persze az utolsó szóig hallotta ezt a hosszú beszédet. A néni rögtön felvette a fonalat:

„Ugyan már, Lidérc, biztosan te is akarsz Európába jönni!” – mondta.

„Olyan jókat mulatnánk együtt!”

Megint megpróbáltam kicsiholni Lidércből valamilyen reagálást, de nem voltam képes. Nem mímelte az evést-ivást, csak bámulta Nasht, úgy mint egy ellenséget.

„Nem, Lidérc, nem az!” – Hozzá hajoltam, és azt súgtam: – „Ő jó hozzánk! Emlékszel, milyen jó volt hozzánk Lynelle? Ez az ember is olyan. Abban a percben tudtam, ahogy megszólalt.”

Nash és Queen néni ezt is hallotta.

„Annyira örülök!” – mondta a néni azonnal. – „Quinn, drágám, ne idd túl gyorsan azt a martinit! Igazán remek bort választottam.”

Lidérc bámult a semmibe.

„Most ne foglalkozzunk vele” – mondtam. – „Az hiszem, kimerítette a kórházi tartózkodás. Nash – feltételezem, azt szeretné, ha Nashnek szólítanám («ó, természetesen!», válaszolta) –, épp most estünk át egy gyötrelmes erőpróbán, és...”

Mielőtt folytathattam volna, megszólalt Lidérc azon a baljós, monoton hangján:

„Európába nem tudok” – mondta. – „Nekem az túl messze. Emlékezz New Yorkra. Úgy beszélsz, mint egy bolond. LidércQuinn egy.”

Ezt viszont senki sem hallhatta rajtam kívül.

„Tudom” – feleltem. – „Megértem. Jól van. Gondolkozunk rajta.”

„Egyszer azt gondoltam” – folytatta ugyanazon a hátborzongató hangon –, „hogy Európa képekben és kövekben létezik. Aztán Queen néni telefonált Európából, láttunk filmeket Európáról, Lynelle tanított téged Európáról. Európa igazi és messzi van. Ne menj Európába. Ne. Tedd meg és elszakadunk. QuinnLidérc egy.”

Szorongásom erősödött. Elénk tették a gőzölgő ételt, megtöltötték a borospoharainkat, az egész étterem látta, hogy a levegőhöz beszélek, de

nem érdekelt.

„Csak hallgasd meg ezt az embert!” – sürgettem Lidércet. – „Hallgasd meg Queen nénit! Ez nem azt jelenti, hogy mennünk kell.” – Közelebb hajoltam, még jobban lehalkítottam a hangomat. – „Én csak a kedvükben járok, mert ezt kell tennem. Nash lehet a tanárom Blackwood Farmon. Együtt leszünk. Lidérc, nézz rám!”

„Nem, nem akarok rád nézni” – mondta. – „Alattomos vagy.”

„Jóságos ég!” – mondtam hangosabban. – „Mit akarsz tőlem? Feltétlenül hűséges vagyok hozzád! Nash, szóljon már neki, hogy maga lehet a tanárom! Lehetséges, ugye?”

Nash mereven nézte azt a pontot, amit Lidérc arcának hitt. Nem is hibázta el sokkal.

„Természetesen boldog lennék, ha Blackwood Farmon taníthatnám Quinnt” – mondta. – „Gyönyörű hely! Lidérc, én új ember vagyok itt. Szeretném, ha elfogadnál. Tisztában vagyok vele, hogy Quinn csupán akkor fogad el, ha te is azt teszed.”

„Igen, ez az, ezért vagyunk itt! Ó, bár láthatná őt!” – mondtam Nashnek. – „Számomra ugyanolyan szilárd, mint maga!” – Kinyújtottam a karomat, megfogtam Lidérc jobb kezét. – „Szeretlek, Lidérc. Mi szeretjük egymást.” – Megcsókoltam az arcát.

A most következő rövid csendben úgy éreztem, mintha pellengéren állnék a zsúfolt étteremben. Talán még nevetnek is rajtam. Azt hittem, Nash megnyerése lesz nehéz, de végül Lidérc okozta a gondot. Itt ki voltam szakítva a természetes közegemből, olyasvalakihez kellett beszélnem, aki senkinek és semminek tűnt, félelmemben kellett beszélnem hozzá, mert tudtam, mire képes ez a láthatatlan, környezetemnek viszont fogalma sem volt róla. Még Queen néni sem tudta igazán. Aztán pedig jött az élet ritka pillanatinak egyike. Pillantásom ide-oda járt Queen néni és Nash között, amikor hirtelen felfigyeltem a mögöttük levő szomszéd asztalnál egy gyönyörű, vörös hajú lányra, aki engem nézett merőn. Olyan volt, mintha Kevin Mayfair atya változott volna át hirtelen a saját isteni húgává.

Ugyanaz a tiszta, rózsás arcbőr, ugyanaz a sűrű, vörös haj, amelybe, noha akkora melle volt, amely minden férfinak örömére szolgálhatott, kétoldalt szalagokat fűzött, mintha a lelkében megmaradt volna valami a kisleányból.

Pillantásunk összekapcsolódott, aztán a lány tekintete átvándorolt rólam Lídércre. Látta Lidércet!

„Tompa eszű Quinn” – mondta Lidérc azon a jeges, rideg hangján. – „Kezdettől figyelt minket.”

Hát persze! Őt bámulta Lidérc, nem Nasht, nem Queen nénit, őmellettük bámulta ezt a lányt, rajtam kívül az első személyt, aki tisztán látja a doppelgängeremet!

A megdöbbenéstől elállt a szavam. Tudtam, hogy Queen néni kérdezget, és Nash éppen mondott valamit, de nem értettem. Javában bámultam, amikor felállt a döbbenetes lány mellett helyet foglaló, ősz hajú, mozgékony arcú férfi, és elindult felénk. Lezser kék nadrágot és blézert viselt, de még így is választékos jelenség volt.

„Kérem, bocsássák meg a tolakodásomat” – mondta. – „A nevem Stirling Oliver. Egy Talamasca nevű szervezet tagja vagyok. A paranormális jelenségekkel foglalkozunk, és akaratlanul föl kellett figyelnem a társára.”

„Úgy érti, hogy maga is látja?” – kérdeztem, bár abban a pillanatban tudtam, hogy az igazat mondja. Most Lidérc is őt nézte, de nem szólt.

„Igen, nagyon jól látom” – felelte Mr. Oliver, és elém tartott egy névjegyet. – „A mi rendünk nagyon régi, megvan talán már ezeréves is. Tanulmányozzuk a szellemeket, és azokat, akik látják őket. Segítséget kínálunk. Tájékoztatást kínálunk. Már meg ne haragudjék, de mély benyomást tett rám az ön barátja.”

„Lidérc, beszélj Mr. Oliverhez!” – nógattam.

Lidérc nem mozdult, és nem beszélt. Queen néni közbevetette magát:

„Kénytelen vagyok megkérni, hogy hagyja abba” – mondta szokatlan eréllyel. – „Unokaöcsém egetverő magassága ellenére is csupán tizennyolc éves, így hozzám kell fordulnia, ha bárminemű kapcsolatba akar lépni vele. Nem tudom elfogadni feltétel nélkül azokat, akik hisznek az okkultizmusban.”

„De Queen néni!” – tiltakoztam. – „Hogy mondhatsz ilyet! Világéletemben láttam Lidércet! Kérlek, könyörögve kérlek, hadd beszéljek ezzel az emberrel!” – Ám közben a vörös hajú lányt bámultam. Felugrottam a helyemről, és egyetlen mentegetőző szó nélkül átültem az asztalához.

Kevin atya zöld szemével nézett fel rám a két masni közül, amelyekkel

felkötötte vastag varkocsokba font, hosszú, hullámos haját. Ragyogóan mosolygott. Tüneményes volt.

„Feleségül akarlak venni” – mondtam. – „Szerelmes vagyok beléd. Te látod Lidércet, ugye?”

„Igen, látom, eszméletlenül szuper szellem” – mondta. – „Ezzel együtt kétlem, hogy feleségül mehetnék hozzád.”

Ledobtam magamat, valószínűleg ugyanarra a székre, amelyről Stirling Oliver felállt – egy oldalpillantással megállapítottam, hogy elmerülten tárgyal Queen nénivel –, és csak most vettem észre, hogy velünk szemben, ugyanannál az asztalnál ül dr. Winn és Kevin atya.

„Mona Mayfair vagyok” – mondta a lány a létező legtisztábban csengő, üde hangon. – „Ők pedig a kuzénjaim...”

„Ismerem mindkettőt. Kev atya, lenne szíves tisztességgel bemutatni...”

„De egy csudapók vagy te, Quinn!” – Kevin atya mosolygott. – «Tisztességgel bemutatni!» „Legközelebb majd azt akarod, hogy vasárnap hirdesselek ki benneteket. Mona, ő Tarquin Blackwood, tizennyolc éves, aki mindenhova magával viszi a familiárisát.”

„Az a kísértet nem familiáris” – helyesbített Mona. – „Ahhoz túlságosan erős.”

Ó, hogy szerettem azt a dallamos hangját, azt a könnyen patakzó nevetést!

„Feleségül akarlak venni, Mona! Ez komoly!” – makogtam. Nem láttam még senkit, aki ennyire szerethető lett volna. Nem is fogok. Világom hajszálon függött, és nekem meg kellett ragadnom, el kellett tépnem azt a hajszálat. „Mona, gyere innen! Beszéljük meg!”

„Nyugi, Quinn!” – csitított. – „Tényleg cuki vagy, de nem léphetek le veled csak úgy. Olyan sokan figyelnek, hogy azt el sem képzelheted.”

„Ó, engem is, minden döntést külön bizottmány hoz meg. Imádlak, Mona!” – A kezemre néztem. Milyen gyűrűket húztam az undok pszichiátriai megbeszéléshez? Gyémántokkal kirakott karika volt a jobb mutatóujjamon. Levontam a gyűrűt, nyújtottam Monának.

„Hagyd ezt abba, Quinn!” – szólt rám Kevin atya. – „Normálisan is beszélgethetsz Monával. Nem kell elgyűrűznöd. Nem is ismered!”

„Odanézz!” – mutatta Mona. – „Ott áll a szellemed, és bámul rád. Tudja, hogy látom, de nem tudja, hova tegyen. Figyelj csak, most lenézett

Stirlingre.”

„Stirling, Talamasca, ezt mondta, ugye? Erről még tanulnom kell. Kev atya, maga ismeri a Talamascát?”

„Körülbelül annyira, amennyire a római katolikus anyaszentegyház papja ismerheti” – felelte hanyagul. – „Stirling becsületes ember. A szervezetét nem helyeselhetem, de Stirling mindig jó barátja volt Monának és nekem.”

„Ilyesvalakire van neked szükséged” – mondta Mona. – „Nem rám. Én túlságosan roncs vagyok hozzád.”

„Mi a csudáról beszélsz? – kérdeztem. – „Roncs! Hiszen ragyogsz! Szeretnélek... Meg fogok bolondulni! Tudtam én, hogy ma meg fogok bolondulni! Először egy pszichiátriai vizsgálóbizottság, aztán Lidérc duzzog, most pedig te mondod, hogy még csak gondolkozni sem fogsz a velem való házasságon? Akkor csak hadd látogassalak meg, hadd vigyek neked egy csokor virágot, hadd üldögéljek a szalonban veled és anyáddal, jó? Esküszöm, tökéletes úriember leszek!”

Még szélesebben mosolygott, de zöld szemének villogását kioltotta az átsuhanó árnyék. Titkokat láttam a szemében, bájt és okosságot láttam.

„Bár ne lennék az, aki vagyok...” – mondta. – „A Mayfairek, akik olyanok, mint én, mindig más Mayfairekkel házasodnak össze. Nincs választásunk. Senki más nem ért meg minket.” – Sóhajtott.

„Én megértelek. Láttál már más szellemeket is, ugye? Rögtön felismerted Lidércet, hogy miféle.”

„Rengeteg kísértetet láttam” – mondta komolyan. – „De talán szórakozhatnánk egy kicsit.”

„Szerintem ez nem jó ötlet” – mondta Kev atya. – „Quinn, a nagynénéd valóságos indulatba lovalta magát a beszélgetéstől.” – Felállt. – „Azt hiszem, ideje közbelépnem és megfékeznem Stirlinget. Még sose láttam ilyennek. Nagyon meg lehet győződve róla, Quinn, hogy neked szükséged van rá. Gyere vissza velem az asztalhoz!”

„De hát még azt se tudom, hol laksz!” – mondtam Monának.

Ránéztem Winn doktorra. Hideg kék szeme, szenvtelen arca semmit sem árult el.

„Gyere, Quinn!” – nógatott Kev atya.

„Az Első és a Gesztenyefa utca sarkán” – mondta Mona. – „Meg tudod

jegyezni? A folyó felőli oldalon. Kertváros..."

„Tök jól ismerem!" – buzgólkodtam. – „Nagyikám a Colosseum utcán született. Eljövök hozzád!"

Hagytam, hogy Kevin atya visszakormányozzon az asztalunkhoz. Stirling Oliver elfoglalta a székemet, és szenvedélyesen érvelt Queen néninek.

„Mi csak segíteni akarunk az embereken!" – mondta. – „Az, aki szellemeket lát, nagyon magányosnak érezheti magát."

„Igaza van" – mondtam. – „De milyen igaza van!"

Ott állt Lidérc, hidegen bámulta a vitatkozókat, aztán fölnézett Monára, a bűbájos virágszálra.

Stirling fölemelkedett. A kezembe nyomott egy névjegyet.

„Tegye ezt el, és hívjon fel, ha úgy érzi, hogy beszélnie kell velem. És ha nagynénje, Mrs. McQueen megengedi."

„Nagyon nem kedvelem az udvariatlanságot, Mr. Oliver, de szerintem ez rossz ötlet" – mondta Queen néni. – „Nyomatékosan kérem, hagyja, hogy az unokaöcsém kövesse a végzetét!"

„A végzetét!" – mondta Mr. Oliver. – „Hát ez nagyon baljósan cseng."

„Úgy bizony!" – mondtam. – „Szerelmes vagyok, Queen néni! Szerelmes vagyok abba a lányba! Fordulj csak oda! Nem fogsz hinni a szemednek!"

„Jóságos ég!" – szörnyülködött a néni. – „Egy nőstény Mayfair!"

„Miféle megjegyzés ez?" – háborogtam. Kevin atya kuncogott.

„Queen kisasszony, maga igazán mindig jól elviselt engem" – mondta.

„Azt is tudom ám, hogy áthozatja magát a tavon a sofőrjével Mária Mennybemenetelének templomába, csakhogy hallja, amikor misézek."

„Mert magának van érzéke a miséhez, Kevin atya" – felelte a néni –, „azonkívül Isten papja, mint mindnyájan tudjuk, felszentelt papja a római anyaszentegyháznak, ehhez nem fér kétség – de most, ha nem tévedek, a maga Mona kuzinjáról beszélünk! Igen, Monáról, és az egészen más téma. Kedveseim, azt hiszem, ideje hazamennünk. Quinn, drágám, téged kiírtak a kórházból, és a szobádat is kiürítették. Nash, ha nem haragszik..."

„Mi az, Queen néni?" – kérdeztem.

„Távozunk, drágám. Igazán szeretném azt mondani, Mr. Oliver, hogy örültem a szerencsének. Elismerem, hogy a jó szándék vezette."

„Kérem, tartsa meg ezt" – mondta Stirling, és a néninek is adott egy névjegyet.

Én még mindig szorongattam a névjegyet, amit tőle kaptam. Most zsebre vágtam.

Visszanéztem a sugárzó lányra, és ahogy találkozott a pillantásunk, olyan tisztán hallottam az üzenetet, mintha Lidérc súgta volna a fülembe: *Az Első és a Gesztenyefa!*

Lidérc eltűnt. Kihurcoltak az étteremből. Még sose éreztem ehhez foghatóan haragos értetlenséget.

Csupán az autónál követeltem, hogy álljunk már meg.

„Lidérc!” – kiáltottam. – „Hát nem értitek? Most Monát zaklatja! Lidérc, azonnal gyere vissza hozzám!”

„Bolond vagy, Quinn” – zönögte fagyosan, olyan hangon, mintha szúnyog esett volna rabul a fülemben. – „Nem akarok vele lenni. Nem szeret engem. Nem vagyok az övé. Veled vagyok. A tied vagyok. Quinn és Lidérc egy.”

„Hála Istennek!” – súgtam.

A hosszú limuzin kigördült a kapu alól. Sírni kezdtem, akár egy kisfiú.

„Nem érted!” – mondtam. – „Mona látta Lidércet! És én szeretem! Ő a teremtés legcsodálatosabb ékköve, akit láttam valaha!”

HUSZONKETTŐ

Azon az éjszakán olyan szoros kapcsolatba kerültem Nash Penfielddel, mint kevés emberrel életemben; kötésünk kitartott halandó létem végéig, és átnyúlt a halálomon. Nash órákig ült mellettem, és vigasztalt, mialatt kiöntöttem a lelkemet, és jajveszékeltem, hogy miért hozta az utamba a végzet Mona Mayfairt!

Beavattam minden árnyalatába annak a pániknak, amely Lynelle halála óta gyötört, sőt még azt is el mertem mondani mély értelmű szavakkal és tekervényes mondatokkal, mennyire félek Lidérc érzelmeinek és természetének legújabb változásaitól.

Természetesen beszámoltam az idegenről, akiben senki sem hisz. Hozzátettem, hogy már várom, mikor vádolnak meg azzal, hogy magam írtam az idegen levelét magamnak.

Amikor Lynelle elveszése került szóba, a szó szoros értelmében őrjöngtem. Itt nem tudtam uralkodni magamon.

Nash mély hangja, vállamat ölelő erős karja, gyengéd keze a térdemen több volt, mint vigasztaló. Továbbá minden jólneveltsége, minden született úriembersége mellett annyi természetes fesztelenség volt benne, hogy úgy éreztem, feltárhatom egész lelkemet – még erotikus kalandjaimat is az én szeretett Lidércemmel és az én félelmetes Rebeccámmal. Még azt is elmondtam, hogy lefeküdtem Jasmine-nal.

Mit hitt el Nash igazából? Azt hitte, hogy eszelős vagyok? Nem tudtam. Annyit tudtam, hogy becsületes és őszinte minden szava és minden gesztusa. Azt tudtam, hogy tisztel, és ez volt a legfontosabb.

Tudtam, hogy sajnál, mert fiatal vagyok, mégis komolyan vesz.

Többször elmondta az éjszaka során, mennyire megért, mert még nem felejtette el, milyen volt annyi idősnek lenni, mint én.

Maratoni társalgásunk az első szalonban kezdődött, ahonnan szerencsére korán távozott néhány vendégünk, és a konyhaasztal mellett folytatódott, ahol kávét ittunk üzemanyag gyanánt, amit én derekasan megpakoltam cukorral és tejszínnel.

Mikor Nagy Ramona innen is kizavart, lesétáltunk a régi temetőhöz ahol mindent elmeséltem Nashnek a szellemekről. Neki mondtam el amit Monának szerettem volna.

A nagy tölgy alatt voltunk, amikor puha, néma derengéssel megérkezett a hajnal. Ott mondtam meg neki, hogy mindig szeretni fogom.

„Akármi történjék velünk, akár mint tanítóval és tanítvánnyal, akár mint barátokkal – akár átmegyünk Európába, akár itt fogunk tanulni – sose felejtem el, hogy meghallgattál ma éjszaka. Sose felejtem el mérhetetlen jóságodat."

„Quinn, te viharvert lélek vagy" – mondta. – „Valószínűleg erre születtél. Nem tagadhatom, hogy vonzónak talállak, és nagy kihívást jelentesz nekem. Igen, a tanítód akarok lenni. Megtiszteltetés lesz, ha taníthatlak, és úgy gondolom, vannak dolgok, amelyeket elérhetünk közösen. De te még nem ismersz engem, és meggondolhatod magadat, ha tisztán látsz bizonyos dolgokat."

„Nash, ezt a szeretetet sose változtatja meg semmi" – válaszoltam. – „Ugyanúgy, mint ahogy Mona Mayfair iránti szerelmem se múlik el soha."

Megnyugtatóan mosolygott.

„Akkor indulj öltözni" – mondta. – „Ma olvassák fel nagyapád végrendeletét, emlékszel?"

Hogy felejthettem volna el?

A konyhában bevágtam egy hatalmas reggelit, aztán felmentem zuhanyozni és öltözködni. Félig-meddig tartottam tőle, hogy toldozott-foldozott állapotban találom a fürdőszobát, de tökéletesen kijavítottak mindent.

Mámoros és fennkölt konkvisztádornak éreztem magamat, amikor bezsúfolódtam a limuzinba Queen néni, a tudatosan repedtsarkúnak öltözött, vörös bőrruhás Patsy és a vakítóan elegáns Jasmine mellé, aki emeletes tűsarkút vett isteni fekete kosztümjéhez, és már robogtunk is az

ügyvédhez Ruby River városába. Nagy Remonának és Felixnek is jönnie kellett volna, de a ház nem nélkülözhette őket. Magunkkal hívtuk viszont Clemet, aki a limuzint vezette, és Lollyt, aki az anyósülést foglalta el a fivére mellett.

Leültünk egy olyan jellegtelen irodában, amelyből sokat láttam a magam idejében. Fekete bőrgarnitúra volt benne, és üveglappal fedett, nagy mahagóni asztal várta, hogy egy ember felolvassa mögötte a hivatalos okmányt, amelytől valaki pocsékul fogja érezni magát.

Nyájas hangú ügyvédünk, Grady Breen (Gravier régi kedves barátja, jó nyolcvanöt esztendős matuzsálem) kínálgatta az ilyenkor szokásos kávét, vagy üdítőt, amit mi idegességünkben rendre elhárítottunk, aztán elkezdődött a végrendelet felolvasása.

Legutóbb Patsyt ütötték arcul egy akkora örökséggel, amit ő könyöradománynak látott. Most némán arra fogadott mindenki, hogy megint Patsy húzza a rövidet, és ő fog üvöltve távozni az irodából.

Nos, nem győztünk csodálkozni azon, ami következett. Bár a kisebb hagyatékok – száz-százezer dollár Clemnek, Felixnek, Remonának, Lollynak és Jasmine-nak – nem okoztak különösebb meglepetést. Az, hogy Ótata csinos nyugdíjas évjáradékot is testált rájuk, enyhített egy kicsit az idegességünkön. Illetve ez így nem igazán felel meg az igazságnak. Clemet, Jasmine-t és Lollyt az egekbe vitte ez a rész. Jasmine zokogni kezdett, Lolly pergő könnyekkel magához ölelte, Clem meg csak csóválta a fejét hitetlenkedve.

Ezután jött még a java, amidőn senki sem hüledezhetett volna jobban Patsynél. Mint kiderült, Gravier dédapa alapítványi vagyont hagyott a fiára, amely az eredeti kikötéseknek megfelelően teljes egészében Ótata egyetlen gyermekére, Patsyre szállt. A törzstőke kétszámjegyű milliókra rúgott, és olyan csinos jövedelmet fialt, hogy Patsy a szó szoros értelmében visított boldog meglepetésében.

Ótata további és ugyancsak hatalmas alapítványi vagyonainak egyikét Queen néni örökölte holtig tartó hatállyal, aztán pedig én voltam rá jogosult; a másikat én kaptam, azonnali hozzáféréssel. Irdatlan pénz volt!

Ótata tehát tulajdonképpen kisemmizte Patsyt, de ez nem számított, mert nem akadályozhatta meg, hogy Gravier dédapa alapítványa ne anyámra szálljon. Mivel pedig világéletében szerényen élt, alig költött, és

minden jövedelmet visszaforgatott az alapítványi vagyonba, még gyarapította is Patsy pénzét. Patsy természetesen nem nyúlhatott a törzstőkéhez, amely az ő halála után ugyancsak az enyém lesz.

Patsy olyan lázba jött, hogy átnyalábolta Queen nénit, visongott, kuncogott, és toporzékolt a piros bőrcsizmájával.

Még én is örültem az örömének.

Queen néni megcsókolta az arcát, és gyengéden azt mondta, hogy ez valóban csodálatos újság; most majd Patsy vásárolhat magának néhány új ruhát a friss vagyonából.

„De mennyire hogy vásárolok új ruhákat!" – közölte Patsy, és kirohant az ügyvédi irodából, mielőtt megállíthattuk volna. Nem tudom, hogy talált fuvart Clem nélkül, de akkoriban mindig magánál tartotta a mobilját, és Seymour otthon volt Blackwoodban Patsy furgonjával. Akárhogyan is, anyám elpárolgott. Semmit sem érzékelt Queen néni finom iróniájából.

Én csak ültem, és emésztettem a tényt, hogy mostantól saját jövedelmem van, jó százezer dollár minden hónapban, habár azzal a szigorú feltétellel kaptam, hogy mindenben követnem kell Queen néni útmutatását.

Írtak még valami nyakatekert jogi nyelven Queen néni éveiről és az én koraérettségemről, amit úgy értelmeztem, hogy engedelmes természetemre való tekintettel kapom meg most az örökségemet, továbbá azért mert anyámtól nem várható korrekt útmutatás.

Ott helyben kaptam két, egyenként százezer dolláros hitelkártyát, egy csekkfüzetet havi húszezer dolláros limittel, egy havonta nyolcvanezer dollárral gyarapodó pénzpiaci számlát, kitöltöttem néhány fontos papírt, aláírtam banki formanyomtatványokat, aláírtam a hitelkártyákat is, majd a tárcámba csúsztattam őket, zsebre vágtam a csekkfüzetet, és ezzel az én szerepem véget ért. Megrészegültem újdonsült felnőttségemtől.

Következett a többi alkalmazott öröksége. Ezeket a hasonlóképpen gavalléros összegeket Queen néninek, mint végrehajtónak, hat hónapon belül kellett kifizetnie. Csodálatos volt ezt hallani! Hogy fognak örülni az emberek!

Most jött a ház alapítványi vagyonának leírása, amelyet maga Manfred, a vénember alapított. Ez az összeg iszonyúra hízott az évek során, és kizárólag Blackwood Farmra lehetett fordítani. A szöveg olyan bonyolult

volt, hogy minden erőfeszítésem ellenére sem értettem.

Blackwood Farmot nem lehet megosztani, a házat tilos lebontani, minden építészeti változtatásnak összhangban kell lennie az eredeti tervrajzzal, jól meg kell fizetni mindenkit, aki részt vesz Blackwood Manor és Blackwood Farm irányításában és fenntartásában – mindez bonyolult szófüzérekbe csomagolva, amelyek szavatolták szeretett birtokom biztonságát, és egyértelműen a tudomásomra hozták, hogy a bevétel, amit a vendégeinken keresünk, gyakorlatilag a semmivel egyenlő.

Volt még valami terjengős fejtegetés arról, hogy a birtok felelőse mostantól Queen néni, majd őutána én, de ez is olyan kacifántos volt, hogy elvesztettem a fonalat. Az volt a lényeg, hogy Patsy sose kapja meg és nem igazgathatja Blackwood Farmot, amit Patsy persze nagy ívben le fog fütyülni.

Nagyapám Blackwood Farmot minden épületével, földjével és mocsarával egyetemben rám testálta, kikötve a holtig tartó haszonélvezetet Queen néninek, aki nálam fog lakni, amíg él.

Leesett az állam, de Queen néni rögtön megmagyarázta, milyen bölcs döntés ez. Ha netán ő férjhez menne, mondta, a férje esetleg magának követelhetné a birtokot. Ótata ezt akarta kizárni. Persze ő már hetvennyolc (mondta a néni), tehát nem megy férjhez senkihez, legfeljebb talán a bűbájos Nash Penfieldhez (kacaj), de Ótatának ezt meg kellett tennie az én védelmemben.

Vagyonunk alapját a hatalmas befektetések alkották olyan változatos területeken, mint a vasutak, a nemzetközi hajózás és bankhálózatok, a drágakő- és nemesfémpiac, a kincstárjegyek, a gyógyszergyártás, a legkonzervatívabb és legkalandorabb cégek részvényei. Mindezeket az aktívákat a magánvagyonok szűk körére szakosodott Mayfair és Mayfair Befektetési Tanácsadó, a New Orleans-i Mayfair és Mayfair ügyvédi iroda filiáléja kezelte.

Befektetésben a Mayfair és Mayfair volt az abszolút szaktekintély. Ügyfélkörébe ma már nem is juthattak be új jelentkezők. Manfred Blackwood még 1880-ban kötött üzletet Julien Mayfairrel. Azóta folyamatos jó szerencse és magas haszon kísérte a vállalkozást.

Mivel szerelmes voltam Mona Mayfairbe, mindez igen kellemesen érintett. De mindent összevetve magas volt ez nekem. Mindig tudtam, hogy

jól vagyok elengedve, de hogy mennyire jól, az sose érdekelt.

A végére maradt az igazi sokkoló. Ótata rábízott az ügyvédjére valamit, amire mi álmunkban se gondoltunk volna. Ám mielőtt ismertették volna velünk, Jasmine-t, Clemet és Lollyt udvariasan felkérték a távozásra.

Queen néni, nem tudom, milyen ösztönből, bent marasztalta Jasmine-t. Lolly és Clem, akiket cseppet sem zavart ez a fejlemény, rögtön kiment a várószobába. Jasmine közelebb húzódott hozzám, mintha védelmezni akarna attól, ami következik.

Ügyvédünk, Grady Breen félretolta a vastag okmányköteget, és őszinte rokonszenvvel beszélni kezdett:

„Thomas Blackwood (vagyis Ótata) a halála előtt rám bízott egy titkot” – mondta – „és szóban felhatalmazott, hogy ismertessem ezt önökkel, egyben kérjem önöket a méltányos elbánásra. Nos, mint tudják, vagy nem tudják, él errefelé a vadonban egy Terry Sue nevű fiatal hölgy, akinek öt vagy hat gyereke van”. – Az órájára pillantott. – „Valószínűleg hat.”

„Ki ne hallott volna Terry Sue-ról?” – kérdezte Queen néni halvány mosollyal. – „Pironkodva bevallom, hogy minden Csűrlakónk ismeri Terry Sue-t. Nemrég született új babája...” – Most ő nézett az órájára. – „Vagy nem? De igen, azt hiszem, mégis.”

„Nos, így van” – mondta Grady. Levette drótkeretes szemüvegét, hátradőlt. – „Az is köztudott, hogy Terry Sue nagyon szép fiatal nő, aki nagyon szereti a kisbabákat. De most nem ezt az újszülöttet akarom megbeszélni. Úgy tűnik, hogy Terry Sue-nak körülbelül kilenc éve gyereke született Quinn nagyapjától.”

„Az lehetetlen!” – tiltakoztam. – „Ótata sose csalta volna meg Édest!”

„Nem is volt rá büszke” – mondta Grady. – „Egyáltalán nem volt büszke rá, és nagyon aggódott, hogy a szóbeszéd elszomoríthatja a családját.”

„Nem hiszem el” – ismételtem.

„DNS-vizsgálat bizonyítja, Quinn” – mondta Grady. – „Terry Sue természetesen mindig tudta, de Édes iránti szeretetből, akinek, tudják, Terry Sue sütötte...”

„Azokat a nagy parasztsonkákat” – mondtam. – „Beáztatta, ledörgölte, aztán megsütötte őket”.

„Minő finomság” – állapította meg Queen néni. – „Úgy látszik, áztatott

és dörgölt mást is. Grady, kedves felem, ön bizonyára egyfajta célzattal tette ezt a kinyilatkoztatást?”

„Valóban úgy, Queen kisasszony” – mondta az ügyvéd. „Quinn nagyapjának szokása volt hetente átvinni egy bélelt borítékot Terry Sue-hoz, és noha Terry Sue hajlamos volt megszökni a régebbi élettársaitól, egy bélelt borítéktól senki sem szökik el. Nagyjából ötszáz dollárt kapott hetente, hogy a fiú egy jó katolikus iskolába – a mapleville-i Szent Józsefbe – járhasson. Tudomásom szerint ez volt az apanázs egyetlen feltétele. A fiú, azt hiszem, most kilencéves, és negyedikes.”

„A szokást természetesen fenntartjuk” – mondta Queen néni. – „Láthatjuk ezt a gyermeket?”

„Javasolnám is” – mondta Grady –, „mert nagyon szép gyermek. Olyan jóképű, mint maga, Quinn, azonkívül okos. Terry Sue minden hibájával egyetemben igyekszik jól nevelni. Tommynak hívják. Hasznos lenne, ha megfogadnák a tanácsomat, amit a néhai nem tenne meg, mindazonáltal...”

„Mit?” – kérdeztem. Egyik ámulatból a másikba estem. „Adjon a nőnek annyi pénzt, hogy az összes gyerekét jó iskolába küldhesse” – mondta Grady. – „Egyenlő elbánás, tudja, hogy értem. Ha játékokat vagy videót vinne nekik, vigyen mindnek.”

„Igen, értem” – mondta Queen néni. – „Írja majd le, mekkora a család, és utána elrendezhetjük...”

„Nem, írásban nem, Queen kisasszony” – tiltakozott Grady. – „Inkább semmit se foglalnék írásba. Van most ott kint öt kicsi, nem, ma reggeltől hat, és a legújabb élettárs piszok alak, igazi piszok szemét, lakókocsiban lakik az egész család, de micsoda lakókocsiban, nem hinne a szemének, az udvaron cementtömbökön a közmondásos rozsdás autók, klasszikus helyzet, mint egy film díszlete...”

„A lényegre, édes úr!” – szólította fel Queen néni. „Viszont van az a kisfiú, akinek az apja gazdag ember volt, és ebben nő fel odakint, és Terry Sue igyekszik megtenni minden tőle telhetőt, és ezzel a babával, ezzel az új csecsemővel az annyi, mint hat gyerek. Átveszem öntől a pénzes borítékokat, ennyit megtehetek, de semmit sem foglalok írásba.”

Queen néni és én természetesen megértettük, és borzasztóan szerettük volna látni a kisfiút, akkor is, ha a szívemmel még mindig nem bírtam elhinni. Egy kicsi testvér, nem is, egy kicsi nagybácsi, akinek Tommy a

neve, a Blackwood-géneket hordozza, és talán emlékeztet is a házban látható számtalan arcképre!

Miután mindennel végeztünk, Queen néni felállt, Jasmine, aki egész idő alatt hallgatott, követte a példáját. Csak én ültem még, roppant gondterhelten.

„A kisfiú tudja?” – kérdeztem.

„Nem vagyok biztos benne” – mondta Grady. Queen nénire nézett. – „Ezt majd még megbeszélhetjük.”

„Meg is kell, hiszen ez itt egy hatgyermekes család, egyetlen lakókocsiban. Jóságos Isten, és milyen szép az a Terry Sue! A legkevesebb, amit tehetek, hogy vásárolok a derék asszonynak egy tisztességes házat, ha ugyan ez nem sérti a lakókocsiba kényszerültek büszkeségét.”

„Hogyhogy én még sose hallottam róla?” – kérdeztem, mire megdöbbenésemre kitört a harsány hahota.

„Akkor kétszeresen bajban vagyunk” – mondta Jasmine. – „A férfiak egyszerűen eldobják magukat Terry Sue-tól!”

„De azért van, ami ilyen körülmények között is állva marad” – jegyezte meg Queen néni.

„Még egy dolgot kellene közölnöm – mondta Grady az örömtől kipirult arccal –, „és itt egy kicsit a saját szakállamra járok el.”

„Ki vele, uram!” – nógatta Queen néni gyengéden. Nem szeretett tűsarkúban ácsorogni, inkább visszaült.

„Az ember, aki most él együtt Terry Sue-val” – mondta Grady. – „Néha pisztollyal hadonászva fenyegeti a gyerekeket.”

Elszörnyedtünk.

„És nekilökte a kicsi Tommyt a gázmelegítőnek, amitől a gyerek csúnyán megégette a kezét.”

„Az akarja mondani nekem, hogy az unokaöcsém tudott erről, és semmit sem tett ellene?” – kérdezte Queen néni.

„Megpróbálta” – mondta Grady –, „de az olyanoknál, mint Terry Sue, ez elég reménytelen. Ő sose emelne kezet a gyerekeire, de hát jönnek azok a férfiak, és Terry Sue-nak ételt kell tennie az asztalra.”

„Egy szóval se mondjon többet!” – parancsolta Queen néni. – „Haza kell mennem, gondolkoznom kell, hogy mit tegyek.”

Én csak csóváltam a fejemet.

Kicsi Tommy? Fiúgyermek egy lakókocsiban.

Borús nyughatatlanság töltött el, ami legalább annyira jött a kialvatlanságból, mint a tudásból, hogy milyen gazdag ember volt Ótata. Nem akartam, mégis arra kellett gondolnom, micsoda szörnyű veszekedései lehettek Patsyvel, amikor az anyám pénzért könyörgött.

Nagyapám felszerelhette volna a bandát. Megvásárolhatta volna a buszt. Felfogadhatta volna a gitárosokat. Adhatott volna az anyámnak egy esélyt. Így azonban Patsynek rimánkodnia, átkozódnia, veszekednie kellett minden centért, és mit tett ez az ember, akit annyira szerettem?

Mit tett a krőzusi vagyonával? Úgy dolgozott Blackwood Farmon, mint egy béres. Virágokat ültetett ágyasokba.

És itt ez a gyermek, ez a kisfiú, ez a Tommy, aki egyenesen Ótatáról kapta a nevét, alamizsnán él a vadonban egy falka testvérrel, egy lakókocsiban. Kisfiú, pszichopata nevelőapával.

Hogy látta nagyapám az életét? Mit akart tőle? Az én életemnek többnek kell lennie. Sokkal, de sokkal többnek kell lennie! Megőrülnék, ha nem lenne így! Éreztem, ahogy rám nehezedik az élet.

„Mi a teljes neve?” – kérdeztem. – „Ezt, ugye, megmondhatja?”

„Kérem, mondja meg a teljes nevét!” – Queen néni határozottan bólintott.

„Tommy Harrison” – felelte Grady. – „A Harrison, az Terry Sue családi neve. Azt hiszem, a gyermek törvénytelen, jobban mondva tudom, hogy az.”

Még jobban elborult a kedvem. Ki vagyok én, gondoltam, hogy megítéljem Ótatát? Ki vagyok én, hogy megítéljem azt az embert, aki óriási vagyont hagyott rám, holott másképp is tehette volna? Ki vagyok én, hogy megítéljem, amiért ilyen helyzetben hagyta a kicsi Tommy Harrisont? De azért ólomsúllyal nyomasztott. És az is nyomasztott, hogy Patsy jellemét talán az örökös háború formálta egy olyan emberrel, aki nem hitt benne.

Elbúcsúztunk.

Össze kellett szednem magamat. Indulnunk kellett Blackwood Manorba, hogy együtt ebédeljünk Nash Penfielddel.

Ahogy kijöttünk az irodából, megjelent Lidérc, ugyanabban az alakban, mint én. Megint a tükörképem volt, de ugyanolyan gyászos képet vágott, mint a kórházban, bár nem fintorgott megvetőn. Csak komoly volt, sőt szomorú. Mellettem ment oda az autóhoz, éreztem, hogy ismeri bánatomat,

kiábrándulásomat. Feléje fordultam, átkaroltam. Jó, szilárd tapintása volt.

„Változik, Quinn” – mondta.

„Nem, öreg, ez nem változhat” – súgtam a fülébe.

Pedig tudtam, hogy igazat beszél. Egyszerre sok dolgom lett. Különböző helyekre kellett mennem. Emberekkel kellett találkoznom.

HUSZONHÁROM

– Csupán addig hüledeztem újsütetű nagybátyámon és Ótata dúsgazdagságán, amíg meg nem láttam a régi fonott garnitúrát. Fehérre festetten állt a kockakövekkel burkolt teraszon Blackwood Manortól jobbra, szakasztott úgy mint a Rebeccáról szőtt álmaimban. A bútorokat én hozattam le a padlásról, de a restaurálásuk a kórházi tartózkodásom idején történt. Most megcsodálhattam a székek és pamlagok gyülekezetét, amely épp olyan alakzatban csoportosult, mint amikor Rebecca betöltötte a mitikus kávét.

„Mona meg fogja érteni" – motyogtam hangosan –, „és az az ember, az a kedves ember, Stirling Oliver, ő is meg fogja érteni, és itt van még Nash, aki olyan nagyszerűnek és emberségesnek tűnik, amilyennek egy pedagógusnak lennie kell, Nash, aki reményt adott nekem, hogy viszonylagos lelki nyugalommal átvészelhetem ezt a különös időt."

De mikor Nash (kék öltönyben, kék nyakkendővel) belépett az első hallba, megdöbbenten láttam, hogy poggyászhalom magasodik az ajtó mellett. Nash a vállamra tette a kezét.

„Nem maradhatok, Quinn, de beszélnem kell Queen nénéddel, mielőtt veled beszélnék, úgyhogy adj nekem néhány percet vele."

Porba voltam sújtva.

„Nem!" – tiltakoztam. – „Nekem kell megmondanod! Amit mondtam, ugye, amiatt van, amit összehordtam, azt gondolod, hogy eszelős vagyok, és ez már sose lesz jobb, de esküszöm..."

„Nem, Quinn, nem gondolom, hogy eszelős vagy" – mondta. – „De értsd meg, hogy el kell mennem. Most pedig hadd beszéljek Queen kisasszonnyal

négyszemközt. Ígérem, nem távozok úgy, hogy ne szólnék neked."

Hagytam, hogy bemenjenek az első szalonba, aztán elbaktattam ebédelni a konyhába, ahol Jasmine épp akkor közölte Nagy Remonával, hogy gazdagok. Utáltam, hogy bele kell zavarnom az örömükbe a keserves képemmel, amit az éhség számlájára írtak. Egyébként se Jasmine, se Nagy Ramona nem volt szegény soha. Mindenki tudta róluk, hogy nem a kényszerűség tartja őket Blackwood Manorban, hanem ott akarnak lakni.

Mivel pedig az evés volt az a tevékenység, amelytől semmi sem vehette el a kedvemet, belapátoltam egy tányér csirkét galuskával.

Végül nem bírtam tovább a feszültséget. Odaálltam a szalon ajtajához, Queen néni intett, hogy jöjjek be.

„Nos, drágám, Nashnek az a benyomása, hogy téged idővel zavarni fog a tény, hogy ő nem szabad akaratból, hanem ösztönös hajlandóságból döntött a legényélet mellett."

„Mindent leírtam neked ebben a levélben, Quinn" – mondta Nash az ő barátságos, de parancsoló modorában.

„Azt akarod közölni velem, hogy homokos vagy?" – kérdeztem.

Queen néni megbotránkozott.

„Hát őszintén szólva, épp ezt akartam közölni" – felelte Nash.

„Már éjszaka tudtam" – mondtam. – „Ó, ne izgulj, nem valamilyen gesztussal vagy modorossággal árultad el! Ugyan dehogy! Azért éreztem meg, mert valószínűleg az vagyok magam is, de legalábbis biszexuális, ehhez nem fér kétség.

Nash meghökkenten hallgatott, Queen néni halkan nevetett szép hangján, holott én azt hittem, épp őt fogom megbántani ezzel a kis vallomással.

„Ó, gyönyörűségem!" – mondta. – „Te sose szűnsz meg ámulatba ejteni engem. Biszexuális! Milyen byroni és bűbájos! Dupla esély a szerelemre! Odáig vagyok tőled."

Nash csak bámult, mint akinek semmi sem jut az eszébe. Szép lassan megértettem, mi történt.

Nash nem azért mondott le az állásról, mert homokos; végül is a homokosságával jóval előbb tisztában volt, semhogy idejött hozzánk. Lemondásának az volt az oka, amit meglátott bennem, és amiket meséltem a gusztusaimról! Ó, olyan ordítóan nyilvánvaló volt, csak én nem fogtam

fel, én ökör! Engednem kellett volna, hogy szabaduljon a kutyaszorítóból!

„Nézd, Nash, maradnod kell” – mondtam. – „Maradni akarsz, és én is azt akarom, hogy maradj. Egyszerűen fogadjuk meg, hogy kizárunk kapcsolatunkból mindennemű erotikát. Vagyis az illetlenségeket, tudod. Te leszel az én tökéletes tanárom, mert előled nem kell titkolnom semmit.”

„Ez már nyomós érv” – állapította meg Queen néni. – „Komolyan mondom, Nash: az unokaöcsémnek ebben igaza van.” – Kedvesen, vidáman nevetett. – „Egek Ura, hiszen országszerte tanítanak homoszexuális férfiak és nők, akik nagyszerű, karizmatikus pedagógusok! A kérdést ezzel lezártuk!” – Felállt. – „Nash Penfield, ki kell pakolnia, legalábbis addig amíg el nem indulunk New Yorkba, neked pedig, Quinn, aludnod kell egy kicsit. Vacsoráig nincs több dolgunk!”

Nash még mindig nem tért magához a megdöbbenésből. Megszorítottam a kezét, mert átölelni nem mertem, ő pedig halkan mormolva megígérte, hogy marad. Aztán fölmentem a szobámba, kivettem az öltözőasztalomból háromszáz dollárt (mindig tartottam benne némi készpénzt), felvettem a legjobb öltönyömet, és hozzá a szerencsehozó Versace nyakkendőt, amelyet nem viseltem az ügyvédünknél.

Ahogy jöttem lefelé, valami ráncigált. Leszögezném, nem azt éreztem, hogy Lidérc keze. Ez egy zűrzavaros érzésgomoly volt. Nagyon rég volt, hogy aludtam. Most igazság szerint Rebeccára gondoltam. Egy pillanatig úgy rémlett, hogy Rebecca van velem, aztán már nem volt.

Kis vörös szuka... fekete szuka!

Az oldalsó pázsitnál, míg lassan keresztülvágtam a kockaköves teraszon, az új nádbútorok között, éreztem, hogy nagyon közel van Rebecca. Rebecca arra vár, hogy elaludjak. Rebecca arra vár, hogy beszélhessen velem. Igen, ezen a pamlagon ültem vele, ő azt a széket foglalta el, és a kávé azon az asztalon párolgott. Szédelegni kezdtem, mint a szigeten, de tudtam, hogy le kell küzdenem. *Életet életemért! Halált a halálomért!*

„Mit mondtál?” – kérdeztem. „Életet életért?” Kihez beszélek? Küzdöttem a szédüléssel. – „Gyilkos kísértet, távozz tőlem!” – suttogtam.

Egyáltalán mit keresek az oldalpázsiton? Tehát felújították a fonott garnitúrát, úgy, ahogy mondtam.

El kell mennem! A csűrhöz indultam.

Pár perc múlva már gurultam is kifelé nagyanyám régi Mercedes 450 kombijával, amelyet mindig imádtam, habár szerintem volt annyi idős, mint én.

Semmi idő alatt elértem a sztrádát, és repültem Mona Mayfairhez. Arra azonban szakítottam időt, hogy beugorjak a virágüzletbe a Szent Károly meg a Harmadik utca sarkán, és gyönyörű csokrot köttessek Monának hosszú szárú rózsákból.

Utána megkerestem utam célját az Első és a Gesztenyefa utca sarkán, a folyóhoz közelibb oldalon. A ház persze nem volt közel a folyóhoz, ez csak egy New Orleans-i fordulata a helymeghatározásnak.

A ház diszkrét volt és mesébe illő. Hiányzott belőle Blackwood Manor pökhendi pompája. Ez klasszicista városi palota volt, emeletén és földszintjén négy-négy oszloppal. Falait szürkületi lilára festették, oldalán ajtó vezetett a hallba, hátul jobbra kert rejtőzött. A rezidencia körülbelül hat grádics magasra emelkedett a talaj fölé, és a lépcsőt fehér márványból faragták.

Leparkoltam a kereszteződésen túl, és az út hátralevő részét gyalog tettem meg, karomban a hatalmas csokorral, amelyet pihegve vágytam fölajánlani a lánynak.

A vaskerítés nem volt magas, és csengő is volt rajta. Vívódtam. Mit fogok mondani annak, aki ajtót nyit? Hol van Mona? Borzasztóan szeretném látni Monát!

Ám ezzel nem kellett bajlódnom. Fél másodperccel az után, hogy feltűntem a kapunál, nyílt, majd gyorsan be is csukódott a homlokzaton a nagy fehér ajtó, és Mona lerohant a lépcsőn a kapuhoz, amelyhez kulcsa volt. Fürgén elforgatta, aztán csak álltunk egymással szemben a kerítés gátján kívül, és én azt hittem, hogy meghalok.

Kábé százszor szebb volt, mint amire emlékeztem. Zöld szeme sokkal nagyobb volt, és a természet festette pirosra a száját, amelyet azon nyomban meg akartam csókolni. Hajának halványvörösségét mélyen kigombolt, gyönyörű fehér blúzzal hangsúlyozta, míg testhez tapadó fehér nadrágja a gömbölyű kis fehér combokat érvényesítette gyönyörűen. Vastag talpú szandált viselt, amelyből kilátszott az összes piros körme. Imádtam!

„Istenem, Mona!” – fohászkodtam, azzal vakmerően rátapadtam a

szájára, és vékony csuklója után kaptam, ám ő gyengéden elhúzódott, és azt kérdezte:

„Hol az autód, Quinn? Gyorsan el kell tűnnünk innen!”

Rizzsel bombázott újházasok módjára rohantunk át az utcán. Szempillantás alatt útban voltunk az Első utcából a folyó felé.

„Akkor hova mehetünk? Jaj, Istenem, nem tudom, hova mehetünk!” – mondtam.

„De én igen” – felelte. – „Ismered az utat a Francia Negyedbe?”

„Abszolúte!”

Megadott egy címet.

„A LaFrenière-fészek” – mondta. – „Délelőtt telefonáltam nekik.”

„De honnan tudtad, hogy jövök? Persze őrülten boldog vagyok, hogy telefonáltál nekik, de honnan tudtad?”

„Boszorkány vagyok” – felelte. – „Tudtam, mikor hagytad el Blackwood Farmot. Azt is tudom, hogy Lidérc velünk van a kocsiban. Mögötted. Nem is tudod, ugye? De nem erről akartam beszélni. Csak arról, hogy én akartam, hogy gyere.”

„Megigéztél” – mondtam. – „Azóta nem alszom, hogy megláttalak, éjszakáim fele idejében rólad deliráltam, és jönni akartam hozzád.” – Alig bírtam figyelni az útra. – „Csupán ügyvédek és testamentumok tartottak vissza tőled, mesék hűtlenségről, árvákról, és oly erős kötésekről, mint amilyet most akarok kovácsolni veled.”

„Jó ég, neked aztán van szókincsed!” – mondta Mona. – „Ebből is látszik, hogy el kellett jönnöd hozzám. Örök Ophelia vagyok, aki lebeg a virágos patakban. Szükségem van száguldó poézisedre. Tudsz vezetni, ha lehúzom a nadrágodon a cipzárt?”

„Nem, azt ne csináld. Akkor karambolozni fogunk. Szerintem ez az egész egy hallucináció.”

„Nem, nem az. Kotont hoztál?”

„Jaj Istenem, azt nem!” – mondtam. Megérkeztünk a Csatorna utcába. Tudtam, hol van a LaFrenière-fészek. Lynelle és én háromszor is ettünk ízléses kis francia bisztrójában. – „Mona, Mona, Mona! Kotont kell kerítenünk! De hol?”

„Nem, nem kell” – mondta. – „Mindig van egy rahedli a retikülömben.

HUSZONNÉGY

– Kötelező banáncserjékkel és törpepálmákkal beültetett, téglával kirakott, négyszögletes udvar köré épült a LaFrenière-fészek. Az udvar közepén nyitott kút állt, amelyet valamikor használhattak. Ma már csak díszként szolgált, és az emberek aprópénzt dobáltak bele.

Mona hanyag fölénnyel intézte a bejelentkezésünket. Rám szólt, hogy tegyem el a pénzt, a számla a családjának megy.

Mikor tiltakozni akartam, a fülembe súgta:

„Majd az ágyban mutasd meg az erődet!”

Azzal már repültünk is a köves padlójú kis kunyhóba, ahol horganyzott modern vaságy bújt meg a vaslevelek és szőlőfürtök bűbájos baldachinja alatt, és légies kelme csavarodott a négy tartóoszlopra.

Amint bereteszeltük az ajtót, állati önfeledtséggel dobáltuk le a ruháinkat, és mikor megláttam Monát meztelenül, mikor megláttam mellbimbóinak rózsaszínét, és lába között a kis rőt lángot, az alkalomhoz illő őrület fogott el.

Mona segítette rám a kotont, Monának volt annyi lélekjelenléte, hogy visszahajtsa a takarót, mielőtt összemaszatolnánk. A takarók a padlón végezték, míg mi dzsungellakó állatkák módjára üzekedtünk.

Az életemmel pedig az történt, hogy valóra váltottam egyik legszilajabb álmomat. Zsenge volt, vad volt, szívből jött, és én sose fogom elfelejteni. Sose felejtem el, hogy pirult ki Mona arca attól a rándulástól, amely engem átrobbantott a nirvánába.

Mikor vége lett, kielégülten összeölelkeztünk, és játékosan, gyengéden csókolgattuk egymás meleg testét.

„Ó, hála Istennek!” – súgta Mona a fülembe. Lesegítette rólam a használt kotont. Törülközőt hozott, hogy letisztogasson. Ismét megcsókolt, és azt mondta:

„A számba akartam venni. Gyere a fürdőszobába, hadd mosdassalak le és akkor megcsinálom.”

Gálánsán tiltakoztam. Nem igényeltem ilyen szakrális imádatot.

„Tarquin, én akarom!” – mondta. – „Már az autóban akartam. Ellenállhatatlan vágyat éreztem rá, mégse jutottam hozzá. Gyerünk, ki az ágyból!” – Mint egy rabszolgát, bevonszolt a csempés fürdőszobába, ahol elvégezte rajtam az izgató öblögetést, aztán visszabújtunk az összegabalyodott ágyneműbe, csak most a szája kapta be a farkamat. Erélyesen, gyorsan szívta, és nyalogatta a hegyét, és meghaltam, mikor elmentem. Elszállt belőlem minden erő, energia, álom.

„Még sose csinálta senki?” – dorombolta Mona a fülembe.

„Nem” – mondtam. Ennyit bírtam mondani. – „Alhatnánk így, hogy összebújunk?”

Válaszul a takaró meleg súlyát éreztem, aztán az ő hűvös karját a hátamon. A szájamat csókolta. Párás forróság sütött a melléből és a lába közül. A szobát hűtő légkondicionáló szellője még csodálatosabbá tette az összebújást.

„Gyönyörű fiú vagy, Tarquin” – suttogta. – „Itt van a kísérteted, és minket figyel.”

„Menj innen, Lidérc!” – mondtam. – „Hagyj most engem békén, de komolyan, különben nagyon sokáig nem szólok hozzád, és erre esküszöm!” – Megfordultam, körülnéztem. – „Te látod?” – kérdeztem Monától.

„Nem” – válaszolta. – „Elment.” – Hátradőlt mellém a párnára. – „Ophelia vagyok megint” – mondta. – „Lebegek a vízen, megtart a csalán, a kakukkfű, a kosbor, sose süllyedek le a sáros halálba. El nem tudod képzelni, mi ez nekem.”

„Hogyhogy?” – kérdeztem. – „Látom, ahogy lebegsz mindörökké, elevenen, gyönyörűn, édesen...” – Próbáltam ébren maradni, hogy odahallgathassak rá.

„Aludj csak. A férfiak aludni akarnak, ha vége. A nők beszélni akarnak,

legalábbis alkalmanként. Sodródó Ophelia vagyok a patakban, könnyű, mint «oly teremtmény, ki a víz-elem szülötte és lakója».[4] Nem találnak meg estig, sőt talán még akkor sem. Rendes jattokat fizetek ezeknek a hoteleknek, azt hiszem, az én pártomon állnak."

„Úgy érted, hogy csináltad már máskor is?" – Bezzeg tökéletesen éber voltam már. Felültem, fél könyökre támaszkodtam.

„Tarquin, nekem hatalmas családom van" – mondta rám nézve. Haja bűbájosan összekócolódott a párnán. – „Egy időben azt tekintettem célomnak, hogy intim kapcsolatba kerüljek minden egyes kuzénommal. Annyival sikerült, hogy számítógép kellene az összegzésükhöz. Persze nem mindig szállodában. Gyakrabban az éjszakai temetőben..."

„Temetőben! Komoly?"

„Meg kell értened, hogy az én életem nem normális. A legtöbb Mayfair nem törekszik normális életre. Ám az én életem még Mayfair-mércével is abnormális. És ettől a tervtől, hogy lefeküdjek az összes kuzénommal, már egy ideje elbúcsúztam." – Tekintete hirtelen bánatos lett, és könyörögve nézett föl rám. – „Igen, be kell vallanom, jártam itt. Pierce unokabátyámmal szenteltem föl ezt a szobát, de nem számít, Tarquin, veled vadonatúj, ez a lényeg. És Pierce-szel sose voltam Ophelia. Feleségül megyek Pierce-hez, de sose leszek vele Ophelia."

„Nem lehetsz Pierce felesége, hozzám kell feleségül jönnöd! Az én életem se normális, Mona! El nem tudod képzelni, milyen furcsa! Te meg én kétségtelenül egymásnak születtünk."

„De mennyire tudom. Tudom, hogy a kísérteted követi minden léptedet. Tudom, hogy felnőttek között éltél világéletedben. Nem ismered igazán a gyerekeket. Kev atya mondta. Legalábbis ennyit facsarhattam ki belőle. Majdnem sikerült ágyba rángatnom, de az utolsó menetben mozdíthatatlannak bizonyult. Igazi jó pap, de fellazul, ha pletykálkodhat, bár hangsúlyozom, a gyóntatószékből nem ad ki semmit!"

A szeme olyan zöld volt, hogy alig tudtam arra figyelni, amit mond.

„És óva intett tőlem?" – kérdeztem. – „Mondta-e, hogy bolond vagyok?"

Édesen nevetett, és töprengve harapdálta az alsó ajkát.

Arany János fordítása (A fordító)

„Fordítva okoskodsz. Engem akarnak megvédeni tőled. A legszívesebben zár és lakat alatt tartanának. Azért vártalak az első szobában. Jelenleg elmeháborodott ribancnak minősülök. Náluk előbb kellett meglátnom téged. És nem én vagyok a családban az egyetlen boszorkány."

„Mona, mit értesz «boszorkány» alatt? Miről beszélsz?"

„Te sose hallottál rólunk?"

„Igen, de kizárólag jót, hogy miként álmodta meg Rowan doktornő a Mayfair Gyógyintézetet, hogyan tért vissza Kev atya Északról az ír Csatornához, ahol született, ilyesmiket. Mindig látjuk a Mária Mennybemenetele templomban."

„Majd én megmondom, miért jött vissza Délre Kevin atya" – mondta Mona. – „Azért, mert szükségünk volt rá. Ő, olyan sok mindent szeretnék elmesélni neked, de nem tehetem! És mikor megláttalak a Grand Luminière-ben, mikor láttam, hogyan beszélsz Lidérchez, hogy öleled át, azt gondoltam: Istenem, meghallgattad imámat, adtál nekem valakit, akinek titkai vannak! Csak most értettem meg, hogy ettől nem változik a helyzetem. Nem lehet. Mert nem mondhatok el mindent neked."

Sírni kezdett.

„Mona, elmondhatod! Figyelj, minden téren megbízhatsz bennem!" – Lecsókoltam a könnyeit. – „Ne sírj, Mona!" – könyörögtem. – „Nem bírom látni, ha sírsz!"

„Nem kételkedem benned, Quinn" – mondta. Felült az ágyban, én is felültem. – „Nem is tudom, sír-e Ophelia a darabban. Talán a sírás védi meg az embereket attól, hogy megőrüljenek. Csak az van, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet elmondani, és vannak dolgok, amelyeken senki sem változtathat."

„Én is mindig ezt mondtam. Ezért láttad, hogy átölelem Lidércet. Nagyon könnyű lett volna felhagyni valamikor az ölelgetéssel. Talán visszaküldhettem volna Lidércet oda, ahonnan jött. De én sose titkoltam őt. Van egy hazajáró lélek is, aki engem kísért, és van még egy idegen, az ember, aki összevert és a Mayfair Gyógyintézetbe juttatott. Én meg csak hagytam, hogy ez történjék. Azt hiszem, ezt kell tennünk."

Papír zsebkendőt adtam neki az éjjeliszekrényről. Elvettem egyet, és felitattam a könnyeit.

„Én tudom, Mona, hogy feleségül foglak venni” – mondtam hirtelen. „Tudom. Tudom, hogy ez a végzetem.”

„Quinn” – mondta a szemét törülgetve –, „az nem fog bekövetkezni. Jut nekünk egy kis idő, beszélgethetünk, ellehetünk így, de sose lehetünk együtt igazán.”

„De miért?” – kérdeztem. Tudtam, hogy ha elveszítem, örökre bánni fogom. Arra gondoltam, hogy Lidérc tudta ezt. Azért ment el tiltakozás nélkül. Tudta, hogy ez túl erős, és ezért egy szót sem szólt hozzám.

De aztán eszembe jutott, mire képes most. Ha akarja, betörheti ezeket az ablakokat. Lidérc mondta, hogy szeret haragudni. Elmondhatom Monának ezt? Elmondhatom bárkinek is? Belém nyilallt a gyűlöletes, férfiatlan pánik. Monával férfias akartam lenni.

„Gyere vissza velem Blackwood Manorba!” – mondtam. – „Ott lakom. Lakhatunk a szobámban, vagy lehetsz az Ótatám hálószobájában, ha adsz az illendőségre. Ótata most halt meg. A szobája patyolattiszta. Nem a szobában halt meg. Rögtön elpakolták a holmiját. Hol a telefon? Szólok nekik, hogy készítsék elő a szobát. Add meg a méretedet, Jasmine elmegy a Wal-Martba, és beszerez neked mindent.”

„Jó ég, te olyan bolond vagy, mint közülünk akárki!” – mondta őszinte álmélkodással. – „Azt hittem, mi, Mayfairek vagyunk az egyedüliek, akik ilyeneket csinálnak.”

„Gyere már! Az én házamban senki sem avatkozik bele a dolgunkba. Queen néném adhat néhány bölcs tanácsot. A hetvenkilencedikben jár, legalábbis ő azt mondja, így elvárhatók bölcs tanácsok. És van egy új házitanítóm, Nash, de ő tökéletes úriember.”

„Szóval te se jársz iskolába” – állapította meg. – „Klassz!”

„Nem, sose jártam. Lidérccel sose jött össze az iskola.”

A tettek mezejére léptem. Mona folyamatos ámulattal figyelte, ahogy beszélek Jasmine-nel. Kis méret mindenből, fehér blúz, nadrág, pamut fehérnemű, pár kozmetikum. Azzal elpályáztunk.

Ahogy beültem a kormány mögé, eszembe jutott, hogy harminchat órája ébren vagyok. Csak nevettem a világ dolgain, és a dolgok működésén.

„Hadd vezessek én” – kérte Mona.

Boldogan átadtam a kormányt.

Úgy vezetett, akár egy profi. Elhúztunk, kivágódtunk a Francia Negyed

szűk utcáiból a műútra.

Nem tudtam levenni a szememet róla, tisztára szexi volt, ahogy vezet, hogy egy ilyen ínycsiklandó jelenség még vezetni is képes, és mikor rám nyilazott szemének zöld villámaival, elgyengültem a boldogságtól, és abban a hangulatban, abban az eszelős, részeg hangulatban megszólítottam Lidércet.

„Szeretem őt, öregfiú! Megérted, ugye?”

Hátranéztem, és ott ült. Azzal a hideg megvetéssel nézett, amelyre a kórházban szokott rá. A lélegzetem is elállt. Aztán megszólalt, sötét, monoton hangján:

„Igen, Tarquin, és én is nagyon élveztem őt.”

„Hazudsz, te szemét!” – A legszívesebben megfojtottam volna. – „Hogy mersz ilyet mondani? Éreztem volna, ha olyan közel vagy! Azt képzeled, odasompolyoghatsz mellém?”

„Pedig ott volt” – mondta Mona, míg túllépte a nyolcvanöt mérföldes sebességet. – „Éreztem.”

HUSZONÖT

– Queen néni és Jasmine nem okozott csalódást. Ha a néninek voltak is aggályai Monával kapcsolatban, a világért nem bántotta volna meg. Tárt karokkal fogadta a háznál, és olümpuszi nyugalommal vette tudomásul bejelentésemet, hogy ez itt a leendő feleségem.

Jasmine felkalauzolta Monát Ótata szobájába, ahol már várták az új ruhái, aztán átjöttünk a szobámba, ahol igazából tartózkodni óhajtottunk a látogatás ideje alatt, és hatalmasan belaktunk ugyanennél az asztalnál, ahol most veled ülök.

Nem emlékszem, mit ettünk. Arra emlékszem, hogy Monát nézni evés közben külön élmény volt. Még jobban belebolondultam azoktól a fürge mozdulatoktól, amelyekkel forgatta a kést-villát, és közben még beszélt is repeső élénkséggel.

Tudom, hogy őrülten hangzik, amit mondok, de úgy szerettem őt! Még sose éltem át ehhez fogható érzést, amely egyelőre kioltotta bennem a kínzó rettegést, sőt még a józan félelmet is a titokzatos idegentől, bár igaz, házunkban és házunk körül továbbra is voltak fegyveres testőrök, akiknek a jelenléte némileg megnyugtatott.

Queen néni természetesen szeretett volna négyszemközt beszélni velem, de én udvariasan elhárítottam. Miután elpusztítottuk az ebédet, és Jasmine leszedte az asztalt (megjegyzem, Jasmine szédületes volt könnyű sötétkék kosztümjében, ropogós fehér blúzzal), én is bezárhattam az ajtót a világ előtt.

„Most már érted, ugye?” – kérdezte Mona. – „Ez az én Pierce kuzénom, akihez valószínűleg feleségül megyek, mérhetetlenül unalmas, olyan, mint

egy vekni fehér kenyér, nincsen semmiféle okkult képessége, és máris ügyvéd a Mayfair és Mayfairnél, ahol az apja, Ryan az egyik vezető, és Ryan, az én kedves Ryanem ugyancsak egy vekni fehér kenyér, az életük egyenes vonalban döcög a konformizmus és a biztonság égisze alatt."

„Akkor mi a fenének hajtogatod, hogy feleségül mész hozzá? – kérdeztem.

„Mert szeretem" – válaszolta. – „Nem vagyok szerelmes belé, azt nem sose tudnék beleszeretni, de ismerem, és Pierce gyönyörű, ó, nem úgy mint te, még csak nem is olyan magas, de gyönyörű a maga békés módján, és nagyon nem szívesen mondok ilyet, de Pierce mellett valószínűleg azt tehetek, amit akarok. Pierce-ben nincs elég tűz, belém viszont három emberre elegendő szorult."

„De mennyire" – helyeseltem. – „Szóval ez egy biztonsági házasság."

„Mayfair-házasság" – helyesbített Mona. – „Az olyan Mayfairek, mint én, mindig Mayfairekkel házasodnak. Az most tuti, hogy Pierce hátterével és az én hátteremmel néhány gyerekünkből boszorkány lesz..."

„Már megint ez a szó, Mona. Mit értesz «boszorkány» alatt? Az egész családotok használja ezt a szót? Kev atya is?"

A legédesebb hangon nevetett.

„Ja, az egész család használja, de valószínűleg a Talamasca és Aaron Lightner miatt, aki a rend tagja volt, és valamennyien nagyon szerettük. Csak már elveszítettük. Halálra gázolták. Most Stirling a barátunk, és Stirling használja ezt a szót. Nézd, a Talamasca egy olyan szervezet, amely évszázadokig figyelte a családunkat úgy, hogy mi még csak nem is tudtunk róla. Na jó, ez nem egészen igaz. Volt néhány ősünk, aki tudott. Mindenesetre a Talamasca összeállította a Mayfair-boszorkányok úgynevezett aktáját, és miután mindnyájan elolvastuk ezt az aktát, valamivel jobban megértettük a történetünket, és igen, néha boszorkányként emlegetjük magunkat."

Túlságosan kíváncsi voltam, hogy újabb kérdést tegyek föl. Mona meghúzta a tejes kávéját, és folytatta.

(Jasmine hagyott ott nekünk egy kanna kávét egy kicsi rezsón, meg egy kancsó meleg tejet és jó sok cukrot, és ez jó volt, mert egyfolytában iszogattuk a kávét a bosszantóan gyűszűnyi porceláncsészékből.)

„Mi ugyanazt értjük boszorkány alatt, amit a Talamasca" – mondta

Mona. – „Az az ember a boszorkány, aki látja a szellemeket, és parancsol nekik. Boszorkánynak születni kell, Stirling Oliver elmélete szerint a boszorkányság gyökere az agyvelő fizikai szerkezetében keresendő, ugyanolyan tulajdonság, mint például az a képesség, amellyel valaki érzékeli a színek finom árnyalatait. Azért hangzik olyan rejtelmesen, mivel nem tanulmányozhatjuk ezeket a receptorokat, a tudomány sem különítheti el őket az agy többi részétől."

„Más szavakkal Stirling úgy véli, hogy egy napon diagnosztizálni lehet majd a boszorkányságot az olyanoknál, mint te meg én?" – kérdeztem.

„Pontosan" – felelte Mona. – „Rowan is ezt hiszi, és ezt kutatja a Mayfair Gyógyintézetnél. Van egy külön laboratóriuma, ahol gyakorlatilag azt csinál, amit akar. Nem akarom olyan színben feltüntetni, mint egy Frankensteint, de a Mayfair-hagyaték annyira hatalmas, hogy Rowannak nincsen szüksége szubvencióra, tehát senkinek sem kell számot adnia titokzatos és rejtelmes kutatásairól. Egyedül Isten ismeri Rowan terveinek összességét. Bár tudnám, mit akar!"

„De mit tehet, ha nem vagdoshat valódi agyszövetet?" – kérdeztem.

Mona elmagyarázta a szabvány teszteket, amelyek lefolytathatók. Válaszul elmondtam, hogy velem is csináltak ilyet, és nem találtak bennem rendellenességet.

„Értem" – mondta –, „de Rowan minket kutat, olyan módszerekkel, amelyek nem nevezhetők szabványosnak." – Arca váratlanul elsötétedett, és megcsóválta a fejét. – „Vannak más tesztek is, vérképelemzések, azoké a családtagoké, akiknek abnormálisak a génjei. Igen, abnormálisak, te így fogalmaznád meg. Mert nálunk ilyenek is vannak. Ezért leszek úgyszólván biztosan Pierce felesége. Neki nincsenek abnormális génjei, de nekem igen. Úgyhogy nem jelent kockázatot a házasságunk. Pierce-nek szeplőtelen a kórelőzménye. Habár néha azon gondolkozom... hogy talán egyáltalán nem kellene férjhez mennem."

„De nekem biztonságos génjeim vannak" – makacskodtam. – „Felejtsd el Pierce-t, és gyer e hozzám feleségül!"

Sokáig némán nézett rám.

„Mi az, Mona?" – kérdeztem.

„Semmi. Csak azon gondolkoztam, milyen lenne a feleségednek lenni. A kórelőzménynek itt nincsen jelentősége, fix, hogy boszorkány

gyerekeink születnének. Bár az sem lenne érdekes. Ezzel együtt mondj le az ötletről. Egyszerűen nem történhet meg. Még csak huszonegy éves vagyok."

„Huszonegy! Hát én meg tizennyolc. Koraérettek vagyunk mindketten. Majd zseni gyerekeink lesznek!"

„Ja, azt nem kétlem" – mondta Mona. – „És házitanítók oktatnák őket, mint engem, és bejárnák a világot."

„Járhatnánk Queen néném mel a világot" – javasoltam. – „Nash kíséretében. Ő majd elmesélne mindent az országokról, amelyeket meglátogatunk."

„Olyan lenne, akár egy álom" – mondta Mona a legderűsebb mosolyával. – „Jártam Európában – tavaly bebarangoltam az egészet Ryannel és Pierce-szel. Ryan az apja Pierce-nek, családunk legfőbb jogásza, bár igazság szerint egész irodánk van erre a célra. Hol is tartottam? Európánál. El bírnék menni oda akárhányszor!"

„Ó, gondold csak el, Mona! Van útleveled, és nekem is van. Kicsempészhetnénk téged! Queen néni úgyis könyörög, hogy menjek vele!"

„Queen nénéd sose engedné, hogy kicsempéssz" – mondta nevetve. – „Látom rajta, hogy kalandor szellem, de sose menne bele a leányrablásba. Mellesleg a család úgyis üldözőbe venne."

„Csakugyan?" – kérdeztem. – „De miért, Mona? Úgy beszélsz a családodról, mint egy óriási börtönről!"

„Nem, Quinn, a mi családunk inkább egy óriási kert, ám vannak falai, amelyek elválasztanak minket a világ többi részétől" – mondta mérhetetlen szomorúsággal. – „Megint sírni fogok, amit totálisan és tökéletesen gyűlölök."

„Ne, ne sírj!" – kérleltem. Odahoztam neki a papírzsebkendős dobozt, és eléje tettem. – „Totál elviselhetetlen számomra a gondolat, hogy egyetlen könnyet is ejtsél, és ha megteszed, le fogom nyelni, vagy megtörlöm a szemed ezekkel. Most pedig meséld el, miért ne engednének át Európába velünk, holott itt lenne Queen néni, mint tökéletes gardedám."

„Quinn, már mondtam, hogy én nem egy hétköznapi Mayfair vagyok. Nem egy hétköznapi boszorkány vagyok, hanem a Mayfair-hagyaték örököse. A hagyaték egy több száz évre visszanyúló rendelkezés az óriási

vagyonról, amelyet minden nemzedékben más nő örököl."

„Mekkora az a vagyon?"

„Csak milliárdokban mérhető" – felelte Mona. – „Ezért lehet fenntartani belőle a Mayfair Gyógyintézetet. Jelenleg Rowan a kedvezményezett, de mivel neki nem lehet gyereke, engem jelöltek ki örökösének."

„Értem, tehát arra a napra tartogatnak féltő gonddal, amikor neked kell átvenned az örökséget."

„Így van" – felelte. – „Ezért nem akarják, hogy vaduljak, és lefeküdjek az összes kuzénommal. Mióta hazajöttünk Európából, rendesen volt részem prédikációban. Nem tudom, mi ez velem és a szexszel. Csak szeretem. De te érted, ugye? Előkelő pozíciót kell betöltenem, ha ugyan nem hangzik túl nagyképűen. Ezért akarták, hogy járjam be Európát, legyek művelt és pallérozott, és..."

Újra elsötétült az arca, és ezúttal könnyek szöktek a szemébe.

„Meséld el, Mona!" – esdekeltem.

Megrázta a fejét.

„Valami rossz történt velem" – mondta elcsukló hangon. Felálltam, elvezettem az asztaltól. Visszahajtottam az ágyneműt, lerúgtuk a cipőnket, és bebújtunk a pehelypárnák fészkébe. Sose szerettem ékes ágyamat annyira, mint amikor Monával feküdtem a baldachin alatt. Képzeld hozzá, hogy talpig fel voltunk öltözve, akkor gomboltam csak ki derékig a blúzát, amikor csókolózni kezdtünk, hogy megfoghassam a mellét, de nem kifogásolta.

Ám aztán lelohadtunk, főleg, mert én olyan fáradt voltam. Megint szóba hoztam a témát.

„Valami baj történt?" – kérdeztem. – „El tudod mondani, hogy mi?"

Sokáig hallgatott, aztán újból sírni kezdett.

„Mona, ha bántottak, elintézem őket!" – mondtam. – „Komolyan! Lidérc képes... Mondd el, mi történt!"

„Volt egy gyerekem" – súgta rekedten.

Nem szóltam. Láttam rajta, hogy most már folytatni akarja.

„Volt egy gyerekem" – ismételte –, „és nem olyan gyerek, amelyet bárki is normálisnak nevezne, mert... mert más volt. Nagyon koraérett, és talán az lenne rá a megfelelő kifejezés, hogy mutáns. Tiszta szívből szerettem, olyan gyönyörű gyermek volt. De... de elvitték. Messzire vitték, és

egyszerűen nem tudom túltenni magamat rajta. Folyton erre kell gondolnom.”

„Úgy érted, rákényszerítettek, hogy mondj le a kisbabádról?” – szörnyülködtem. – „Egy ilyen nagy család, ennyi pénzzel?”

„Nem. Nem így volt. Nem a család tette. Maradjunk annyiban, hogy a gyermeket elvitték, és nem tudom, mi lett vele. Nem a család csinálta.”

„Az apja?” – kérdeztem.

„Nem. Mondtam, hogy valami rettenetes történt! De nem mondhatok el mindent, csak annyit, hogy bármikor hírt kaphatok arról a gyerekről” – fogalmazott óvatosan. – „Bármikor visszatérhet hozzám. Jön majd valamilyen hír, jó vagy rossz. De egyelőre nincs más, csak a csend.”

„Tudod, hol van a gyerek?” – kérdeztem. – „Mona, én megkeresem azt a gyereket! Visszahozom!”

„Quinn, te olyan erős vagy, olyan magabiztos” – mondta. – „Tényleg tök totál csodálatos veled lenni. De nem tudom, hol a gyerek. Azt hiszem, Angliában, de nem tudom. Mikor Európában jártunk, fél szemmel mindig őt kerestem. De nem jelentkezik a férfi, aki elvitte.”

„Mona, ez borzalmas!”

„Nem!” – Mona megrázta a fejét. Szempilláján megültek a könnyek. – „Az a férfi szerette, és a gyerek... a gyerek kivételes volt”. – Elcsuklott a hangja. – „Nem akartam odaadni, de kénytelen voltam. El kellett mennie azzal a szerető szívű férfival, azzal a jószívű emberrel, aki tud vigyázni rá.”

Annyira zavarba jöttem, hogy nem jutott eszembe semmiféle értelmes kérdés.

„Ha van róla valami fogalmad, hol ez az ember, elmegyek hozzá.”

Mona ismét megrázta a fejét.

„Valamikor tudtuk, hogy kell kapcsolatba lépni vele. Rowan és Michael – az unokatestvéreim, és jelenleg a gyámjaim – nagyon jól ismerték azt az embert, de mostanra megszakadt a kapcsolat.”

„Mona, hadd legyek ebben a te lovagod! Hadd keressem meg ezt az embert, hadd keressem meg a babát!”

„Quinn, a családom is megpróbálta! Kihasználták a Mayfair család minden lehetőségét, hogy felkutassák a gyermeket meg a férfit, és nem sikerült nekik! Nekem ne esküdözz, hogy megpróbálod. Még csak ne is gondolj rá! Nekem csak az kell, hogy figyelj rám. Nekem csak arra tegyél

esküt, hogy sose mondod el senki embernek, amit tőlem hallottál!”

Megcsókoltam.

„Értem” – mondtam. – „Majd lesznek még gyerekeid, tőlem.”

„Ó, de jó lenne!” – mondta. – „Olyan nagyon jó!”

Összebújtunk a takaró alatt, kigombolgattuk és – cipzáraztuk egymást a ruhából a baldachin alatt, ahol szűziesen háltam együtt Kicsi Idával és Nagy Remonával valaha. Jó alaposan felszenteltük az ágyat, és én boldog voltam.

Aztán elaludtam.

Álmomban Rebecca kopogtatott az ajtón. Olyan volt, mintha ébren lennék, de tudtam, hogy nem vagyok. Az álomban megmondtam neki, hogy el kell mennie. Megmondtam neki, hogy én már megtettem érte mindent, amit tehettem. Veszekedtünk. A lépcső tetején veszekedtünk. Rebecca nekem esett, én pedig lekényszerítettem a lépcsőn, mondtam, hogy el kell mennie Blackwood Manorból, mert ő már halott, és ebbe bele kell nyugodnia.

Leült az utolsó grádicson, és szívet tépő hangon zokogni kezdett.

«Ide nem jöhetsz többé» – mondtam. – «Vár rád a Fény. Isten vár rád. Én hiszek a Fényben.»

A nappali szoba újból megtelt gyászolókkal. Hallottam a rózsafüzér hullámverését, üdvözlégy, Mária, malaszttal teljes, aztán újból láttam, ahogy az összekulcsolt kezű Virginia Lee felül a koporsójában, lengő szoknyával, kecsesen kilép a padlóra, aztán elkapja Rebeccát, és a két kísértet, Virginia Lee és Rebecca, együtt hemperedik ki a ház első ajtaján, és hallottam, ahogy Virginia Lee felkiált:

«Már megint eljöttél, hogy feldúld a házamat? Már megint visszarángatsz a Fényből?»

«Életet *életemért!*» – visította Rebecca. – *«Halált a halálomért!»*

Néma csend volt. Álmomban a lépcsőn ültem, erőlködve próbáltam felébredni, hogy visszamehessek az ágyba, ahova tartozom, de nem sikerült.

«Életet *életemért*», mondta Rebecca. Az enyémet akarja? Nem érte be semmivel, amit tettem érte. Nem volt elég.

Valaki megütögette a vállamat. Felnéztem. Virginia Lee volt az, nagyon szépen és elevenen, pedig a temetési kék ruháját viselte.

«Menekülj erről a helyről, Tarquin!» – mondta szelíden csengő hangján. – «Menj erről a helyről! Itt gonosz van, és az a gonosz téged akar!»

Verejtékben fürödve ébredtem. Felültem, bámultam a semmibe. Lidérc a számítógép mellől, a sarokból lesett.

Mona úgy aludt mellettem, akár a tej.

Beálltam a zuhany alá. Mikor megláttam Lidérc árnyékát az üvegen kívül, gyorsan befejeztem a zuhanyozást, megtörülköztem és felöltöztem. Mögöttem állt, és a tükörből figyelt. Az arca nem volt olyan rosszindulatú mint korábban. Imádkoztam, hogy ne érezze meg a félelmemet. Itt még a párás levegőben sem tűnt olyan tömörnek, mint New Orleansban, és ezért hálás voltam.

„Te szereted Monát, ugye?" – kérdeztem.

„Mona jó, Mona erős" – mondta. – „De Mona bántani fog téged."

„Tudom" – mondtam. – „Te bántasz engem, amikor komisz vagy hozzám, amikor komisz dolgokat mondasz. Szeretnünk kell egymást."

„Te csak Monával akarsz lenni" – mondta.

„Te az én helyemben nem ezt akarnád?" – kérdeztem. Megfordultam, hogy szemben legyünk.

Még sose láttam ennyire feldúltnak az arcát. Már sajnáltam, hogy megsebeztem.

„Én te vagyok" – válaszolta.

HUSZONHAT

– A kései délután maga volt a mennyország. Noha még most is fiatal vagyok, innen nézve azt kell mondanom, csak az ártatlan gyerek képes ekkora szerelemre, csak az ismerheti meg, milyen önkívületig hevülhet a szív. Nem is álmodok róla, hogy megtörténhet velem még egyszer. Lehetetlen, hogy még egyszer átélhessem azt a tökéletes boldogságot.

Miután Mona felébredt, megfürdött, és belebújt az új fehér blúzba-nadrágba, sétáltunk egyet Blackwood Farmon. Azt hiszem, csavargásunk őrizte meg az ép eszemet, amíg kiöntöttem a lelkemet Monának. Mindent elmeséltem neki Lidércről, Lynelle-ről és az én különös életemről.

Mona jó hallgató volt. Elbűvölte a ház, és a pekánfákkal szegélyezett, hosszú allé, cseppet sem találta közönségesnek vagy túldíszítettnek. Azt mondta, szimmetriát és összhangot lát mindenben.

Igen, azt elismeri, hogy nagyobb és rámenősebb a kertvárosi háznál, de az látszik belőle, hogy Manfred Blackwood nem szerette, ha korlátozzák, ezért megkereste vidéken a tökéletes helyet.

„Quinn” – mondta –, „olyan házakban lakunk, amelyeket mások álmodtak meg, és ezt el kell fogadnunk. Tisztelnünk kell az álmot, és tudnunk kell, hogy egyszer mások öröklik tőlünk a házat. Ezek a házak önálló szereplői az életünknek. Szerepük van, amelyet el kell játszaniuk.”

A nagy oszlopokat nézte. Tetszett neki a légkör.

„Még ahol én felnőttem, az a ház is minden szegénysége ellenére egy hatalmas viktoriánus rezidencia volt a Szent Károly úton. Pukkadásig szellemekkel és emberekkel. Én nem voltam gazdag gyerek, csak afféle szakadt szegény rokon. A szüleim piások voltak. Azért éltek, hogy

vedeljenek. Most pedig saját repülőgépem van, és dollármilliárdok kijelölt örököse vagyok. Néha meg tudnék bolondulni a váltástól, és itt megint bejönnek a képbe az álmok, mert mindig arról álmodtam, hogy én leszek a Mayfair-hagyaték kedvezményezettje."

Kicsit elszomorodott, amitől megriadtam.

„Egyszer majd be kell számolnom neked a családunkról" – mondta. – „De most veled vagyok. Mesélj magadról."

Abszolút zseniálisnak tartottam. Sose foglalkoztatott különösebben, miféle nő lesz a feleségem, és most abszolút helyén valónak tűnt, hogy ugyanolyan zseniális legyen, mint amilyen gyönyörű. És Mona szépsége természetes volt. Nem használt rúzst, nem húzta ki ceruzával a szemöldökét. Tisztán és üdén lépett elő a zuhany alól. A rabja lettem.

Sötétedett. Ametiszt és izzó arany csíkozta az eget. Levittem Monát a régi temetőbe. Elmagyaráztam, hogyan táplálja a West Ruby folyó a mi nyolcvan hektárunkat az Ördögmocsárban.

Meséltem az Ördögszigetről és Remetelakról, a mauzóleum furcsa feliratáról, a különös betörőről, akinek támadása a Mayfair Gyógyintézetbe juttatott.

„Quinn, nem mehetnénk ki a szigetre?" – kérdezte. – „Nem mutatod meg nekem? A magam szemével kell látnom! Hogy lehetek örök Ophelia, ha félek utazni az iramló patakok vizén?"

„Most ne, édes, halhatatlan Opheliám" – mondtam. – „Sötétedik, és nem vagyok elég macsó, hogy sötétben bemenjek a mocsárba. De nappal kivihetlek. Láttad a biztonsági őröket? Magunkkal viszünk kettőt. Így ha az idegen odatolja a képét, elzavarhatjuk a francba."

Nagyon kíváncsi lett. Többet akart tudni a Remetelakról és körkörös felépítéséről. A kupolához vezet lépcső?

„Igen, vezet. Oda sose mentem fel. Vas csigalépcső, jóformán észre se vettem. Pedig aki felmegy oda, biztosan még jobban látja a mocsár felett Blackwood Manort."

„Muszáj látnom!" – erősködött Mona. – „Ez maga a zengzetes titok! És mit szándékozol tenni a birtokháborítóval?"

„Ki fogom dobatni!" – mondtam. – „Már azzal feldühítettem, hogy elégettem a könyveit. Ha majd visszamegyünk az embereimmel, kihajítjuk a márványasztalát és az aranyszékét. Keresse meg őket az iszapban, ahova

a hullákat vetette!”

„Miféle hullákat?” – álmélkodott Mona.

Visszakanyarodtam az időben, és elmeséltem neki azt a részt, vagyis hogy miként láttam először az idegent, aki holtakat süllyesztett el a mocsárban.

„De hát ez egy gyilkos!” – mondta Mona.

„Nem félek tőle!” – közöltem. – „És abból, ami a betörés idején történt, azt is tudom, hogy Lidérc megvédhet, és meg is fog védni!”

Hátranéztem Lidércre, aki valamivel lemaradva követett minket. Bólintottam neki. *Az én bátor bajtársam!*

Mona a sötétedő lila eget nézte. Mindenütt kabócák énekeltek. Mintha még a föld is dorombolt volna.

„Öregem, de szeretném, ha lenne időnk kimenni oda!” – mondta.

Kacagtam.

„Egyikünknek sincs annyi esze, hogy féljünk!” – mondtam. Mona elnevette magát, én is vele nevettem, és nem bírtuk abbahagyni. Végül átöleltem, magamhoz szorítottam, és még soha életemben nem voltam ilyen boldog.

Andalogtunk tovább, de én csak arra bírtam gondolni, hogy ledőlök vele a gyepre. Hadd legyen ágyunk függönye a sűrűsödő homály!

Ismét elmondtam, hogy ha másnap kimegyünk a szigetre, magunkkal visszük a fegyveres őröket. Nekem van egy harmincnyolcasom. Megkérdeztem, tud-e fegyverrel bánni. Azt felelte, igen, egy Gretna Gun nevű lőtéren tanította meg Pierce kuzénja, csak hogy Mona megvédhesse magát, ha rászorulna. Háromszázhetvenötös Magnumot használt.

„Ez a Pierce!” – mondtam. – „Nem akarok beszélni róla! A házassági terv a sors rettenetes botlása. Rómeónak érzem magamat, aki annak a kinekhíjáknak az útjában áll.”

Mona gyönyörűen kacagott.

„Ó, de jó veled lenni!” – mondta. – „Részben azért, mert nem tartozol közénk.”

„Úgy érted, hogy mert nem vagyok Mayfair?”

Könnyes szemmel bólintott. Átkaroltam. A mellemre hajtotta a fejét, és éreztem, hogy sír.

„Mona, ne, kérlek, ne! Mellettem biztonságban érezheted magadat!”

„Ó, úgy is érzem” – mondta. – „Komolyan azt érzem, de te is tudod, hogy mindenképpen megtalálnak.”

„Hát akkor elbújtatunk ezek mögött a nagy oszlopok mögött!” – indítványoztam. – „Bezárjuk a szobám ajtaját, aztán törjék be, ha tudják!”

Megállt, megtörülgette a szemét egy papír zsebkendővel. Arra kért, írjam le neki még egyszer az idegent, és miután megtettem, Mona fölvetette, hogy nem lehet az illető valamilyen kísértet vagy szellem?

Hát ez a lehető legdöbbenetesebb kérdés volt. Az én fejemben meg sem fordult ez a lehetőség!

„Rengeteg válfaja van a kísértéteteknek, Tarquin” – mondta –, „és eltérő érzékcsalódásokat okoznak.”

„Nem, nem volt kísértet” – mondtam. – „Túlságosan megzavarta a röpködő üveg ahhoz, hogy kísértet lehessen. És nem látta Lidércet.”

Lidérc még mindig mellettünk sodródott, hol fel-, hol eltűnve, és nem reagált az intésemre.

Elérkezett az a napszak, amelyben leginkább gyötört a pánik, de most nem éreztem, mert erősnek kellett lennem Mona előtt. Olyan folyamatos lelkesedést gerjesztett bennem, ami kiszorította belőlem a pánikot, minden szomorú és rossz gondolatommal együtt.

Meséltem neki a sírok között látott jelenésekről, akik nem szóltak, és olyanok voltak, mint egy összecsapzott massza, majd áttértünk a kísértetek általános ter mészetére.

Mona elmondta, hogy a Talamascától jött Stirling Oliver kiköpött brit, egyébként olyan makulátlanul tisztességes és jó ember, mint annak a rendnek a legkülönb tagjai, és fantasztikus elképzelései vannak a szellemekről és a kísértetekről.

„Nem tudom, létezik-e olyan, hogy tiszta szellem” – mondta, miközben tisztelettel kerülgettük a sírköveket. – „Hajlamos vagyok azt gondolni, hogy az összes szellem valaminek a kísértete, még ha olyan régen éltek is testben, hogy már nem emlékeznek rá.”

„Lidérc tiszta szellem” – mondtam. – „Ő senkinek sem a kísértete”. – Visszanéztem Lidércre. Ökleit a farmerje zsebébe gyűrve ácsorgott valamivel távolabb, és figyelt minket. Féltem túl sokat beszélni róla, a sebességről, amellyel tanul, és a veszélyesebb tulajdonságairól.

De azért barátságosan intettem neki, és telepatikusan közöltem vele,

hogy szeretem. Nem reagált, de az arca nem volt rosszindulatú. Hirtelen felismertem rajta a szerencsehozó Versace nyakkendőmet. Miért csinálja ezt? Miért csípi ki magát, miért hordja azt a nyakkendőt? Talán nem is jelent semmit.

Azt hiszem, Mona látta, hogy észrevettem Lidércet. Illetve egész biztosan látta, de azért beszélt tovább:

„Egy szellemnél sose lehet tudni" – mondta. – „Lehet olyasminek a szelleme, ami nem volt ember."

„Az meg hogy lehetséges, Mona?" – kérdeztem. – „Úgy érted, az állatoknak is lehet kísértete?"

„Úgy értem, hogy léteznek olyasmik a világon, amelyek külsőre emberiek, de nem emberek, és nem tudhatjuk, hány fajuk van. Élnek olyan lények a földön, amelyek minden ízükben embernek álcázzák magukat, tudatosan vezetnek félre minket. Épp ezért egy szellemnél sose tudhatod, mivel állsz szemben. Lehet jó és gyöngéd, mint Lidérc. – A doppelgängeremre pillantott, sőt még mosolygott is rá. – „Vagy lehet valami rettenetesnek a kísértete, amely titokban gyűlöli az emberi fajt, és ártani akar neki. A legfontosabb, amit tudni kell, hogy minden szellem rendelkezik valamiféle szervezettel."

„Hogy érted ezt?"

„Úgy, hogy bár a legtöbb ember számára láthatatlanok, van érzékelhető alakjuk, és egyfajta magjuk, amely egyszerre tartalmazza az agyat és a szívet."

„Honnan tudod?" – kérdeztem. – „És hogy lehetséges ez?"

„Hát először is ezt hiszi Stirling, márpedig ő egész életében a kísérteteket tanulmányozta" – felelte. – „Ezért tölt olyan sok időt velem mostanában, mert én folyamatosan látok kísérteteket. Rowan is ezt hiszi. Tudod, a kuzinom, dr. Rowan Mayfair."

„De hol van ez a mag? És hogy tud eltűnni és megjelenni a kísértet?"

„Ezt még nem tárta fel a tudomány" – felelte Mona. – „Rowan is mindig ezt mondja. Ám vannak határozott elképzeléseink. A kísérteteket alkotó atommag és részecskefelhő egyszerűen túl kicsi, hogy érzékelhessük és az őket összetartó erőtér simán áthatol azokon a molekulákon, amelyeket láthatunk. Gondolj az apró rovarokra: milyen könnyen átférnek a zsákvásznon! Gondolj a pamuton vagy selymen átcsorgó vízre! Így

közlekednek a kísértetek a falakon át. Nagyon sokat tanulhatunk még, amit jelenleg nem tudunk."

„Igen, azt már értem, hogyan jön-megy a kísértet az anyagon keresztül, de miként jelenik meg nekünk?"

„Mágnesesen magához vonzza az anyagi részecskéket, és ezekből állítja össze a káprázatot. Az illúzió lehet olyan erős, hogy térhatásúnak tetszik, és tapintásra tömör, de mindig megmarad érzékcsalódásnak, és ha a kísértet el akar tűnni, vagy el kell tűnnie, egyszerűen szétszórja a részecskéket."

Annyira megdelejezett, amit hallottam, hogy nem vitatkoztam Monával. Ő ezt nagyon komolyan vette, nekem pedig rengeteg kérdésem lett volna, de tudtam, hogy Lidérc fülel. Azt hiszem, még jobban megrémített volna a hallgatózása, ha nem éreztem volna, hogy ezzel Mona is tisztában van.

„Némely kísértet olyan erős, olyan tömörré képes tenni magát, hogy nemcsak egy-két fogékony személynek, de mindenkinek megmutatkozik" – folytatta Mona. – „Itt vannak. Csak Isten a megmondhatója, hány ilyen kísértet jár-kel közöttünk."

„Te jó Isten, micsoda elképzelés!" – mondtam.

„Gondolj bele! Valami, ami embernek látszik, de kísértet, amely vagy fel akar támadni, vagy valami mást akar! Ám az esetek többségében arra használja szerveződési adottságait, hogy egy bizonyos fogékony személynek megjelenhessék."

„De hogy lehet az, hogy te és én is látjuk Lidércet?" – kérdeztem.

„Azért kell lennie, mert azonos minőségű receptoraink vannak" – felelte. – „Ez biztos. Valószínűleg te is látnál pár olyan kísértetet, amelyek nekem jelennek meg."

„Ezért kell összeházasodnunk, Mona" – szögeztem le. – „Csak magányosak lennénk, ha mással kötnénk házasságot. Nem lenne egy megértő lelki társunk. Mindig erre a pillanatra emlékeznénk."

Mona összerezzent, majd azt mondta kissé csípősen:

„Quinn, ne beszélj már úgy a menyegzőnkről, mint eldöntött dologról! Közöltem, hogy Pierce-hez kell feleségül mennem. Utána talán lehet viszonyunk, bár komolyan megmondom, ebben nem hiszek. Pierce összeomlana. Ez lesz a legrosszabb a házasságban. Ha feleségül megyek hozzá, erotikus kalandozásaimnak agyő."

„Hát ez elég rohadt kilátás. Gyűlölöm ezt a Pierce Mayfairt! Meg fogom

ölni!”

„Ne beszélj így!” – pirított rám Mona. – „Ő a legszelídebb Mayfair a föld hátán, és nagyon fog vigyázni rám. Időnként be is látom, hogy sokkal különbet érdemelne nálam, és annyi szeplőtelen szűzies típus van ebben a családban! Talán igazat mondtál Pierce-ről, mármint hogy az ő érdekét szolgálná... Na, akkor térjünk vissza a kísértetekhez.”

„Igen!” – buzgólkodtam. – „Magyarázd el, hogy alakul ki a kísértet magja, feltéve, ha van neki ilyen. Pierce meg vegye el valamelyik szüzet! Szerintem jó gondolat.”

„Stirling azt mondja, hogy ez az atommag a lélek, amely nem volt hajlandó távozni, miután kiszakadt az anyagi testből.”

„Tehát a lélek anyagi!”

„Inkább olyasféle, mint az, amit elektromosságnak hívunk” – válaszolta Mona. – „Vagy energiának. Képzeljük el így, infinitezimális, szerves energiának. Amíg élünk, betölti minden sejtünket, de ahogy meghalunk, összezsugorodik maggá. Ennek kellene fölmenni a Fénybe, mint ezt mindnyájan tudjuk. De ahelyett, hogy a testből szabadult mag elhagyná a sztratoszférát, ahogy rendeltetett, lent marad földhöz kötötten, és gerjeszt magának egy szellemtestet, egy energiatestet az elvesztett emberi test mintájára, így lesz belőle kísértet.”

„Te mit gondolsz, elfelejtheti egy kísértet, hogy volt valaha ember?”

„Ó, száz százalékig meg vagyok győződve róla! Kell lenniük földhöz kötött szellemeknek, amelyek megvannak ezerévesek is! Végül is náluk nincsen idő. Nem éheznek. Nem szomjaznak. Csak sodródnak, amíg nem találnak embert, aki besűrítse és fókuszálja őket. Még abban sem vagyok biztos, hogy látnak-e, tanulnak-e valamit sodródás közben, de akkor jön egy ember, aki képes válaszolni nekik, mire elkezdődik a fejlődésük személyi szellemmé.”

„És te azért nevezed magadat boszorkánynak, mert látod ezeket a szellemeket?”

„Igen, és mert képes vagyok beszélni hozzájuk, de nem kényszeríthetem rájuk az akaratomat. Ezzel a hatalommal még nem kísérleteztem. Túlságosan veszedelmes. Az egész téma veszedelmes, Tarquin.” – Lehalkította a hangját, és Lidércre sandított. – „Lidérc valószínűleg tudja. Ugye, Lidérc? Valószínűleg tisztában van ezzel az egésszel.”

Hátranéztem Lidércre. Töprengő, kissé kevésbé rosszindulatú volt az arca, és ez elárult valamit.

„Mona, nekünk együtt kell lennünk mindig!” – mondtam. – „Ki más szerethetne engem úgy, ahogy te tudsz?”

Lidérc közelebb oldalgott. Kinyújtottam a karomat, hogy megállítsam.

„Most légy türelemmel hozzám, Lidérc” – mondtam. – „Ez másfajta szerelem.”

„Sose törnék a helyedre, Lidérc” – mondta Mona.

„De igazán, Mona!” – fordultam hozzá. – „Ki más szeretne engem úgy, ahogy te tudsz?”

„Miről beszélsz?” – kérdezte. – „Magas vagy, klassz vagy, a legbecsületesebb kék szemed van, amit láttam valaha. Tudod, az nem semmi, ha egy férfinak kék szeme és hollófekete haja van. Neked megvan mindkettő. Az vagy, amit imádni valónak hívnak a lányok.”

Híztam ezektől a bókoktól, hiszen nagyon bizonytalan voltam magamban. Megerősítették a reményemet, hogy minket senki sem választhat el.

„Légy a feleségem, Mona!” – sürgettem. – „Komolyan! Muszáj!”

„Kezd tetszeni az ötlet, de azért viselkedj illedelmesen” – intett. – „Folytassuk inkább a beszélgetést a szellemekről és kísértetekről. Ismerned kell a dolgokat. A földhöz kötött kísértetekről beszélgettünk, amelyek nem tudnak felmenni a Fénybe.”

„Mona, te olyan biztos vagy a Fényben?” – kérdeztem.

„Hát látod, ez itt a bökkenő” – válaszolta. – „Például ezek az emberek nem tudják, hogy meghaltak-e, és esetleg nem ismerik fel a Fényt. Előfordulhat, hogy nem bíznak benne. Kapaszkodnak a földbe, kapaszkodnak a halandókba, akiket még mindig képesek látni és hallani.”

„Így tehát itt van nekünk ez az elméleti szellem, amelynek atommagja nem megy föl a Fénybe” – mondtam. – „Itt ez a sodródó lélek...”

„Igen, és a saját szakállára belevághat egy vadonatúj kalandba, főleg ha talál magának egy olyan fogékony egyéniséget, mint te vagy én, valakit, aki látja a szellemet még akkor is, ha a szerveződési szintje alacsony. Mi pedig természetesen segítjük a fókuszálásban azzal, hogy észrevesszük, szólunk hozzá, figyelünk rá, amitől a szervezete folyamatosan fejlődik.”

„De mi van egy olyan szellemmel, mint Lidérc? Ő nem kísértet. Nem

tudja, honnan jött.”

Figyelmeztető pillantást vetett rám, ami azt üzente: «Vigyázz!»

„Ezek szerint Lidérc tiszta szellem” – mondta –, „de a szellemek szervezete valószínűleg ugyanaz: van egy atommagjuk, aztán egy laza részecskefelhőjük, a test erőtere; és a kísértetekhez hasonlóan ezt az erőteret használják, hogy az anyagi részecskéket magukhoz vonzva megjelenjenek valakinek.”

Kijöttünk a temetőből, a pallóhoz indultunk. Máris sötétnek és álnoknak látszott a mocsár, tele gyilkos lényekkel, amelyek ölni akarnak; esti dala a halálról mesélt. Megpróbáltam elengedni a fülem mellett. Monának mintha tetszett volna. Tetszett neki az este.

„Quinn, beszélned kellene Stirlinggel” – mondta. – „Sok mindent megtudhatnál. Tőle nem kell tartanod. A Talamasca évszázadok óta védelmezi a léleklátókat. Önzetlenül, tárt karokkal fogadják a hozzánk hasonlókat. Mikor Angliában jártam, meglátogattam az ottani anyaházat, sőt a római rendházban is voltam.”

„Elég vallási íze van. Mint a trappista szerzeteseknél, vagy a karmelitáknál.”

„Hát tényleg olyasfélék” – felelte Mona –, „de ez a rend nem vallási jellegű. Úgy jók, hogy vallástalanok, amit Kevin atyának időnként nehéz elfogadnia, de kezdi megszokni. Tudod, milyenek a katolikusok. Ami természetfölötti nem Istentől való, annak rögtön gonosznak kell lennie. Ráadásul a Talamasca a természetfölötti jelenségeket tanulmányozza. Ennek ellenére Kevin atya is megkedvelte Stirlinget. Mindenkit levesz a lábáról.”

„Mesélj Kevin atyáról! Neki mi a története?”

„Jó pap. Én csak tudom. Már meséltem, hogy erősen meg akartam keríteni az ágyamba, de nem sikerült. Itt született egy Raktár utcai nagy házban, utolsónak nyolc gyerek közül. A legidősebb nővére már egy másik nemzedékhez tartozik. Úgy hívjuk őket, hogy Rozsdamentes Mayfairek, mert nagyon jók, és sose keverednek bajba. Kevin atya a felszentelése után elment Északra, de most visszajött, főleg azért, mert a családnak kell egy saját pap, és mert itt tanítani tud. Kiváló teológus, ha éppen az akar lenni.”

„Mona, miért akarsz te lefeküdni ennyi emberrel?” – Tudtam, hogy naivan, gyerekesen hangzik, de meg kellett kérdeznem.

„Te miért csinálod ugyanazt, Tarquin?”

„De én nem, nem igazán! Rajtad kívül egyetlenegy nővel feküdtem le a házból.”

„Tudom” – mosolygott Mona. – „Jasmine-nal, az isteni szőke negyed-vérrel.”

„Honnan tudtad?”

„Nekünk, boszorkányoknak, van némi telepatikus képességünk” – felelte továbbra is mosolyogva. – „Felszedtem az adatot, hogy úgy mondjam. Nem úgy érezted, hogy van egy út, amelyet végig kell járnod?”

„De igen, ám hozzád képest én le vagyok maradva. Majdnem tizenkilenc éves vagyok, és eddig együtt voltam egy szellemmel, egy kísértettel és két igazi nővel, akik közül te, a szerelmem vagy az egyik.”

„A szellemet el tudom képzelni” – szólt Mona –, „de most mesélj a kísértetről!”

„Nem tehetem, most nem! Túl közel vagyunk a sírjához!” – A kicsi kőre mutattam a temetőben. – „Annyit hadd mondjak, hogy a neve Rebecca és gyönyörű, és kegyetlen, igazságtalan halált halt, és vele veszítettem el a szüzességemet. Hatalmas varázsereje van, amikor eljön... ha már itt tartunk, van egy hasonlóképpen varázslatos egyéniségű nevelőm is, aki itt jön, ni!”

Nash közeledett a házból, hogy vacsorázni hívjon. Szemrevaló és előkelő volt szigorú szabású, háromrészes zsávolyöltönyében, kigombolt gallérú, fehér ingével.

Nekem még meg kell tanulnom ezt a stílust, gondoltam. Bezzeg ő milyen hanyag vakmerőséggel tud viselkedni!

Összeismertettem őket, és közöltem, hogy Mona lesz a feleségem, amit Nash némi ámulattal, egyébként halálos komolyan fogadott.

„Gratulálok, Quinn, és neked is, kedves”. – Megfogta Mona kezét. – „Nagyon örülök.”

Ez a bársonyos hang csakugyan hegyeket mozgathatna. Arcát csak még vonzóbbá tették a redők és a ráncok. Bölcsebbnek látszott tőlük.

„Persze, ettől még megyünk Európába!” – nyugtattam meg Nasht. – „Mindenki megy! Megszöktetjük Monát!”

„Nohát, ettől kétszeresen izgalmas lesz” – mondta Nash halvány mosollyal és egy csipetnyi gyengéd iróniával. A karját nyújtotta Monának, hogy fölsegítse a lejtőn, én pedig szégyenkeztem, mert nekem nem jutott

eszembe.

A vacsora a ház másik oldalán várakozott Queen nénire és ránk, a kockaköves teraszon, ahol már megterítették a frissen felújított, fonott asztalt.

„Rebecca nádbútorai!” – magyaráztam Monának. – „Rebecca és én együtt kávéztunk egy álomban, és ezeken a fonott székeken ültünk. Majd meglátod!”

És én is látni fogom, gondoltam. Majd meglátom, olyan-e, amilyennek megálmodtam, vagy az álomképet a képzelet és a zűrzavar alakította.

Ahogy mentünk a ház előtt, felnéztem a sötétvörös égre, és újból megrohant a pánik.

De most elűztem. Most valami szívderítő következik. Alig vártam.

Gyorsan megkerestem Lidércet. Gyere velünk, legyél velünk! Mosolyogni próbáltam rá, de azt hiszem ismerte számtalan félelmemet. Ha a lelkemben nem is, az arcomban tudott olvasni.

HUSZONHÉT

– Ahogy megláttam a fehér fonott asztalokat és székeket, rögtön felismertem álmom díszletét. Olyan erővel vetette rám magát a páni félelem, hogy végigfutott a hátamon a hideg, és majdnem vacogott a fogam.

Hallottam Rebecca hangját a fülemben, és megriadtam, hogy mindjárt szédülni kezdek. Mikor leírtam ezeket a szédüléseket a Mayfair Gyógyintézet orvosainak, azt mondták, az agyi idegek kisülései okozzák.

De miként magyarázhatná meg egy agyi jelenség, hogy pontosan megálmodok egy garnitúrát, amelyet a valóságban szinte meg sem néztem? Ez a neurológiai magyarázat nem jó semmire.

„Mona, drága szerelmem” – szóltam, míg közeledtünk az asztalhoz –, „szükségem van rád.”

„Neked elsősorban Stirling Oliver társaságára lenne szükséged” – felelte, ám én láttam a szemében a szenvedélyt, láttam, hogy úgy kell visszafognia magát, láttam, hogy előrébb jutottam nála.

„Vacsora az, amire itt mindenkinek szüksége van” – mondta Queen néni, aki puszival üdvözölt, aztán Mona arcára is lehelt egy csókot. – Igazán gyönyörű vagy, drágám!”

Queen néni bézs atlasz zsákruhát öltött, amelyhez hosszú gyöngyfüzéreket és a világ legvillogóbb tűsarkúját viselte, mert a keresztpánton gyémántok sziporkáztak. Nyakára parányi gyémántok közé foglalt kámeát tűzött, amelynek művészi vésete a lantoló Apollót ábrázolta.

A ház falára erősített reflektorok puha fénye és viharlámpákba állított gyertyák gyűrűje világította meg a csipkefinom nádgarnitúrát, amelyért egy

műkereskedő kisebb vagyont fizetett volna. Ahogy nézegettem a bútorokat, feltámadt bennem az álom légköre. *Vörös hajú szuka!*, súgta a fülembe Rebecca. Álomkávét éreztem a számban. A hideg futkosott rajtam, és elhömpölygött fölöttem a rettegés hulláma. *Életet életemért! Halált a halálomért!*

Leültünk a frissen festett pávatrónusokra. Lidércnek is terítettek a balomon, ahogy szokták, holott nem is jutott eszembe, hogy kérjem.

Testem-lelkem az érzések hullámverésében hánykódott. Ha csak ránéztem a jobbomon ülő Monára, fel akartam kapni, hogy az ágyamba vigyem. De ezen mindegyre áttört a Rebeccáról szóló álom sötét boldogtalansága. *Menj föl a Fénybe!*, esdekeltem némán. Erőlködve próbáltam a valóságra összpontosítani. Mona előtt férfiként kellett viselkednem.

Jasmine, aki szédületesen elegáns volt a karcsúsított ibolyalila kosztümben és a habos fehér blúzban, feltálalta a rizses-tárkonyos csirkét. A szokott ropogós fehér kötényét viselő Nagy Ramona betöltötte a bort.

Queen néni valamilyen varázslatot űzhetett Jasmine-nal, akiben láthatólag kezdett tudatosodni új rangja. Bűvösen csillogó zománc vonta be, amit bizonyosan nem nekem köszönhetett.

„Nézzétek csak e bájos hölgyek cipőjét” – mondtam Nashnek és Monának. – „Kedvem támad megcsókolni a lábukat.”

„Edd a vacsorádat, Kisfőnök” – mondta Jasmine az orra alatt. – „Az én lábam nem fogod megcsókolni.”

Mona kacagott.

„Nincs, ami sikeresebb a szemtelenségnél” – mosolygott Nash. – „Meg kell mondanom, nagy boldogság itt lenni, ebben a mesebeli környezetben. Még sehol sem hallottam így énekelni a kabócákat, mint Louisianában”.

„És neked hogy telt a napod?” – érdeklődtem. – „Úgy érzem, elhanyagollak, miután beleszerettem Monába, de a menyasszony felfedezése nagyon lekötheti az embert. Boldog bolond lett belőlem.”

„Az a jó, ha leköt” – felelte Nash. – „Miattam meg egy cseppet se aggódj. Nekem itt minden új és elbűvölő. Délután aludtam egy nagyot, aztán kiválóan elszórakoztattam magamat Queen nénéd híres kámeagyűjteményének nézegetésével.”

„Kámeák!” – mondta Mona. – „Tehát még annál is több van, mint

amennyit a nappali vitrinjében láttunk?”

„Sok-sok százzal több!” – büszkélkedett a néni. – „Végigkísérik az életemet, márpedig képzelheted, hogy az milyen hosszú! Emelem poharamat bájos ifjú vendégünkre, Mona Mayfairre, Nash Penfieldre, aki hamarosan végigkalauzol minket Európán, és unokaöcsémre, aki a mai napon kapta meg az örökségét.”

„Mona jön velünk Európába, Queen néni!” – közöltem. – „Nincs rá mód, hogy még ma elutazzunk? Mona úgy jönne, mint a feleségem.”

Mona természetesen meghökkent, de nem nevetett ki. Felragyogott, aztán vakmerően hozzám hajolt, és megcsókolta az arcomat.

„Csakugyan feleségül vennél ma este?” – kérdezte. – „Azt hiszem, te igazán és irtóra szeretsz engem.”

„Abszolúte és mindörökké” – mondtam. – „De nem kell megvárnunk szertartást. Ma este elrepülünk, és majd Párizsban esküszünk. Queen néni mindig így csinálja: hipp-hopp, és elrepül. Persze szükség lesz az útleveledre, de majd visszamegyek veled a házhoz...”

„Drágám, nem hinném, hogy szükség lesz rá” – szólt Queen néni. – Úgy látom, éppen megérkeztek Mayfairék.”

Hatalmas, hosszú, fekete limuzin – épp olyan, mint Queen néni autója – gördült végig az allén, és a kavicsokat csikorgatva megállt a főbejárat lépcsője előtt.

Mona odafordult, aztán visszafordult, és rám nézett. Máris könnyes volt a szeme.

„Tarquin, csakugyan elutaznál velem az este?” – kérdezte.

„Igen, abszolúte!” – válaszoltam. – „Queen néni, te is azt akarod, hogy menjek Európába, hogy művelődjek! Nash, te majd kalauzolhatsz és nevelhetsz mindenkit!” – Tudtam, hogy kész vagyok meghalni Monáért. Megküzdök mindenkivel, aki abban az autóban ül!

„Nash, kedvesem, menjen oda hozzájuk, és köszöntse őket a nevemben!” – kérte Queen néni. – „Látom, a testőr is tápászkodik. Intse le. Én ebben a cipőben sose vergődnék át a pázsiton. Álljon ki a frontvonalba, jó, drágám?”

Mona gyorsan elmagyarázta, hogy Ryan Mayfair, az ügyvéd és Pierce apja, dr. Rowan Mayfair, és a férje, Michael Curry közelednek az asztalunkhoz. Természetesen felálltam, de Mona ülve maradt. A széke

mögé álltam, a vállára tettem a kezemet. Szándékosan hátat fordítottam az érkezőknek. Neveletlen voltam. Készültem a csatára.

„Ne aggódj, bátor Opheliám!” – súgtam. – „Nem halsz te meg, amíg a hős Laertes él!”

Az egészben nem is az volt a legfurcsább, hogy majd kiugrott a szívem, hanem Queen néninek az a gyanakvó, már-már ellenséges arca, amellyel az engem balról megkerülő, kis csoportot nézte. Nash hellyel kínálta őket, amit testületileg elhárítottak. Hálásan köszönik, de nagyon sietnek.

„Csak Monáért jöttünk” – mondta dr. Rowan Mayfair nagyon bársonyos és udvarias hangon. – „Fenséges háza van, Mrs. McQueen” – tette hozzá, és könnyedén bólintott.

„Remélem, egyszer még vendégül láthatom benne önöket” – mondta Queen néni, de egyáltalán nem az ő barátságos modorában, és közben úgy kémlelte a jövevényeket, amit még sose láttam tőle.

Mindenkit bemutattak mindenkinek. Ryan Mayfair úgy nézett ki, mintha a Brooks Brothers öltönyében született volna. Michael Curry idősebb, érdesebb, de hihetetlenül vonzó pasas volt a szafárikabátjában, a gyönyörű deres hajáva l, és a természetes viselkedésével. T ősgyökeres írre vallott a kék szem, a szögletes arc. Az ügyvéd kényelmetlenül feszengett, és éppenséggel dr. Rowan Mayfair sem érezte jól magát a bőrében. Rowan doktornő csillogóra csiszolt szépség volt: magas járomcsontok, rövid haj. Kétségtelenül volt benne valami félelmetes, noha nagyon visszafogottan viselkedett.

„Gyere, Mona!” – mondta. – „Azért jöttünk, hogy hazavigyünk. Ugyancsak ránk ijesztettél a délelőtti szökéseddel.”

„Hagyjatok békén!” – mondta, vagyis inkább sikoltotta Mona. Olyan fájdalmas volt a hangja, hogy alig bírtam elviselni. Gondolkozás nélkül megragadtam a vállát. A szívem veszettül vert.

Rowan doktornő arca váratlanul elsötétült, és mérhetetlen megdöbbenésemre azt mondta:

„Hozzad, Michael!”

Ryan Mayfair és Michael Curry egyszerre indult Mona felé, aki sikítva hátrált, és felborította a széket. Magamhoz szorítottam, ő sebesen megfordult az ölelésemben, és a mellembe fúrta az arcát. A legédesebb, legsebezhetőbb kicsi lény volt, akit valaha ismertem vagy szerettem. El

voltam szánva rá, hogy harcolok érte.

„De uraim!” – mondta Nash az ő egyszerre kedves és parancsoló hangján. – „Csak nem akarják erővel elhurcolni ezt az ifjú hölgyet! Mrs. McQueen, ön megőrzi semlegességét?”

„Szó sem lehet róla!” – mondta a néni. – „Jasmine, szaladj az emberekért!”

„Egy pillanat!” – szólt Michael Curry, és a békítés univerzális mozdulatával emelte föl a két kezét. Totál olyan volt, mint a legaranyosabb pofa a világon. – „Kérlek, Mona, hagyd abba a hisztit, és gyere haza, tudod, hogy muszáj. Mona, nem jó kedvemből csinálom! Senki se abból csinálja, de nem léphetsz le csak úgy. Próbáld meg a mi szemünkkel nézni.”

„Feleségül fogom venni!” – mondtam. – „És ha egy ujjal is hozzá mer érni, behúzok magának! Ó, látom, hogy sokkal erősebb nálam, viszont én fiatalabb vagyok, és gonoszabb vagyok, mint amilyennek látszom, úgyhogy ne kössön belém!”

Lidérc ugyancsak felállt. Odasúgtam, hogy ne csináljon semmit. Nem tudtam, mit csinálhatna, de megrémített, ugyanakkor felvillanyozott a lehetőség.

Clem és Allen futva igyekezett a terasz felé. A testőr is átjött az első tornácról Queen néni mellé, és a pisztoly markolatán tartotta a kezét. A néni intett az odaérkező Clemnek és Allennek, hogy álljanak meg.

„Nem viselkednek maguk egy kicsit nevetségesen?” – kérdezte. „A kislány nálunk vacsorázik, utána hazavitetem az autómmal. Még sose láttam ehhez fogható hisztériát! Meg vagyok botránkozva, dr. Mayfair!”

„Elnézést kérek, Mrs. McQueen” – mondta Mayfair doktornő ugyanazon a mély bársonyhangon és nagyon őszintén, bár valami iszonyú erő feszült a szavaiban –, „de Mona fellobbanásból cselekszik. Azt szeretném, ha hazajönne, és mint ön is látja, nem akar.”

Michael Curry úgy csóválta a fejét, mintha azt mondaná: De szomorú!, aztán végtelen gyöngédséggel megérintette Mona haját.

„Ugyan már, édes!” – mondta vigasztaló szelídséggel. – „Tudom én, mit érzel.”

„Nem tudod!” – zokogta Mona. – „Egyikőtök sem tudja!”

„Mona, szeretlek!” – mondta Michael. – „Menjünk haza, szívem! Holnap majd láthatod Quinnt. Át tudnál jönni hozzánk, Quinn? Nagyon

örülnénk neked. Mit szólnál a holnap délutánhoz? Menjünk, drágám!”

Megragadtam Mona fejét, és a fülébe súgtam:

„Menj haza, keresd meg az útleveledet, és várj rám!”

Mayfair doktornő úgy csóválta a fejét, mint aki szintén viszolyog ettől az áldatlan helyzettől. Vagy talán meghallotta, mit súgtam. Ryan, a cukormázas ügyvéd, egyfolytában szenvedő képet vágott. Szerintem halálosan szégyellte magát, de mindenbe belenyugodott. Azt meg kell adni, hogy jóképű volt a strici, amiből az következik, hogy fia, Pierce, a gyalázatos ellenség ugyancsak jóképű.

Végül Mona megfordult, de még mindig az én karjaimba bújva nézett a rokonaira.

„Gyűlöllek benneteket, amiért ezt tettétek velem!” – suttogta. – „Gyűlöllek, ahányan vagytok! Nem bízom bennetek!”

„Jóságos Isten, gyermek! Hát mit akarsz, mit tegyünk?” – kérdezte Queen néni.

Nash feldúltnak látszott. Allen, Clem és a testőr készen állt a harcra.

„Haza kell jönnie, Mrs. McQueen” – mondta Rowan doktornő türelmesen és udvariasan, égien derűs arccal. – „Quinn, átjössz holnap látogatóba Monához? Szerintem ez jó ötlet Michaeltől.”

Mona ismét felém fordult, a hátát mutatva a gonosz hármasnak, és némán mozgó ajkakkal súgta: „Útlevél!” – Majd így folytatta hangosan:

„Akkor átjössz holnap háromra, ugye?” – Ám ujjai titokban a kettes számot írták a karomra.

„Igen, háromkor ott leszek.”

„Nálunk vacsorázhatsz” – mondta Mayfair doktornő. – Mrs. McQueen, Mr. Penfield, elnézést kérek a történtekért. Őszintén sajnálom.” – Olyan egyszerű, őszinte modora volt, hogy majdnem elhittem, amit mond. Ezen azt értem, hogy nem bírtam annyira utálni, amennyire akartam. Bár valamilyen talányos módon továbbra is ijesztőnek találtam.

Mona megcsókolta az arcomat. Átöleltem, és megcsókoltam a száját.

„Szeretlek” – mondtam. – „Eljövök majd érted.”

„Vigyázz a kísértetekkel!” – suttogta. – „Nagyon vigyázz, és ne feledd, ha nem érhetsz el, vagy ezek bedobnak valamilyen trükköt, menj Stirling Oliverhez! Tölgyes Rejtek a Talamasca déli rendháza! Mindenki tudja hol van. A Tölgyes Rejtek ültetvény. A Folyó úton, Vacherie közelében!”

„Megjegyeztem” – mondtam. Mona hátralépett.

„Akkor viszontlátásra holnap” – mondta. – „Köszönöm a vacsorát Queen néni. Nagyon örültem, hogy beszélgethettem magával, Mr. Penfield.”

Hirtelen elhallgatott, nagy szemekkel nézett Queen nénire, akinek az arca maga volt a szomorúság. Aztán odament hozzá, megölelte és megcsókolta.

„Ó, drágám, édes kicsi lány!” – mondta Queen néni. – „Isten óvjon és tartson meg! Nézd csak!” – Levette a nyakáról a gyémántos foglalatú kámeát. – „Neked adom.”

„Jaj, nem, ezt nem fogadhatom el” – szabadkozott Mona.

„El kell fogadnod, hogy mindig emlékezz ránk.”

Monát ismét a sírás kerülgette. Markába szorította a kámeát, sarkon fordult és elsietett. A kényszeredett hármas követte. Bezsúfolódtak az idétlen hosszú limuzinba, amely rendőrkanyart írt le a felhajtón, majd elhúzott a műút irányába.

Jasmine felszólította palotaőrségünket, hogy menjenek vissza a konyhába. A biztonsági ember őszinte csalódottsággal ügetett vissza az első tornácra. Jasmine elvette a tányéromat, teleszedte gőzölgő csirkével és rizzsel.

Könnyekben törtem ki. Úgy sírtam, mint egy kis kölyök. Csak sírtam és sírtam. Ültem ott, és nem érdekelt, ki mit gondol. Sírtam. És ha tizennyolc vagyok? Sírtam!

Nash odajött, átkarolt. Queen néni duruzsolt, szegény drágájának nevezett.

„Még soha, semmit sem akartam ennyire!” – mondtam. – „Szeretem!”

„Ó, drága kisfiam!” – mondta Queen néni. – „Hogy mi az ördögnek kell éppen Mayfairnek lennie!”

„De hát mi a baj velük, Queen néni?” – kérdeztem. – „Az ég szerelmére, a kórházukban kezeltek! A templomukba járunk! Kevin atya is Mayfair! Nem értem!”

Nash megszorítottam a tarkómat, aztán visszaült a székébe.

„Jasmine, adj Nashnek egy tiszta tányért!” – rendelkezett Queen néni. – „Te pedig, kisfiam, légy szíves, egyél valamit! Aki hat láb három hüvelyk, annak ennie kell.”

„Még csak hat láb egy hüvelyk vagyok!” – protestáltam. – „Nash az, aki hat láb három hüvelyk. Nash, köszönöm az erkölcsi támogatást. Én ezt nem értem, Queen néni!”

„Hát, fiam” – mondta, és tartotta a poharát, hogy Jasmine töltse meg ismét fehérborral –, „magam se vagyok biztos benne, hogy értem, de a Mayfair családra mindig is gyanakodtak. Dr. Rowan Mayfair, a zseni, aki megálmodta a Mayfair Gyógyintézetet, talán a legjobban csodált tagja a klánnak. Minden csepp vérét a közösség szolgálatának szenteli. De még Rowan is talányos alak. Egyszer valamikor olyan súlyos balesetet szenvedett, hogy lemondtak az életéről, aztán úgy meggyógyult, mint akivel csoda történt.”

„Ezért csak nem hibáztathatod” – szóltam közbe.

„Nem?” – kérdezte Queen néni. – „Én mondom neked, hogy nem egy szent közbenjárása hozta vissza a halálból. És ez így igaz.”

„Mire akarsz kilyukadni?”

„Mint láttad, nagyon tartózkodó és magabiztos” – mondta a néni. – „És talán jó ember is, talán nagyon jó ember. De a család többi tagja már más tészta.”

„Hogy érted ezt? Ez az ügyvéd olyan volt, mint egy vekni fehér kenyér!” (Ezt persze Monától loptam, na és?)

„Köztiszteletben álló személy” – ismerte el Queen néni –, „habár praxisának túlnyomó része a családra korlátozódik. Más dolgokról beszélek. Bizonyára azt sem felejtetted el, hogy ez a jogász kezeli a pénzünket. Ám évekig pletykálták, hogy a család női ágán örökletes az elmebaj. Megjegyzem, férfiágon is. Nem egy Mayfairt butítottak le gyógyszerekkel, nem egy végezte gumifalú szobában. Hagyták lepusztulni a saját házukat az Első utcában, habár azóta Mr. Michael Curry gyönyörűen restaurálta, legalábbis ezt hallottam. Aztán itt van maga Michael, aki majdnem belefúlt egyszer az úszómedencébe.”

„De mit jelenthet ez?”

„Nem tudom, drágám, csak azt próbálom kifejezni, hogy ezt a családot titkok övezik. Olyan család, amelynek saját ügyvédi irodája és saját papja van. Eléggé emlékeztetnek a Mediciekre, nem gondolod? Azt pedig tudod, hogy a Mediciek ellen fölkelt Firenze népe, és kihajigálta a műkincseiket a palotájuk ablakain?”

Kipukkadt belőlem a nevetés.

„Hogy New Orleans népe fölkelne a Mayfairek ellen? Még mindig nem mondtál el mindent.”

„Nem is tudok mindent” – felelte a néni. – „Kísértetjárás van náluk, sőt egyes vélemények szerint elátkozott az egész család.”

„Találkoztál Monával” – ellenkeztem. – „Láttad, hogy ragyogó eszű és szeretni való. Mellesleg nekünk is vannak kísérteteink.”

„Valami baj van itt” – mondta Queen néni, aztán elakadt.

Láttam, ahogy mozog a szeme. Megkereste azt a pontot, ahol Lidérc ült, és mereven bámulta őt.

„Túl sok régi mendemonda szól a Mayfair-asszonyok különös hatalmáról” – folytatta a néni, mesélés közben finom mozdulatokkal csipegetve a csirkehúst. – „Tudtak szellemet idézni, olvastak a gondolatokban, beleláttak a jövőbe. De ennél is nyomasztóbb az örökletes elmezavar kérdése.”

„Mona is látja Lidércet” – mondtam. A doppelgängeremre pillantottam, majd a nénire. – „Van ilyen hatalma. Hol a csudába találhatnék még egy gyönyörű, okos lányt, aki képes látni és szeretni Lidércet?”

Megint a szellememre néztem. Fagyosan méregette Queen nénit. Ő pedig azt a pontot bámulta, ahol Lidérc ült. Bizonyosan látott valamit.

„Tudod, hogy aki feleségül jön hozzám, Lidérchez is feleségül jön” – mondtam. Megfogtam Lidérc jobbját, megszorítottam. Nem reagált. – „Ne légy szomorú, Lidérc!”

Queen néni megcsóválta a fejét.

„Jasmine, drágám, kérek még bort. Azt hiszem, kezdek becsípni. Clem okvetlenül legyen őrségben, hogy eltámogathasson a szobámba!”

„Majd én eltámogatlak” – ígértem. – „Én nem ijedek meg ezektől a nyaktörő cipőktől. Nemsokára megnősülök!”

„Quinn” – mondta a néni –, „láttad, hogy hurcolták haza Monát? Már bocsásd meg az őszinteségemet, de nekem úgy tűnik, nagyon félnek minden lehetséges kapcsolattól, amely oda vezethet, hogy Mona teherbe esik.”

Nash megkérdezte, távozzon-e. Queen néni határozott nemmel válaszolt, én pedig rábólintottam.

„Nash, ha együtt megyünk Európába, úgyis tudnod kell, kik vagyunk” –

mondtam.

Nash visszaült, és csendesen forgatta a kezében a szódás poharát.

„Tapintatlan vagyok-e, Quinn, ha feltételezem, hogy közel kerültetek egymáshoz?” – kérdezte Queen néni.

Csak hápogtam. Nem mondhattam el nekik mindent, amit Monától hallottam – a történetet a különös, mutáns gyermekről, akit elvittek messzire. Nem sérthettem meg a bizalmát.

„Lehet, hogy bolondok vagyunk” – mondtam. – „Mindketten. Mona látja Lidércet, ezt képzeld el! És mindketten látjuk a kísérteteket. Mona egészen tudományos szempontból fejtette ki a kérdést. Azt érezhettem, hogy nem vagyok torzszülött. Azt érezhettem, hogy egy vérből valók vagyunk, ő meg én. És ezt a lányt, akit annyira szeretek, ezt a drága lányt elrabolták tőlem!”

„Angyalom, ez csak egy estére szól!” – mondta Queen néni türelmesen. – „Nem meghívtak holnap délutánra?”

„És te nem ellenzed, hogy odamenjek?” – kérdeztem. Nekiestem a rizses csirkének. Kopogott a szemem az éhségtől. Nem tudom, miféle természeti csapás vehetné el az étvágyamat. – „Meg voltam győződve az ellenkezőjéről!”

„Hát, lehet, hogy most csodálkozni fogsz, de azt hiszem, nagyon jó okod lenne elfogadni ezt a meghívást” – mondta Queen néni. – „A családtagokat nem számítva, roppant kevés ember láthatta belülről a titokzatos Mayfair-házat. Ki kellene használnod az alkalmat. Továbbá van egy olyan sejtelmem, hogy mire viszontlátod Monát, ez a szenvedély valamivel kevésbé tüzes hévvel lobog. Persze tévedhetek, hiszen az a kislány elragadó, mindazonáltal ebben bizakodom.”

Irtózatosan szenvedtem, de azért úgy faltam, mint egy kapás.

„Figyelj” – mondtam –, „ha holnap ki tudom hozni onnan, útlevelestül, elindulhatunk Európába azonnal?”

„Tarquin, nem lesz lányszöktetés!” – tiltakozott enyhe megbotránkozással Queen néni. – „Jasmine, kérek még bort. Jasmine, te nem vagy önmagad! Mikor kellett ennyit noszogatnom téged?”

„Elnézést, Queen kisasszony” – mondta Jasmine – ”de ezek a Mayfairek rám hozták a frászt. Hogy miket meséltek a házukról, az valami rettenetes! Nem tudom, hogy egy ennyi idős gyerek, mint Quinn...”

„Féket a nyelvedre, gyönyörűm!” – vágtam közbe. – „Nekem is tölthetsz a borból. Holnap megyek!”

„Volt egy házi kísértetük!” – mondta Jasmine harciasan. – „Elijesztett minden mesterembert, aki valami munkát próbált végezni a házon. Emlékszel Etienne unokatestvéremre. Gipszelő volt, kihívták a házhoz, és a kísértet kirántotta alóla a létrát!”

„Eh, zöldség!” – mondtam. – „Etienne kártyából is szokott jósolni!”

„Azt én is tudok, Kisfőnök!” – lőtt vissza Jasmine. – „Vetek én neked kártyát, ha akarod, kiolvasom belőle a jövődet.”

Elvette a tányéromat, és másodszor is megpúpozta. A csirke most volt csak igazán finom, mert összeérett a sűrű mártással.

„Drágám, Jasmine igazat beszél” – szólt Queen néni. – „Szellemek kísértik azt a családot, mint már említettem”. – Egy pillanatra elnémult. – „Mielőtt dr. Rowan hazatért Kaliforniából, senki ember nem merészkedett a ház közelébe. Most viszont nagy családi összejöveteleket tartanak. Hatalmas klán ez, tudod. Ezért félek tőlük. Egy klán mindenfélére képes.”

„Minél többször mondod, annál jobban szeretem Monát” – feleltem. – „Ne feledd, én már New Yorkban beszereztem az útlevelemet, amikor Lynelle-lel meglátogattunk téged, úgyhogy menetkész vagyok. De mit értesz szellemjárás alatt?”

„Évekig kísértett náluk egy ijesztő szellem, úgy, ahogy Jasmine mesélte. Sokkal csúnyább dolgokat művelt a létrák felborogatásánál. Mostanra eltűnt a hírhedett kísértet. De mutánsokról is pletykálnak.”

Hallgattam, de nem jött be, mert a néni is elhallgatott.

„Hova tűnt az ijesztő szellem?” – kérdeztem.

„Senki sem tud semmit azon kívül, hogy valami véres rémség történt. Dr. Rowan Mayfair kis híján belehalt, mint mondtam. De valamilyen módon átvészelték. Mona a családnak egy hatványozottan beltenyésztésű ágából származik. Azért is szemelték ki örökösnőnek. El tudod ezt képzelni? Beltenyészet, mint érdem! Ha van valamilyen genetikai rendellenességük, azt vélhetőleg Mona is örökölte.”

„Nem érdekel!” – mondtam. – „Akkor is imádom!”

„Mona nem az Első és a Gesztenyefa utca sarkán nevelkedett, hanem a Szent Károly úton, nem messze Ruthie házától. Az ősei egy vidéki ültetvényről jöttek el egy gyilkosság miatt. Szóval Mona semmilyen

szempontból sem volt gazdag kislány."

„Mona ezt mind elmondta nekem. Tehát nem volt gazdag. Keressek valaki gazdagot? Mellesleg..."

„Rossz helyen keresgélsz. A kislány jelenleg a Mayfair-vagyon örököse."

„Ezt is tőle tudom."

„Nem érted, Quinn? Monának minden lépését figyelik. A Mayfair-hagyaték milliárdokra rúg. Akkora, mint egy kisebb állam aranytartaléka. Itt ez a széthullott családból származó kislány, aki egyik pillanatról a másikra előlépett egy piramidális vagyon vároményosává. Magyarázza már meg, Nash! Mona leginkább olyan, mint az angol trón örököse."

„Így van" – mondta Nash enyhén pedagógusi felhangon. – „A tizenhatodik században felségárulásnak számított a fiatal Erzsébet hercegnőnek vagy Tudor Máriának udvarolni, mert mindketten a trón vároményosai voltak. Mihelyt Erzsébetet megkoronázták, rögtön kivégeztek minden férfit, aki valaha enyelgett a királylánnyal."

„Arra akarsz kilyukadni, hogy Mayfairék megölhetnek?" – kérdeztem.

„Nem, nem erre" – tiltakozott Queen néni. – „Azt próbálom megértetni veled, hogy egy pillanatra sem lazítanak a pányván. Magad láthattad. Képesek lettek volna nyakon ragadni Monát, hogy annál fogva vonszolják a limuzinhoz."

„Nem kellett volna hagynunk, hogy elvigyék" – mondtam. – „Borzasztó előérzetem van."

Lidércre pillantottam. Komor, zárkózott arccal figyelte azokat, akik velem átellenben ültek.

„Ha találkozol vele holnap..." – Queen néni elnémult mondat közben.

„«Holnap és holnap és holnap»„ – mormoltam. – „Mennyi időt kell kibírnom, amíg láthatom? Most akarok odamenni a házhoz, és fel akarok kúszni a vadszőlőn az ablakához!"

„Nem, drágám, még csak ne is fontolgass ilyen dolgot! Ó, sose kellett volna betennünk a lábunkat a Mayfair Gyógyintézetbe, de honnan tudhattam volna, hogy a kis örökösnő is ott lesz a Grand Luminière-ben?"

Jasmine megpúpozta a tányéromat rizses csirkével. Nekifeküdtem az evésnek.

„Most már senkiben sem bízom Monán kívül" – mondtam. – „Tudod, hogy szeretlek, de belé szerelmes vagyok, és tudom, egyértelműen tudom,

hogy soha, senkit sem fogok úgy szeretni többé, mint őt. Ezt tudom!”

„Quinn, drágám, akkor ideje feltálalnom a feketelevest.”

„Elviselek mindent!” – jelentettem ki két falat között.

„Már férjet is találtak Monának” – mondta szelíden Queen néni. – „Pierce-et, az unokatestvérét.”

„Ezt is hallottam tőle”. – Amivel csak egy kicsit ferdítettem el az igazságot. Intettem Jasmine-nak, hogy kérek még bort.

„Azt is mondta, hogy első unokatestvérek?”

Ez még nekem is sok volt, de nem válaszoltam.

„Ó, drágám” – sóhajtott Queen néni. – „A legszívesebben máris indulnék Európába, de nem vihetjük magunkkal Mona Mayfairt.”

„Hát pedig én kijelenthetem, hogy semmiféle gépre nem szállok fel nélküle.”

HUSZONNYOLC

– Olyan sok órából áll az éjszaka, hogy egyértelmű kínszenvedés lesz kivárni a reggelt, legalábbis így gondoltam. Queen néni, Nash és én este tíz óra tájban búcsút vettünk egymástól, mely időpontig Mayfairékról folytattunk felületes és idegtépő csevejt, és én megígértem, hogy fontolóra veszem az európai utazást akkor is, ha Monát nem engedné el a családja, továbbá megígértem, hogy amennyiben maradok, elfogadom Nasht házitanítómnak.

Ez volt a könnyebbik része. Nagyon rokonszenves volt Nash, és hittem a bizonykodásának, hogy ő akkor is tökéletesen boldog lesz, ha Blackwood Manorban maradunk.

Szobámban ébren találtam Nagy Remonát. A kandalló melletti ablak nyitva állt, és hűvös szellő járt a szobában. Ez kissé meglepett, mert az ilyen meleg éjszakákon a légkondicionálást szoktuk bekapcsolni. Még jobban meglepődtem, hogy amint becsuktam az ajtót, Nagy Ramona kikászálódott az ágyból, odajött hozzám, és azt súgta:

„Lidérc! Ő nyitotta ki az ablakot! Ez az igazság, isten látja a lelkemet! Kétszer is becsuktam, de kétszer kinyitotta. Ott van lent! Nézd csak meg a számítógéped képernyőjét! Nézd csak meg, mit írt!”

„Láttad, hogy mozognak a billentyűk?” – kérdeztem.

«GYERE LE», ez állt a monitoron.

„A billentyűk! Fiam, láttam, hogy nyílik-csukódik az ablak, figyelsz rám? Figyeled, mi történik Lidérccel? Egyre erősebb, Quinn!”

Az ablakhoz mentem, lenéztem a keleti pázsitra. Láttam Lidércet a ház oldalára szerelt reflektorok izzásában. Hosszú flanel hálóing volt rajta, mint

rajtam szokott ebben az órában, noha még le sem vetettem a nadrágomat és a pólómat.

„Quinn, menjél gyónni!” – intett Nagy Ramona. – „Mondd el a papnak, mit műveltél ezzel a kísértettel! Nem látod, hogy az ördögtől való? Most már tudom, hogy ő törte be az üveget.”

Nem fárasztottam magamat vitatkozással. Kimentem a házból, le a temetőig, ahol Lidérc mezítlábasan őgyelgett, mint egy bujdosó lélek.

„Európába mész Monával, elhagysz engem” – mondta. A szája szinte nem is mozgott, de láttam, hogy a haja felborzolódik a szellőtől.

„Nem hagylak el. Gyere velem!” – mondtam. – „Miért nem jöhetsz? Nem értem!”

Nem válaszolt.

„Aggódom miattad” – mondtam halkan. – „Nyugtalanítanak az érzelmeid. Közelebb kerültél hozzám, amióta megtámadtad a titokzatos idegent. Sokat tanultál.”

Most sem reagált.

Igyekeztem nem mutatni, hogy félek. Emlékeztettem magamat, hogy akármennyit fejlődött Lidérc, és akármennyire orrolhat rám, a gondolataimban még nem képes olvasni.

Idegességemben félig-meddig figyeltem csak rá. Túlságosan szerelmes voltam Monába, hogy Lidérccel foglalkozzak. Ez pedig komiszság volt, ennyi év után. Tudta vajon Lidérc?

„Gyere, menjünk innen a világosból!” – hívtam.

Átmentem a csűr mellett a telek nyugati oldalába, ahol a nádbútor és a terasz fürdött a villanyfényben. Lidérc követett, és mikor ránéztem, mikor átöleltem a bal karommal, láttam, hogy megint az én ruhámat másolja. Micsoda együgyű viselkedés!

„Megpróbálsz magaddal vinni?” – kérdezte. – „Amikor Európába mész. Fogod majd a kezem?”

„Igen” – mondtam. – „Azt teszem. Mellettem leszel a gépen. Szorosan fogom a kezedet egész idő alatt!” – Tiszta szívből mondtam, de megfakult szerelemmel, mert szívemben most már az én égi Opheliám uralkodott, kinek Hamletje, Laertese, sőt talán Poloniusa is voltam. Ám nem feledkezhettem meg az én Lidércemről sem, és nem félelem, hanem a hűség ösztökélt.

De más dolgokra is kellett gondolnom. Például az elhanyagolt Remetelakra, amelyet vissza akartam ragadni a vadontól. Már mondtam Allennek, aki a mesteremberek művezetője volt a Csűrlakók között, hogy be akarom vezettetni a villanyt, és egyéb terveim is voltak vele.

Persze itt problémát jelentett a titokzatos idegen, valósabb problémát, mint a Csűrlakók gondolták. De azért elképzeltem, milyen ragyogóvá varázsolhatnám a házat, milyen mesés lenne kivinni Monát a szigetre, és milyen izgalmas, hogy Mona látni akarja a szigetet, nem fél tőle!

Javában tervezgettem-színezgettem, álmodtam a holnapi viszontlátásról, találgattam, megszökhetünk-e Európába, miközben igaz és hűséges próbáltam lenni Lidérchez, amikor ő váratlanul megszorította a kezemet, és azt mondta telepatikus hangján:

Vigyázz. Jön. Azt gondolja, nem ismerem meg, és rosszat akar.

A következő pillanatban eltűnt, vagy legalábbis a látóteremből tűnt el, és ugyanakkor kialudtak a reflektorok, mintha valaki lekapcsolta volna őket. Viszonylagos sötétségbe kerültem.

Egy kar átkapta hátulról a nyakamat, egy kéz hátracsavarta a bal karomat. Hasztalanul kapálóztam. A jobb kezem nem volt elég, hogy szabaduljak.

„Ha segítségért kiabálsz, megöllek!” – mondta halkan az idegen. – „Ha rám uszítod a familiárisodat, megöllek! Akkor búcsút vehetsz az álmaidtól!”

„Egyszer már megküzdöttem veled!” – acsarkodtam. – „Megküzdök másodszor is!”

„Nem figyelsz rám” – mondta fojtottan, minden fenyegetés nélkül. – „Ha a familiárisod ismét megtámad, azonnal meghalsz”.

„Akkor mi tart vissza?” – kérdeztem vadul. – „Miért nem töröd ki a nyakamat?”

„Hát te csakugyan gondolkodó elméknek való áldozat vagy” – súgta a fülembe.

„Senkinek sem vagyok az áldozata!” – vágtam rá.

„Persze, hogy nem, mert azt fogod tenni, amit akarok.”

„Vagyis?” – kérdeztem. Eszembe jutott valami régen hallott tanács, oldalra próbáltam fordítani a fejemet, hogy ne nyomja teljes erejéből a gégémet, de annyit értem el, hogy még erősebb lett a szorítása a nyakamon és a karomon. Nagyon fájt.

„Ne kapálózz, hanem figyelj!” – folytatta ugyanazon a higgadt, már-már

simogató hangon. – „Különben itt hagylak, mint egy halott galambot, hogy Queen nénéd megtalálhasson reggel. Tudod, hogy hajnal előtt kijön sétálni, ugye?” – kérdezte nyugodtan, majdnem suttogva. – „Az öregek rossz alvók. Nincsen szükségük az egész éjszakára. Nénéd kijön Jasmine-nal, aki még félkótya az alvástól, de azért megteszik azt a kis egészségügyi sétát a csillagok alatt.”

„Te pedig figyeled!” – mondtam iszonyodva. – „Mit akarsz tőlünk?”

„Porba leszel sújtva nagylelkűségemtől, de hát egy örökkévalóság óta nagylelkűségemről és értelmemről vagyok híres.”

„Tegyél próbára!” – mondtam. Alig bírtam tagoltan beszélni a dühtől.

„Helyes! Sokat gondolkoztam rólad és erről a szigetről, amelyet mindketten magunknak követelünk, és arra a következtetésre jutottam, hogy meg akarom osztani veled a Remetelakot. Vagyis megengedem, hogy nappal használd, én pedig éjszaka fogom használni, régi szokásom szerint.”

„Éjszaka? Te csak éjszaka jársz oda?”

„Hát persze. Mit képzelsz, miért találtál gyertyát, és hamut a kályhában? Nappal nem veszem hasznát, de nem akarom, hogy mások betolakodjanak. Senkinek a nyomát nem akarom látni, kivéve a tiédet. Könyveket, papírokat, ilyesmit. Most pedig rátérek az egyezség legfontosabb pontjára. Meg kell szépítened a Remetelakot. Előkelőbbé kell tenned. Eddig érted?”

Kicsit lazított a szorításán. Már tudtam lélegezni anélkül, hogy fájjon. De továbbra is ugyanolyan keményen lefogott. A bal karom sajgott, és megbénultam a dühtől.

„A megszépítés rendkívül fontos” – fejtegette. – „Magadnak kell intézned, és akkor mindkettőnknek felhőtlen öröme lesz benne. Sose tudhatod, hogy nem vagyok-e ott én is. Ó, és megosztozhatunk olvasmányainkon, jobban megismerhetjük egymást. Ki tudja, akár még barátok is lehetünk.”

„Miféle megszépítésre gondolsz?” – kérdeztem. Nyilvánvaló, hogy ez itt egy eszelős.

„Először is egy alapos takarításra!” – mondta. – „A szarkofág aranyát tisztítsák meg, és fényezzék ki.”

„Tehát arany” – állapítottam meg.

„Az bizony” – felelte. – „De te mondhatod a munkásaidnak, hogy réz, ha úgy jobban teszik. Különben mondj nekik a szigetről akármit. Lényeg,

hogy ne merjenek a közelébe jönni.”

„De kinek szánták a sírt?”

„Ezzel nem szükséges foglalkoznod, és ne is nyisd ki még egyszer!” – Olyan puha volt a hangja, mint a lélegzet. – „Térjünk vissza a Remetelakhoz. Be kell vezettetned az elektromos hálózatot. Továbbá üvegeztesd be az ablakokat. Olyan üveget akarok, ami nyitható és csukható. A mintája annyiban érdekel, hogy lehessen látni és érezni mögötte az éjszakát. Tartsa kívül az esőt. Burkoltasd le a padlót a földszinten és az emeleten. Igen kitűnő lenne olyan márványlapokkal, amilyeneket a ti előszobátokhoz használtak, bár én jobban szeretnék tiszta fehéret, sötét fúgázással.”

„Jóságos Isten!” – mondtam. – „Te csakugyan olvastál az agyamban! Ki vagy te?”

„Olvastam-e? Van hozzá adottságom. Vásárolj még csinos lámpásokat, valamint márványasztalokat, ugyanolyan fajtát, mint ami már van. Továbbá antik stílusú aranyszékeket és pamlagokat. Tudod te azt. Megbízom az ízlésedben – szép dolgok közé születtél, a szépség szeretetére neveltek –, légy rajta, hogy ne találjak hibát.”

„Most játszol velem, ugye?” – kérdeztem. Kiütött rajtam a hideg verejték.

„Nem egészen” – mondta. – „Nekem is kell a szebb környezet. Utána pedig a zavartalanság. Mindezt tőled várom el.”

„És komolyan beszélsz.”

„Hát persze hogy komolyan” – szólt a fojtott, mély hang. – „Mi mást javasolhatnék még? Nos, mit szólnál egy különb kályhához? Az idegenek nem is sejtik, milyen kemény hideg tud lenni Louisianában a téli éjszakákon.”

„Honnan kémkedtél utánam? Miféle kilátóból?”

„Ne vedd olyan biztosra, hogy nekem kémkednem kell. Agyafúrt vagyok. Vissza akartad venni a házat. Ismerem a stílust, amelyben élsz. Nem érted, hogy össze akarok barátkozni veled? Kellemes, hogy így átfoghatlak. Békét ajánlok, ha megteszed mindezeket. Ha pénzre van szükséged hozzá, készséggel állok rendelkezésedre.”

„Te pedig azt vállalod, hogy nappal békén hagyod a helyet?”

„Igen” – mondta –, „és nem öllek meg. Ez a lényeg, hogy hagylak élni.”

„Ki vagy te?” – kérdeztem ismét. – „Mi vagy te? Holttestek voltak azok,

amelyeket a szemem láttára löktél a mocsárba? Azok voltak, ugye? És a láncok az emeleten? Sose érdekelt, mi történt azokkal a láncokkal?”

Vergődtem, mire keményebben fogott.

Mély hangon, lustán nevetett. Hallottam már ezt a nevetést, de nem tudtam hova tenni. Vagy igen? Csak a mocsárban, azon az éjszakán, amelyen megláttam a holdvilágnál? Túlságosan rabul ejtett az ereje és a félelmem, hogy tisztán gondolkozhassak.

„Ha akarod, elviheted a láncokat” – mondta. – „Egyébként is takaríttass ki! Csináltass egy új lépcsőt a földszintről az emeletre. Bronzból legyen. És figyelmeztesd a munkásaidat, hogy ne beszéljenek arról a helyről! Figyelmeztesd őket, hogy riasszanak el másokat! Ha idegeneket fogadnak fel, olyanokat válasszanak, akik minél messzebbről valók.”

„Szóval mint Manfred idejében” – állapítottam meg.

„Ahogy te szoktad mondani a turistáknak, mikor végigkalauzolod őket a házon és a birtokon” – felelte a hang. – „Most pedig adnék egy tanácsot.”

„Miféle tanácsot?”

„Te látod a szellemeket, és belehabarodtál egy Rebecca nevű szellembe.”

„Honnan tudod?”

„Érd be annyival, hogy tudom, és óva intlek tőle. Általad akar bosszút állni azokon, akik bántották, és az életedet megfelelőnek tartja erre a célra. Blackwood vagy, és neki ez elég. Megdelejezi a boldogságod. Erőre kap, ugyanakkor szenved tőle.”

„Te láttad Rebeccát?”

„Felvidításodra közlöm, hogy beférkőztem azokba az álmaidba, amelyekbe Rebecca ellátogat, és ezeken az álmokon át megismerhettem filléres álmait.”

„Megkínozták a Remetelakban” – szúrtam közbe. – „Azokkal a láncokkal kínozták meg.”

„Te tőlem véded Rebeccát? Mi közöm nekem hozzá? Javasolom, szereld le a láncokat, és helyezd őket a maradványait tartalmazó láda mellé, amelyet elástál a temetőben.”

„Éjjel-nappal kémkedsz utánam!” – szűrtem a fogaim között.

„Bár megtehetném” – válaszolta. – „Most elengedlek. Megfordulhatsz és megnézhetsz magadnak óhajod szerint. Ha betartod a megállapodásunkat, sose bántlak se téged, se a családodat, se édes rőt hajú

szerelmedet, se a boszorkány pereputtyot.”

Elengedett. Megpördültem. Hátralépett.

Olyan volt, ahogy emlékeztem rá. Hat láb magas. Hollófekete, dús haj, amelyet hátrafésült domború, magas homlokából, nagy, fekete szem, sötét szemöldök, amely határozottá tette az arckifejezését, mosolygó, nagy száj, erélyes áll, szóval roppant hatásos jelenség. Szeme szó szerint villámlott a félhomályban. Elegáns, fekete öltönyt viselt. Egy pillanatra láttam tetőtől talpig, aztán sarkon fordult, hosszú fekete lófarka lobogott – és ugyanúgy eltűnt, mintha szertefoszlott volna, akárcsak az alakmásom.

Lidérc abban a szempillantásban megjelent mellettem, és azt mondta:

„Gonosz, Quinn, gonosz! Nem tűnik el. Sebességet használ.”

„Fogd meg a kezemet, Lidérc!” – mondtam. Reszkettem egész testemben. – „Tudtam, hogy a közelben vagy. Hallottad a fenyegetőzését?”

„Ha közétek állok, Quinn, összezúzott volna téged. Számított rám. Nem félt.”

Megfordultam. Még mindig annyira reszkettem, hogy alig bírtam egyenesen állni. Láttam Queen néni ablakának fényeit. A televízió villódzott kísértetiesen.

Átöleltem Lidércet, és azt mondtam neki, hogy Queen nénihez kell mennünk. Önkívületben voltam az izgalomtól.

Berontottam a konyhába, keresztülvágtam a hallon, megdöngettem a néni ajtaját. Szokása szerint a sezlonján hevert, pezsgővel és némi pezsgős szörbettel fejezve be a vacsoránál elkezdett maratoni ivást. Jasmine aludt, mint a bunda. A tévében Marlene Dietrich ment, mint *Vörös Cárnő*.

„Figyelj!” – mondtam, a sezlonhoz húzva egy széket. – „Tisztában vagyok vele, hogy rohamosan csökken nálad a normális reputációm.” – Előhúztam pamut zsebkendőmet, felitattam arcomról a verejtéket.

„Úgy van” – felelte a néni. – „Viszont tetemes reputációt élvezel, mint az unokaöcsém.”

„Az idegen ismét megtámadott. A ház előtt. Fojtogatott.”

„Jóságos ég, Jasmine...”

„Nem, várj, ne hívj senkit! Elment, de távozása előtt közölte velem az akaratát. Listába szedte az óhajait, amelyeknek mindegyike a Remetelak átalakítására vonatkozik, és azt javasolta, hogy a felújítás után osztozzunk meg a házon: ő használja éjszaka, én használom nappal. És ha nem egyezek

bele, megöl.”

A néni annyira elhűlt, hogy nem szólt. Kis kék szeme rebbenés nélkül szögeződött rám.

„És épp ez benne a furcsa, Queen néni! Nem az, hogy beosont a birtokunkra, hogy kioltotta a reflektorokat a ház nyugati oldalán, hogy elkapta a nyakamat – ez többé-kevésbé normális dolog. Hanem amit a Remetelakkal akar!”

„Mire célzol?”

„A felújításra! Pontosan azt akarja, amit én! Kiolvasta az agyamból! Olvasott a gondolataimban! A villany, az új márványpadlók, a beüvegezett ablakok, bent az új bronzlépcső! Nem kért semmi olyat, amire nem gondoltam volna. Sőt már szóltam is az embereknek, hogy jegyezzék meg, merre mentünk, mert be akarom köttetni az elektromosságot. Olvasott a gondolataimban, én mondom neked! Játszott velem! Az a kreatúra nem ember! Valamiféle szellem vagy kísértet, mint Lidérc! Csak ez más faj, Queen néni, és most el kell mennem Monához, mert Mona tudni fogja, és Stirling Oliver is tudni fogja!”

„Állj, Quinn, hallgass el!” – parancsolta a néni. – „Hiszen őrjöngsz! Félrebeszélsz! Jasmine, ébreszt ő!”

„Őt ne keverd bele, mert csak az idegeimre menne!” – mondtam.

De Jasmine már ébren volt. Némán és rosszallóan ült az ágyban.

„Összeállítom a felújítási tervezetet, aztán pihenek egy kicsit, mielőtt indulok Monához” – közöltem.

„Drágám, éjfél van! Beszélned kell velem, mielőtt Monához indulsz” – mondta Queen néni.

„Ígérd meg nekem, hogy kiutalsz pénzt a Remetelakra. Semmi ahhoz képest, amit elköltünk Blackwood Manorra! Ó, alig várom, hogy lássam a felújított Remetelakot! Bár tulajdonképpen nekem is van rá pénzem. El is felejtettem, hogy én is megengedhetem magamnak. Ez döbbenetes!”

„És ezt a fényesen felújított házat meg akarod osztani egy olyan emberrel, aki holttestekkel eteti az aligátorokat?” – kérdezte a néni.

„Talán tévedtem. Talán valami más történt. Annyit tudok, hogy nem fog ártani felújíttatnom a Remetelakot, és most már az idegen sem áll az utamba, nem érted? Egy órája még hatalmas akadálya volt minden álmomnak a Remetelakról. Betolakodó volt. Most már ő is része a tervnek.

Nem kért semmi olyat, amit ne akartam volna! Queen néni, ő figyel minket! Tudja, hogy hajnalban körülsétálod a házat. Magaddal kell vinned a testőröket! Agyafúrt!”

A néni arca riasztó volt. Azt hiszem, nemcsak a gyöngyöket, de az elzsongító szeszt is sikerült kilopnom a pezsgős poharából. Színjózanul és csüggedten meredt rám. Aztán lassan evett egy kanál szörbetet, mintha az lenne az egyetlen, ami életben tarthatja.

„Ó, drága fiam” – mondta. – „Jasmine, figyelsz?”

„Hogy lehetne nem figyelni erre?” – kérdezte Jasmine. – „Egyszer majd, ha öreg és ősz leszek, Quinn képe is kint lesz a falon, én pedig csoszogok a turisták előtt, és elmondom, hogy tűnt el Quinn a mocsárban, ahonnan sohasem jött vissza.”

„Hagyd abba, Jasmine!” – parancsoltam. – „Queen néni, most fölmegyek. Bejövök elbúcsúzni, mielőtt Monához indulok. Úgyis csak holnap délután megyek, tudom, hogy ilyen állapotban nem vezethetek. Egyébként is dolgom van.”

Lidérc és én együtt rohantunk fel az emeletre.

Bekapcsoltam a számítógépet, bár Nagy Ramona már aludt. Szerencsére nem ébredt fel a kopácsolásra.

Lidérc mellém ült a székére. Arca kifejezéstelen volt, és nem próbálta megérinteni a billentyűzetet. A monitoron figyelte, ahogy dolgozom.

Nem szóltam hozzá. Tudta, hogy szeretem, de azt is tudta, hogy engedek az egyre táruló nagyvilág édesgetésének.

Igen, féltem az idegentől, de most éppen az ördöngössége izgatott! Kezdtem megbolondulni.

Összeállítottam a Remetelak felújításának aprólékos tervét. Úgy gondoltam, hogy Allen és a Csűrlakók képesek elvégezni mindent, csak szükség esetén vonnak be külső vállalkozókat. Erre az eshetőségre készítettem részletesebb leírásokat.

A falakhoz pompeji vörös festéket írtam elő, az ajtóhoz és az ablakokhoz sötétzöldet. Fekete fúgázással, a legfinomabb erezett fehér márványból készüljenek a belső padlók és a külső lépcső, amely az ajtót köti össze egy széles fehér márványterasszal. Ez a terasz a pallónál ér véget – jut eszembe, tisztességes mólót is kell építeni. Rendeltem bentre egy új bronzlépcsőt, amely fölmegy a földszintről a kupoláig. Költséges és

fényűző menedék lesz, ha elkészül, de jobban illik stílusban a különös aranysírhoz.

A berendezést majd ugyanabból a katalógusból rendelem, amelyből Blackwood Manor bútorait szoktuk. Természetesen átmegyek New Orleansba, Hurwitz Mintzhez is, és megnézem elegáns választékukat. Rengeteg állólámpát és márványlapos asztalt akartam, úgy, ahogy megálmodtam, és ahogy különös, agyafúrt társam parancsolta.

Mikor ezt végiggondoltam, mikor azon kaptam magamat, hogy társamnak nevezem, szünetet tartottam, fontolóra vettem a dolgot. Eszembe jutott a holdfényes perc, és nagyon jól tudtam, mit láttam. Nem lehetett helye félreértésnek. Visszajött korábbi támadásának és levelének emléke. Nemrég tehetetlen rongyként lógtam a karjaiban. Megmondta, hogy megöl, ha nem követem az utasításait. Hittem neki egyáltalán?

Hát persze hogy gyűlöltem! És féltem tőle! De nem eléggé.

Sokkal óvatosabbnak kellett volna lennem. Ki kellett volna hátrálnom a partnerségből. Gyűlölnöm kellett volna. De igaz volt, amit Queen néninek mondtam. Én akartam ezeket a felújításokat. Fel akartam támasztani a Remetelakot, és tervem útjából most hárult el az egyik áthághatatlan akadály. Nem kellett már megharcolnom a Remetelakért a titokzatos idegennel. Most már társak voltunk, cselekedhettem. Csak nem voltam félig, meddig szerelmes a szörnyetegbe? Nem ez volt a rejtett igazság?

Még azt sem felejtettem el, hogy azt tanácsolta, tartsam távol a bérmunkásokat a szigettől, amelyre boruljon a titkok fátyola. Ezt is beleírtam a tervbe.

A végére hagytam azt, aminek elsőnek kell elkészülnie: a mauzóleum megtisztítását és fényezését. Hozzáírtam, hogy soha többé nem szabad kinyitni a kegyelet e helyét.

Ezzel el is készült a felújítás tervezete.

Kinyomtattam a szükséges példányszámban. Aztán rajzoltam egy fényűző gránit fürdőszobát, amelyet a kerek Remetelak hátuljához kell toldani, de ne legyen szélesebb egyetlen ablaknál. A rajzot négy példányban lemásoltam a faxgépemen, és csatoltam a tervezethez. Ekkor megszólalt Lidérc:

„Gonosz, Quinn! QuinnLidérc meg fog halni minden irányban.”

Megfordultam, ránéztem. Az arca olyan hideg és kemény volt,

amilyennek sokszor láttam az utóbbi napokban. Nyoma sem volt rajta a régi szeretetnek, melegségnek, játékosságnak.

„Hogyhogy QuinnLidérc meghal?” – kérdeztem. – „Azt nem engedjük, öreg haver. Nem ám. Szavamat adom rá. Érted a szavaimat? A szívemből jönnek.”

„Mind téged akarnak” – felelte monoton hangján. – „Mona téged akar. Rebecca téged akar. Queen néni téged akar. Nash téged akar. Az idegen téged akar. Bármely irány, és QuinnLidérc meghal.”

„Sose szakadunk el egymástól” – feleltem magabiztosan. – „Talán csak nem tudják, milyen erős a mi kötésünk, de mi tudjuk!”

Ugyanolyan fagyos maradt az arca, aztán nagyon lassan szertefoszlott. Az a határozott benyomásom támadt, hogy saját akaratából tűnt el, nem azért, mert kénytelen volt, és velem is tudatni akarta, hogy magától vonul vissza. Éreztem is a fullánkját.

„Igaz, amit mondtam neked!” – erősködtem. – „Csak te ölhetsz meg minket, csak te választhatsz el minket azzal, hogy elhagysz.”

Fogalmam sem volt, közel van-e, távol van-e, hallja-e vagy sem. Különben is túlságosan fel voltam ajzva, hogy érdekeljen.

Lerohantam, átadtam tervem egyik példányát Queen néninek, aki egész jó szívvel fogadta, aztán kimentem, megkerestem Allen leveles ládáját a csűrön, és neki is bedobtam egyet. Allen, mint mondtam, a szerelők művezetője volt. Ő majd rajta lesz, hogy elkészüljön a munka. Udvariasságból bedobtam egy példányt Clemnek, mert elvben ő volt a főnök, aztán visszaindultam a házba.

Részeg lelkesedéssel vágtam keresztül a hátsó teraszon. Ha visszanézek arra a pillanatra, ha a csillagfényre és a meleg levegőre, a konyhaajtón kiáradó, barátságos világosságra, a tömény izgalomra gondolok, mindig eszembe jut, mennyire pezsgett bennem az élet, milyen szerelmes voltam Monába, és milyen bolond lázba hozott a titokzatos idegen. Legyőzhetetlennek hittem magamat, holott az arcomba kiáltottak a bizonyítékok, hogy nem vagyok az.

Lidérc különös szavai leperegtek rólam. Még meg is gyanúsítottam, hogy a legalantasabb irigység diktálta őket. Mostani viselkedése alapján az is kétséges volt, hogy szeret-e egyáltalán. Igen, távolodtam tőle. Igen, LidércQuinn meg fog halni. Meg kell történnie, mert így parancsolja a

férfikor.

És a férfikor csatamezején Mona volt az én hercegnőm, és a titokzatos idegen a sötét lovag, aki mellettem vagy velem szemben vágtatott a harci játékban, amelynek szabályait most tanulgattam.

Meg fogjuk ismerni egymást, a sötét lovag és én. Beszélgetni fogunk a Remetelakban. Meg fogom fejteni a sötét vizeknek adott tetemek káprázatát. Rá fogok jönni, hogy álom volt. Ami ilyen rossz, annak álomnak kell lennie. Vegyük például Rebeccát. Rebecca is az álmokban jött.

Mit tehetnék még a szegény Rebeccáért? Persze nem adhatok neki életért életet, halálért halált.

Felmentem az emeletre. Az ablak csukva volt. A légkondicionáló zümmögött. Lidércnek semmi nyoma. Az ablakhoz mentem, lenéztem a nyugati pázsitra. A távolban fehéren derengett a holdfényben a temető. Elmondtam egy imát Rebeccáért, hogy a lelke az égben legyen az Istennél.

Kelletlenül ledőltem aludni Nagy Ramona mellé. Amikor a hajnali sötétségben felébredtem, rám szakadtak a férfikor nehéz feladatai.

HUSZONKILENC

– Első férfias feladatom az volt, hogy elmenjek a Remetelakba, de nem voltam olyan bolond, hogy azt képzeljem, egyedül is elhozhatom a rozsdás láncokat, így magammal vittem Allent. A Csűrlakók mindig hat óra tájban érkeztek, hogy háromkor hazamehessenek. Mikor megmondtam Allennek, olyan fényes kedve kerekedett, hogy valósággal bepattant mellém a bödönhajóba.

Allennek ma is olyan a természete, hogy mindenben okot lát az örömre. Nagydarab, húsos ember, aki gondosan elválasztja fehér haját, ezüstkeretes pápaszemet visel, és örökké mosolyog. Karácsonyi fogadásainkon óriási sikerrel alakítja a Mikulást.

Na szóval, hét óra se volt még, mire a Remetelakhoz értünk. Munkához láttunk, hamarosan leszereltük a rozsdás láncokat, és levonszoltuk őket a lépcsőn.

Annyira megbűvölt a Remetelak, hogy alig bírtam elszakadni tőle, de tudtam, hogy sok dolgom lesz aznap. Tettem egy rövid sétát, elképzeltem, hol, mit, hogyan fogok felújítani, aztán visszaültünk a csónakba.

Mikor kiszálltunk a pallón, és megmondtam Allennek, hogy eltemetjük a láncokat Rebecca sírjába, madarat lehetett volna fogatni vele.

Felástam a ládát, jól kiszélesítettem az üreget. Rácsavartam a láncokat a ládára. Utána Allen segített betemetni a gödröt. Visszahelyeztük a sírkövet, és mikor imádkoztam, Allen velem imádkozott.

Nem érzékeltem a villódzást, amely Rebeccát jelentette. Nem szédültem. Álltam a csöndes reggelben a sírkő mellett, sajnáltam minden kísértetet, amelyeket az évek során láttam, és azon tűnődtem, nem arra

vagyok-e ítélve én is, hogy bolyongó lélek legyek a halálom után?

Ez még sose jutott eszembe. De most végiggondoltam, elmondtam egy újabb hosszú, néma imát Rebeccáért, majd azt súgtam:

«Menj föl a Fénybe!»

Ezzel teljesítettem első férfias feladatomat.

Jött a második. Allen természetesen tudta, hol lakik Terry Sue. Odahajtottunk a Mercedesszel. Megmondtam Allennek, hogy egyedül megyek be de mielőtt betettem volna a lábamat a lakókocsiba, felmérhettem, hogy ügyvédünk, Grady, egyáltalán nem túlzott az itteni rémes állapotokat illetőleg.

Valóban itt rozsdásodtak az ócska autók, amelyekről beszélt, az egyik egy ódon limuzin, a másik egy furgon, mindkettő gumik nélkül. Két mocskos képű, pelenkás kisgyerek totyogott az udvaron.

Kopogtattam, beléptem. A lakókocsi túlsó végében dús idomú asszony ült az ágyban, akinek olyan arca volt, mint egy nagy porcelánbabának, és csecsemőt szoptatott. Tíz év körüli, mezítlábas kislány kevergetett a rezsón álló fazékban valamit, ami színre és szagra kukoricadara lehetett. Szép arcú, hosszú fekete hajú gyermek volt, de riadtnak, megfélemlítettnek tűnt, a karján véraláfutások sötétlettek.

A nyomasztóan szűk lakókocsiban mindent átitatott a pállott nyirkosság. És a szag! Volt abban vizelet, hányás, penész. Talán rothadt gyümölcs is, de bélsár bizonyosan.

„Elnézést, hogy így megrohanom” – mondtam az asszonynak. Óriásnak éreztem magamat az alacsony plafon alatt. – „Gratulálok az új kisbabához.”

„Pénzt hozott?” – kérdezte. Olyan bájos arca volt, mint egy reneszánsz madonnának, de a hangjából csorgott a kérges szívtelenség, bár lehet, hogy csak gyakorlatiasság volt. – „Le vagyok égve, és Charlie már megint lelépett. Felszakadtak a varrataim, és lázas is vagyok!”

„Ja, hoztam egy csomót!” – A zsebembe nyúltam, elővettem a konyhai aprópénzes dobozból kigyűjtött ezer dollárt, amitől az asszony kellőképpen álmélkodott. Elvette a bal kezével a pénzt, és bedugta a takaró alá.

A baba tüneményes volt. Még sose láttam ilyen parányi, zsenge lényecskét! Ráncos pici keze maga volt a csoda. Fejét máris benőtte a sötét szösz. Mélységesen meghatódtam tőle.

„Brittany, siess már azzal a grízzel! – mondta az asszony. – „Aztán

tereld be a kölyköket, mert el kell menned a városba, a fűszereshez.” – Felnézett rám. – „Kér egy kis reggelit? Ez a gyerek csinálja a legjobb reggelit a világon. Brittany, tedd fel a szalonnát! Hozd már be a kölyköket!”

„Majd én beviszem a városba” – ajánlottam fel. – „Hol van Tommy?”

„Kint az erdőben” – felelte gúnyosan. – „Szokása szerint. Olvassa a képes könyvét. Én megmondtam neki, hogy sittre vágják, ha nem viszi vissza a könyvet a boltba. El fogják vinni, mert lopta a könyvet. És tudják, hogy ő tette. Az az asszony a boltban ugyanolyan gyagyás, mint Tommy. Úgyis elviszik. Bár annak az asszonynak is a dutyiban lenne a helye!”

„Van Tommynak más könyve is?” – kérdeztem. „Kinek van itt pénze könyvre?” – kérdezte ingerülten az asszony. – „Nézzen már körül! Látja azt a törött ablakot? Nézze csak! De jól nézze meg! Látja azt a kislányt? Nem beszél. Brittany, adjál Bethanynek egy kis grízt! Mi van a kávéval? Üljön csak le az asztalhoz. Csak lökje le róla a cuccot. Ez a gyerek főzi a legjobb kávét a világon. Én mondom magának, minden nap hálát adok Istennek, hogy Brittanyt adta nekem, ráadásul őt adta elsőnek. Brittany, harmadszor mondom, hogy hozd már be Matthew-t és Jonast! Ez a baba meg bepisilt. Siess már! Nincs nekem pénzem könyvekre. A mosógépem két hónapja gajra ment. Ótata sose adott pénzt könyvekre.”

„Na jó, mindjárt jövök!” – mondtam. Kimentem az erdőbe. Nem volt sűrű, csak az a sovány, ritkás fenyves, ami ott nő mifelénk, ahol nem marad meg az erős tölgyfa. A kisfiú egy fatörzsön ült, és olvasott.

Fekete haja úgy göndörödött, mint az enyém, az alakja sovány volt, de arányos. Szúrós kék szemmel nézett rám. A könyv, amely a művészetről szólt, Van Gogh *Csillagos éj*-énél volt kinyitva.

A fiú koszos pólót és farmert viselt. Hatalmas szederjes folt volt az arcán, és egy másik a karján, a bal kézfejét megégette.

„Charlie vert meg?” – kérdeztem.

Nem válaszolt.

„Ő nyomta hozzá a kezedet a melegítőhöz?” – kérdeztem.

Nem válaszolt. Lapozott egyet, egy Gauguin-képre.

„Most majd minden más lesz” – mondtam. – „A rokonod vagyok, Ótata unokája, te pedig Ótata fia. Tudtad ezt?”

Erre sem szólt. Konokul bámulta a könyvét, és megint lapozott. Seurat.

Megmondtam a nevemet. Elmondtam, hogy ezen túl minden jobb lesz. Már el akartam jönni, amikor búcsúszavaim („Egy napon majd eljutsz Amszterdamba, ahol eredetiben láthatod Van Goghot”) megoldották a nyelvét.

„Én beérem New Yorkkal is, ha láthatom a Metben az impresszionistákat és az expresszionistákat.”

Olyan határozottan beszélt, és olyan szabatosan fogalmazott, hogy leesett az állam.

„Hiszen te valóságos géniusz vagy!” – állapítottam meg.

„Nem vagyok” – mondta. – „Csak sokat olvasok. Amit eddig akartam, elolvastam a helyi könyvtárban, most pedig a Milliós Könyvesboltnál dolgozom Mapleville-ben, ahol iskolába járok. Azok a kedvenceim, amik a művészetről szólnak. Ótata hozott párszor művészeti könyveket.”

Hát ez megdöbbentő felfedezés volt. Ótata és a művészeti könyvek! Hol szerzett Ótata művészeti könyveket? Mit tudott Ótata a művészeti könyvekről? Mégis megtette ezért a zabigyerekéért, akit egyébként itt hagyott tengődni ebben a mocsokban.

Hála Istennek, még mindig volt némi pénzem, valami ötven dollár.

„Nesze” – mondtam. – „Ez csodákat művel a tárgyalóasztalnál. Csak ne lopj többé.”

„Sose loptam!” – tiltakozott. – „Anyám talál ki ilyeneket! Ha őt hallgatod, még elhiszed Charlie-ról, hogy ő nyomta hozzá a kezemet a melegítőhöz!”

„Értem. A lényeg, hogy ebből vásárolhatsz magadnak néhány könyvet.

„Neked ki a kedvenc festőd?” – kérdezte.

„Azt nehéz megmondani” – feleltem.

„De ha egyetlen festményt kellene megmentened a harmadik világháborútól” – erősködött. – „Melyik lenne az?”

„Reneszánsznak kell lennie. Madonnának kell lennie” – válaszoltam –, „de nem tudom, melyiknek. Alighanem Botticelliének. Bár talán inkább Fra Filippo Lippiének. És akkor ott vannak még a többiek. Szóval eldönthetetlen.” – A gyönyörű asszonyra gondoltam, aki bent szoptatja a csecsemőt. Majdnem megmondtam neki, hogy olyan mint egy madonna, aztán mégse tettem.

A fiú bólintott.

„Én Dürert menteném meg” – mondta. – „Salvator Mundi. Ismered. A Krisztus, a középen elválasztott hajával.”

„Jó döntés” – ismertem el. – „Talán sokkal jobb mint az enyém.”

Tétováztam. Sokkal messzebbre jutottunk ebben a beszélgetésben, mint amit érkezésemkor lehetségesnek tartottam. – „Figyelj rám! Szeretnél jó iskolába járni, egy olyan internátusba, hogy igazi oktatásban részesülhess, és elszabadulj innen?”

„Nem hagyhatom itt Brittanyt” – felelte. – „Nem lenne tisztességes.”

„És a többiek?”

„Nem tudom.” – Akkorát sóhajtott, mint egy felnőtt, akire hatalmas súly nehezedik. – „Anyámnak nem igazán kellünk. Nem volt ilyen rossz, amíg Brittany és én még kicsik voltunk. De amióta meglettek a többiek, sokat ver minket. Nekem kell megvédenem tőle Brittanyt, és nem mindig sikerül. Azt egyáltalán nem engedem, hogy a kicsiket verje. Egyszerűen kiveszem a kezéből a nadrágszíjat.”

Fel voltam háborodva, de nem tudtam, mi lehetne a megoldás. Bár egész életemben azt hallottam, hogy komoly bajok vannak a szociális segélyezéssel és a gyámüggyel, fogalmam sem volt, mit tegyek.

„Értem” – válaszoltam. – „Nem hagyhatod itt őket.”

„Így van. Én most különb iskolába járok, mint Brittany, de ő is jól tanul, azt lefogadhatod. Mindig megcsinálja a házi feladatot, és okos.”

„Jól van, figyelj rám!” – mondtam. – „Nem fogok megfeledkezni rólatok. Hozok még pénzt. Ha jelentősen tudok javítani anyád helyzetén, akkor majd nem fogja ütni-verni a gyerekeket.”

„Hogy akarod csinálni?”

„Ezen még hadd gondolkozzam, de higgyél nekem. Visszajövök. Isten áldjon, Tommy bácsi!”

Ettől végre elmosolyodott, és amikor intettem neki, visszaintett. Aztán felpattant a fatörzsről, és utánam iramodott. Persze megálltam hogy utolérhessen.

„Hiszel te Atlantisz elveszett királyságában?” – kérdezte.

„Hiszek abban, hogy elveszett, de nem tudom, hiszek-e abban, hogy létezett” – válaszoltam.

Tommy hahotázott.

„Neked mi a véleményed? Hiszel benne?”

Bólintott.

„Azt remélem, hogy egyszer én találom meg a romjait” – mondta. – „Expedíciót akarok vezetni a felkutatására. Tudod, egy olyan víz alatti expedíciót.”

„Csodálatos lenne” – ismertem el. – „Erről még beszélgetünk, amint lesz rá időm. Most dolgom van.”

„Csakugyan? Azt hittem, te olyan gazdag vagy, hogy nem kell dolgoznod, még iskolába sem kell járnod. Mindenki azt mondja.”

„Úgy értettem, Tommy, hogy foglalkoznom kell a problémáimmal, azokkal a dolgokkal, amelyeket érzésem szerint el kell végeznem. Hamarosan találkozunk. Megígérem. Megölelhetlek?” – Lehajoltam és átnyaláboltam, mielőtt döntenie kellett volna. Szeretetreméltó, kicsi, valóságos ember volt. Imádtam.

Allen a fejét csóválta, mikor visszaültem az autóba.

„Remélem, azt nem akarod, hogy mi pucoljuk ki ezt a helyet” – mondta. – „Hátul kiöntött az emésztőgödör.”

„Hát az bűzlött úgy! Nem tudtam.”

Amint utolértem Queen nénit a kocsitelefonon, ismertettem vele a helyzetet, és megkérdeztem, utasíthatom-e Grady Breent, hogy vásároljon egy tisztességes házat Terry Sue-nak és a gyerekeinek a mi nevünkre, úgyhogy mi fizessünk mindenféle biztosítást. Továbbá az asszonynak szüksége lenne bútorokra, kiegészítőkre, új konyhai felszerelésre meg a többi.

„El nem tudnád képzelni ezt a nyomort” – magyaráztam. – „Az az asszony üti-veri a gyerekeit. Nem tudtam kitalálni más ellenlépést, mint a lakás és az életkörülmények javítását. Legalábbis ebben reménykedem. Tommy pedig ragyogó eszű!” – Leadtam a lényeges részleteket.

Queen néni természetesen maga akart telefonálni Gradynek, de azt mondtam, ezt nekem kell elvégeznem. Ez férfinak való feladat, és fontos.

Fél perc alatt megkaptam telefonon Gradyt. Megbeszéltük, hogy Terry Sue-nak egy mérsékelt árfekvésű új lakópark lenne a megfelelő Ruby River peremén – Grady az Őszi Lombot tartotta ideálisnak –, új bútorokkal, új fazekakkal és lábasokkal, takarítónővel és pesztrával a gyerekek mellé.

Grady vállalta Terry Sue mellett a pénzügyi tanácsadó és gondnok szerepét. Mi fizetjük az adót, a biztosítást, a közüzemi számlákat, a

kábeltelevíziót, a háztartási alkalmazottakat. Terry Sue-nak természetesen szüksége van saját jövedelemre. Megegyeztünk, hogy körülbelül akkora járadékot kap, mint egy titkárnő Grady irodájában. Úgy gondoltuk, ez jelentősen javítana a természetén.

„Bombabiztos módszer” – véltem. – „Maga fizeti a pesztrát és a takarítónőt, Terry Sue-nak pedig nem marad indoka, hogy verje a gyerekeit. Valószínűleg restellne is az alkalmazottak előtt.”

Brittany átkerül abba az iskolába, ahova most Tommy jár, Mapleville egyetlen katolikus oktatási intézményébe, amelynek a színvonala felér egy magániskoláéval, és megnézetjük orvossal a kis Bethanyt, aki nem beszél.

Ami a titokzatos Charlie-t illeti, aki lelécelt Terry Sue-tól, Grady szerint „hosszú távon nem is akkora kapcabetyár”, csak hát Terry Sue újszülöttjének nem ő az apja, és kissé megsértődött, hogy a tisztázhatatlan személyazonosságú igazi apa nem vállalja a felelősséget.

Azt tanácsoltam Gradynek, végeztessék el a DNS-vizsgálatot annak megállapításra, nem Ótatáé-e a kicsi. Úgy éreztem, így helyes. Erősen gyanítottam, hogy ez az igazság, és a baba az Édes halálát követő érzelmi összeomlásban foganhatott.

„Nézze, Grady, ez a helyzet sose lesz tökéletes, de azzal, amit teszünk, legalább bizonyos mértékben orvosolhatjuk. Azt nem akadályozhatjuk meg, hogy ebben az új házban is egymásnak adják a kilincset a férfiak. De legalább hozzásegítjük Terryt a függetlenséghez. Nem kell elviselnie olyanokat is, akiket nem akar. Tőlünk rendszeresen megkapja a pénzt; hogy mit kezd vele, az az ő dolga. Ha koplaltatja a gyerekeit, akkor a bejárónőnek adunk pénzt a bevásárlásra. A pesztra majd főz és tálal. Addig javítgatunk, amíg nem marad törés.”

Az volt a titkos álmom, hogy Tommy egyszer majd beköltözik Blackwood Manorba, de ezt nem árultam el Gradynek. Arról álmodtam, hogy Tommy egyszer majd velem, Monával, Queen nénivel és Nash Penfielddel járja a világot. Arról álmodtam, hogy zseniális tudós, vagy ki tudja, akár még zseniális festő is lehet belőle. Talán megtalálja Atlantisz elvesztett királyságát. Lényegében arról álmodtam, hogy Tommyból egyszer még hivatalos Blackwood lesz.

Azt se mondtam meg Gradynek, hogy akármennyire nem akarom, mélységesen el kell ítélnem Ótatát, amiért ekkora pácban hagyta Tommyt,

a tulajdon fiát, és ilyen szívtelen volt Terry Sue-hoz. Bár talán több mindenről volt itt szó, mint amit a fiatal fejemmel megérthettem.

Mindezekkel végezve majdnem otthon voltunk már a Mercedesszel amikor észbe kaptam, hogy ígéretem szerint nekem kellett volna elvinnem a kicsi Brittanyt a vegyesboltba. Szóltam Allennek, hogy forduljon vissza, fuvarozza el a kislányt az üzletbe, és töltsék fel a lakókocsit.

Allen erre persze megeresztett néhány szellemességet, de általában jó képet vágott a dologhoz. Azt mondta, visszamegy a furgonnal, viszi Brittanyt mindenüvé, ahova a gyerek menni akar, és bevásárol levestől mogyoróig mindent.

Így hát teljesítettem a férfikor második feladatát is. Jöhetett a harmadik.

Hazamentem, lezuhanyoztam, felvettem a legjobb Armani öltönyömet halványlila inggel, szerencsehozó Versace nyakkendővel, majd szenvedélytől égő szívvel és láztól habzó aggyal rohantam imádott Mona Mayfairemhez, csupán a Szent Károly úton tartva szünetet, hogy hatalmas bokrétát köttessek neki margarétából és a tavasz minden virágából. Nagyon üde, kedves és gyönyörű volt az a bokréta, alig vártam, hogy szerelmesen átnyújthassam neki. Édes csókjairól álmodtam, mialatt a virágárusnő papírba burkolta a csokrot, és számoltam, hány perc van még két óráig, míg hajtottam az Első és a Gesztenyefa sarkán álló Mayfair-ház felé.

HARMINC

– Ha volt valaki szerelmesebb mint én azon a napon, álljon ide elém, és mondja a szemembe. Szálltam a boldogságtól. Félsaroknyira parkoltam le, nehogy kilessen egy gonosz, gáncsoskodó Mayfair, azután, kezemben a bokrétával (visszahajtottam és harmonikává gyűrtem a virágkereskedés papírját, hogy akkora legyen, mint egy mandzsetta), elindultam a kapujukhoz a kerítés mentén a virágzó hatalmas selyemmirtusz alatt.

Illatos virágtengerben úszott az egész Kertváros, és olyan kihaltak voltak az utcák, hogy nem kellett elviselnem semmiféle közönséges halandót, aki történetesen nem szerelmes.

Mikor megjelent mellettem Lidérc, határozottan közöltem vele, hogy ezt a küldetést egyedül kell végrehajtanom, tehát hagyjon békén, ha azt akarja, hogy még egyszer az életben civilizáltan szóljak hozzá.

„Már kifejtettem, hogy szeretlek, de most ne zavarj, amíg Monával leszek!” – mondtam haragosan.

Elcsodálkoztam, mert szerető csókokat lehelt arcomra, azt súgta: „Au revoir”, majd engedelmesen eltűnt. Csak jóakaratból és nagylelkűségből kevert utóízét hagyta maga után, amely ugyanolyan érzékelhető volt, mint a szellő.

Természetesen arra számítottam, hogy Mona hátizsákosan, bőrönddel, kezében útlevelével fog várni.

Ám a kovácsoltvas kapunál egy magas, elegáns ember köszöntött, aki, noha kifejező arcán a legmélyebb együttérzés honolt, tüstént porba tiporta lányszöktető reményeimet.

Választékos, mondhatni piperkőc jelenség volt idő előtt hófehérre

őszült, göndör hajával, fürkészően villogó szemével. A ruhájától pedig egyszerűen elállt a lélegzetem. Régies szabású volt, mintha egy tizenkilencedik századi színdarabból lépett volna elő, bár nem egészen tudtam, hogy annak a századnak melyik részében hordtak ilyet.

„Gyere be, Tarquin!" – invitált franciás kiejtéssel. Elfordított egy rézgombot az ajtón, amelyhez Mona kulcsot használt. – „Már vártalak. Isten hozott, fáradj be, kérlek! Beszélni akarok veled. Gyere velem a kertbe légy szíves."

„De hol van Mona?" – kérdeztem, összeszedve minden udvariasságomat.

„Ó, kétségtelenül fésüli hosszú vörös haját" – felelte a lehető legcsiszoltabb hanglejtéssel –, „hogy lebocsáthassa ama balkonról" – felmutatott a kovácsoltvas korlátra –, „és mint Rapunzel, felvonhassa magához tiltott hercegét."

„Tilos itt lennem?" – kérdeztem. Próbáltam ellenállni delejező fellépésének, de nem volt könnyű.

„Ó, ki tudja?" – sóhajtott fásultan, ám ragyogóan mosolygott mellé. – „Gyere velem, és szólíts nyugodtan Julien bácsinak, mert ugyanolyan bizonyos, hogy Julien bátyád vagyok, minthogy Queen nénéd puszit adott Monának az este. Jut eszembe, káprázatos ajándék volt az a kámea! Mona mindig nagy becsben fogja tartani. Szólíthatlak Tarquinnak? Különben már megtettem. Megbízol bennem ennyire?"

„Maga hívott be, vagy nem? Nagyon hálásan köszönöm."

Kockakövekkel kirakott ösvényen ballagtunk a ház mellett. Tőlünk jobbra a nagy kertben nyolcszöget rajzolt a pázsitra a puszpángsövény. Itt-ott görög márványszobrok fehérlettek – egy Hébé, egy fürdőző Vénusz –, aztán voltak gyönyörű ágyások, tele a tavasz virágaival, néhány alacsony citromfa, köztük egy olyan, amely csupán egyetlen gyümölcsöt hozott, de az valami óriási volt. Megálltam, hogy megbámuljam.

„Hát nem bűbájos?" – kérdezte Julien. – „A fácska az egész szívét beleadja egyetlen citromba. Ha sokat teremne, azok kétségtelenül szabályos méretűek lennének. Mondhatnád, hogy a Mayfair klán is ilyen. Gyere, menjünk tovább!"

„Most a hagyatékra céloz" – mondtam. – „Minden az örökösnőé, akit óvni kell a partiképtelen kapcsolatoktól, én pedig valamiért híjával találtattam."

„*Mon fils*, túl fiatalnak találtattál! Nincs benned semmi érdemtelen. Mindössze arról van szó, hogy még nem vagy férfi. Valamint elismerem, téged egy kis homály övez, amelyet most kell eloszlatnom.”

Felmentünk néhány kikövezett lépcsőfokon, és elhaladtunk egy hatalmas, nyolcszögletű úszómedence mellett. Nem Queen néni mondta, hogy Michael Curry majdnem belefulladt ebbe az úszómedencébe? Egyik ámulatból a másikba estem ennyi szépségtől. És milyen mélységes csend volt!

Julien bácsi felhívta a figyelmemet rá, hogy a medence ugyanolyan nyolcszögletű, mint a pázsit, és ugyanez a nyolcszögű minta ismétlődik a balusztrád alacsony oszlopain.

„Minták a mintákban” – mondta. – „A minták vonzzák a szellemeket. A tévelygő szellemek meglátják a mintákat, ezért kedvelik a régi házakat, nagystílű házakat, amelyeknek számos szobája a szellemtestvérek érintésének nyomát hordozza. Néha arra gondolok, hogy ahol egykor szellemek laktak, oda könnyebben bejutnak más szellemek. Ilyen döbbenetes dolog ez. De most gyere, hadd kalauzoljalak el a hátsó kertbe! Megszökünk a mintáktól, hogy elüldögélhessünk egy kicsit a fák alatt.”

Igaza volt. Ahogy letértünk a medencét szegélyező kőlapokról, és átmentünk a kétszárnyú széles kapun, magas fűbe jutottunk. Öntöttvas asztal és székek álltak egy óriási tölgyfa alatt, ahol annyira megritkult a fű, hogy kilátszottak a gyökerek. Tőlünk jobbra fiatal fácskák – fűz, magnólia, juhar – igyekeztek ligetté nőni.

A tölgyfa kérgébe a «Lasher» szót vésték. Különös, édes illata volt a kertnek, parfümszerű illata, amelyet semmiféle virághoz nem kapcsolhattam, de restelltem megkérdezni, honnan jön.

Leültünk a feketére festett vasasztalhoz, amelyen csészék, csészealjak, és egy magas termoszkancsó várakozott ránk. Julien felemelte a kancsót.

„Forró csokoládé, *mon fils!* Mit szólsz hozzá?”

„Pazar!” – mondtam nevetve. – „Finom! Ezt nem is vártam!”

Julien megtöltötte a csészémet, aztán a magáét.

„Ah, nem is képzeled, mily élvezet ez nekem!”

Szürcsölgettük a csokoládét, vártuk, hogy kellemesre hűljön. Megláttam, hogy állatkákat formázó keksz van a tálcán, és eszembe jutott Christopher Morley verse ugyanerről a finomságról:

Állatos keksz, édes kakaó
Vacsorára ez a csudajó.

Julien bácsi rávágta a befejező két sort:

Ha nagy leszek, és válogathatok,
Akkor is csak ilyet akarok!

Nevettünk.

„A vers adta az ötletet?” – kérdeztem.

„Azt hiszem” – felelte. – „Valamint arra is gondoltam, hogy ízlene neked.”

„Jaj, igazán hálás vagyok! Olyan figyelmes volt magától.”

Remekül éreztem magamat. Boldog voltam. Ez az ember nem akarna elszakítani Monától. Ő megérti a szerelmet. Épp csak elfelejtettem valamit. Bizonyos, hogy valahol már hallottam a Julien Mayfair nevet. Valamivel kapcsolatban, de sehogy sem jut eszembe... Monától nem. Az ki van zárva.

Felnéztem balra, a Mayfair ház kétemeletes, hosszú oldalára. Óriási volt és hallgatag. Nem akartam, hogy kizárjon magából.

„Ismeri Blackwood Manort?” – kérdeztem hirtelen. – „Az 1880-as években épült. Tudom, hogy ez a ház sokkal régibb. Mi kint lakunk vidéken, de maguknál is megvan itt a vidék csendje és bája.” – Bután éreztem magamat. Mit akarok bizonyítani ezzel?

„Igen, jártam a házban” – felelte nyájas mosollyal. – „Nagyon szép. Blackwoodi tartózkodásom regényes és rémregényes élmény volt, amelyet elhallgatnék előled, de nem tehetem, mert szorosan kapcsolódik Mona iránti szerelmedhez. Így hát legyen világosság!”

„Hogyhogy?” – Hirtelen megriadtam.

A csokoládé tökéletes hőmérsékletűre hűlt. Egyszerre ittunk. Julien elégedetten sóhajtott, majd ismét teletöltötte csészéinket. Töktotál isteni volt, ahogy Mona mondaná. De hol van Mona?

„Ó, kérem, meséljen el mindent!” – könyörögtem. – „Mi köze ennek a Mona iránti szerelmemhez?” – Azon kaptam magamat, hogy azt próbálom kiszámítani, hány éves lehet Julien. Idősebb Ótatánál? Queen néninél bizonyosan fiatalabb.

„Még Manfred szépapád idején történt” – kezdte Julien bácsi. – „Ő és

én ugyanahhoz a titkos pókerklubhoz tartoztunk itt, New Orleansban. Zártkörű, elegáns társaság volt, nem annyira pénzbe, mint a nyertesnek tett szolgálatokba ment a játék. Máig emlékszem, amikor ebben a házban kártyáztunk. William, Manfred szépapád fia párhetes férj volt, és nagyon félt Blackwood Manortól meg a vele járó felelősségtől. El tudod ezt képzelni?"

„Hogy megriadt tőle? Igen!" – feleltem. – „El tudom képzelni, bár én nem érzek így. Most én vagyok a fiatal gazda, és nekem tetszik!"

„Hiszek neked" – mosolygott Julien. – „Továbbá tetszel nekem. Utazásokat látok a jövődben, nagy kalandokat, csavargást a világ körül."

„De nem egyedül" – vágtam rá.

„Nos, a kérdéses éjszakán, amelyen itt találkozott a pókerklub, Manfred Blackwood nyert, és Julien Mayfairtől kért bizalmas szolgálatot. Rögtön elindultunk Manfred automobilján Blackwood Manorba. Akkor láttam először csodálatos otthonodat holdfényes dicsőségében, magnóliaszirom fehérségű oszlopaival – ez is egy olyan déli ábránd, amelyben az északiak ritkán hisznek, de nekünk mindig erőt ad. Manfred szépapád bevitt a házba, felvezetett a csigalépcsőn egy üres hálószobába, ott pedig elmondta, mit kell tennem.

Elővett egy ékes húshagyó keddi álarcot, egy aranyatlasszal bélelt, vörös bársonyköpenyt, és azt mondta, ebben az álcában kell deflorálnom William fiatal feleségét, mert William, aki rövidesen ugyancsak bejött, képtelen rá. Manfred és William New Orleansban, egy operában látták ezt a jelmezes trükköt, és úgy érezték, itt is működne.

«De hát a felesége nem volt ott önnel az operában?» – kérdeztem Williamtől, mivel magam is alig egy hete láttam ugyanezt a dalművet a városban.

– «Igen» – felelte William. – «Éppen azért fog belemenni.»"

„*Alors!* Mivel sose voltam az az ember, aki fanyalog egy szűztől, továbbá csak sajnálni és tisztelni tudtam azt a fiatalasszonyt, akit eddig megfosztottak a szerelmes nászéjszaka gyengédségétől, felöltöttem a maszkot és a köpenyt, és az ördögnek ajánlottam lelkemet, ha nem fakasztok eksztatikus örömkönnyeket a fiatalasszony szeméből. Legyen elég annyit mondanom, hogy negyvenöt perccel később győztesként léptem ki a hálószobából, ahol sikerült elérnem legmagasztosabb célomat a

Mennyek Lépcsején.

Ebből az egyesülésből született Gravier dédapád. Eddig tudsz követni?”

Megkukultam a megdöbbenéstől. Julien ugyanabban a nyájas és tüntetően udvarias modorban folytatta:

„Pár hónappal Gravier születése után William már képes volt eleget tenni férji kötelességeinek, amihez az én tanácsomra maszkot és köpenyt öltött. Ükanyád sose sejtette, kivel egyesült az első alkalommal, így hát felhőtlen volt családi boldogságuk, Manfred legalábbis így mondta nekem. Gondolom, a jámbor William a maszkhoz és a köpenyhez folyamodott mindannyiszor, ha a sors megkövetelte.

Majd pedig a szóban forgó fiatal nő elnyerte jutalmát az égben, ahogy mondani szokás, és William második asszonyt vett, ámde rájött, hogy ugyanúgy nem képes deflorálni, mint első feleségét sem, így Manfred ismét engem kért, hogy öltsem fel a maszkot meg a köpenyt, amit meg is tettem, és így lettem apjává a nemes hölgynek, akit te Queen nénédnek hívsz. Ó, minő dicső gyermek!

Szóval a lényeg az, hogy téged a vér köteléke fűz hozzám és az enyéimhez.”

Nem bírtam szólni.

Csak néztem rá égő arccal, próbáltam megérteni, mit mond, próbáltam kihüvelyezni a jelentését, de közben valahol egy hangocska azt hajtogatta, hogy ez lehetetlen, Julien nem lehet olyan öreg, nem is látszik olyan öregnek, nem stimmelnek a számok, hogy Queen néni bátyjának, Graviernek, vagy akár magának Queen néninek az apja lehessen, bár talán nagyon fiatal volt akkor, mit tudom én!

Ám ezt az évekkel és számokkal operáló hangot túlkiabálta egy másik hang, amely ezeket a sokkal felkavaróbb szavakat mondta: «Tarquin, te is, Mona is látjátok a szellemeket, és most annak a magyarázatát hallod, hogy honnan örökölted ezt az adottságot. Julien bácsi vére adta neked ezt a képességet. Az ő vérétől kaptad a receptorokat, amelyekben Mona is osztozik.»

Elhatároztam, hogy amint hazamegyek, szétkapom a blackwoodi szalonban az asztalt, amelynél William kísérteni szokott.

De most csak ültem bambán. Úgy döntöttem, hogy megiszom a második csésze csokoládét. Meg is ittam. Elmartam a kancsót, és ismét teletöltöttem

a csészémet. Julien csendesen kortyolgatott.

„Nem akartalak megsebezni, Tarquin” – mondta a rokonszenv simogató hangján. – „Távol álljon tőlem. Ifjúságod és őszinteséged sokkal kedvesebb nekem. Látom, milyen szép csokrot hoztál Monának, és megindít hogy ilyen halálosan szereted.”

„Imádom” – mondtam.

„Csakhogy mi veszélyesen beltenyésztésű család vagyunk, Tarquin. Nem kötheted össze magadat Monával. Még ha abban a korban lennétek, az én vérem akkor is kizárja a lehetőséget. Idővel rájöttem, hogy utódaimban az én génjeim dominálnak, és ennek időnként sírás a vége. Amikor... amikor meggondolatlan, szabad lázadó voltam, amikor gyűlöltem az időt és megvetettem a halált, nem törődtem az ilyesmivel, de most már nagyon is törődöm. Úgy is fogalmazhatnék, hogy a szorongás büntetését mérték rám a purgatóriumban. Ezért kellett figyelmeztetnem téged, hogy nem lehettek együtt Monával. Át kell engedned őt a kísérteteinek, és haza kell térned a magadéihoz.”

„Nem teszem meg, Julien” – mondtam. – „Tisztelni akarom magát, és tisztelem is, noha félrevezette ükanyámat, a reszkető fiatal szüzet, akit ugyanabban az ágyban csábított el, amelyben ma én alszom, de ezt az elutasítást Mona szájából akarom hallani.”

Kortyolt a forró csokoládéjából, és töprengve elfordította a tekintetét, mintha vigaszára szolgálna a juhar, a fűzfa és a hatalmas, markos magnólia, amely a kis liget királyának ígérkezett.

„Árulj el nekem valamit, ifjú!” – mondta végül. – „Nem érzel valamilyen különös illatot ezen az udvaron?”

„De igen, nagyon átható” – feleltem. – „Nem akartam rákérdezni. De érzem. Édes.”

Julien azonnal megváltozott. Rezignáltsággá tompult megnyerő fesztelensége.

„Ismétlem, *mon fils*, soha többé nem szabad közeledned Monához! És bocsásd meg nekem, hogy erre a helyre hoztalak!”

„Hogy érti ezt? Miért mondja ezt? Miért nem dönthet Mona a saját sorsáról. Az oltár elé szeretnék lépni vele!”

„Nem, ez lehetetlen! Kérlek, értsd meg, hogy én nagyon szeretem Monát, nagyon tisztellek téged, és tudom, hogy kiváló jellem vagy. De te

szellemeket látsz, *mon fils,* és érzed a holtak szagát! Tudod-e, hogy itt vannak eltemetve a mutánsok, akiknek sose lett volna szabad születniük ebben a családban? Hidd el nekem, fiam, ha feleségül veszed Monát, a gyermekeitek is ugyanilyen mutánsok lehetnek. Bizonyíték rá, hogy érzed a szagukat!”

„Csak nem azt akarja mondani, hogy maga megölte és ide temette Mona gyermekét?”

„Nem, Mona gyermeke él” – felelte. – „Neki más lesz a sorsa, ennyit mondhatok. Ám nem szabad több ilyennek lennie, nem a Mayfairek nevén, és Mona sose fog viselni más nevet!”

„Nem igaz!”

„Ne gyűlölj engem, Tarquin, a saját érdekedben” – kérte Julien végtelen türelemmel. – „Úgy gondoltam, könnyebb lesz, ha megmagyarázom a dolgokat. Talán ezt is meghozza az idő.”

„Tarquin!” – kiáltották a nevemet. Balra fordultam. Oldalán Rowan Mayfairrel Michael Curry állt az úszómedence mögötti széles kapuban. Ő szólított. Úgy néztek rám, mintha valami rosszat követtem volna el.

Felugrottam.

Felém indultak. Mindketten otthonias lezserséggel öltöztek, és Michaelnek olyan alakja volt a kék zsávolyingben, hogy összefutott a szájamban a nyál.

Elsőnek Rowan szólalt meg, de kedvesen.

„Te mit keresel itt, Tarquin?”

„Hát Juliennel beszélgetek” – válaszoltam. – „Csak vizitbe jöttem, és ittunk egy kis forró csokoládét.” – Megfordultam, jobb felé intettem, de Julien nem volt ott. Az asztalra bámultam. Ott hevert a csokrom, de mellette semmi. Se ezüsttermosz, se csészék, se állatos keksz. Semmi.

Elakadt a lélegzetem.

„Uramisten!” – Keresztet vetettem. – „Pedig mondom, hogy vele beszélgettem! Meg is égettem a nyelvemet a második csésze csokoládéval! A kanna ezüstből volt! Ő engedett be az első kapun! Azt mondta, el kell válnom Monától, mert rokonok vagyunk, mert én...” – Elnémultam. Lesüllyedtem a székre.

Tudtam, mi történt, ám a szemem hiába kereste Julient a kertben. Ismét az üres asztalt bámultam. Megfogtam a csokrot. És hol van Lidérc? Miért

nem figyelmeztetett Lidérc! Türelmetlen voltam vele! Ő pedig itt hagyott, hogy boldoguljak magam!

Dr. Rowan Mayfair mögém állt, a vállamra tette a kezét, és masszírozni kezdett. Rögtön megnyugtatott az érintése. Sőt le is hajolt, és megcsókolta az arcomat. Beleborzongtam. Ó, milyen édes volt! Michael Curry leült velem szemben, megfogta a kezemet, és megszorította. Olyan volt, mint az a nagybácsi, aki nekem sose jutott.

Istenem, hogy szerettem őket! Mennyire szerettem volna hozzájuk tartozni! Hogy szerettem volna az ő áldásukkal szeretni Monát! Iszonyúan szükségem volt most a vigasztalásukra.

„Be fognak zárni a diliházba” – makogtam. – „Julien Mayfair. Volt ilyen ember egyáltalán?”

„Persze hogy volt – felelte Rowan Mayfair az ő mély, türelmes, őszinte hangján. – Ő a Mayfair klán legendája. 1914-ben halt meg.”

HARMINCEGY

Bevittek a házba. Félhomályos és fenséges volt. Megmutatták az árnyékban elmerülő, kettős szalont, faragott boltívével, ragyogó parkettájával, majd átvezettek a mutatós ebédlőn. Az itteni falfestmények a Riverbend ültetvényt ábrázolták, amelyet réges-rég elmosott a kiszámíthatatlanul kanyargó Mississippi.

Rowan vállalta az idegenvezetést. Tartózkodó szerénységgel hívta fel figyelmemet az érdekesebb részletekre, a hangja meleg volt, ám szürke szemében sosem engedett fel a fagy. Nagyon csinos volt fehér ingjében-nadrágjában. Időnként mintha valamilyen álomból szólt volna át hozzám.

Aztán leültünk a napfényes konyhában a kényelmes, csővázas székekbe az asztal mellett, amelynek üveglapját rézdelfinek tartották. A sarokban hangulatos hátsó lépcső vezetett az emeletre, és volt egy kis gázkandalló a hideg napokra, bár a mai nem tartozott közéjük. A franciaablakból látszott a dúsan tenyésző jázmin és a hátsó udvar falát szegélyező banáncserjék, amelyek között a világról megfeledkezve diskuráltam Juliennel.

„De honnan tudjam, hogy maguk léteznek-e?” – kérdeztem logikusan. – „Julien ugyanolyan valóságosnak tűnt, mint egy élő ember, kivéve...” – Itt el kellett mondanom, mi nem stimmelt: hogy Julien a barátja lett volna Manfred ősömnek, amit a külseje után egyszerűen nem hihettem, és ott volt még az a tizenkilencedik századi, régies öltözék.

„A szellemek jósolgatnak, aztán megőrjítenek” – állapítottam meg.

Michael Curry bólintott, és én ösztönösen tudtam, hogy ő is látott kísérteteket, méghozzá rengeteget. És milyen kedves ember volt, majdhogynem alázatos! Mégis hihetetlen erő áradt belőle. A keze is

egyszerre volt szelíd és hatalmas.

„Mit mondott, fiam?” – kérdezte. – „Megoszthatod velünk ezt az információt?”

„Azt, hogy ő nemzette a dédapámat” – feleltem, majd elmeséltem az operai színielőadást. Olyan kegyetlenségnek tűnt, hogy azért nem házasodhatunk össze Monával, mert mindketten fogékonyak vagyunk a szellemekre!

Lehet, hogy magamnak ártottam, amikor beavattam ezekbe a dolgokba Rowant és Michaelt, ám akkor sem akartam elhallgatni őket. Úgy gondoltam tudniuk kell mindent. Tudniuk kell, miért lépett közbe Julien bácsi.

Elismételtem, mit mondott Julien „a purgatóriumi büntetésről”, vagyis hogy örökké szorongania kell, mert az ő génjei dominálnak a leszármazottaiban, majd pedig arról faggatott, érzem-e az édes illatot a hátsó udvarban, én pedig éreztem, de nem mertem rákérdezni.

Rowant és Michaelt lenyűgözték a hallottak. Azzal folytattam, hogy Julien bácsi azt mondta, mutánsok vannak eltemetve a hátsó udvarban, de nincs köztük Mona gyermeke. Mona mutáns gyermeke él. Ez valósággal megigézte őket. Kérték, hogy ismételjem el, amit meg is tettem.

Itt már olyan boldogtalan voltam, olyan biztosra vettem, hogy most majd nem engednek találkozni Monával, és egyáltalán olyan csődtömegnek éreztem magamat minden tekintetben, hogy sírni kezdtem. Könyörögtem, hogy ne utasítsanak el. Megmondtam, mennyire szeretnék hozzájuk tartozni. Nem szégyelltem, és talán valahol a szívem mélyén azt éreztem, hogy meg is érdemlek ennyit.

„Nem úgy jövök, mint egy nincstelen” – mondtam. – „Nem úgy jövök, mint koldus. Nem egy kalyibát kínálok Monának, hogy abban éljen velem.”

„Tudjuk, fiam” – mondta Michael Curry –, „és bocsásd meg, ha látszólag tiszteletlenül törtünk rátok Blackwood Manorban, de Monának nem ez az első vad kalandja, és időnként megfeledkezünk a jó modorról. Tegnap is ez történt. Hidd el nekem, ha azt mondom, hogy aggódunk Monáért.”

„De miért olyan nagy baj, ha Mona velem van? Maguk szerint is az az oka, hogy mindketten látjuk a szellemeket?”

„Nem, az önmagában nem indok” – felelte Michael, és kényelmesen

hátradőlt a székében. – „Orvosi indokai vannak, nyomós orvosi indokai, és Mona egészsége forog kockán.”

„A kérdés egészségügyi vetületeiről kizárólag Monának van joga beszélni” – szólt közbe Rowan az ő fátyolos, mély hangján. – „Mi annyit mondhatunk, hogy Mona nem viselkedik ésszerűen, és mi önmagától próbáljuk megvédeni” – szólt halkan és őszintén.

Nem is tudtam, mit válaszoljak.

„Megértem a problémájukat” – mondtam végül –, „mert én sem kürtölhetem ki, amit Monától hallottam. De semmiképpen sem láthatom? Nem engedhetnék meg, hogy lejöjjön? Nem mesélhetek neki Julien bácsi kísértetérői? Nem kérdezhetem meg, hogy neki mi erről a véleménye?”

„Valamit érts meg” – kérlelt Michael. – „Ez nagyon erős jelenés volt. Ez a kísértet nagyon erélyes módját választotta a beavatkozásnak. Láttál már hozzá hasonlót?”

„Igen” – feleltem. – „Láttam már ilyen erős kísértetet.”

Elmeséltem Rebecca történetét, és mesélés közben ismét tudatosodott bennem, hogy én vagyok önmagam legnagyobb ellensége. Ám ebben a házban nem mondhattam mást – én legalábbis így éreztem –, csak a teljes igazságot. Az irántuk érzett szeretetem azt parancsolta, hogy őszinte legyek.

Lidércről is beszéltem. Annyit, amennyit helyesnek véltem.

„Nem látják, hogy Mona és én összetartozunk?” – kérdeztem végül. – „Hogy ő az egyetlen, aki valaha is megérthet engem, és én vagyok az egyetlen, aki valaha is megérthetem őt?”

„Fiam, neked megvannak a magad kísértetei, és Monának is megvannak a magáéi” – felelte Michael. – „Az lesz a jó, ha minél távolabb kerültök egymástól. A tisztes átlagosságra kell törekednetek.”

„Ó, Istenem, az lehetetlen!” – panaszkodtam. – „Azt sohasem érhetjük el! Különben is miért ne érhetnénk el közösen, ha egyáltalán elérhető?”

Legalább elgondolkoztak a szavaimon. Ha mást nem, legalább valamennyire értelmes benyomást sikerült keltenem. Mindenesetre nem rúgtak ki a házukból. Hirtelen iszonyúan megkívántam a forró csokoládét, alattomosan megrohant valami ostoba vágy, amely forró csokoládét akart, minél nagyobb mennyiségben!

Csak hápogtam, amikor Michael felállt és azt mondta:

„Mindjárt főzök, nekem is jólesne.”

Bután néztem. Ráadásul még gondolatolvasók is. Hallottam, hogy Michael csöndesen nevet befelé, míg elmegy a tálalóba. Valami zörgött, utána a forralt tej édes, átható illatát éreztem.

Rowan magába merülten töprengett, aztán halkan megszólalt. Lágy hangja, mint rendesen, sokkal kedvesebb volt magas járomcsontú, szögletes arcánál.

„Hadd magyarázzam meg, Tarquin. Mona felhatalmazásával vagyok indiszkrét, ő engedte meg, hogy olyan dolgokat áruljak el róla, amelyeknek jobb lenne kimondatlanul maradniuk. Igazából még nem elég idős, hogy ilyesmire feljogosítson bárkit is, de hadd folytassam. Mona számára önveszélyes minden meghitt kapcsolat egy férfival. Érted? Súlyos kárt tehet vele önmagában. Mi csak őt próbáljuk életben tartani.”

„De Mayfair doktornő, mi védekeztünk!” – makacskodtam. Ezzel együtt is rémítő hír volt. Ezúttal megtörültem a szememet, és megpróbáltam felnőttként viselkedni.

„Persze hogy védekeztetek” – mondta, és könnyedén felvonta a szemöldökét –, „de még a legjobb védekezésnél is becsúszhat hiba. Mindig fennáll a lehetőség, hogy Mona megtermékenyül, és őt végzetesen legyöngíti még egy olyan korai vetélés is, amelyet egy normális nő meg sem érez. A gyermek miatt van, akit Julien bácsi említett a kertben. Az betegítette meg az anyját. Mi pedig próbáljuk életben tartani Monát, keressük a módot, amellyel helyrehozhatjuk a bajt, hogy Mona ne legyen ennyire sebezhető, de ehhez idő kell.”

„Uramisten!” – suttogtam. – „Hát ezért volt a Mayfair Gyógyintézetben azon a napon, amelyen megláttam!”

„Pontosan” – felelte Rowan. – „Nem vagyunk mi érzéketlen szörnyetegek” – folytatta valamivel indulatosabban, de változatlan részvéttel. – „A legkevésbé sem. Arra próbáljuk rávenni, hogy a jövőben tartózkodjék a rokonai elcsábításától, ne tiltakozzék a vérképelemzések és a táplálékkiegészítők ellen, mert szeretnénk kideríteni, mi lehet a baja, mi okozza a gyakori megtermékenyülést. Nos, ezzel is többet mondtam, mint kellett volna, és hadd tegyem hozzá, hogy Mona szeret téged: amióta megismert, abbahagyta a portyázást. Minden jogod megvan ezt tudni, de a kapcsolatotokat nem támogathatjuk.”

„Nem!” – tiltakoztam. – „Azt nem támogathatják, hogy kettesben legyen velem. Hadd találkozzam vele a maguk jelenlétében! Szüzességi fogadalmat teszek, csak hadd találkozzak vele! Ebből mi baj lehet?”

Michael az asztalra tette ugyanazt az ezüstkannát, amelyet a kertben láttam, és csészéket mindnyájunknak. Ugyanaz a nyavalyás porcelán, a forró csokoládé is ugyanolyan tömény és ízletes, mint a látomásban. Rögtön felhajtottam egy csészével. Szerettem volna beszámolni a kanna és a szerviz azonosságáról, de még sokkal jobban szerettem volna beszélni Monáról.

„Köszönöm, hogy felvidítottak” – mondtam. – „Mármint a csokoládéval. Nem tudom, mi bajom.”

Michael másodszor is teletöltötte a csészémet. Mohón ittam. Még sose kóstoltam ilyen finomat. Hátradőltem a széken.

„Én rendes voltam magukkal” – mondtam. – „Nem lehetnének maguk is rendesek velem? Szóljanak neki, hogy itt vagyok...”

„Tudja azt ő, Quinn” – mondta Michael. – „Félelmetes telepatikus képességei vannak. Abban a pillanatban tudta, ahogy bejöttél a kapun. Ugyanazokkal a gondolatokkal viaskodik, amelyekbe Rowan beavatott. Csak most kezdi felfogni a rázúduló igazságot. Beteg. És itt van még az elveszett gyereke – az, akiről Julien azt mondta, hogy él. Mona ugyanakkor hallotta meg a hírt, amikor te. Ő jött le hozzánk, ő kért, hogy hívjunk be téged.”

Azt akartam mondani, hogy ez nagy vigasztalás, mint ahogy az is volt, de nem bántam volna, ha előbb szólnak róla. Viszont nem akartam panaszkodni. Valami más is eszembe jutott. Miért éppen abban a percben szakították félbe a beszélgetésemet Juliennel? Ha nem jönnek oda, mennyit mondott volna még Julien?

„Erre a kérdésre nem ismerjük a választ” – mondta Michael, aki ismét olvasott a gondolataimban.

„De akkor is félbeszakították. Megakadályozták, hogy családi titkokat áruljon el. Mert azt gondolták, hogy így lesz a legjobb.”

„Valóban” – mondta Mayfair doktornő. – „Azt gondoltuk, hogy ez lesz a legjobb.”

„Számít az maguknak, hogy én is a családba tartozom?” – kérdeztem higgadtan.

Egy darabig nem válaszoltak. Aztán Rowan azt mondta, mérhetetlen szomorúsággal:

„Csak Mona volna egészséges... Csak találhatnánk valamilyen gyógymódot! Az mindent megváltoztatna, Quinn. De így mi értelme arra kérni téged, hogy osztozz a sorsunkban? Mi értelme arra kérni téged, hogy végeztesd el magadon a genetikai vizsgálatot, úgy mint a család többi tagja? Mi értelme magadra venned históriánk és átkaink terhét, mindazt, amit tudunk és szenvedünk?”

„Genetikai vizsgálatot?” – kérdeztem. – „Hogy kiderüljön, van-e hajlamom szellemeket látni?” – Felhörpintettem a csokoládét. Michael rögtön teletöltötte a csészémet.

„Nem” – felelte Rowan. – „Hogy kiderüljön, lennének-e a leszármazottaid között olyan mutánsok, mint amilyet Mona szült.”

„Csinálják meg” – mondtam.

„Rendben van” – bólintott Rowan. – „Megszervezem a Mayfair Gyógyintézetnél. Majd jelentkezz dr. Winn Mayfairnél. Hívd fel a titkárnőjét, kérj időpontot.”

„Tehát hol tartják az én drága hercegnőmet?”

De már hallottam is a hátsó lépcső tetejéről:

„Quinn!”

Felpattantam, rohantam hozzá, balra, majd másodszor is balra fordulva a kis lépcsőn, aztán kitártam karjaimat, hogy közéjük vethesse magát az emeleten.

„Ne feledd a figyelmeztetésemet!” – hallatszott lentről Rowan hangja.

„Megígérem, nem lesz behatolás!” – mondta Mona. – „De most aztán hagyjatok békén!”

Felkaptam a földről.

„Ó, az én szuper fiúm!” – kiáltotta. Melle forró volt a hófehér blúz alatt, haja vörös hálót vetett arcomra és szívemre, meztelen lába sima volt és gyönyörű. Elindultam vele a folyosón.

„Hova megyünk, Mona Mayfair hercegnő?” – kérdeztem. – „Angyalokkal és sárkányokkal küzdöttem meg, hogy veled lehessek!”

„A ház elejére, Tarquin Blackwood herceg” – válaszolta. – „Ott van a lugasom, a tölgyek ágai között.”

Felmentünk egy keskeny folyosóról induló néhány lépcsőfokon egy

nagy hálószobába, onnan ki egy széles folyosóra, aztán el egy fejedelemi lépcső mellett, majd az én imádottam, az én vörös hajú imádottam intett, hogy forduljak balra.

Ez a szoba valóban a ház homlokzatán volt. Az emeleti tornácra nyílt a földig érő két ablak, amelyeket megtöltöttek a ház előtt álló két tölgyfa ágai.

Lerogytunk az ágyra.

Felizgatott Mona szűziesen fehér, bő ujjú, csupa csipke fehér blúza. Hemperegtünk fehér párnái között. Rászorítottam a kezemet forró, nedves bugyijára, tenyerem nyomásával feljuttattam a csúcsra, és arcának mennyei pírjától én is elélveztem.

Csináltuk másodszor, ezúttal lassabban, játékosan, aztán harmadszor. Mindannyiszor én mentem el előbb, de nem hagytam magára ínségében.

Egy órán át lehettünk együtt így. Az ajtó egész idő alatt félig nyitva állt, de egyetlen tolakodó hang sem hallatszott a házból. Túláradó szerelmemmel jól összemaszatoltam a csipkés, fehér, tűzött takarót.

„Mosható, és épp erre a célra való!” – mondta hölgyem, mielőtt összehajtotta és félredobta a takarót.

Eljött a csókolózás és az összebújás ideje. Hátradőltünk a párnákra, és kibámultunk az ablakon a tölgyfák ágaira, ahol a fürge kis barna mókusok cikáztak a zöld páfrányok között.

„Sose akarlak elhagyni” – mondtam Monának –, „de borzasztó dolgok történtek velem azóta, hogy utoljára együtt voltunk.”

Mindent elmeséltem az idegenről és bizarr támadásáról. Elmeséltem, hogy kiolvasta az agyamból minden gondolatomat, amely a Remetelakkal volt kapcsolatos. Elmeséltem, hogy utasításokat adtam a felújításra, hogy társak leszünk a szigeten, de most bizonyosabb vagyok benne, mint valaha, hogy amikor láttam, hullákat dobott a mocsárba a holdvilágnál.

Mona el volt bűvölve.

„És nem félsz?” – kérdezte.

„Természetesen nem!” – tiltakoztam. – „Jobban félek Julien bácsitól!”

Nevetett.

„Idejön Julien bácsi minden alkalommal, amikor akarod?”

„Nem” – felelte Mona búsan –, „inkább akkor jön, amikor jönni akar. Most pedig mondj el mindent, hogy mi történt köztetek! Bevallom,

hallgatóztam, amikor beszéltél Rowannal és Michaellel. De most nekem meséld! Írd le, milyen volt! Írd le, hogy viselkedett! Tudnom kell. Ádázul féltékeny vagyok, amikor másnak jelenik meg Julien bácsi."

Elmeséltem neki az élményt. Leírtam Julien piperkőc ruháját, finom modorát. Leírtam a porcelán virágmintáját. Mona felismerte, azt mondta, ez a Royal Antoinette. Nem is biztos, hogy ismerték Julien bácsi idejében. Valószínűleg a tálalóból lopta a képet. Agyafúrt szellem!

Mona megrendült, amikor odaértem, hogy a kísértet szerint a gyermeke életben van. A világot jelentette neki, és mindennél többet ért számára ez az egyszerű adat.

„De hát nem hazudhatnak a kísértetek?" – kérdeztem. Rebeccánál szerzett tapasztalataimra gondoltam. Bár talán ő sem hazudott soha, csak félrevezetett. A kettő nem ugyanaz.

Felkeltem az ágyból. Az ablakhoz mentem, kinéztem a tölgyfák ágaira. Olyan szép volt itt. Senki se hitte volna, hogy a város közepén van; hogy balra alig nyolc sarokra folyik a Mississippi, és jobbra mindössze háromsaroknyira csörömpöl a Szent Károly úton a legendás villamos.

„Tudod, mire gondolok?" – kérdeztem.

„Mire?" – Felült, felhúzta a térdét, és átfogta a lábát. Keze gyönyörű volt a széles, csipkés fodrok között. Haja úgy hullott a vállára, amit sose fogok elfelejteni.

„Arra gondolok, hogy nekem sokkal nagyobb szükségem van rád, mint neked rám" – feleltem.

„Quinn, ez nem igaz! Szeretlek. Te vagy az első ember, akibe igazán beleszerettem. Tegnap este jöttem rá, miután hazahoztak. Fáj, és nagyszerű, és igazi. Azért van szükségem rád, mert friss vagy, életerős, és nem tartozol közénk" – szólt komolyan.

„De igen!" – tiltakoztam. – „Nem emlékszel, mit mondott Julien? Meséltem, hogy átvette William ükapám szerepét!"

„De nem Mayfairnek neveltek" – mutatott rá Mona. – „Saját erős családod és hagyományaid vannak. Udvarházban laksz, amelynek önálló fénye és legendái vannak! Egyébként mit számít? Szükségem van rád, szeretlek, és ez a lényeg."

„Mona, igaz, amit Rowan doktornő mondott, hogy minden alkalommal...?"

„Igen, igaz. Nem tudják, miért. Nálam folytonos a peteérés és a termékenység; mindig teherbe esek, és mindig elvetélem az embriót, és minden alkalom fogyasztja az erőmet. Egyre több kalciumot von ki a csontjaimból. Rendkívül valószínű – sőt teljesen valószínű –, hogy ha eltávolítanák a méhemet, megszűnne a probléma, de akkor sose lesznek gyerekeim. Abban reménykednek, hátha megoldhatják a nélkül is, hogy rá kelljen kényszerülniük erre a lépésre."

Borzasztóan megijesztett, amit hallottam. Borzasztóan féltettem Monát. Rettegtem a lehetőségtől, hogy akaratomon kívül ártottam neki.

„Mona, ha ezen múlik az életed, engedned kell a hiszterektómiát[5]" – mondtam. – „Nem kockáztathatod az életedet!"

„Tudom, Quinn. Folyton ezen rágódom. A többiek is. Mindenképpen eljön a pillanat, amikor azt mondják, most már meg kell csinálni, és ez nagyon hamar bekövetkezhet. Gondolj bele, Quinn! Akar-e Blackwood Manor ura olyan feleséget, akinek sose lehet gyermeke?"

„Szeretlek, Mona. Nincsen szükségem gyerekekre. Illetve tudom én, honnan szerezhetnénk magunknak egyet."

„Szerezhetnénk?" – nevetett Mona. – „Csak így?"

Meséltem neki Ótatáról, Terry Sue-ról és Tommyról. A ragyogó eszű kis Tommyról, ahogy ül a fatörzsön, kezében a festészet könyvével, arcán a szederjes folttal.

„Tyűha!" – mondta Mona. – „Tisztára, mint Hamupipőkénél! Megváltoztathatnád az egész életét!"

„Ja. Ezt is akarom tenni, történjék akármi. Tehát miattam ne fájdítsd a fejedet, ha sor kerül erre a méhkiirtásra. Terry Sue bizonyosan nem zárkózik a Tommy tulajdonjogáról folytatott tárgyalásoktól. Mindenképpen segítek Terry Sue-nak és a csibekasnak, ez eldöntött dolog. De valamit meg kell kérdeznem tőled."

„Máris úgy beszélsz, mint a ház ura" – állapította meg. – „Majd igyekszem."

„Ez komoly, Mona!" – Leültem mellé az ágyra, és megcsókoltam. – „Tudja Rowan és Michael, hogy hol van a gyereked?"

„Nem, ezt nem hiszem. Néha megfordul a fejemben, hogy talán mégis –

méheltávolítás

a Mayfair Gyógyintézet egy külön világ –, de nem, nem tudhatják... A gondolatát se bírom. Azt nem bírnám elviselni, hogy képesek lennének nem szólni nekem. Ne is beszéljünk róla, Quinn. Rowan sok szempontból számító, hideg tudós, de a lelkiismerete színarany. Beszéljünk csak kettőnkről."

Átkaroltam. Színarany. Lélekbe markoló kép volt. Színarany. A mauzóleumra gondoltam, és a titokzatos idegenre, aki azt mondta, hogy a mauzóleum arany.

„Tehát semmiképp sem szökhetsz meg velem Európába" – vontam le a következtetést. – „Szükséged van a kezelésre, amit Rowan doktornőtől kapsz a gyógyintézetben, ugye?"

Sóhajtott. Bólintott.

„Álom volt ez a szökés. Hormonkezelést kapok, és nem is tudom, mindenféle erősítőt. Ki-be járok egész héten. Bedrótoznak két-három órákra. Nem hinném, hogy sokat haladnak. El akartam repülni. Hiba volt, hogy belevontalak az álmomba, hogy hagytalak hinni egy kicsit a közös jövőben".

„Nem haragszom" – mondtam. – „Nem kell elmennem. Tulajdonképpen nem is megyek. Addig nem, amíg láthatjuk egymást, és azt hiszem, most már megbíznak bennünk. Azt hiszem, tudják, hogy sose bántanálak téged. Most már te is tudod."

Kopogtattak.

Vacsora ideje volt, amire engem is meginvitáltak szívélyesen, illetve hallani sem akartak róla, hogy ne fogadjam el. Gyorsan hazaszóltam Jasmine-nak, hogy hol vagyok, majd bevonultam az ebédlőbe, ahol már ott találtam Monát – most másik habos fehér blúzt viselt, ezúttal trópusi nyomott mintás miniszoknyával és sorttal, amely, ha lehet, még a sima bugyijánál is szexibb volt – a valamivel szertartásosabban öltözött Rowan és Michael társaságában.

Michael valódi gavallér volt a háromrészes kreppszövet öltönyében. Rowan szép, egyszerű, sötétkék ruhát viselt, látványos háromsoros gyöngysorral.

Utólag figyeltem csak föl rá, hogy Mona feltűzte a nyakára Queen néni kámeáját, és gyönyörűen áll neki.

Ámulatomra Stirling Oliver is csatlakozott az asztaltársasághoz. Az

enyhe kései tavaszhoz illő mellényes fehér öltönyt viselt citromsárga nyakkendővel. Valamiért emlékszem arra a nyakkendőre. Nem tudom, mi az oka, de meg szoktam jegyezni a férfiak nyakkendőjét. Stirling hátrafésülte rövidre nyírott, szürke haját. Már a hatodik ikszét taposta, de látszott rajta, hogy makkegészséges.

Életerős, lenyűgözően kedves emberek voltak, akiket cseppet sem feszélyezett a nagy ház.

Nagyon örültem Stirlingnek, bár határozottan úgy éreztem, hogy Queen nénit felzaklatná, hogy találkoztam vele. Így azonban nem volt választásom, ami épp jól jött.

„Láttam kint Lidérc barátodat" – mondta bizalmasan, míg kezet ráztunk. – „Közölte, hogy egyedül akartál maradni."

„Komolyan?" – kérdeztem. – „Csakugyan látta Lidércet, és beszélt vele?"

„Igen, a kapu mellett. Nagyon erős volt, bár azt is számításba kell venned, hogy az én képességeim erre a fajta érzékelésre meglehetősen túlfejlettek. Az én világom nagyon zsúfolt."

„Haragos volt vagy elkeseredett?" – kérdeztem.

„Egyik sem" – felelte Stirling. – „Inkább örült, hogy látják."

Mona közbeszólt. Karon fogott mindkettőnket, és megkérdezte:

„Ne invitáljuk be? Adnánk neki helyet az asztalnál."

„Nem, ma este nem!" – tiltakoztam. – „Ma önző akarok lenni. Lidércnek is megvan a maga ideje. Ez most itt az enyém."

A vacsora zavartalan jókedvvel folyt. Sokat beszélgettünk arról, hogy kell-e mennem Európába egyáltalán; Michael úgy érezte, előbb-utóbb eljön mindenkinek az életében az európai utazás pillanata; oda vagy túl korán, vagy elkésve lehet menni. Tiszta szívemből egyetértettem vele, majd vakmerően megkérdeztem, hogy nem vihetném-e mégis magammal Monát, ha Queen néni vállalná még egy gardedám utaztatását, aki egyedül és kizárólag Monára viselne gondot; a fenséges ebédlőhöz illően burkolt fordulatokkal azt is közöltem, hogy sose kockáztatnám Mona egészségét az olcsó kéjelgésért. Remélem, sikerült legalább félig olyan erős férfi benyomását keltenem, mint amilyennek látszani akartam.

Mona volt az egyetlen, aki helyeselt. Rowan szárazon kifejtette, hogy Mona most nem távolodhat el a Mayfair Gyógyintézet közeléből, erről egyszerűen szó sem lehet, és ha egyáltalán lehetne szó utazásról, ő és

Michael vinnék Európába Monát, hogy ismét átélhesse a kalandot.

Itt Mona átvette a szót, és megmagyarázta, hogy „állapotára” európai utazásuk során derült fény, amelyet épp ezért idő előtt félbe kellett szakítani, és haza kellett jönnie, hogy alapos kivizsgálásnak vessék alá a gyógyintézetben, hormoninjekciókat, erősítőket és más gyógyszereket kapjon.

Egész idő alatt senki sem említette Mona titokzatos gyermekét. Mint ahogy én sem említettem a titokzatos idegent.

Vacsora után átmentünk a kettős szalonba, ahol több konyakot ittam a kelleténél. De ebből sem lett baj, mert telefonáltam Clemnek, hogy jöjjön értem Queen néni hosszú limuzinjával, és majd Allen vigye haza a Mercedest. Simán meg lehetett oldani, mert Queen néni „vendégeket mulattat”.

Michael és Rowan változatlan érdeklődést tanúsított, vagy csak én voltam olyan bolond, hogy semmit sem vettem észre. Stirling Oliver kíváncsi és barátságos volt. Kísértetekről beszélgettünk, elmeséltem nekik Rebecca történetét, kellő finomításokkal, amelyeket ez a szalon megkövetelni látszott. Félrészeg büszkeségemben úgy éreztem, hogy nagy örömet szerzek Monának.

Szeme csillogott, és egyszer sem szakított félbe, amit én fölöttébb megdöbbentőnek találtam egy ilyen lángeszű valakitől. Ha megszólalt, úgy beszélt, hogy minél előnyösebb színben mutatkozhassak Rowan, Michael és Stirling előtt, vagy ők mutatkozhassanak minél előnyösebb színben előttem. Hármójuk közül Michael volt a legbeszédesebb, aki mindig kész volt kinevetni magát, bár Stirling ugyancsak remek humorérzékkel dicsekedhetett. Orvoshoz képest Rowan nagyon szerény volt, és mint ahogy azt már délután is megfigyeltem, fátyolos hangja sokkal több melegséget és szeretetet sugárzott, mint finom csontozatú arca.

Átható pillantású, gyönyörű, szürke szeme volt, és ha ránéztem végük felé elkeskenyedő, hosszú ujjaira, rögtön láthattam, hogy idegsebész. Michael testesítette meg az érett, cserzett férfit, aki maga dolgozott „ezen a házon” szögekkel és kalapáccsal. Arról beszélt, hogy érezni lehet ennek a háznak az ölelését, és hogy mennyire szereti szobáinak fényes padlóját, meg mikor hajnal előtt sóhajtozik és nyögdécsel. Stirling, Rowan és Michael egyszerű szavakkal, magától értetődően utaltak rá, hogy

mindhárman láttak kísérteteket.

Stirling mesélt a gyermekkoráról egy kísértetektől hemzsegő angol kastélyban, és hogy cambridge-i egyetemistaként fedezte föl a Talamascát. Michael elmesélte, hogy San Franciscóban majdnem belefúlt a tengerbe ahonnan épp Rowan mentette ki, és a halálból azzal a paranormális adottsággal jött vissza, hogy érintéssel képes volt megtudni dolgokat tárgyakról és emberekről.

Mona nevetve újságolta, hogy Julien bácsi a tálalóból zabrálta el a Royal Antoinette-et, amikor engem akart kínálni forró csokoládéval, én pedig felmondtam Christopher Morley versiképét a forró csokoládéról és az állatos kekszről, amelyet úgy szerettem gyerekkoromban. Ez mély hatást tett rájuk, és utána hosszasan elmélkedtünk arról, hogy miként szövik a szellemek a káprázatokat.

„De ugye ez azt jelenti, hogy Isten létezik?” – kérdezte Mona szívet tépő szomorúsággal.

„Vagy az Isten, vagy az ördög” – felelte Rowan doktornő.

„Ó, az olyan kegyetlenség lenne, ha az ördög létezne Isten nélkül!” – mondta Mona.

„Nem így gondolom” – szólt Rowan. – „Szerintem nagyon is lehetséges.”

„Badarság, Rowan!” – szólt rá Michael. – „Isten létezik, és az Isten szeret.” – Határozottan bólintott Monának, aki szorongva elfordította a tekintetét.

„Hát gondolom, hamarosan úgyis megtudom” – mondta –, „vagy nem fogok tudni semmit. Ez benne a nehéz. Úgy ellobbanni, mint egy kiégett villanykörte.”

„Az nem fog megtörténni!” – szóltam közbe. – „Fárasztó ez a kezelés, amit a Mayfair Gyógyintézetben kapsz? Nem jöhetnék be hozzád, hogy ott üljek melletted? Beszélgethetnénk, vagy felolvashatnék neked. Milyen lenne?”

„Nagyon kedves” – felelte Rowan –, „amíg meg nem unnád, mert előbb-utóbb az is bekövetkezne.”

„Rowan, az ég szerelmére!” – kiáltott Michael. – „Mi ütött beléd?”

Mona kacagni kezdett.

„Igen, Quinn, órákig kell bent lennem! Intravénásán kapom a kezelést, azért viselek hosszú ujjú ruhát, hogy eltakarjam a szúrások nyomát.

Csodálatos lenne, ha mellettem lehetnél! Nem kellene ám mindig. Rowannak pedig igaza van. Azt is megérteném, ha belefáradnál."

„Szégyellem, hogy sose kérdeztem, meglátogathatlak-e kezelés közben" – mondta Stirling. – „Pedig milyen sokszor vacsoráztunk a Grand Luminière-ben! Mégse jutott eszembe".

„Ne is jusson" – felelte Mona. – „A létező legvacakabb tévét nézem. Bohózatra vagyok kapcsolva. Ne is foglalkozzon vele!"

Esküdözni akartam, hogy sose fogok elfáradni. Viszek virágot, és verseskötéteket, amelyekből felolvasok. De tudtam, hogy a társaság realistája nagyon siralmasnak tartaná az ötletemet, így hát egyelőre nem hoztam szóba. Azt terveztem, hogy majd a távozásnál kérdezek rá, mikor láthatom Monát legközelebb.

„Egy valamit tudok" – jelentette ki Mona meglehetősen váratlanul. – „Ha meg kell halnom, ne a Mayfair Gyógyintézetben legyen. Továbbra is ragaszkodom álmomhoz, hogy úgy távozhassak, mint Ophelia, virágos csónakban, csendesen csevegő patak vizén."

„Nem hinném, hogy beválna" – kételkedett Michael. – „A virág és a csónakázás persze csodálatos, de aztán jön a fulladás, ami egyáltalán nem olyan békés."

„Jól van, akkor beérem egy virágokból vetett ággyal" – mondta Mona. – „De sok virágnak kell lennie, és semmi cső, tű, morfium, ilyesmi. El tudom képzelni a vizet, amíg egy virágos derékaljon fekszem. És nem akarok orvost a közelembe."

„Megígérem!" – mondta Michael.

Rowan doktornő hallgatott.

Hihetetlen pillanat volt. Elszörnyedtem, de nem mertem szólni.

„Na, ne búsuljatok már!" – mondta Mona. – „Bocs, hogy elrontottam a hangulatot. Hadd vidítsalak fel, Quinn! Olvastad a Hamletet? Felolvasod nekem majd valamikor a Mayfair Gyógyintézetben?"

„Szívesen" – válaszoltam.

Mindenki látta és mindenki szerette Kenneth Branagh korszakalkotó Hamletjét, és persze nagyon jól emlékeztem Ophelia jelenetére a víz alatt. Állókép volt Gertrúd hosszú leírása után, de olyan gyönyörű, amilyenre csak egy lángész képes, márpedig egyetértettünk abban, hogy Branagh lángész. Szólni akartam nekik Kevin atya figyelmeztetéséről, aki épp a

Hamlet cselekményével támasztotta alá, hogy veszélyes dolog szóba állni a szellemekkel, de nem tudtam, nem bánnám-e meg, ha elkotyognám.

Az este hátralevő része mesébe illő volt. Rengeteg mindenről beszélgettünk. Michael Curry úgy szerette a könyveket, ahogy Lynelle, a régi tanítóm; pazar dolognak tartotta, hogy új tanárom van Nash Penfield személyében, és a legkevésbé sem kifogásolta, hogy sose jártam iskolába.

Rowan feltétel nélkül helyeselt. Valószínűleg semmiről se maradtam le, mondta, mert nem számítva a csekély számú elit intézményben képzett, gazdag amerikai srácokat, a szervezett kötelező oktatás fájdalmas és fölösleges élmény.

Stirling Oliver csodálattal adózott tartalmas neveltetésemnek, és azon tűnődött fennhangon, mi lenne, ha sokan mások is élvezhetnének ilyen előnyöket? Ami Tommyt illeti, akit aprólékosan bemutattam, az asztaltársaság egyhangúlag úgy vélte, hogy neki és testvéreinek meg kell kapniuk „minden esélyt." Egyáltalán nem az Istent játszom azzal, ha megmutatok nekik egy másik világot.

Ezen én kellőképpen elcsodálkoztam, és egyáltalán nem akartam hazamenni. Örökké ebben a házban akartam lakni Michaellel, Rowannal és Monával, holtomig barátkozva Stirling Oliverrel. Ugyanakkor alig vártam hogy otthon lehessek. Alig vártam, épp a szíves fogadtatástól, hogy „én" lehessek megint. Be akartam számolni Nashnek és Queen néninek. Meg akartam beszélni a tanulási programomat. Meg akartam beszélni, milyen rend szerint látogathatom Monát. Még egyszer el akartam halasztani a külföldi utamat.

Utam elhalasztásával kapcsolatban Michaelnek támadt egy jó ötlete. Miért nem megyek csak pár hétre?

„Európából ennyi idő alatt is rengeteget láthatsz" – mondta. – „És ha választanod kell egy országot, akkor hadd javasoljam Angliát vagy Olaszországot. Mindkét helyről más emberként térsz haza."

Mindenki helyeselt. Stirling és Rowan ugyancsak Olaszországot ajánlotta. El kellett ismernem, hogy ez jó tanács. Végre teljesülne Queen néni óhaja. Mona fogadkozott, hogy megvár, mert mindenképpen hallani akarja a kalandjaimat, amint hazatérek.

Közben megjött Clem, és bár most élveztem a legjobban a társalgást, mert Michael éppen a saját olaszországi utazásáról mesélt, tudtam, hogy

ideje hazamennem.

Egyébként is berúgtam.

Az első tornácon átöleltem Monát, megesküdtem, hogy másnap felhívom, és megbeszéljük, milyen időpontokban látogathatom meg a Mayfair Gyógyintézetben.

„Ott élem az életemet, szuper és gyönyörű fiúm” – mondta. – „Te válassz időpontot, tetszésed szerint.”

„Mikor kezdesz letörni?”

„Négy tájban. Akkor már annyira unom, hogy sírok.”

„Kettőkor jövök, és melletted maradok addig, amíg engeded.”

„Vagyis hatig. Aztán vacsorázunk a Grand Luminière-ben.”

„Akkor elbocsáthatsz, vagy a továbbiakban is igényt tarthatsz a társaságomra. Óhajod szerint.”

„Te igazán szeretsz engem, ugye?”

„Szenvedélyesen és a halálon is túl.”

Hosszú, részeg és édes csókokkal búcsúztunk. Aztán Michael Curry kikísért a kapuhoz, amelyet kulccsal kellett nyitni.

Átölelt, és európai szokás szerint megcsókolt kétfelől.

„Jó fiú vagy, Quinn” – mondta.

„Köszönöm, Michael” – feleltem. – „Én komolyan imádom Monát.”

Mihelyt bent voltunk Lídérccel a limuzin hátsó ülésének biztonságában, sírva fakadtam, és nem bírtam abbahagyni. A Pontchartrain-tó fekete vize fölött jártunk, amikor Lidérc átkarolt, és azt mondta folytottan, mint Ariel *A Vihar*-ban:

„Sajnálom Quinn; ha ember lennék én is sírnék.”

HARMINCKETTŐ

Jó ideje volt már annak, hogy Queen néni utoljára tartott udvart a szobájában vagy szalonjában, ahogy ilyen alkalmakkor neveztük azt a helyiséget. De mikor beléptem a házba, a fantasztikusan kicsípett Jasmine – testhez tapadó fekete koktélruha, nyaktörő tűsarkak – tájékoztatott, hogy ma különleges este van.

A néni Nasht „mulattatta”, mert sokkal jobban kijöttek egymással, mint Queen néni valaha is álmodta volna, továbbá egy látogatót. Ez a látogató olyan káprázatos kámeákkal érkezett, amelyekhez foghatókat Queen néni még sohasem látott. Jasmine gunyorosan forgatta a szemét, és felvonta a szemöldökét.

„Mindet drágakőből faragták!” – mondta.

Rám parancsolt, hogy menjek fel, szedjem rendbe magamat, vegyem fel a legjobb fekete olasz öltönyömet, kézzel varrott angol ingemet és Church-féle cipőmet, majd jöjjek le, és köszöntsem a káprázatos ajándékok hozóját. Mivel egyébként is ki voltam öltözve, ez nem okozott különösebb kényelmetlenséget.

Különben is örültem, hogy a társaság eltereli a figyelmemet. Elszállt belőlem az alkohol mámora, minden idegem égett a Mona iránti szerelemtől és aggodalomtól, semmiképpen sem bírtam volna aludni. Ellenségemnek éreztem az éjszakát, riadt Lidércem ólálkodó közelségét. Fényt és barátságos beszélgetést akartam Queen néni szobájában.

„Gyere, Lidérc!” – hívtam. – „Csináljuk ezt együtt! Az utóbbi időben úgyis keveset voltunk együtt. Gyere velem!”

„Gonosz, Quinn!” – felelte szomorúan. Meghökkentem. Gonosz, Queen

néni szobájában? Egyébként Lidérc gallérjának kézzel öltögetett varrásától cipőjének lakkos fényéig a szakasztott másom volt mindenben megint. Ahogy jöttünk le a lépcsőn, a bal kezembe csúsztatta a jobbját, gyengéden megszorította, aztán éreztem, hogy a szája az arcomra tapad.

„Szeretlek, Quinn" – mondta.

„Én is szeretlek, Lidérc" – feleltem.

Ez ugyanolyan váratlan volt, mint a meghívás, hogy tegyem tiszteletemet Queen néninél. Reméltem, hogy további csodákkal is kedveskedik az éjszaka. Reméltem, hogy nem kell összezúzódnom a tudattól, hogy Mona súlyos beteg, talán nem is gyógyulhat meg, ő és a családja pontosan ezt akarta tudtomra adni a derűs vacsorán, és Rowan Mayfair azzal az egyetlen borúlátó kitöréssel kegyetlenül beismerte az igazságot.

Hogy mondta Mona? „Kilobbanni, mint egy kiégett villanykörte."

Blackwood Manorban világosság volt és kacagás. Vendégek állták körül a zongorát a szalonban, az ebédlőben kisebb csoport kártyázott.

Barátságosan mosolyogtam, és intettem, míg elmentem mellettük. Lassan tártam szélesebbre a hátsó szoba résnyire nyitott ajtaját, jelezve érkezésemet a benti vidám társaságnak.

Körük közepén Queen néni ragyogott egyik fantasztikus, hattyúprémes neglizséjében, nyakán széles fehér szalagra fűzött, csodaszép kámeával, szokás szerint tüntetően közszemlére tett tűsarkúban. Vele szemben ült az alkalom tiszteletére szmokingot öltött Nash, aki felállt, mikor beléptem, mintha méltó lennék az ilyesmire, holott nem voltam.

Ott volt Cindy, az ápolónő, ropogós fehér egyenruhájában. Ő is felállt, és megpuszilta az arcomat, aminek nagyon örültem.

Végül megláttam teljes világításban Blackwood Manor díszvendégét, a kámeák fejedelmi ajándékozóját, aki velem átellenben foglalt helyet, és nem állt fel, mert nem is volt rá semmi oka.

Először egyszerűen nem voltam képes azonosítani, hogy mit látok. Tudtam, ugyanakkor nem tudtam. Felfogtam, de nem fogtam fel. Holott tökéletesen érthető volt. Teljesen érthetetlen volt. Majd az agyam nagyon lassan beszívta a részleteket. Engedelmeddel neked is felsorolnám őket, hogy ugyanolyan félremagyarázhatatlansággal égjenek bele az elmédbe, mint az enyémbe.

Hogy a titokzatos idegen volt, abban nem kételkedhettem. Felismertem a fej formáját. Felismertem a váll formáját, tartását. Felismertem a gyönyörű, magas, domború homlokot, a fekete szemöldököt, a nagy, fekete szempárt. Felismertem a széles szájat, a mosolyt, még a hosszú, fekete hajat is.

De ez a haj most nem volt hátrakötve, hanem mesébe illő gyűrűkben és csigákban omlott az idegen vállára. A fekete atlaszmellény feszüléséből az is tökéletesen látszott, hogy a titokzatos idegennek duzzadó melle van. Az estélyi öltözék többi része – a szmoking kabátja, nadrágja – férfitestre utalt. Valóban, a titokzatos idegen, noha sima bőre volt, és a száját rúzsozta, jó hat láb magasra nőtt, és erőteljes állkapcsa volt.

Férfi volt? Nő volt? Fogalmam se volt!

Akármi is volt, itt ült – oldalvást a széken, jobb karját átvetve a magas támlán, hosszú lábát kényelmesen elnyújtva, bal kezét hanyagul nyugtatva a térdén – és engem provokált hallgatásával, alattomos mosolyával Ezért a bágyadt bal kézért nyúlt Queen néni, mondván:

„Quinn, drágám, gyere csak, ismerkedj meg Petroniával! Csodálatos kámeákat hozott nekem, és ő maga készítette őket!”

Ez sokk volt. Felért egy taglócsapással. Szívemben birokra kelt a láz és a harag.

„Nagyon örülök, Petronia” – mondtam. Gyomromban fölémelyedett az összes alkohol, amelyet megittam. – „Hadd legyek olyan merész közölni, hogy ön gyönyörű. Miután eddig csak egyszer-kétszer láttam holdvilágnál, nem lehettem biztos benne.”

„Milyen gáláns!” – felelte ugyanazon a halk, bársonyos hangon, amellyel előző este szólt hozzám. Hát persze, hogy nő. Illetve csakugyan az? – „Pedig miután most jött vörös boszorkányától, azt lehetne várni, hogy fényétől vak lett minden másra.”

„Semmilyen értelemben sem boszorkány” – mondtam égő arccal. – „De ne engedje azzal untatnom, hogy őt védelmezem. Őszinte örömömre szolgál, hogy végre tisztességesen bemutatnak minket egymásnak.”

Halkan nevetve fordult Queen nénihez:

„Igazán sokoldalú úriember” – mondta. Visszanézett rám, szeme felvillant. – „Előre tudtam, hogy kedvelni fogom, ha közelebbről megismerjük egymást. És hagyjon fel ezzel, hogy azt próbálja

meghatározni, férfi vagyok-e vagy nő! Érje be azzal, hogy épp elég jutott belém mindkettőből, ennél fogva egyik sem vagyok. Pontosan azt magyaráztam Queen nénjének, hogy a két nem legjelesebb tulajdonságaival megáldva születtem, és tetszésem szerint csatangolok a kettő között."

Nash széket hozott, hogy csatlakozhassak a körhöz. Jasmine pezsgőt töltött a poharamba. Leültem ezzel a spektákulummal, ezzel a kreatúrával szemközt. Éreztem, hogy Lidérc megfogja a vállamat.

«Vigyázz, Quinn!» – figyelmeztetett, és jó okkal, mert eszem és lelkem veszedelmes lázban égett. Ismét részeg voltam. Iszonyat és fajtalan ujjongás töltött el attól, ami itt történik.

Láttam, amint a titokzatos idegen bal felé villantja a szemét, oda, ahol Lidérc állt, de ő nem láthatta Lidércet. Csak annyit tudott, hogy itt van.

„Tehát úgy gondol rám, mint nőre" – mondta. – „Bocsássa meg, hogy beleolvasok az agyába, úgy látom, képtelen vagyok uralkodni a hajlamomon. Az ilyen adománynak nem lehet parancsolni."

„Komolyan úgy érti, hogy ez spontán tulajdonság?" – kérdezte Queen néni. – „Hallja a mások gondolatait?"

„Vannak, akikét jobban a másokénál. Quinn gondolatai vakítóan tiszták. Micsoda ragyogó ifjú ember ön!"

„Ezt mondják rám. Miként lehet az, hogy az ördögszigeti mauzóleum az ön nevét viseli?"

„Quinn, az Petronia szépanyjának a neve" – szólt közbe Queen néni, megpróbálva elvenni szavaimnak élét. – „Róla beszélgettünk, meg a lélekvándorlásról. Petronia erősen hiszi, hogy ez sorozatosan előfordul a családjukban, és különös álmokat látott az ókori Pompeji napjairól."

Iszonyú előérzetem támadt. Az ókori Pompeji.

Lidérc a kezemet szorította. A titokzatos idegen engem nézett, és esküszöm, láttam a Vezúvot, ahogy bőgve böfögi az égre a gyilkos felhőt, halálos rémületet keltve a földön! Sikoltozó emberek futottak a szűk utcákon. A föld rengett. A felhő elborította az eget. Én láttam! Petronia mereven nézett. Ott voltunk, és itt voltunk. Queen néni beszélt. Hamueső zuhogott.

Szédültem. Igen, szédültem. A végzetes tünet.

„Milyen álmokat lát az ókori Pompejiről?" – kérdezte Nash az ő csodálatos, mély hangján.

„Ó, azok valóban tragikusak” – felelte halkan Petronia. – „Álmomban ókori rabszolgalány vagyok, drágakövek vésnöke, egy kámeakészítő műhely előmunkása. Gazdám figyelmeztet minket a közeledő kitörésre, és én futok az utcákon, próbálom figyelmeztetni a polgárokat. Ki a városból! A hegy pusztulást küld! De nem hisznek nekem. Nem hallgatnak rám.”

Láttam is, amit mondott. Láttam, amint rohan a kikövezett, keskeny utcákon feketén lobogó, hosszú, dús hajával, de a férfiak tunicájában, döngeti az ajtókat, vállon ragadja az embereket. «Kifelé, azonnal kifelé! Felrobban a hegy! El fogja pusztítani a várost! Nincs idő!»

Láttam körülötte a házakat, a városka stukkós falait, ő pedig milyen szálas termetű, furcsa, félelmetes szépség! És senki sem figyel rá. Végül elrángatta a rabszolgákat a munkaasztaloktól. Nem! Nemcsak láttam! Ott voltam!

Zsákokba szórták a kámeákat. «Erre nincs idő!» – mondta Petronia. – «Fussatok!» – És futottunk – rabszolgák, szabadok, sikoltó asszonyok, gyerekek – a part felé. A hegy félelmetesen, fülsiketítően bömbölt. Láttam, ahogy a fekete felleg elborítja az eget. A nappal eltűnt. Leszállt az éjszaka. Bemásztunk egy csónakba, sebesen eveztünk kifelé a kikötőből a heves hullámzásban. Zsúfolt csónakok vettek körül. Ismét elbődült a hegy. Aztán tűz lobbant a sötétségben. Pompeji hamarosan meghal.

Petronia a csónakban ült. Vele voltam. Sírt. Óriási sziklák gördültek le a hegyoldalon. Emberek futottak a sziklák elől. Káosz tombolt a parton. Megindult a föld azok alatt, akik kocsin próbáltak menekülni. Petronia vigasztalhatatlant zokogott. Hamueső zuhogott a városra és a tengerre. Az öböl vize fekete volt. Dobálta és felfordította a csónakokat. Az evezősök gyorsabban húztak. Menekültünk az öbölből a biztonság felé, de az iszonyat a nyomunkban járt. A hegy üvöltött, és köpte a gyilkos mérget. Fogtam a csónakban Petronia reszkető kezét. Zokogott, siratta azokat, akik nem hallgattak rá, akik nem menekültek, amikor figyelmeztette őket, siratta a kámeákat, az elveszett kincseket. Siratta a várost, amely rohamos gyorsasággal tűnt el a pernye és a füst gonosz párájában.

«Nem vagyok ott!» – mondtam magamnak. Próbáltam mozgatni a szájamat, hogy hangosan is kimondhassam, próbáltam eltaszítani magamtól a látomást, próbáltam visszajönni belőle, próbáltam tudni, hol vagyok de nem akartam otthagyni a csónakban a zokogó Petroniát, és körülöttünk a

többi csónakban a síró, jajveszékelő, ordító, ujjukkal mutogató embereket. Égett a szemem, és az éjszaka úgy nyelte el a nappalt, mintha örökre megszűnt volna a világosság.

Aztán villanyáramként rázott meg Lidérc kezének érintése. Ahogy szokta, a jobb tenyerembe fúrta az ujjait, és én kinyitottam a szememet. Ránéztem Petroniára, hallottam mély hangjának csermelycsobogását, ahogy Queen nénihez beszél:

„E különös álmok hatására” – mondta – „azt kell hinnem, hogy éltem már ott egyszer, ismertem az embereket, szenvedtem, meghaltam. Az voltam, aki most vagyok, félig férfi, félig nő; semmit sem szerettem jobban a kámeák készítésénél. Megszállottja voltam a munkámnak. Nem is értem, emberek hogyan élhetnek megszállottság nélkül.”

Szívem vadul vert, és nem szabadulhattam a szédüléstől. Nashre néztem. Láttam, hogy a szeme elhomályosul. Még Queen néni is réveteg nagy szemmel bámulta ezt a lényt, ezt a dús mellű, fekete sörényű, magas kreatúrát.

Reszkettem, szabadulni akartam ettől a révülettől, ettől a varázslattól. Nem engedem, hogy a börtönébe zárjon, nem! Hirtelen ötlettel Petronia felé nyújtottam azt a kezemet, amelyet Lidérc fogott. Petronia elfogadta kinyújtott kezemet, majd úgy rántotta vissza ujjait Lidérc érintésétől, mintha méh csípte volna meg.

Hallottam Lidérc titkos nevetését. «Gonosz, Quinn!» – mondta. – «Gonosz!»

Petronia pillantása kereste a doppelgängeremet, de nem találta.

Lidércre néztem. Tökéletesen térhatású volt, és látszott, hogy fél. Majd kimondta a szavakat, amelyek megmagyaráztak mindent, és nem magyaráztak meg semmit:

«Nem él!»

Én valami még döbbenetesebb dolgot éreztem: egy olyan szellemlényt, mint Lidérc, delejeset, hatalmasat, amely kész lett volna Lidércen keresztül összeolvadni velem. Nem értettem az elvét, de túlfeszített és ijesztő volt. Ismét feltámadt bennem a harag. Hogy merészel játszadozni velem ez a lény? Hogy merészel játszadozni velünk?

Petronia hangja halkan zsongott tovább:

„Így hát kámeákat véstem, mert úgy szerettem őket, és ismervén az ön

szeretetét, elhoztam e néhányat, hogy tegye a többiek közé. Rég nem jártam a szigeten, bár természetesen hallottam hírét, hogy szépanyám ide akart temetkezni, bár ez sohasem vált valóra."

„Soha, ugye?" – kérdeztem. – „Tegnap éjszaka pedig torkon ragadtál a ház előtt, és elsoroltad, mi mindent kell tennem a Remetelakkal, nem igaz? És még azelőtt betörtél a szobámba, és kirángattál az ágyamból!"

Felpattantam, és jóleső magasságból néztem le mosolygó arcába.

„Láttam, amikor a mocsárba dobtad azokat a hullákat!" – mondtam.

„Tudom, hogy te tetted! Aztán képes voltál ide jönni ahhoz, aki a legdrágább nekem a világon!"

„Quinn, édesem!" – kiáltott Queen néni. – „Elment az eszed?"

„Queen néni, ez ugyanaz! Én mondom neked, hogy ez a titokzatos idegen! Ez az!"

Nash is felugrott, igyekezett megfogni a vállamat, hogy elfordítson Petroniától, aki ugyancsak fölemelkedett. Nagyon lassan felnyúlt hat lábnál magasabbra, minden hüvelykkel, amely meghaladta a hat lábat, egyre jobban átváltozott nőből férfivá, miközben nyugodtan nézett rám, és szép mosolyából valósággal csorgott a kaján elégedettség.

Queen néni magánkívül volt, Nash könyörgött, hogy hallgassak.

„Tagadd, ha mered!" – követeltem. – „Mondd ki, hogy nem jártál a szobámban, nem rángattál ki az ágyamból!"

„Mrs. McQueen" – felelte Petronia –, „ez az este az első alkalom, hogy betettem a lábamat ebbe a házba."

„«Tisztelt uram, hisz tudja, hogy járt!»„ – facsartam ki Ophelia szavait Hamlethez. – „Bejöttél a szobámba! A ház előtt megtámadtál! Fenyegettél! Tudod! Idejöttél, hogy kínozz! Ez kellett, hogy legyen az oka! Játszadozol velem, mert téged szórakoztat ez a játék! Azokkal a hullákkal kezdődött, amelyeket a mocsárba dobtál a holdvilágnál, mert tudtad, hogy a szigeten állok, és végignézem!"

„Csend legyen, Quinn!" – utasított Queen néni. Még sose hallottam így kiáltani, így parancsolni. – „Ezt nem tűröm!" – Egész testében reszketett.

„Hadd távozzak feltűnés nélkül" – mondta Petronia. Megfogta Queen néni kezét.

„Annyira sajnálom" – mondta Queen néni. – „Olyan rettenetesen sajnálom!"

„Ön nagyon kedves volt hozzám” – mondta Petronia ugyanazon a nőiesített hangon. – „Ezt sose fogom elfelejteni.”

Felém fordította szép arcát, és én láttam benne az asszonyt, aztán elment, egyenes háttal, hosszú lépésekkel, gyönyörű haját lobogtatva. Elöl dörrenve csapódott a nagy ajtó.

Megbotránkozott arcok fordultak felém. Cindy, az ápolónő fel volt dúlva. Nash nem tudta, mihez fogjon, kihez fusson. Visszazökkentem a székbe, tudtam, hogy részeg vagyok, és mindjárt hányni fogok. Queen néni lángoló haraggal és csalódottan nézett rám. Jasmine a fejét csóválta Végül a néni is visszaült a fotelbe és megkérdezte:

„Csakugyan azt várod, hogy bárki is elhiggye, amit mondasz?”

„De ha igaz! Hogyhogy neki hiszel, és nem nekem?! Miket mondott? Hogy férfi és nő, olyan sok van benne mindkettőből, hogy egyiknek sem nevezhető? És ezt elhiszed? És hogy hisz a lélekvándorlásban? Ezt elhiszed? Hogy ő metszette a kámeákat, amelyeket neked adott? Ezt elhiszed? Én mondom, hogy megtámadott! És olyan ereje van, mint egy férfinak, ezt tanúsíthatom! És gondolatolvasó és veszedelmes! És az összes többi, amit mondtam, az utolsó szóig igaz!”

Queen néni nem bírt rám nézni. Cindy hozott neki egy csésze forró puncsot, amihez a néni hozzá se nyúlt.

„Hol voltál az este?” – kérdezte.

„Mayfairéknél vacsoráztam” – feleltem. – „Délután kettőkor mentem át hozzájuk.” – Megtorpantam. De mi értelme lett volna elhallgatnom? Mindent el kell mondanom Queen néninek, vagy nem? Különben nem mérheti fel, milyen indulatok dúlnak bennem. Így hát kiböktem:

„Láttam náluk egy kísértetet. Beszéltem vele. Húsz percig vagy annál is tovább beszéltem vele, anélkül, hogy észrevettem volna, hogy kísértet. Julien Mayfair kísértete volt, és elmesélte, hogy együtt hált William ükapám feleségével, és én az ő leszármazottja vagyok.”

Queen néni sóhajtott.

„Dühöngő őrült, az vagy.”

„Nem dühöngő!” – tiltakoztam. – „Kicsit felpaprikázódtam ennek a kreatúrának az arcátlanságától, de nem dühöngök, nem igazán dühöngök! Az sokkal súlyosabb állapot.”

„Most mitévő legyek?” – kérdezte.

„Engedd meg, hogy felhívjam Stirling Olivert! Neki talán elhiszed, hogy eszemen vagyok. Ő látja Lidércet. Ott volt ma este a vacsorán. Látnom kell, beszélnem kell vele! Be kell számolnom neki erről a kreatúráról! Beszélnem kell vele! Nem érzem magamat biztonságban! Szerintem senki sincs biztonságban ettől a lénytől! Stirling majd segít, hogy megértsd."

„Úgy gondolod, hogy itt nekem van szükségem megértésre?" – kérdezte.

„Nem tudom, Queen néni! Annyit mondhatok, hogy boldogan megölném azt a kreatúrát! Valami nagyon aljas és rettenetes van benne. Nemcsak azért, mert himnős, azt simán elviselném, sőt izgalmasnak találnám. Valami más. Lidérc érzi. Lidérc gonosznak nevezi. Megrémít engem! Fogj fel legalább annyit, hogy én hiszem is, amit mondok, még ha te nem is!"

Nem volt hajlandó rám nézni.

Bementem a fürdőszobába, és hánytam. Valamivel később kijöttem, miután már megmaradt bennem egy papírpohárra való víz. Mind ott voltak, ugyanabban a sokkos állapotban, amelyben otthagytam őket. Elnézést kértem mindenkitől.

„De próbáljátok meg az én szememmel látni!" – mondtam. – „Meg kell értenetek, hogy én milyen tapasztalatokat szereztem erről a kreatúráról! És akkor hazajövök, és itt találom az én Queen nénimmel!"

Nash szelíden azt javasolta, hogy le kellene feküdnöm. Csakugyan nagyon nyúzott voltam. Azonnal beleegyeztem, de azért felhívtam rá a figyelmet, hogy ez az idegen, alias Petronia, nem tisztel engem se az ágyban, se az ágyon kívül.

Mikor lehajoltam, hogy megcsókoljam Queen nénit, ő ezt a régi szeretettel viszonozta. Megismételtem, hogy az igazat mondtam.

„Telefonálunk Mr. Olivernek" – mondta a néni. – „Megkérjük, hogy jöjjön ki holnap, és beszélünk vele. Jó lesz így?"

„Annyira szeretlek!" – súgtam. – „És olyan sok mindent akarok mesélni Monáról!"

„Majd holnap, drágám!" – mondta.

Alig bírtam felvonszolódni a lépcsőn. Végre magamon tudhattam a flanel hálóing puha vigaszát. Átkaroltam Nagy Remonát, és Monáról álmodtam, de gyakran felriadtam, mert úgy rémlett, hogy itt van Petronia, a

furcsa, gonosz Petronia, aki bántani akar, el akar pusztítani. De csak a részeg képzelet játszott velem, és végül sikerült elmerülnöm a mély, megnyugtató álomban.

HARMINCHÁROM

– Reggel kilenc tájban telefonáltam Stirlingnek, és persze nem tudtam megállni, hogy rá ne zúdítsam a közelmúlt eseményeit, miközben meghívtam vacsorára, hogy részletesebben megbeszélhessük, ami történt. Talán tudatni is akartam vele, hogy ez a meghívás nem pusztán társasági gesztus. Arra gondoltam, így tisztességes.

Csak néztem, amikor Stirling azt javasolta, inkább ebédeljünk együtt. Megkérdezte, nem lenne-e túl alkalmatlan, ha délben ülnénk össze. Tüstént lesiettem Queen nénihez. Már ébren volt, a sezlonján ülve nézte a tévét, a rózsafüzérét morzsolgatta, és eperfagylaltot evett. Örömömre azon nyomban beleegyezett az ebédbe.

Kijönne Stirling Blackwood Manorba? Hát persze! Mivel telt ház volt nálunk, Queen néni szobájában terítettük meg a kicsi asztalt. A néni ágyán a legszebb szaténtakaró pompázott, amelyre ráültettük piros képű porcelánbabáinak népes gyülekezetét. A babák a bolond húszas évek divatja szerint öltöztek, amit Queen néni is imádott. Stirling tizenkettő előtt öt perccel érkezett, ám jövetelét előre jelezte egy rózsaszín rózsákból küldött, hatalmas bokrétával. Bevettük magunkat a néni szobájába, ahol Jasmine a legfinomabb borjúérmét tálalta spagettivel és fehérborral. Nash is csatlakozott az asztaltársasághoz. Queen néni azonnal belevágott Petronia „különös meséjébe”, és megmutatta Stirlingnek az ajándékba hozott kámeákat, amelyekkel Petronia bekopogtatott Blackwood Manorba.

Én is először láttam ezeket a műremekeket, amelyeknek értékét föl sem lehetett becsülni. Nem hagyományos értelemben vett kámeák voltak, vagyis nem a kagylóhéj vagy a kvarc rétegeiből bontották ki, hanem nagy

brazíliai ametisztekbe és smaragdokba metszették őket. Az ametiszt ma már olcsónak számít, amióta hatalmas készleteket találtak az Újvilágban, de a smaragd még mindig drága. A római isteneket ábrázoló parányi fejek kidolgozása mester, sőt művész kezére vallott.

Négy kámeából állt az ajándék, és Queen néni természetesen mérhetetlenül hálás volt a hódolatért. Aztán hazajöttem én, és feje tetejére állítottam a kedélyes összejövetelt. A néni biztosra vette, hogy hajlandó leszek magyarázatot adni.

Adtam is. Ádámnál és Évánál kezdtem. Megmagyaráztam mindent. Tömtem magamba a borjúhúst a spagettivel, nyakaltam rá a fehérbort, a második vagy a harmadik pohárnál jártam, mire észbe kaptam, hogy illene megtörülgetnem a számat a hús után. Zuhogott belőlem a történet, kezdve Rebecca fantomjával, amely a szigetre űzött, folytatva a holdvilágos látomással. Innentől felgyorsultak a dolgok: vad dühömben elégettem a betolakodó könyveit, mire ő megtámadott. Nem hagytam ki semmit.

Jasmine fáradhatatlanul töltögette a tányéromat spagettivel és hússal, én pedig hálásan faltam.

„Na, most már tudjátok!” – mondtam. – „Aztán Lidérc azt sugdosta a fülembe: «Gonosz, Quinn!», aztán jött az a megrázkódtatás, mikor megfogtam Petronia kezét: olyan volt, mintha áram ütött volna meg, amely Lidércen keresztül akar belém hatolni! És ez a lény, ez a valami, ez a kreatúra, ez a betolakodó, aki engem fenyeget, ez nem látja Lidércet, de tudja, hogy itt van! Tudja, hogy Lidérc képes üvegcseréppel bombázni, és minden ereje és fürgesége ellenére sem akarja, hogy összevagdossák.”

Elfogyott a mondanivalóm. Queen néni és Nash tekintete ide-oda járt Stirling között és közöttem.

„Nem” – mondta Stirling halkan. Sikerült befejeznie az ebédet, noha számos alkalommal félbeszakította, hogy megigézett figyelemmel bámuljon rám. – „Ez valóban nem akarja, hogy megvágják.”

„Az ambivalens nemisége miatt mondja rá, hogy «ez?»” – érdeklődött Nash udvariasan. Valami megfoghatatlan feszültséget éreztem kettejük között.

„Nem én” – felelte Stirling. – „Remélem, nem. Bár ki tudja. Maradjunk annyiban, hogy nem akarja összevagdostatni magát.”

„Elhiszi, amit Quinn mondott?” – kérdezte Queen néni. – „Lát ebben

valami értelmet?” – Nagyon kedvesen beszélt. A jobbomon ült, és beszéd közben könnyedén megszorította a vállamat. – „Az unokaöcsém mindenre fel van készülve.”

„Igen, mindenre fel vagyok!” – erősítettem meg. – „Tudom, hogy maga őszinte és becsületes ember. Michael és Rowan tiszteli magát. Mona tiszteli magát. Én pedig csak tudom, mit látok magában. Mondja meg, mit hisz!”

„Helyes” – mondta Stirling. Még egy kortyot ivott a borából, aztán félretette a poharat. – „Engedd meg, hogy úgy adjak tanácsot, mintha a fiam volnál. Menj el innen! Teljesítsd a nagynénéd kívánságát, és utazz el vele! Nem, ne heveskedj! Hadd fejtsem ki. Mona Mayfair beteg, és lehet, hogy még romlik is az állapota. Most van itt az ideje, hogy elválj tőle. Természetesen írni fogsz neki, telefonálni fogsz neki, kapcsolatban maradsz vele. A legrosszabb esetben hazajöhetsz hozzá, ha a nagynénéd megengedi.”

„Ó, feltétlenül!” – mondta Queen néni. – „Szerintem ez nagyon értelmes hozzáállás. Majd megkérdezzük dr. Winn Mayfairtől, hogy hozzájárul-e. Beszélhetünk dr. Rowan Mayfairrel. Te pedig, Quinn, természetesen magával Monával beszélj.”

„Akkor folytatnám, ha megengedik” – mondta Stirling. – „Azt hiszem, haladéktalanul indulniuk kellene, hogy Quinn minél előbb eltűnhessen Petronia közeléből. Még ma este, ha lehet. Ha nem, akkor holnap, vagy holnapután, de menjenek! Méghozzá gyorsan! Addig is Quinn indítsa el a felújítást, pontosan úgy, ahogyan a kreatúra előírta, de kösse ki, hogy sötétedés után sose, ismétlem, sose tartózkodjék egyetlen munkás sem az Ördögszigeten!

„Az nem probléma!” – vágtam rá. – „A melósok reggel hatkor jönnek, és délután négykor már otthon akarnak ülni a tévé előtt a doboz sörükkel.”

Ám Queen néni következő kérdéséből meggyőződhettem, hogy sietős riposztom, reményeimmel ellentétben, nem vette el Stirling szavainak fenyegető élét.

„Azt mondja, hogy amit Quinn látott... az meg is történt?”

„Igen, ezt mondom” – felelte Stirling. – „Quinn olyannyira épelméjű, hogyha bíróság előtt tanúskodna, hinnék neki. Itt és most is hiszek neki.”

„Stirling Oliver! Azt állítja, hogy ebben a mocsárban vámpírok garázdálkodnak?” – kérdezte a néni.

„Nem, Mrs. McQueen, nem ezt állítom, mert ha ezt tenném, bolondnak tartana, és elengedne a füle mellett mindent, amit eddig mondtam. Maradjunk annyiban, hogy Petronia éjszakai életmódot folytató lény, és megszokta, hogy az Ördögsziget az övé. Egy éjszaka, amikor ugyancsak egyedül hitte magát, rajtakapta a sziget tulajdonosa, amivel kezdetét vette a macska-egér játék a birtokossal, akinek Petronia azóta is ellensége."

„Maga hiszi ezt?" – kérdezte Queen néni.

„Feltétel nélkül. Ám most az a legfontosabb, hogy újíttassák fel a Remetelakot, és tüntessék el Quinnt. Menjenek Európába! És számítsanak rá, hogy minden szállodában tetemes lesz a telefonszámla, mert a fiatalember nagyon szerelmes Mona Mayfairbe. A magam szemével láttam."

„Nem tudom, mit mondjak magának, Mr. Oliver" – szólt Queen néni csüggedten. Részemről én mérhetetlenül örültem, hogy hisznek nekem, bár nem annyira, hogy el akarjam hagyni Monát.

„Mrs. McQueen" – szólt Stirling –, „ön is tudja, hogy az lesz a legjobb, ha Quinn önnel együtt máris távozik. A szigeti ház restaurálása az unokaöccse nélkül is megtörténhet. Ha soha többé nem látja Petroniát, annál jobb neki! Ezzel ön is bizonyára egyetért."

„Igen, egyetértek."

„Akkor előre elnézést kérek, de mondok valamit, ami megkönnyíti Quinn számára a döntést. Kérem, higgye el, hogy a legnagyobb tisztelettel használom ezt a hatalmamat."

„Miféle hatalmát?"

„Ugyanazt, amelyre Petronia hivatkozott" – felelte Stirling. – „Azt használtam, mikor beléptem a szobába, véletlenül, mint mindig, akaratlanul, mint mindig. Kénytelen voltam tudomást szerezni róla, hogy előttem itt járt az orvosa, és azt mondta önnek, hogy ez az európai tartózkodás lehet az utolsó utazása."

„Istenem!" – sóhajtott a néni. – „Nem akartam, hogy Quinn tudja."

„De nekem tudnom kell!" – csattantam fel. Még a velő is megfagyott a csontjaimban. – „Queen néni, megyünk! Fogalmam sem volt, hogy itt járt a doktor! Csak meg kell beszélnem Monával. Ő meg fog érteni mindent." – Majd megszakadt a szívem.

„De a doktor azt mondta ám, hogy egyáltalán nem kellene Európába

utazni!” – jelentette ki fölénye teljes tudatában Jasmine, aki épp az alkalmas pillanatban merült föl a semmiből. – „Aztán mikor Queen néni azt mondta, hogy úgyis megy, arra mondta a doktor, hogy ez az út lehet az utolsó! Ez történt ma reggel! Azért tudom, mert hallottam!”

„Akkor is megyünk” – szögeztem le. – „Együtt megyünk, és olyan sokáig maradunk, ameddig csak lehet.” – Ó, én imádott Monám, mi mást tehetnék?

„Ez a legjobb” – helyeselt Stirling. – „Ezeknek a történeteknek az alapján, amelyeknek meghallgatására ide kéretett, annyit mondhatok, kiegészítve még a kis mentális hallgatózás eredményével, hogy el kellene vinnie innen Quinnt, minél messzebb Petronia dühétől és szeszélyeitől. Nagy ajándékot adhat az unokaöccsének ezzel az utazással. Adja, ameddig teheti! És személyesen! Ön is megérdemli, hogy ilyen nagy ajándékot kapjon Quinntől.”

„Az utolsó betűig igaz, Queen néni” – mondtam. – „Stirling, maga mágusa a szavaknak. Megyünk! Már csak Monával kell beszélnem.”

„Szerintem nagyszerű döntés” – mondta Queen néni –, „de továbbra sem kaptam választ néhány kérdésemre. Stirling, maga úgy beszél, mintha ismerné Petroniát...”

„Nem, semmit sem tudok róla. Először hallom a nevét. Csak az ön történetéből következtetek. Megvolt benne minden szükséges elem, amelyekből levezethettem, hogy éjszakai lény. Mi másért lenne hajlandó osztozni a Remetelakon Tarquinnal, ha nem szeretné az éjszakai mocsarat, amit kevesen szeretnek, kivéve, gondolom, az aligátorvadászokat? Ami a többi szokását illeti, erőszakosnak és rosszindulatúnak tűnik; hihetetlen bátorságra vall, hogy Quinn szembeszállt vele. Azt hiszem, igencsak csodálkozva távozhatott innen az este.”

„Diadalmasnak látszott” – mondtam. – „Sikerült elérnie, hogy hibbantnak nézzenek.”

„De nem vagy hibbant” – mondta Stirling.

„Csakugyan nem” – csatlakozott Queen néni. – „Hatalmas kő esett le a szívünkről. Viszont maga, Stirling, úgy emlegeti ezt a Petroniát, mintha valami különleges faj lenne.”

„Nem így akartam” – felelte az angol. – „Ez oktalanság volt tőlem. Gondolom, a személytelenség miatt használtam a «kreatúra» szót. Már

mondtam, hogy kizárólag az itt hallott tényekből próbáltam következtetni. Úgy vélem, fenyegetést jelent Quinnre, és ha maradnak, Petronia tovább űzi a játékait az unokaöccsével. Tehát feltétlenül távozzanak!”

„Magának mi a véleménye, Nash?” – kérdezte Queen néni.

Nash természetesen húzódozott, hogy itt ő nem illetékes véleményezni, de Queen néni noszogatta, hogy ő is látta Petroniát, és tanúja volt annak, ami történt.

„Quinn több mint normálisnak tűnik” – mondta Nash az ő mély, parancsoló hangján. – „Ezzel egyet kell értenem. Az európai utazást kiváló gondolatnak tartom. Petroniáról azt kell mondanom, hogy ezek az ő nézetei a lélekvándorlásról elgondolkoztattak. Azt állította, hogy élt az ókori Pompejiben, tanúja volt a Vezúv kitörésének. Be kell vallanom, hogy éreztem valami gyönge, hogy is mondjam, gyönge...”

„Dezorientációt” – vágtam rá.

„Ez az. Valahogy mintha elveszítettem volna a tájékozódási képességemet, mialatt Petronia beszélt. Mintha hipnotizőr lett volna. Nem volt kellemes érzés. Valamint olyan zavarodottság követte, amely nagyon nem volt ínyemre. Nem hoztam volna szóba, ha nem kérdez rá. Végezetül azt is meg kell mondanom, hogy Petronia egyébként varázslatos, bár talán kissé alattomos lénynek tűnt.”

„Hogyhogy alattomosnak?” – kérdezte Queen néni.

„Alattomosság úgy hipnotizálni egy egész szobát, hogy nem figyelmeztetjük őket” – magyarázta meg Nash. – „Nem gondolja?”

Mély benyomást tett rám az állásfoglalása. Arra számítottam, hogy ki akar majd maradni a dologból, és most jobban szerettem, mint valaha. Az ebéd véget ért, ám előbb még felfaltam a borjúhúst és a spagettit Lidérc tányérjáról, amit ő kérésemre kegyesen engedélyezett. Jasmine és Nagy Ramona leszedték az asztalt, hogy kényelmesen beszélgethessünk. Queen néni elvégezte az úthoz szükséges telefonálást. Nash azt állította, hogy ő ki se pakolta a bőröndjét. Én, noha spicces voltam, megkérdeztem, nem vihetném-e el Stirlinget egy körútra a birtokon, hogy megmutassam neki a hajdani legelőket, és annyit a mocsárból, amennyi az útról látható. Kirándulás előtt le akartam vinni a temetőbe, hogy megmutassam a sírokat és a régi templomot.

Nashnek és a néninek észrevehetően nem tetszett, hogy kettesben leszek

az angollal, de nem hozhattak fel épkézláb kifogásokat. Ahogy lefelé indultunk a temetőhöz, rögtön megértettem a kelletlenségük okát.

‚Figyelj rám!” – mondta Stirling. – „Nem akarom megrémíteni Queen nénédet, olyan dolgokat sem akarok mondani neki, amelyeknek alapján ugyanúgy gyanakodna az épelméjűségemre, mint most a tiédre. Az utolsó szóig elhiszem neked, hogy láttad, amint ez a kreatúra halottakat dobott a mocsárba, és nagyon kérlek, ígérd meg, hogy sose teszed be a lábadat az Ördögszigetre éjszaka!”

„Megígérem” – mondtam. – „Ha nem lett volna Rebecca álma, oda se megyek.”

„Az külön történet, amelyhez egyelőre nem fűzhetek megjegyzést, de figyelmeztetlek, sose szegd meg az ígéretedet! Kérlek, hogy mostantól tartsad velem a kapcsolatot. Tekints barátodnak.”

A sírokhoz értünk. Megmutattam Rebecca sírkövét. Bementünk a kis kápolnába. Botrányos módon elborították a hullott levelek. Szólnom kellett volna Allennek, hogy söpörtesse ki.

„Most én vagyok a ház ura” – mondtam. Hangomat visszaverték a mészkő falak. – „Európából kell irányítanom Blackwood Manort. Nem lesz könnyű.”

„Meg kell ígértetnem veled még valamit” – mondta, és kinézett a kápolna ajtaján, mintha azt kémlelné, nem követtek-e. – „Ha ismét látod ezt a kreatúrát, próbálj ne gondolni semmire, mert kiolvashatja az agyadból. Vannak különleges technikák, amelyekkel minden fontosat kitakaríthatsz az elmédből. Gondolom, nem akarnád, hogy megtudja, úgy, ahogy én megtudtam ma délután, hogy van egy új rokonod, Tommy Harrison, akivel csak tegnap délelőtt találkoztál rövid időre, de máris megszeretted.”

Csak hüledeztem. Bennem nem is tudatosodott, hogy Tommyra gondolok!

„Ha ilyen fegyvert adsz Petronia kezébe” – folytatta Stirling –, „felhasználja ellened, úgy, ahogy felhasználhatná Monát is. És hidd el nekem, az is nagyon jó, hogy hamarosan Queen nénéd is kívül kerül a hatósugarán.”

„Queen néni!” – suttogtam borzongva. Aztán eszembe jutottak Petronia búcsúszavai, amelyeket Queen néninek mondott: „Ön nagyon kedves volt hozzám. Ezt sose fogom elfelejteni.”

„Bár én is tudnék olvasni a gondolatokban!” – mondtam. – „Akkor tudnám, mit hallgatsz el előlem!”

„Nem olyan nagy adomány az” – mondta, míg kapaszkodtunk visszafelé a házhoz a lejtőn. – „Tommyt nem viheted magaddal Európába?”

„Ó, az fantasztikus lenne! Nem is tudom, miért ne tenném! Lefogadnám, hogy Terry Sue elengedné. Brittanyt persze már nem. Ő a nagylány egyben a házi cseléd. De Tommyt igen! Tommy az álmodó, aki az erdőben olvas! Megbeszélem Queen nénivel.”

„Akármibe fogj, igyekezz sötétedésig elvégezni. Ha tervezned kell márpedig bizonyosan kell, foglalkozz vele New Orleansban. Esetleg a Mayfair Gyógyintézet ormán, a Grand Luminière-ben. Így alkalmad lesz Monával találkozni, aki az egész holnapi napot a központban tölti. Ma este én is ott vacsorázom vele, Rowan és Michael társaságában.”

„Tudod, nekem tetszik az őszinteséged, de meg is döbbent az a fesztelenség, amellyel ismerteted a javaslataidat. Megint csak azt mondom: érzem, hogy elhallgatsz valamit.”

„Egy valamivel légy tisztában, és ezt most nagyon komolyan mondom. Azt hallgatom el, amit hitem szerint el kell hallgatnom, és nem többet. Vidd be ma este vacsorázni Queen nénédet és Nasht a Grand Luminière-be. Fogadd meg a tanácsomat.”

„De miért olyan fontos ez?”

„Mert a Petronia-féle kreatúrák nem kedvelik a boszorkányokat. Sose mennek oda, ahol boszorkányok vannak.”

Bambán bámultam. Halvány sejtelmem sem volt, miről beszél.

„Petronia gondolatolvasó, ugye? Ráadásul szemfényvesztő, mint mondtad.”

„Igen” – feleltem.

„Hát akkor hidd el nekem, hogy legfeljebb százyardnyira közelíthetné meg a Mayfair Gyógyintézetet. Rowan Mayfair azon nyomban felismerné, ha a közelben ólálkodna. És Mona is.”

„Stirling, mit értesz az alatt, hogy boszorkányok?”

Odamentünk a csűrben parkoló Mercedeshez. Kinyitottam előtte az ajtót, aztán megkerültem az autót, hogy beüljek a kormányhoz.

Stirling megvárta, hogy kitolassak a csűrből, és elinduljak az úton. Elhajtottam a ház előtt, és befordultam jobbra a hosszú pekándió-alléba.

„Boszorkány alatt a Talamascánál azt a halandó férfit vagy nőt értik, aki képes látni a szellemeket és manipulálni őket, képes megidézni és kiűzni őket, kommunikál velük, parancsol nekik, beszél hozzájuk és hallja a beszédüket” – magyarázta Stirling.

„Akkor én is boszorkány vagyok, Lidérc miatt” – vontam le a következtetést.

„Több mint valószínű, hogy igen” – mondta. – „Bár azt hiszem, még nem próbáltad ki a boszorkányság minden vetületét, amelyeket említettem.”

„Csakugyan nem, bár azt hiszem, kellene. Ha Rebecca visszatér, esetleg próbára tehetem exorcizáló képességemet.”

„Én itt vagyok, ha szükséged lesz rám. De nem hiszem, hogy Rebecca másutt is megkísértene, mint itt.”

‚Ez a kísértetek szokása?”

„Időnként” – mondta. – „A kísértetjárás jellege dönti el. Van, hogy egy embert kísértenek, van, hogy egy helyen. Tudod-e, hogy Lidérc szellem-e vagy kísértet?”

„Ó, egész biztosan szellem! Nem tudja, honnan jött, vagy hova megy, amikor engem elhagy. Nincs másutt élete, csak az én tudatomban. Valószínűleg most is itt van velünk.”

Koncentráltam, hogy kikémleljem Lidérc jelenlétét, és rögtön éreztem is a szorítását a vállamon, és megláttam az arcát a visszapillantó tükörben. Hát persze hogy nagyon közel volt hozzám.

„Szeretlek, öreg haver!” – mondtam neki.

Merev arca felragyogott a gyerekes vigyortól.

„Te nem is tudod, öreg haver, mekkora szükségem van rád!” – folytattam. – „Tiszta téboly volt az utóbbi huszonnégy óra.” – Olyan csodálatos volt látni azt a vigyort!

Stirling mosolygott.

Együtt töltött időnk hátralevő perceiben Stirling a Talamascáról mesélt, gyakorlatilag megerősítve azt, amit Monától hallottam: hogy sok száz éve léteznek, hogy hatalmas könyvtárakat állítottak össze a természetfölötti jelenségekről, hogy vastag aktájuk van Mona családjáról – természetesen bizalmas.

„De én is Mayfair vagyok ám!” – jeleztem. – „Vagy nem? Julien bácsi mondta, ha még nem felejtetted el.”

„Igazad van, de most nincs időd a Mayfairek históriájára. Saját kalandjaid lesznek, saját odisszeádra indulsz! Döntöttél már a kis Tommyról?”

„Vinni akarom! Alig várom, hogy beszélhessek Queen nénivel. Előbb azonban kérdeznék valamit. Őszintén mondd meg, mi a véleményed Nashről?”

„Csodálatos ember, ragyogó koponya, rendkívül olvasott, pallérozott. Fantasztikus nevelő és kalauz lesz Európában. Te nem így gondolod?”

„Igen, de megéreztem, hogy nem rokonszenveztek egymással. Tévedtem volna?”

„Helyesen érezted” – mondta Stirling. – „Nash nem kedvel engem. Gyanakszik az indítékaimra. Nem érti a Talamasca jellegét, nem érti szabályainkat, szerepünket, azt hiszi, a puszta önzés vezérel. Mikor majd hazajöttök, mikor majd összebarátkozunk, mert remélem, hogy te meg én jó barátok leszünk, talán Nash is megváltoztatja a véleményét. Egyelőre ne idegesítsd magadat ezzel. Nash kivételesen jó ember.”

„Tudom, miről beszélsz. Nash fokozottan bizonytalan, mert a férfiakhoz vonzódik. Én nem igazán vagyok ilyen.”

„Nem?”

„Azt hittem, tudsz olvasni a gondolatokban. Azt kellett volna mondanom, hogy nekem szokatlan élet jutott. A szüzességemet Rebeccával vesztettem el, aztán a zuhanyozóban hetyegtem Lidérccel, aztán beleszerettem Monába, és nem tudom, mi lesz a következő. Ha Mona feleségül jön hozzám, boldogan fogok élni, amíg meg nem halok.”

Stirling nem válaszolt.

„Mi baj?” – kérdeztem. – „Túlságosan bárdolatlannak találsz?”

„Nem, egyáltalán nem!” – tiltakozott. – „Csak Monán gondolkoztam, meg azon, hogy mondjam-e vagy ne, ami az eszembe jutott.”

„Ó, kérlek, mondjad! Hogy miért nem olvashatok az agyadban!”

„Ha feleségül veszed, valószínűleg ő hal meg előbb.”

„Nem!” – kiáltottam. – „Ez nem igaz! Nem igaz! Rowan Mayfair doktornő tudja, hogy nem igaz! Éjjel-nappal ezen fáradoznak! Meg fogják gyógyítani Monát! Úgyis tudom, hogy megállítják a betegségét! Meggyógyítják! Nem lesz ez olyan rossz! Akár még...” – Elakadtam. – „Bocsánatot kérek”.

„Nem tartozol nekem bocsánatkéréssel. Én kérek tőled bocsánatot. Nem kellett volna ezt mondanom. Azt hittem, tegnap este felfogtad, miről beszélnek.”

„Nem akartam megérteni” – mondtam. – „De tudtam.”

Beszélgettünk még egy keveset a Talamascáról. Stirling azt mondta, bármikor szívesen látnak Tölgyes Rejtekben. Aztán eljött a búcsúzás perce. Visszavittem Stirlinget az autójához. Szép, barna Rolls-Royce volt, krémszín kárpitozással. Stirling megjegyezte, hogy a Talamasca elegáns autókkal és elegáns bútorokkal kényezteti a tagjait.

„És mit teszünk mi viszonzásul?” – tette föl a szónoki kérdést. – „Nem házasodunk, és húzunk, mint az igáslovak.”

„Nagyon rokonszenves vagy nekem” – mondtam. – „Köszönöm, hogy eljöttél ebédre, és mellém álltál.”

„Nem tehettem mást. Kérlek, hívj fel, amint tudsz. Tájékoztass a dolgok állásáról. Itt egy névjegy az inged zsebébe, itt van egy a szivarzsebedbe, egy a kabátod belső zsebébe, és ezt is elrakhatod valahova.”

„Miattam ne aggódj, Stirling!” – nyugtattam meg. – „Tudom én, hogy sokkal jobb nekem, ha megfogadom a tanácsaidat. Megteszek mindent, ami tőlem telik, hogy még sötétedés előtt eltüntessek mindenkit ebből a házból.”

„Még valami, Quinn. Egy ilyen Petronia-szerű lénnyel küzdeni nagyon trükkös dolog, de valami azt súgja nekem, hogy bölcsen tetted, amiért Lidérc közvetítésével harcba szálltál vele. Én a jövőben sem haboznék így cselekedni. Remélem, nagy élvezetet szerez majd neked az európai utazás. Remélem, nagy örömödet leled benne.”

Vonakodva elbúcsúztam tőle, és addig néztem utána, amíg az autó lassan végiggurult a hosszú allén, majd elkanyarodott a műút irányába. Stirling bölcs embernek tűnt. Vajon másképp alakult volna az életem, ha jobban megbízom benne, és hebehurgya büszkeségemben nem dacolok vele és mindenkivel?

HARMINCNÉGY

– Berohantam a házba. Sok dolgom volt, és gyorsan el akartam végezni. Nagy örömömre Queen néni és Nash már az európai kalandot tervezgette.

„Jöhet Tommy is?” – kérdeztem. – „Egy óra alatt elő tudom teremteni a születési bizonyítványával és a ruhatárával együtt!”

Queen néni egy hosszú percig töprengett, aztán mielőtt érvelni kezdhettem volna, megkérdezte:

„Érdemes az a gyerek egy ilyen útra, Tarquin?”

„A megfelelő szót mondtad! Tökéletesen választottál! Érdemes, és nagyon jót tesz majd neki. Esküszöm, te is meg fogod kedvelni azt a gyereket! Ha mégsem, kerítünk neki egy pesztrát, és ellehet azzal egész nap, de ez nem fog bekövetkezni.”

„Nohát, akkor azt mondom, vigyük magunkkal.”

„Pusztán pénzkérdés” – közöltem. – „Ha Terry Sue netán vitatkozna.”

„Úgy érted, hogy képes lenne eladni a fiát?”

„Queen néni, ez csak azért van, hogy megédesítse az alkut! A fiú megéri a váltságdíjat. Terry Sue mindössze gyakorlatias anyja hat éhes gyereknek.” Magamhoz vettem a pénzt, és már kívül is voltam az ajtón. Lidérc megjelent mellettem.

„Itt nyernünk kell, öreg haver!” – mondtam neki. – „Egyetértesz? Az a gyerek olyan ragyogó eszű, hogy nem hagyhatom itt.”

„Tarquin, te mindig tudod, mit mondj” – felelte Lidérc. – „De én hogy mehetek veled Európába? Tarquin, félek. Tarquin, te nagyon boldog vagy. Ne felejts el engem. Ne felejtsd el, hogy szeretlek. Ne felejtsd el, hogy itt vagyok.”

„Nem, nem felejtettem el!” – bizonygattam. – „Fogom a kezedet. Emlékezz, ezt mondtam neked! Európáig fogom majd a kezedet. Így fogjuk csinálni. Mellettem ülsz a gépen.”

Visszavágtattam a házba, mert meg akartam győződni róla, tisztában van-e Queen néni azzal, hogy eggyel több első osztályú jegyet kell vásárolni Lidérc számára, mire ő azt felelte, hogy álmában sem ültetne ilyen fontos családtagot a turistaosztályra, miféle nagynénének nézem én őt?

Újból elindultam Terry Sue lakókocsija felé, de Lidérc, aki mellettem ült az autóban, még mindig bizonytalankodott.

„Európa messze van, Tarquin” – mondta.

„Az nem számít, öreg haver.”

„Stirling azt mondta, kétfajta kísértetjárás van” – folytatta. – „Amikor egy embert kísértenek, és amikor egy helyen kísértenek.”

„Azt a szentségit, te mindent kihallgatsz?” – kérdeztem.

„Nem mindent, Tarquin” – válaszolta. – „Nem lehetek két helyen egyszerre, bár néha szeretnék. Elmennék a Talamasca anyaházába, és tanulnék tőlük a szellemekről, hogy én lehessek a legkiválóbb szellem a világon. Tudom, szükségem van arra, hogy te láss. Tudom, Tarquin, hogy szeretlek. Tudom, hogy ezek a dolgok igazak még akkor is, amikor gyűlöllek, Tarquin.”

„Olyan nincs, Lidérc!” – mondtam élesen. – „Csak neked is változik a hangulatod. De most maradj csendben, mert el kell végeznem ezt a rendkívül fontos munkát.”

Terry Sue-éknál minden a feje tetején állt. Grady Breen „hölgyei” javában pakolták ki a lakókocsit, hogy átvigyenek mindent az Őszi Lomb lakóparkba Ruby River peremén. De nagyszerű, hogy ilyen gyorsan történnek a dolgok! Csak elrendeltem, de nem hittem benne. No és ki fut oda hozzám, ha nem a kilencéves, fekete, göndör képmásom, a katolikus iskola kék egyenblézerében?

„Akarsz Európába jönni velünk holnap este?” – kérdeztem. – „Nem viccelek!”

Szólni se tudott. Aztán elfehéredett, és azt hebegte:

„Nem hagyhatom itt Brittanyt.”

„Róla majd én gondoskodom, és személyesen mondom meg neki, oké?

Ebben a pillanatban nem hozhatom el Terry Sue-tól, ugye megérted?”

Brittany persze mindent hallott, mert ott téblábolt a közelünkben. Elkaptam a karját.

„Mindent elintézek, cica, megígérem!” – mondtam. – „Most hadd vigyem el Tommyt erre az útra, de becsszóra találok valamilyen jó okot, hogy téged is hamarosan sínre tehessünk. Úgy éljek! Majd én kimódolom, hogy minden jól legyen!”

„Ó, akkor oké!” – mondta Brittany. – „Tommy, te menjél, te vagy az, aki folyton könyvekről meg ilyenekről beszél.”

„Brittany, nagyon jól fogod érezni magadat az új lakásban!” – folytattam. – „Új játszótársaid lesznek, új iskolába fogsz járni, lesz bejárónő, aki elvégzi a munkát, és dada, aki vigyáz a gyerekekre.”

Látszott Brittanyn, hogy fel sem tudja fogni, de azért el volt ragadtatva Megjelent Terry Sue a babával. Gyönyörűen kiöltözött rózsaszín műszálas kosztümbe, rózsaszín körömcipőbe, a haját megmosta, megfésülte és drogériában vásárolt vadonatúj műkörmöket villogtatott.

„Miért csinálod ezt?” – kérdezte. – „Öregapád sose csinálta.”

„Ne törődj vele, csak engedd, hogy elvihessem Tommyt Európába! Hadd vigyem máris! Csak a ruháira és a születési bizonyítványára van szükségem. El kell készíttetnem az útlevelét New Orleansban a szövetségi irodában, mielőtt bezár.”

„Nincs nekem születési bizonyítványom” – mondta Terry Sue. – „Tommy, hozzad a ruháidat! Azt mondtad, hogy Európa? És tényleg az az Európa lesz?”

„Siess, Tommy!” – sürgettem a gyereket. Rohant a lakókocsihoz. „Születési bizonyítványt szerezhetek neki a városházán. Köszönöm, Terry Sue! Itt van ötezer dollár.”

Terry Sue csak bámulta a borítékot.

„Ez meg mire?” – kérdezte.

„Arra az esetre hoztam, ha vitatkoznál. De úgy látom, jár neked, mivel nem vitatkoztál.”

„Bolond vagy te, Tarquin Blackwood, Ótata is mindig ezt mondta. Azt mondta, sose viszed semmire, de én mondom, nálam be vagy írva az aranykönyvbe!”

„Hát köszönöm, Terry Sue. Ez igazán vigasztaló. Egyszer majd el kell

mesélned a többi dolgot is, amit Ótata mondott. Jut eszembe, ez a baba nem az övé?”

„Hát tőlem ugyan nem hallasz panaszt” – felelte. – „Azt meg nem tudom, hogy ez a baba kié, úgyhogy hallgassál!”

Repült felém Tommy, egyik kezében összes könyvével, a másikban a párnacihába tömött ruháival. Kacagva hátráltam, majd átnyaláboltam.

„Aztán fogadj szót Tarquinnak” – rendelkezett Terry Sue. – „Hallod-e, Tommy Harrison? És megcsináld a házi feladatodat is!”

Átöleltem a jobb karommal Terry Sue-t, és megcsókoltam a homlokát, „írok majd az iskolaszéknek. Grady Breen elintéz mindent, úgy, ahogy ígérte.”

Már ott se voltunk.

A New Orleans-i hivatalról persze lekéstünk, de a születési bizonyítványt sikerült megszereznem Ruby Riverben, a városházán.

Otthon összedugtam a fejemet Allennel, és apróra átvettük a felújításokat, amelyeket a távollétemben el akartam végeztetni a Remetelakon. Egy percig sem kételkedtem benne, hogy ezt magamnak csináltatom. Gyűlöltem és utáltam a titokzatos idegent! A Remetelak látomása az enyém!

Hála írásos kérésemnek, Allen már hozott nekem festék- és márványmintákat, így sikerült kiválasztanom a legvonzóbb színeket, és a burkolólapokat az új padlóhoz. A bronzlépcsőről rajzoltam képeket; „barokk” stílus mellett döntöttünk. Megbeszéltük, hogy a helyi Busby, Bagot és Greene építészekhez fordulunk; ők, mint a polgárháború előtti udvarházak felújításának elismert szakértői, adnak majd tanácsot az ablakokat és a fürdőszoba megépítését illetőleg, mert erre én már nem voltam képes.

„Csak semmi félelem!” – mondtam. – „Ismered az ízlésemet, az igényeimet, láttad a rajzaimat. Ne várj a jóváhagyásomra. Ennél sokkal fontosabb, hogy elkészüljön a munka. Majd telefonálok. Vágjatok bele!”

Láttam rajta, hogy örül az érdekes feladatnak. A fejét csóválva közölte ugyan, hogy nehéz lesz kiszállítani azt a rengeteg márványt, de ő érti a burkolást, és nem is bízná senki másra. Ami a festést illeti, ott az alapozás az igazán nehéz munka, nagyon nehéz munka, úgyhogy nem bízhatja másra.

„Te vagy az én hősöm!” – mondtam. – „Meg tudod te csináltatni ezt. Most jön az utolsó figyelmeztetésem: sose maradjatok kint sötétedés után!”

„Ó, erre nem kell figyelmeztetned!” – mondta Allen. – „Elhúzunk innen háromra!”

„Ígérd meg!” – erősködtem.

„Megígértem.”

„Jól van, jövő héten hívlak majd először.”

Így hát a férfikor feladatait elvégeztem.

Négy óra körül soha nem tapasztalt vadsággal rohant meg a szürkületi szorongás. Mintha a mocsár kúszott volna a ház felé – a birnami erdő jött fel Dunsinane-re –, és úgy éreztem, nem bírom tovább Mona nélkül.

Egész idő alatt egyetlen másodpercre sem feledkeztem meg róla. Milyen gyötrelmes lesz elbúcsúzni tőle! Hiszen még nem is mondtam neki, hogy elmegyek! Ilyen szenvedés vár rám!

Próbáltam telefonálni a Mayfair Gyógyintézetbe, de nem kapcsolták. A központos azt felelte, hogy Mona nem fogadhat hívásokat. Elviselhetetlen volt, hogy nem tudom, hol van, és miket művelnek vele!

Feltettem Kenneth Branagh Hamletjének DVD-jét, megkerestem a vízbe fúlt Opheliát az üvegtiszta patakban, és újra és újra lejátszottam, ide-oda kapcsolgatva Gertrúd leírása és a kép között. Nem szabadulhattam a szavaktól:

Ruhája szétterülve Mint hableányt tartá
fenn egy korig, Miközben régi nótákból
danolt, Mint ki nem is gyanítja önbaját.[6]

Amikor odakint megsűrűsödött a sötétség, és fülemben Stirling Oliver figyelmeztetései zúgtak, amikor Petroniára és Rebecca fondorkodására gondoltam – lementem, és megmondtam Queen néninek, aki Nash Penfielddel és Tommyval diskurált, hogy azonnal indulnunk kell New Orleansba.

Jasmine már becsomagolt Queen néninek. Nash ki se csomagolt. Nagy

[6] Arany János fordítása.

Ramona végzett az én poggyászommal. Tommy szerény és szigorúan átmeneti ruhatárát Queen néni számos fölösleges bőröndjének egyikébe pakolták.

Közöltem, hogy a Windsor Court szállodába megyünk, kivesszük a létező legelegánsabb lakosztályokat, aztán irány vacsorázni a Grand Luminière-ben. Monával nem beszélhettem telefonom, mégis indulnom kellett, mert abból ítélve, amit Stirlingtől hallottam, Opheliám most is vár rám.

Természetesen kérdésekkel és ellenvetésekkel árasztottak el. Ám én nem engedtem, és sikerült is győznöm, egyszerűen azért, mert mindenki utazási lázban égett. Már csak Tommy hiányzó útlevele miatt nem szállhattunk fel a gépre, de holnap azt is meg kellett kapnunk a repülőjegyekkel együtt.

Volt még egy nagyon fontos kérdés, mégpedig az, hogy ki irányítsa Blackwood Manort a távollétünkben. És ez kapitális kérdés volt. Sűrű lamentálás után gyakorlatilag eldőlt, hogy Jasmine lesz a vezető, de szorongásának enyhítésére azt is eldöntöttük, hogy nem kell új szállóvendégeket fogadnia, csupán azokat, akik már bejelentkeztek, meg akik idetévednek, hogy megnézzék egykori eljegyzésük, esküvőjük stb. színhelyét, vagy csak meg akarják látogatni a szép udvarházat, amelyről olvastak az útikönyvekben.

Jasmine borzasztóan izgatott volt. Túl nagynak találta a felelősséget. Ám Queen néni tudta, hogy képes rá. Én is tudtam, Nagy Ramona is tudta. Clem is. Jasmine szépen beszélt angolul, megvolt a kellő iskolázottsága, esze és eleganciája.

Egyetlen dolog hiányzott Jasmine-ből: az önbizalom.

Tehát utolsó blackwoodi óránkat Jasmine győzködésével töltöttük. Bizonygattuk neki, hogy mindene megvan a feladathoz, különben máris ő végzi a munka kilencvenöt százalékát. Amint ráérez, tökéletes direktrisz lesz belőle. A fizetését megháromszorozzuk. Queen néni a nyereségrészesedés kidolgozását is rábízta volna, ám Jasmine ettől annyira megrémült, hogy hallani sem akart róla.

Végül elhatároztuk, hogy ügyvédünkre, Grady Breenre bízzuk a könyvelést, így Jasmine az igazgatásnak és a vendéglátásnak szentelheti magát. Ezt hallva Jasmine feltűnően megnyugodott. Így már megkaphatta a nyereségrészesedését, és nem kellett azt éreznie, hogy az ördöggel paktált

miatta. Közben egyfolytában hajtogattuk, hogy milyen szép, milyen pallérozott, mennyire túlképzett a feladathoz, bár ez korántsem segített annyit, mint reméltük.

Clem és Nagy Ramona megígérték, hogy mindenben támogatják a könnyekben úszó Jasmine-t. Végigölelgettünk és csókoltunk mindenkit, majd elindultunk New Orleansba Queen néni hosszú limuzinjával.

Rövid szünetet tartottunk a hotelben, hogy megszemléljük mesés szobáinkat, majd meg sem álltunk a Grand Luminière-ig. Mona felugrott az asztaltól, és repült a karjaimba, az étteremben tartózkodó összes férfi irigységére. Egyik bő fehér blúzát viselte, csuklóban fehér masnikkal és fodrokkal, ám én láttam gyulladt jobb kézfején a leragasztott infúziós csatlakozás gonosz daganatát.

Leültem vele Mayfairék asztalához, és halkan elmeséltem, hogy az orvos szerint ez lehet Queen néni utolsó európai útja.

„Ó, feltétlenül és totálisan helyeslem, hogy menj!” – mondta azonnal Mona. – „Kell, abszolúte kell! Jól vagyok. Az állapotom stabil. Nézd, ma éjszakára megint be kell drótozni!” – Fölemelte bekötött kezét. – „Akarsz feljönni a szobába? Nem valami étvágygerjesztő, de biztosíthatlak...”

„Jövök” – mondtam. – „Még sose szeretkeztem senkivel, aki be volt drótozva.”

„Akkor jó” – súgta édesen –, „mert tönkre kell tennem három-négy kis takarót, és utána felolvashatunk egymásnak a Hamlet-ből. Van bent nálam egy Kenneth Branagh-DVD, és majd úgy teszünk, mintha először látnánk. Te majd szavalod Gertrúdot, ahogy elmeséli Ophelia halálát, én pedig mintegy holtan heverek a párnán. Már teleszórtam virágokkal az ágyat. Ó, én Ophelia vagyok mindörökké” – sóhajtotta.

„Nem, Halhatatlan Opheliám!” – mondtam. – „Erre a névre fogok neked írni Európából, erre a névre küldök neked számítógépes üzeneteket, Halhatatlan Opheliám. Szerintem ez a legfantasztikusabb név, amit hallottam valaha.”

Elmeséltem, hogy délután csak azért tettem fel a DVD-t, mert Opheliát akartam látni a víz alatt.

„Szeretlek azért, mert szereted ezt” – mondtam –, „de te Halhatatlan Ophelia leszel, mert sose fulladsz bele a patakba, ugye, tudod! Ezt helyre kell hoznunk, ugye? Te vagy a hibernált Ophelia, aki nagyon is „gyanítja

önbaját”, és „dallam-köre” a víz fölött tartja mindörökké.

Mona kacagott, és megcsókolt.

„Te csakugyan ismered a szöveget! Ó, de szeretlek ezért! Hogy miért nem gondoltam az e-mailre? Hát persze, majd e-mailezünk egymásnak, és írunk is! Ki kell nyomtatnunk levelezésünket, amely olyan híres lesz, mint Héloise-é, és Abélard-é.”

„Abszolúte!” – mondtam némi borzongással. – „Ám nem lesz sem oly hosszú, sem oly szűzies, szerelmem; hazajövök, te meggyógyulsz, és egymás karjaiba vetjük magunkat.” – Felkacagtam. – „Mellesleg, azt tudod hogy Abélard kasztrálással fizetett a Héloise iránti szerelemért? Azt nem akarjuk, hogy velem ily szörnyűség történjék!”

„Az csak metaforája tartózkodásodnak, Quinn. Mi nem olvadhatunk eggyé, ahogy Ophelia tette volna Hamlettel, ha az apját nem ölik meg.”

Megcsókoltam, szenvedélyesen és szerelmesen.

„«Ó, drága új világ, amelyben ily nép van!»”[7] – idéztem. – Hol találok még egy lányt, aki ilyeneket tud?”

„Inkább a tőzsdéről kellene beszélgetned velem” – vágta rá. Zöld szeme gyönyörűen ragyogott. – Kész röhej, hogy a Mayfair és Mayfair ragaszkodik hozzá, hogy ők kezeljék a milliárdjaimat. Többet tudok én a részvényekről és a kötvényekről, mint akárki a cégnél!”

Megérkezett az asztalhoz Stirling. Ekkor kaptam észbe, hogy nem is köszöntem a kecses Rowannak és a tagbaszakadt Michaelnek. Sürgősen pótoltam. Lubickoltam a melegségben, amellyel üdvözöltük egymást, kapkodva elmagyaráztam Stirlingnek, hogy a család otthagyta Blackwood Manort, tehát ha Petronia meg akar találni, a Windsor Courtig kell jönnie.

„És ott az a kis fekete hajú gavallér, az Tommy?”

„Pontosan. Hamarosan Tommy Blackwood lesz. Indulunk Európába, mihelyt megszereztük az útlevelét. Ha lehet, rögtön ezt a nevet íratom az útlevelébe. Majd meglátjuk, mire képes egy kis meggyőzés.”

„Tudasd velem, ha problémád lenne” – mondta Stirling. – „A Talamasca segíthet.”

Nem toltuk össze az asztalokat a vacsorához. Úgy éreztem, így jobb. Azt szerettem volna, ha Nash és Queen néni tovább ismerkedne Tommy-

Shakespeare: A vihar (Babits Mihály fordítása)

val, aki fényesen szerepelt. Nem vitte túlzásba se a pironkodást, se a lelkesedést, viszont ugyanarról a ragyogó értelemről tett tanúságot, amelyet az első perctől megéreztem benne. Az irodalom és a történelem volt a kedvence, hála Istennek! A matematikát nem nagyon értette, de lelkiismeretesen araszolt vele. Eddig imponálóan hasznosította a katolikus iskola tantervét. Reményeimnek megfelelően Nash és Queen néni el volt ragadtatva tőle.

Miután elfogyasztottuk „szuper” desszertjeinket, áthoztam Tommyt az asztalunkhoz, hogy bemutassam Mayfairéknek, ő pedig az alkalomhoz illő jólneveltséggel viselkedett. Majd úgy egyeztünk meg szeretett családtagjaimmal, hogy ők visszatérnek a szállodába, én pedig felmegyek Monával a szobájába.

Átkaroltam Lidércet, és a fülébe súgtam:

„Te is menj a családdal! Ne mozdulj a közelükből! És ha meglátod Petroniát, gyere hozzám!”

Meglepetten nézett rám, de habozás nélkül bólintott, aztán eltűnt.

Mona ugyanolyan luxuslakosztályt kapott a kórházban, mint én: nappali szoba és nagy ikerágy tartozott hozzá. Ezt az ágyat Mona leterítette több fehér, madeirázott takaróval. Most felszedte róluk a hervadt liliomokat és százszorszépeket, frisseket markolt ki a falak mentén sorakozó kosarakból, és az ágyra hintette őket. Utána az ágyra huppant, befészkelte magát a hatalmas párnakupacba, és pajkosan mosolygott rám. Kitört belőlünk a kacagás.

Dr. Winn Mayfair, aki eddig ünnepélyes komolysággal figyelt minket, most megszólalt halk, tisztelettelteljes és tiszteletet parancsoló hangján:

„Nos, Ophelia, visszaköthetem az infúziót?”

„Csináld, doki” – felelte Mona. – „Utána be is csukhatod az ajtót. Quinn tisztában van vele, hogy az infúzió az egyetlen, ami belém vezethető. Igaz, Quinn?”

Azt hiszem, elpirultam.

„Igen, doktor” – feleltem.

„Megérted a kockázatot, Quinn?” – kérdezte dr. Winn.

„Igen, uram” – feleltem.

Nehéz volt néznem, ahogy visszaszúrják Mona gyulladt-vörös kézfejébe, a ragtapasz alá a tűt, de úgy éreztem, ezt kell tennem, át kell

élnem vele együtt, amennyire tehetem. Tekintetem tovább vándorolt az átlátszó csövön, fel a fémkampóra függesztett, tiszta folyadékkal töltött, műanyag tasakig. Valahol apró számítógép sípolt, és pergette a számokat. A közelben bonyolultabb rendeltetésű, nagyobb gépezet várakozott, de szerencsére pillanatnyilag nem volt szükség rá.

Annyi mindent szerettem volna kérdezni dr. Winn Mayfairtől, de nem tehettem, így el kellett hinnem Monának, hogy az állapota csakugyan stabil. Tudtam, hogy holnap el kell hagynom, hiszen ő maga mondta, hogy életemnek ebben a pillanatában Queen néni egészsége a fontos.

Pillanatokkal a doktor távozása után már egymás karjaiban voltunk. Annyi szenvedéllyel csókoltam, amennyivel nem tettem kárt a százszorszent infúzióban. Örök szerelmemnek neveztem, és csak úgy akartam örömet szerezni neki, ahogyan ő szerzett örömet nekem.

Így telt az éjszaka, gyengéd csókolózással és szeretkezéssel, amelynek nyoma ezúttal valószínűleg megmaradt a takarókon.

Rózsaszín hajnal derengett a város felett, amikor elbúcsúztam Monától. Nem hittem volna el, ha valaki azt mondja, hogy nem látom soha többé ezt a bűbájosan kócos gyermeket, aki álmosan hunyorgott csipkéi és virágai között. De hát oly sok dolog volt, amit nem hittem volna el akkor.

Hiszen még annyi szép idő állt előttünk!

Kijöttem a kórházi lakosztályból, otthagyva a szendergő Monát, aki olyan gyönyörű és üde volt, mint a virágok a harmatos kosarakban, elmentem a repülőjegyekért, aztán Tommy útleveléért, amelynek kiállításához Queen néni és én egyszerre tanúsítottuk, hogy az okmány leendő tulajdonosát valóban Tommy Blackwoodnak hívják, aztán felszálltunk newarki gépre a térhatású, erős Lidérccel, akinek ugyancsak az első osztályon foglaltunk helyet, Newarkból pedig repültünk tovább Rómába.

HARMINCÖT

– Ki mondhatja meg, miben lett volna más az utolsó néhány nap New Orleansban, ha tudom, hogy teljes három évig fog tartani európai odisszeánk?

Senki sem sejtette, hogy ilyen hosszúra nyúlik a karnevál. Az hajtott, hogy percről percre éltünk, folyamatosan ellenőriztetve Queen néni vérnyomását és általános erőnlétét párizsi, római, zürichi és londoni kedvenc orvosaival, miközben bolyongtunk kastélyok, múzeumok, székesegyházak és városok között, amelyeket Queen néni leírhatatlan szeretettel és lelkesedéssel mutogatott, folyamatos ihletet merítve Nash óriási műveltségéből, mindig engedve Queen néni kérésének, hogy „csak néhány hónapot” maradjunk, mert okvetlenül meg kell látogatnunk „még azt a kicsi országot”, vagy egy másik nagyszerű, fenséges „romot”, amelyet „sose fogok elfelejteni”.

Queen néni egészsége kétségtelenül hanyatlott, más szavakkal túl öreg volt már az ilyesmihez, viszont nem akart szembenézni ezzel a ténnyel.

Üzentünk Cindyért, és áthozattuk magunkhoz a mi édes ápolónőnket, ami némileg megnyugtatott mindenkit, mert Cindy tudott vérnyomást mérni, kiadagolta a megfelelő tablettákat a megfelelő időpontokban, ráadásul ez a szeretetre méltó teremtés egy cseppet sem ódzkodott attól, hogy minden másban is segítsen, így ő lett Queen néni személyi titkárnője.

Nash is vállalta ennek a munkakörnek egy tetemes részét: elküldte a faxokat a fényűző hotelekbe, ahol megszálltunk, intézte a számlákat, a borravalókat, úgyhogy nekünk sose kellett ilyesmivel bajlódni. Ő intézte Queen néni levelezését a laptopján, amelyen virtuóz ügyességgel kopácsolt.

Nash nagyon komolyan vette a tanítást, sose hanyagolta el a házi feladatát. Mindig tudott válaszolni minden kérdésünkre, megjegyzései, amelyeket a látványosságokhoz fűzött, egyszer sem voltak sablonosak.

Készségesen segített Queen néninek, amikor nénémnek ki vagy be kellett szállnia a limuzinokba; támogatta lépcsőn föl, lépcsőn le, és nem tartotta méltóságán alulinak, hogy megszorítsa vagy lazábbra engedje a gyilkos tűsarkú cipők pántját.

Lényeg, hogy minél többet utaztunk, annál jobban éreztük magunkat – Tommy és én, a kölykök a csapatban, tágra nyitott szemmel álmélkodtunk mindenen –, és annál elviselhetetlenebb lett számomra a gondolat hogy azt kellene mondanom Queen néninek: «Igen, be kell fejezned utolsó barangolásodat e csodák között, amelyeket úgy szerettél. Igen, soha többé nem fogod látni Párizst, Londont és Rómát.»

Nem, ezt nem bírtam volna elviselni, bármennyire szerettem Monát, bármennyire vágyott utána a szívem, bármennyire féltem attól, hogy az állapotának „stabil” voltát bizonygató faxok, levelek és e-mailek nem az igazat mondják.

Tehát több mint három évig tartott ez a mennyei csavargás. Nem is próbálom elmesélni összes kalandunkat, kivéve néhány különlegességet.

Annyit hadd mondjak, hogy Tommy pontosan olyan lángésznek bizonyult, mint amilyennek hittem. Koraérett esze szivacsként itta be a szépséget és a tudást, a dolgozatait engedelmesen, bátran és indokolt büszkeséggel nyújtotta át Nashnek és nekem.

Persze jólesett a hiúságomnak, hogy annyira hasonlít rám, de akkor is szerettem volna, ha különbözik tőlem. Az tetszett benne a legjobban, hogy olyan kíváncsi. Nyoma sem volt benne a tudatlanság duzzogó pökhendiségének, folytonosan faggatta Nasht, mindenféle emléktárgyat vásárolt az anyjának és a testvéreinek, amelyeket a szállodákból postáztunk haza.

Közben Breen nekünk küldözgetett sűrű rendszerességgel fényképeket Terry Sue-ról, gyermekeiről, a pesztráról, a bejárónőről, a mindenesről, a házról, igazolva, hogy csakugyan sikerült megakadályoznunk a legrosszabbat.

Én persze tudtam, bár erről nem szóltam Tommynak, hogy sose adnám vissza Terry Sue-nak, ha csak nem maga a gyerek ragaszkodna hozzá

bolond fejjel, bár ezt aligha hihettem. A második évben már nem helyesbített, és nem is némult el, ha azt mondtam: „Amikor majd nálunk laksz Blackwood Manorban”.

Nekem ez elég volt.

Queen néni agyonkényeztette, elhalmozta ruhákkal, amelyeket Tommy úgyszólván azonnal kinőtt. A néninek semmi sem szerzett nagyobb örömet, mint mikor bevonultunk a hotelek előcsarnokába vagy az éttermekbe, és az emberek megbámulták Tommyt, a fekete öltönyben, nyakkendősen feszítő kis gavallért.

Nekem annyi ámulattal kedveskedett ez az utazás, hogy fárasztó lenne most felsorolnom minden alkalmat. Annyit hadd mondjak, hogy mértetlen örömem telt mindenben, amit láttam, legyen az egy angliai kis tanyaház, vagy az amalfi part nagyszerűsége.

Nagy kalandunk egy epizódjára akarok részletesebben kitérni: Pompeji romjaira Nápoly közelében. De előbb szeretnék letudni néhány más kérdést, köztük Lidérc rejtélyét.

Ahogy megjósolta, elveszítettem már az első estén, mihelyt átértünk a tengeren.

Nem is tudom, hogyan történt és mikor. Ültem mellette a forgószéken az új nyolcszázas Jumbo luxuskabinjában, ahol saját televíziónk volt, és senki sem zavart, ha beszélni akartam hozzá, vagy meg akartam fogni a kezét. Éppen ezt tettem, csitítottam a félelmeit, erősködtem, hogy el fogok követni minden tőlem telhetőt, amivel magam mellett tarthatom, és hogy szeretem őt...

...És akkor lassan halványodni kezdett. Hallottam, ahogy a hangja gyengül, átlényegül telepátiává, majd elenyészik, de azokban az utolsó percekben még azt mondtam:

„Lidérc, várj reám, és én megjövök! Lidérc, őrizd meg nekem a házat a titokzatos idegentől! Szükségem van rád! Vigyázz az én drága Jasmine-omra, Nagy Remonára, Clemre, Allenre és mindenkire!”

Olyan megrendítő és félelmetes volt az elszakadás, a magány, az üresség, mintha valaki elrabolta volna a ruháimat, majd otthagyott volna egy kihalt helyen. Egy teljes óráig, vagy talán még tovább sem szóltam senkihez. Hátradőltem a széken, azt reméltem, hogy idővel távozik tőlem a boldogtalanság, kétségbeesetten próbáltam felfogni, hogy megszabadultam

Lidérctől. Nem szabad panaszkodnom, hiszen most már szabadon szentelhetem magamat a férfikor feladatainak: lehetek Tommy gondoskodó unokaöccse, mindent megtehetek, hogy Queen néni örüljön, tanulhatok Nashtől. Rám vár az egész világ!

Csakhogy meg voltam fosztva Lidérctől. Ki voltam fosztva. Még sose éltem át hasonló gyötrelmet.

Eltűnése után, míg az ülésben elnyúlva átvettem az újabb pohár bort a kedves utaskísérőtől, és a gépet elnyelte a motorok halk dongása, és nemhogy a hangját nem hallottam Queen néninek és Tommynak, de még csak nem is láttam őket, mint ahogy Nasht sem a könyvével – ebben a váratlan és fagyos intervallumban döbbentem rá, hogy Patsytől nem búcsúztam el.

Még csak nem is kerestem. Tudomásom szerint egyikünk se próbálta megkeresni. Nem is gondoltunk rá. Clem sem kérdezte, mitévő legyen, ha Patsy a limuzint követelné. Nagy Ramona se kérdezte: Mit csináljak, ha Patsy idehozza a házba az énekeseit és a dobosait?

Senki sem szánt rá egy gondolatot, se jót, se rosszat, amit most már fájlaltam, bár nem próbáltam felhívni, hogy utólag búcsút vegyek tőle.

Fáztam. Patsy hiányzott? Nem, Lidérc hiányzott. Úgy éreztem, mintha megnyúztak volna, és most ki lennék szolgáltatva a fagyos szélnek.

Patsy, az én Patsym. Lesz annyi esze, hogy kezeltesse magát? Hirtelen túlságosan elfáradtam, hogy a problémájával foglalkozzak. Különben is túl messze voltam, túlságosan elhidegültem tőle.

Félni kezdtem. Nem is félelem volt, hanem bizonyosság. Mivel engem nem érhettek utol a repülőgépen, de én felhívhattam Blackwood Manort, felbontottam az új hitelkártyámat, és hazatelefonáltam. Előbb hallottam az üvegcsörömpölést, mint Jasmine hangját.

„Hála istennek, hogy hívsz!” – mondta. – „Tudod, mit csinál? Szétver minden létező ablakot a házban! Megőrült!”

„Látod?” – kérdeztem.

„Nem, nem látom. Csak törnek be az ablakok. A szalonnal kezdte. Olyan, mintha sorra beleöklöznének az üvegtáblákba.”

„Figyelj ide! Nem olyan erős, mint gondolod. Csináljatok akármit, de ne nézzetek oda, ahol az üveget tördeli! Ne akarjátok látni. Az ad neki erőt, márpedig ezzel, amit most csinál, előbb-utóbb kimeríti magát.”

Alig értettem, amit Jasmine felelt. Úgy tűnik, Lidérc végzett az ebédlővel, és kirontott a konyhába, ahol Jasmine tartózkodott, ám ott megtorpant. Jasmine már csak azt hallotta, hogy törik az üveg az emeleten, és a vendégek rohannak le a lépcsőn.

„Megtorpant a konyhában?”

Jasmine azt válaszolta, hogy igen.

„Tehát nem akart bántani téged. Fuss, menekítsd ki a vendégeket a házból! Hadd menjenek, nem kell fizetniük. Siess! De ha felmész az emeletre a vendégekért, akkor se nézz rá Lidércre! Ne próbáld látni! Egyedül az ad neki erőt, ha figyelnek rá!”

Tartottam a vonalat. Nehéz volt hallani a motorzúgásban, mégis elért hozzám több ezer mérföld távolságból a Lidérc magányos dühöngését kísérő csörömpölés. Mit tegyek, mielőtt telefonálok Stirlingnek, töprengtem kétségbeesetten. Mit tegyek ebben a percben, úgy is, mint a ház ura? Egy örökkévalóság után visszajött Jasmine.

„Abbahagyta” – jelentette. – „Az összes vendég elment. Fiam, hogy milyen lelkesek voltak! Megkapták, amiért jöttek, és még fizetniük sem kellett érte! Én mondom neked, lesz ma este mesélés Ruby Riverben és Mapleville-ben!”

„Megsebesültél? Megsebesült valaki?”

„Nem, csak a földre hullott az üveg” – felelte Jasmine. – „Quinn, be kell zárnunk a szállodát.”

„Francokat, Jasmine! Csak nem gondolod, hogy van ereje folyamatosan csinálni ezt? Dehogy van. Úgy nincs, ha nem vagyok ott, és nem nézem. Nem érted? Kifújt.”

„No, és honnan tudod, hogy holnap nem áll elő újabb húzásokkal? Nem bánnám, ha látnád most a házat!”

Tartottam a vonalat, amíg Jasmine veszekedett egy sort Clemmel és Allennel. Az egyik azonnal pótoltatni akarta az üveget, a másik erősködött, hogy Lidérc úgyis betörné. Nagy Ramona azt mondta, mindenképpen üvegezni kell, mert vihar jön.

„Nézzétek, én vagyok a főnök!” – vágtam közbe a gépről. – „Üvegezzétek be az ablakokat! A legjobb minőségű üveggel, ami van, hogy kitartson! Néhány ablakhoz tényleg elég gyatrát használtunk. (Jasmine továbbította az üzenetemet az otthoniaknak.) Figyelj, Jasmine, kapcsold át

a telefont a szobámba, és vedd fel ott!”

Idegesítően sokáig tartott, de mikor felvette, szóltam neki, hogy kapcsolja be a számítógépemet.

„Már be van kapcsolva” – felelte. – „Pedig biztosan tudom, hogy kikapcsoltad, mielőtt elmentél!”

„Mi van a monitoron?”

„«QUINN GYERE HAZA», nagy betűkkel” – felelte.

„Jól van, akkor most gépeld le ezt a választ! «Lidérc, szeretlek, de most nem hagyhatom itt Queen nénit. Tudod, mennyire szeretem Queen nénit.»„ – Hallottam a billentyűk kopogását. Folytattam: – „«Kérlek, védd meg az én szeretteimet Petroniától! Lidérc, várj reám! Szeress engem! Szeretlek: Quinn.»

Vártam, hallgattam Jasmine gépelését. Valami eszembe jutott, valami, ami hasznos lehet. Most, évekkel később már nem tudom, nem volt-e végzetes gondolat. De ma már úgy látom, hogy egész szeretetem Lidérc iránt tele volt végzetes gondolatokkal.

„Jasmine, gépelj le még egy üzenetet!” – mondtam. – „«Kedves Lidérc, írhatok neked számítógépen. Küldhetek neked e-mailt. A felhasználó nevemre, Tarquinius Királynak fogom küldeni, de új néven. Te is írhatsz nekem, amint megküldöm azt az új nevet. Ugyanúgy értesz a számítógéphez, mint én. Várj az üzenetemre»”.

Beletelt egy időbe, hogy Jasmine leírja. Mikor elkészült, utasítottam, hogy hagyja bekapcsolva a számítógépet, és tegyen mellé egy figyelmeztetést, hogy senki se kapcsolja ki.

„Most meglátjuk, sikerült-e örömet szerezni Lidércnek!” – mondtam. – „Hamarosan te is utolérhetsz minket a római Hasslerben.”

Bontottam a vonalat. Blackwood Manor uraként úgy döntöttem, fölösleges szólnom a többieknek, hogy otthon úgyszólván az összes ablak betört. Kényelmesen elhelyezkedtem az ülésben, és kitaláltam, hogy Nemes Abélard lesz az új felhasználónevem. Mona majd Halhatatlan Ophelia lesz. Lidérc pedig legyen egyszerűen Lidérc.

És ez így is lett.

Mire elhagytuk az Örök Várost, én, Mona és Lidérc létrehoztuk ezeket a kapcsolatokat a számítógépes levelezéshez. Így történt, hogy minden utazásomból szerelmes levél lett az én kincsemnek, Halhatatlan

Opheliának; ugyane levelek mérsékelten átszerkesztett változatait küldtem az én szeretett Lidércemnek. Monától szenvedélyes és viharos humorú válaszokat kaptam, Lidérctől gyengülő adásokat, amelyek főleg arról szóltak, hogy mennyire szüksége van rám, és mennyire szeret.

Ha olyan szállodába értünk, ahol jó számítógépes felszerelés volt, kinyomtattam az írásaimat, és ez lett az én úti naplóm. Voltam annyira pironkodó, hogy kihagyjam belőle a Monának szóló, buja dürrögést, viszont nagyon vicces volt Shakespeare utánzásával próbálkozni.

Lidérc lassú hanyatlása fölöttébb nyugtalanított, és úgy marta a lelkemet, mintha egy sötét kéz vájkálna a szívemben, de nem tudtam, hogy azon felül, amit tettem, mit tehetnék még érte?

Blackwood Manorban nem történt újabb felfordulás.

Ám egész Ruby River megyében híre ment az üvegtörés legendájának, és éjjel-nappal jöttek volna a vendégek. A telefonban az volt a benyomásom, hogy Jasmine minden jajveszékelése ellenére pompásan feltalálja magát. Ismételten megemeltük a fizetését, és vele együtt a személyzet minden tagjáét.

Jasmine kezdett önállóan is elfogadni szobafoglalásokat, így távollétünk alatt folyamatosan telt ház volt Blackwood Manorban. Hamarosan Nagy Ramona is kapott nyereségrészesedést, sőt azt hiszem, bár ebben nem vagyok biztos, hogy Clem is. Akkor parancsoltam megálljt, amikor Allenre és a Csűrlakókra is kiterjesztették a rendszert, akik így kétszer annyit kerestek, mint Ruby River megye hasonló beosztású munkásai, és akkor még nem is szóltam az ingyen italról és ebédről!

Az Ördögsziget számtalan szóbeszédre adott okot, ahogy szállítani kezdték lassú csónakokon a padló márvány burkolólapjait a mocsáron át. Ruby Riverben és Mapleville-ben azt kérdezgették kávé mellett az emberek, hogy netán végképp elment Tarquin Blackwood esze?

De örültem, hogy egy velencei palazzóban lehetek, miközben otthon ezek történnek!

Némi vigaszomra szolgált, hogy Jeanfreau seriff és helyettese, Ronda Henderson nagydobra verték, amit a holdfényes mocsárba vetett két hulláról mondtam. Tiszta szívből reméltem, hogy komolyan veszik az emberek, és nem ladikáznak sötétedés után a sziget közelében.

Valamikor az első évben, amikor még mindig Olaszországban

tartózkodtunk, írtam Stirling Olivernek Tölgyes Rejtekbe, és beszámoltam róla, hogy mit tettem. Közöltem, hogy Lidérc képessége a számítógépes levelezésre észrevehetően sorvad, és a körutazás minden izgalma ellenére üresnek érzem magamat.

Stirling és én leveleztünk néhány hónapig. Az angol figyelmeztetett, hogy se túl hosszú, se túl rövid levelekkel ne bosszantsam Lidércet, és megírta, hogy feltételezése szerint Lidérc kísértet, aki inkább Blackwood Manorhoz kötődik, mint hozzám, de ebben nem teljesen biztos.

«Próbáld megélni, hogy szabad vagy tőle» – írta Stirling –, «vagyis próbáld meg élvezni, aztán közöld velem, hogy sikerült-e. Környezetedtől is megkérdezheted, hogy tapasztalnak-e nálad változást. Főleg Mrs. McQueen véleménye lehet tanulságos.»

Megfogadtam a tanácsot.

„Mostanában csakugyan velünk vagy, drágám!” – mondta a néni. – „Nem vagy olyan szórakozott, mint mikor Lidérchez beszéltél. Nem félsz attól, hogy mit tehet veled. Nem őt lesed állandóan a szemed sarkából, így sokkal jobb vagy, édes kisfiam” – folytatta tárgyilagosan, minden gügyögés nélkül. – „Ki sem mondhatom, mennyivel. Azért látom ilyen jól, mert senki sem ismer téged úgy mint én. Ideje is, hogy félretedd a gyermekkor dolgait, és Lidérc a gyermekkorhoz tartozik.”

Így hát fokozatosan elhalt a levelezésem Lidérccel, és az én szeretett szellemem, az én alakmásom, az én doppelgängerem a szó szoros értelmében elérhetetlen lett számomra. Próbáltam néhány ötletszerű üzenettel felidézni az árnyak közül, de nem sikerült.

Míg Blackwood Manor virult Jasmine királynő uralma alatt, karácsonykor daloltak a kórusok, húsvétkor feltálalták a lakomát, Ótata szeretett ágyásaiban szirmot bontottak a virágok, mi bebolyongtuk Európát, és Lidérc belefakult a színtelenségbe.

Monánál természetesen nem értem be a levelekkel. Számos éjszakát végigbeszélgettünk telefonon, szenvedélyesen fogadkozva, hogy csak egymásért élünk. Halhatatlan Ophelia és Nemes Abélard egy napon majd egyesül szűzies házasságban (behatolás nélkül). Ha az időeltolódás elválasztott, az íráshoz menekültünk.

Sokszor Michael vagy Rowan vette fel, amikor telefonáltam, és velük is mindig elmondattam magamnak, hogy Mona állapota stabil, nincsen

szüksége rám. Meglepetésemre Michael azt is elmondta sokszor és kéretlenül, hogy Isten ajándéka a mi kapcsolatunk, mert Mona azóta felhagyott az erotikus kalandozással, kizárólag az én telefonjaimért és e-mailes üzeneteimért él, egyébként pedig kemény munkával igyekszik elsajátítani a Mayfair-hagyaték befektetésének leghasznosabb módjait, továbbá a családfa összeállításával foglalkozik.

„Kicsit lenézi a házitanítóját" – mesélte Michael. – „Bár azt nem bánnám, ha több könyvet olvasna. Arra sikerül rávennem, hogy velem együtt nézzen régi filmeket. Ez jó, nem gondolod?"

„De, persze!" – mondtam. – „Senki sem lehet képes kreatív fejlődésre, amíg nem látta a *Vörös cipők*-et vagy a *Hoffman meséi*-t. Nincs igazam?"

„De igen" – nevetett Michael. – „Mona falja őket. Tegnap este rábeszéltem, hogy nézze meg a *Fekete Nárcisz*-t".

„Hát az hátborzongató" – mondtam. – Fogadnék, hogy tetszett neki."

„Kérdezd meg tőle" – felelte Michael. – „Itt is van. Nemes Abélard add át mindenkinek szerető üdvözletemet."

Így telt el életemből három mennyei és mozgalmas év. Elértem a hat láb négy hüvelyk magasságot.

Láttam a világ legvarázslatosabb és legszépségesebb nevezetességeit. Délen eljutottam vidám társaságommal az egyiptomi Abu Szimbelig és a brazíliai Rio de Janeiróig, északon Írországig és Skóciáig, keleten Szentpétervárig, nyugaton Marokkóig és Spanyolországig.

Csavargásainkra nem volt jellemző sem a különösebb rendszeresség, sem a különösebb spórolás. Összevissza bolyongtunk, többször visszatérve ugyanarra a helyre, aszerint, ahogy az évszakok váltakozása, a szeszély és a kíváncsiság parancsolta.

Tommy és Nash aggályosan tartotta magát a Ruby River-i iskola tantervéhez, ám egyébként Tommy főleg úgy jutott hozzá a tudáshoz, ahogy én: Queen néni és Nash hívta fel a figyelmünket olyan dolgokra, amelyeket egyébként elnéztünk volna, Queen néni és Nash ismertette velünk a látottak kulturális hátterét, mesélt csodálatos történeteket a műemlékekhez, országokhoz, a kultúrákhoz és korokhoz köthető híres emberekről. Annyival gazdagabb lettem tőle, hogy bolondnak éreztem magamat, amiért nem hallgattam Queen nénire, és nem került sor már jóval előbb erre az utazásra. Csak tudatlanságomban lehettem ennyire pökhendi,

hogy nem voltam hajlandó elkísérni. Ám a néni azzal vigasztalt, hogy ez most nem a bánkódásra való idő, hanem arra, hogy magunkhoz öleljük a világot. Azt is elmondanám, hogy akármilyen sokat láttunk, vagy akármilyen későn lett vége a napnak, mindig kimódoltam, hogy felolvashassak Dickensből Nashnek, akinek a hatására egyre jobban tudtam értékelni a *Nagy várakozás*-okat, a *Copperfield David*-ot, az *Ódon ritkaságok boltjá*-t és a *Kis Dorrit*-ot. Hatalmas élvezettel vetettem bele magamat a Brontë-nővérek munkásságába, felfaltam az *Üvöltő szeleket* és a *Jane Eyre*-t. Ha jobban tudok olvasni, sokkal többre vihettem volna. Elszántan viaskodtam Miltonnal, de akármennyire igyekeztem, nem emlékeztem, mit olvastam az *Elveszett Paradicsomból*, ezért inkább félretettem Keats kedvéért, akinek ódáit addig olvastam fennhangon, amíg kívülről nem fújtam őket.

Ám barangolásaink ideje nem hozott áldást mindenkinek. A második év közepén Jasmine felhívott és tudatta, hogy Patsy elherdálta az egész jövedelmét, és rábeszélte Clemet, hogy a pénzt, amelyet Ótata testált rá, fektesse be az ő lemezébe, amely aztán csúfosan megbukott, Clem pedig most Patsyt hibáztatja, hogy csőbe húzta őt, és perelni akarja.

Queen néni nyomatékos kérésére felhívtam ügyvédünket, Grady Breent, és megbizonyosodtam róla, hogy Patsy csakugyan elköltötte a pénzét egy rockvideóra, amelynek elkészítése egymillió dollárba került, mert egy külföldi rendezőt és külföldi operatőrt kértek fel rá, viszont egyetlen nagy kábeltévétársaság sem volt hajlandó leadni.

Clem, mint Grady megjegyezte, egyáltalán nem bolond, és nem vakon rohant bele ebbe a vállalkozásba, amelyen elveszítette a százezer dollárját. Ettől függetlenül közöltem Gradyvel, hogy fizessen Clemnek százezer dollárt, és zárjuk le a dolgot. Ami Patsyt illeti, ha pénzt követel, Grady adjon neki. Patsy akart is pénzt, amelyet Grady meg is ígért.

Befejezésül megkérdeztem Gradyt, hogy mennyire sikeres Patsy zenei pályája. Ügyvédünk azt felelte, hogy az utóbbi időben nagyon is az, országszerte fellép jó blues-klubokban. A lemezéből is elkelt valami háromszázezer példány, de ez semmi a milliókhoz képest, amit Patsy remélt. Ennyit kellett volna eladnia, hogy szert tegyen a vágyott hírnévre. Egyszerűen túlbecsülte nevének vonzását, amikor elkészítette ezt a videót. Ezt egy kicsit elhamarkodta.

Nem mertem érdeklődni Patsy egészsége után, ezért csak annyit

kérdeztem:

„Látta mostanában?”

„Igen” – felelte Grady. – „Ugyanolyan csinos, mint volt. A maga anyja mindig csinos jány volt. Elég öreg vagyok, hogy ennyit mondhassak, nem gondolja?”

„De igen, uram.”

Otthon tehát Patsy továbbra is megmaradt Patsynek.

Most tehát, miután letudtam az ehhez az időszakhoz kapcsolódó témákat, visszatérek Pompejihez.

Persze mohón vágytam látni a romokat, de nem feledhettem az igézetet, amelyet Petronia bocsátott rám Blackwood Manorban. Queen néninek is megvoltak ezzel kapcsolatban a maga gondolatai, bár ő korántsem rettegett úgy mint én. Megbeszéltük Petroniát, de szavaink alatt lappangott némi feszültség, mert Queen néni nem egészen bocsátotta meg, hogy lelepleztem Petroniát, és nem egészen hitte el, hogy Petronia nem ember, és két halottat dobott bele a mocsárba.

Én viszont elhittem mindent, és kíváncsi voltam, hogy a hamuból és törmelékből kiásott Pompeji visszahozza-e a képeket, amelyeket Petronia ültetett az agyamba.

Otthon befejeződött a Remetelak felújítása, ami több százezer dollárba került. Több köteg színes fényképet kaptam a bűbájos házikóról. Belső gerendáit merészen bearanyozták, katalógusgyűjteményemből választott keleti szőnyegek hevertek a fényes márványpadlón. Díszes bútorokat is rendeltem a New Orleans-i Hurwitz Mintztől. A Remetelakba bársonypamlagok, kandeláberek, hattyús támlájú székek kerültek. Az összkomfort a tágas fürdőszobában érte el a csúcsát. Az új üvegablakokat vakítóan tisztára mosták.

Allen jelentette, hogy esténként többször is használja a házat „valaki”, mert az asztalomon találtak könyveket (amelyekhez egy ujjal sem nyúltak), továbbá találtak gyertyákat, és hamut a kályhában. Partnerem tehát ismét akcióba lépett. De hát mire számítottam? Nem engedtem-e minden követelésének? De ki találta ki a terveket? Nem én?

Eszelősen föllelkesedtem.

És fel is háborodtam. Talán túl fiatal voltam, hogy megkülönböztethessem a kettőt.

Így hát odisszeánk finálója előtt, harmadik olaszországi utazásunk során harcias, vakmerő és kíváncsi lelkiállapotban érkeztem Pompejibe, hogy végre a magam szemével lássam a legendás helyet.

Queen néni valószínűleg nem is emlékezett Petronia megbabonázó meséjére azon a réges-régi estén. Nash mintegy mellesleg említette előttem. Tommy és Cindy, az ápolónő, csak örült, hogy láthatják a világ egyik leghíresebb romvárosát.

Autó hozott át nápolyi luxusszállónkból, hogy korán reggel meglátogathassuk a várost. Ráérősen járkáltunk a kátyúktól barázdált utcaköveken, tudva, hogy holnap és holnapután is vissza fogunk térni, és én mindenütt Petronia szavainak könnyű, sejtelmes borzongását éreztem. Ragyogóan sütött a nap, a Vezúv halványkéken hallgatott. Ártalmatlan hegynek látszott, ki sem lehetett volna nézni belőle, hogy fél nap alatt elpusztította ezt az élettől pezsgő, színes, mozgalmas városkát.

Bementünk sok, félig helyreállított házba, és csakis a legnagyobb tisztelettel érintettük meg a falakat, már ha megérintettük őket egyáltalán. Csend volt körülöttünk, holott jöttek-mentek a turisták. Nehéz volt fölemelnem a városról a halál fátyolát, hogy ismét elképzelhessem az élő Pompejit.

Queen néni rettenthetetlenül vezette kis csapatunkat a Faun Házához és a Misztériumok Villájához. Utoljára a múzeumba mentünk, és ott láthattam természetes fehér szobrait azoknak, akik meghaltak a hamuban, csak testük formáját hagyták maguk után. A gipsz halhatatlanná tette végső pillanataikat, és én annyira megindultam ezektől a hirtelen halálban összebújt, arctalan alakoktól, hogy majdnem elsírtam magamat. Aztán visszatértünk a hotelbe. Ezernyi csillag ragyogott az égen a Nápolyi-öböl felett. Kinyitottam az erkélyajtót, kinéztem az öbölre, és a föld legboldogabb lakói közé soroltam magamat. Sokáig álltam a kőbalusztrádnál. Olyan tökéletes elégedettség töltött el, mintha legyőztem volna Petroniát, Lidércet, Rebeccát, és csak az enyém lenne a jövőm. Mona remekül érezte magát. Még Queen néni is halhatatlannak tűnt – nem hal meg, amíg én meg nem halok! Mindig velem lesz!

Nagysokára elfáradtam, és örültem ennek a fáradtságnak. Belebújtam szokott hálóingembe, holott kissé meleg volt a szép, illatos éjszakához, ledőltem a hűvös párnára, és álomba merültem.

Pillanatok alatt Pompejiben voltam. Futottam, lökdöstem magam előtt a vonakodó rabszolgákat, akik nem akarták elhinni, hogy a hegy hamarosan ránk zúdítja a dühét, hogy elpusztít mindent, a mi életünket is. Kirohantunk a város kapuján, le a tengerpartra, a várakozó csónakhoz. Kieveztünk a tengerre, aztán kitört a vulkán, fekete tajtékot lövellt a magasba, az ég elsötétedett. A hegy félelmetes hangon elbődült, a csónakok megrázkódtak a vízen. «Menjetek tovább!» – ordítottam. Az emberek sikítottak és üvöltöttek. «Keljünk át!» – könyörögtem. Rabszolgák ugráltak a vízbe. «Ne, a csónak gyorsabb!» Az evezők a tengerbe estek. A csónak felborult. Elmerültem. A tenger hánykolódott. Vizet nyeltem. Ismét azt az iszonyú mennydörgést hallottam.

Felébredtem. Nem akarok ilyet álmodni! Rettegtem. Egy másik test csavarodott az enyémre. Az erkélyen egy alak rajzolódott az éjszakai ég hátterére, egy alak, amelyről tudtam, hogy Petronia!

„Te ördög!” – kiáltottam. Kiugrottam az ágyból, rárohantam az alakra – csak nem volt ott! Reszketve álltam a balusztrádnál, és kibámultam a sötétségbe. Sose voltam még ilyen rémült és ilyen dühös.

Nem bírtam elviselni ezt a rettegést, de nem bírtam véget vetni neki. Végül magamra kaptam a köntösömet, elsiettem a folyosón Queen néni lakosztályáig, és bezörgettem.

Cindy, a mi tündér ápolónőnk nyitott ajtót.

„Queen néni, veled kell aludnom!” – rohantam az ágyhoz. – „Lidércnyomásom volt! Az a gonosz Petronia!”

„Ugorj csak be mellém, te szegény kisfiú!” – felelte.

És én ezt is tettem.

„Ej, ej, drágám, ne szepegj!” – csitított a néni. – „Hiszen te reszketsz! Aludj el szépen! Holnap átmegyünk Torre del Grecóba, veszünk sok szép kámeát, és te majd segíthetsz, ahogy szoktál.”

Cindy visszabújt a másik ágyba. Az ablakokon lobogtak a függönyök. Biztonságban éreztem magamat a két nővel. Megint elaludtam, Blackwood Manorról álmodtam, arról álmodtam, hogy Tommy nálunk lakik, Monáról álmodtam, rengeteg mindenről álmodtam, de semmi rosszról, egyetlen kísértetről, egyetlen gonosz szellemről sem, nem volt az álmaimban sem sötétség, sem balvégzet, sem halál!

Csakugyan itt járt Petronia, vagy csak igézet volt? Sose fogom megtudni.

Ám hadd fejezzem be boldog csavargásunk történetét. Mert eljött a hazatérés ideje.

Queen néni nem mehetett tovább. Túlságosan legyöngült, és túl magasra szökött a vérnyomása. Megrándította a csuklóját, és ki tudhatta, mikor rándítja meg a bokáját, amely mozgásképtelenné teheti? Megtámadta valamilyen gyulladás, és az ízületei püffedni kezdtek. A kimerültség fölébe kerekedett. Nem bírta a saját tempóját. Hogy haragudott magára a gyöngesége miatt!

Végül Cindy ápolónő az asztalra csapott.

„Én is szeretem annyira a luxushoteleket, mint akárki" – mondta – „de magának otthon a helye, Queen néni. Még a végén elesik! Ez nem mehet így tovább!"

Harsányan csatlakoztam Cindyhez, akárcsak a kis Tommy, aki mostanra szép, magas, tizenkét éves kamasszá nőtt. Végül Nash is tett egy ünnepélyes nyilatkozatot:

„Mrs. McQueen, ön vitéz bajnok volt, de most ideje, hogy visszavonuljon Blackwood Manorba, és ott tartsa udvarát, mint a társaság törhetetlen acélmagnóliája, aminek valamennyien ismerjük."

Kairóban hoztuk meg a döntést, onnan repültünk Rómába, ahol kalandunk elkezdődött. Itt néhány éjszakát töltöttünk a Hasslerben. Addigra rájöttem, hogy azért nem szorgalmaztam a hazatérést, mert nem akartam, hogy azzal vádoljanak, önzővé tett a szerelmem és a vágyakozás Mona után. Pedig nagyon aggódtam érte. Több mint két hete nem válaszolt az e-mailjeimre.

Amint bejelentkeztünk – én egy hatalmas lakosztályt kaptam nagyon hosszú, széles terasszal, közvetlenül a tetőlakosztály alatt, amelyen Queen néni osztozott Cindyvel –, rögtön megpróbáltam felhívni Monát. A szófukar, valahogyan zordon Rowan vette föl a kagylót.

„Bent van a Mayfair Gyógyintézetben bizonyos vizsgálatok céljából" – mondta. – „Valószínűleg több hónapot tölt bent, és nem áll majd módjában találkoznia veled."

„Istenem, vagyis romlott az állapota?" – kérdeztem. – „Mayfair doktornő, mondja meg az igazat! Mi történik vele?"

„Nem tudom, Quinn" – felelte igéző, fátyolos hangján. – „Nehéz ezt kimondani egy orvosnak, nekem elhiheted, de nem tudom. Azért

vizsgáljuk. Az immunrendszere sérült. Hónapokig volt lázas. Valaki tüsszent vele egy szobában, mire ágynak esik kétoldali tüdőgyulladással."

„Uramisten!" – feleltem. Ez kissé kemény volt nekem, ahogy Rowan szokta közölni az igazságot. Mégis azt mondtam magamnak, hogy tudni akarom! – „Miért nem beszélhetek vele telefonon?"

„Quinn, most semmivel sem akarom felzaklatni" – válaszolta Rowan. „És ha tudná, hogy útban vagy haza, felzaklatná, hogy nem találkozhat veled. Ezért van elszigetelve. Hogy úgy mondjam, üvegbúra alatt él, ahol van egy videomagnó, egy monitor, és egy válogatás a filmek legjavából. Pattogatott kukoricát, fagylaltot, csokoládét eszik, és tejet iszik. Tudja, hogy jól szórakozol Európában, és ennek most így kell maradnia."

„De Rowan, az e-mailjeimet csak megkapja!" – könyörögtem.

„Nem, Quinn. Pihen, Elhoztam a számítógépét."

Őrjöngtem. Egyszerűen őrjöngtem. Végre megyünk haza, és Mona elérhetetlen számomra. De a legrosszabb hír az, hogy beteg! Talán olyan beteg, hogy még a számítógépet sem képes kezelni!

„Figyeljen, Rowan, egész idő alatt beteg volt? Csak engem akart kímélni?"

Hosszú csend következett, majd Rowan azt felelte szokott karakánságával:

„Igen, Quinn. Ezt tette egész idő alatt. De gondolom, ezt már akkor is tudtad, amikor elmentél. Tudtad, hogy folyamatos kezelést kap. Időnként stagnált az állapota, de igazából sose szedte össze magát."

Levegő után kaptam. Nem tudom, hallotta-e Rowan.

„Látnom kell, amikor hazajövök" – mondtam.

„Megszervezzük, mihelyt lehetséges" – felelte Rowan. – „De most, ebben a pillanatban még nem lehet."

„Legalább annyit megmondhat neki, hogy szeretem? Megmondhatja neki, hogy telefonáltam? Megmondhatja neki, hogy küldtem leveleket?"

„Igen, ezt megteszem még ma este, amikor bemegyek hozzá. És holnap és holnapután is."

„Ó, köszönöm, Rowan! Az Isten áldja meg, Rowan! Kérem, nagyon kérem, mondja meg Monának, hogy nagyon szeretem!"

„Még valami, Quinn. Tudom, hogy Michaeltől már hallottad, de hadd mondjam el én is. Te segítettél Monán. Neked köszönhető, hogy felhagyott

azokkal a dolgokkal, amelyek ártottak neki. Boldoggá tetted."

„Rowan, maga megijeszt. Teljesen úgy beszél, mintha ez befejezett múlt lenne."

„Ne haragudj, nem ez volt a szándékom. Azt akartam csak elmondani, hogy számára ezt az egész időt kitöltötte az irántad való szerelem. Neked írt, veled beszélt telefonon, ahelyett, hogy velünk veszekedett volna. Folyton rólad kérdezősködik."

Libabőrös lettem. Édes Monám! Mit tettem, miért hagytam el? Annyira beleszerettem Halhatatlan Ophelia leveleibe és telefonjaiba, hogy elveszítettem az élő Monát?

„Köszönöm, Rowan" – mondtam. – „Hálásan köszönöm." – Sok mindent szerettem volna kérdezni, de nem mertem. Annyira féltem.

Este derekasan bepezsgőztünk Queen néni lakosztályában. Nash, aki szíves biztatásunkra többet ivott a kelleténél, egyik pohárköszöntőt a másik után mondta a hölgyre, akit a világon legjobban szeret, Mrs. Lorraine McQueenre; az ifjú Tommy, akit teljes két nap választott el a tizenharmadik születésnapjától, felállt és felolvasta az alkalomra írott verset, amelyben közölte, hogy férfi lett belőle, és ezt unokaöccsének, Tarquin Blackwoodnak köszönheti, aki őrangyala és ihletője volt. Csak én nem viselkedtem a percnek megfelelően. Mosolyogtam, emelgettem a poharamat elmondtam, milyen boldog vagyok, hogy hazatérünk, ahol számba vehetjük, mit tanultunk, valamint láthatjuk, megvannak-e még, akiket annyira hiányoltunk ennek az útnak a során.

Igazság szerint baljós előérzetek byroni fellege ült rajtam. Leginkább az kínzott, hogy nem láthatom Monát, de nyomasztott Petronia is, aki arcátlanul beköltözött a Remetelakba, és persze nem ment ki a fejemből Lidérc. Annyira nem voltam bolond, hogy azzal áltassam magamat, Lidérc nem mutatkozik meg azon nyomban, ahogy beérek Blackwood Manor vonzáskörébe.

Hát így lett vége a három és fél éves közjátéknak.

Másnap reggel elrepültünk Newarkba, ahonnan a csatlakozás vitt tovább egyenesen New Orleansba.

HARMINCHAT

– A repülőtéren Clem és Jasmine várt. Elsírtam magamat, annyira örültem nekik; Clem még sose volt ilyen nyalka, fekete sofőruniformisában, előírásos sapkájában, de Jasmine se ilyen szép, mint most, kerek szőke afro frizurájával, méretre csináltatott, szürke gyapjúszövet kosztümjében, amelyhez védjegyét, a bodros fehér selyemblúzt viselte, és restelkedés nélkül potyogtatta a könnyeit.

Megölelgettem és megcsókoltam még a nyájas öreg Allent is, aki azért jött elénk a furgonnal, hogy azzal vigye haza a csomagjainkat. Következőnek Terry Sue tűnt fel, három évvel ezelőtti toalettjére feltűnően emlékeztető, cukorrózsaszín kosztümben, csípőjén egy újabb kisdeddel (az előzőt mégse Ótata nemzette). Tommy rohant az anyjához, a nyakába borult és összecsókolta.

Meg se ismertem a Terry Sue mellett álló, nyúlánk, gyönyörű kamaszlányt, aztán rájöttem, hogy Brittany.

Tommy kérdőn nézett ránk. Félrevontam, és feltettem neki a kérdést, amelyet rég föl kellett volna:

„Te mit akarsz?”

„Veletek maradni” – válaszolta.

Odamentem Terry Sue-hoz, és előadtam, hogy ha megengedi, Tommy szeretné egy blackwoodi rövid tartózkodással befejezni az utazást, és hozzátettem, hogy mennyire örülünk, amiért ő és Brittany kijöttek a repülőtérre, majd Terry Sue kezébe csúsztattam az összes húszasomat, amit a tárcámban találtam, és az jó sok volt.

„Na jó, de aztán viselkedj, Tommy Harrison!” – intette Terry Sue a fiát,

és adott neki egy cuppanós puszit.

„Brittany, este felhívlak!” – ígérte Tommy a nővérének.

„Micsoda szépség lett belőled!” – hízelegtem Brittanynek.

Természetesen Queen néni is elhalmozta bókokkal a kislányt, sőt levette még a kámeáját is – a Torre del Grecóban beszerzett új példányok egyikét – és Brittanynek adta.

Számítottam ezekre a túláradó érzelmekre, amilyen fáradt voltam örömmel át is engedtem magamat nekik, ám annál váratlanabb volt a megrendülés, mikor elhagytuk a repülőteret Queen néni limuzinjában, és a hosszú úttól kimerülve hátradőltem az ülésen és kinéztem az ablakon: a műút mellett az elvadult zöld fű, a hajladozó, virágzó leánderbokrok, a ritkás tölgyfák cáfolhatatlanul mutatták, hogy itthon vagyunk.

Éreztem magam körül Louisianát, és imádtam.

Mire a ház előtti pekándió-alléhoz értünk, annyira fojtogatott a megindultság, hogy alig bírtam érthetően beszélni, mikor arra kértem Clemet, álljon meg.

Kikecmeregtem az autóból, néztem Blackwoodot. Nem lehetett szavakba foglalni ezt az érzést. Nem boldogság volt, nem bánat volt, mégis lefegyverzett, és a legszelídebb könnyekre fakasztott.

Nash kisegítette a limuzinból Queen nénit, aki odaállt mellém. Néztük a távoli fehér oszlopokat.

„Ez az otthonod” – mondta a néni. – „És a tied lesz, ameddig élsz. Vigyáznod kell rá, ha már nem leszek.”

Átöleltem, lehajoltam hozzá, és megcsókoltam. Talán ekkor tudatosodott bennem, milyen hosszúra nőttem. Kissé feszélyezett ez az új test. Ahogy gördültünk tovább a fasorban, minden részlet ugyanazt a szorongással (vagy talán) bánattal vegyes, meghatározhatatlan érzést keltette bennem. Megbénított és alázatot parancsolt rám a gyermekkori emlékek tömege. Tudtam, hogy itthon vagyok.

Persze gondoltam Lidércre, de nem éreztem a jelenlétét. És persze gondoltam Patsyre, és vártam, hogy megjelenjék. Ám elsősorban maga az otthon volt rám viharos hatással: Ótata virágágyai, a téres pázsit, a temetőre könyökölő, sötét tölgyek, a settenkedő mocsár, mindent megrágó fáinak rongyos paravánjával.

Ettől fogva nagyon gyorsan történtek a dolgok. Rendkívüli

kimerültségem szakadozottá, törmelékessé, ugyanakkor vakítóan tisztává tette annak a napnak az eseményeit.

Emlékszem, hogy nem voltak fizetővendégek a házban, mert Jasmine az összes hálószobát fenntartotta Tommynek, Nashnek és Patsynek.

Emlékszem, hogy hatalmas reggelit vágtam be, amelyet a könnyező Ramona főzött, és közben leszedte a keresztvizet mindenkiről, amiért elmentünk három és fél évre. Emlékszem, hogy Tommy velem evett, és láthatólag ugyanúgy megilletődött Blackwood Manortól, mint az angliai kastélyoktól és a római palazzóktól.

Emlékszem, hogy bejött egy aranyos kisfiú, elragadó fekete-fehér ötvözet – kék szem, finom afrikai arc, göndör szőke haj –, aki büszkén közölte, hogy ő Jerome, és hároméves, én pedig mindkét tényhez gratuláltam, azon töprengve, ugyan kik lehetnek a szülei? Megállapítottam, hogy korához képest roppant értelmes.

„Ez azért van, mert ugyanúgy a konyhában lakik, mint annak idején te” – magyarázta Nagy Ramona.

Emlékszem, hogy eljött Queen néni orvosa, és azt mondta, a néninek legalább egy hétig ágyban kell feküdnie, az ápolónőinek pedig huszonnégy órás ügyeletet kell tartaniuk mellette. Az öregség, súgta nekem a doktor. Mihelyt a néni kiheverte az erőfeszítéseket, ismét a legnagyobb rendben lesz. A vérnyomása maga egy orvosi csoda!

Emlékszem, hogy egy kétségbeesett félórát töltöttem a telefonnal, míg hasztalanul próbáltam elérni Monát. A Mayfair Gyógyintézet még azt is letagadta, hogy náluk van. Az Első utcai ház személyzetétől sem kaptam felvilágosítást. Végre sikerült megkapnom Michaelt, aki hajlandó volt annyit mondani, hogy Mona beteg; imádkozzak érte, de találkozásról szó sem lehet.

Akkor megőrültem. Máris rohanni akartam a Mayfair Gyógyintézetbe, hogy átkutassam minden szobáját Mona után. Michael mintha olvasott volna a gondolataimban:

„Quinn, figyelj rám! Mona kérte, hogy ne engedjünk be hozzá. Ismételten megígértette velünk. Megszakadna a szíve, ha megszegnénk a szavunkat. Nem tehetjük. Önzés volna eljönnöd. Hát nem érted, mit mondok?”

„Jóságos ég, csak nem azt, hogy olyan betegnek is látszik, mint

amilyennek érzi magát? Elsorvadt, el...” – Belém szakadt a szó.

„Igen, Quinn. De ne add fel a reményt. Attól még messze vagyunk. Most próbáljuk újra felépíteni. Az étvágya jó. Tartja magát. Vannak hangoskönyvei. Vannak filmjei. Rengeteget alszik. Ez várható is volt.”

„Tudja, hogy visszajöttem?”

„Igen, tudja, és szeret téged.”

„Küldhetek virágot neki?”

„Igen, küldhetsz, de ugye nem felejted el, hogy Halhatatlan Opheliát írj a kártyára?”

„Miért nem beszélhetek vele telefonon? Miért nem használhatunk e-mailt?”

„Ahhoz túl gyönge, Quinn” – felelte Michael hosszas hallgatás után.

„Ő nem akarja. Beteg a gyomra, fiam. De ez nem tart örökké. Jobban lesz még!”

Alighogy bontottam a vonalat, következőnek egy kocsiderék virágot rendeltem, liliomot, margarétát, cíneát kosárszámra, és mindent, ami eszembe jutott, hogy tele legyen virággal Mona különzárkája. Minden kártyára azt kellett írni nagy betűkkel: «Az én Halhatatlan Opheliámnak».

Aztán emlékszem, hogy bánattól és időeltolódástól szédelegve beténferegtem a konyhába, ahol Tommy betűkirakóst játszott a kicsi Jerome-mal. Álmélkodtam ezen a tökmagon, aki háromévesen már tud betűkirakóst játszani, aztán rájöttem, hogy Tommy még csak a kifejezésekre tanítgatja.

Emlékszem, hogy átténferegtem a tálalóba, azon morfondírozva, hogy Jerome bizonyára Jasmine valamelyik unokaöccse lehet, és megkérdeztem tőle: „Kik a szülei?” Emlékszem, hogy mikor azt felelte: „Te és én”, az ájulás kerülgetett. Illetve ez csak olyan fordulat. Azt is mondta Jasmine: „A középső neve Tarquin.”

Emlékszem, úgy mentem ki a tálalóból, mint aki a levegőben úszik. Rábámultam a fiamra meg a tizenhárom éves, fogadott nagybátyámra, és azt gondoltam, mennyire kegyel engem a sors, hogy ezt a két nemzedéket kaptam tőle. Mikor bejött Jasmine, átöleltem és megcsókoltam, ő pedig eltolt magától, és azt sziszegte, hogy ebből elég, legyek eszemnél.

A szó szoros értelmében bebotladoztam Queen néni szobájába. Már a sezlonon feküdt, steppelt fehér atlasztakaró alatt, neglizsében, amelynek

hattyútollait borzongatta a mennyezeti ventilátor. Felnézett rám, és azt mondta:

„Menj már lefeküdni, drága fiam! Falfehér vagy. Én aludtam a gépen, de te nem. Hiszen dülöngélsz!”

„Iszol pezsgőt?” – kiáltottam. – „Muszáj innod, mert meg kell ünnepelnünk valamit!”

„Gyere csak ide hozzám!” – kiáltotta Jasmine, aki engem üldözött, de nem fogadtam szót neki.

„Nahát, itt is a pezsgő!” – Megtaláltam a hűtővödörben a palackot, amelyet Queen néni már rendesen megdézsmált, és egy fölösleges poharat. Hány óra volt? Kit érdekelt? Ittam, aztán mindent elmeséltem Jerome-ról, habár Jasmine a karomba vájta ragyogóra fényezett körmeit, és átkokat súgott a fülembe, amelyekre egyetlen hanggal sem válaszoltam. Queen néni odáig volt a boldogságtól.

„Hiszen ez csodálatos! És én még egész idő alatt szűznek hittelek, Tarquin! Hozd ide azt a gyermeket! Meg vagyok döbbenve, Jasmine! Miért nem írtad meg? Miért nem szóltál? Hiszen itt többek között még a gyermektartás sincsen elintézve!”

Rögtön be is hozták Queen néni színe elé a kedves kisfiút. Boldogan és roskatagon megittam még két pohár pezsgőt, mielőtt kiütöttem magamat. Addigra a fiammal is közölték, hogy én vagyok az apja. Tommyt is tájékoztatta az újságról Queen néni, mondván, hogy ebben a házban nem titkolózunk, amely szokás mindenkinek csak a javára válik.

Emlékszem, hogy odatámolyogtam Queen néni ágyához, ahonnan valaki, valami áldott lélek eltávolította a számos cifra takarót meg a porcelánbabákat, hogy arccal rázuhanhassak a makulátlan párnákra, és hogy ugyanez a valaki lehúzta a cipőmet, én pedig eltűntem a paplan mennyei súlya alatt, és hamarosan elaludtam a légkondicionáló hűvösében.

Lidércről álmodtam. Iszonyú álom volt, Lidérc szenvedett benne, és nem jöhetett hozzám. Láttam, hogy tökéletlen, légnemű és förtelmes, küszködve próbál tömör lenni, de az én akaratom nélkül elmosódó, ernyedt és boldogtalan. Azt álmodtam, hogy hideg és kegyetlen vagyok hozzá.

Rebeccával táncoltam, aki azt mondta: «Inkább nem általad állnék bosszút. Ahhoz te túl jó voltál»

«Akkor ki által?» – kérdeztem, de ő csak kacagással válaszolt. Elment,

magával vitte a zenét. Kinyitottam a szememet.

Queen néni feküdt mellettem. Ezüstkeretes pápaszemét viselte, és egy puha fedelű könyvet olvasott. Az *Ódon ritkaságok boltja* volt, amelyet én adtam neki a gépen.

„Quinn, ez a Dickens egy őrült” – mondta.

„Hát persze” – válaszoltam. – „Egyre vadabb és vadabb lesz, Kis Nell, ahogy sűrűsödik a sötétség, de te csak folytasd!”

„De mennyire folytatom!”

Közelebb fészkelte magát hozzám. Neglizséjének tollai csiklandozták az orromat, de nekem ez tetszett. Tetszett, hogy törékeny karja olyan közel van az enyémhez. Így, ha akartam, olvashattam a kezében tartott könyvet. Éreztem parfümjének édességét. Akármit megvehetett volna, de ő a drogériában vásárolt Chantillyt, aminél édesebb illat nincs is a világon.

Emlékszem, hogy láttam az ablakból a violalila eget.

„Uramisten, mindjárt sötét lesz!” – mondtam. – „Ki kell mennem a Remetelakba! Látnom kell a remekművemet!”

„Márpedig ebben az órában ki nem mész a mocsárba, Tarquin Blackwood!”

„Badarság, mennem kell!” – Megcsókoltam a homlokát, majd puha, púderes arcát. – „Monát és Lidércet is megtagadták tőlem. Bevallom, Lidérc elvesztését nincs okom panaszolni, de ki kell mennem oda, és birtokba kell vennem, amit alkottam.”

Emlékszem még a további tiltakozásra, de süketnek tettettem magamat.

Felrohantam a lépcsőn a szobámba, és feltéptem a szekrényem ajtaját. Még akkor is szédelegtem, amikor magamra rántottam egy új farmert, egy új inget, és egy új cipőt (mindet Nagy Ramona vásárolta az új méretemre, amikor már tudta, hogy megyünk haza), utána elvettem az éjjeliszekrényről a harmincnyolcas pisztolyomat, és lerobogtam a lépcsőn. A konyhából elhoztam egy palack vizet, a csűrből egy elemlámpát, majd a mocsárhoz indultam.

Ezzel persze megszegtem arcátlan és vérengző partnerem kikötéseit, de azokat én sose fogadtam el. Magamnak újíttattam fel és szépíttettem meg a Remetelakot. Magamnak vásároltattam az elegáns bútorokat, amelyeket hamarosan látni fogok. Nem féltem tőle, legfeljebb borongós kíváncsiságot éreztem a gondolattól, hogy viszontláthatom és megküzdhetek vele – vagy

talán tisztességesen elbeszélgethetek vele. Talán megbeszélhetnénk fényűző kis „házunkat”, és eldönthetnénk, valóban kötöttünk-e egyezséget, mivel a felújításokat végül is én végeztettem el, nem ő.

Nem érdekelt, hogy nincs mellettem Lidérc, és nem fog segíteni. Elintézem én ezt magam. A Remetelak az enyém.

Ahogy elhaladtam a pallóhoz menet a kis temető mellett, megálltam egy pillanatra Rebecca sírjánál, és rávilágítottam a sírkövére. Visszajött az álom borzongása, és úgy hallottam Rebecca hangját, mintha mellettem állna. «Nem a te életed», mondta. «Akkor kié?», kérdeztem. Előérzet, baljós sejtelem töltött el – mintha az élet nem lenne más, egyedül csak nyomorúság.

Hiszen Mona halálos beteg, émelyeg, boldogtalan, én pedig megyek ki a Remetelakba, nem is gondolok rá? Mona annyira szerette volna látni a Remetelakot! De mi mást tehetnék azon kívül, hogy imádkozom érte? Az ég sötétedett. Indulnom kellett.

Ha visszatértem, elmegyek a Mayfair Gyógyintézetbe. Végignézem a szobákat. Kórházban minden szoba ajtajába foglalnak egy ablakot, hogy a nővérek beleshessenek. Olyan közel férkőzöm Monához, amennyire tudok. Senki sem tartóztathat fel, de most a Remetelak csalogat. Mennem kellett. Bedobtam a felszerelésemet a bödönhajóba, még egyszer ellenőriztem, töltve van-e a pisztolyom, majd elindultam. Épp annyi fény volt a vörösödő ég alatt, hogy lássam a fákat, bár most már ismertem az utat. Azonkívül a felújításhoz használt csónakflotta is nyomot hagyott. Utat törtek, hogy úgy mondjam. Hamarosan sebesen suhant velem a bödönhajó. Nem egészen fél óra múlva megláttam a Remetelak fényeit! Ahogy megálltam az új stégnél, és kikötöttem a csónakot, láttam a ragyogóan kivilágított ablakokat, és a márványlépcső fehér csillogását. Takaros virágágyak vették körül a kis házat, amelynek magas tetejét fenségesen koronázta a kék akác. A házacska, számtalan boltívével, apró kopt templomra emlékeztetett. Az ajtóban, velem szemben, sőt engem figyelve állt az idegen. Dús haját kibontotta, de férfiruhát viselt. Nem intett, hogy jöjjek közelebb, nem emelte fel a kezét, hogy megtiltsa kiszállnom.

Honnan tudhattam volna, hogy ez volt halandó életem utolsó napja? Honnan tudhattam volna, hogy a most elmesélt kusza apróságok jelentik történetem zárszavát? Hogy Jerome apja, Tommy unokaöccse, Queen néni

kisfia, Jasmine Kisfőnöke és Mona nemes Abélard-ja a halál küszöbén áll?

HARMINCHÉT

– Kikövezett ösvényt találtam a lépcső aljában. Allen említette a telefonban, de én már elfelejtettem. Mint ahogy elfelejtettem a virágokat, és azt is, milyen szelídek és nyugodtak tudnak lenni az ablakon kihulló fényben.

Megérkeztem a márványlépcső aljába. Ő ott volt fent, és csak nézett le rám.

„Kell-e engedélyt kérnem, hogy feljöhessek?” – kérdeztem.

„Ó, nagy terveim vannak veled!” – válaszolta. – „Jöjj fel, hadd valósítsam meg őket!”

„Barátsággal hívsz?” – kérdeztem. – „Mert hangod kételyekre ad okot. Kíváncsi vagyok a házra, de nem akarlak zavarni.”

„Mindenképpen gyere föl. Ez az éjszaka talán nem arra való, hogy kínozzalak.”

„Meg vagyok lepve ettől a nyájas hangtól” – mondtam. Felmentem a lépcsőn. – „De olyan biztos, hogy kínozni akarsz?”

Visszalépett a fénytóba, és rögtön láttam, hogy ma este inkább nő. Száját pirosra festette, szemét körülrajzolta feketével, hogy még boszorkányosabb legyen. Fekete hajának csillogó díszébe öltözött. Egyébként sima, hosszú ujjú, vörös bársonytunikát viselt, egyenes vonalú, egyszerű, vörös bársonynadrággal. Vékony derekát kéthüvelykes átmérőjű ónix kámeákból fűzött, elöl kapcsolódó, felbecsülhetetlen értékű öv szorította.

Mezítláb volt, lábán gyönyörűen aranylottak a körmei. A kezén is arany körömlakkot használt.

„Elbűvölő vagy, barátom!” – állapítottam meg vérpezsdítő izgalommal. – „Szabad ezt mondanom neked? Nem számítottam erre. Abból a réges-régi éjszakából valami nyersebbre, félelmetesebbre emlékeztem.”

Intett, hogy lépjek be otthonába.

„Természetesen szabad” – felelte mély hangján, amely ugyanúgy lehetett nőé, mint férfié. Arca felragyogott a mosolytól. – „Nézz körül szép házadban, Kis Úr!”

„Kis?” – kérdeztem. – „Miért nevez engem kisnek mindenki?”

„Kétségtelenül azért, mert ilyen magasra nőttél” – felelte nyájasan – „és mert az arcod olyan nagyon ártatlan. Mondtam egyszer, hogy van rólad egy elméletem. Ez az elmélet helyesnek bizonyult. Többet tanultál, és magasra nőttél. Mindkét fejlemény elkápráztató.”

„Tehát akkor jónak találsz.”

„Hogyne találnálak annak? De ne kapkodj. Nézd meg jó alaposan a munkádat.”

Nehéz volt bármire is néznem rajta kívül, de azért engedelmeskedtem. A szoba szédületes volt. A fehér márványpadló ragyogott a tisztaságtól. A puha zöld bársonypamlagok, amelyeket katalógusból választottam, pontosan olyan fényűzők voltak, mint reméltem. Az ablakok között elhelyezett, aranyozott kandeláberek alulról világították meg a hivalkodó aranyfüstös gerendákat. A pamlagok előtt alacsony márványasztalok és hattyús székek álltak.

Megvolt partnerem régi asztala és széke is, csak egy kicsit mintha kifényesítették volna őket.

És az új vaskályha, a nagy, fekete öntöttvas kályha, amelyben ma, hála a meleg időnek, csak egy marok pernye szürkéllett.

Nagyon szép volt az emeletre vezető, csipkés, nehéz bronz csigalépcső is. Alatta állt a Remetelak egyetlen könyvespolca, kicsi, dúsan faragott bútor, telezsúfolva vékony, puha fedelű kötetekkel. Nem láttam semmit, ami ne lett volna szép.

Ugyanakkor tökéletesen elhibázottnak rémlett minden, volt benne valami szennyes és groteszk, ami nem illett a mocsár esti neszezéséhez. Ezt most az én kamaszkori elmezavarom okozta, vagy az ő tébolya?

Ékköves aranyból volt még az asztalon álló pohár is. Az ostyatartóra emlékeztetett, amelyből a miséző pap kiszolgáltatja a szentséget.

„Az is volt” – mondta –, „mielőtt megvásároltam egy kis tolvajtól New Orleans utcáján. Mit gondolsz, fel van még szentelve?”

„Valóban” – feleltem, tudomásul véve, hogy olvasott a gondolataimban. Két kibontott palack vörösbor állt a ciborium mellett.

„Azok a tieid, Tarquinius király” – Intett, hogy nézegessek még, ha akarok. Azt is tettem.

„Ó, tehát tudod, honnan származik a nevem!” – mondtam. – „Nem sokan tudják.” – Ügyetlenül próbáltam utánozni választékos beszédét.

„Tarquinius, az ókori Róma királya” – mondta mosolyogva. – „A köztársaság előtt uralkodott.”

„Te létező alaknak tartod, vagy csak legendának?” – kérdeztem.

„Ó, létezett ő a régi költészetben, és létezett az én elmémben e több mint három év során, amikor oly gyakran gondoltam rád. Nem csaltad meg az álmaimat. Nem tudom, miért éhezem erre az eldugott kis paradicsomra, de éhezem rá, te pedig helyreállítottad és fényűzővé varázsoltad a házikómat. Ide menekülök más palotákból, ahol feszélyez ismertségem, és itt nem kell nélkülöznöm semmiféle kényelmet. Embereid még ki is takarítják naponta! Felmossák a márványt, majd kifényezik. Lemossák az ablakokat. Sose számítottam ennyi figyelemre”.

„Igen, én utasítottam őket, hogy ezt tegyék. El kell árulnom, bolondnak tartanak miatta.”

Én mondom ezt?

„Ebben bizonyos vagyok, de ez az ár, amelyet meg kell fizetni a nagyszabású különcködésért. A kis különcködés kutyafülét ér, nemdebár?”

„Nem tudom” – válaszoltam nevetve. – „Ezt még nem döntöttem el.”

Sötét cobolyprém hevert az egyik pamlagon. Ágytakarónak vagy keppnek kellett lennie.

„Ez a hideg éjszakákra való?” – érdeklődtem.

„Ó, igen” – mondta –, „és a repüléshez. Farkasordító hideg van a felhők között.”

„Te repülsz?” – Bele akartam menni a játékba.

„Repülök” – felelte komolyan. – „Mit gondolsz, hogy jutok ide?”

Nevettem, de nem túl hangosan. Ez már túl hóbortosan hangzott.

Észbontóan gyönyörű volt a kandeláberek puha fénykörében. Mellén megfeszült a puha vörös bársony, és volt valami határozottan felzaklató

istenien szép lábának aranykörmeiben. Amióta egyszer rájuk néztem, mindegyre visszatért hozzájuk a tekintetem. Igézően kicsi lábfeje volt, és a bal lába nagyujjára aranygyűrűt húzott. Volt valami kéjes gonoszság abban, hogy épp ezt az ujjat szemelte ki erre az ékességre.

Hirtelen ólomsúllyal húzott három és fél éves katolikus önmegtartóztatásom, főleg miután Petronia, hogy úgy mondjam, „kaphatónak" és igazán vadnak tűnt.

Azért is vonzónak találtam, mert most alacsonyabb volt nálam – már nem az a hat láb magas ördög, aki valamikor régen megtámadott a zuhanyozóban, és az életemet fenyegette, amíg Lidérc meg nem parittyázta üveggel.

„Ha már Lidércnél tartunk" – mondta a legnyájasabb hangon –, „annyit elárulhatok, hogy a démon nincs veled. Minő veszteség! Arra számítasz, hogy a közeljövőben visszatér, és érzelmesen törleszkedik, akár egy hű eb, vagy úgy gondolod, hogy örökre eltávozott?"

„Zavarba hozol" – mondtam –, „amikor ily édes hangon közölsz ily ellenséges szavakat. Nem tudom, elveszítettem-e végleg. Meglehet. Az is lehet, hogy talált egy másik lelket, amellyel kellemesebb közösségre lépett. Tizennyolc évet adtam neki az életemből, aztán elválasztott a távolság. Már nem akarom megfejteni a természetét."

„Nem szándékoztam ellenségesen szólni" – mondta. – „Igazság szerint, márpedig szeretem kimondani az igazat, ha tehetem, nem vártam hogy ilyen szangvinikus leszel."

Nem tudtam, mit jelent a szangvinikus. Az asztalhoz ment, kihúzta az egyik palackból a dugót, és megtöltötte a ciboriumot.

„Három és fél év megpuhított egy kissé" – mondtam. – „Én pedig arra nem számítottam, hogy beinvitálsz ma este. Épp ellenkezőleg, azt vártam, hogy féltékenyen őrzöd éjszakai magányodat. Azt gondoltam, hogy kiutasítasz."

„Ugyan miért tettem volna?" – kérdezte. Odahozta, felém nyújtotta a kelyhet. Ekkor vettem csak észre az ujján az óriási zafír intagliót. – „Ó, igen" – mondta, míg átvettem a kelyhet. – „Magam metszettem rá Mars isten képét, akinek valaha szenteltek. De csak tréfából. Oly sok élcet kellett elszenvednem!"

„Fel nem foghatom, miért" – mondtam. A bort néztem. – „Egyedül

fogok inni?”

Halkan nevetett.

„Egyelőre” – mondta. – „Kérlek, ne zavartasd magadat! Elszomorítasz, ha nem iszol!”

Engem úgy neveltek, hogy nem utasíthattam vissza az effajta invitálást, tehát ittam. Különös, bár nem kellemetlen íze volt a bornak. Alaposan meghúztam még egyszer. Izgatott voltam.

„Komolyan beszélsz, ugye?” – kérdezte. – „Nem érted, miért nevetnek rajtam az emberek? Vagy miért nevettek?”

„Nem” – mondtam. Szokásom szerint rátöltöttem a borra, mert hirtelen megtetszett az íze. A szesz rögtön eltalálta éhes szívemet. Semmit sem ebédeltem. Semmit sem vacsoráztam. Nem aludtam a gépen. Huszonnégy órája ébren voltam. Vigyáznom kell magamra.

„Kinevettek, és kinevetnek ma is” – mondta –, „mert férfi vagyok, és nő is. De te nem látsz itt semmi kinevetni valót, ugye?”

„Megmondtam, hogy nem. Szerintem nagyszerű vagy. Már korábban annak tartottalak. Hú, de erős ez a bor! Bor ez?” – Most láttam, hogy nincsen címke a palackokon. Mozgott a padló a lábam alatt. „Nem haragudnál, ha leülnék?” – kérdeztem. Körülnéztem, széket keresve.

„Ülj csak le!” – Odahúzott egy hattyús széket, olyan kecses ülőalkalmatosságot, amilyeneket a görög urnákra festettek. Eszembe jutott, hogyan rendeltem meg. Allen ugratott a telefonban, hogy a házam tele van márvány- és aranyhattyúkkal.

„Igen, a munkásaid kinevetik az ízlésedet” – mondta, ismét olvasva a gondolataimban –, „de az ízlésed kiváló, e felől ne legyenek kétségeid.”

„Ó, nincsenek nekem kétségeim!” – tiltakoztam. Magabiztosabb lettem, hogy leülhettem. Az asztal szélére tettem a kelyhet, mellette felejtve a kezemet. Úgy rémlik, majdnem elejtettem.

„Igyál még” – biztatott. – „Ez különleges ital. Hogy úgy mondjam, magam kevertem.”

„Jaj, nem bírok!” – mondtam. A szemébe néztem. Micsoda erős szem! Az ekkora nagy szem külön adomány. És az ő szeme hatalmas volt. Csupa fehér és fekete.

Leült az asztalra. Nézett, és megnyugtatóan mosolygott.

„Nem is tudom, mit tegyek veled, amíg ilyen udvarias vagy” – mondja –

„Valaha bosszantó ellenségem voltál, most pedig azt szeretném, hogy megszeress. A végén talán meg is fogsz.”

„Az teljességgel lehetséges” – mondtam – „de sok fajtája van a szeretetnek, nem igaz? Még mindig vallásos vagyok, és valami azt súgja, hogy te szabados életet élsz.”

„Katolikus vagy” – állapította meg. – „Hát persze. A nagy egyház. Kisebb nem is lenne méltó hozzád és Mrs. McQueenhez, nemde? Úgy rémlik, egy nápolyi estén láttalak téged és társaságodat a misén. Nem. San Gennaro katakombáiban volt az. Külön idegenvezetést kértetek. Csaknem bizonyos vagyok benne.” – Fölemelte a kelyhet, és megtöltötte a palackból, majd a kezembe adta.

„Te láttál minket Nápolyban?” – kérdeztem. Forgott velem a világ. Megittam a bort, mert arra gondoltam, még egy kis szesz segít eltüntetni belőlem ezt a bizonytalanságot. Néha megtörtént, nem? Dehogy történt.

„Milyen sajátságos, mert esküdni mernék, hogy én is láttalak téged Nápolyban.”

„És hol volt az?”

„Ellenségem vagy?” – kérdeztem.

„Szó sincs róla” – felelte. – „Ha tehetném, megszabadítanálak a vénségtől és a haláltól, a kínoktól és a nyavalyáktól, a szellemek incselgésétől, familiárisodnak, Lidércnek nyaggatásától. Megszabadítanálak forróságtól és hidegtől, a déli verő sivár unalmától. Átmentenélek a hold szelíd fényébe, a Tejút birodalmába mindörökre.”

„Különös szavak ezek” – mondtam. – „Nem találom az értelmüket. Esküdni mernék, hogy láttalak a nápolyi Excelsiorban, láttalak szobámnak erkélyén, és lidércnyomásom volt, amelyet te küldtél. Nem őrület ez? Te bizonyára azt fogod mondani, hogy igen.”

„Lidércnyomás?” – kérdezte halkan, szelíden. – „Te lidércnyomásnak mondod lelkemnek egy letört darabját? Ó, de ki akarna egy részt valaki másnak a lelkéből? Azt képzeled, hogy neked kell Mona Mayfair lelke. Nem tudom, mit jelentene most látnod.”

„Ne játszadozz az ő nevével!” – mondtam felháborodva. Váratlanul úgy rémlett, hogy itt minden hamis. Mona, drága Monám! Ne beszélj Monáról! A bor nem volt bort. A ház rám nehezedett. Petronia túl magas és termetes volt nőnek. Én túl részeg voltam, hogy itt legyek, ahol vagyok.

„Ha majd végeztem veled, nem fog kelleni Mona Mayfair” – mondta hirtelen, már-már haragosan, de továbbra is olyan lágyan dorombolt, akár egy macska. –„A lelkemből pedig nem ismersz meg többet. Lelkem zárva marad, mintha kulccsal zárták volna el, aranykulccsal. Csönd lesz közöttünk, az a csend, amelyet most ismersz.”

„Ki kell jutnom innen” – mondtam gyöngén. Tudtam, hogy nem bírnék felállni. Próbáltam. Izmaim nem akartak engedelmeskedni. – „Vissza kell jutnom a csónakhoz. Ha lenne benned egy szemernyi tisztesség, segítenél.”

„Viszont nincs bennem, tehát maradj, ahol vagy” – mondta. – „Úgyis elválunk, az én időm szerint hamar, a tied szerint nem, akkor majd megkaphatod ezt a házat Remetelakodnak, sőt még a sírt is rád hagyom. Igen, megkaphatod, próbát tehetsz vele, és talán éhezhetsz is erre az élettől pezsgő, sötét mocsárra úgy, ahogy én éheztem gyakorta. Úgy vélem, rád vártam e hosszú három és fél évben, tudva, hogy rád hagyok mindent, amint meglátlak. Igen, vártam. Hogy miért kell megtenni, arra nem tudom a választ...”

„Mit? Mit kell megtenni? Miről beszélsz?” – könyörögtem. – „Nem értelek!”

„Ha túlságosan meggyűl a gonoszság, át kell szivattyúzni egy újba. Ilyen módon fogok szülni, amit életemben sohasem tehettem.”

„Nem értelek!”

Megfordult, lenézett rám, és a legéteribb mosoly ragyogott fel az arcán.

„Miért van az az érzésem, hogy óriás macska vagy?” – kérdeztem hirtelen. – „Még ilyen gyönyörű szemekkel is. Én pedig valami szerencsétlen áldozat, amelyet vaktában választottál.”

„Sohasem vaktában” – felelte elragadó komolysággal. – „Nem, azt sohasem. Nagy gonddal, figyelembe véve a körülményeket, az érdemet és a magányt. De sohasem vaktában. Téged nagyon szerettek. Téged rég vártak.”

Annyira megszédültem a részegségtől, hogy azt hittem, mindjárt elájulok.

Az előttem álló alak villogni kezdett, mintha valaki a villanykapcsolóval akarna megőrjíteni. Fel akartam állni, de nem bírtam.

Az asztal szélére helyeztem a ciboriumot, és beljebb toltam a jobb kezem ujjaival. Láttam, hogy Petronia ismét megtölti borral. Nem kell több, gondoltam, de ő felemelte, és a szájamhoz tartotta a kelyhet. Megfogtam, próbáltam eltolni magamtól, de ő megdöntötte, és én ittam. A bor lefolyt a

nyakamon az ingemre. Finom volt, sokkal finomabb, mint kezdetben. Hátradőltem. Láttam, hogy a ciborium a padlón hever. Láttam a bort a fehér márványon.

„Ne, a szép fehér márványt ne!” – tiltakoztam. – „Túlságosan olyan, mint a vér, most nézd meg!” – Ismét próbálkoztam a felállással. Ismét nem ment.

Elém térdelt.

„Bennem kegyetlenség van” – mondta. – „Bennem kegyetlenség van, amely engedelmességet követel. Tőlem ne várj mást. Megkapod az ajándékokat, amelyeket hajlandó leszek adni, de csak azokat. Én nem teremtek vinnyogó korcsokat, mint a többiek, étkül a véneknek. Erős leszel, midőn elhagylak, bírni fogsz minden szükséges adománnyal.”

Nem bírtam felelni. Már nem mozgott a szám.

Hirtelen megláttam mögötte Lidércet! Szétfolyó volt, kizárólag erő, semmi káprázat. Petronia dühösen felugrott, próbálta ledobni magáról. Lidérc hátulról átfogta a nyakát, úgy mint Petronia annak idején az enyémet. Petronia toppantott, hátrafelé döfött a könyökével. Lidérc szertefoszlott, de nyomban támadott megint.

A fények ismét villogtak. Izmaim megbénultak. Láttam a villogásban Petroniát, ahogy keresztülcikázik a szobán. Felmarkolta a hatalmas cobolyprémet, majd felém fordult. Lidérc ismét meg akarta ragadni a nyakát, de Petronia lesöpörte magáról, majd utánam kapott. Fél kézzel fölrántott a székből, játszi könnyedséggel belecsavart a szőrmébe, aztán felnyalábolt.

„Búcsúzz el a szeretődtől!” – förmedt rá Lidércre.

A levegőben voltunk. Láttam, hogy Lidérc hozzánk tapad. Láttam az arcát, üvöltésre tátott száját. Visszacsúszott, egyre lejjebb, mintha víz nyelné el.

Emelkedtünk. Láttam magam alatt a felhőket. Szél marta az arcomat, a bőröm megdermedt, de nem érdekelt, mert ott voltak körülöttem a fenséges csillagok.

Petronia a fülemhez nyomta a száját, és mielőtt elvesztettem az eszméletemet, hallottam, mit mond:

„Jól figyelj ezekre a hideg fároszokra, mert lehet, hogy egész hosszú életedben nem találsz majd melegebben érző barátokat.”

HARMINCNYOLC

Egyszer felébredtem nappal. Puha ágyban feküdtem egy teraszon, virágok vettek körül. A korlát mellett gólyaorr cserépben, mögötte rózsaszín-fehér leánder. Szédelgő, dúlt elmém jobb oldalt egy hegyet is érzékelni vélt, amely formájából ítélve csak a Vezúv lehetett. Feltápászkodtam, émelyegve, sajgó testtel, lenéztem a mélységben a cseréptetős városra, és láttam, hogy erre nem szökhetek.

Balra olyan messze volt az út, hogy futkosó pici bogaraknak tűntek az autók. Az olasz part volt, drámai szépségének teljében. Az út mögött a tenger villogott. Vakított, perzselt a delelőn álló nap, és nem volt menekvés a teraszról.

A ház elzárkózott tőlem. A zöld zsalugáteres ajtókon még csak fogantyú sem volt. Visszahanyatlottam az ágyra, a szemem becsukódott, pedig nyitva akartam tartani.

Meg kell szöknöd innen!, sürgetett lázas agyam. *Valahogy le kell jutnod a meredélyen! Le kell ugranod a tetőkre!* Mert abban nem kételkedtem, hogy ez a kreatúra, Petronia, meg akar gyilkolni.

Éreztem az ólálkodó eszméletlenséget. Forró volt, sötét és reménytelen. Még mindig dolgozott bennem valamilyen drog, amellyel nem harcolhattam.

Később kirajzolódott a kék égen egy nő árnyalakja. Sebesen pergő, fojtott olasz beszédet hallottam, szúrást éreztem a karomon. Láttam a kezében a finomkodva tartott fecskendő körvonalát, és tiltakozni akartam, de nem bírtam. Aztán már csak azt éreztem, hogy borotvál egy apró villanyborotvával, amely úgy futkosott a felső ajkamon és az államon, mint egy apró, berregő állat.

Egy másik nőhöz beszélt. Olaszul magam is beszélek egy kicsit, de ebből semmit sem értettem azon kívül, hogy a nő panaszkodik. Amikor végzett velem, félreállt. Most már láttam, hogy fiatal, barna, mandulaszemű.

„Miért téged, csak ezt szeretném tudni!” – mondta zsíros akcentussal. – „Miért nem engem, ennyi idő után? Én szolgálok és szolgálok, erre odahoz téged nekem, és azt mondja, készítsd elő. Én itt csak rabszolga vagyok.”

„Segíts kijutnom innen, és gazdaggá teszlek” – mondtam.

Nevetett.

„Te még csak nem is akarod, és neked adják! És miért? Mert van egy szeszélye.” – Halkan, de indulatosan beszélt. – „Nála minden szeszély. Jönni. Menni. Lakni ebben a palazzóban. Lakni abban a palazzóban.” – Letette a fecskendőt. Hallottam a fém koccanását. Felvett egy hosszú ollót, és levágott a hajamból egy fürtöt.

„Mit adtál be nekem?” – kérdeztem. – „Miért borotváltál meg? Hol van Petronia?”

Csak nevetett, mint ahogy nevetett a másik lány is, aki most állt oda a másik oldalamra. Ő is ugyanolyan csinos, karcsú, divatos volt, mint az, aki jobbról nyírta a hajamat. Háttal állt a fénynek, árnyékot vetett rám. „Meg kellene ölnünk téged” – mondta ez a második –, „hogy ne csinálhassa meg veled. Mondhatnánk neki, hogy meghaltál.”

Ezen a viccen akkorát nevettek, hogy mind a harminckét foguk kilátszott.

„Miért kívántok nekem rosszat?” – kérdeztem.

„Mert téged választott, és nem minket!” – válaszolta az, aki az injekciót adta, még dühében sem emelve föl a hangját. – „Tudod, mióta várunk? Gyerekkorunk óta heccel vele! Mindig van mentsége, kivéve, ha dühös, mert akkor semmiért se mentegetőzik, és Isten irgalmazzon annak, aki ilyet várna tőle!” – Fésülni kezdett. – „Amennyire látom, kész vagy.”

„Ne izgulj” – mondta a másik. Keresztbe font karokkal, rideg arccal állt, gyönyörű száját megvetően lebiggyesztette. – „Nem fogunk bántani. Úgyis észrevenné, és akkor biztos megölne minket.”

„Petroniáról beszéltek?”

„Nem tudsz te semmit” – mondta az, aki a hajamat fésülte. – „Csak játszik veled. Ugyanúgy meg fog ölni, mint a többit.”

Éreztem a szervezetemben a szer működését, vagy csak képzeltem? Lázasan, nyomorúságosan imbolyogtam az eszmélet és az eszméletlenség határán.

„Ne próbálj felállni” – mondta a fésűs lány. De én megpróbáltam, és ellöktem magamtól.

Elesett, és olaszul motyogott valamit. Biztosan káromkodott.

„Remélem, meg fog kínozni!” – mondtam angolul.

A hátamon feküdtem. Elképzeltem, ahogy a korláthoz kúszom. Le kellett volna vetnem magamat, mindegy, mekkorát estem volna. Bolond voltam, hogy nem próbáltam meg. Becsukódott a szemem. Hallottam a hangjukat, kegyetlen, ordenáré nevetésüket. Gyűlöltem őket.

„Figyeljetek!” – mondtam. – „Segítsetek oda a korláthoz, azon már magam is átmászok. Neki mondhatjátok azt, hogy leugrottam. Valószínűleg meghalok, ti pedig megszabadultok tőlem, mint... mint...”

Nem bírtam megparancsolni a számnak, hogy befejezze. Még azt se tudtam, hogy mondtam-e, amit mondtam, vagy csak gondoltam. Zuhantam az ájulásba. Már nem láttam.

Az ágy mozgott. Először azt hittem, a zavarodottságom miatt érzem, de aztán hallottam a kerekek nyikorgását. Hűvösség borult rám, a ruháimat letépték rólam, majd belecsúsztattak egy melegvizes medencébe.

Hála Istennek! Elmúlt a forróság és az izzadás. Valaki fürdetett, és már nem hallottam a lányokat.

„Figyelj rám” – mondta egy hang a fülem mellett. Igyekeztem kinyitni a szememet. Festett mennyezetet láttam, hatalmas kék eget, amelyen istenek és istennők repültek. Bacchus szekerét követték a repkénnyel koszorúzott szatírok, a lobogó hajú, tépett ruhájú menádok. Vadonatúj. Nagyon tarka.

Aztán megláttam a fiút, aki fürdetett. Lélegzetelállító, ifjú latin szépség volt, fürtjei fekete nimbusszal koszorúzták a fejét, meztelen melle, izmos karja szoborhoz méltó.

„Hozzád beszélek” – mondta zsíros akcentussal. – „Értesz?”

„Finom a víz” – akartam mondani, de nem tudom, kijöttek-e a számon a szavak.

„Értesz?” – is mételte.

Bólintani próbáltam, de beütöttem a fejemet a porcelán perembe.

„Igen.”

„Próbára fog tenni” – mondta. Tovább fürdetett, két marokkal locsolta rám a vizet. – „Ha nem állód meg a próbát, megöl. Mindig azt szokta azokkal, akiket gyengének talál. Semmi értelme küzdened vele. Emlékezz arra, amit mondok.”

„Segíts kijutnom innen” – kértem.

„Nem segíthetek.”

„Higgyél nekem!” – Erőlködve artikuláltam. – „Hidd el, meg tudlak jutalmazni. Rengeteg pénzem van.”

Szeme tágra nyílt, és megrázta a fejét.

„Nem érdekes, hogy hiszek-e” – mondta. – „Úgyis megtalálna, akárhova mennénk, akármit adnál nekem. Olyan hatalmas, hogy sose szökhetnék meg tőle. Az én életem véget ért azon az éjszakán, amikor meglátott a velencei kávéházban, ahol felszolgáltam.” – Kurtán, keserűen fölnevetett. – „Bár sose vittem volna ki neki azt a kis pohár bort, azt a felesleges kis pohár bort!”

„Kell lenni valamilyen lehetőségnek” – mondtam. – „Nem Isten ez az asszony!” – Ismét az ájulás kerülgetett. Leküzdöttem. Eszembe jutott a fagyos hideg, és körülöttem a csillagok. Ki ez? Miféle szörnyeteg?

„Nem, nem Isten” – mosolygott keserűen a fiú. – „Csak hatalmas, és nagyon kegyetlen.”

„Mit akar velem?” – kérdeztem.

„Próbára akar tenni” – válaszolta. – „Igyekezz a kedvében járni. Különben meghalsz. Sose kegyelmez azoknak, akiket gyengéknek talál. Átadja őket nekünk, mi eltüntetjük a tetemeket, cserébe szabad tovább léteznünk. Ebből áll az életünk. El tudod képzelni, milyen helyet készített nekünk a Sátán a pokolban? Ha hiszel az Istenben, akkor most imádkozzál Hozzá.”

Már beszélni sem bírtam.

Éreztem, ahogy felemeli a karomat, először az egyiket, aztán a másikat, és megborotválja a hónaljamat. Ki írhat elő ilyen furcsa szertartásokat?

A fiú megérezte kínos zavaromat.

„Nem tudom, miért van” – mondta halkan –, „de ő utasított, hogy téged nagy gonddal kezeljünk.” – Szomorúan csóválta a fejét. – „Talán jelent valamit, talán semmit. Csak az idő hozhatja meg a választ.”

Úgy rémlik, rátettem a kezemet a kezére, és vigasztalóan megpaskoltam,

mert olyan bánatos volt a hangja.

A fürdővíz melegen hullámzott. A fiú a fülembe súgta, hogy most elvisz egy olyan helyre, ahol magamhoz térek a drogoktól, de nem szabad zajonganom.

Aludtam.

Mikor felébredtem, tudtam, hogy egyedül vagyok, mert a csendnek és a magánynak hangja van. Pamlagon feküdtem, aranyrudak között.

„Hogy szereti az én barátom az aranyat" – motyogtam –, „bár azt én is mindig nagyon szerettem."

Fényes aranyketrecben voltam. Az ajtaját gondosan bezárták, rám pedig nem adtak cipőt, még szandált sem, hogy lerúghassam a zárat. Ököllel hiába is próbálkoztam. Minden öltözékem egy fekete nadrág volt.

A ketrecet egy nagy márványteremben állították fel. Pontosan az a fajta helyiség volt, amit az ember elvár egy hegyoldalban épült palotától. Padlóig érő, hatalmas, széles ablakai az itt ugyancsak elvárható, hosszú teraszra nyíltak. Kint az alkonyat festett vörös csíkokat az égre, és a nap ibolyaszín villódzással merült el a tengerbe.

Csodálatos Olaszország! Az ott szemben a nagy hegy! Nem lehetnek messze a tragikus romvárosok sem, amelyeket a vulkán elpusztított.

Hátradőltem a pamlagon, néztem, hogyan telnek meg csillagokkal az ablakok, miközben puha sötétségbe borult a szoba.

Olyan fajtalan dekadencia áradt a ketrecből, amelybe bebörtönöztek, hogy mérhetetlenül meggyűlöltem, különös módon mégis megnyugtatott, mert tudtam, hogy lehet valamilyen esélyem a Petroniával folytatott szörnyűséges játékban. Erre célzott a fiú, aki fürdetett. Én legalábbis erre következtettem. Máskülönben iszonyúan felbőszített a környezetem. Ez az indulat teljesen új volt számomra.

Lassan kigyúltak a fények, látszott, hogy lámpák állnak szétszórtan a falak mentén. A freskók a pompejieket utánozták: vörös falmezőkben istennők táncoltak, akik a hátukat mutatták a szobának.

Mikor már aranyfényben úszott a terem, nem a dölyfös Petronia lépett be, akire számítottam, hanem két, hasonlóan furcsa lény.

Egyikük fekete férfi volt, olyan fekete, mintha ónixból csiszolták volna. Habár a márványterem túlsó végében tartózkodott, láttam a fülében az aranykarikákat.

Nagyon finom arca és sárga szeme volt. Rövidre nyírott göndör haja nem nélkülözött minden hasonlatosságot az enyémmel.

A másik alak tökéletes rejtély volt. Öregnek látszott, pofazacskói vaskosan lógtak, ezüstfehér haja ritkult a halántékán, ennek ellenére olyan sima volt a bőre, mintha nem elvénhedt húsból és vérből lenne, hanem viaszból. Külső szemzugai megereszkedtek, mintha a szem le akarna folyni az arcon, előreugró álla konokságra vallott.

Emlékeztetett valakire, csak azt nem tudtam, kire.

Egyik sem tűnt embernek. Fokozatosan leülepedett bennem a bizonyosság, hogy nem is azok.

Megint láttam az éjszakai csillagokat, vagy mikor is volt az, hogy felszálltunk az égbe, és a végzet szárnycsapását éreztem. Most mindjárt elvesznek tőlem mindent, amit ismertem és szerettem, én pedig úgyszólván semmit sem tehetek ellene. Merő formaság a próba, a harc, a bajvívás, az akármicsoda.

Csak véletlen volt, hogy a két alak éppen felém indult, és rám nézett, mert az asztal, amelyhez leültek, történetesen a szoba közepén állt. Sakkozni kezdtek, és beszélgettek közben. Nekem az arcélüket mutatták, vagyis a viaszos pofazacskójú, ezüsthajú öreg háttal volt a csillagos égnek, míg a fekete kifelé nézett.

Estélyifélét viseltek: fényes fekete szmokingot és lakkbőr cipőt, de ing és fekete nyakkendő helyett valami nagyon fényes, fehér anyagból készült, kámzsanyakú pulóvert vettek hozzá.

Hamarosan jóízűen nevetgéltek és csipkelődtek egymással. Mivel olaszul beszéltek, nem tudom, miről folyt a szó. Mindenesetre hamar torkig lettem vele.

„Szóval egyikőtök sem világosít fel, hogy miért tartanak fogva?” – kérdeztem. – „Gondoljátok, hogy a magam akaratából kerültem ebbe a kutyaszorítóba?”

Az öreg úriemberféle válaszolt, a legtisztább angolsággal, beszéd közben még jobban előreszögezve az állát.

„Ejnye, no, csináltál te valamit, nem ok nélkül kerültél ide! Mit csináltál Petroniával? Nem hozott volna ide, ha ártatlan vagy. Nehogy már ilyet állíts nekünk!”

„Hát pedig pontosan ezt állítom! Petronia puszta szeszélyből hurcolt ide,

épp ezért el kellene engedni.”

„Esküszöm, kezdenek fárasztani a játékai” – mondta a fekete férfi a másiknak, bársonyosan szelíd, mindazonáltal parancsoláshoz szokott hangon.

„Ejnye már, téged épp annyira szórakoztat, mint engem!” – felelte a vénember. Mély hangja volt. – „Mi másért lennél most itt? Tudtad, hogy hozta ezt a fiút.”

„Én csak annyit akarok, hogy engedjetek el!” – mondtam élesen. – „A hatóságokat nem uszíthatom rátok, mert azt se tudom, kik vagytok. Ami Petroniát illeti, évek óta kudarcot vall minden kísérletem, amelyekkel azt próbáltam elérni, hogy találják meg, vagy tartóztassák le. Mivel a jövőben sem számíthatnék több sikerre, nem próbálkozom ilyesmivel többé. Annyit kérek, hogy bocsássatok szabadon!”

A fekete férfi felállt a karosszékből, és elindult felém. Ő volt a magasabb a kettő közül. Nem álltam fel, hogy összemérjem vele a termetemet. Benyúlt a rácsok között, fejemre tette hűvös kezét. Gyűlöltem. Minden önuralmamra szükség volt, hogy ne mozduljak.

„Nem ártottál senkinek” – mondta halkan, mintha az elmémből olvasna. – „Ő pedig idehozott a világ túlsó végéről a véres szórakozásaihoz.” – Sóhajtott. – „Ó, Petronia, miért ez a kegyetlenség, az örökös kegyetlenség? Miért, gyönyörű tanítványom? Hát sose tanulsz?”

„Elengedsz?” – kérdeztem, és felnéztem rá. Micsoda fejedelmi lény volt, a gyönyörűen metszett vonásaival, a jóindulatú arcával!

„Nem tehetem, gyermekem” – válaszolta indulat nélkül. – „Boldogan megtenném, de úgy vélem, hogy sorsod eldőlt. Majd megpróbálom lerövidíteni agóniádat.”

„Miért ilyen semmi nektek az életem?” – kérdeztem. – „Én egy olyan világból jövök, ahol minden élet drága. Nálatok miért ilyen más?”

Addigra odajött a vénember is, akinek ruganyos járása egyáltalán nem volt összhangban koros külsejével – és belesett rám a rácsok között.

„Á, nem vagy te ártatlan, ne is mondjad!” – kotkodácsolta. – „Gonosztevő, az vagy te, valamilyen álcában. Petronia nem hozna ide másképp. Ahhoz elég jól ismerem.”

„Nem eléggé” – mondta a szénfekete férfi. – „Petronia azt teszi, ami neki tetszik, és sosem telhet be.”

Nagy szemekkel bámultam a vénembert.

„A vénember!” – mondtam ki fennhangon – és akkor belém hasított. – „A vénember!” – ismételtem. – „Te vagy az! A festmény a nappali falán! Manfred Blackwood vagy!”

„Hát te meg ki vagy, hogy ilyen ripők mód veszed a szádra a nevemet?” – kérdezte, és felfújta magát.

„Ördögök vagytok mind! Istenem, ez a pokol!” – Felkacagtam. Ismét éreztem ereimben a drogot. Nincs menekvés! – „Ha nincs Julien Mayfair te lennél az ősöm!” – hadartam. – „Mert én Tarquin Blackwood vagyok! Petronia a Remetelakból hozott el, abból a Remetelakból, amelyet te építtettél és én újítottam fel neki! Most én vagyok Blackwood Manor gazdája! Az unokád, Lorraine, még mindig él, azért él, hogy engem gyászoljon, és a haját tépje, mert eltűntem Blackwood Farmról! Neked nem mondta Petronia, hogy mit tervez?”

A vénember tombolni kezdett. Rázta a rácsot, de meg se bírta mozdítani. Ököllel püfölte a zárat. Most csakugyan vénember volt minden ízében, reszkető állával, könnyező szemével.

– „Förtelem!” – üvöltötte.

A fekete csitítani próbálta.

„Bízd ezt rám” – kérte. – „Így kívánja a rangsor.”

„Nem látod, mit akar?” – ordította a vénember. Pofazacskói remegtek. Mindene remegett. Égő szemmel bámult rám. – „Ki beszélt neked Julienről?” – kérdezte, mintha most ez lenne a legfontosabb.

„Maga Julien. Léleklátó vagyok” – vágtam vissza. – „De mit számít ez? Juttass ki innen! Lorraine unokádnak szüksége van rám. Blackwood Farmnak szüksége van rám. A rokonaimnak szükségük van rám.”

Betoppant Petronia. Fekete bársonytunikát és nadrágot viselt a kámeás övvel. Hosszú léptekkel odasietett a két férfihoz és megkérdezte:

„Mi ez a konklávé a ketrecnél?”

Manfred torkon akarta ragadni, Petronia földhöz teremtette. Manfred végigszánkázott a márványpadlón, akkora erővel csapódott a falnak, ami megölt volna egy közönséges embert, és félelmetes hangon elbődült.

„Te ne merészelj kérdőre vonni engem!” – fenyegette Petronia.

A fekete férfi zavartalan nyugalommal kinyújtotta a karját, és átölelte Petronia nyakát. Magasabb volt nála néhány hüvelykkel. Olyan magas

lehetett, mint én. A vállára vonta Petronia fejét, amit az remegve tűrt, és a fülébe súgta:

„Petronia, te legdrágább, miért a harag, miért mindig a harag?”

Petronia átengedte magát az ölelésnek. A vénember sírva feltápászkodott, és felénk indult, sebzetten, dühösen, tehetetlenül, a fejét rázogatva.

„A tulajdon vérem” – sírta. – „Mit ér, amit ígértél, mit ér, amit fogadtál...”

„Hagyj engem békén, te bolond!” – Petronia elfordította a fejét, ránézett. – „Tízszeresen megtartottam, amit ígértem! Halhatatlanságot adtam neked! Mi az ördögöt akarsz? Ráadásul elképzelhetetlen gazdagságot! Semmi neked ez a fiú, legfeljebb érzelmes sallang, akárcsak szeretett Virginia Leed, William fiad és Camille lányod fényképei, amelyeket úgy őrzöl, mintha ezek az emberek bármit is jelentenének az idők porában, pedig nem jelentenek!”

„Állítsd meg, Arion!” – zokogta a vénember. – „Ne engedd, hogy folytassa! Állítsd meg!”

„Nyomorult vén roncs!” – mondta Petronia. – „Vén leszel az örökkévalóságig! Semmi sem adhat neked ifjúságot. Utállak!”

„Ezért tetted velem, amit tettél?” – kérdeztem. Talán bölcsebb lett volna hallgatnom, de itt most felettem ültek törvényt a fekete Arion előtt. Vagy teszek valamilyen erőfeszítést, vagy bánhatom a lagymatagságomat, amíg meghalok.

Petronia úgy nézett rám, mintha először látna, és elmosolyodott. Most is derűs és kedves lett az arca, mint mindig, ha mosolygott. Továbbra is belesimult Arion ölelésébe, aki az ő sűrű, kibontott haját simogatta. Mély szeretet, sőt imádat volt abban a mozdulatban, ahogy Arion tartotta a karjaiban.

„Nem akarsz örökké élni, Quinn?” – kérdezte.

Gyengéden kibújt az ölelő karokból, és előhúzott a fekete bársonytunikája alól egy aranyláncot. A lánc végén kulcs lógott. Ezzel a kulccsal kinyitotta aranybörtönöm zárját.

Kitárta az ajtót. Kíméletlen erővel megragadta a bal karomat, kirántott a pamlagról a szobába, majd a rácshoz csapott. Belém hasított a fájdalom.

Arion a közelünkben állva figyelt. A vénember valamivel távolabb

ácsorgott. A kabátja alól elővett kis képet nézte siralmasan – nem tudom, nem Virginia Lee fotográfiája volt-e –, és eszelősen motyogott magában.

„Felkészültél rá, hogy megharcolj a halhatatlanságért?” – kérdezte Petronia.

„Egyáltalán nem, egy cseppet se” – mondtam. – „Akkor sem, ha az életem múlik rajta. Nem küzdök egy ilyen dúvaddal, mint amilyen te vagy.”

„Dúvad! Dúvadnak nevezel?” – gúnyolódott. – „Miután rám uszítottad a familiárisodat, aki repülő üvegszilánkokkal bombázott?”

„Azt tette, amivel képes volt megvédeni. Te törtél be Blackwood Manorba. Bántani akartál.”

„Most miért nincs itt?” – kérdezte.

„Mert nem lehet, mint jól tudod” – mondtam. – „Nem érek fel veled. Láttam, mit műveltél Manfreddal. Tisztességtelen játékot űzöl velem. Mindig ezt csináltad.”

„Önfejű vagy!” – mosolygott, ezúttal kegyetlenül, és megcsóválta a fejét. – „Mindig az legyen, amit te akarsz! Kevélység, az a te bűnöd!”

Arion értem nyúlt, két kezébe fogta a fejemet. Éreztem selyemsima hüvelykujját az arcomon.

„Miért nem engeded el?” – kérdezte. – „Ártatlan.”

„Hiszen épp az a legjobb” – felelte Petronia.

„Tehát komolyan meg akarod tenni.” – Arion hátralépett. – „Nemcsak megölöd?”

„Meg akarom tenni” – bólintott Petronia –, „ha alkalmasnak és erősnek találom.”

Mielőtt tiltakozhattam, gúnyolódhattam, könyöröghettem volna, mielőtt bármi eszembe juthatott volna, felkapott, és a falhoz vágott, úgy, ahogy Manfreddel csinálta. Iszonyatos ütést kaptam a fejemre, és arra gondoltam: ez a halál nem is tart soká.

Ugyanakkor dühbe is gurultam, mert nem viselem el, ha bántanak. Mikor lecsúsztam a padlóra, igyekeztem azonnal felállni, és megrohantam Petroniát, de elhibáztam, és térdre estem.

Hallottam kegyetlen nevetését. Hallottam, hogy Manfred sír. Hol volt Arion? Felnéztem, és egy villanásra láttam a férfiakat: a székükben ültek az asztalnál. Hol volt Petronia?

A hónom alá csúsztatta a kezét, felrántott a földről, keményen pofon ütött, majd földhöz csapott. Elterültem. Értelmetlen volt minden küzdelem. Az a fontos, hogy ragaszkodjak ahhoz, amit mondtam. Tagadjam meg tőle a szórakozást. De nem bírtam. Újra megpróbáltam feltápászkodni.

Én semmit sem tudtam a verekedésről. Vagy mondjam azt, hogy annyit tudtam, amennyit a tévéből tanultam, kedvenc ökölvívásom közvetítéseiből? Itt semmiképpen sem alkalmazhattam a látottakat. Sose tanítottak küzdősportra.

De most, tápászkodás közben megláttam, hogy Petronia épp előttem áll. Józan parasztésszel megállapíthattam, hogy ha alacsonyról támadok, felboríthatom. Ezt is tettem: térd alatt rúgtam bele, és ő el is terült.

Sajnos, a férfiak nevettek. Jobban örültem volna az éljenzésnek. Megpördültem, és rávetettem magamat Petroniára, mielőtt felkelhetett volna, megpróbáltam a szemébe nyomni a hüvelykujjamat. Két kézzel torkon ragadott, a dühtől tajtékozva átdobott magán, aztán kivonszolt az erkélyre. Fél kézzel összefogta a két csuklómat, átlendített a fehér korláton, és megkérdezte, szeretném-e, ha leejtene a halálba?

Láttam a mélyben az autók fényeit a kanyargós úton. Láttam a meredély lábánál a tajtékzó tengert. Nem válaszoltam. Szédültem. Arra gondoltam, hogy úgyis végem. Manfrednek nem lesz ereje megállítani. Arion pedig úgysem akarja.

Berántott az erkélyre, vonszolni kezdett ide-oda, és közben rugdosott.

Megint olyan volt, mint egy óriási macska, én pedig a zsákmánya voltam.

„Ennek nem ez a módja” – hallottam Arion hangját. A közelemben beszélt, mintha odajött volna Petroniához, bár hogy konkrétan melyik pontján voltunk a szobának, azt nem tudom.

„Mi választjuk meg a módját, nem?” – kérdezte Petronia. – „Úgy kell csinálnunk, ahogy akarjuk. Egy töredék másodperc alatt begyógyul minden sebe. Amikor megtörténik, megismeri a Vér hatalmát. Annál jobb lesz neki. Viszont hadd kapjam meg én is, amire szükségem van:

„De miért, drágám, miért van szükséged rá?” – kérdezte Arion. – „Nem értem, szépségem. Miért ez a harag, miért mindig a harag?”

Visszaváltottak olaszra. Éreztem, hogy Arion az idő múlásáról beszél, és hogy Petronia nem volt mindig ilyen, de ezt csak feltételezhettem. A vénember egyfolytában sírt.

Mozdulni próbáltam. Petronia rálépett a torkomra. Fuldokoltam. Engedett a nyomáson. Láttam fölöttem az arcát. Leomló haja csiklandozott, mikor magához húzott a két kezével, úgy, mintha súlytalan lennék. Olyan közel hajolt, mintha meg akarná csókolni a nyakamat.

Egy pamlagon feküdtem, ő átkarolt, rányomta nyitott száját a bőrömre. Két szúrást éreztem a nyakamon. A világ és minden fájdalmam elködösült. Hallottam Petronia szívének dobogását.

Taníts engem! – követelte. – *Nem adok nyugodalmas csókokat!*

Tudtam, hogy szívja ki belőle a vért. Tudtam azt is, hogy gyengülök. És úgy tűnt, hogy elfolyik belőlem az egész életem, sorra hagynak el a gyermekkor, az ifjúság képei, és a szerelemben, eksztázisban, csodák között eltelt utolsó néhány év képei, feltartóztathatatlanul, bőkezűen, tisztán. Nem értettem, miért van. Petronia visszahúzódott, és én ernyedten lecsúsztam a karjaiból a padlóra.

Megragadta a karomat. Ismét vonszolni kezdett, és keményen rugdosta a bordáimat. Már nem láttam. Hallottam, hogy a vénember feljajdul. Tudtam, hogy értem kiáltott, de Petronia csak káromkodott válaszul. Elterültem a hideg márványon.

Hirtelen változott a kép. Már nem a testemben voltam, hanem a magasból néztem le rá és a többiekre, akik a szobában tartózkodtak. Egy hosszú, sötét alagút bejáratánál álltam, üvöltő szélben, félelmetes szélben, és az alagút végén kigyúlt valami csodás fény, igazi leírhatatlan fény, és abban a fényben, abban a hatalmas arany-fehér fényben láttam Ótatát és Édest, ahogy engem néznek. Lynelle is velük volt. Borzasztóan szerettem volna odamenni hozzájuk, de nem bírtam mozogni. Valami ocsmány igézet ide kötött Petroniához, Manfredhez, Arionhoz. Valami fajtalan nagyravágyás megakadályozta, hogy megforduljak, és kinyújtsam a karomat azok felé, akiket úgy szerettem. Nem volt tisztaság bennem, csak zűrzavar. A látomás olyan hirtelen elmúlt, ahogyan jött. Nem döntöttem.

Visszakerültem sajgó, összevert testembe. Megint a márványpadlón voltam.

„Haldokolsz” – mondta Petronia. – „De most már ismerlek téged, ismerlek a Vérben, és nem engedem, Tarquin Blackwood. Te az enyém vagy.” – Ismét felkapott.

„Kérdezd meg, mit akar” – szólt a fekete Arion.

„Mit akarsz?” – kérdezte Petronia. Feljebb húzott, hogy térdeljek előtte. Éreztem nadrágjának bársonyát. – „Beszélj hozzám!” – parancsolta. – „Mit akarsz?”

Tehetetlenül, nehézkesen dőltem az ágyékának, és a lába után kapkodtam, majd visszahőköltem, és majdnem összeestem, de ő a vállamnál fogva megtartott.

„Mit akarsz?” – kérdezte ismét. Mit felelhettem volna? Meg akarok halni? Ezen a helyen, félvilágnyira Queen nénitől, Monától, mindenkitől, akit szeretek? Ezen a helyen haljak meg, nyom nélkül?

Felemeltem az öklömet, bántani akartam. Megütöttem, de az öklömben nem volt erő. Karmolásztam bársonyruháját. Ismét meg akartam ütni, és a nemi szervét találtam.

„Ó, látni akarod? Látni akarod, amin annyit nevetett mindenki?” – kérdezte. – „Hát akkor hódolj nekem!” – Hallottam, ahogy nyílik a patent, majd rátette a kezemet rövid, nagyon vastag, merev farkára, aztán a két lógó szeméremajak között a hüvely helyén húzódó, sekély hasadékra, majd vissza a farkára. – „Kapd be!” – parancsolta dühösen. Éreztem a szájamon a nyomást. – „Kapd be!” – követelte.

Az egyetlen dolgot tettem, amit tehettem. Kinyitottam a számat, és mikor Petronia belenyomta a farkát, teljes erőmből ráharaptam. Hallottam, hogy vonít, de nem engedtem. Dőlni kezdett a számba a delejező, dús vér, és én eszelősen tapadtam a forrásra, a fogaimmal kapaszkodtam bele, és nyeldekeltem a folyékony tüzet, bár nem akartam nyelni, de szárazra szívott testem nem bírt ellenállni, és rádöbbentem, hogy Petronia tartja két kezében a fejemet, és nem vonít, hanem kacag, és a vér nem vér, hanem izgató fluidum, amely mintha a szívéből és az agyából jönne.

Ismerj meg engem! Ismerd meg, ki vagyok! Ezt mondta nekem, és rám zúdult a tudás, amelyet nem utasíthattam el. Ha tehettem volna, elfordulok tőle, mert nagyon gyűlöltem, de ugyanúgy nem fordulhattam el, mint ahogy nem engedhettem el.

Ezernél is több éve nemzett egy gladiátor egy színésznővel a cézárok Rómájában egy torzszülött gyermeket, aki félig hím volt, félig nőstény, akit minden más családban elpusztítottak volna, ám őt megtartották a szülei a szórakoztatásra, és már tizennégy évesen nagy erejű gladiátor lett belőle. Ám addig is ezerszer és ezerszer mutogatták olyanoknak, akik megadták az

árát, olyanoknak, akik meg akarták fogdosni, vagy magukat akarták fogdostatni vele. Nem tudta, mi a szeretet, a magánélet, a tapintat, nem volt ruhája, csak munkaruhája.

Az arénában gyilkos volt és könyörtelen. Láttam az előadást, a tömeget, amely a nevét bömbölte. Láttam vörösleni a homokot a vértől, amelyet ő ontott. Megnyert minden viadalt, legyőzte a legtermetesebb, legtehetségesebb ellenfeleket. Láttam fénylő páncélban, karddal, hátrakötött hajjal, amint meghajlással köszönti a császárt.

Évek teltek el így, a szülei egyre magasabb tarifákat követeltek. Végül, amikor még mindig csak ifjú lány volt, eladták egy vagyonért egy könyörtelen gazdának, aki vérszomjas vadállatokkal eresztette össze az arénában. Még azok sem győzhették le. Könnyedén és rettenthetetlenül táncolt oroszlánok, tigrisek között, dárdája mindig célba talált.

Csakhogy kezdett fáradni, belefáradt a harcba, belefáradt a szeretetlenségbe, belefáradt a nyomorúságba. A tömeg volt az ő szeretője, de a tömeg sehol sem volt a sötét éjszakában, amikor az ágyához láncolva aludt. Aztán jött Arion, Arion fizetett, hogy úgy láthassa, mint előtte sokan. Arion fizetett, hogy megérinthesse, úgy, ahogy előtte sokan. Arion ruhákat hozott neki. Arion magához ölelte. Arion szerette fésülgetni hosszú, fekete haját. Aztán Arion megvásárolta és felszabadította. Arion adott neki egy tömött erszényt, és azt mondta: «Menj, ahova akarsz!» De hova mehetett volna? Mit tehetett volna? Nem bírta elviselni a cirkuszi játékok hangját. Nem bírta elviselni a gladiátoriskola gondolatát. Mi maradt neki? Legyen egyszerre szajha és kerítő? Követte Ariont, szerette.

«Te vagy az életem» – mondta. – «Ne fordulj el tőlem!» «De én neked adtam, a világot» – felelte Arion. Mivel azonban nem bírta látni a könnyeit, még több pénzt adott neki, és egy házat, ahol lakhasson. Ám Petronia továbbra is jött és sírt.

És Arion végül elfogadta. Elvitte a városába. Elvitte a gyönyörű Pompejibe. Mert kámeákkal kereskedett. Három műhelyben készítették neki a kámeákat, a legszebbeket az Imperiumban. «Meg tudod tanulni a kedvemért ezt a művészetet?» – kérdezte. «Igen» – felelte Petronia. – «Érted megtanulok mindent. Mindent.» Munkához látott, olyan szenvedéllyel, amelyre sose hitte képesnek magát. Nem tömegek előtt harcolt, nem a saját üres életéért harcolt. Azért harcolt, hogy tetsszék

Arionnak. Ügyetlenség, türelmetlenség, harag voltak az ellenfelei. Tanult a műhelyek minden mesterétől. Figyelt. Utánozott. Dolgozott kagylóhéjjal, közönséges és drágakövekkel. Elsajátította a véső, az apró fúró használatát. Megtanult mindent, amit megtanulhatott.

Két év után megmutathatta saját alkotásait Arionnak: finom és tökéletes kámeák voltak. Istenek, és istennők gyülekezeteit faragta meg, mint amilyenek a templomi frízeken láthatók. Olyan szép portrékat faragott, hogy méltók lettek volna a Forumhoz. Művészetté nemesítette a mesterséget. Arion meg is mondta, hogy még sose látott ezekhez fogható alkotásokat. Szerette Petroniát, aki sose ismert ilyen boldogságot.

Aztán elkövetkeztek a Vezúv rettenetes napjai. Kitört a vulkán, elpusztult az idilli városka, ahol annyi öröm jutott nekik. Arion már az előző este átmenekült a neapolisi öböl túloldalára. Megérezte, hogy ki fog törni a tűzhányó. Petronia feladata volt gondoskodni róla, hogy a műhelyekből elmeneküljenek a rabszolgák. De csak kevesen hallgattak rá.

És mikor mindennek vége lett, és a levegő sűrű volt a pernyétől és a méregtől, és hullák úsztak a vízen, mikor semmi se maradt Pompejiből, eljött maroknyi követőjével Arion villájába – ugyanide, ahol vagyunk –, és sírva mondta, hogy kudarcot vallott.

«Nem, szerelmetes Petroniám!» – felelte Arion. – «Megmentetted a legnagyobb értéket, a magad életét, pedig én már azt hittem, hogy minden elveszett. Mit adhatok neked ezért, édes Petroniám?» És idővel a Vért adta neki, amelyet Petronia most adott nekem. Idővel halhatatlanná tette, úgy, ahogyan Petronia engem.

Elengedett. Szájam végigsimogatta a farkát, míg lehullott róla. A padlóra rogytam. Mindent új szemmel láttam. Zúzódásaim gyógyulóban voltak. Fejemből távozott a fájdalom. Úgy ültem fel, mintha álomból ébrednék, kinéztem az ablakon, és annyira megigézett a balusztrád fölött az esti égbolt kékje, hogy nem hallottam a szoba hangjait.

Odajött Arion. Felnyalábolt, ugyanazzal a könnyedséggel, mint Petronia, a torkára mutatott, és azt mondta, hogy igyak.

„Nem, várj még, kérlek!” – suttogtam. – „Hadd élvezzem ki, amit ő tanított magáról nekem! Ugye, megengeded?” – kérdeztem tisztelettel.

De Petronia rám rohant, ismét földhöz csapott, és oldalba rúgott:

„Te szemét, így mersz válaszolni a Mesternek? És ki vagy te, hogy

élvezd, amit rólam megtudtál?”

„Petronia!” – szólt rá Arion. – „Elég legyen!” – Fölkapott. – „Vérem még erősebbé tesz” – mondta. – „Fogadd el! Jóval öregebb, mint az övé, és úgy legalább kevésbé kötődsz hozzá.”

Sírni tudtam volna Petronia brutalitásától. Annyira megszerettem a Vérben, egyszerűen bolondultam érte. De Arion mondta, hogy igyak. Végighúztam a nyelvemet a fogaimon, magam se tudom, miért, és éreztem, hogy a szemfogaim tűhegyesek. Azokkal megcsókoltam Arion torkát, úgy, ahogy utasított, és a vér máris hozta az új képek árját.

Ezekre a képekre nem emlékezem. Gondolom, Arion valamilyen eszközzel elzárta előlem nagylelkű, ősöreg szívét. Azt hiszem, megerősített a Vérrel, de nem adta át minden titkát. Ám amivel megajándékozott, az dicső balzsam volt sebzett lelkemnek Petronia érzéketlen elutasítása után.

Athént láttam Arionban. Láttam a híres Akropoliszt fényének teljében. Láttam pompásan kifestett templomokat, mert tanultam, hogy a görög művészet nem olyan fehér volt, amilyennek ma látjuk, hanem kiszínezték élénkpirosra, kékre, hússzínűre, ó, az maga volt a csoda! Láttam az emberektől nyüzsgő Agorát! Láttam az egész várost a dombok lankáin. Fejemben egymást űzték a fantasztikus képek – csak azt nem láttam, hol van ebben Arion. Körülöttem zsongott az athéni beszéd, éreztem szandálom talpa alatt az utcák kemény kövét, éreztem Arion vérének lüktetését, ahogy mosta lelkemet, szívemet.

„Csak a gonosztevőt, gyermekem!” – intett Arion. – „Csak a gonosztevőkön élődj! Ha vadászol, hacsak nem a Kis Kortyot iszod, kerüld az ártatlan szívet. Használd a tőlem kapott hatalmat, hogy olvass a férfiak és nők elméjében és szívében. Nyomozd ki mindenütt a gonosztevőt, és csak neki vedd vérét!”

Végül lefejtett magáról. Nyalogattam ajkamról a vért, sóhajtottam. Hát ez lesz az egyetlen táplálékom. Tudtam. Ösztönösen jött meg a tudás. De akármennyire szerettem Arion vérének ízét és Petronia vérének ízét, vágytam egy közönséges halandóra, hogy kipróbálhassam annak az ízét is. Arion megsimogatta hajamat és homlokomat selymes ujjaival, és a szemembe nézett.

„Csak a gonosztevőt, megértetted, ifjú? Ó, nagyon csalogatnak az ártatlanok! Öntudatlanul teszik! És milyen ízesnek látszanak! De jól

jegyezd meg, visznek egyenesen az őrületbe, légy bár pallérozott lélek vagy bárdolatlan. Meg fogod szeretni őket, és meggyűlölöd magadat. Jól jegyezd meg, amit mondok, mert ez Petronia tragédiája. Mert számára nem létezik az ártatlanság, ennél fogva nincs lelkiismeret, és nincsen boldogság, így nyomorúság a léte."

„A te törvényeidet követem" – szólt Petronia a közelben.

„Ebben az egyben nem" – mondta nyomatékosan Arion.

„A sarjam, a tulajdon sarjam!" – kiáltotta boldogtalanul a vénember. „Te istenkáromló féreg!"

„Na és, örökké fog élni" – mondta Petronia ünnepélyesen. Aztán elnevette magát. – „Mit tehetnék ennél többet? Mit adhatnék ennél többet?"

Megfordultam, ránéztem. Ezzel az új szemmel úgy láttam rideg szépségét, mint egy csodát.

Tudtam, mi történt velem. Históriájáról, törvényeiről, hétköznapjairól, korlátairól nem tudtam semmit. De tudtam, mi történt. Halhatatlanság. Tudtam, de nem fogtam fel. Hol volt Isten? Hol volt a hitem? Beleomlott minden ebbe a szörnyűségbe?

Beleimet mintha kés hasogatta volna. Vagy csak képzeltem?

„Ez az emberi halál" – magyarázta Arion. – „Néhány kurta percig tart. Menj a szolgákkal a fürdőbe. Ők majd felöltöztetnek, és utána megtanulod, hogy kell vadászni."

„Tehát vámpírok vagyunk" – mondtam. – „Mi vagyunk a legenda."

Elviselhetetlenül fájt a hasam. Láttam a szolgát, akivel már találkoztam. Várt.

„Vérvadászok" – mondta Arion. – „Tisztelj meg ezzel a szóval, és még jobban foglak szeretni."

„Egyáltalán miért szeretsz?" – kérdeztem.

A vállamra tette a kezét és azt válaszolta:

„Mert nem tehetek mást."

HARMINCKILENC

– Egész életemben hittem a Mennyben és a Pokolban. Látták a Mennyek ezt az átváltozást?

Részeg önkívületben voltam, nem bántam semmit. Elnyúltam meztelenül a fürdőben, és bugyborékoltak belőlem a sötét fluidumok. Végre elmúlt a fájdalom, és kitisztult a víz. Átestem az emberi halálon.

Néztem a szolgákat, az Adoniszt és a két kemény arcú lányt. Vagy iszonyodva, vagy mélységes elragadtatással viszonozták a pillantásomat.

Megmosdottam tiszta vízben, ledörgöltem magamat szivaccsal. Az ifjú Adonisz adogatta a szappant és a törülközőt, ő segített ki a fürdőből, ő nyújtotta át új ruháimat, ugyanazt a divatos összeállítást, amit a többiek viseltek, a fekete szmokingot és a fehér atlasz kámzsanyakú pulóvert, gondolom, azért, hogy olyan legyek, mint új társaim, akikhez mostantól tartozom, bár lehet, hogy ezt csak én képzeltem így.

Nagyon étvágygerjesztő volt nézni, ahogy ezekben a fiatalokban lüktetett a vér. A levegőnek is jó erős vérszaga volt. Lelkifurdalás nélkül ki tudtam volna szívni őket. Nem tartoztam közéjük. Nem voltam a testvérük. Nem érezhették, amit én éreztem. Nem tudhatták, amit én tudtam.

Arion intésére gondoltam. Gonosztevők. Belenéztem az aljasabbik lány szemébe, aki minden bizonnyal azt várta, hogy megöljenek, és egyenesen a lelkéig láttam. Láttam a dühét, a megkeseredettségét, a cudarságát. A zsenge Adonisz a ruhámat igazgatta. Bámultam a lányt, aki most azt kérdezte a legundokabb hangon:

„Miért te? Miért te, és nem valamelyikünk? Ki vagy te, hogy téged válasszanak?”

„Maradj már csendben!” – pisszegett a fiú. – „Ne légy ilyen buta!”

A másik lány fagyos cinizmust mímelt, de ugyanezt érezte. Dühöngött, mert úgy vélte, kijátszották. Mindkét nőből sütött a gyűlölet, és ez engem is felbőszített. Utáltam és gyűlöltem őket, gyűlöltem, mert még ma éjszaka simán elrekkentették volna a hullámat, és az egész nem lett volna számukra több egy újabb nemszeretem munkánál.

„Robotolunk, várunk” – mondta a nagyszájú lány –, „aztán idehoznak téged, és ő téged választ. Miért?!”

„Hallgass már!” – figyelmeztette a fiú. Már eligazgatta a kámzsagallért, a zakóm kihajtóját, és most könyörögve, ámultan, imádattal nézett rám. Mintha mérhetetlen rokonszenvre hangolta volna, hogy nem haltam meg. Láthatólag úgy gondolta, hogy ez csodálatos.

„Hányat hozott már ide?” – kérdeztem tőle.

Nem volt ideje válaszolni. A fürdőszoba két ajtaja becsapódott. A három szolga meg se fordulhatott, amikor két újabb ajtó is becsapódott. Most már csak a teraszra lehetett kimenni, amely alatt a feneketlen szakadék ásított.

Megfordultam. Petronia állt az ajtóban.

„Nagyon helyes!” – mondta. – „Tehát végeztél a halállal, amelyet soha többé nem kell ismerned, hacsak nem önként választod! Most viszont más választás előtt állsz. Ki fogod választani első áldozatodat. Méghozzá ezek közül. Méghozzá gyorsan. Nem érdekel, melyik lesz. Illetve érdekel! Kíváncsi vagyok. Lássam!”

A lányok fuldokolva felsikoltottak, a márványfalhoz hátráltak, és egymásba kapaszkodtak. A fiú csak nézte Petroniát, és nem csinált semmit. Mélységesen csalódottnak tűnt, de hallgatott.

„Nem bírom megtenni” – mondtam.

„Meg bírod és meg fogod” – közölte Petronia. – „Válassz egyet, különben én választom ki. Született gonosztevők. Ha meghaltál volna, szemrebbenés nélkül elfuvaroznak a szemétdombra, mint egy zsák csontot.”

Odaállt mellém, átkarolta a vállamat, és gyöngéden nézett fel rám, míg ezt elmondta bársonyos hangján. A lányok rémülten reszkettek és nyüszítettek. A fiú úgy állt, akár a sóbálvány.

„Quinn, Quinn, tanítványom!” – folytatta Petronia azon a hangon, amit korábban nemigen hallottam tőle. – „Szeretném, ha erős és önálló lennél,

úgyhogy ne húzódozz kemény iskolámtól! Olvass bele az agyukba. Használd az Bűvölő-Ajándokot a bájoláshoz. Éhezel rájuk? Úgy bizony, tanítványom! Használd adományaidat, és a vérszag legyen vezérlő géniuszod!”

Rászögeztem a szememet a komisz beszédű lányra. Belenéztem a lelkébe. Láttam gonoszságát, láttam hányaveti, aljas kiszakadását az emberi nyájból, rideg, olcsó önzését. Ahogy közeledtem, minden indulat eltűnt sima arcából, nagy szeméből, mintha én csendesítettem volna le. Bűntársa eltakarodott mellőle, a fiú a szoba másik végébe menekült. A lány magára hagyottan, megigézve, engedelmesen, mindennel megbékélve várt rám.

„Fald fel a gonoszságot” – mondta Petronia, aki úgy állt mellettem, mint a rontás angyala. – „Edd meg, lényegítsd át tiszta, örök véreddé!”

A lány elernyedt. Selymesen, forrón omlott a karjaimba. Feje oldalra csuklott. Elméje megtört, mint a rózsa tövises szára. Megcsókoltam a nyakát, aztán belemélyesztettem a fogamat. Gazdag, ízletes vére volt, sósabb mint vámpír tanítóimé, valamivel csípősebb, és hozta magával egy züllött, közönséges, trágár élet siralmas történetét, de engem csak a vér buja zamata, zsíros töménysége érdekelt. Félresöpörtem a képeket, elfordítottam a szívemet a szívétől, hogy egyedül a sűrű, fűszeres italt érzékeljem. Egyszer csak Petronia visszahúzott. A lány a lábamnál feküdt összegyűrt kupacban, nagy fekete szeme, szép, nagy szeme üresen bámult a semmibe, a nyaka csupa vér volt.

„Most nézd meg, elcsorgattad a vért!” – pirongatott Petronia. – „Hajolj le, nyald fel az utolsó cseppig! Tiszta legyen a seb!”

Letérdeltem, felnyaláboltam a lányt, és elvégeztem, amire utasítottak.

„Karcold meg a nyelvedet” – rendelkezett Petronia –, „és egy csepp véreddel zárd le a sebet.”

Buzgón engedelmeskedtem. A szemem láttára tűntek el az apró szúrások. Elengedtem a lányt. Szederjes-fakó halomban hevert a csempés padlón.

Felegyenesedtem. Dülöngéltem, akár egy részeg. A legközönségesebb tárgyak is megteltek lüktető élettel. Kábán nyúltam Adoniszért.

„Köszönöm minden kedvességedet” – mondtam. Annyira félt, hogy nem mert válaszolni, csak bámult. Elfordultam.

Valóban kijöttem a fürdőből Petroniával? Valóban felmentünk egy

széles lépcsőn? Az este inkább ködös volt, mint fényes. A csillagok mintha mozogtak volna az éjszakai égen, míg végigmentünk egy fedett teraszon. Hallottam a tengert, éreztem a szagát.

Bementünk a szobába, ahol Manfred még mindig a sakktáblánál ült Arionnal. Gyönyörűnek látszottak, összehasonlíthatatlanul fenségesebbek voltak a fiúnál és a két lánynál.

„Hát ilyen túlfűtötten látunk” – mormoltam. – „Úgy látjuk a dolgokat, mintha parázs izzana bennük.”

„Tudtam, hogy meg fogod érteni” – felelte Petronia. – „Szeretem a szavaidat. Sose félj beszélni hozzám. Évekig figyeltelek, mielőtt kiválasztottalak volna. Figyeltelek téged és a szellemeidet. A nyelvezet legalább annyira vonzott, mint a szépség.”

„Szeretlek” – mondtam. – „Nem ezt akartad?”

Elnézően nevetett. Meleg karjával átfogta a derekamat, és a szépsége egy pillanatra megindította a szívemet. Mintha gyengéd fenség sugárzott volna belőle. Úgy éreztem, hogy imádom.

Kimentünk a teraszra, és letekintettünk a tengerre, amely tiszta zöld és kék volt a mélyben. Láttam a sötétségben, láttam, ahogy kivonja színeit a holdfényes égből. Láttam, hogy fölöttünk úgy mozognak a csillagok, mintha át akarnának ölelni. A távolban egy kisváros fehér házai ereszkedtek lefelé a meredélyen, irreális biztonsággal egyensúlyozva a sziklákon, és valahol messze hósipkás ormok fehérlettek.

„Nem ezt akartam?” – fordította ki Petronia a kérdésemet. – „Nem tudom. Egy darabig talán akartam, hogy szeress. Talán még mindig akarom. Honnan tudjam, mit akarok? Ha tudnám, talán megelégedhetnék. De miért mondok ilyen hazugságokat? Vagy ami még fontosabb: miért hiszek bennük? Ennek akartalak attól fogva, hogy megláttalak. Kiszemeltelek magamnak. De csak erre az éjszakára, vagy legfeljebb még néhányra. Úgy döntöttem, hogy erős leszel, amikor elhagylak, ezt egyszer már leszögeztem, így hát visszamegyünk Arionhoz, aki megint étvágyat csinál neked, nem igaz, Édes Mester?

„Merjek beszélni azokról a dolgokról, amelyeket a vérben láttam?” – kérdeztem.

„Tegyél próbára – mondta ezzel az újszerű kedvességével –, „és ha utálom, amit mondasz, majd meglátjuk, mit teszek. Még én sem tudom. Mit

láttál a vérben?”

„Mikor az arénában harcoltál, életre-halálra ment a küzdelem?”

„Ó, mindig!” – válaszolta. – „Nem tanultál a régi Rómáról? Rengeteg női gladiátor volt, én csak a legjobbak közé tartoztam, aki mindig élvezte a közönség kegyét. Az voltam, akinek most ismersz: rosszindulatú. Ez a rosszindulat tartott életben évekig. Így volt a természetes, ezt várták el.”

Ragyogó szemmel nézett rám.

„Arion szelídítette meg a szívemet” – folytatta. – „Arion terelt át a gonoszságból, a gúnyolódásból és a komiszságból a kámeákhoz. Ó, te sose láttad, micsoda szépségeket alkottam Arionnak! Rubinokat, smaragdokat adott nekem, én pedig egész történeteket faragtam ki számára a kagylóhéjból: császárok diadalait, menetelő légiókat! Munkám híres volt az egész Imperiumban! Naphosszat görnyedtem a munkapadnál, lomposan, fiúnak öltözve, hajamat nyersbőr szíjjal hátrakötve, és semmi sem érdekelt, csak a munka, a mindennél fontosabb munka! Aztán eljött az éjszaka, és eljött Arion. Akkor nő lettem neki: puha, tisztességes, finom.”

„Mi a tisztesség?” – kérdeztem.

„Tudod te azt, mindig tudtad.”

„De mi most?” – erősködtem. – „Korábban tudtam, hogy mi az, de most nem tudom. Megöltem azt a nyomorult lányt, azt a vérengző lányt. Az nem volt tisztességes. Mondd meg, mi a tisztesség!”

„Menj már, korán van még az ilyen kérdésekhez! Vadásznunk kell. Hosszú lesz az éjszakád. Már megmondtam, hogy én nem alkotok vinnyogó kölyköket! Nagyon erős leszel, mire végzek veled.”

„Leszek tisztességes?” – kérdeztem. – „Leszek becsületes?”

„Légy rajta, hogy az légy” – felelte Petronia. Elborult az arca. – „Használd az eszedet. Ne engem utánozz. Azokat utánozd, akik különbek nálam. Utánozd Ariont.”

Visszatértünk a terembe, ahol Manfred felállt a köszöntésünkre. Rám nézett, átkarolt, és el sem engedett, amíg Arion ki nem fejtett az öleséből. Arion szép, finom, fekete arca megigézett jóságával, csodálatosan kifejező vonásaival.

„Idd ki, Mester!” – kérte Petronia. Arion magához szorított, belém vágta foga it, és t eljesít ette a kér ést.

Ismét éreztem, ahogy életem képei elsodródnak belőlem a vérrel.

Éreztem az ismerős bánatot, a kimondhatatlan bánatot, amiért örökre elveszítettem Monát, a fiamat, Jerome-ot, Queen nénit, Nasht, Jasmine-t, az én édes tejcsokoládé Jasmine-omat, a drága kis Tommyt. Mindez távozott belőlem a vérrel, de nem hagyott el örökké, csak felszakadt, megnyílt, mint egy félelmetes, fájó seb – *Meghaltál, Quinn!* –, és éreztem, amint Arion befogadja magába, mintha ezzel könnyítene rajtam, én pedig alázuhantam az eszméletlenségbe.

Egy székben tértem magamhoz, és a szenvedés egy pillanatig több volt annál, ami elviselhető. Olyan iszonyú volt, hogy úgy rémlett, egyetlen dolgot tehetek: odamegyek a korláthoz és levetem magamat a mélybe, hogy összezúzódjak, és valóban halott legyek. Bár azért kételkedtem benne, és ez bölcs dolog volt tőlem, hogy elnyerném vele a halált.

Majd megrohant az éhség. Még sose voltam ennyire éhes, és a vér volt az egyetlen, amitől jóllakhattam. Éheztem Arion vérére. Éheztem Petronia vérére. Éhesen bámultam Manfredét, aki szúrósan meredt rám.

„Ennyi elég a leckékből” – mondta Arion. Kitárta karjait. – „Most pedig gyere! Idd ki belőlem a Kis Kortyot, a töredékét annak, amit kívánsz, és el ne pazarold egy cseppjét sem! Ha megtanulod a Kis Kortyot, ihatsz az ártatlanokból. Ihatsz belőlük szelíden, anélkül, hogy megharapnád a lelküket. Csak egy kicsit szédülnek majd a csókodtól.”

Azonnal engedelmeskedtem. Milyen sűrű volt a vér! Újra felragyogott előttem a napsütötte Athén! Úgy, ahogy Arion utasított, a megfelelő pillanatban elfordultam a forrástól, akármilyen gyötrelem volt megválnom tőle, és felnyaltam a néhány vércseppet, amelyek az atlasz ing fehérségét fenyegették. Arion tartott, amíg eléggé erőre kaptam, hogy megállják a lábamon, aztán megcsókolt, a szájamba nyomta a nyelvét, hozzászorította a szemfogamhoz. Ismét kibuggyant a vér. Visszatántorodtam.

„Mi most az élet?” – suttogtam, miután elengedett. – „Eksztázis?”

„Eksztázis és fegyelem” – válaszolta Arion halkan. – „Most pedig igyál Manfredból ugyanígy! Szólítsd magadhoz fiadat, Manfred!”

A vénember kitárta a karjait. Odamentem hozzá.

„Jöjj, házamnak gyermek, jöjj, sarjam!” – mondta mély hangján. – „Jöjj, szeretett örökösöm! Idd belőlem a vért! Gonosz indulatában Petronia építtette Blackwood Manort az aranyából, az ő átkozott aranyából! Én a szeretetemet adom neked, balszerencsés fiú. A véremet adom. Vedd tőlem

képét az egyetlen tisztának, akit szerettem!”

„Röviden és szabatosan!” – mondta a mellettem álló Petronia.

Manfred megfogta széles kezével a vállamat, én pedig belevágtam a fogamat bikanyakába. De nem Virginia Leet láttam, hanem Rebeccát, a rozsdás kampóról csüngő Rebeccát, és Manfred átkozta a hahotázó Petroniát, és Rebecca megkínzott pőre testéből patakzott a halált jelentő, sötét vér, a kampó belehasított a testébe, átszúrta a szívét.

Rebecca hirtelen fölkacagott! Egymaga állt ott, rám szögezte az ujját, és gúnyosan vihogott.

„Jóságos Isten!” – kiáltottam. Visszarántottak. Imbolyogtam. A vénember zsebkendőt szorított a nyakára. Iszonyúan boldogtalannak látszott. Arion fogta a vállamat.

„Ó, ez a kín!” – mondta a vénember. – „Miért őt kerested, Quinn? Miért azt a boszorkányt? Miért érdekel egy ilyen?”

„Önfegyelem, gyermekem!” – intett Arion. – „Önfegyelem! Akkor mozoghatsz észrevétlenül egy halandókkal zsúfolt szobában, akkor választhatod ki a kívánatosakat, kiknek a végzetes csókot adod, ha fegyelmezett vagy.”

„De miért láttam Rebeccát?” – ziháltam. – „Mi volt az oka? Te Virginia Leet akartad mutatni!”

„Valóban, de miként rejthetném el a lelkifurdalást?” – kérdezte a vénember. – „Kerested, megtaláltad. Most a tied.”

Hallottam Rebecca sziszegését: *Sírnak és jajveszékelnek ám érted drágalátos Blackwoododban! Mikor írják fel a nevedet egy sírkőre?*

„Távozz tőlem, szerencsétlen kísértet!” – parancsoltam. – „Megkaptad életemet az életedért. Hagyj békén!”

Semmi válasz.

Órákig tartott az iskolázásom.

Addig oktattak, míg meg nem tanultam, hogyan igyam a Kis Kortyot, amellyel sose telhettem el. Kinevettek, ha a fájdalmamra panaszkodtam. Ha Petronia mogorva vagy türelmetlen lett, Arion rápirított a kedvességével.

„Most elmegyünk négyen vadászni” – mondta Arion. – „Gondolatolvasó képességeddel felkutatod a gonosztevőt, mi pedig figyelünk.”

„Lakodalom van” – mondta mély basszushangján a vénember. – „Egy

gazdag amerikai Nápolyban ünnepli a lánya esküvőjét. Ott bőven találsz gonosztevőt. Magadhoz csalod, iszol belőle úgy, hogy senki se vegye észre, nyelvedből fakasztott véred cseppjeivel begyógyítod a sebét. Készen állsz fiam, hogy fajtánkhoz tartozz? Hogy valóban közénk való legyél?”

„Képzeld el őket, mielőtt eljövünk innen” – mondta Arion. – „Órák óta isznak. Nesztelenül járj köztük. Észrevétlenül. Az áldozat olyan hatást keltsen, mintha berúgott volna. Ha akarsz, ihatod ártatlanokból is a Kis Kortyot.”

„Igen” – bólintottam. Szomjas voltam. Szívem lánggal égett. Nyomorult lelkem minden hevével közéjük akartam tartozni. A fajtájukhoz.

Petronia váratlanul felkapott, és kidobott a terasz nyitott ajtaján az éjszakába. Zuhantam, zuhantam a mélybe, amíg meg nem érkeztem a sziklákra a zölden habzó tenger szélén.

Felnéztem. Milyen távol volt Petronia! Alig láttam, ahogy intett a teraszról. Mégis úgy hallottam a suttogását, mintha mellettem állna:

„Gyere fel hozzám, Quinn!”

Megparancsoltam magamnak, hogy emelkedjek fel a magasba. Felszálltam egyre gyorsulva. Átvetettem magamat a terasz korlátján, és leereszkedtem Petronia mellé. Átkarolt, felnézett rám villogó fekete szemével.

„Most már láthatod, hogy nem a varázslat a titkunk, hanem a sebesség” – mondta. – „Nehogy foltot ejts ivás közben! Tökéletességet várunk el tőled!”

„De ölünk is?” – kérdeztem.

Arion vállat vont.

„Ha akarsz” – válaszolta. – „Ha kellően beérett a gonoszság, és te ravasz vagy, és ügyes.”

NEGYVEN

– Sűrű kék cigarettafüst ülte meg a szobákat. Úgy láttam az arcokat, mintha fényképezőgép lencséje volna a szemem helyén. Mind gyönyörű volt. Mind tökéletlen volt. A hangok fülsiketítő, zagyva zsinatolásba, a gondolatok zűrzavaros fortyogásba folytak össze. Dülöngélve törtettem előre, pedig inkább el akartam menekülni.

Az étel szaga undorító volt, az italoké olyan maró és idegen, mintha életemben sose kóstoltam volna őket. Vérszag szállt minden hüvelyknyi húsból, amelyet megérintettem, miközben átnyomakodtam az emberi útvesztőn.

Megláttam a menyasszonyt a növényekkel dúsan befuttatott lugasban. Csont-bőr, de csinos. Menyasszonyi ruhájának hosszú csipkeujja volt, bal kezében cigaretta füstölt. Mikor meglátott, türelmetlenül integetni kezdett, mintha ismerne. Láttam az elméjében, hogy hív – de mit akar?

Nem bírtam levenni a szememet róla, miközben nyomakodtam feléje. Szabad kezével belém karolt. Vére erősen, elevenen lüktetett az olajbarna bőr alatt.

Bevonszolt egy tágas szobába. Becsukta az ajtót, be is kulcsolta. Nagy fekete szeme könyörögve nézett rám. Elmázolt festék. Duzzogó piros száj.

„Láttad azt a szemétládát?” – Fújt és köpködött. – „A nászéjszakámon csinálja ezt velem!” – Arca eltorzult vad dühében. Megragadta a kabátomat, az ágy felé rángatott. Fekete haja kibomlott a gyémántos fésűkből. – „Gyere már, csináljuk gyorsan, törje csak ránk az ajtót az a rohadt disznó!”

Megragadtam az állát a jobb kezemmel, és magam felé fordítottam az

arcát. Megcsókoltam a száját. Mi az nekem? Megsemmisültem a vérszagtól. Lecsaptam a torkára, keményen megharaptam. A szétszakadó artériából kilőtt a vér, rá az esküvői ruhára. A menyasszony hörgött. Rátapadtam a sebre, átkoztam magamat, az ügyetlenségemet, az éhségemet. Ó, Isten az égben! Nyakaltam. A menyasszony elernyedt az eksztázisban, lüktetve fecskendett belőle a banális ártatlanság, semmi gonosz, semmi fondorlat, semmi rosszindulat, semmi szenvedés!

Vedeltem a sós vért. A rabszolgája voltam. Nem kívántam semmi mást. Csak a menyasszony meg ne halna, csak a fehér ruha, a fényűző fehér ruha ne lenne ilyen véres!

Úgy halt meg, mint mikor a gyertya vagy a gyufa ellobban. Nem indíthattam újra a szívét. Magamhoz öleltem, ráztam. Gyere vissza! Hibáztam! Rettentő nagyot hibáztam! Ittam megint, mint egy bolond, addig ittam, amíg volt mit. Visszahőköltem. Felnyögtem. Nem volt több élet benne, nem adhatott több vért. Félredobtam, mint egy babát, egy eltört menyasszonyruhás babát. Halott volt, mint szétzilált hajában a gyémántok!

Valaki belemarkolt a hajamba, és a falhoz csapott. Úgy bevertem a fejemet, hogy egy pillanatra megvakultam, és elvesztettem az eszméletemet, majd a kacsingató fényben megláttam a halott menyasszonyt, ahogy lecsúszik az ágyról a földre, csuromvér a ruhája, a szép csipkeruhája, a szép fehér csipkeruhája, amelyre csillámló gyöngyökből hímeztek küllőket és köröket. Haja ledobta a gyémántos fésűket, és az arca olyan szelíd volt, már nem volt rajta harag, nem volt rajta gyűlölet!

Petronia rántott vissza, Petronia cibált ki az ablakon, ő vágott a falhoz ismét. Tarkómból kiserkedt a vér. Iszonyúan fájt. Petronia átlökött a korláton. Zuhantam a tenger felé. Úgy éreztem, hogy most meg fogok halni. Tele vagyok ártatlan vérrel, és most meg fogok halni. Sírtam és haldokoltam, és a menyasszony, a szegény menyasszony meghalt, otthagytam vérben ázva, elárultam Blackwood Farm összes menyasszonyát, Halhatatlan Ophelia sose lesz az én elárult menyasszonyom, vér a fehér ruhán, Rebecca sose lesz Manfred menyasszonya!

Ismét a palazzóban voltunk. Petronia ütött-vert, átkozott engem és magát, amiért megalkotott.

„Megölted, te hülye! Csak egy ribanc volt, és ezért megölted, te hülye!

Épp őt ölted meg, mikor körülötted hemzsegtek a gyilkosok! Csak egy ribanc volt! Te agyalágyult!” – Zuhogtak ütései az arcomra. Fájt, de a fájdalom nem halál. A bordáimat rugdosta. A padlóhoz tapadtam.

„Állítsd meg!” – mennydörögte a vénember. – „Állítsd már meg, állítsd már meg, állítsd már meg!”

„Elviszlek vadászni egy lakodalomba, ahol annyi a gyilkos, mint szemét, és te megölöd a menyasszonyt!” – sziszegte Petronia. Arcba rúgott. A hátamra fordultam. Herén rúgott. – „Barom, ügyetlen, taknyos, agyalágyult, pancser!”

„Állítsd már meg!” – mennydörögte a vénember.

„És az a rengeteg vér a ruhán! Hogy csinálhattál ilyet? Kretén, tökkelütött, ostoba! Kinek képzelted magadat? Mit képzeltél, hol vagy?”

Végre Arion elvonszolta rólam.

„Mi voltunk a hibásak” – mondta. – „Egyedül hagytuk. Túl fiatal. Mellette kellett volna maradnunk.”

Petronia sírt. Kapaszkodott Arionba, és sírt.

A vénember zokogott.

Én csak feküdtem, és álmodtam a halálról.

Istenem, hogy jutottam idáig? Hogy csaphattak be ennyire az érzékeim? Miként engedhettem, hogy ebbe a szakadékba vezessen a mohóság? A sötétség helyén vagyok, túl a rémületen, túl a szorongáson. Istenem, ezt a kínt! Mégis ragaszkodom ahhoz, aki vagyok. Ragaszkodom ahhoz, ami még vagyok.

Valahol messze-messze engem kerestek az emberek. Rebecca igazat beszélt. Bizonyára azt mondták: «Az aligátoroknak kellett elkapniuk. Szegény Quinn! Meghalt.»

Meg is haltam.

NEGYVENEGY

– Napkelte előtt Arion levitt a ház pincéjébe, és megmutatta a kriptát, ahol aludni fogok. Egyszerű szavakkal elmagyarázta, hogy ilyen fiatalt, mint én, elpusztít a nap, de még ha olyan öreg leszek, mint ő, akkor is legyengülök, és eszméletemet veszítem tőle. Azt is elmondta, hogy a tűz is megölhet, viszont semmi más nem árthat nekem.

Oktalanságomban persze azt képzeltem, hogy megértettem ezeket a dolgokat. Arion azt is megmondta, hogy nappal majd begyógyulnak a sebeim, amelyeket a dühöngő Petronia ejtett rajtam, mellesleg az én erőmmel nem is kell túlságosan félni tőlük. Várjam meg napnyugta után, mert eljön értem.

„Ne félj a szűk ládától, gyermekem! Tedd a menedékeddé. És ne félj az álmaidtól. Most már halhatatlan vagy, minden képességed megsokszorozódott. Fogadd el őket, és örülj nekik!”

Én tehát lefeküdtem a kriptában, és valóban a kínok kínját szenvedtem el, de semmit sem tehettem, amikor rám csukódott a gránitfedél, csak sírtam csendesen, amíg kisvártatva el nem veszítettem az eszméletemet.

Patsyről álmodtam. Olyan szaga volt, mint a vattacukornak. A szájának olyan íze volt, mint a cukormázas almának. Azt álmodtam, hogy kicsi vagyok, az ölében ülök, ő pedig lelök, mire én egy szempillantás alatt felnőtté változok, és megölöm. Ittam a vérét. Olyan íze volt, mint a juharszirupnak. Betegsége, komiszsága nem fertőzhetett meg. Fel akartam ébredni. Többször is álmodtam ezt, és egyszer a holttestével a karjaimban ébredtem, vagy ezt álmodtam. Barbie. Beledobtam a mocsár zöld vizébe, és figyeltem, ahogy süllyed. Elfogott az iszonyat, de Patsy meghalt, csak a vér

jött fel a vízből. Késő volt már ahhoz, hogy megmentsem. Pá, Patsy. Rebecca nevetett. *Halált a halálomért!* «Na persze» – gúnyolódtam. – «Azt képzeled, te tervelted ki az egészet.» «Quinn elkárhozása», szólt Kevin atya.

Mikor legközelebb kinyitottam a szememet, Arion nézett le rám. A nap épp hogy lenyugodott, az ég még vörös volt, aranyfény töltötte meg a kriptát. Arionnak tetszett, hogy magamnál vagyok. Fölvezetett a lépcsőn a teraszra.

Kisodródtak a bíbor égre a csillagok. Az arany megmaradt a fellegek mögött. Káprázatos volt!

„Egyes vérvadászok akkor indulnak csak el, ha teljesen besötétedett" – mondta Arion –, „Így sose láthatják ezt a csendes csodát. Látom, elernyőzöd a szemedet, holott nem fáj".

Valóban nem fájt. Csak nehezen bírtam felfogni a tényt, hogy soha többé nem látom a napvilágot.

Arion észrevette arcomon a felindulást.

„Sose nézz hátra! Most elviszlek vadászni. Ma este az én tanítványom vagy."

„Tehát csalódást okoztam Petroniának, és a jövőben látni sem akar?" – kérdeztem.

„Nem!" – Arion tiszta szívből nevetett. – „Nagyon is szeretne látni, de hitvány pedagógus. Ezt meg is mondtam neki, és én viszlek magammal. Együtt vadászunk majd a nápolyi kocsmákban és bárokban."

Arion ma este nem ünnephez öltözött. Kihajtott gallérú, fekete selyeminget, elegáns szabású, sötétvörös selyemblézert, szűk nadrágot viselt.

Felvitt egy szobába, ahol a fiatal halandó fiú várt, hogy segítsen összeállítani egy ehhez hasonló öltözéket. Gyorsan kiválogattam a ruhákat, majd ismét megköszöntem a fiúnak a kedvességét.

„Ha lenne pénzem, neked adnám" – mondtam.

Rám mosolygott. Megpaskoltam a vállát.

Aztán elindultunk Arionnal a bárokba és a kocsmákba, még többet tanulni.

Megfordultunk mindenféle társaságban, és addig kellett gyakorolnom a Kis Kortyot, amíg kellő ügyességre tettem szert. Aztán levadásztunk

Nápoly legrégibb részében két „tökéletes gyilkost”, és teleittuk magunkat. A hullájukat otthagytuk a tetthelyen, mert Arion azt mondta, itt nem számít, de lesz majd idő, amikor igen, és a tetemeket el kell takarítani. Így csak elvágta ennek a kettőnek a torkát, azt a látszatot keltve, hogy elvéreztek.

„Megélni gyilkolás nélkül, ez a lényeg” – fejtegette Arion. – „Ha meg tudsz maradni anélkül, hogy halált osztogatnál, akkor hosszú életed lesz. Ám időnként erőt vesz rajtad az ölés vágya – a keserű szívet akarod –, így hát megtanítottalak, hogyan járj el.

Felvillanyozott, amit hallottam. Csodáltam Arion eleganciáját. Utánoztam kecses könnyedségét. Mindenben rá akartam hasonlítani, bizonyos értelemben máig ő a példaképem. Ragadozó kecsességgel mozgott, halk hangja tiszteletet és rajongást ébresztett bennem.

Bőre olyan fekete volt, hogy kékes árnyalatot kapott a bárok és a kocsmák lámpáinak fényében, sötétsárga szemében barna és zöld csillámok úsztak. A foga vakítóan fehér volt, az ajka keskeny az arcához képest, a mosolya szelíd és gyengéd.

Végül, miután egy kicsivel talán többet vadásztunk a kelleténél, bevettük magunkat egy viszonylag csendes kávéházba, ahol Arion beszélhetett és oktathatott. Ez legalább olyan izgalmas volt számomra, mint a vadászat.

De mihelyt belém szivárgott a csend, mihelyt a kezemben volt a kávé, amelyet nem bírtam és nem akartam meginni, olyan sokkos állapotba kerültem, hogy heves reszketés tört ki rajtam.

Arion előrehajolt, rátette a kezét az enyémre. Majd megcsókolta ujjait, és megismételte a gesztust, végül visszahúzódott.

„Próbáld felfogni az ajándékot, amelyet kaptál” – mondta. – „Ne tagadd meg mindjárt az első években. Túl sokan pusztulnak el így. Természetesen gyűlölöd Petroniát, amiért neked adta. Ez helyes és természetes. Amikor kiszívott, amikor csaknem megölt, látomásod volt azokról, akik előtted feljutottak a Paradicsomba. És elfordultál.”

„Honnan tudod?” – kérdeztem.

„Akkor tudtam olvasni az elmédben. Most már nem. Túl sok vért cseréltünk. Petroniával ugyanez a helyzet. Ne hagyd, hogy félrevezessen. Könyörtelenül okos, örök szeszélyes és következetesen boldogtalan, ennek ellenére szeret téged, és már nem tud olvasni az elmédben.”

„Neked mindig nő? Sose látod férfinak?”

„Ő döntött úgy, hogy velem mindig nő lesz” – nevetett Arion. – „Mikor az arénában küzdött, nő volt. Ellenfelei elámultak izomzatán és kitartásán, de nőnek hitték. Vált ide-oda. Mindkettő. De most ne róla beszéljünk, hanem rólad.”

„Mit lehet mondani rólam?” – kérdeztem. – „Magam akartam magamnak? Nem! Mégis magamat hibáztatom érte, hogy megtörtént. Igazad van, elfordultam nagyszüleimtől abban a paradicsomi látomásban. Megmondanád, még akkor is, ha fájni fog a válasz – igaz volt, amit láttam?”

„Nem mondhatom meg” – felelte Arion, és kecses mozdulattal vállat vont. – „Nem tudom. Csak azt tudom, amit láttál. Ugyanígy vagyok áldozataimmal is. Gyakran meglátják a Paradicsom fényét; egykori szeretteik szólítják őket, ők pedig lélekben kibújnak ölelésemből, és én ott maradok a hullával.”

Megrendült némaságban ültem egy darabig. Még a kávét is felvettem, de aztán letettem. Fél ház volt a kávézóban. A zajos utcán emberek jöttek-mentek. Szemben egy bárban lüktetett a zene a neonreklám alatt. Azon tűnődtem, jártam-e élő koromban ezen az utcán? Nem emlékeztem. Pedig Nash és én becsavarogtuk Nápolyt. Lehetséges. Miként láthatnám Nasht még egyszer? Vagy már haza se mehetek?

„Hogy visszatérjek a témához, ne pusztulj el az első években” – szólalt meg Arion. – „Túl sok vérvadásszal történik ilyen. Annyi veszély fenyeget. Könnyű kétségbe esni. Könnyű belezuhanni a keserű önutálatba. Könnyű úgy érezni, hogy már nem a tied a világ, holott mi sem áll távolabb az igazságtól. Tied a világ, tied az idő. Egyszerűen csak élned kell.”

„Meddig kell élnünk?”

Arion elcsodálkozott a kérdésen.

„Örökké” – felelte, és megint vállat vont. – „Számunkra nem létezik élettartam. Amikor a véremet adtam neked, megpróbáltam elrejteni előled az életemet, de láttad halandó boldogságom színterét. Tudtad, hogy Athén az. Felismerted az Akropoliszt. Azonnal felismerted. Láttad dicsőségének teljében Athéné templomát. Nem takarhattam el a szemed elől annak a kornak a ragyogását, és a tüzes, könyörtelen, csodálatos athéni napsütést. Tőlem szívtad magadba ezt a tudást, és bizonyára tudod, milyen régen

voltam élő, milyen sokáig jártam a Földet, hány évezredig bolyongtam."

„Mi tart életben? Mi ad erőt? Mert bizonyosan nem Petronia és a vénember."

„Ne ítélj elhamarkodottan" – kért szelíden. – „Majd egyszer egy éjszakán – ha megéled –, nevetni fogsz, ha eszedbe jut, hogy ilyet kérdeztél. Egyébként én szeretem Petroniát, és meg tudom zabolázni. Talán nem érted, miért nem akadályoztam meg, hogy megalkosson téged, ahogy mi nevezzük, miért nem parancsoltam rá, tekintélyemre hivatkozva, hogy ne szennyezzen be. Azért, és ezt meg kell értened, mert én úgy láttam, hogy Petronia a halhatatlansággal ajándékoz meg."

Szünetet tartott, csendesen elmosolyodott, és ismét megérintette a kezemet. Meleg volt a keze.

„Megmondom őszintén, nem tudom, voltak-e más okaim" – folytatta. „Talán mohón vágytam látni, milyenné változol. Te olyan csodálatos vagy. Olyan fiatal. Olyan sugárzó minden porcikádban. És már évszázadok óta Manfred az egyetlen, akivel Petronia megcsinálta a Sötét Fortélyt, ahogyan néhányan nevezzük. Az az elve, hogy ki kell várni, amíg kellően felgyűlik bennünk a vágy, aztán kell kirobbantani. Ilyenkor elhoz valakit közénk, és vérvadásszá változtatja."

„De a lányok, akik előkészítettek, és a fiú – valami olyasmit mondtak, hogy voltak mások."

„Eljátszadozik másokkal, aztán elpusztítja őket. A szolgák? Mit tudnak azok? Nekik annyit mondanak, hogy a jelöltre nagy jutalom várt, ám elbukott a próbán. Kész. A lányt, azt nem ismerem. Tudatlan és kapzsi. De a fiúban van valami szikra. Talán Petronia áthozza közénk."

„És jól megcsinálta?" – kérdeztem.

„Igen, természetesen jól csinálta" – felelte majdnem úgy, mintha megsértettem volna a kérdésemmel. – „Több káromkodással és rugdosással, mint amennyit szükségesnek tartottam, de általában véve jól csinálta. Gondom volt rá, hogy úgy legyen."

A csészét babrálta, úgy forgatta, mintha tetszene neki, ahogy mozog a kávé, és élvezné sűrű, sötét, idegen aromáját, majd így folytatta:

„Természetesen figyellek. Ha iszol a gonoszokból, élvezned kell, nem pedig hőkölnöd a gonoszságtól. Ez a te esélyed, hogy olyan gonosz lehetsz, mint az, akit megölsz. Kövesd áldozatod gonoszságát, míg kiüríted a lelkét.

Legyen ez a te kalandozásod olyan bűnökben, amelyeket magad sohasem követnél el. Ha végeztél, visszaveszed a lelkedet azzal együtt, amit tanultál, és megint tiszta vagy."

„Mindennek érzem magamat, csak tisztának nem."

„Akkor érezd magadat hatalmasnak. A betegség nem fér hozzád. A kor sem. Minden sebed begyógyul. Vágd le a hajad, egy éjszaka alatt visszanő. Mindig olyan leszel, mint most, caravaggiói Krisztusom. Ne feledd, csak a tűz és a nap árthat neked."

Feszülten figyeltem.

„A tüzet okvetlenül kerüld" – mondta Arion –, „mert a véredet gyújtja meg, és szörnyű kín lesz a következménye, amelyet talán túlélsz, lassan, évszázadokig gyógyulva. Ami a napot illeti – engem már nem ölhet meg egy világosban töltött nap, de téged ezekben a korai években még igen. Ne engedj a halálvágynak! Sok áldozatot szedett már a lobbanékony ifjak közül, akikben feszültek a nagy érzelmek."

Mosolyogtam. Ez ismerős volt nekem, a nagy érzelmek.

„Nem kell naponta keresned új kriptát" – folytatta. – „Petronia és az én vérem együttesen erőssé tett, és még a vénemberé is jól jött. Egy zárt szoba, ahova nem juthat be a nap, az is elég, hogy elbújj, ám előbb-utóbb választanod kell egy rejtekhelyet, ahova visszavonulhatsz, ami csak a tied, ahol senki sem talál. A választásnál azt tartsd szem előtt, hogy most tízszerte erősebb vagy a halandóknál."

„Tízszerte!" – ámultam.

„Ó, igen" – felelte Arion. – „Mikor kiittad a szép menyasszonyt, az utolsó percekben kitörted a nyakát, és még csak észre se vetted. Ugyanez történt a gyilkossal a sikátorban. Eltörted a gerincét. Meg kell tanulnod óvatosnak lenni."

„Fuldoklóm a gyilkolásban" – mondtam. A kezemet néztem. Soha többé nem találkozhatok Monával, mert ő, amilyen boszorkány, rögtön felfedezné a kezemen a vért.

„Mostantól a halandókból élsz" – mondta Arion a szokott finom udvariassággal. – „Ez a természeted. Vérvadászok léteztek az idők kezdete óta, sőt valószínűleg már korábban. Régi mítoszok azt mesélik, hogy valaha voltak szüleink, akikből felfakadt az ősforrás, és ami velük történik, az velünk is megtörténik, tehát óvni és védeni kell őket. De majd odaadom a

könyveket, amelyekből te is elolvashatod ezeket a regéket...”

Elhallgatott, körülnézett. Szerettem volna tudni, hogy mit lát. Én vért láttam minden arcban. Vért hallottam minden hangban. Ha akartam, érzékeltem gondolataik statikus háttérzaját. Arion folytatta:

„Most csak annyit mondanék, hogy az Anya felébredt évezredekig tartó szenderségéből, és ámokfutásba kezdve lemészárolta számos gyermekét. Hála legyen az isteneknek, minket kihagyott következetlen csapongásában. Tehetetlen lettem volna hatalmával szemben, mert bírt a Szellem-Ajándokkal és a Tűz-Ajándokkal, vagyis puszta gondolattal ölt és gyújtogatott. Százszámra égette porrá azokat a vérvadászokat, akikre rátalált.

Végül őt is elpusztították, és a szent mag – az ősvér, amelyből valamennyien származunk – átkerült egy másikba, különben valamennyien elfonnyadtunk volna, mint virágok a halott borágon. Ám a szőlőtőke megőriztetett.”

„És aki őrzője a magnak vagy a forrásnak, ő nagyon öreg?”

„Ősöreg” – felelte Arion –, „egykorú az Anyával, és nem kíván uralkodni, csak őrzi eredetünket, és az idők tanúja akar lenni, távol a zajos világtól. Ennyi év meghozza a nyugságot a vértől. Már nem szükséges innia.”

„Én mikor nyerem el azt a békét?” – kérdeztem.

Arion szelíden elnevette magát.

„Még sok ezer évig nem. Habár a vérrel, amit adtam neked, sok éjszakát kibírsz a Kis Kortyon, vagy akár étlen. Szenvedni fogsz, de nem gyengülsz a halálba. Mert ne feledd, nem szabad annyira elgyengülnöd, hogy ne vadászhass. Ezt sohasem szabad megtenned. Ígérd meg nekem.”

„Számít neked, hogy mi történik velem?”

„Természetesen” – válaszolta. – „Nem lennék itt veled, ha nem számítana. A véremet adtam neked.” – Elnézően nevetett. – „Te nem is tudhatod, mekkora ajándék az én vérem. Nagyon régen élek. A Millennium Gyermeke vagyok, ahogy a mi tolvajnyelvünkön mondjuk, a véremet túl erősnek tartják az ifjaknak és az oktalanoknak, ám én abból indultam ki, hogy neked van eszed, és adtam vért. Légy méltó hozzá.”

„Most mit vársz tőlem? Tudom, hogy azokat kell ölnöm, akik gonoszok, és másokat nem, és a Kis Kortyot lopva és kecsesen kell orozni, de mi mást

vársz még tőlem?”

„Tulajdonképpen semmit. Oda mész, ahova menni akarsz, és azt teszed, ami neked tetszik. Hogy miből és hogyan élsz meg, azt magadnak kell kitalálnod.”

„Te hogy csináltad?” – kérdeztem.

„Ó, azt kéred, hogy ereszkedjek le a múltnak kútjába? Uram és alkotóm egy és ugyanaz volt, nagy görög tragédiaköltő, Aiszkhülosz közvetlen elődje és kortársa, nyughatatlan csavargó, mielőtt megállapodott Athénban, és elkezdett drámákat írni. Járt Indiában, ott vásárolt meg engem egy embertől, akire már alig emlékszem, akinek ágyasa és könyvtárosa voltam, míg el nem adott méregdrágán az athéninak. Ő elhozott Athénba, ugyancsak ágyasnak és másolónak. Szerettem ezt az életet, roppant módon tetszett a színház világa. Keményen dolgoztunk a díszleteken, a kórus és az önálló színész betanításán, akit Theszpisz talált ki a korai színházban?[8]

Uram rengeteg színdarabot írt, szatírjátékokat, komédiákat, tragédiákat. Ódákban magasztalta a győztes atlétákat. Hosszú eposzokat írt. Verseket költött a saját gyönyörűségére. Folyton felvert éjszaka, hogy másoljam le a költeményeit, vagy csak hallgassam meg őket. «Ébredj, Arion, ébredj fel, nem fogod elhinni, hogy mit alkottam!» Ezt mondta, miközben rázott, és a kezembe nyomott egy kupa vizet. Tudod, hogy akkor még sokkal fontosabb volt a görögöknek a metrum és az ütem. Uram mestere volt ezeknek a dolgoknak. Meg tudott nevettetni a szellemességével.

Írt minden ünnepre, minden versenyre, minden elképzelhető ürüggyel, és örökösen dolgozott. Vagy az előadásokat csiszolgatta. Még az olyan részletekkel is ő foglalkozott, hogy milyen legyen a bevezető körmenet, vagy milyenre fessék az álarcokat. Ez volt az élete. Mármint, ha nem utaztunk.

Annak örült a legjobban, ha elutazhattunk a görög gyarmatokra, és ott is részt vehetett a színházi életben. Itáliában találkozott a boszorkánnyal, akitől megkapta a Hatalmat. Abban az etruszk városban laktunk, amelyből

8 A görög tragédia kezdetben csak énekekből állt, amelyeket a kórus intézett az istenekhez; a színpadi beszédet Theszpisz vezette be, aki elsőnek mondta, és nem énekelte az önálló verses szöveget a kórus mellett a színpadon, és ezzel megteremtette a dráma műfaját. (A fordító)

Pompeji lesz. Uram egy drámát állított színpadra a Dionüszián.

Máig emlékszem arra az éjszakára, amikor hazajövet látni sem akart, aztán mégis üzent értem, és esetlenül ivott belőlem. Már vártam, hogy meghaljak, amikor visszaadta a vért egy ügyetlen és rettenetes pillanatban. Kétségbeesetten sírt, és könyörgött, hogy értsem meg, nem tudja, mi történt vele.

Együtt voltunk neofiták. Együtt lettünk a Vér Gyermekei. Az utolsó szálig elégette a drámáit. Azt mondta, értéktelen minden, amit írt. Ő már nem tartozik az emberiséghez. Létének végső szakaszában boszorkányokkal és varázslókkal tanácskozott, írt keresett, hogy kigyógyuljon a Gonosz Vérből. A szemem láttára pusztult el, máglyára lépett, alig huszonöt év után, és otthagyott engem, viharvert árváját.

Csakhogy én mindig leleményes voltam, és mivel nem akartam meghalni, nem kísértett meg a halál. Láttam, hogy Róma miként igázta le Görögországot. Sokáig – századokig – láttam uram drámáit a könyvesboltokban és a piacokon. Láttam és hallottam, hogyan olvassák és tanulmányozzák uram drámáit a római fiúk, aztán láttam a kereszténység eljövetelét, amellyel odaveszett számtalan alkotás – vers, színdarab, igen, még Aiszkhülosz, Szophoklész és Euripidész tragédiái is, és krónikák, levelezések. Ekkor felejtették el uram nevét. Becses töredéke maradt csak meg annak a gazdagságnak, amelyet ismertem.

De azért elégedett vagyok. Még mindig leleményes vagyok. Gyémántokkal, gyöngyökkel kereskedek. Használom a Szellem-Ajándokot, hogy gazdagodhassak. Nem csapok be senkit, holott sokkal ravaszabb vagyok annál, mint ami igényeimhez szükséges. Itt van mellettem Petronia. Szeretem Manfred társaságát. Sakkozunk, kártyázunk, beszélgetünk, együtt csavargunk Nápolyban. De jól emlékszem arra az éjszakára, amelyen Petronia idehozta, és átkozódott, hogy kénytelen tartani magát egy alkuhoz!

Itt, Nápolyban találkoztak; Petroniának megtetszettek Manfred mocsarai, és a fejébe vette, hogy kell ott neki egy búvóhely. Kellően vad vidéknek találta, hogy onnan vadászhasson New Orleans és a Dél csavargóira, iszákosaira, szerencsejátékosaira. Manfred épített neki egy házat és egy sírt, olyan cifrát, amilyet Petronia kívánt, ő pedig oda bújt el, ha mérges volt rám, vagy új, nyers élményekre vágyott, távol Itáliától, ahol ezerszer végigcsinált már mindent.

Csakhogy később megígérte Manfrednak a Vért, mert elárulta magáról, kicsoda, és állnia kellett a szavát, én legalábbis ezt mondtam neki. Meg is tette, majd áthozta ide, így azok, akik szerették Manfredot, azt hitték, a mocsárba veszett.

Ugyanez lesz nálad is. Azt fogják gondolni, hogy elnyelt a mocsár. Nem így van?”

Erre nem válaszoltam. Majd azt mondtam:

„Köszönök mindent, amit elmondtál, és amire megtanítottál. Alázatos vagyok a jelenlétedben. Bolond lennék, ha azt állítanám, hogy teljességgel felfogtam korodnak bölcsességét, türelmed értékét. Csak hálámat adhatom cserébe. Feltehetek még egy kérdést?”

„Természetesen. Kérdezz bármit” – mosolygott Arion.

„Több mint kétezer évet éltél, inkább hármat” – mondtam.

Rövid hallgatás után bólintott.

„Mit adtál cserébe a világnak?” – kérdeztem.

Nagyot nézett. Arca a töprengés ellenére is megőrizte nyájas melegségét.

„Semmit” – mondta végül.

„Miért?” – kérdeztem.

„Mit kellett volna adnom?”

„Nem tudom” – mondtam. – „Úgy érzem, meg fogok bolondulni. Úgy érzem, ha örökké fogok élni, akkor ezt viszonoznom kell valamivel.”

„Nem érted, hogy mi nem tartozunk közéjük?”

„De igen” – sóhajtottam. – „Nagyon is értem.”

„Ne kínozd magadat. Gondolkozz ezen egy kicsit. Gondolkozz. Van időd, tied a világ minden ideje.”

Sírás kerülgetett, de visszafojtottam a könnyeket.

„Én hadd kérdezzek valamit” – szólt Arion. – „Amikor éltél, azt érezted, hogy illik megköszönnöd valamivel az életet?”

„Igen” – feleltem. – „Azt.”

„Értem. Tehát olyan vagy, mint régi uram a költészetével. De nem szabad követned az ő példáját. Képzeld el, Quinn, hogy miket láttam én! És van még az a rengeteg apróság, amivel elfoglalhatod magadat. Amiket szerethetsz.”

„Gondolod?” – kérdeztem.

„Tudom” – válaszolta. – „De most jöjj, térjünk vissza a palazzóba.

Petronia vár.”

Kurtán, epésen fölnevettem.

„Azért ez vigasztaló!” – mondtam.

Mikor felálltunk, hogy eljöjjünk a kávéházból, megálltam, és megnéztem magamat a tükörfalban. Elég emberi voltam még az én kiélesedett szememmel nézve is. A kávéházban senki se bámult meg minket, kivéve a két csinos lányt, akik bejöttek, ittak egy feketét, majd elmentek. Elég emberi. Igen. Ez jó. Ez hullajó.

NEGYVENKETTŐ

– Mikor visszatértünk a palazzóba, amit közönséges módszerrel, vagyis gyalogszerrel csináltunk, a rémült fiatal szolgáló közölte, hogy Petronia az öltözőszobájában van, és látni óhajt.

A szoba fantasztikus volt. Minden falát tükrök borították. Petronia gránitból faragott, sarló alakú padon ült egy bársonypárnán. Az ifjú Adonisz most fejezte be a frizuráját.

Férfinak öltözött, barnássárga bársony kabátba-nadrágba, zsabós fehér inggel, ami illett volna a tizennyolcadik századhoz. Nyakán gyémántokkal keretezett, parányi alakokkal telefaragott, nagy, négyszögletes kámeát viselt.

Haját két sor gyémánt fogta hátra a homlokából. Koponyájának formája eszményi volt az ilyen puritán frizurához. A fiú a gyémántfüzéreket is belefonta a varkocsába.

Mint a palazzo összes szobája (a fürdőt is beleértve), ez is nyitva állt a tengerre.

Az eget a kései óra ellenére is lilásnak láttam, és mintha mozogtak volna rajta a csillagok. Mintha az egész égbolt jött volna be a szobába.

A szó szoros értelmében elállt a lélegzetem, és nemcsak a csillagok kaleidoszkópjától, de Petronia sötét szépségétől is, amelyet még jobban hangsúlyozott az extravagáns férfiruha és a boltozatos koponyát kiemelő, szigorú hajviselet.

Hosszú percekig néztük egymást. Az ifjú Adonisz halkan jelentette, hogy a varkocs elkészült, a gyémántos csat is fölkerült a végére.

Petronia megfordult, igen tisztesnek tűnő summát adott a fiúnak, és ráparancsolt:

„Menj, mulass egyet, ügyes voltál!”

A fiú meghajolt, és úgy hátrált ki a szobából, mintha az angol királynő bocsátotta volna el.

„Szóval gyönyörűnek találod?” – kérdezte Petronia.

„Hogy annak-e? Nem tudom” – feleltem. – „Most minden megigéz. Már embernek is könnyen lelkesültem. Most úgy rémlik, hogy megbomlóban az eszem.”

Felállt a párnákkal borított padról, odajött hozzám, és átkarolt.

„Begyógyult minden seb, amelyet ütöttem rajtad. Igazam van?”

„Igen, igazad” – válaszoltam. – „Csak az az egy nem, amit magam ütöttem magamon, hogy megöltem az ártatlan fiatal nőt, meggyilkoltam a tulajdon esküvőjén. Azt senki sem gyógyíthatja be, még az idő sem. Nem is várom.”

Petronia kacagott.

„Gyere a többiekhez!” – hívott. – „Szépapád már csak sakkozni tud. Pedig micsoda ördöngös pókerjátékos volt, mikor megismertem! Még engem is megvert, ha hiszed, ha nem, de az a Rebecca, az is dörzsölt volt, és el ne kezdj most picsogni utána. Azt viszont meg kell mondanom, hogy príma éjszakai mulatságot szerzett nekem a menyasszony!”

Percek alatt megérkeztünk a terembe, amelyben üresen állt a baljós aranyketrec. Beleképzeltem egy óriási madarat. Én biztosan nem tűntem madárnak. Caravaggio *Diadalmas Ámor*-jára gondoltam. Lehettem olyan egy kicsit?

„El kell mondanom, mi történt!” – mondta Petronia. Most már Arion is felfigyelt. – „Kihúztam a lutrit! A menyasszony apja és az új férj virtigli gyilkosok voltak, amit persze a kis cafka is tudott, úgyhogy megnyugtathatod a lelkiismeretedet, Quinn! Mivel azonban felismertek, ma éjszaka ideküldtek egy fegyveres testőrt és négy brávót, ahogy mi nevezzük őket. Elképzelhetitek, milyen jól elszórakoztam velük! Nincs ínyemre terrorizálni a halandókat, akármit gondoljon is Quinn, de ezek négyen voltak.”

„És hol vannak most?” – kérdezte Arion. Az asztalnál ült a vénemberrel, aki a sakktáblát nézte. Letelepedtem közéjük. Petronia fel-alá járkált előttünk.

„A tengerben” – válaszolta. – „Lezuhant az autójuk a szakadékba.

Semmi volt az egész. Ám előtte itt a harc, az már volt valami!”

„Képzelem” – mondta Arion enyhe viszolygással. – „És te nagyon örültél neki.”

„A mennyben jártam! Az utolsóból teleittam magamat. Az volt a dologban a legpazarabb! Nem, ezt visszavonom. A harc volt a legpazarabb, megölni őket, mielőtt fegyvert ránthattak volna, és csúnya lyukat üthettek volna a testemen! Vérforraló volt! Azt hiszem, gyakrabban kellene harcolnom, nem elég csak ölni.”

Arion fáradtan csóválta a fejét.

„Beszélhetnél finomabban a fiókád előtt. Mondj el neki néhány szabályt.”

„Miféle szabályokat?” – kérdezte Petronia, tovább járkálva az ablakok és a freskók között. Tekintete ide-oda villant a képeken, majd a csillagokon tévelygett.

„Na jó. Szabályok” – mondta. – „Sose árulod el semmiféle halandónak, ki és mi vagy. Jó ez szabálynak? Sose ölöd meg a saját fajtádat. Elég ez neked, Arion? Nem is tudom, emlékszem-e még valamire.”

„Dehogynem emlékszel” – felelte Arion. Ő is a sakktáblát nézte. Lépett a királynőjével.

„Álcázod az ölést, hogy ne hívd fel magadra a figyelmet, és mindig, de mindig!” – Megtorpant, teátrálisan rám szögezte az ujját. – „Mindig uradként tiszteled alkotódat, és ha kezet emelsz rá, megérdemled, hogy keze által pusztulj! Ehhez mit szólsz?”

„Ez mind igen szép!” – mondta mély basszus hangján a rezgő pofazacskójú vénember, és rám mosolygott nagy, löttyedt szájával. – „Most mondd el neki az intelmeket is. Intelmekre van szüksége.”

„Például?” – fanyalgott Petronia. – „Ne ijedj meg a saját árnyékodtól!” – mondta célzatosan. – „Ne viselkedj úgy, mint egy vénség, amikor örökkévaló vagy. Mit még?”

„A Talamasca, beszélj neki a Talamascáról!” – mondta a vénember. Bólogatott, és úgy mozgatta a száját, mint egy hal. – „Tudnak rólunk, tudnak bizony!” – Ezt egy bólintással nyomatékosította. – Sose szabad hinned a színeskedésüknek! Ismered ezt a szót, ugye, fiam? Hízelegnek neked az érdeklődésükkel – azt csinálják mindenkivel. A hízelgés az adu ászuk. Sose dőlj be nekik! Az egy titkos rend, varázslók és médiumok, és

minket akarnak! Be akarnak zárni az európai kastélyaikba, és úgy akarnak vizsgálni a laboratóriumaikban, mint a patkányokat!”

Nem szóltam. Surfingnek még az árnyékát és igyekeztem kitörülni a gondolataimból. A vénember szúrós szemmel kémlelt.

„Ahá, mit látok? Szóval ismerted őket? Már be is tolakodtak az életedbe, mert szellemeket látsz? Ó, ez roppantul veszélyes! Mi ez? Egy ültetvényi udvarház? Nehogy a közelébe merészkedj még egyszer!”

„Réges-rég lebontották” – feleltem. – „Igen, látok szellemeket. Valószínűleg ezután is fogom látni őket.”

Arion megrázta a fejét.

„Quinn, a mi fajtánkat nem kísértik szellemek” – mondta halkan.

„Csakugyan nem” – szólt Petronia, aki továbbra is fel-alá futkosott. „Majd meglátod, hogy a familiárisod is eltűnt, ha netán kedved támadna visszatérni és kilesni azokat, akiket ismertél és szerettél.”

Nem szóltam.

A sakktáblát néztem. Figyeltem, ahogy a vénember sakkot ad Arion királynőjének.

„Milyen szabályok vannak még?” – kérdeztem.

„Ne alkoss másokat alkotód vagy csoportod vezetőjének engedélye nélkül” – mondta Arion.

„Ezek szerint én is alkothatok” – kérdeztem.

„Természetesen alkothatsz, de nem szabad engedned a kísértésnek!” intett Arion. – „Mint mondtam, csak Petronia engedélyével teheted, illetve az enyémmel, mert az én házamban tartózkodsz.”

Petronia megvetően kuncogott.

„Ez lehet a legnagyobb kísértés” – folytatta Arion –, „te azonban túl fiatal és gyönge vagy, hogy végrehajthasd az átváltoztatást. Jól jegyezd meg, amit mondok. Ne csapd be önmagad! Ne oszd meg az örökkévalóságot olyasvalakivel, akit idővel megvethetsz, sőt meg is gyűlölhetsz!”

Bólintottam.

Hosszú csend következett. Petronia végre megállt, és kinézett a csillagokra.

„Még egy figyelmeztetés” – mondta. Megfordult, rám nézett. – „Ha visszamész a lápvidékre, mert egy éjszakán visszatérhetsz valamilyen

okból, teszem azt, meg akarod lesni szeretett nénédet, azt az igazi nagyasszonyt, nehogy vadássz New Orleansban! A Talamasca ott nagyon figyel minket, és noha kétbalkezes halandók, attól még árthatnak nekünk. De más veszély is fenyeget a városban, mégpedig egy hatalmas vérvadász: Lestat, a vámpír. Ő New Orleans ura, és elpusztítja a fiatal vérvadászokat. Irgalmatlan, önimádó, semmi sem szent neki. Könyveket írt rólunk, amit az emberek fikciónak hisznek, holott nagyon sok bennük az igazság."

Sokáig hallgattam.

Petronia az asztalhoz jött, odahúzott magának egy széket, átkarolta Ariont, és figyelte a játékot. Arion megmentette a királynőjét, de csak visítva. Már csak néhány lépés hiányzott, hogy egy rendkívül sunyi kombinációval megmattolják. Én láttam, mi várható, de Arion lépéseiből, szemének mozgásából kiolvashattam, hogy ő nem számít rá. A vénember bedobta a kombinációját. Arion hüledezve hátradőlt, aztán elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

„Még egy partit?" – Elnevette magát. – „Követelem!"

„Megkapod!" – mondta kocsonyaként remegő arccal a vénember.

Miközben Manfred felállította a bábokat, lassan felálltam.

„Én most távozom" – mondtam. – „Köszönöm az urak vendégszeretetét és ajándékait."

„Miről beszélsz?" – kérdezte Petronia.

„Hazamegyek" – mondtam. – „A családomhoz."

„Hogy érted ezt, hogy hazamész?" – kérdezte Petronia. – „Búcsút vettél az eszedtől?"

„Nem, nem vettem búcsút. Továbbá fel óhajtom bontani az egyezségünket. A Remetelak az enyém. Nappal szükségem van a mauzóleumra, hogy legyen hol aludnom, éjszaka szükségem van a házra, mint rejtekhelyre. Akkor hát én nem is zavarnám tovább a sakkozást, és köszönök..."

Arion felállt.

„De hogy jutsz haza?" – kérdezte szelíden. – „Rövid távon és nagy sebesség mellett dacolhatsz a nehézkedési erővel, talán jobban is, mint hinnéd. De nem utazhatsz a föld másik oldalára! Évek kellenek, hogy kifejleszd magadban ezt a képességet!"

„Úgy fogok menni, mint a halandók" – feleltem.

„És mit fogsz csinálni, ha odaérsz?” – kérdezte Petronia, és felnézett rám.

„Lakom a házamban, ahogy szoktam” – feleltem. – „Lakom a szobáimban, ahogy laktam. Együtt leszek a családommal, mint mindig. Olyan hosszan csinálom ezt, amíg csinálhatom. Nem mondok le róluk.”

Petronia lassan felállt.

„Azt se tudod, hogy kell megjátszani a halandót! A leghalványabb fogalmad sincs róla!”

„De van” – mondtam. – „Figyeltelek, ahogy viselkedtél. Azok szerint, amiket meséltél, ősöreg vagy, mégis lóvá tettél egy egész szobát. Akkor nekem miért lenne nehéz? Megcsinálom, ha törik, ha szakad. Nem dobom oda a régi életemet.”

„Nem fogod fel, hogyha beavatod ezeket a halandókat a titkodba, elpusztítod őket?” – kérdezte Petronia.

„Védeni fogom őket a titoktól minden csepp véremmel” – mondtam. – „Úgyse veszed el a bátorságomat.”

„Quinn, nem mehetsz el innen csak úgy!” – győzködött Arion szelíden. – „Különben is miért tennéd? Már nem tartozol az emberekhez.”

„Netán az engedélyedért kell folyamodnom?” – kérdeztem kihívóan.

Arion elegáns mozdulattal vállat vont, úgy, ahogy vártam.

„Nem, nem szükséges.”

„Én meg fütyülök rá, hogy mit csinálsz!” – közölte Petronia, úgy, ahogy vártam.

„Tehát az enyém a Remetelak?” – kérdeztem mosolyogva.

„Tekintsd ajándékomnak” – felelte Petronia epésen.

„Manfred, mi még találkozunk valamelyik éjszakán” – mondtam a vénembernek.

„Vigyázz magadra, fiam!” – felelte.

Kijöttem a szobából, megkerestem a palazzo főlépcsőjét, és hamarosan egy keskeny, kanyargós ösvényen ballagtam lefelé, a város irányába.

Húsz perc múlva beléptem annak az Excelsior hotelnek az előterébe, ahol háromszor szálltunk meg nápolyi tartózkodásaink során, és odamentem a recepcióshoz, aki emlékezett rám, és azonnal Queen néni után érdeklődött.

„Kiraboltak, mindenem oda lett” – válaszoltam. – „Fel kell hívnom R-

beszélgetésre a nagynénémet.”

Nyomban a rendelkezésemre bocsátották a telefont, és előkészítettek egy lakosztályt.

Jasmine vette föl. Zokogni kezdett, mikor meghallotta a hangomat. Aztán átadta a kagylót Queen néninek, aki közel állt a hisztériához.

„Figyelj” – mondtam –, „most nem tudom megmagyarázni, de Olaszországban vagyok. Nápolyban. Szükségem van az útlevelemre és pénzre!” – Ismételten elmondtam neki, hogy mennyire szeretem, és ez az egész még nekem is úgy jött, mint derült égből a villámcsapás, sose leszek képes megmagyarázni. De most az a lényeg, hogy végre tisztességesen, szállodában tölthessem az éjszakát. Holnap este repülök haza.

Utoljára Nash vette át a telefont, aki megadta a szükséges számokat a recepciósnak, hogy hivatalosan is jogosult legyek minden kényelemre. Megmagyaráztam Nashnek, hogy kizárólag éjszaka fogok utazni. Innen az esti járattal megyek Milánóba, onnan egy másik esti járattal indulok Londonba, onnan megint csak este New Yorkba, ahonnan természetesen hazatérek New Orleansba.

Ahogy magamra csukhattam a lakosztály ajtaját, sokkos állapotba kerültem.

Úgy rémlett, hogy egész életem a félelmek eszkalálódásából állt, de ez a félelem volt a legrosszabb. Csendes, hideg félelem volt, cudarabb minden pániknál. A szívem a torkomban dobogott. Úgy éreztem, soha többé nem szabadulhatok ettől a félelemtől, soha többé nem szabadulhatok ettől a kíntól.

Tarquin Blackwood meghalt, ezzel tisztában voltam. Ám régi énemből még mindig megmaradt egy darab, és ez a sosem kért ajándékoktól szédelgő darab nem vágyott másra, csak Queen néni, Tommy, Jasmine társaságára, életem drága szemtanúira, az én pótolhatatlan és imádott pereputtyomra.

Nem, nem engedem a családomat! Nem, nem hagyom el némán Blackwood Manort, és azokat, akiket úgy szeretek!

Nem, nem távozom harc nélkül! Küzdeni fogok, hogy minél tovább velük maradhassak!

Ami Monát, szeretett boszorkányomat illeti, soha többé nem találkozom vele, még azt sem engedem, hogy telefonban hallja a hangomat. Sohasem érintheti meg a gonoszságom, sohasem ismerheti igazi sorsomat.

Szenvedésem sohasem keveredhet az ő szenvedésével.

Egy óráig állhattam így, háttal az ajtónak, mozdulni képtelenül. Próbáltam mélyeket lélegezni. Próbáltam kilazítani az öklömet. Próbáltam nem félni. Próbáltam nem dühöngeni.

Ez az átváltozás elvégeztetett. És most tovább kell lépnem. Haza kell mennem. Finoman és meggyőzően kell játszanom, és tiszta szívemből kell szeretnem azokat, akik szeretnek.

Végül ledőltem az ágyra. Torkom összeszorult, minden porcikám reszketett. Hirtelen megrohant a fáradtság, és halandó álomba merültem. Nemigen álmodtam. Se Patsyről, se Rebeccáról, bár Rebecca mintha kacagott volna. Nem érdekelt.

A hajnal fénye olyan volt, mintha leforráztak volna. Összehúztam a függönyöket, és hamarosan édes, hűvös sötétségben voltam. Bebújtam az ágy alá, és kisvártatva elveszítettem az eszméletemet. Estére volt ideiglenes útlevelem, pénzem, új American Express kártyám, és repülőjegyeim. Londonban rájöttem, hogy új útvonalat kell kidolgoznom, így Nova Scotiában, Kanadában, és Newarkban álltam meg, ahol végre felszállhattam a New Orleans-i gépre.

Mindezen idő alatt a Kis Kortyot gyakoroltam a repülőtereken. Úgy portyáztam a tömegben, akár egy mocsári macska, órákig követtem a kiszemelt áldozatot, amíg el nem érkezett a kellő pillanat, az édes pillanat, az egyszerre imádott és gyűlölt pillanat. Abban nem kételkedtem, hogy az emberek embernek látnak. Még megnyerő is voltam. Nem ügyetlenkedtem vadászat közben. Sose öltem. Sose csepegtettem el a vért.

Ó, a félelem és a kéj agóniája volt, így sodródni a sokaságban, amelynek csak szörnye lehettem! Pokoliak voltak a nyüzsgő repülőterek, mint holmi egzisztencialista dráma irdatlan kulisszái. Ám hamarosan ugyanúgy rákaptam a vadászatra, mint a vérre.

Aztán beléptem New Orleansban az érkezési csarnokba, és Queen néni kitárta a karjait, és utána jött Nash, majd a drága Jasmine, és Jerome, a kicsi fiam, akit felkaptam, magamhoz szorítottam és összecsókoltam. Végül ott volt Tommy, az én tartózkodó, tizenhárom éves nagybátyám, akit annyira imádtam. Tommyt muszáj volt megölelgetni!

Ha éreztek is bennem valami furcsát, azt a benyomást lehengerelte túláradó lelkesedésem. Megígértem, hogy egy nap majd elmesélem, hogy

kerültem Olaszországba. Persze szörnyen felháborodtak, de nem voltam hajlandó ennél többet mondani. Miután bezsúfolódtunk a limuzinba, és elindultunk haza, közölték velem, hogy Patsyn kitört az AIDS, de jól reagál a gyógyszerekre, habár Seymour most éppen perli. Ő is megkapta a betegséget, azt állítja, hogy Patsytől, aki egy árva szóval sem árulta el neki, hogy HIV-pozitív. Nem tudtam, mit mondjak. Az álmomra gondoltam, a szörnyű álmomra. Nem bírtam kiverni a fejemből az álom képeit.

„Hogy érzi magát Patsy?" – kérdeztem. Azt mondták, jól.

„Hogy néz ki?" – kérdeztem. Azt mondták, jól.

„Hogy van a zenekara?" – kérdeztem. Azt mondták, jól.

Ezzel lezártuk Patsyt.

Otthon megölelgettem Nagy Remonát, és azt mondtam, most már öreg vagyok ahhoz, hogy együtt aludjunk, ő pedig azt felelte, bőven ideje volt belátnom, és mióta vár erre. Nem hitt a fülének, amikor nem kértem a palacsintájából.

Halálosan elfáradtam, mire bezárkózhattam a szobámba. De sikerült lóvá tennem őket. Lóvá tettem őket, és visszajöttem hozzájuk. Velük voltam, és ők szerettek. Sírva fakadtam.

Sírtam és sírtam. Bementem a fürdőszobába, láttam, hogy patakzik az arcomon a vér, így tudtam meg, hogy vérkönnyeket sírunk, és letörültem a vért egy papír zsebkendővel, aztán végül abbahagytam a sírást, és akkor láttam, hogy ott van Lidérc.

Az íróasztali székemnél ült, szemben velem, és tökéletes másom volt a véres szeméig, amelyből véres könnyek görögtek.

Olyan látvány volt, hogy majdnem felkiáltottam a rémülettől. A szívem egy pillanatra megállt, aztán nyargalni kezdett.

Dörgöltem és dörgöltem az arcomat. Odafutottam Lidérchez.

„Idenézz!" – mondtam. – „Letörlöm őket, nem látod? Letörlöm őket! Nézd meg, már nincs is itt. Eltűnt a vér, nem látod?" – Ordítottam, üvöltöttem. Le kellett halkítanom a hangomat. – „Nem látod? Eltűnt a vér! Letörültem!"

Csak ült, véres szemmel és véres arccal. Aztán felém rohant. Belém rohant. Összeolvadt velem, a kerek asztalnak lökött, majd oldalra, végül leterített az ágy lábához, és nem verhettem vissza, mert bennem volt, összeolvadt velem. Olyan volt, mint egy végzetes áramütés, és mikor

visszavonult, láttam, hogy óriási, és tele van parányi vércseppekkel, és akkor elájultam.

NEGYVENHÁROM

– Most hát ismered a történetemet. Ismered legnagyobb szégyenemet, azt, hogy megöltem az ártatlan menyasszonyt. Tudod, hogyan kezdődtek Lidérc támadásai ellenem.

Kitalálhatod, mik történtek a hazaérkezésem után. Megtudhattad ebből a történetből, mennyire szeretem a családomat. Megtudhattad, mennyire elválaszthatatlan az életem az övékétől.

Mérhetetlenül gyűlöltem Petroniát, amiért ezt művelte velem! Csakis bosszúállásnak nevezhető szenvedéllyel menekültem vissza az emberi életbe, az én halandó világomba, a családomhoz. Hallani se akartam más sorsról, kivéve azt az esetet, ha gyanakodtak volna rám, és kerültek volna. Ám nem történt semmi ilyen.

Épp ellenkezőleg, az embereknek szükségük volt rám, és ezt én is tudtam. Queen néni, Tommy, Jerome, Jasmine, sőt még Clem és Nagy Ramona is mélyen megszenvedte különös eltűnésemet, amiért nem győztem mentegetőzni, habár továbbra sem voltam hajlandó magyarázatot adni.

Annyit tehettem, amit tettem. Megígértem, hogy soha többé nem tűnök el, hogy bár titkolózó lettem, és átszoktam az éjszakázásra, bár néha el fogok tűnni egy vagy két, sőt három éjszakára, utána mindig visszajövök, tehát soha többé, senkinek nem kell aggódnia értem!

«Quinnek ez a legújabb korszaka » – mondták nevetve. De Quinn sokat volt otthon.

Mint látod, vastag bársonyfüggönyöket szereltettem be a szobámba, hogy kizárhassam a világosságot, és erős zár van az ajtón, de a nappalt

általában az ördögszigeti mauzóleumban töltöm, ahol tökéletesen biztonságosban érzem magamat a leselkedőktől, mert egyedül én bírom könnyen kinyitni a kriptát, amelyhez öt férfi ereje kellett azon az izgalmas réges-régi napon, mikor először megvizsgáltuk.

Abban a házban, ahol Queen néni délután háromkor kel, és reggel hatkor végzett egészségügyi sétája után tér nyugovóra, az én szokásaimat sem furcsállották.

Queen néni bevallotta, hogy ő tulajdonképpen nyolcvanhét és nem nyolcvan. Ezt a helyes kis titkot elhallgatta előlünk, amikor a pompeji romok között botladoztunk. Ettől függetlenül virgonc, érdeklődő, továbbra is képes élvezni az életet a maga teljes gazdagságában, mint magad is láthattad. Minden éjszaka cercle-t tart a szobájában Cindynek, az ápolónőnek, Jasmine-nak és sok más válogatott udvaroncnak, köztük nekem, mert általában akkor indulok csak éjszakai útjaimra, ha tizenkettőt üt az óra.

Ami a szállodát illeti, Jasmine teljesen kitikkadt tőle, ahogy mifelénk mondják, és egyszerűen nem akarta tovább vezetni. Mihelyt átadtuk az egyik emeleti hálószobát Tommynak, egy másikat készenlétben tartottunk Brittany látogatásai esetére, és beköltöztettük Nasht Ótata szobájába, megmaradt egyetlen vendégszoba, amit értelmetlenség lett volna kiadni.

Aztán Patsy, aki már nagyon rossz bőrben van, beköltözött az utolsó szobába, így hát a szállodát bezártuk.

Csakhogy az egyházközség nem bírt meglenni a nagy karácsonyi trakta és a húsvéti büfé, az azálea-ünnep és egy-egy esküvő nélkül, tehát ezeket továbbra is megszervezi Jasmine, aki erre hallatlanul büszke, habár annyit jajveszékel miatta, mintha ő lenne a helyi vértanú.

A háttérbe húzódva hallgattam az idén a karácsonyi kórust, és nem mertem sírni, de a lelkem azért zokogott, amikor a szoprán kétszer is elénekelte a „*Csendes éj*”-t, csak az én kedvemért.

Eszelős vakmerőségemben még egy éjféli vacsorát is adtam Nagyszombatkor, csak mert én nem lehettem ott a húsvéti imbiszen. Fantasztikus sikert aratott az idén ez is, akárcsak a délutáni büfé, egész másfajta vendégsereg jött el hozzánk az éjféli mise után. Fondorlatosan kimódoltam néhány adománygyűjtő és jótékonysági rendezvényt, amelyeket késő este is meg lehetett tartani.

Általános ámulatra Tommy saját elhatározásából azt kérte, hogy küldjük át Angliába, bentlakásos iskolába, méghozzá Etonba! Nash átkísérte, beiskolázta. Mikor felhív minket, csak hüledezünk, hogy mennyire ráragadt máris a brit kiejtés, és nem győzünk örvendezni. Mostanában jön haza vakációra. Már tizennégy éves, és látszik, hogy magas lesz. Még mindig nem mondott le róla, hogy expedíciót vezessen az elveszett Atlantisz felkutatására. Kivágok minden cikket, amit olvasok a témáról, és elküldöm neki. Nash úgyszintén.

Terry Sue és gyermekei élnek és virulnak. Tulajdonképpen nem kellett oda más, mint a bejárónő és a pesztra: azóta békésen folydogál az életük. Brittany és a többi gyerek jó iskolákba járnak, igazi esélyekkel vághatnak majd neki az életnek. Terry Sue boldog. Amint megkapja kéthetente a csekkjét, máris indul a Wal-Martba, ahol ruhákat és művirágokat vásárol. A háza pukkadásig van művirággal. Virtuális esőerdőt teremtett művirágokból, nincs egy körömnyi hely, ahol elférne még egy szál. Ha látogatót kap, rögtön megpróbálja rátukmálni valamelyik régi művirágját, hogy újakat vásárolhasson. Megoperáltatta magát, hogy ne legyen több gyereke. Charlie, pisztollyal hadonászó fiúja, miután az egész családot és a seriffet is sakkban tartotta, végül magát lőtte főbe a háromszázötvenhetes Magnummal.

Queen néni úgy döntött, hogy egyszemélyes felsőbb leányiskolát nyit Terry Sue-nak. Terry Sue hetente kétszer átjön hozzá, és megbeszéli vele, hogy milyen ruhákat vásároljon. Queen néni tanácsokat ad neki körömlakk és frizura-ügyekben. Kedvencévé fogadta Brittanyt is, aki ennek eredményeként népes babagyűjteménnyel rendelkezik.

Jasmine egy szörnyű veszekedés után felhatalmazott, hogy a nevemre vegyem Jerome-ot, még azt is megengedte a fiamnak, hogy papának szólítson, de nem örült neki. Később abba is belement, hogy Jerome-ot minden nap bevigyék New Orleansba a Szentháromság-iskolába. Jerome nagyon értelmes. Queen néni élvezettel olvas neki. Nash jelentős időt tölt az oktatásával. Jerome máris kitalál magának meséket, amelyeket belemond egy kis magnóba. Úgy csinálja, mintha rádióműsort készítene, a hangeffektusok széles skálájával.

Mélységesen megindít, hogy Jerome a fiam, az egyetlen fiam, aki lesz valaha, de ugyanígy szeretem Tommyt. Ilyenkor eszembe jut, amit Petronia

mondott Nápolyban, vagyis hogy én is csinálhatok becsületes és tisztességes dolgokat. Nem tudom, olyasmikre gondolt-e, mint a mecenatúra, de én ilyeneket fontolgatok, és úgy vélem, nálam most kezdődik el ez a fajta tevékenység. Arról álmodom, hogy egy pianista pártfogója leszek – én vásárolnám a kottáit, fizetném a lemezeit, segíteném a tanulásban meg a korrepetálásban. Ilyesmi. Álom, de azt hiszem, valóra tudnám váltani, nem látok okot, ami lehetetlenné tenné.

Kezdek elkalandozni. Hadd folytassam. Most jön az epilógus. Nash én és kilenc hónapig olvastunk egymásnak Dickenst. Minden kora estét ezzel töltöttünk, mielőtt vadászni indultam, és amíg biztonságban voltam Lidérc támadásaitól. Leültünk Nash szobájában a kandalló elé, és felváltva olvastunk fel egymásnak. Ismét kiolvastuk a *Nagy várakozások*-at, a *Copperfield David*-ot, és az *Ódon ritkaságok boltjá*-t. Elolvastuk a *Hamletet*, amitől titokban megsirattam Monát, a *Macbeth*-et, a *Lear király*-t és az *Othelló*-t. Általában este tizenegykor vettünk búcsút egymástól. Ama ritka alkalmakkor, amikor Queen néni rá tudta kényszeríteni magát, hogy elviselje a napvilágot, mert kámeákat és ruhákat akart vásárolni, Nash kísérte el.

Más estéken Nash televíziót nézett Queen nénivel, Jasmine-nal, Cindy-vel, az ápolónővel, és más válogatott udvaroncokkal. Még Nagy Ramona is rájött a tévézés ízére.

Aztán Nash visszatért Kaliforniába, hogy befejezze a doktori disszertációját. Ha majd hazajön, ő lesz Queen néni kísérője. A néninek borzasztóan hiányzik, mert mint mondta, most már nincsen senkije, és ez fáj.

Patsy olyan jól elvan a gyógyszeres koktélon, amit az AIDS-ére kap, hogy még a bandájával is tudott dolgozgatni egy kicsit. Seymourral megegyeztünk peren kívül, fizettünk neki egy hatalmas summát, de alighogy kézhez vette, meghalt. Patsy esküdözik, hogy ő nem fertőz meg senkit. Ettől függetlenül zenekarának két volt tagja is pereli.

Mindez elnyűtte Patsyt. Most már szívesen húzódik meg a szobájában, a hall túlsó oldalán. Nem sokat beszélek vele, mert ahányszor feljövök ezen a lépcsőn – vagyis minden éjszaka –, ellenállhatatlan vágyat érzek rá, hogy megöljem. Akaratlanul beleolvasok az agyába, innen tudom, hogy gátlástalanul megfertőzött mindenféle embert, és még most is megtenné, ha

nem óvakodna tőle mindenki. Olyan iszonyúan erős bennem az ölés vágya, hogy távol tartom magamat Patsytől.

De hadd folytassam.

Hazatérésem első napjától igyekszem fejleszteni képességeimet, felmérni erőmet.

Telepátiámat kizárólag áldozataimmal szemben gyakorolom, családom körében, egyáltalán mindenféle társaságban elfojtom, mert trágárságnak érzem, különben is zavar folyamatos lármája.

Szálltam a levegőben, gyakoroltam a gyorsítást. Oda-vissza levegőben utaztam a Remetelak és a távoli kocsmák, országúti csehók között, ahol csavargókra és gonosztevőkre vadásztam, vagy beszereztem a Kis Kortyot. Még mikor teleittam magamat, akkor is majdnem minden esetben életben maradt az áldozat. Követtem Arion tanácsát, megtanultam követni a gonoszságot, hogy magamévá tegyem ezekben a döntő pillanatokban.

Sose járok vadászni éjfél előtt, és Lidérc természetesen mindig közvetlenül utána támad. Általában akkor jövök csak vissza a házba, ha végzett a támadással. Nem akarom, hogy a családot bármilyen értelemben megzavarja Lidérc mesterkedése. Bár néha elszámítom magamat.

Erkölcsi botlást nem követtem el a mai estéig, amikor majdnem megöltem Stirling Olivert.

Ám Lidérc egyre erőszakosabban támad, és nem tudok kapcsolatot találni vele. Nem hajlandó szólni hozzám. Láthatólag azt érzi, hogy mikor az lettem, aki, gyalázatos árulást követtem el ellene, ő tehát elveszi, ami kell neki, azaz a vért, és itt nincs helye semmiféle érzelemnek vagy kapcsolatnak.

Persze azt is érezheti, hogy európai hosszú tartózkodásommal árultam el.

Próbáltam beszélni vele, de hiába. Ritkán mutatkozik, akkor szokott megjelenni, ha ettem.

Ebben az utolsó évben, amelyben bebizonyítottam magamnak, hogy képes vagyok vadászni, képes vagyok életben maradni, képes vagyok együtt élni Queen nénivel, Nash Penfielddel, Jasmine-nal, a fiammal, képes vagyok ide-oda surranni minden éjszaka a halandók élete és a sírom között, Lidérc sokkal erősebb, sokkal gonoszabb lett, így végül arra kényszerültem, hogy a te segítségedért esedezzek, bár gondolom, a magány is hajtott hozzád.

Azt hiszem, említettem, hogy már képes lennék visszatérni Petroniához,

de nem akarok. Nem kérek rideg kajánságából, még Arion szelídebb közönyéből sem. Ami a vénembert illeti, ő a keblére ölelne, de úgy tűnik, megfeneklett az aggkori elbutulásban. Mit értenének ők egy ilyen szellemhez, mint Lidérc? Azért jöttem hozzád, hogy segíts. Te jártál a szellemeknél. Az életemet kockáztattam érte.

Hiszem, hogy Lidérc nemcsak számomra fenyegetés, de másoknak is, és az már biztos, hogy képes oda utazni, ahova megyek, legyen az bármilyen messze Blackwood Farmtól.

Most valamilyen új módon kötődik hozzám, aminek a Vérhez lehet köze. Sőt biztosan a Vérhez van köze. A Vér úgy köti hozzám, ami erősebb, mint kapcsolata Blackwood Manorhoz.

Lehet, hogy az ő mozgásának is vannak határai, de az a bökkenő, hogy nem mehetek el Blackwood Farmról. Nem hagyhatom itt azokat, akiknek szükségük van rám. Nem akarok távol lenni tőlük. Ennek következtében itt kell megharcolnom Lidérccel az otthonomért, és az életemért, ha tovább akarok élni.

Felelősséget is érzek Lidérc miatt. Úgy érzem, én teremtettem, én tápláltam fel, én tettem azzá, aki. És akkor mi lesz, ha mást fog bántani? Még egy részlet, és azzal véget is ér a történetem. Egyszer láttam Petroniát, amióta eljöttem Nápolyból. A Remetelakban ültem, fénylő márványok és kandeláberek között, álmodoztam, gondolkoztam, borongtam az akkor különösen fájó boldogtalanságomon, midőn feljött a lépcsőn. Fehér mellényes öltönyt viselt, kibontott hajában gyémántfüzérek villogtak, és átnyújtotta zöld bársonytarisznyában hozott könyveidet.

„Ezek itt a Vámpírkrónikák” – mondta. – „El kell olvasnod, és ismerned kell őket. Szóltunk már neked róluk, de nem tudjuk, figyeltél-e. Ne feledd, ne vadássz New Orleansban!”

„Kotródj innen!” – mondtam. – „Utállak és gyűlöllek. Megmondtam, hogy a szerződést felbontottuk. Ez a hely az enyém!” – Felpattantam, odarohantam hozzá, és teljes erőmből arcul csaptam, mielőtt észbe kaphatott volna. Szájából kiserkedt a vér, ahol megsebezték a hegyes szemfogak, beszennyezte a fehér mellényt. Petronia felbőszült, ugyanolyan keményen viszonozta a pofont, aztán leütött, és régi jó szokása szerint rugdosni kezdett.

„Micsoda elbűvölő fogadtatás!” – mondta, míg újra és újra megcélozta a

cipője orrával a bordáimat. – „Megtestesülése vagy a hálás gyermeknek!”

Feltérdeltem, úgy téve, mintha imbolyognék a fájdalomtól, aztán két kézzel belemarkoltam a hajába, és ő nem tudott lerázni, csak átkozódhatott.

„Egy éjszaka úgyis megfizetsz ezért!” – ígértem. – „Meglakoltatlak az összes gyűlölködő ütlegért, azért, ahogy csináltad, ahogy rám hoztad ezt az átkot!”

Összekarmolt, miközben a haját húztam, az arcomat karmolta. Lerántott magáról, otthagyva kitépett hajszálait az ujjaimon, földhöz teremtett, és a falig rugdosott. Aztán lerogyott az asztal melletti székbe, eltakarta az arcát, és zokogni kezdett. Csak zokogott és zokogott.

Feltápászkodtam, lassan elindultam feléje. Tagjaim bizseregtek, jelezve, hogy a Petroniától elszenvedett zúzódások máris gyógyulnak. Felszedtem a padlóról a hajából kihullott gyémántfüzérek törmelékét, és az asztalra tettem őket, úgy, hogy láthassa.

A tenyerébe zokogott. A keze szennyes volt a vértől.

„Ne haragudj” – mondtam.

Elővette a zsebkendőjét, megtörülte a kezét meg az arcát, majd rám nézett szép szemével.

„Te mentegetőzöl? Az csak természetes, hogy gyűlölsz egy ilyen fajzatot, mint én. Hogyne gyűlölnél?”

„Miért?” – kérdeztem. Azt vártam, hogy bármelyik percben rám ronthat megint.

„Kit kellene ilyenné tenni, amilyenek mi vagyunk? A megalázottat, a megszomorítottat, a rabszolgát, a haldoklót. De te fejedelem voltál, halandó fejedelem. Mégse voltak aggályaim.”

„Hát az igaz” – mondtam.

„Tehát... tehát bolonddá teszed a bolondokat?” – kérdezte, átfogó mozdulatot téve a jobb kezével. – „Élsz a halandók szerető körében?”

„Igen, egyelőre” – válaszoltam.

„Nehogy kísértésbe jöjj áthozni őket!” – intett.

„Nem esem kísértésbe” – közöltem. – „Előbb megyek egyenesen a pokolba.”

A gyémántokat bámulta. Nem tudtam, mit tegyek velük. Körülnéztem. Összeszedtem minden ékkövet. Petronia fölvette a füzéreket, és az egyik zsebébe csúsztatta őket. Borzas volt. Elővettem a fésűmet, és egy intéssel

kérdeztem, engedi-e, hogy megfésüljem? Azt felelte, hogy igen. Sűrű, selymes volt a haja.

Utána felállt, hogy távozzék. Átkarolt és megcsókolt.

„Nehogy beleköss Lestatba!” – figyelmeztetett. – „Minden skrupulus nélkül hamuvá éget. Akkor pedig meg kell küzdenem vele, és nem vagyok elég erős.”

„Ez csakugyan igaz?”

„Már Nápolyban megmondtam, hogy olvasd el a könyveket. Ivott az Anya véréből. Három napig feküdt a Góbi-sivatag homokjában. Semmi sem ölheti meg. Még csak szórakoztató sem lenne vele harcolni. De ha nem teszed be a lábadat New Orleansba, nem kell aggódnod miatta. Egy Lestathoz hasonlóan hatalmas vámpírnak méltóságán aluli ennyire fiatal valakire vadászni, épp ezért nem jön ide.”

„Köszönöm” – mondtam.

Az ajtóhoz indult. Nem tudtam, figyelmeztessem-e, hogy véres a ruhája. Nem tudtam, szóljak-e neki. Végül csak szóltam.

„Az öltönyöd” – mondtam. – „Véres.”

„Csak nem bírunk ellenállni a fehérnek, igaz?” – kérdezte, de nem haragudott. – „Hadd kérdezzek valamit, de őszintén válaszolj rá, vagy sehogy. Miért hagytál el minket?”

Gondolkoztam egy hosszú percig, majd azt feleltem:

„A nagynéném mellett akartam lenni. Nem volt választásom. Meg itt vannak a többiek. Te is tudtad.”

„Hát mi nem voltunk érdekesek? Végül is megkérhettél volna, hogy hébe-hóba hozzalak át. Te is tudod, hogy nagyon hatalmas vagyok.”

Megráztam a fejemet.

„Azért nem hibáztatlak, hogy tőlem elfordultál” – folytatta –, „de elfordulni olyan bölcs valakitől, mint Arion? Szerintem ez meggondolatlanság.”

„Valószínűleg igazad van, de egyelőre itt kell lennem. Később esetleg áthurcolkodom Arionhoz.”

Mosolygott, vállat vont.

„Nagyon helyes. Akkor hát meghagyom neked a Remetelakot, fiam”.

Azzal úgy eltűnt, ahogy jött. Ezzel véget is ért a rövid látogatás.

És ezzel ér véget az én történetem.

NEGYVENNÉGY

Némán ültem. Talán még két óra volt hátra hajnalig. Úgy éreztem, mintha egész életem a szívemet nyomta volna, és ha vétkes is vagyok, abban bizonyosan nem vétkeztem, hogy bármit is elhallgassak. Itt van vajon a közelben valamilyen alakban Lidérc? Hallgatózott-e?

Lestat, aki egyetlenegyszer sem szólalt meg az éjszaka során, várt még egy hosszú percig, majd azt mondta:

– Nagyon alapos volt az epilógusod, de egy valakit nem említettél. Mi történt Mona Mayfairrel?

Végigfutott rajtam a hideg.

– Soha többé nem küldött e-mailt, nem is telefonált, és ezért hálát adok Istennek. Bár Michael és Rowan rendszeresen felhív, és én reszketve hallgatom őket, hogy kihallanak-e valamit a hangomból ezek a hatalmas erejű boszorkányok? Úgy tűnik, nem hallanak. Beszámolnak a legújabb fejleményekről. Monát szigorúan elszigetelik. Mona dialízisre szorul. Mona nem szenved.

Talán fél éve, talán annál is korábban kaptam egy levelet, amelyet Rowan gépelt Mona nevében. Megírta, hogy Mona méhét eltávolították, és Mona kérte, hogy ezt tudassák velem. „Imádott Abélard, felmentelek minden ígéreted alól” – diktálta Rowannak. Azt remélték, hogy a műtét segít Monán, de nem segített. Mona egyre sűrűbben szorul dialízisre. De még mindig próbálkoznak gyógymódokkal.

Válaszul kifosztottam New Orleans összes virágboltját, kosárban, csokorban, vázában küldtem neki a virágot, kártyákon bizonygattam soha el nem múló szerelmemet. Az ilyen szövegeket be lehet diktálni telefonon.

Semmi olyan nem mertem küldeni, amit a kezem érintett. Mona megfog egy ilyen kártyát, és megérzi benne a gonoszt. Nem vállalhattam a kockázatot.

Mind mostanáig szinte naponta küldöm neki a virágot. Időnként összeroppanok, és felhívom. Mindig ugyanaz a válasz. Mona most nem találkozhat senkivel. Mona szeretné, ha nem zavarnák.

Azt hiszem, igazából rettegek a pillanattól, amikor majd azt mondják: „Gyere, nézd meg!" Attól félek, hogy képtelen leszek ellenállni, viszont Monát nem tehetem lóvá, és azokban a drága pillanatokban, talán utolsó közös pillanatainkban Mona lelkét elsötétítheti valami homályos félelem, hogy mivé lettem? Legalábbis fagyosnak, ridegnek látszhatok, holott meg fog szakadni a szívem. Rettegek tőle, minden csepp véremmel rettegek.

De leginkább az utolsó hívástól rettegek, amelyből megtudom, hogy Mona veszített a harcban. Az üzenettől rettegek, hogy Mona elment.

Lestat bólintott. A könyökére támaszkodott, haja kissé zilált volt. Nagy kék szeme ugyanazzal a részvéttel nézett rám, mint mesélés közben.

– Mit gondolsz, mi a lényege a mesének, amelyet elmondtál? – kérdezte. – Leszámítva, hogy óvnunk kell Queen nénit, meg ne tudja, mi történt veled, és el kell pusztítanunk Lidércet?

– Az, hogy gazdag életem volt – feleltem. – Petronia is megmondta. De ő rá sem hederített arra az életre, csak elvette, hányaveti gonoszsággal.

Lestat ismét bólintott.

– Quinn, a halhatatlanság mindenképpen ajándék, mindegy, miként jutsz hozzá. Fel kell hagynod ezzel a gyűlölködéssel Petronia iránt. Megmérgez.

– Olyan ez, mint a gyűlöletem Patsy iránt – szóltam halkan. – Meg kell szűnnöm gyűlölni mindkettőt. Meg kell szabadulnom a gyűlölettől, de egyelőre Lidércet kell elpusztítani. Méltányosságból próbáltam megértetni veled, hogy én vagyok a felelős a tulajdonságaiért, sőt még azért is, hogy bosszút akar állni rajtam.

– Ez világos – felelte Lestat –, csak azt nem tudom, hogy én, egyedül, képes leszek-e megállítani. Elképzelhető, hogy segítségre lesz szükségem. Sőt biztos vagyok benne. Egy olyan vérivóhoz kell folyamodnom, aki legendásan ért a szellemekhez. – Hátradobta a haját a homlokából. – Úgy vélem, rábeszélhetem, hogy jöjjön ide és segítsen. Merrick Mayfairről beszélek. Tudomásom szerint nem ismeri szép Monádat, de még ha ismerte is valaha, annak semmi köze a jelenlegi eseményekhez. Merrick úgy tud

bánni a szellemekkel, ami a vámpírok többségének egyszerűen felfoghatatlan. Nagy erejű boszorkány volt, mielőtt vámpír lett.

– Ezek szerint a Sötét Vér nem vette el a képességeit? – kérdeztem.

– Nem. – Lestat megrázta a fejét. – Ahhoz ő túlságosan bonyolult egyéniség. Különben is hazugság, hogy a szellemek kerülnek minket. Én is látok szellemeket. Adná Isten, hogy ne kellene látnom! Holnap estére meg kell találnom Merrick Mayfairt, aki majdnem olyan fiatal a Vérben, mint te, és szenved tőle. De azért talán ide tudom hozni, mondjuk hajnali egyre vagy kettőre. Nem hinném, hogy elutasítana, de majd meglátjuk. Akármint legyen is, visszatérek. Erre szavamat adom.

– Ó, szívből köszönöm! – hálálkodtam.

– Akkor hadd toldjam meg egy kis vallomással – mondta meleg, ellenállhatatlan mosollyal.

– Hallgatlak. Mi az?

– Beléd szerettem – mondta halkan. – A jövőben még rájöhetsz, hogy kissé nyűgös tudok lenni.

A szavam is elállt a megdöbbenéstől. Azt mondani, hogy gyönyörű volt, felerészt se fejezte volna ki a véleményemet. Kísértő volt, elegáns volt, és annyira megbabonázott az éjszaka, hogy feltétel nélkül megnyíltam előtte, mintha közöttünk nem léteznének gátak.

– Helyes – mondta váratlanul, mintha a gondolataimban olvasna. – Azt hiszem, ma korán távozom, hátha máris felkutathatom Merricket. Maradt még némi idő hajnal előtt...

Éles sikoly szakította félbe: Jasmine hangja.

– Quinn, Quinn, itt van Lidérc! – süvöltötte a lépcső aljában. Vissza kellett fognom magamat, hogy úgy mozogjak, mint egy halandó, míg leszáguldottam a lépcsőn, sarkamban Lestattal.

Queen néni szobájában sikoltoztak. Hallottam Cindy, az ápolónő sírását. Nagy Ramona zokogott. Jasmine hozzám futott, megmarkolta a két karomat.

– Lidérc volt, Quinn! Láttam!

Együtt rohantunk végig a hallon. Megint fegyelmeznem kellett magamat, kétségbeesetten próbáltam halandó látszatot kelteni.

Amint megláttam Queen nénit a padlón, a márványasztal lábánál, tudtam, hogy halott.

A szeméből tudtam.

Nem kellett látnom a fejéből patakzó vért, nem kellett látnom a vért a márványasztalon. Tudtam, és mikor csupasz, harisnyás lábára néztem, mikor szegény harisnyás lábára néztem, zokogni kezdtem, és a zsebkendőmmel kellett eltakarnom az arcomat.

Ott volt a nyakán a Medúszát ábrázoló, gyönyörű kámea, az oltalmazó amulett. Ugyan sok haszna volt belőle: őt nem védte meg. Meghalt, nem volt többé, elment!

Minden fensége, jósága odalett, örökre!

Mi volt még? Az emberek őrjöngve telefonáltak. Hamarosan felvisítottak a szirénák, de mit számított már?

Hányszor is mondták el hajnalig?

Lehúzta alattomos cipőjét. Ezért nem fogta a karját senki. Lehúzta félelmetes cipőjét. Ezért nem fogta karon Jasmine. Lehúzta veszedelmes cipőjét. Ezért nem állt mellette Cindy. Odament a márványasztalhoz, hogy megnézze a kámeáit. Választani akart egyet Cindy lányának.

Újra és újra elmondták, és a halottkém figyelt, és Jeanfreau seriff figyelt, és Ronda Henderson figyelt, és Jasmine és Cindy egybehangzóan azt mondta, hogy Lidérc buktatta el a nénit, Lidérc pörgött a szobában, mint egy apró forgószél, és Queen néni kétszer azt kiáltotta: „Lidérc!”, és felkapta a kezét a levegőbe, aztán összeesett, és belecsapta a fejét a márványba.

Cindy és Jasmine látta! Látták a levegő mozgását! Tudták, mi az! Hallották, amint a néni azt kiáltja kétszer: „Lidérc, Lidérc!”, aztán harisnyás lábbal elbotlott, összeesett, belecsapta a halántékát a márványasztalba, és halott volt, mire a szőnyegre zuhant.

Ó, Isten az égben, irgalmazz nekem!

– De csak nem azt akarják mondani a hölgyek, hogy egy kísértet ölte meg Mrs. McQueent? – kérdezte a halottkém.

– Seriff, az ég szerelmére! – mondtam. – Elesett! Csak nem hiszi, hogy Cindynek vagy Jasmine-nak köze van hozzá!

És ez így folytatódott vég nélkül. Mikor már nem halogathattam az indulást, félrevontam Jasmine-t, és arra kértem, szervezze meg a temetést New Orleansban Loniganékkal. A virrasztás holnap lesz, este héttől. Akkor találkozunk. Arra is megkértem, kövessen el mindent, hogy kieszközölhessen egy esti temetést, ami persze felrúg minden szokást, de

pénzzel talán elintézhető.

– És az Isten szerelmére, óvakodjatok Lidérctől! – figyelmeztettem.

– Mit akarsz tenni vele, Quinn? – kérdezte Jasmine. Reszketett, az arca feldagadt a sírástól.

– El fogom pusztítani, Jasmine. De az időbe kerül. Amíg végbe vihetem, nagyon vigyázzatok vele! Szólj a többieknek! Óvakodjatok tőle. Püffedtre szívta magát hatalommal!

– Most nem mehetsz el, Quinn!

– El kell mennem, Jasmine. Holnap este hétkor találkozunk New Orleansban, a ravatalozóban.

Jasmine iszonyodva meredt rám. Nem hibáztattam.

Lestat elém lépett. Gyengéden megfogta Jasmine vállát, és mélyen a szemébe nézett.

– Jasmine – szólt halkan –, el kell mennünk, meg kell keresnünk a nőt, aki képes végezni Lidérccel. Életfontosságú, hogy ezt tegyük. Megérti?

Jasmine bólintott. Még mindig sírt, és nyalogatta az ajkáról a potyogó könnyeket, de a pillantását nem tudta eltépni Lestattól.

– El ne engedje a közeléből a kicsi Jerome-ot – folytatta Lestat fojtott, szuggesztív hangon. – Ez a fajzat bántani akar mindenkit, akit Quinn szeret. Figyelmeztesse a többieket, hogy legyenek résen.

Megcsókolta Jasmine homlokát. Csendesen elvonultunk.

Végre egyedül voltunk az Ördögszigeten, szabadjára engedhettem a gyászomat. Zokogtam, akár egy gyerek:

– Nem tudom elképzelni a világot nélküle! Nem kell a világ nélküle! Ó, mennyire gyűlölöm Lidércet, amiért ezt tette, honnan vette a hatalmat hozzá, a néni olyan öreg volt, olyan törékeny, mivel tudnánk megkínozni Lidércet, mivel tudnák annyira megkínozni, hogy meg akarjon halni, miként tudnánk visszaküldeni abba az akármilyen pokolba, amely az ilyeneknek létezik?

Így őrjöngtem. Aztán együtt tértünk nyugovóra.

NEGYVENÖT

Alkonyatkor éhesen és nyomorultan ébredtem, de megértettem, hogy Lestat kénytelen itt hagyni halandó kötelezettségeimmel, mert meg kell keresnie Merrick Mayfairt, és ki kell derítenie, hogy hajlandó-e segíteni.

Tommy és Nash már otthon volt. Tommy egész nap repülőn ült, hogy estére hazajusson Angliából, Nash jóval korábban érkezett a nyugati partról. Szörnyű volt nézni azokat a gyásztól összetört arcokat. Alig bírtam visszafojtani a könnyeimet.

Nem is akartam visszafojtani őket, de kénytelen voltam, mert nem sírhattam vérkönnyeket. Így hát készenlétben tartottam legalább három vászon zsebkendőt, míg végigöleltem és -csókoltam mindenkit. Alig szóltam, mert mit lehet itt mondani? Bezsúfolódtunk Queen néni luxuslimuzinjába, és elindultunk New Orleansba, a Lonigan és Fiaihoz az ír Csatornánál – vissza a tősgyökérhez, ahol Manfred Blackwood első kocsmája volt.

Már iszonyú tömeg volt a virrasztáson, mire megérkeztünk. Patsy a nyitott ajtóban állt, nagyon illedelmes, fekete ruhában – ami meglepett, mert Patsy hírhedt volt arról, hogy ellógja a temetéseket –, és látszott rajta, hogy sírt.

Az orrom alá dugott egy apró négyszöggé hajtogatott papírt.

– A végrendeletének a fénymásolata – mondta remegő hangon. – Már régen utasította Gradyt, hogy ne csigázza az idegeinket. Jó sokat hagyott rám, ami rohadt rendes dolog volt tőle. Grady neked is hozott másolatot.

Csak bólintottam. Ez annyira jellemző Queen nénire, ez az utolsó, bőkezű kis gesztus. Később láttam Gradyt, amint ugyanilyen kis

összehajtogatott fénymásolatokat nyújt át többek között Terry Sue-nak és Nashnek.

Patsy kiment, hogy elszívjon egy cigarettát. Láthatólag nem volt kedve beszélgetni.

Jasmine, aki nagyon szép volt kék kosztümjében és védjegyében, a fehér blúzban, az összeesés szélén állt. Neki kellett kiválasztania a koporsót, a kriptát, a ruhát.

– A saját körömlakkját hoztam el – ismételte harmadszor. – Szép munkát végeztek. Szóltam, hogy a rúzsból törüljenek le egy kicsit, de azért szép. Szép munka. Akarod, hogy a gyöngyeivel temessék? Az ő gyöngyei. – Ezt többször megkérdezte.

Azt mondtam, hogy igen.

Végül Nash elvitte Jasmine-t, és odavezette az első ravatalozó fala mentén sorakozó kis francia székekhez. Nagy Ramona az egyik székben ült, és sírt. Clem, miután leparkolta a limuzint, bejött, és boldogtalanul ácsorgott a nagyanyja mellett.

Sírt Terry Sue is, kapaszkodott a zokogó Tommyba. Szerettem volna vigasztalni Tommyt, de annyira megrendített a saját bánatom, és olyan nehéz volt visszafojtanom a vérkönnyeket, hogy inkább nem tettem. Brittany mészfehér volt a gyásztól.

Megdöbbenésemre eljött Rowan Mayfair. Diszkrét és finom volt méretre készült kosztümjében, gondosan nyírott haja remekül érvényesítette magas járomcsontját, és ott állt mellette Michael Curry, akinek fürtös hajában valamivel több lett az ősz szál, mint amennyire emlékeztem. Kettejük alakja úgy sugárzott, ami igazolta minden aggodalmamat. Igen, boszorkányok, mondta a Vér. Tisztelettel és mit sem gyanítva bólintottak felém, amit egyetlen bólintással viszonoztam, mintha túlságosan meg lennék rendülve a beszédhez – egyébként így is volt –, aztán igyekeztem minél távolabb kerülni tőlük, mert tartottam hatalmuktól.

Azt viszont nem úszhattam meg, hogy odamenjek a koporsóhoz. Bele kellett néznem. Kellett. Így hát odamentem.

Ott feküdt Queen néni szatén pompában, többszörös hosszú gyöngyfüzérével, nyakán négyszögletes, nagy kámeával, amellyel még nem találkoztam a gyűjteményében, és nem tudtam hová tenni, aztán eszembe jutott, hogy Petronián láttam. Petronia viselte, amikor utoljára találkoztunk

a Remetelakban. És amikor utoljára találkoztunk Nápolyban.

Hogy került ez ide? Csak föl kellett néznem, hogy tudjam. Ott állt a koporsó lábánál Petronia, tetőtől talpig sötétkékben, tanácstalan szomorúsággal. Gyönyörű haját hátrafésülte. Szempillantás alatt mellettem termett, gyengéden megfogta a karomat, és a fülembe súgta, hogy Jasmine engedélyével tűzte föl Queen néni ruhájára a kámeát, és ha megengedem, maradjon is itt.

– Így megőrizheted a kincseit – mondta –, mégis olyasmivel temetik el, ami méltó hozzá, amit ő is megcsodált volna.

– Jól van – mondtam, és Petronia elment. Oda se kellett néznem, hogy tudjam. Éreztem. Éreztem, és különös volt itt látni őt ennyi halandó között, ugyanakkor megerősítette színjátszó képességeimbe vetett bizodalmamat, ám a legerősebb érzésem a mérhetetlen kétségbeesés volt amellyel lenéztem drága Queen nénémre.

Lonigan köztudottan szakmájának mestere volt, ám ebben az esetben önmagát múlta felül, mikor megőrizte Queen néni derűs, már-már vidám arckifejezését. Majdnem mosolygott! Ősz haja tökéletesen göndörített fürtökben keretezte leheletnyi pírban derengő arcát, ajkán tökéletes munkát végeztek a korallszín rúzzsal. Ő is roppant elégedett lett volna ezzel a kendőzéssel. Persze Jasmine is segített, ám maga a műremek Lonigan érdeme volt, akinek sikerült kifejeznie a munkájával Queen néni nemességét.

Szép volt a lazacrózsaszín ruha, és a gyöngysor, amelyet Jasmine választott. Queen néni kezére azt a hegyikristály olvasót csavarták, amelyet első áldozására kapott, és azóta minden útjára elkísérte.

Se szólni, se mozdulni nem bírtam a megrendüléstől. Annyira kétségbe estem, hogy azt kívántam, bár maradt volna még Petronia. Bámultam a nagy, négyszögletes kámeát, az apró mitológiai alakokat – Hébét, Zeuszt, a fölemelt kupát –, és a szemem kezdett megtelni vérkönnyekkel. Dühösen beletöröltem őket vászon zsebkendőmbe.

Hirtelen sarkon fordultam, átsiettem a zsúfolt ravatalozón, ki a meleg estébe. Magányosan álltam a sarkon, és felnéztem, a csillagokra. Ezt a gyászt sose fogja enyhíteni semmi. Tudtam. Hurcolom magammal minden éjszakámon, amíg ez a mostani énem szét nem hullik, amíg Tarquin Blackwood át nem változik valaki vagy valami mássá.

Mindössze néhány másodpercig tartott a magányom. Jasmine kijött, és mondta, hogy sokan szeretnének részvételni, de nem mernek, mert olyan rettenetesen feldúltnak látszom.

– Én nem bírok beszélni velük, Jasmine, neked kell megcsinálnod helyettem – mondtam. – Most el kell mennem. Tudom, hogy kíméletlenségnek tűnik. Tudom, hogy gyáva vagyok. De nem tehetek mást.

– Lidérc? – kérdezte.

– Igen, a tőle való félelem – feleltem, csak egy kicsit módosítva az igazságon, inkább az ő vigasztalására, mint a magam szégyenének takargatására. – Mikor lesz a mise? Mikor lesz a temetés?

– A mise holnap este nyolckor lesz a Mária Mennybemenetele templomban. Onnan megyünk a Metairie temetőbe.

Megcsókoltam, megmondtam neki, hogy a templomban találkozunk, aztán már fordultam is, hogy elmenjek.

Ám ahogy visszanéztem az utcára kiszivárgó emberekre, újabb döbbenetes alakot láttam: Julien Mayfairt, elegáns szürke öltönyében. Ezt az öltönyt viselte azon a napon is, amikor királyian megvendégelt forró csokoládéval. Úgy álldogált, mintha csak a meleg levegőt élvezné a többiekkel, és a pillantása is mintegy véletlenül vándorolt felém.

Pontosan olyan térhatású volt, mint a többiek, csak egy árnyalatnyit különbözött a többiektől, mintha más művész festette volna, sötétebb festékbe mártva ecsetjét a ruhákhoz, a bőrhöz, a hajhoz. Ó, milyen elegáns, választékos kísértet, ki tudja, honnan érkezett? És ki gondolta volna, hogy én, a vérivó, továbbra is láthatom a szellemeimet?

– Hát persze, hiszen a te lányod volt – mondtam, és bár nagy távolság volt közöttünk, és Jasmine értetlenül nézett föl rám, a kísértet bólintott, és nagyon szomorúan elmosolyodott.

– Miket beszélsz, te bolond Kisfőnök? – kérdezte Jasmine. – Te is úgy kivagy, mint én?

– Nem tudom, drágám – feleltem –, csak látok dolgokat, mindig láttam. Úgy tűnik, holtak és élők is idejöttek Queen néniért. Ne várd, hogy megmagyarázzam. Mindent összevéve így természetes, nem gondolod?

Ahogy figyeltem Julient, arca fokozatosan megváltozott, élesebb, erősebb, aztán szinte haragos lett. Lúdbőrzött a tarkóm. Alig észrevehetően, de szigorúan megrázta a fejét. Éreztem hangtalan szavait a távolságon át:

Az én drága Monámat soha!

Visszafojtottam a lélegzetemet, és kiárasztottam az ígéreteket elmémnek abból a részéből, amely szavak nélkül is elérhette a szellemet.

– Gyere, Kisfőnök! – nógatott Jasmine. Éreztem ajkát az arcomon, éreztem ujjainak figyelmeztető szorítását, de nem tudtam levenni a szemem Julienről.

A kísértet arca megszelídült, aztán elvesztette minden kifejezését.

Fakulni kezdett, majd szertefoszlott, épp abban a pillanatban, amikor kilépett a legközelebbi ajtón Rowan, Michael és dr. Winn Mayfair. És ki volt velük, ha nem Stirling Oliver, Stirling, aki tudta, ki vagyok, Stirling, akit majdnem megöltem az előző estén, Stirling, aki úgy nézett rám, mintha elfogadna, holott ez erkölcsileg a legteljesebb mértékben lehetetlen, Stirling, akit úgy szerettem, mint barátomat? Nem bírtam volna elviselni fürkészésüket, egyikükét sem. Nem bírtam volna bájcsevegni Monáról, nem mintha lelkem nem éhezett volna rá, nem mintha nem tudtam volna, hogy nem láthatom soha többé, még ha ők az ellenkezőjét is hiszik, nem mintha Julien szelleme nem most fenyegetett volna meg. Sürgősen távoznom kellett.

Távoztam is.

Ma éjszaka nem lehetett szabványosan gyilkolni. Nekivágtam a forró utcáknak. Elhagytam a Kertváros nagy fáit, keresztülvágtam a sugárúton. Tudtam, hova kell mennem.

Egy drogkereskedőt akartam, kegyetlen gyilkost, igazi finom lakomát, és tudtam is, hol keressem: szelídebb estéken sokszor elmentem az ajtaja előtt. Ismertem a szokásait. A bosszúállás idejére tartogattam. Mostanra tartogattam.

Nagy emeletes ház volt a Carondelet utcán, kívül koszlott, belül gazdag, elektronikus szerkentyűk, faltól falig érő szőnyegek, kipárnázott fülke, ahonnan elrendelte a gyilkosságokat, a vásárlásokat, sőt kimondta a halálos ítéletet olyan gyerekekre, akik nem voltak hajlandók beállni a szállítójának. Fűzőjüknél fogva kellett összekötni ezeknek a gyerekeknek a cipőjét, és fel kellett dobni a villany drótra, jelezve, hogy megölték őket.

Nem érdekelt, mit gondol majd a világ: betörtem hozzá, és a fejre mért gyors csapásokkal letaglóztam drogtól elbutultan támolygó két társát. A kereskedő a pisztolya után kapkodott. Torkon ragadtam, eltörtem, mint egy

növényi szárat, és rögtön a számba lőtt a gyűlölet kertjében termett burján, a monstruózus önimádat mérges leve, jelképes öklét rázta minden gyilkosra, utolsó csepp véréig hitte, hogy ő fog győzni, hogy nem hagyja cserben a tudata, aztán csorogni kezdett belőle a gyermeki lélek, a reggeli imák, az anyja és az óvoda képei, és aztán megállt a szíve. Hátraléptem, a szájamat nyalogattam, jóllakottan, eltelve, dühösen.

Fogtam a pisztolyát, amellyel engem akart lelőni, elvettem a díványáról a párnát, a fejére nyomtam, két golyót eresztettem bele, aztán ugyanezt megismételtem a társaival. Ezt meg fogja érteni a halottkém. Letöröltem a pisztolyt, és a lakásban hagytam.

Felvillant a véres szemű, vértől vörös kezű Lidérc. Felém vágódott, mintha torkon akarna ragadni.

Égj el, égj el, te ördög! Ráküldtem a tüzet, mikor körülvett, mikor össze akart olvadni velem, éreztem, hogy engem perzsel a hőség, megpörköli hajamat, ruhámat. *Meggyilkoltad Queen nénit, te ördög, égj halálra! Égj el akkor is, ha veled kell elégnem!* A padlóra estem, vagy inkább a padló nyúlt értem, mocskosan, porosan, elterültem a büdös szőnyegen, magamban Lidérccel, szíve a szívemen dobogott, aztán jött az ájulás – gyerekek voltunk, csecsemők voltunk, a bölcsőben voltunk, valaki énekelt, és Kicsi Ida azt mondta, hát nem ennek a babának van a leggyönyörűbb göndör haja a világon, ó, de jó Kicsi Idával lenni, újból hallani a hangját, de édes, de biztonságos! Csapódik Queen néni mögött a szúnyoghálós ajtó. „Ida, drágám, segíts már ezzel a kapoccsal! Esküszöm, egyszer elhagyom ezeket a gyöngyöket!” *Te ördög, te gyilkos szellem, nem nézek rá, nem fogom érezni, nem fogom ismerni!* Lidérccel voltam, szerettem Lidércet, és nem számított semmi más, még az se, hogy tépázzák a hajamat, és testemet ellepik a parányi sebek.

– Távozz tőlem, te ördög! Esküszöm, megöllek! Viszlek magammal a tűzbe! Nem hazudok!

Feltérdeltem, a kezemre támaszkodtam. Szélörvény kavargott körülöttem, aztán elsüvöltött a betört ajtón. Csörömpölve tört az ablaküveg.

Annyira elteltem a gyűlölettel, hogy éreztem a nyelvemen az ízét. Nem olyan volt, mint a vér.

Lidérc elment.

Ott voltam a drogbáró barlangjában a hullákkal. Ki kellett jutnom innen.

Queen néni meghalt. Meghalt! Krémszín atlaszravatalon feküdt, hosszú gyöngysorokkal. Valakinek eszébe jutott ezüstláncon függő, ezüstkeretes, kis szemüvege. És a Chantilly parfümje. Csak egy pötty parfüm.

Queen néni halott.

És én semmit, abszolút semmit sem tehetek ellene.

NEGYVENHAT

Volt egy eszelős álmom, hogy Mona eljön a gyászmisére, de nem történt ilyesmi, habár Kevin Mayfair atya tartotta a misét, és ugyanúgy eljött minden Mayfair, akit ismertem – Rowan, Michael, dr. Winn –, mint előző napon a virrasztásra. Mind a három körül az a kísérteties derengés foszforeszkált, amely korábban úgy megriasztott. Stirling Oliver kísérte őket. Udvariasan bólintottak, amikor találkozott a tekintetünk.

Ugyanolyan hatalmas volt a tömeg; vasárnapi miséken sose láttam ennyi embert a Mária Mennybemenetele templomban. Sőt még többen is voltak, mint az előző napon, mert jöttek a szélrózsa minden pontjáról a McQueenek, akik nem értek el idejében New Orleansba, így nem lehettek jelen a virrasztáson.

A szívem is megfagyott, mikor láttam, hogy a főhajóban már lezárták a ravatalon álló koporsót. Mivel csak sötétedéskor indulhattam el a templomba, már nem láthattam Queen nénit, mielőtt örökre elzárták tőlem.

De nem kellett egyedül viselnem ezt a nyomorúságát, mert megjelent mellettem Lestat és Merrick Mayfair, épp akkor, mikor elmentem Mayfairék mellett, hogy beüljek a padba, Jasmine, Tommy és Nash mellé.

Feltűnésük annyira megrendített, hogy Lestatnak karon kellett fognia. Lestat rövidre nyírta a haját, halvány lencséjű napszemüveggel tompította szemének szivárványos fényét, és nagyon hagyományos ízlésű, kétsoros kék blézert viselt khaki nadrággal.

A ropogós fehér lenvászon princeszruhába öltözött Merrick Mayfair fehér sálat csavart a fejére meg a nyakára. Arcát szinte eltakarta a hatalmas napszemüveg. Ennek ellenére tudtam, hogy csak ő lehet az; nem is

lepődtem meg, amikor Stirling Oliver előrejött a mögöttünk levő padból, és odasúgta Merricknek, mennyire örül, hogy látja, és reméli, hogy később még válthatnak pár szót.

Tisztán hallottam, mikor Merrick azt felelte, hogy rengeteg dolga lesz, de azért igyekszik megtenni, ami tőle telik. Aztán mintha megcsókolta volna Stirlinget kétfelől, de ebben nem vagyok biztos, mert háttal volt nekem. Annyit tudtam, hogy Stirling számára ez egy hihetetlenül ünnepélyes pillanat.

Kevin Mayfair atya és két ministránsa elkezdték a misét. Nem jártam templomban az átváltoztatás óta, és készületlenül ért a pap hasonlósága az én rőt hajú Monámmal. Fájt még rá is néznem, míg köszöntötte a gyülekezetet, és mi viszonoztuk a köszöntést. Aztán rájöttem, hogy nem is Monára vágyom, hanem rá, úgy, mint mindig.

Kevin atya feltétlenül hitt abban, amit mondott. Isten felszentelt papja volt, és ez a tudat átitatta egész lényét. A Vér mutatta meg nekem ezt. Bár halandóként sem kételkedtem benne.

Megrendítő élmény volt, de jóleső megrendülés, hogy velem együtt Lestat és Merrick is letérdel, keresztet vett, suttogva imádkozik, és mondja a liturgikus válaszokat. Mintha az őrült világ, amelyben örökre eltévedtem, képes lenne kialakítani a maga rugalmas kötőszövetét.

Amikor elérkezett a bibliai versezet felolvasásának és a megemlékezéseknek az ideje, előállt Nash, és tartott egy szép, komoly beszédet Queen néni előkelőségéről, fáradhatatlan szeretetéről mások iránt, aztán jött a minden ízében reszkető Jasmine, és elmondta, hogy Queen néni volt az ő életének a vezérlő csillaga, aztán jöttek mások, alig ismert emberek, és mind csupa-csupa kedves dolgot mondtak. Aztán nagy csönd lett.

Soha életemben nem tudtam temetésen beszélni, akármennyire szerettem Lynelle-t, Ótatát, Édest. De most, mire észbe kaptam, már útban voltam a mikrofonhoz, amelyet a szentélyrács előtti pulpitusra állítottak. Elképzelhetetlen, hogy ezt tegye egy olyan lény, akivé lettem, ám én meg akartam tenni, és semmi sem akadályozhatott meg benne.

Lefojtottam a hangomat a mikrofonhoz, és elmondtam, hogy Queen néni volt a legbölcsebb ember, akit ismertem, aki az igaz bölcsesség mellé megkapta a könyörület adományát, így aki a közelébe kerülhetett, úgy

érezhette, hogy magát a jóságot látja. Aztán felolvastam a Bölcsesség könyvéből annak a bölcsességnek a leírását, amelyet Queen néni hordozott:

Mert a bölcsesség mozgékonyabb, mint bármi, ami mozog, tisztaságánál fogva mindenen áthatol.

Hiszen Isten erejének lehelete és a Mindenható dicsőségének tiszta kicsordulása; ezért nem érheti soha semmi folt.

Az örök világosság kisugárzása, és ez Isten működésének tiszta tükre és jóságának képmása.

Bár csak egy, mindent megtehet, s jóllehet magában marad, megújítja a mindenséget...

Itt elakadt a hangom.

– Ennél tökéletesebben nem lehet jellemezni Queen nénit – mondtam. – És hogy nyolcvanöt évig élhetett közöttünk, az ajándék volt mindnyájunknak, felbecsülhetetlen ajándék, és hogy ilyen hirtelen ragadta el a halál, azt tekintsük kegynek, ha nem akarjuk elveszíteni ép eszünket, mert gondoljunk csak rá, és képzeljük el, mit jelentett volna neki a leépülés! Elment. Elment ő, a gyermektelen, aki anyja volt mindnyájunknak. A többi néma csend.

El se bírtam hinni, hogy én vagyok az, aki odaáll a halandók elé egy templom szentélyében, és elmondja a tömegnek ezeket a szavakat. Már jöttem volna vissza a helyemre, amikor váratlanul felpattant Tommy, és riadtan hadonászott, hogy várjak.

Beszélni akart, de annyira reszketett, hogy meg kellett kapaszkodnia bennem. Mikor átkaroltam a vállát, azt mondta a mikrofonba.

– A világot adta nekem, amelyet bejártam vele. Akárhol voltunk, Calcuttában, Asszuánban, Rióban, Rómában, Londonban, ő mindet nekem adta, a szavaival, a lelkesedésével, és... és... azzal, hogy megmutatta és elmondta, mit kezdhetek az életemmel. Sose fogom elfelejteni, és habár azt remélem, hogy úgy tudom szeretni az embereket, ahogyan ő tanított az emberszeretetre, úgy sose fogok szeretni senkit, mint őt.

Felnézett rám, mutatva, hogy befejezte. Kijöttünk a szentélyből, visszatértünk a padba.

Nagyon büszke voltam Tommyra, aki elterelte a figyelmemet a

bűneimről. Mikor leültem Lestat mellé, Tommy kezét fogtam a bal kezemmel. Lestat megfogta a jobbomat.

Mikor elérkezett a szentáldozás ideje, rengeteg ember lépett ki a padokból, hogy felsorakozzon az oltár előtt. Természetesen Tommy és Jasmine is áldozni készült. Hirtelen felálltam, és megelőztem őket a sorban.

Mélységes megdöbbenésemre ugyanezt tette Merrick, és ugyanezt tette Lestat. Vagy az én példámat követték, vagy csak azt csinálták, amit minden körülmények között cselekedtek volna.

Mind a hárman megkaptuk a szentséget.

A kezembe vettem, ahogy szoktam, aztán a szájamba tettem. Nem tudom, ők hogy csinálták: először kézbe, vagy azonnal szájba? De ők is magukhoz vették az ostyát. Éreztem, ahogy szétolvad a nyelvemen – olyan parányi morzsa, amit nem vet ki a szervezetem –, és imádkoztam a magamba fogadott Istenhez, hogy bocsássa meg, aki vagyok. Imádkoztam Jézushoz, hogy váltson meg attól, aki vagyok. Imádkoztam tudásért, hogy mit kell tennem, ha élni akarok, amennyiben egyáltalán létezik számomra a tisztességes, becsületes, erkölcsös élet lehet ősége.

Bennem volt Krisztus? Természetesen. Miért szűnne meg az egyik csoda csak azért, mert velem egy másik történt? Elkövettem a szentségtörés bűnét? Igen. De mit tehet egy gyilkos? Azt akartam, hogy Isten bennem legyen. És a bűnbánatom abban a pillanatban őszinte volt. Behunyt szemmel térdeltem, és a legkülönösebb gondolatokat gondoltam.

Az emberré lett Mindenhatóra gondoltam, és ez olyan rendkívüli gesztusnak tűnt! Mintha még sose hallottam volna a történetet. Azt gondoltam, a mindenható Istennek meg kellett tennie ezt, hogy teljesen megérthesse teremtményét, mert semmi sem bántotta meg az Istent olyan mélyen, mint az emberiség. Milyen kusza ez. Milyen furcsa. Az angyalok se bántották meg ennyire az Istent. De az emberek igen. Agyamban tolongtak a gondolatok, szívem erre a percre eltelt Krisztussal, lelkem a maga vértelen könnyeit sírta, és erre a kis időre ártatlannak éreztem magamat.

Következett a temet ő.

A Lonigan és Fiai mindenkit ellátott kis gyertyákkal, amelyeken papírkarmantyú volt, hogy ne süsse meg a kezünket a viasz. Kevin Mayfair atya lebilincselő és lendületes temetési beszédet tartott. Megsiratta Queen

nénit. Sokan sírtak. Terry Sue abba se bírta hagyni a sírást. A koporsó eltűnt a virágok alatt. Felkérték a gyülekezetet, hogy vonuljunk el a ravatal mellett, és érintsék meg utoljára a fát. A magas gránitkripta ajtaját kitárták. A koporsót azután akarták elhelyezni az egyik rekeszben, miután távoztunk.

Patsy hisztérikusan zokogni kezdett.

– Hogy voltál képes idehozni minket éjszaka! – ordított rám. Szeméből patakzottak a könnyek. – Te, Quinn, örökké te! Gyűlölöm ezt a helyet, erre muszáj idehoznod minket éjszaka!

Sajnáltam, amiért ilyen boldogtalan, és amiért mindenki őt bámulja. Persze nem tudják, hogy súlyos beteg, és általában eszelős.

Nagy Ramona csendesítette volna. Merrick Mayfair mellettem állt, és feszülten figyelte Patsyt. Éreztem, hogy Lestat is őt figyeli. Én szégyelltem magamat Patsy helyett. Mi érdekeset lát Merrick és Lestat az anyám ripacskodásában? Egyáltalán minek jött ide Patsy?

Nem volt ott a saját szülei temetésén. Bár Queen nénit szerette. De hát őt mindenki szerette.

Nagy Ramona terelni kezdte Patsyt az autó felé. Ügyvédünk, Grady Breen halkan duruzsolt neki, csitítani próbálta.

– Verjen meg az Isten, Quinn! – ordította Patsy, mialatt erővel beültették a limuzinba. – Rohadj meg a pokolban! – Nem tudom, nem volte valami prófétai adománya, hogy ilyen tökéletes átkokat tudott kitalálni.

– Beszélnünk kellene ma este – mondta halkan Merrick. – Szellem barátod veszedelmes. Érzem a jelenlétét. Nem szeretné, ha Lestat vagy én meglátnánk. De itt van. Nincs vesztegetni való időnk.

– Találkozzunk a háznál? – javasoltam.

– Igen, te csak menj a családoddal – válaszolta Lestat. – Mi majd a házban várunk.

– Anyád is oda indult – mondta Merrick. – Habár hamarosan távozni akar. Próbáld meg visszatartani. Beszélnünk kell vele. Szólj neki, hogy beszélnünk kell vele. Használj fel minden, a rendelkezésedre álló eszközt, amellyel visszatarthatod.

– De miért? – kérdeztem.

– Majd megérted, ha együtt leszünk – felelte Merrick.

Már várt rám a limuzin. Várt Tommy, Patsy, Nagy Ramona, Nash,

Jasmine és Clem is.

Még egyszer visszanéztem a koporsóra, a ravatalozó alkalmazottaira, a sírásókra, ahogy előkészítik a kriptát – épp ennek a látásától akartak megkímélni minket –, aztán visszamentem a virághegyhez, hogy letörjek két piros rózsát. Ahogy fölnéztem, megláttam Lidércet.

A mauzóleum ajtajában állt, ugyanolyan fekete öltönyben, mint én, a haja is olyan volt, mint az enyém, dús, de rövid. Eszelősen villogó szemmel bámult rám, és hiába volt tömör, átvereslett rajta a vér szövevényes hálója, mintha fertőzött lenne az illúzió. A kép megmaradt még egy másodpercig, talán kettőig, aztán ellobbant, mint a láng.

Megborzongtam. Éreztem a szellőt. A semmit.

Kezemben a rózsákkal beszálltam a limuzinba, aztán elindultunk Blackwood Manorba. Patsy végigsírta az utat, és azt hajtogatta:

– Évek óta nem jártam annál a rohadt sírnál, erre most ide kell jönnünk az éjszaka kellős közepén Quinn miatt, a kis Quinn miatt, hogy ez mennyire jellemző a kis Quinnre!

– Nem volt kötelező jönnöd – mondta Nagy Ramona. – Most pedig hallgass, mert a végén még megbetegíted magadat.

– Ó, menj a fenébe, menjetek már a fenébe, ahányan vagytok, mit tudtok ti a betegségről?

És ez így ment megállás nélkül a hosszú úton.

Mire hazaértünk, ideges kezem akaratlanul szirmokká morzsolta szét a két rózsát.

NEGYVENHÉT

Patsy szobája az enyémmel szemben volt a folyosón. Ahogy hazaértünk, Cindy, a mi drága ápolónőnk felment hozzá, hogy ellenőrizze, beveszi-e a gyógyszereit, és adjon neki valamilyen enyhe nyugtatót. Patsy átöltözött hagyományos blackwoodi flanel hálóingbe, láthatólag sehova sem óhajtott menni, habár ahányszor elhaladtam az ajtaja előtt, mindannyiszor közölte velem visítva, hogy azért forog a gyomra, mert én „éjfélkor" vonszoltam ki őket a temetőbe.

Még nem is volt éjfél.

Ami Lidércet illeti, mindenki felfogta, mennyire veszélyes. Nem kellett szólnom Jasmine-nak és Clemnek, hogy vigyázzanak Jerome-ra, Nashnek sem, hogy le ne vegye a szemét Tommyról. Mindenki tisztában volt vele, mit művelt az alakmásom Queen nénivel. Elhitte még Patsy is, akire most Nagy Ramona felügyelt.

Senki sem mehetett fel a lépcsőn egyedül. Senki sem veszíthette el a fejét, ha netán elkezdtek volna betörni az üvegek. Mindenkinek a házban kellett maradnia, kettes-hármas csoportokban, beleértve engem is, aki látogatóba érkezett „két barátommal" ültem a nappali szobámban.

Itthon vártak, ahogy megígérték. Leültünk a középső asztalhoz, Lestat, én, és a mandulabarna bőrű, nagyon vékony, magas Merrick, aki azon nyomban beszélni kezdett, mihelyt leoldotta sűrű, sötét hajáról a fehér kendőt és levette a napszemüvegét:

– Ezt a teremtményt, ezt a hazajáró lelket, aki téged kísért, a vér köti hozzád, és ez elképzelhetetlenül fontos kapcsolat.

– Az meg hogy lehet? – kérdeztem. – Mindig azt hittem, hogy tiszta

szellem. Láttam már kísérteteket. Azok nem is titkolják a kilétüket. Van történetük, vannak törvényszerűségeik.

– Neki is van története, vannak törvényszerűségei, nekem elhiheted.

– De mi az?

– Csakugyan nem sejted? – kérdezte Merrick, és úgy nézett a szemembe, mintha eltitkolnék magam elől valamit.

– Semmit az égvilágon. – Jólesett vele beszélnem. Tudtam, hogy meg fog érteni. – Velem volt kezdettől fogva. Már-már azt képzeltem, hogy én teremtettem őt, én vonzottam magamhoz a semmiből, én fejlesztettem ki a saját képemre. Ó, tudom, hogy áll valamiből. Éterből, asztrális részecskékből – valamilyen anyagból. Igen, olyasvalamiből, ami a természeti törvényeknek engedelmeskedik. Mona Mayfair magyarázta el egyszer, hogy az ilyen szellemeknek van magja, ami egyfajta szív, továbbá keringési rendszere, és tudom, hogy azt a rendszert most az én vérem táplálja, és attól lesz egyre erősebb, hogy ahányszor eszem, mindannyiszor vért szív el tőlem. De arról igazán nem volt fogalmam, hogy még a kísértete is valakinek!

– Láttam a temetőben – mondta Merrick. – Akárcsak te.

– Láttad a kriptánk előtt? Mikor odamentem a rózsákért?

– Előbb is – válaszolta Merrick. – De a kriptánál nagyon erős volt. Tarquin, ez a te ikred.

– Azt tudom. Tökéletes doppelgängerem.

– Nem, Tarquin. Úgy értettem, hogy az ikertestvéred, az egypetéjű ikertestvéred hazajáró lelke.

– Az lehetetlen, Merrick! – tiltakoztam. – Hidd el, nagyon hálás vagyok, hogy ilyen elszántan meg akarod oldani a problémámat, de ennek a lehetőségnek van egy igen egyszerű kizáró oka. Illetve két oka.

– Mégpedig?

– Hát először is, tudnám, ha lett volna ikertestvérem. Valaki csak elmondta volna. De ami ennél is fontosabb, Lidérc a jobb kezével ír, én pedig világéletemben balkezes voltam.

– Mert a tükörikred, Quinn – magyarázta Merrick. – Nem hallottál még erről a jelenségről? Olyanok, mint egymás tükörképei. Egy régi legenda szerint minden balkezes ember a túlélője egy ilyen ikerterhességnek, ahol a tükörkép még a méhben elpusztult. De a te ikertestvéred nem így halt meg.

Tarquin, úgy gondolom, beszélnünk kellene Patsyvel. Úgy gondolom, Patsy is akarja, hogy tudd. Belefáradt a hallgatásba.

Szólni se tudtam a megrendüléstől.

Mutattam, hogy adjanak egy kis időt, aztán felálltam és intettem, hogy jöjjenek utánam.

Keresztülvágtunk a folyosón. Patsy ajtaja nyitva állt. Ehhez a szobához nem tartozott nappali, de azért szép és tágas volt. Kék selyemmel kárpitozott pamlag és székek álltak a kék-fehér fodroktól habos, pompás ágy előtt. Patsy a pamlagról nézte a tévét. Cindy, az ápolónőnk ült mellette. Nagy Ramona az egyik székbe telepedett a hímzőrámájával. A készüléket olyan halkra állították, hogy alig lehetett hallani. Ahogy beléptünk, Nagy Ramona felállt. Cindy követte a példáját.

– Miféle invázió ez? – kérdezte Patsy. – Hé, Cindy, el ne menj, mielőtt nem adsz még egy szurit! Te meg, Tarquin Blackwood, az idő fele részében azt se tudod, hogy élek. Ha majd meghalok, akkor is kivonszolsz mindenkit éjféli tizenkettőkor a Metairie temetőbe?

– Nem tudom, Patsy – válaszoltam. – Lehet, hogy egyszerűen csak megfojtalak, és beledoblak a mocsárba. Néha álmodom is róla, hogy meggyilkollak, és a mocsárba doblak. Álmodtam, hogy megtettem. Olyan ízed volt, mint a vattacukornak meg a cukormázas almának, és lesüllyedtél a zöld víz fenekére.

Felkacagott, a fejét csóválta. Tekintete ide-oda járt köztem és a barátaim között. Riasztóan soványnak tűnt a hosszú fehér flanel hálóingben. Hajdan agyontupírozott szőke haja kifésülten, laza hullámokban keretezte az arcát, amitől fiatalnak látszott. A szeme nagy és kemény volt.

– Bolond vagy te, Tarquin Blackwood – gúnyolódott. – Téged kellett volna vízbe fojtani, amikor megszülettél. Te nem tudod, mennyire gyűlöllek.

– Á, Patsy, ezt nem mondod komolyan! – szólt közbe Cindy, az ápolónő. – Egy óra múlva visszajövök, és kapsz tőlem még egy szurit.

– Én most vagyok rosszul – közölte Patsy.

– Máris tele vagy tömve gyógyszerekkel – mondta Nagy Ramona.

– Beszélhetnénk veled egy kicsit? – kérdezte Lestat udvariasan. Patsy intett, hogy üljön melléje. Lestat letelepedett a pamlagra, sőt még a karját is átvetette a támlán, Patsy mögött.

– Hát tutira, hogy örülök, ha beszélhetek Quinn barátaival – mondta

Patsy. – Üljetek csak le mind. Úgyse történt még ilyen. Nash olyan felvágós, hogy leginkább csak Blackwood kisasszonynak szólongat. Jasmine a látásomat is rühelli. Azt hiszi, nem tudom, hogy tőled van az a fekete zabigyereke. Francokat nem tudom. Az egész megye tudja. És Jasmine úgy mondogatja, hogy „A fiam!”, mintha a Szentlélektől született volna, ezt kapjátok ki! Én mondom neked, Quinn, ha más lenne annak a gyereknek az apja, ott lenne a helye a többi szemétnép között, de ha a kicsi Quinn cserkészte be a gyíkot, akkor minden oké, akkor Queen néni szerint minden oké, dirigáljon csak a házban a kis fattyú, csak...

– Ugyan, Patsy, hagyd már abba! – szóltam rá. – Ha bárki megbántaná azt a kisfiút, te lennél az első, aki a védelmére kelnél.

– Nem őt akarom bántani, Quinn, téged akarlak bántani, mert gyűlöllek.

– Hát akkor adok neked néhány príma lehetőséget, hogy bánthass. Csak beszélned kell velem és a barátaimmal.

– A legnagyobb örömmel!

Merrick, aki eddig egyfolytában Patsyt figyelte, elfoglalta azt a széket, amelyből Nagy Ramona felállt, halkan megmondta a nevét, és bemutatta Lestatot is. Én Merrick mellé ültem.

Patsy bólintással nyugtázta a bemutatásokat, majd azt mondta, vitriolosan rosszindulatú mosollyal:

– Én meg Tarquin anyja vagyok!

– Patsy, volt Tarquinnak ikertestvére? – kérdezte Merrick. – Akár olyan is, aki valamivel később született?

Patsynek elállt a szava. Még sose láttam ilyennek az arcát. A bamba értetlenséget és az iszonyatot leszámítva eltűnt róla minden kifejezés. Aztán Cindyért kezdett visítani:

– Cindy, szükségem van rád! Cindy, be vagyok pánikolva! Cindy!

Ide-oda kapta a fejét, amíg Lestat határozottan meg nem fogta a vállát, és ki nem mondta súgva a nevét. Patsy belefeledkezett a vámpír szemébe, és úgy elmúlt a hisztériája, mintha kiszivattyúzták volna belőle.

Döfésre tartott fecskendővel megjelent az ajtóban Cindy.

– Csak tarts ki, Patsy! – A pamlaghoz sietett, leült Patsy baljára, nagyon diszkréten megemelte a hálóing szélét. Befecskendezte Patsy bal csípőjébe a nyugtatót, aztán félrehúzódott és várt.

Patsy még mindig nem tudta levenni a szemét Lestatról.

– Értsd meg – mondta. – Ez volt a legrettenetesebb, legsiralmasabb dolog... – Összerázkódott. – Te azt nem tudod elképzelni!

Lestat, továbbra is az anyámat nézve odaszólt Cindynek, hogy Patsy most már jól van. Patsy tekintete átvándorolt a perzsaszőnyegre. Mintha a mintát követte volna. Aztán rám nézett.

– Annyira gyűlöltelek – mondta. – Most is gyűlöllek. Mindig gyűlöltelek. Megölted.

– Megöltem! Hogy... – Mintha fejbe vágtak volna.

– Igen – mondta. – Te tetted.

– Miket beszélsz te? – kérdeztem. – És hogy csináltam ilyet? – Meg akartam szondázni az agyát, de nála még sose használtam ezt a hatalmamat, és valami zsiger undor most is visszatartott.

– Olyan nagy voltál – mondta. – Olyan egészséges, olyan normális. Tíz font tizenegy uncia. Még a csontod is nagy volt. És az a másik kicsi, az én pici Garwainem csak három font, és azt mondták, neked adta minden vérét a méhben, minden vérét! Olyan voltál, mint egy vámpír, kiittad az összes vérét! Ez olyan borzasztó volt, és ő olyan picurka! Csak három font! Ó, a legrettenetesebb, legszánalmasabb lényecske, akit valaha láttam!

Szólni se bírtam a megrendüléstől.

Patsy arcán patakzottak a könnyek. Cindy elővett egy tiszta papír zsebkendőt, és letörölgette őket.

– Olyan borzasztóan szerettem volna a karomba venni, de nem engedték! – folytatta Patsy. – Azt mondták, ő volt a donor iker. Annak nevezték. A donor iker. Odaadott mindent. Olyan pöttöm volt, hogy alig élt. Betették egy inkubátorba. Még azt se engedték, hogy megérintsem. Ott ültem abban a kórházban éjjel és nappal, éjjel és nappal. Queen néni meg egyfolytában telefonált: „Itthon a babának szüksége van rád!” Ilyet mondani nekem! Mintha ennek a pinduri kis babának a kórházban nem lett volna szüksége rám! Mintha ennek a szánalmas kis lénynek a kórházban nem lett volna szüksége rám! Queen néni azt akarta, hogy menjek haza, és szoptassak egy tízfontos szörnyeteget! Rád se bírtam nézni! Egy fedél alatt se akartam lenni veled! Azért is hurcolkodtam ki hátra!

Dühösen dörgölte a könnyeit. Olyan halkan beszélt, hogy emberi füllel szerintem nem is lehetett hallani. Kétlem, hogy Cindy hallotta volna.

– Ott ültem éjjel-nappal abban a kórházban – mondta Patsy. –

Könyörögtem nekik, hogy hadd fogjam meg azt az icipici kis babát, aztán meghalt ott abban a gépben, ahol a számok kattogtak, bedrótozva, csövek között! Meghalt! Az a kicsi baba, az a szegény kicsi Garwain, az én kicsi lovagom, úgy hívtam, Garwain, az én kicsi lovagom, akkor már foghattam, mikor meghalt, szegény pirinyó gyermek, akkor már a karomba vehettem!

Sose láttam még ilyennek, sose láttam még így sírni, sose láttam még ilyen nyomorultnak.

– Aztán rendeltünk neki egy pinduri koporsót, egy fehér koporsót, de abban is egész elveszett a fehér keresztelő ingecskéjében, szegény apróság, és elmentünk mind a Metairie temetőbe, és Queen néni, az ég szerelmére, hát mi az ördögnek hozott oda, te pedig visítottál és ordítottál és hisztiztél, hogy gyűlöltem Queen nénit, amiért odahozott, és feszt azt mondta, hogy te tudod, hogy az ikred meghalt, megérezted, nekem kellene fognom téged, ezt kapjátok ki, még hogy én fogjalak téged, miközben az én kicsi Garwainem ott fekszik abban a pöttöm fehér koporsóban, és betették a sírba, és rávésettem a kőre, hogy Garwain, Kicsi Lovagom, és most is ott van, a saját picinyke helyén!

Patakzó könnyekkel rázta a fejét:

– Azt képzeled, kirakták Ótata vagy Édes koporsója miatt, vagy Queen nénié miatt? Egy frászt! Nem rakták! – Vadul rázta a fejét. – Nyolc rekesz van abban a mauzóleumban, és nem rakták ki! Tettem róla, és soha, de soha nem mentem vissza a kriptához a temetése napjától fogva egészen ma estig, és most is csak azért, mert Queen néni meghagyta Grady Breennek, hogy fizessen nekem prémiumot, ha elmegyek a nyavalyás, buta temetésére! És Grady Breentől kaptam egy fülest! Tegnap este, ahogy mondtam is, adott egy fénymásolatot a végrendeletről, mert Queen néni azt mondta, hogy megteheti!

– Ez is szép jatt volt, de ez nem minden! Queen néni tudta, mit érzek azzal a hellyel kapcsolatban, tudta, ő esketett meg, hogy soha, egy árva szót se mondok neked, hogy senki sem árulja el neked, hogy minden vért kiszoptál abból a gyerekből, abból a kicsi, háromfontos donor gyermekből! Mintha te lennél az, akit védeni kell! Szegény Quinn! Isten irgalmazzon neked azért, amit csináltál, te rohadt féreg! Nem tudod, mi a gyűlölet, ha nem tudod, mennyire gyűlöllek téged!

Belezokogott a papír zsebkendőbe. Cindy megrendülten felállt, de Patsy

visszahúzta, reszkető ujjakkal kapaszkodott az ápolónőbe. Lestat gyengéden megszorította Patsy bal vállát.

– Garwain – mondta. – És mikor Lidérc elkezdett feltünedezni, gondoltál rá valaha, hogy Garwain kísértete lehet?

– Nem! – mondta sértődötten Patsy. – Ha Garwain lett volna, akkor hozzám jön, mert én szerettem! Sose ment volna Quinnhez! Quinn megölte! Quinn kiszívta Garwain összes vérét! Lidérc csak abból lett, hogy Tarquin akart magának egy ikertestvért, mert tudta, hogy volt neki, de azt megölte, így hát kitalálta Lidércet, és ehhez felhasználta minden hibbantságát. Hibbant volt az első perctől.

– Senki sem gondolt arra, hogy a pici fiú kísértete lehet? – kérdezte nagyon gyengéden Merrick.

– Nem – mondta Patsy ugyanolyan sértődötten. – Garwain, Kicsi Lovagom. Azt írattam a sírkőre. – Felnézett rám. – Hogy ordítottál azon a temetésen! Hogy bőgtél és racsítottál! Rád se néztem egy teljes évig! Nem bírtalak! Végül csak azért voltam hajlandó, mert Queen néni megfizetett. Ótata egy buznyákot sem akart adni. Queen néni fizetett egész idő alatt, amíg felnőttél. Tiszta üzlet volt. Ne szólj neki az ikertestvéréről, nehogy lelkifurdalása legyen az ikertestvére miatt, ne mondd el neki, hogy megölte a pöttöm ikertestvérét. Akkor majd gondoskodom rólad. Gondoskodott is.

Vállat vont. Felvonta a szemöldökét, kissé elernyedt az arca, de még mindig hullottak a könnyei.

– Queen néni ötvenezer dollárt adott nekem – mondta. – Nem annyit, amennyit akartam, de kezdésnek ennyit adott, ha ölbe veszlek. Meg is tettem. Egyetlenegyszer. És maga mellé állította Ótatát és Édest és mindenkit. Kizárólag veled foglalkoztak. Meg ne mondjátok Quinnek, hogy volt egy kicsi testvére, aki meghalt! És nekem nem volt fiam? Egy szót se szóljatok Quinnek a kicsi Garwainről! Nehogy megtudja, hogy kiszívta a vért abból a gyámoltalan pinduri babából! El ne mondjátok Quinnek ezt a rettenetes történetet, mintha bizony a te történeted lett volna! Most pedig idejössz, és azt kérdezed, volt-e ikertestvéred? Tudni akarod? Szerencsére Gradytől kaptam egy fülest a prémiumról, és hogy mi van a végrendeletben, és hogy semmi köze ahhoz, hogy kibeszélem-e a dolgot, és Queen néni is meghalt, úgyhogy nesze! Most már tudod! Tudod, miért gyűlöllek évek óta! Most már megtudhatod!

Felálltam. Végül is megtudtuk, amit akartunk. Túlságosan megrendültem és kimerültem, hogy egy szót is szóljak Patsyhez. Annyira gyűlöltem, amennyire ő gyűlölt engem. Annyira gyűlöltem, hogy rá se bírtam nézni.

Úgy rémlik, motyogtam valami köszönetfélét, aztán kifelé indultam a két barátommal.

– Semmit sem akarsz mondani nekem? – kérdezte Patsy, amikor már az ajtónál jártam.

– Mit mondjak? – kérdeztem.

– El tudod képzelni, min mentem keresztül? Tizenhat éves voltam, amikor történt!

– Aha, de most már nem vagy tizenhat, és ez az, ami számít – mondtam.

– Valamint haldoklom – mondta Patsy. – És soha életemben senki sem szeretett úgy, ahogy téged szeretnek az emberek!

– Hát tudod, ez tényleg igaz – feleltem –, bár attól tartok, én ugyanúgy gyűlöllek, ahogy te gyűlölsz engem.

– Jaj, Quinn, ezt ne! – kérlelt Cindy.

– Tűnjél a szemem elől! – mondta Patsy.

– Pontosan ezt akartam, amikor megállítottál – feleltem.

NEGYVENNYOLC

Hallanom kellett Nagy Remonától és Jasmine-tól is, mielőtt egyáltalán gondolkozhattam rajta, így egyenesen lementem a lépcsőn a konyhába, ahol ott volt velük Jerome, Tommy és Nash is. A tölgyfa asztal mellett ülve ették a vörös babból és rizsből álló, kései vacsorát, és persze rögtön hívtak, hogy csatlakozzak hozzájuk.

– Tudnom kell valamit – mondtam, nem fogadva el a felkínált széket. – Most hallottam Patsytől, hogy volt egy ikertestvérem, akit a Metairie-be temettek. Igaz ez?

Azonnal megkaptam a választ. Láttam az arcukon, kiolvastam az elméjükből. Majd így szólt Nagy Ramona:

– Patsynek nem volt joga most elmondani. Egyáltalán nem volt joga elmondani. – Fel akart állni az asztaltól. Intettem, hogy üljön vissza.

– És Lidérc? – kérdeztem. – Sose gondoltátok, hogy Lidérc lehet annak a kis testvéremnek, Garwainnek a hazajáró lelke?

– De igen, gondoltuk – felelte Nagy Ramona –, de mi haszna lett volna ilyet mondani egy kisfiúnak, aztán egy kamasznak, aztán egy fiatalembernek, aki olyan jól mulat Európában, míg itt Lidérc eltűnt, és nem keverte a bajt, aztán egy fess férfinak, aki hazajött a békés házba?

– Értem – bólintottam. – És csakugyan jóval kisebb volt nálam? Csakugyan olyan pöttöm volt?

– Patsynek nincsen joga ezzel zargatni téged! – mondta Jasmine élesen. – De annak a lánynak minden ürügy jó, hogy másra tolja a felelősséget. Vagy hogy hazudjon. Azzal a csepp ikerrel is csak azért csinálta a raplit, hogy mindenki őt sajnálja.

Nash felállt, hogy kivigye Tommyt, de intettem nekik, hogy vacsorázzanak tovább. Láttam, hogy Tommy kíváncsi. Különben is, mit árthatott ez neki? Mi értelme lett volna tovább őrizni a titkot? Nash gondterhelt képet vágott, ami elég gyakran előfordult vele.

– És senki sem sajnálta Patsyt? – kérdeztem.

Mély csend lett. Majd Nagy Ramona azt mondta:

– Az a Patsy, az egy hazug. Persze, kisírta a szemét azért a csepp ikerért. Tudta, hogy meg fog halni. Könnyű sajnálni valamit, aminek nincs esélye, valamit, ami egy hetet se fog megérni. Sokkal nehezebb igazi anyának lenni. Mellesleg Queen néni megszánta, és ő adott neki pénzt, hogy beindíthassa a bandáját. Patsy pedig nem tartotta be...

– Értem – vágtam a szavába. – Csak ezt akartam hallani.

– Queen néni nagyon nem akarta, hogy megtudd – magyarázta gyengéden Nagy Ramona. – Mint mondtam, senkinek sem volt joga elárulni neked. Ótata és Édes sem akarták, hogy tudd. Ótata mindig azt mondta, hogy legjobb lesz elfelejteni, mert ez morbid, és mondott még egy másik szót is. Mi volt az a másik szó?

– Groteszk – felelt Jasmine. – Azt mondta, ez morbid és groteszk dolog, és ő ugyan sose meséli el neked.

– Sose talált rá megfelelő alkalmat, hogy elmondja – helyesbített Nagy Ramona.

– Persze hogy gondoltuk, hogy Lidérc az ikertestvéred kísértete – folytatta Jasmine –, legalábbis időnként, máskor viszont nem azt gondoltuk. Azt hiszem, leginkább az volt a véleményünk, hogy nem lényeges.

Nagy Ramona felkelt, megkavarta a tűzhelyen álló fazékban a babot. Mert belőle Tommy tányérjába. Fiamnak, Jerome-nak barackos torta volt a tányérján és az arcán.

– Ha Lidérc megint csinálta volna a kalamajkát, miután hazajöttél Európából, talán szólunk arról a kicsi ikerről – mondta Nagy Ramona. – Hogy legyen valamiféle ördögűzés, tudod. De te soha többé nem említetted Lidércet.

– Aztán idetoppant a semmiből – mondta Jasmine elcsukló hangon – és felbuktatta Queen nénit. – Sírni kezdett.

– Ne kezdd megint! – figyelmeztette Nagy Ramona.

– Az én hibám, hogy ez történt – feleltem. – Én idéztem fel, én tettem

erőssé. Ebből a szempontból nincsen sok jelentősége, hogy kísértet-e vagy szellem.

– De nem is a te hibád – mondta Nagy Ramona. – Most pedig meg kell szabadulnunk tőle.

Könnyű huzat támadt. A mennyezeti ventilátor lapátjai pörögni kezdtek, holott be sem volt kapcsolva. Jasmine is, Nagy Ramona is érezte.

A polcról leesett egy tányér, és széttört a padlón. Jasmine reszketeg lábbal ment a seprőért. Nagy Ramona keresztet vetett. Én is.

Nash átkarolta Tommyt, aki roppantul fel volt villanyozva. A kicsi Jerome zavartalanul ette a barackos tortáját.

Megfordultam, kijöttem a konyhából.

Lidérc elkezdte gyászos muzsikáját a csillárokon.

Nagy Ramona felrohant mellettem a lépcsőn, azt motyogva, hogy Patsy és Cindy mellett kell lennie. Hallottam Patsy hisztérikus sírását.

Álltam Patsy csukott ajtaja előtt, sokáig füleltem, de egy szavát sem értettem. Ugyan miféle szert adhatott be neki Cindy, hogy még mindig ilyen nyomorult állapotban van? Mintha megfagytam volna. Persze mindig tudtam, hogy gyűlöl, de még sose közölte velem ennyire egyértelműen, ennyire meggyőzően. Most a saját önutálatomat is beledobhattam a katyvaszba, és ez már olyan sok volt, hogy alig bírtam elviselni.

Bementem a szobámba, becsuktam az ajtót.

Lestat és Merrick – két elegáns, előkelő alak – egymással szemben ült az asztalnál. Én is leültem, úgy, hogy háttal legyek az ajtóhoz. Szinte azonnal bekapcsolt a számítógép. Az ablakok zörögtek. A nehéz bársonyfüggöny vonaglott. A baldachin szegélydísze hullámzott a huzatban.

Merrick felállt, körülnézett. Sörénye úgy omlott a hátára, mint egy mahagónizuhatag. Lestat feszülten figyelte.

– Mutasd meg magadat, szellem! – kezdte fojtott hangon Merrick. – Gyere, mutasd meg magadat azoknak, akik láthatnak! – Zöld szeme végigvándorolt a szobán. Megfordult, a csillárt, a mennyezetet nézte. – Lidérc, tudom, hogy itt vagy! – mondta. – És tudom a nevedet, az igazi nevedet, a nevet, amelyet anyád adott neked!

Abban a pillanatban betört a hozzánk legközelebb eső ablak. Az üveg a csipkefüggönynek csapódott, de nem tudta felhasítani. A földre zuhant,

csörömpölve összetört. Kintről forrón lehelt ránk az éjszaka.

– Gyáva, botor húzás! – mondta Merrick olyan halkan, mintha Lidérc fülébe sugdosna. – Ezt magam is meg tudnám csinálni. Nem akarod, hogy kimondjam az igazi nevedet? Félsz hallani?

A számítógép billentyűzete észveszejtő sebességgel kattogott. Valami zagyvaság futott végig a képernyőn. Közelebb mentem.

RÖGTÖNKÜLDDELLESTATOTÉSMERRICKETVAGYEGÉSZBL ACKWOODMANORTÖSSZEVAGDOSOMÜVEGGELGYŰLÖLLEK QUINN

Váratlanul szétterült a mennyezet alatt egy hatalmas felhő, egy véres rostokból szőtt, óriási, gomolygó, ocsmány emberalak. Száját hangtalan sikításra tátva összehúzódott, és rácsavarodott a csápjaival Merrickre, aki hanyatt esett a szőnyegen. Merrick a magasba lökte karjait, és azt kiáltotta nekünk:

– Hát legyen! – Majd Lidérchez szólott. – Igen, gyere karjaimba, hadd ismerjelek, gyere belém, legyél velem, igen, idd a véremet, ismerj meg engem, igen, ismerlek téged, igen... – Szeme fennakadt, és elnyúlt, mint aki eszméletét vesztette.

Már ott tartottam, hogy nem bírom tovább, amikor Lidérc felemelkedett, mint egy véres orkán, vadul rángatózott egy sort a mennyezet alatt, majd kiszáguldott a törött ablakon. Még több üvegszilánk akadt fent a csipkefüggönyön, amelyet alakmásom bemocskolt vérrel. Véres volt Merrick karja, keze, arca és lába is.

Lestat feltámogatta. Megcsókolta a száját, megsimogatta hosszú barna haját, majd egy székhez támogatta.

– Fel akartam gyújtani! – mondta. – Istenemre, alig bírtam megállni!

– Én is – mondtam. Megigazítottam Merrick fehér szoknyáját, majd elővettem a zsebkendőmet, és törülgetni kezdtem a véres karcolásokat, amelyeket Lidérc hagyott a bőrén.

– Nem, ez korai lett volna a tűzhöz – mondta Merrick –, és találkozásunknak meg kellett történnie. Biztos akartam lenni a dologban.

– Csakugyan az ikertestvérem kísértete? – kérdeztem. – Igaz?

– Igen, igaz – felelte halkan Merrick. Intett, hogy hagyjam abba a

törülgetést. Gyöngéden megfogta a kezemet és megcsókolta. – A Metairie-ben eltemetett újszülött kísértete, azért ott volt mindig a legerősebb. Azért nem vihetted magaddal Európába, amit Lestattól tudok. Azért volt átlátszó és gyenge már New Yorkban is. Azért erősödött, ha bementél New Orleansba. Azért látszott olyan jól ma este a mauzóleumnál, mert ott vannak a földi maradványai.

– De nem igazán érti, ugye? – kérdeztem. – Nem tudja, honnan jön, vagy mi az igazi neve.

– Nem, nem tudja – válaszolta Merrick.

Szemem láttára tűntek el az apró sebek, Merrick visszaváltozott a régi vonzó nővé. Hosszú, hullámos barna haja igézően összekócolódott, zöld szeméből még nem szívódott fel a vér, és még mindig nagyon megrendültnek tűnt.

– De tudatni lehet vele – folytatta –, és ez a mi leghatalmasabb fegyverünk. Mert a kísértet a tiszta szellemmel ellentétben hozzá van kötve a maradványaihoz, és ez különösen érvényes erre a kísértetre. Hozzád köti a vér, ezért úgy érzi, hogy mindig joga van arra, ami a tied.

– Hát persze, ó, hát persze, hogy jogosultnak hiszi magát! Hiszen együtt voltunk az anyaméhben. – Mintha csavarhúzót forgattak volna a szívemben.

– Igen. Próbáld elképzelni, milyen lehetett ennek a szellemnek a halál. Először is, egy ikerpár egyik tagja volt, és tudjuk az ikrekről, hogy nagyon megszenvedik a másik halálát. Patsy mesélte, hogy sírtál a temetésen. Queen néni könyörgött neki, hogy vigasztaljon. Queen néni tudta, hogy te megérezted Garwain halálát. Nos, Garwain az inkubátorban is érezte, hogy elszakították tőled, és a halálban kétségtelenül annyira összezavarodott, hogy nem ment föl a Fénybe, ahogy kellett volna.

– Értem – mondtam. – Hónapok óta először tudok szánalmat... irgalmat érezni iránta.

– Magad iránt légy irgalommal – mondta Merrick szelíden. Finom tapintata nagyon emlékeztetett Stirling Oliverére. – Mikor kivittek a temetésére, mikor sivalkodtál a temetésén, az a tévelygő, szegény, nyomorult kis lélek megtalálta benned az élő ikerpárját, és a doppelgängered lett, illetve valami sokkal erősebb a doppelgängereknél. Társad lett, szeretőd, igazi ikertestvéred, aki úgy érezte, jussa van az örökségedre.

– Igen, és elkezdtük együtt a hosszú utazást – mondtam. – Két egypetéjű iker, két hasonmás testvér. – Iszonyúan akartam emlékezni rá, hogy valaha szerettem is. Belelát vajon a lelkembe Merrick, meglátja-e a brutális megalkotásom óta gyűlő haragomat, a leigázott haragját a szipolyozó Lidérc iránt? És Queen néni elvesztése – Queen néni szörnyű elvesztése!

– Amióta pedig megkaptad a Sötét Vért, követeli belőle a magáénak hitt részt – mondta haragosan Lestat.

– Ez nem minden – szólt Merrick változatlan higgadtsággal. Merőn nézett rám. – Ha nincs ellenedre, meséld el, mi történik, amikor megtámad.

– Olyan, mint valami összeolvadás – kezdtem rövid hallgatás után –, olyasfajta egyesülés, amelyet sose éltem át életemben. Ó, volt akkor is bennem, Mona Mayfairtól hallottam. Ő mondta a szeretkezésünk után, hogy Lidérc bennem volt. Megérezte. Mona boszorkánynak tartja magát, mert megérzi a szellemeket.

– Te szereted Mona Mayfairt? – kérdezte Merrick szelíden.

Sikerült kinyögnöm, hogy nagyon.

– De soha többé nem találkozom vele. Abban a pillanatban, ahogy rám nézne, felismerné, mi vagyok. Kétségbeesetten kerültem Rowan Mayfairt a virrasztáson és a misén. A férjét, Michaelt is. Mindkettő az, amit a Talamasca boszorkánynak nevez. Julien Mayfair szelleme is megjelent a virrasztáson. Queen néni az ő lánya volt. Én is az ő sarja vagyok.

– Benned Mayfair-vér van? – kérdezte Merrick. – És láttad Julient?

– Édes drágaságom, én kakaóztam Julien bácsival akkor, amikor még meg tudtam inni a forró csokoládét – mondtam. – Állatos kekszet szervírozott porcelán tányéron, ami vele együtt tűnt el a semmiben.

Elhadartam a történetet, nem felejtve ki a maszkot és a köpenyt sem. Merrick szája gyönyörű mosolyra húzódott.

– Ó, a mi Julien bácsink! – Búsan sóhajtott. – Hány ágyat dúlt fel és melegített meg! Micsoda férfi volt! Csoda, hogy egyáltalán laknak New Orleansban olyanok, akik nem az ő genetikai örökségét hordozzák! Mikor tízéves voltam, meglátogatta egy álomban ükanyámat, Nagy Nananne-ot, és ő mondta neki, hogy küldjön el engem a Talamascához, akik a megmentőim lettek.

– Isten az égben! Te nem is tudod, mit csináltam majdnem Stirling Oliverrel!

– Felejtsd el – tanácsolta Lestat. – Ezt most komolyan mondom! – Felemelte a kezét, keresztet vetett rám. – Az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében feloldozlak minden bűnöd alól! Stirling él! Ezt a témát pedig lezártuk addig, amíg én vagyok a bokorgazda!

Merrick halk, édes nevetésre fakadt. Sötét bőre még ragyogóbbá tette zöld szemét.

– Szóval te vagy a bokorgazda? – Kacéran rávillantotta a szemét Lestatra. – Automatikusan te vagy az mindenütt, ahova beteszed a lábadat.

Lestat vállat vont.

– Ez csak természetes – mondta halálos komolysággal.

– Erről vitatkozhatnánk, paradicsommadár barátom – felelte Merrick –, de most szükségünk van minden percre, amíg Lidérc erőre nem kap megint. Térjünk vissza a témához! Szóval Lidérc az ikertestvéred, Quinn. Azt kezdted el mondani, milyen érzés, amikor egyesültök. Írd le az összeolvadást!

– Egyértelműen elektromos jelenség – mondtam. – Olyan, mintha az atomjai, feltéve, ha atomokból áll...

– Azokból – szúrta közbe Merrick.

– ... összeolvadnának az enyéimmel. Elvesztem az egyensúlyomat. Átzuhanok az emlékek közé, amelyeknek Lidérc vagy gerjesztője, vagy prédája, nem tudom, melyik, de közösen utazunk vissza a bölcsőbe vagy a járókába, és csak szeretetet érzek iránta, ugyanazt, amit csecsemőként vagy totyogós koromban érezhettem. Ilyenkor maga a mennyország kacag. Gyakran szavak sincsenek benne, csupán a legelemibb formákban kifejezett szeret et.

– Milyen sokáig tart egy ilyen?

– Percek, másodpercek – válaszolt helyettem Lestat.

– Igen, és minden alkalommal erősebb – tettem hozzá. – Utoljára – múlt éjszaka – nemcsak pici, szúrt sebeket ejtett rajtam, de a szívemet is összeszorította, olyan fájdalmasan, amit még sose éreztem. Az ablakon távozott, ugyanúgy összetörve az üveget, mint ma. Még sose viselkedett ennyire pusztítóan.

– Most már pusztítania kell – magyarázta Merrick. – Oktalanságában felduzzasztotta az anyagát. Valaha csaknem kizárólag energiából állt, most jelentős anyagot hurcol, többé nem hatolhat át a szilárd falakon. Ablakra

vagy ajtóra van szüksége.

– Így van – mondtam. – Láttam. Éreztem a változást a levegőben, mikor távozott.

Merrick bólintott.

– Szerencsénkre ő sem bújhat ki a nehézkedés törvénye alól. Kísértetekkel mindig ez a helyzet. Lidércre fokozottan érvényes, mert rákapott a vére, és ezzel magára szedett egy csomó túlsúlyt. Mondanál még valamit erről az összeolvadásról?

Rövid tétovázás után bevallottam:

– Nagyon élvezetes. Olyan... olyan, mint egy orgazmus. Olyan... olyan, mint a mi kapcsolatunk az áldozatokkal. Mint mikor velük olvadunk össze. Csak ez jóval enyhébb.

– Enyhébb? – kérdezte Merrick. – Akkor is egyensúlyzavaraid vannak, amikor elejted a zsákmányt?

– Nem, nem! – tiltakoztam. – Értem, mire célzol, de Lidérccel nem olyan emésztő a gyönyör. Megmondanám, ha az lenne. Zavarodottságot érzek, lanyha kéjjel megtetézve.

– Jól van. Tudsz mondani még valamit?

Sokáig gondolkoztam.

– Szomorú vagyok – mondtam végül –, rettenetesen szomorú, mert ő a testvérem, és meghalt, és sose volt élete azon kívül, amit én adtam neki. Most pedig, hogy ez történt, nem élhet tovább. Azt hiszem – sőt tudom –, hogy nekem is vele kellene halnom.

Merrick hosszan nézett. Lestat is. Mikor Lestat megszólalt, jóval erősebb lett a franciás kiejtése:

– Az nem szükséges, Quinn. Mellesleg, ha megpróbálnád magaddal vinni a halálba, nincs rá semmi garancia, hogy menne.

– Így van – szólt Merrick. – Megtörténhet, hogy elenged téged, ő pedig marad, hogy mást kínozzon. Végül is azért választott téged, mert a testvére vagy, de átköltözhet máshoz. Magad mondtad Lestatnak, hogy rendkívül ravasz, és gyorsan tanul.

– Nem akarom, hogy meghalj, testvérke – szólt Lestat.

Merrick mosolygott.

– Testvérke, a bokorgazda nem engedélyezi, hogy meghalj – mondta.

– Hát akkor mit teszünk? – kérdeztem sóhajtva. – Mi legyen a sorsa

testvérke testvérkéjének?

– Rögtön rátérek – mondta Merrick. – Előbb engedd meg kifejtenem, mi történik, amikor összeolvadsz vele. Lidérc nemcsak hozzád kötődik, de a benned levő vámpírszellemhez is. Mármost ismered a régi regéket, amelyek szerint mindnyájan egyetlen szülőtől származunk, akinek személyében a tiszta szellem egyesült a halandó emberrel; a mai napig minden vámpír ennek a tiszta szellemnek a része. Ez a halhatatlan szellem élteti természetfölötti testünket, gerjeszti vérszomjunkat.

– Tudom – feleltem.

– Nos, démontestvéred, mint kísértet, nagyon hasonlít egy szellemre. Amikor összeolvad veled, összeolvad a magadban hordozott szellemmel, és ilyenkor sokkal nagyobb kéjben van része, mint amit halandó korodból ismert.

– Értem – mondtam. – Hát persze.

– Lidérc nem érti. Ő csak annyit tud, hogy neki ez olyan, mint az édes narkotikum. Issza a vámpírvért, hogy a lehető leghosszabb és legteljesebb természetfölötti élményekhez jusson általa. Csak ennek végeztével enged szabadon téged, és húzódik vissza, hogy láthatatlanná gyöngülten álmodjon a vérről.

– Hova megy ilyenkor?

Merrick megcsóválta a fejét.

– Nem tudom. Szétfolyik, elveszíti alakját, szervezettségét. Gondolj egy hatalmas tengeri élőlényre, amely túlnyomórészt tengervízből épül fel, csak Lidércnél ez levegő. Élvezi a vért, amíg ki nem ég az energiája. Akkor ki kell várnia a következő alkalmat, és ez időbe kerül. A megjelenés és a kommunikáció mindig időbe került a szellemeknek.

Elhallgatott, figyelmesen nézett rám, mintha azt kémlelné, felfogtam-e a hallottakat, aztán folytatta:

– Minél jobban megérted, annál könnyebb dolgom lesz, amikor megpróbálom elküldeni a Földi Birodalomból, mert nem hinném, hogy képes lennék rá feltétlen együttműködésed nélkül.

– Mindenben együttműködök veled – mondtam. – Ami a megértést illeti, majd igyekszem.

– Kész vagy elengedni? – kérdezte Merrick.

– Elengedni? Merrick, ez megölte Queen nénit! Utálom és gyűlölöm!

Iszonyodom tőle! Gyűlölöm magamat, amiért tápláltam és gyámolítottam! Elárulta a méhet, amelyen osztoztunk!

Merrick bólintott.

Könnyek szöktek a szemembe. Elővettem a zsebkendőmet, bár inkább hagytam volna folyni őket. Végül is most vagyok abban a társaságban, amelyet a legkevésbé sem zavarnak a vérkönnyeim.

– Tehát hogy szabadulunk meg tőle? – kérdeztem. – Hogy távolítjuk el a Földi Birodalomból?

– El fogom mondani – felelte Merrick –, de én hadd kérdezzek előbb. Amikor az este megérkeztünk, észrevettem lent a mocsárnál egy nagyon régi temetőt. Lestat azt mondta, a tied. Azt is mondta, hogy többször láttál ott szellemeket.

– Igen – mondtam. – Buta szellemeket. Semmit sem lehetett kiszedni belőlük. – Megtörültem a szememet. Valamennyire megnyugodtam.

– Láttam néhány nagyobb sírkövet, olyan három láb magasakat.

– Egy van, ami körülbelül ekkora. Már lekoptak róla a betűk.

– Széles? Hosszú?

– Mindkettő. Olyan, mint egy láda.

– Remek. Rakjátok meg fával és szénnel, hogy jó nagy tüzet lehessen gyújtani rajta. Rengeteg fűtőanyag kell hozzá, hogy sokáig égjen a tűz, és nagyon forró legyen. Továbbá rakjátok tele a temetőt gyertyákkal. Gyertyát minden sírra. Tudod, melyik fajtára gondolok: arra a hosszú, vastag templomira. – (Bólintottam.) – Én majd meggyújtom a gyertyákat. Meggyújtom a tüzet. Te csak az előkészületekkel foglalkozz. Ha akarod, elvégeztetheted ezt a részét az embereiddel is. Mindegy, ki csinálja.

– De azt csak nem akarod, hogy itt sertepertéljenek? – kérdezte Lestat.

– Nem, azt nem. El kell menniük Blackwood Farmról. Mindenkinek.

– Mit mondjak nekik? – kérdeztem.

– Az igazat – felelte Merrick. – Mondd meg nekik, hogy ördögűzést rendezünk, mert meg akarunk szabadulni Lidérctől. És ez veszélyes szertartás. A dühöngő Lidérc megpróbálhat kárt tenni valakiben.

– Persze – mondtam. – De van egy gond. Patsy. Patsy az egyetlen, aki esetleg nem akar majd menni.

– Patsy maga adta meg neked a kulcsot a jelleméhez – szólt Lestat. – Fogd! – A zsebébe nyúlt, és elővett egy arany pénzcsipeszt, amelyből

kidagadtak az ezerdollárosok. – Add ezt oda neki. Küldd be az ápolónőjével egy New Orleans-i jó szállodába.

– Persze – ismételtem.

– Nagy Ramona majd elintézi, hogy menjen – mondta Merrick. – Neked arra legyen gondod, hogy a többiek is távozzanak. A Windsor Court vagy a Ritz-Carlton okos ötlet. Kár, hogy nem nekem jutott eszembe.

– Ezt majd én elintézem – ígértem. – Annyit árulj el, miként akarod csinálni ezt az ördögűzést?

– Az általam ismert legjobb módszerrel – mondta Merrick. – Kedves barátaim, szeretett feleim nem ok nélkül hívnak boszorkánynak.

NEGYVENKILENC

Szomjaztam és egyedül voltam.

A tölgyfa alatt álltam a temető szélén. A sírkövet néztem, amely oltárunk lesz ma éjszaka.

Clem rögtön tudta, miből lesz a jó tüzelő: egy kiszáradt vén tölgyből, amely a legelő szélén állt. Holnap majd visszajön, felaprítja a láncfűrésszel. A szenet megvásárolja Mapleville-ben. Én csak ne aggódjak semmin.

Egyelőre Clem is távozott a többiekkel. Örültek, hogy mehetnek. Tagadhatatlanul jókedvű izgalommal csomagoltak, diskuráltak, majd pedig kacagva-kurjongatva elhúztak a limuzinnal az éjszakában.

Tommy esdekelt, hogy hadd maradjon, hadd nézze végig az ördögűzést. Nashnek úgy kellett kiterelnie az autóhoz.

Patsy volt az egyetlen, aki kereken megtagadta, hogy elmenjen. Patsy volt az egyetlen, aki káromkodva közölte velem, hogy ő nem hajlandó falazni ehhez az önző buheráláshoz, amellyel meg akarok szabadulni Lidérctől. Úgy megkutyálta magát, hogy végül kénytelen voltam elküldeni Cindyt.

– Majd nekem gondom lesz Patsyre – mondtam.

Hát így jött el a perc. Tulajdonképpen minden fanfar nélkül: azzal kezdődött, hogy becsuktam a szobája ajtaját.

– Mit keresel te itt? – kérdezte. – Te elkényeztetett taknyos! Olyan volt hosszú, krémszínű hálóingében, hidrogénezett hajának hosszú hullámaival, mint egy kisgyerek.

– Takarodj innen! – mondta. – Be ne tedd ide a lábad! Mars! Csinálhatsz akármit, úgyse megyek el ebből a házból, te kis tetű!

Csak úgy sütött belőle a rosszindulat, az irigység, a gyűlölet, amelyet ilyen frappáns szavakba foglalt.

– Megmondtam, hogy nem kell a pénzed! Gyűlöllek!

Ekkor földerengett mögötte Rebeccának, régi kísértetemnek áttetsző alakja. Gyűlölködő kísértet, bosszúszomjas kísértet. Miért jött ide? Rebecca, sikkes csipkeblúzában, bő tafotaszoknyában, mosolyogva. Távozz tőlem, bosszúvágyó szellem! Hogy merészelt idejönni? *Életet az életemért!* Úgyse hallgatok rád!

Felkaptam Patsyt, és kitörtem a nyakát, mielőtt megijedhetett volna. Megöltem az anyámat, a tulajdon anyámat. Üres nagy szem. Szájrúzs. Halott Patsy.

Egy cseppet sem ittam a véréből.

Látta-e valaki, amikor átemeltem a küszöbön, mint egy menyasszonyt? Senki, csak a sikkes Rebecca, a bosszúálló, gyűlölködő Rebecca, a páraként lengedező, mosolygó, ujjongó Rebecca a temető mellett. Halált a halálomért!

Nem látta senki más, mikor betettem Patsyt a bödönhajóba. Senki se látta, amikor kivittem ernyedt holttestét oda, ahol a legmélyebb a mocsár. Ott süllyedt el a zöld, nyálkás vízben. Nincs többé Vattacukor Patsy. Nincs többé Barbie. Nincs többé anyám.

Csak én éreztem Rebecca vibrálását. Csak én hallottam Rebecca hangját:

„Ez már szép, fajin bosszú! Patsy élete az én életemért!” – Kacaj.

– Távozz tőlem, Sátán! – mondtam. – Nem érted tettem, hanem magamért!

Aztán nem volt többé Rebecca, ugyanúgy, mint ahogy nem volt többé Patsy.

Olyan döbbenetes volt, hogy eltűnt a kísértet, eltűnt Patsy. Milyen kihalt lett ez a hatalmas, gyilkos mocsár. Milyen anyátlan.

Aligátorok mozogtak a vízben. Egyétek meg anyát.

Egyedül tértem vissza az üres temetőhöz.

Órák teltek el.

És anyám vére ott volt a kezemen, holott nem is folyt vér. És majd hazudni fogok a távozásáról, mint ahogy hazudtam annyi másról, Quinn, az anyagyilkos, Quinn, aki megölte az ölet, amely hordozta, Quinn, a sokak gyilkosa, Quinn, a menyasszony gyilkosa, Quinn, aki a saját anyját emelte

át a küszöbön, Quinn, aki elsüllyesztette Patsyt a mocsár vizében. Most egyedül voltam Blackwood Farmon.

Ilyen se történt még soha, hogy egyedül legyek a földemen. Álltam a tölgyfa alatt, néztem a sírkövet, amelyből oltár lesz, és azon tűnődtem, csakugyan átkényszeríthető-e a Fénybe a gonosz Lidérc, akivé a testvérkém lett, Queen néni gyilkosa?

Behunytam a szememet. Jaj, de szomjaztam! Pedig már majdnem kireggeledett. Nem vadászhattam. Nem volt erőm. Hát holnap este ugyan hogy vadászhatok, pedig azt kell, mielőtt elkezdjük! De ostoba voltam, hogy nem tettem félre bánatomat, gyilkos gyűlöletemet! Mostanára végezhettem volna.

Miért ragadtam itt a kis temetőben? Mire próbáltam emlékezni? Hol voltak a némák, akik valamikor régen, ártatlanságom éveiben bámultak rám? Miért nem jöttek most, amikor az ég rózsaszínnel és bíborral üzente, hogy a holtak között a helyem?

Talán a nap nem fáj annyira, mint a tűz. De hogyan vehetnem ki a részemet Lidérc elpusztításából, ha kisétálok a fénybe? Bátorságra volt szükségem. Erőre volt szükségem.

Van nekem mindkettőből! Jöjj karjaimba!

Megfordultam. Lestat volt az. Engedelmeskedtem parancsának. Karja körém zárult. Megfogta a tarkómat.

Csókolj meg, ifjú! Vedd el, amire szükséged van! Szívesen adom!

Rányomtam fogamat a bőrére, áttörtem rajta. A forró vér megtöltötte a szájamat, lefolyt a torkomon. Részegítő és isteni volt. Sokáig mindent kioltott hatalmas ereje, ám aztán felágaskodott a képek szökőárja, élettel pezsegve, szélsebesen, akril harsogással; mennydörgött az élet körhintája, egymásba csúsztak a századok, csodálatos élmények sorjáztak színek és virágok miriádjainak ősvadonában, és végül megéreztem szívének, értem lüktető, tiszta szívének érzékeny, pulzáló magját. Ennél többet nem akarhattam, nem vágyhattam ennél többre.

ÖTVEN

Nyári este. Csak fél hétkor ment le a nap. Csend volt Blackwood Farmon.

Clem feltornyozta a tüzelőt a sír mellett, szenet és fát terített szét vastag rétegekben a kövön. Mindenütt gyertyák álltak.

Merrick bő szoknyás, hosszú ujjú, szép fekete pamutruhát viselt. Nyakába fekete borostyán gyöngysort akasztott, haját kibontotta. Villogó gyöngyökkel hímzett, kétfülű, nagy táskával érkezett, amelyet gondosan letett az egyik sírra. Keresztet vetett, és tisztelettel megérintette az oltárnak kinevezett sírkőt.

Öngyújtóval lángra lobbantotta az első gyertyát. A táskából elővett egy hosszú, vékony viasztekercset, és amint az tüzet fogott, sorra gyújtotta vele a többi gyertyát. Hamarosan megtelt fénnyel a kis temető.

Lestat mellettem állt, fogta a tarkómat. Vacogtam, mintha fáznék.

Clem több sor gyertyát állított a kis templomba is, amiről én tökéletesen megfeledkeztem. Merrick ezeket is meggyújtotta. Fény vibrált a templomablakokban.

Fagyos izgalommal néztem, ahogy Merrick fölemelte a benzines kannát, bőségesen megöntözte a szenet meg a fát, aztán belenyomta a viasztekercset, és hátralépett. Sose láttam még ekkora tüzet a szabadban.

– Jöjjetek ide mindketten! – kiáltotta. – Legyetek segítőim, ismételjétek el, amit mondok, és tegyétek azt, amire utasítlak! Amit eddig hittetek, nem számít! Most higgyetek velem! Ez az, ami fontos! Hinnetek kell abban, amit teszek és mondok, hogy ez az ördögűzés erős legyen!

Megígértük.

– Ne félj tőle, Quinn! – mondta Merrick.

A tűz lángolt és pattogott. Ösztönösen hátráltam, Merrick és Lestat követte példámat. Különösen Lestat látszott viszolyogni a lángoktól. Merricket mintha megigézték volna, szerintem túlságosan is, de hát mit tudtam én?

– Mondd meg nekem Garwain szüleinek és felmenőinek nevét, úgy, ahogyan ismered őket – szólított fel Merrick.

– Julien és Grace; Gravier és Alice; Thomas és Rose; Patsy – és ennyi.

– Jól van. Hát akkor tartsátok észben, amit mondtam! – Hátralépett, belenyúlt a nagy fekete táskába, kivett egy aranykést, azzal felvágta a csuklóját, olyan közel lépett a tűzhöz, amennyire tehette, és ráfecskendezte a vérét.

Aztán az aggódó Lestat elrántotta a perzselő lángoktól.

Merrick levegő után kapott, mintha veszélyben forogna, vagy megijedt volna. Kivett a táskából egy kelyhet, a kezembe adta, és újból felvágta a csuklóját, mély, kíméletlen vágást ejtett rajta, belecsorgatta a vérét a kehelybe, majd elvette tőlem, és a máglyára loccsantotta a vért.

Most már iszonyú forróság volt. Féltem a tűztől és gyűlöltem, a vérvadász és az ember zsigeri gyűlöletével. Fellélegeztem, amikor Merrick kivette a kezemből a kelyhet.

Váratlanul hátravetette a fejét, a magasba lökte karjait, kényszerítve minket, hogy hátráljunk a közeléből, és azt kiáltotta:

– Uram, Istenem, látható és láthatatlan dolgok teremtője, küldd hozzám szolgádat, Garwaint, mert még mindig a Földi Birodalomban bolyong, kihullott a Te bölcsességedből és a Te védelmedből! Hozd ide hozzám, Uram, hogy elvezérelhessem Hozzád! Uram, halld meg kiáltásomat! Uram, érjen el Hozzád az én kiáltásom! Halld meg szolgálódat, Merricket! Ne bűneimre tekints, hanem ügyemre! Kiáltsatok velem, Lestat és Tarquin!

– Hallgass meg minket, ó, Uram! – mondtam. Hallottam, hogy Lestat is hasonló imát dünnyög. – Uram, hallgass meg minket! Hozd ide Garwaint!

Minden rémületem ellenére megbabonázott a szertartás. Merrick folytatta, Lestat és én vele mormoltuk az ismerősebb fohászokat.

– Uram, tekints irgalommal Garwainre, a Te szolgádra, aki újszülött korától fogva bolyong a halandók között, nem találva a Fényt, holott bizonyosan vágyik rá! – kiáltott Merrick. – Uram, halld meg imánkat!

Uram, tekints le Garwainre! Uram, küldd hozzánk Garwaint!

Váratlan szél zúgatta meg a közeli tölgyfákat, levelek záporoztak a máglyára. A tűz felmorajlott, a szél magasabbra szította a lángokat, amelyek fölött megláttam alakmásomat, Lidércet. Szeme vöröslött a máglya fényében.

– Merrick, te azt képzeled, hogy egy szellem nem ismeri a boszorkányok trükkjeit? – kérdezte tompa, érctelen hangján, azon a négy éve nem hallott hangon, túlharsogva a tüzet. – Azt hiszed, Merrick, nem tudom, hogy meg akarsz ölni? Te gyűlölsz engem, Merrick.

Alakja elhalványodott, hatalmasra püffedt, és lecsapott Merrickre, ám ő azt kiáltotta:

– Égj, égj, égj!

Mi pedig kiengedtük a hangunkat, ugyanazzal az „égj!” szóval árasztottuk ki magunkból a Merricket erősítő hatalmat. Ahogy Lidérc fölágaskodott, és mintegy bénultan lebegett a tűz felett, láttuk, hogy parányi lángnyelvek miriádjaiból áll. Hátborzongatón, hangtalanul vonított, hánykolódott, visszafordult önmagába, tornádóként ostromolta az oltárt, majd tölcsérré pöndörödött, és még egyszer lecsapott Merrickre.

A hangzavar fülsiketítővé erősödött. Levelek záporoztak ránk, égig nyúlt a máglya. Merrick visszatántorodott, de mi nem lankadó erővel kiáltottuk:

– Égj, Garwain, égj!

– Égj, míg olyan tiszta szellem nem leszel, amilyennek lenned kell – kiáltotta Merrick –, hogy fölmehess a Fénybe, ahogy Isten akarja, Garwain!

Megfordult, előkapott a nagy fekete táskából egy apró batyut, és lerántotta a fehér takarót egy parányi, összeaszott gyermekhulláról!

– Ez te vagy, Garwain! – kiáltotta. – Ez te vagy, a tulajdon sírodból, a test, amelytől elváltál, hogy azóta is bolyongj, tudatlanul és értetlenül! Ez a te halandó tested, újszülött éned, innen tévedtél el, hogy Quinnen élődj! Nézd ezt a parányi alakot, ez a te alakod, Lidérc!

– Hazudsz! – hallottam Lidérc hangját. Most az oltár felénk eső részén, közvetlenül előttem nyúlt föl a magasba az én doppelgängerem, szakasztott másom az utolsó gombig, és ki akarta tépni Merrick karjából a feketére aszott pöttöm gyermeket, de ő nem engedte.

– Füst és tükörkép vagy, levegő és akarat és tolvajlás és rettegés vagy! – vijjogta Merrick. – Menj oda, ahova Isten küld! Uram, könyörgök Neked,

vedd magadhoz ezt a szolgát, vedd magadhoz, ha úgy akarod!

Lidérc képe megremegett. Össze akart olvadni Merrickkel, ő azonban minden hatalmával ellenállt. Láttam, ahogy Lidérc megbicsaklik, majd elhalványodik. Fakón, hatalmasan gomolygott a lángok fényében. Vajon milyennek érezhette a tüzet?

Ismét fölénk magasodott, és szétterült, mint egy baldachin.

– Istenem, aki Julient, Gaviert, Patsyt teremtetted, fogadd magadhoz ezt az árvát! – kiáltottam. – Grace, Alice, Rose, jöjjetek el ehhez a kárhozott bujdosóhoz! Segítsetek imáitokkal minket!

– Igen! – kiáltotta Merrick, melléhez szorítva az újszülött tetemét – Julien, Gravier, Thomas, könyörgök nektek, keljetek fel örök pihenésetekből, és vigyétek fel ezt a gyermeket a Fénybe, vigyétek fel!

– Megtagadlak téged, Lidérc, most és mindörökké! – kiáltottam. – Megtagadlak Isten előtt! Ótata előtt, minden ősöm előtt, az angyalok és a szentek előtt! Uram, hallgasd meg imámat!

– Uram, hallgasd meg kiáltásunkat! – könyörgött Merrick.

A magasba tartotta a babát, és a tulajdon szememmel láttam, hogy él! Láttam, ahogy mozgatja a tagjait, hallottam nyafogását! Hallottam, ahogy sírdogál!

– Igen, Lidérc! – kiáltotta Merrick. – Ez a te újszülött éned! Szállj bele ebbe az alakba! Foglald el jogos testedet! Isten nevében felszólítalak, hogy jöjj, amiként parancsolom!

Magasan a máglya fölött Lidérc óriási, iszonytató képmása megremegett, aztán lecsapott. Lecsapott a síró csecsemőre. Láttam, éreztem, és a szívem azt mondta: Ámen, testvér, ámen!

Szörnyű jajveszékelés hallatszott, újabb szélroham zúgatta a tölgyek ágait.

Aztán halálos csend lett. Csak a tűz ropogott. Olyan mélységes csend volt, mintha maga a Föld állt volna meg.

Csak a máglya harsogott.

Észrevettem, hogy a földön heverek. Egy láthatatlan erő feldöntött.

Vakító fényt láttam, de nem bántotta a szememet. Magasztos volt, mert erre nincsen más szavam. Fentről szállt alá a tűzre, ahol most valami rettenetes történt.

Merrick a máglyára lépett. Merrick felkapaszkodott az oltárra, és a

lángok közé lépett a gyermekkel. Mindketten égtek, iszonyúan, megmásíthatatlanul – ám az égi tiszta Fényben alakokat láttam, vékony, mozgó alakokat, ott volt Ótata félreismerhetetlen, hórihorgas alakja, és vele egy csöpp gyermek, egy babszem gyermek totyogott mellette, és ott volt Merrick is, meg egy kicsi, vénséges asszony, és láttam, ahogy Merrick megfordul és felemeli a kezét, mintha búcsút intene.

Megbabonázva álltam a mérhetetlen Fényben, és éreztem, hogy ez a Fény a szeretet.

Azt hiszem, sírtam.

Lassan elhalványodott az áldott fényözön. Melengető dicsősége kialudt. Ismét a forró éjszakában álltam. A Föld a magányos Föld volt megint.

Újra felfedeztem tagjaimat, és azt, hogy mire valók. Lassan feltápászkodtam és láttam, hogy Lestat kirántotta Merrick testét a tűzből. Zokogva oltogatta volna a lángokat, a kabátjával csapkodta őket.

– Elment, láttam, ahogy elmegy – mondtam.

Lestat nem hallgatott rám. Végre elfojtotta a lángokat. De addigra Merrick arcának fele, felsőtestének nagyobb része és a jobb karja leégett. Iszonyú látvány volt. Lestat felhasította a csuklóját, rácsorgatta sűrű vérét Merrick testére, de semmi sem történt. Tudtam, mit akar, ismertem a hagyományt.

– Elment – ismételtem. – Láttam, ahogy megy. Láttam a Fényben. Búcsút intett.

Lestat felállt. Letörülte véres könnyeit, arcáról a kormot. Nem bírta abbahagyni a sírást. Úgy szerettem.

Felemeltük Merrick maradványait, az oltárra tettük, és megraktuk a tüzet. A test hamarosan porrá égett. Szétszórtuk a hamvakat. A máglya és Merrick teste nem volt többé. Csendes, békés volt a nyirkos éjszaka. Sötétség borult a temetőre.

Lestat sírt.

– Olyan fiatal volt még! – mondta. – Mindig a fiatalok végeznek magukkal. Azok, akiknek varázslatos a halandóság. Ahogy öregszünk, az örökkévalóság lesz az áldás.

ÖTVENEGY

Lestat még mindig kormos volt, de nem érdekelte. Becsengettünk, és maga Stirling nyitott ajtót, tűzött, hosszú háziköntösben. Ugyancsak elhűlt, mikor meglátott a Talamasca anyaháza előtt minket, az éjszaka két vándorát.

Persze beinvitált a könyvtárba, amit mi el is fogadtunk. Letelepedtünk a nagy, füles bőr karosszékekbe, amelyek kényelmes bőségben kínálkoztak mindenfelé, a barátságos kis házvezetőnő magunkra hagyott, miután Stirling közölte vele, hogy nem kérünk semmit.

Lestat lassan, megtört hangon elmondta, mi történt Merrickkel. Leírta a szertartást, amelynek a végén Merrick felkapaszkodott az oltárra. Elmondta, mit látott: a baba életre kelt, és Lidérc beleszállt.

Aztán én meséltem el, mit láttam: a Fényt, és a Fényben mozgó alakokat. Lestat nem látta ezt a fényt, de egy pillanatra sem vonta kétségbe a szavaimat.

– Beírhatom ezt a feljegyzéseinkbe? – kérdezte Stirling. Elővette a zsebkendőjét, megtörülgette az orrát. Befelé sírt Merrickért. Aztán a szemén is kibuggyantak a könnyek. Egy pillanatig hagyta folyni, majd letörölte őket.

– Ezért meséltem el – mondta Lestat. – Hogy lezárhassa Merrick Mayfair aktáját, és tudja, mi lett vele. Így nem fullad csendbe és zűrzavarba a vége, nem kell örökké gyászolniuk, sose tudva, hova bujdosott. Szelíd lélek volt, csak a gonosztevőkön élt. Sose szennyezte be a kezét ártatlan vérrel. Tiszta tudattal tette, amit tett, bár hogy miért épp ezt a percet választotta, azt nem tudom.

– Azt hiszem, én igen – szóltam –, bár nem szeretnék fontoskodónak

látszani. Azért választotta ezt a percet, mert nem volt egyedül. Ott volt vele Garwain.

– Hogy érzed magadat most, hogy elment? – kérdezte Stirling.

– Szabad vagyok – feleltem –, és megrendültem attól, ami történt. Megrázott, hogy Garwain megölte Queen nénit. Mert ő tette, ugye tudod? Annyira megijesztette, hogy elesett. Mindenki tudta.

– Igen – bólogatott Stirling. – Sokat pusmogtak róla a virrasztáson. Most mitévő leszel?

– Nagy bánat ez nekem, hogy Merrick meghalt – mondtam. – Merrick szabadított meg Garwaintől. Lestat szerette Merricket. Én is szerettem Merricket. Nem tudom, mit fogok tenni, vagy hova megyek. Vannak emberek, akiknek szükségük van rám. Mindig lesznek emberek, akiknek szükségük lesz rám, akik fontosak. Kibogozhatatlanul bele vagyok gabalyodva a halandó életbe.

Elnémultam, és Patsy meggyilkolására gondoltam. Kétségbeesetten szerettem volna meggyónni, de annyira gyűlöltem magamat miatta, hogy inkább hallgattam róla.

– Találó megfogalmazás – állapította meg epésen Lestat. – Bele vagyunk gabalyodva a halandó életbe.

Stirling bólintott.

– Tőlem miért nem kérdezi, hogy mitévő leszek? – kötekedett Lestat. Felvonta a szemöldökét, és kacsintott.

– Megmondaná? – nevetett Stirling.

– Természetesen nem – közölte Lestat. – Viszont beleszerettem Tarquinba. Beírhatja az aktájukba, ha akarja. Ez nem jelenti azt, hogy majd csapdába ejthet Blackwood Manorban. Valamint ugye nem felejtette el, hogy azt ígérte, békén hagyja Tarquint?

– A legkevésbé sem – felelte Stirling. – Olyan ember vagyok, aki betartja az ígér eteit.

– Kérdeznék valamit – kezdtem bátortalanul. – Az utóbbi hónapokban többször beszéltem Michael Curryvel és Rowan Mayfairrel, de rendre leráztak semmitmondó válaszokkal. Annyit voltak hajlandók elárulni Monáról, hogy nem láthat, hogy különleges terápiában részesül, hogy az intenzív osztályon van. Azt mondják, a legkisebb fertőzés megölheti. Még telefonon sem beszélhetek vele.

– Haldoklik – mondta Stirling. Mereven nézett rám.

Csönd.

Aztán megszólalt Lestat:

– Ezt most miért mondta el neki?

– Mert tudni akarja – felelte Stirling, még mindig engem nézve.

– Na jó – mondta Lestat. – Gyere vadászni, testvérke! Tudok két gonosztevőt Boca Ratonban, akik egyedül vannak a tengerpati palotájukban. El se hiszed, mekkora muri lesz! Jó éjszakát, Stirling. Jó éjszakát a Talamascának. Gyerünk!

ÖTVENKETTŐ

Sötét levendulalila volt az ég, mikor másnap este beléptem a házba. Lestat hátramaradt a temetőben, hogy elmondjon egy imát Merrickért, vagy talán Merrickhez imádkozzon.

Boca Ratonban csodálatos volt az éjszakai vadászat. Lestat ismét megajándékozott hatalmas vérével, amely megrészegített és felzaklatott. A magam módján én is valamilyen jelért imádkoztam, hogy mitévő legyek Monával? Megkereshetem, hogy beszéljek vele? Mi lenne, ha elmennék a Mayfair Gyógyintézetbe? Talán használhatnám az igéző hatalmamat, hogy eljussak hozzá. Csak egy utolsó pillantás... egy szó...

A lépcsőnél Clem és Jasmine futott felém.

– Egy őrült nő van a hálószobádban! – mondta Jasmine. – Sehogy se tarthattuk vissza, Quinn! Mona Mayfair az, emlékszel rá? Most is ott van fent, Quinn! Beállított ide egy limuzinra való virággal, de egy élő csontváz, iszonyú ránézni! Várj, Quinn! Nem bírtuk visszatartani! Kizárólag azért segítettünk neki, mert olyan gyenge!

– Engedj már el, Jasmine! – ordítottam. – Szeretem, hát nem érted?

– Quinn, valami baja van! Óvatos légy!

Felrohantam a lépcsőn olyan sebesen, ahogy csak halandó ember merhet, berontottam a szobámba, becsaptam az ajtót, és bezártam.

Felemelkedett, hogy köszöntsön. Élő csontváz! Ó, igen! Az ágyat telehintette a virágaival. Ott álltam megrendülten – és boldogan! Olyan boldog voltam, hogy látom, hogy odarohanhatok hozzá, és a karjaimba kaphatom törékeny alakját! Monám, áttetsző, hervadó Monám, sápadt, fenséges Monám, ó, Istenem, ne engedd, hogy bántsam!

– Szeretlek, imádott Opheliám! – mondtam. – Halhatatlan Opheliám, az enyém mindörökké...

Ó, nézd a rózsákat, a margarétákat, a rézvirágokat, a liliomokat!

– Nemes Abélard – suttogta. – Azért jöttem, hogy a végső áldozatra kérjelek: hadd haljak meg itt, hadd haljak meg veled, hadd haljak meg itt, ne az ő tűik és csöveik között, hadd haljak meg a te ágyadban.

Láttam a koponyáját a bőre alatt, a válla majdnem átszúrta a foltos kórházi köntöst. Csak dús, vörös haja volt a régi. A karja, akár a bot, az ujjai pálcikák. Kísérteties látvány volt. Szenvedett minden lélegzettől.

– Ó, drágám, szerelmem, köszönöm, hogy eljöttél hozzám! – hálálkodtam. – De nem látod, hogy mi lett belőlem, nem látja boszorkányszemed? Én már nem vagyok ember. Én már nem vagyok a nemes Abélard. Nem alszom ott, ahol rám találhat a napsugár. Nézz rám, Mona, nézz rám! Akarsz az lenni, ami vagyok? – Miket beszélek? Megőrültem? De nem bírtam elhallgatni. – Akarsz az lenni, ami vagyok? – ismételtem. – Mert nem fogsz meghalni, ha akarsz az lenni, ami vagyok! Ha a mások véréből élsz az örökkévalóságig! Akkor halhatatlan leszel velem!

Hallottam, ahogy kattan a zár nyelve. Felháborodtam, de rögtön el is némultam. Lestat jött be.

Mona döbbenten bámulta. Lestat levette a napszemüvegét, és úgy állt a gázcsillár alatt, mintha fürödne a fényben.

– Quinn, én hadd hajtsam végre a Sötét Fortélyt! – kérte. – Így sokkal közelebb lehetsz a hercegnődhöz. Hadd hozzam át az én erős véremmel, így az elmétek nem lesz majd zárva egymás előtt. Nagymestere vagyok az ilyen trükköknek. Mona, akarod ismerni titkainkat? – Odajött az ágyhoz. – Válassz, szép leány! Még mindig választhatod a Fényt valamelyik éjszakán, *chérie!* Kérdezd meg Quinntől, ha kételkedsz bennem! Ő látta. A tulajdon szemével látta a mennyek fényét.

Mona hozzám simulva hallgatta, ahogy beszél. Fel-alá járkált, és közben elmondta, hogy is van ez velünk, mik a törvények, mik a korlátok, elmondta, hogy ő miként szegte meg a törvényeket, hágta át a korlátokat, elmondta, hogy az erősek és az öregek megmaradnak, az újak elégnek a tűzben. Csak beszélt és beszélt, és Mona hozzám simulva, egész kicsi testében remegve hallgatta, ó, én Opheliám virágos fészkedben, milyen

vékony a lába, ó, édes, Halhatatlan Opheliám! –

Igen! – mondta Mona. – Akarom!

VÉGE

Befejező rész következik

ANNE RICE VILÁGÁNAK KRONOLÓGIÁJA

i.e. kb. 5500

A Hold Előtti Idő. Maharet és Mekare ősei idáig tudják visszavezetni a Nagy Család boszorkányainak eredetét. [*A kárhozottak királynője*]

???

A Hold Eljövetele. Ősi legendák szerint a Hold ekkor érkezik meg Föld körüli pályájára árvizektől, földrengésektől és viharoktól kísérve. [*A kárhozottak királynője*, *Táltos*]

i.e. 4000 előtt

Maharet és Mekare (a Nagy Család boszorkányikrei) születése a Kármel-hegyen. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 4000

Az egyiptomi Akasa királyné és Enkil király lemészároltatja a Kármel-hegy népét, az ikreket pedig erővel Egyiptomba hozatja, hogy megismerje boszorkánytudományukat. Az ikrek nem hajlandóak megosztani tudásukat. Akasa megerőszakoltatja őket Enkil sáfárjával, Haimannal, majd hazaengedi őket. Megszületik Maharet és Haiman gyermeke, Miriam. Akasát és Enkilt meggyilkolják ellenségeik. Amel,

egy kísértet, aki valaha ember volt, és ismét anyagi testre vágyik, beleköltözik a haldokló Akasába és halhatatlan vámpírt csinál belőle. Akasa vámpírt csinál Enkilből. Akasa az ikrek segítségét kéri. Az ikrek nem hajlandóak segíteni. Akasa halálra ítéli őket. A kivégzés előtt Akasa vámpírt csinál Haimanból. Haiman vámpírt csinál Maharetből és Mekaréből, és megszökteti őket. A szökevények sok halandóból vámpírt csinálnak, hogy azok felvegyék Akasával és Enkillel a harcot. Végül elfogják Maharetet és Mekaret, és egy-egy kőkoporsóba zárva keletre és nyugatra viszik őket. Később kiszabadulnak, de nem találják meg egymást. A Dél-Amerikába vetődött Mekare barlangfestményeket készít, megörökítve az „Ikrek Legendáját". [*A Kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3980

Maharet visszatér a Kármel-hegyre, és elmondja Miriamnak vámpírrá válásának történetét. Lánya leszármazottait az egész világon nyomon követve Maharet a Nagy Család krónikása és gondnoka lesz. [*A kárhozottak királynője*]

kb. i.e. 3780

Maharet lejegyzi a Nagy Család első kétszáz évének leszármazottait, és saját őseinek neveit vissza a Hold Előtti Időig. [*A kárhozottak királynője*]

???

A vámpírok a véristenek, termékenységistenek, ligetistenek szerepét játszva elterjednek mindenfelé. Néha háborúznak is egymással. Akasát és Enkilt hosszú időn át rabságban tartják, szipolyozzák a vérüket. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i.e. 3000

Akasa és Enkil egyre kevesebbet mozog, és végül szótlan mozdulatlanságba dermed. [*Lestat, a vámpír*]

kb. i. e. 2700

Merrick Mayfair boszorkány ősei ükanyja anyai ágán ebből a korból származnak, egy ismeretlen indián kultúrából. [*Merrick*]

kb. i.e. 2030
Ashlar születése a táltosok szigetén. [*Táltos*]

kb. i.e. 2000
A táltosok szigetének pusztulása. A táltosok áttelepülnek a Brit-szigetekre. A Brit-szigetek hideg telei újra és újra megtizedelik Őket. A legnagyobb csoport Ashlar vezetése alatt az évszázadok során jelentős társadalmi evolúción megy keresztül: korábbi, szinte gyermeki életük helyébe magasabban civilizált vadászó-gyűjtögető kultúra lép, mely később a Brit-szigeteken uralkodóvá válik. A táltosok találkoznak a szigeteken elszórtan élő, primitív emberekkel, a Beaker Folkkal. Megépítik a szigetek kőköreit, köztük Stonehenge belső két körét. [*Táltos*]

i.e. 1279-1213
II. Ramszesz uralkodása. Ramszesz egy hettita papnőtől kap egy elixírt, mely halhatatlanná teszi. [*A múmia*]

kb. i. e. 1270
II. Ramszesz fia, Meneptah születése.

i.e. 1213
Ramszesz fia, a közel 60 éves Meneptah halhatatlanná akar válni. Megpróbálja kizsarolni apjától a halhatatlansága titkát, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Ramszesz megrendezi saját halálát, Meneptahra hagyja Egyiptom trónját, és elindul bejárni a világot. [*A múmia*]

i.e. 1187-1156
III. Ramszesz uralkodása. II. Ramszesz, a halhatatlan sikertelenül próbál véget vetni saját életének, majd elmegy III. Ramszesz udvarába, és a fáraó tanácsadója lesz. III. Ramszesz halálát követően számos fáraó tanácsadója. [*A múmia*]

kb. i.e. 1030 Erik
születése.

kb. i.e. 1000
Maharet vámpírt csinál Erikből.

kb. i.e. 700-400
Európából kelta népcsoportok települnek át a Brit-szigetekre, és irtani kezdik a táltosokat. A táltosok a Skót-felföldre szorulnak vissza. Ashlar népe letelepszik Donnelaith völgyében. Kb. száz év alatt a táltosok majdnem teljesen eltűnnek a Brit-szigetekről. A táltosok és az emberek itt-ott kereszteződnek egymással, létrehozva a vad táltosokat és a kis népet. A táltos gének belekeverednek némelyik emberi vérvonalba, főleg a boszorkányképességekkel rendelkező családokéba. Ashlar donnelaith-i klánja a túlélés érdekében magára ölti a piktek álcáját. [*Táltos*]

???
Avicusból vámpírt csinálnak Egyiptomban. Később ligetistenként Britanniába kerül. [*Vér és arany*]

kb. i.e. 560
Ázriel születése Babilonban egy zsidó család sarjaként. [*A Csontok Szolgálója*]

kb. i.e. 550
Ramszesz, a halhatatlan a föld alá vonul aludni. Meghagyja a papoknak, hogy ha bármelyik egyiptomi uralkodó a tanácsát akarja, ébresszék fel. [*A múmia*]

i.e. 539
Babiloni papok megölik Ázrielt, hogy szelleméből új istent csináljanak, aki szentesíti Kürosz hatalomátvételét Babilonban. Néhány pap megfőzi Ázriel csontjait aranyban, és ezzel kísértetét a csontokhoz köti: Ázriel a Csontok Szolgája lesz, akivel a csontok tulajdonosa rendelkezhet. [*A Csontok Szolgálója*]

kb. i. e. 500
Arionból vámpír lesz. [*Blackwood Farm*]

kb. i. e. 347
Eudoxia születése. [*Vér és arany*]

i. e. 332
Alexandria alapítása. Eudoxia Alexandriába költözik, ahol vámpírt csinálnak belőle. [*Vér és arany*]

i. e. 69
VII. Kleopátra születése.

i.e. 56
VII. Kleopátra felébreszti Ramszeszt. Kleopátra és Ramszesz egymásba szeret. [*A múmia*]

i.e. 51-30
VII. Kleopátra uralkodása. Ramszesz Kleopátra tanácsadója lesz. [*A múmia*]

i. e. 48
Kleopátra Július Caesar szeretője lesz.

i. e. 44
Július Caesar halála.

i. e. 42
Kleopátra Marcus Antonius szeretője lesz.

i.e. 40
Kleopátra Marcus Antonius felesége lesz.

i.e. 30
Marcus Antonius öngyilkosságot követ el. Kleopátra kéri Ramszeszt, hogy mentse meg Marcust, de Ramszesz nem ad neki az elixírből. Marcus Antonius meghal. Kleopátra öngyilkos lesz. Ramszesz a kriptájába megy, és időtlen álomra tér. [*A múmia*]

kb. i.e. 30
Marius születése. [*Pandora*]

i.e. 15
Lydia (később Pandora) születése. [*Pandora*]

i.e. 11
Flavius születése. [*Pandora*]

i.e. 5
Lydia első találkozása Mariusszal. [*Pandora*]

i.sz. 4
Az Akasát és Enkilt őrző vámpír, a Vén kiviszi őket a napra. A vámpírok világszerte megégnek, és rengetegen elpusztulnak. Avicus túléli az égést. Egy kelta druida, Mael elrabolja Mariust, hogy népe ligetistent csináljon belőle megégett istenük helyett. A megégett, gyenge vámpír-ligetisten vámpírt csinál Mariusból. Akasa hívását hallva Marius elhagyja Mael népét, megkeresi Akasát és Enkilt, és a gondozójukká válik. Egyiptomból Antiokheiába viszi őket. A ligetisten nélkül maradt kelták Maelt szánják a szerep betöltésére, ezért Britanniába küldik, hogy egy ottani vámpír istenné változtassa. Avicus vámpírt csinál Maelből, és együtt megszöknek a ligetek népétől. [*Lestat, a vámpír, Vér és Arany*]

???
Marius azt tervezi, hogy véget vet a vámpírok céltalan létezésének azzal, hogy elpusztítja Akasát és Enkilt. [*Pandora*]

19
Lydia a nevét Pandorára változtatja. Akasa úgy intézi, hogy Marius kénytelen legyen szerelméből, Pandorából vámpírt csinálni, és ezzel biztosítja, hogy Marius ne pusztítsa el a vámpírokat. [*Pandora*]

29
Pandora vámpírt csinál Flaviusból. [*Pandora*]

???

Arion megvásárolja, és felszabadítja Petroniát, a gladiátort. Pompejibe költöznek. [*Blackwood Farm*]

79

A Vezúv kitörése elpusztítja Pompejit. Arion és Petronia elmenekül a városból. Később Arion vámpírt csinál Petroniából. [*Blackwood Farm*]

???

A kereszténység térhódításával a vámpíristeneket világszerte gonosznak kiáltják ki, és azok lassan kihalnak. Helyüket átveszik a babonás, vallásos vámpírok, a Sötétség Gyermekei, akik a Sátán szolgáinak tartják magukat. A vámpírok világszerte elfelejtik fajuk eredetét. [*Lestat, a vámpír*]

222

Marius elhagyja Pandorát, Rómába költözik. Akasát és Enkilt elrejti egy Róma melletti szentélyben. Rómában találkozik Maellel és Avicussal. Később hiába keresi Pandorát, nem találja. [*Pandora, Vér és arany*]

410

Alarik seregei elfoglalják Rómát. Marius hosszú álomra tér Akasa és Enkil szentélyében. [*Vér és arany*]

kb. 486

Zenobia születése. [*Vér és arany*]

kb. 500

Zenobiából vámpír lesz. [*Vér és arany*]

kb. 510

Marius felébred. Maellel és Avicussal együtt Constantinopolisba költözteti Akasát és Enkilt. Eudoxia Mariusék életére tör, hogy megszerezze tőlük Akasát és Enkilt. Akasa megöli Eudoxiát. [*Vér és arany*]

565 után

Marius az itáliai Alpokba költözteti Akasát és Enkilt, ahol új szentélyt épít nekik. [*Vér és arany*]

566

Ashlar átveszi Szt. Columbától a keresztény hitet. [*Lasher*]

567

A kereszténység kezdete Donnelaith-ben. Ashlar megpróbálja felvetetni népével – az egyetlen megmaradt táltos közösséggel – a kereszténységet. A táltosok egy része nem tér át a keresztény hitre. Harc robban ki, mely során a donnelaithi táltosokkal eddig együtt élő emberek rájönnek Ashlar népének különbözőségére, és gyakorlatilag kiirtják őket. Janet (Ashlar felesége) meghal. Ashlar túléli a pusztítást. Templomot épít Donnelaith-ben, majd elhagyja a települést. Később – az alkalmanként boszorkányok és a kis nép kereszteződéséből születő táltosok kapcsán – elterjed Szent Ashlar újjászületésének legendája. [*Táltos*]

758

Tudósok egy csoportja létrehoz egy szervezetet a boszorkányok, szellemek, vámpírok és egyéb „természetfeletti" jelenségek megfigyelésére. Az alapításnál Ashlar is jelen van. A szervezet egyik célja egy táltos férfi és nő párosítása. [*A kárhozottak királynője, Táltos*]

985

Azim tanyát ver a Himalája egyik templomában. A szentélybe érkező zarándokok vérét issza a következő ezer éven keresztül. [*A kárhozottak királynője*]

11. század

A természetfeletti jelenségeket vizsgáló rend felveszi a Talamasca nevet. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1059

A kelet-angliai Lorwich-kastély építése. Később ez lesz a Talamasca angliai anyaháza. [*Vér és arany*]

1119
A templomos lovagok rendjének megalapítása.

kb.1159
Pandora vámpírt csinál Arjunból Indiában. [*Vér és arany*]

1200
Marius hosszú álomra tér az alpokbeli szentélyben. [*Vér és arany*]

1205-1266
Szent Ashlar templomát felújítják, és katedrálissá bővítik. [*Lasher*]

1228
Ashlar ellátogat Donnelaithbe, ahol megismeri Szent Ashlar időnkénti újjászületésének legendáját. [*Táltos*]

kb. 1250
Ursulából vámpír lesz. [*Vittorio, a vámpír*]

???
Maharet vámpírt csinál Thorne-ból. [*Vér és arany*]

1307
Franciaország királya eretnekséggel vádolja meg a templomos lovagokat. A rend tagjait Európa-szerte az inkvizíció elé állítják, és megégetik. Az üldözött templomosok titokban a Talamascára bízzák vagyonukat. [*Boszorkányok órája*]

1314
Az inkvizíció elítéli, és kivégzi a templomosok nagymesterét, Jacques de Molayt. A rend vagyonát a Talamasca örökli. [*Boszorkányok órája*]

1348

A Fekete Halál kezdete Európában. Thorne északra megy, és egy jeges barlangban hosszú álomra tér. *[Vér és arany]*

kb. 1350
A Fekete Halál tombolása alatt Santinóból vámpír lesz. A Fekete Halál kiirtja az angliai Knorwood összes lakosát. A település utolsó lakója úgy kerüli el a halált, hogy vámpírt csináltat magából a szomszédos kastélyban élő vámpírral, majd annak helyére költözik. [*Rampling Gate ura]*

1434
Vittorio di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1435
Bartola di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1438
Matteo di Raniari születése. [*Vittorio, a vámpír*]

1450
Ursula vámpírt csinál Vittorióból. [*Vittorio, a vámpír*]

kb. 1474
Bianca Solderini születése. [*Vér és arany*]

1479
Raymond Gallant születése. [*Vér és arany*]

1480 körül
Az alkimista Magnus kihantol egy alvó vámpírt, és kiissza belőle a halhatatlanságot adó vért. Magnus vámpírrá válik. [*Lestat, a vámpír*] A Rampling család felépíti az elpusztult Knorwood melletti ősi kastély romjain a Rampling Gate kastélyt. A család minden generációja hagyja, hogy a vámpírrá vált utolsó knorwoodi a Rampling Gate-ben éljen. Knorwood romjain létrejön a Rampling Gate nevű település. [*Rampling Gate ura*]

1480

Andrej (később Amadeo, majd Armand) születése Kijevben. [*Armand, a vámpír*]

1482

Marius felébred hosszú álmából. [*Vér és arany]*

kb. 1492

Marius palotát vásárol Velencében, és világi életre rendezkedik be. [*Vér és arany*]

1495

Andrejt elrabolják rabszolgakereskedők, eladják Mariusnak. Marius elnevezi Amadeónak, és tanítani kezdi, hogy majdan halhatatlan vámpírtársa legyen. [*Armand, a vámpír*]

1497

Marius vámpírt csinál Amadeóból. [*Armand, a vámpír*]

1499

Marius találkozik Raymond Gallanttel, akinek személyében a Talamasca régóta figyeli őt. A Sötétség Gyermekei Santino vezetésével megégetik Mariust, elrabolják Armadeót, Rómába viszik, és áttérítik saját hitükre. Nevét Armand-ra változtatják. Marius vámpírt csinál Biancából, aki segít neki felépülni az égésből. [*Armand, a vámpír*, *Vér és Arany*]

1500

Armand a Sötétség Gyermekei párizsi bokrának vezetője lesz. [*Armand, a vámpír*]

1535. december

Boleyn Anna és a boszorkány Douglas of Donnelaith gyermeke, Lasher születése. Lasher órák alatt felnőtté válik. Apja a néphiedelem szerint időnként újjászülető Ashlarnak hiszi fiát. Lasher később Itáliába megy tanulni. [*Lasher*]

kb. 1559

Santino a Sátán szolgálatába vetett hite összeomlik. Santino eltűnik, a Sötétség Gyermekeinek római bokra széthull. [*Vér és arany*]

1559

Marius meglátogatja Raymondot a Lorwich-kastélyban. Raymondtól megtudja, hogy Pandora egy indiai vámpír társaságában utazgat Európában. [*Vér és arany]*

1559. december

Apja hívására Lasher hazatér Skóciába. [*Lasher*]

1559. december 24.

Egy Talamasca-tag táltosként azonosítja Lashert, és elmondja neki a táltos faj történetét. John Knox protestánsai lerohanják Donnelaitht. Szent Ashlar katedrálisának elpusztításakor Lashert is megölik. Lasher kísértete földhöz kötött marad. [*Lasher*]

1568

Raymond Gallant halála. [*Vér és arany]*

1646

Petyr van Abel születése. [*Boszorkányok órája*]

1652

Suzanne Mayfair és Donnelaith earljének lánya, Deborah Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1654

Petyr van Abel Talamascához kerül, majd később a rend tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1658

Suzanne Mayfair megidézi Lasher földhöz kötött kísértetét Donnelaith-ben. Az idézés révén Lasher erőt nyer, és ismét anyagi test után kezd vágyni. [*Boszorkányok órája*]

1659

Marius és Bianca Akasáékkal Drezda szomszédságába költözik, ahol Pandora felbukkanása várható. Marius megtalálja Pandorát, aki azonban nem képes elhagyni társát, Ardzsúnt. Pandora és Ardzsún Oroszországba utazik. Bianca elhagyja Mariust. [Vér *és arany]*

1664

Suzanne Mayfairt megégetik boszorkányság miatt. Petyr van Abel, a Talamasca tudósa magával viszi Deborah Mayfairt az amszterdami anyaházba. [*Boszorkányok órája*]

1664-1667

A Talamasca intése ellenére Deborah Mayfair is megidézi Lashert, és a kísértet segítségével hatalmas vagyont kezd felhalmozni. Elhagyja az anyaházat, és nem sokkal később Montcleve-be költözik, ahol tovább gyakorolja boszorkánytudását. [*Boszorkányok órája*]

1667

Charlotte Mayfair születése Deborah Mayfair és Petyr van Abel rövid szerelmi kapcsolatából. [*Boszorkányok órája*]

1669

Geertruid van Stolk (talamascás boszorkány) halála. [*Boszorkányok órája*]

1685

Charlotte Mayfair férjhez megy Antoine Fontenay-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1689. szeptember

Deborah Mayfairt elítélik boszorkányság miatt. Charlotte Mayfair Saint-Domingue-re menekül. Deborah öngyilkos lesz. Halálakor leég a donnelaith-i kastély, az earl meghal a tűzben. Charlotte Saint-Domingue-en ültetvénytulajdonos lesz. Boszorkánytudása révén manipulálja Lashert, és fokozatosan hatalmas vagyonra tesz szert. [*Boszorkányok órája*]

1689. október

Petyr van Abel a Talamasca tilalma ellenére lánya után megy, hogy figyelmeztesse, ne vegye igénybe Lasher szolgálatait. Charlotte Mayfair teherbe esik az apjától. Petyr halála. [*Boszorkányok órája*]

1690

Charlotte Mayfair és Petyr van Abel ikergyermekei: Peter és Jeanne Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1690 után

A Talamasca folytatja a Mayfair család megfigyelését. A boszorkányság a családban majdnem minden generációban jelen van, főleg a nőkben. A család egyre gazdagabb és kiterjedtebb. Az egyre erősödő Lasher mindig az adott generáció boszorkányát szolgálja, és közben igen gyakran családon belüli házasodásra ill. kereszteződésre veszi rá őket. A beltenyészet révén a boszorkányképességek általában erősödnek az egyre újabb generációkban, miközben Lasher a család génállományát titokban a saját reinkarnációját lehetővé tevő végső egyed, a tizenharmadik boszorkány megszületése felé tereli. [*Boszorkányok órája*]

1709 Marius az Égei-tenger egyik szigetére költözik Akasával és Enkillel. [*Vér és arany]*

1725

Jeanne Louise Mayfair és Peter Mayfair gyermeke, Angélique Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1730

Gabrielle születése. [*Lestat, a vámpír*]

1743

Charlotte Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1755

Angélique Mayfair férjhez megy Vincent St. Christophe-hoz. [*Boszorkányok órája*]

1759

Lestat de Lioncourt születése. [*Lestat, a vámpír*]

1760

Nicolas de Lenfent születése. [*Lestat, a vámpír*]

Angélique Mayfair és Vincent St. Christophe gyermeke, Marie Claudette Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1766

Louis de Pointe du Lac születése. [*Interjú a vámpírral*]

1771

Peter és Jeanne Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

kb. 1773

A Talamasca angliai csoportja beköltözik a londoni anyaház épületébe. [*A kárhozottak királynője*]

1779

Lestat Párizsba megy színészkedni. [*Lestat, a vámpír*]

1780 eleje, tél

Magnus vámpírt csinál Lestatból, majd elégeti magát. Lestat vámpírt csinál anyjából, Gabrielle-ből. Párizsban Lestat találkozik Armand-dal, és meggyőzi nézeteinek tévességéről. Armand felgyújtja a Sötétség Gyermekeinek otthonát. Lestat létrehozza a Vámpírszínházat. Lestat vámpírt csinál Nicolas de Lenfentből. [*Lestat, a vámpír*]

1780 május

Armand története alapján Lestat keresni kezdi Mariust, üzeneteket hagy neki szerte a világon. [*Lestat, a vámpír*]

???

A Sötétség Gyermekeinek helyét mindenhol fokozatosan az új, világi vámpírok veszik át. [*Lestat, a vámpír*]

1789

Forradalom Franciaországban. Nicolas de Lenfent elégeti magát. Lestat apja New Orleansbe menekül. Marius megkeresi Lestatot, elmondja neki a vámpírok történetét, és megmutatja neki Akasát és Enkilt. Lestat New Orleansbe megy. Claudia születése. [*Interjú a vámpírral, Lestat, a vámpír*]

Marie Claudette Mayfair átköltözteti a Mayfair családot Saint-Domingue-ről Louisianába, a Riverbendnél létrehozza a La Victoire ültetvényt. [*Boszorkányok órája*]

1791

Lestat vámpírt csinál Louis de Pointe du Lacból. [*Interjú a vámpírral*]

1794

Lestat és Louis elhagyja a Pointe du Lac birtokot, és New Orleansbe költözik. [*Interjú a vámpírral*]

1794. szeptember 21.

Lestat vámpírt csinál Claudiából. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

1799

Marie Claudette Mayfair és Henry Marie Landry lánya, Marguerite Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

???

Armand találkozik Biancával Párizsban. [*Armand, a vámpír*]

kb. 1813

Octavius születése. [*Lasher*]

1819

Marguerite Mayfair férjhez megy Tyrone Clifford McNamarához. [*Boszorkányok órája*]

1824

Marie Claudette Mayfair férje, Henry Marie Landry halála. [*Boszorkányok órája*]

1825

Augustin Mayfair születése. Francois Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1827

Rémy Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1828

Marguerite Mayfair és Tyrone McNamara fia, Julien Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1829

Tyrone McNamara halála. Marguerite Mayfair férjhez megy Arlington Kerrhez. Hat hónappal később Arlington eltűnik. [*Boszorkányok órája*]

1830

Marguerite Mayfair és Arlington Kerr lánya, Katherine Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1831

Marie Claudette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1836. szeptember 21.

Claudia egy naplót kap „születésnapjára” Louistól. [*A kárhozottak királynője*]

1840

Manfred Blackwood születése. [*Blackwood Farm*]

1843

Julien Mayfair véletlenül agyonlövi Augustin Mayfairt. Augustin fia, Tobias elköltözteti a Mayfair család egy ágát a Fontevrault ültetvényre. [*Boszorkányok órája*]

1847

Edith Savarell születése. [*A múmia*]

1856

Arthur Langtry (talamascás boszorkánykutató) születése. [*Boszorkányok órája*]

1857

Katherine Mayfair férjhez megy Darcy Monahanhoz. Telket vásárolnak New Orleansben, az Első utcán, és építkezni kezdenek. [*Boszorkányok órája*]

1858

Katherine Mayfair és Darcy Monahan beköltözik New Orleansbe, az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1859

Clay Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]
Elliott Savarell születése. [*A múmia*]

1860

Louis és Claudia megpróbálja megölni Lestatot. Lestat nagyon meggyengül, de életben marad. Louis és Claudia Európába megy az óvilági vámpírok után kutatni. Párizsban megtalálják Armand-t és a Vámpírszínházat. Lestat Louis-ék után megy Párizsba. Claudia halála. A Vámpírszínház leégése. Armand és Louis elhagyja Párizst. [*Interjú a vámpírral*]

1862

Lestat visszatér Európából New Orleansbe. [*Lestat, a vámpír*]

1865

Vincent Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]
Richard Rampling születése. [*Rampling Gate ura*]

1867

Julie Rampling születése. [*Rampling Gate ura*]

1871

Darcy Monahan halála. Katherine Mayfair visszaköltözik a Riverbend-re. [*Boszorkányok órája*]

1872

Katherine Mayfair és Julien Mayfair lánya, Mary Beth Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1875

Julien Mayfair feleségül veszi Suzette Mayfairt. [*Boszorkányok órája*]
Irene Flaurent Mayfair (Nagy Nananne) születése. [*Merrick*]

1879

Julien Mayfair és Suzette Mayfair fia, Cortland Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1880

Richard Llewellyn születése. Manfred Blackwood és Julien Mayfair megállapodást köt arról, hogy a Blackwood család pénzügyeit a Mayfair és Mayfair kezelje. [*Boszorkányok órája, Blackwood Farm*]

1881

Manfred Blackwood birtokot vásárol az Ördögmocsár mellett, és hozzákezd Blackwood Manor felépítéséhez. [*Blackwood Farm*]

1882

Az Amelia utcai Mayfair-ház építése. Később Tobias Mayfair és családja ide költözik a Fontevrault ültetvényről. [*Lasher*] Henry Stratford születése. [*A múmia*]

1885

Suzette Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1886

Manfred Blackwood felesége, Virginia Lee meghal. Manfred felfedezi az Ördögszigetet. Megismerkedik Rebecca Stanforddal, és Európába utaznak. Nápolyban Manfred megismerkedik Petroniával. [*Blackwood Farm*]

1887

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair Európába utazik. Victor Gregoire halála. [*Lasher*]

Manfred Blackwood és Rebecca Stanford visszatér az Egyesült Államokba. Manfred felépítteti a szigeten a Remetelakot. [*Blackwood Farm*]

1888

Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair megveszi a donnelaith-i kastélyromot, és ásatásokba kezd. Belle Mayfair születése. [*Boszorkányok órája, Lasher*]

1888 tavasza

Julie Rampling megismerkedik a Rampling Gate urával, a kastélyban élő vámpírral, aki vámpírt csinál Julie-ből. [*Rampling Gate ura*]

1889

Julien, Mary Beth és Belle Mayfair hazatér Európából. [*Boszorkányok órája*]

Alex Savarell születése. [*A múmia*]

Rebecca Stanford megzsarolja Manfred Blackwoodot, hogy vegye feleségül. Manfred és Petronia megöli Rebeccát. [*Blackwood Farm*]

1891

Marguerite Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1893

Julie Stratford születése. [*A múmia*]

1895
Stuart Townsend születése. [*Boszorkányok órája*]

1896
A Mississippi elárasztja a Riverbendet. A Mayfair család fő ága beköltözik a La Victoire ültetvényről az Első utcai házba. [*Boszorkányok órája*]

1897. február 11.
Daniel McIntyre anyjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1897
Rémy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1899. január 15.
Mary Beth Mayfair feleségül megy Daniel McIntyre-höz. [*Boszorkányok órája*]

1899
Barbara Ann és Cortland Mayfair lánya, Evelyn Mayfair (Ó Evelyn) születése. Barbara Ann belehal a szülésbe. [*Lasher*]

1899. szeptember 1. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre lánya, Carlotta Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1900. november 2. Mary Beth Mayfair és Daniel McIntyre fia, Lionel Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1901. október 10. Julien Mayfair és Mary Beth Mayfair lánya, Stella Louise Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

???

Armand elhagyja Louis-t. Louis San Franciscóba megy. [*Interjú a vámpírral*]

1903

Stuart Gordon születése. Később a Talamasca tagja lesz. [*Táltos*]

1905. január 2.

Katherine Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1905

Daniel McIntyre bíró lesz. Stuart Townsendet egy lázas delírium során megszállja Antoinette Fielding kísértete. [*Boszorkányok órája*]

1907

Sheffield Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1911

Pierce Mayfair születése. Lily Mayfair születése. Grady Breen születése. [*Boszorkányok órája, Blackwood Farm*]

1913

Julien Mayfair elviszi magával Evelyn Mayfairt az Amelia utcai Mayfair-házból az Első utcaiba. Julien és Evelyn lánya, Laura Lee Mayfair születése. [*Lasher*]

1914

Felice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

Lawrance Stratford felfedezi II. Ramszesz, a halhatatlan sírját, és benne az alvó Ramszeszt. Henry Stratford megöli Lawrance-t, hogy pénzt szerezzen tőle. Ramszesz felébred álmából. Ramszesz és Julie Stratford egymásba szeret. Ramszesz felfedezi Kleopátra mumifikálódott holttestét egy egyiptomi múzeumban, és az elixírrel feléleszti. Kleopátra megöli Henryt. Ramszesz ad az elixírből Elliott Savarellnek és Julienek, akik megisszák, és halhatatlanná válnak. [*A múmia*]

1914. nyár közepe

Julien Mayfair halála. [*Lasher*]

1915

Stuart Townsendet egy fejsérülés során elhagyja Antoinette Fielding kísértete, Stuart visszanyeri valódi énjét. [*Boszorkányok órája*]

Joan Cross születése. Később a Talamasca tagja lesz. Ashlar Amerikába költözik. [*Táltos*]

Julien Mayfair és Grace Blackwood lánya, Lorraine Blackwood (Queen néni) születése. [*Blackwood Farm*]

1916

David Talbot születése. [*A testtolvaj meséje*]

Peter Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1918

Stuart Townsend csatlakozik a Talamascához. [*Boszorkányok órája*]

1919

Nancy Mayfair születése. Louise Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1921

Aaron Lightner születése. [*Boszorkányok órája*]

1921. november

Stella Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Antha Marie Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1922

Dr. Jack születése. [*Táltos*]

1923

Raglan James születése. [*A testtolvaj meséje*]

Ellen Louise Mayfair (Ellie) születése. Beatrice Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1924

Stella Mayfair egy fénykép hátulján üzenetet küld a Talamascának.
Lauren Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]
Petronia vámpírt csinál Manfred Blackwoodból. [*Blackwood Farm*]

1925. május
Megállapítják, hogy Mary Beth Mayfair rákos. [*Boszorkányok órája*]

1925. szeptember 12
Mary Beth Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1925. december
Daniel McIntyre halála. [*Boszorkányok órája*]

1928
Stella Mayfair összegyűjt 13 Mayfair-boszorkányt, hogy a prófécia szerint „áthozzák" Lashert. A próbálkozás sikertelen. Aaron Lightnert bemutatja apja a Talamascának telekinetikus képessége miatt. A Talamasca megtanítja Aaronnak, hogyan bánjon pszichikus képességeivel. Aaron ekkortól rendszeres kapcsolatban van a Talamascával. [*Boszorkányok órája*]

1929
Lestat New Orleansben a föld alá vonul aludni és gyógyulni. [*Lestat, a vámpír*]
Jonathan Ben Isaac születése. [*A Csontok Szolgálója*]

1929. június
A Talamasca engedélyével Stuart Townsend kapcsolatot létesít Stella Mayfairrel, majd erőszakos halált hal az Első utcai Mayfair-házban. [*Boszorkányok órája*]

1929. augusztus
Arthur Langtry nyomoz Stuart Townsend eltűnése miatt, találkozik Stuart Townsend kísértetével a Mayfair-házban. Stella Mayfair kéri Arthurt, hogy segítsen rajta, vigye magával a Talamascához. Lionel Mayfair agyonlövi Stellát, majd megőrül, és elmegyógyintézetbe kerül.

[*Boszorkányok órája*]

1929. szeptember 7.
Arthur Langtry halála. [*Boszorkányok órája*]

1929. november 6.
Lionel Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1932
Thomas Blackwood (Ótata) születése. [*Blackwood Farm*]

1935
Emilie Blanchard halála. [*Boszorkányok órája*]

1936
Ryan Mayfair születése. Aaron Lightner beköltözik a Talamasca londoni anyaházába. [*Boszorkányok órája*]

1938. április
Antha Mayfair megszökik otthonról, összeköltözik Sean Lacyvel New Yorkban. [*Boszorkányok órája*]

1941
Michael Curry születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. július 1.
Sean Lacy meghal. Antha Mayfair hazakerül New Orleansbe. [*Boszorkányok órája*]

1941. október 4.
Antha Mayfair és Sean Lacy lánya, Deirdre Mayfair születése. [*Boszorkányok órája*]

1941. december 10.
Antha Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1943
Aaron Lightner a Talamasca tagja lesz. [*Boszorkányok órája*]

1944
Laura Lee Mayfair lánya, Gifford Mayfair születése. [*Lasher*]

1945
Cornell Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1945 után
Egy régész megtalálja Mekare barlangfestményeit Peruban. [*A kárhozottak királynője*]

1947
Roger Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]

1949
Barclay Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1950
Jessica Reeves (a Nagy Család egyik tagja) születése. [*A kárhozottak királynője*]
Gretchen születése. [*A testtolvaj meséje*]

1951
Garland Mayfair halála. Grady Mayfair halála. Amanda Grady Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1952
Sheffield Mayfair halála. Irwin Dandrich halála. [*Boszorkányok órája*]

1953
Daniel Molloy születése. [*A kárhozottak királynője*]

1954
Ellie Mayfair férjhez megy Graham Franklinhez. [*Boszorkányok órája*]

1955

Edith Mayfair születése. [*Lasher*]
Honey Isabella Mayfair születése. [*Merrick*]
John McQueen halála. [*Blackwood Farm*]

1957

Elaine Barrett (talamascás boszorkánykutató) halála. [*Boszorkányok órája*]

1958

Aaron Lightner megkezdi New Orleansben a Mayfairek megfigyelését. Cortland Mayfair megpróbálja megmérgezni Aaront. [*Boszorkányok órája*]

1959

Cortland Mayfair megerőszakolja Deirdre Mayfairt. Richard Llewellyn halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. október

Cortland Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1959. november 7.

Megszületik Deirdre Mayfair és Cortland Mayfair lánya, Rowan, akit születése után Carlotta Mayfair azonnal elvitet San Franciscóba nevelőszülőkhöz (Ellie Mayfairhez és Graham Franklinhez), hogy megszabadítsa a családi átoktól, Lashertől. Rowan Mayfair úgy nő fel, hogy semmit nem tud a Mayfair családról és saját, rendkívül erős boszorkányképességeinek hátteréről. [*Boszorkányok órája*]

1960

Yuri Stefano születése. [*Lasher*]

1961

Merrick Marie Louise Mayfair születése. [*Merrick*]

1962

Yuri Stefano apjának halála. [*Lasher*]

1963

Laura Lee Mayfair lánya, Alicia Mayfair születése. [*Lasher*]
Patsy Blackwood születése. Kevin Mayfair születése. Jasmine születése. [*Blackwood Farm*]

1965

Gerald Mayfair születése. Hamilton Mayfair születése. [*Lasher*]

1967

Marklin George születése. Tommy Monohan születése. [*Táltos*]

1968

Vervain Mayfair halála. [*Merrick*]

1969

Sybelle születése. [*Armand, a vámpír*]
Theodora Flynn születése. [*Memnoch, a Sátán*]
Yuri Stefano a Talamascához kerül. A Talamasca Amszterdamban kezdi taníttatni. [*Lasher*]

1970

Jesse Reeves először találkozik személyesen a Nagy Család gondnokával, Maharettel, de nem tudja meg, hogy ő és társai vámpírok. [*A kárhozottak királynője*]

1971

Merrick Mayfair és családja expedícióra megy, hogy megkeressék indián őseik barlangját Guatemalában. Matthew Kemp halála. Sandra Mayfair és Honey Isabella Mayfair halála. [*Merrick*] Mary Jane Mayfair születése. [*Táltos*]

1972

Aaron Lightner apjának halála. [*Boszorkányok órája*]

1973

Jesse Reeves a Talamascának kezd dolgozni. [*A kárhozottak királynője*]

kb. 1975

Marius Amerikába költözik Akasával és Enkillel. [*Vér és arany*]

1975

Daniel Molloy riporter interjút készít Louis-val. Az anyagból megírja az Interjú a vámpírral c. könyvet. Az interjú után Daniel felkeresi Lestat házát, ahol Armand-ba botlik, és társává szegődik. [*Interjú a vámpírral, A kárhozottak királynője*]

Merrick Mayfair csatlakozik a Talamascához. Nagy Nananne halála. [*Merrick*]

David Mayfair születése. Yuri Stefano befejezi amszterdami tanulmányait, és Oxfordban tanul tovább. [*Lasher*]

Roger Flynn megöli Theodora anyját, Terryt. [*Memnoch, a Sátán*]

1976

Anne Rice írói álnév alatt kiadják az Interjú a vámpírralt.

1976. november

Alicia Mayfair és Patrick Mayfair lánya, Mona Mayfair születése. [*Lasher*]

1978. szeptember

Benjy (Mayfair?) születése. [*Táltos*]

1979

Millie Mayfair halála. Marklin George és Tommy Monohan megismerkednek egymással. [*Boszorkányok órája, Táltos*] Patsy Blackwood ikergyermekei, Tarquin Anthony Blackwood (Quinn) és Garwain Blackwood születése. Garwain néhány nap után meghal. Kísértete földhöz kötött marad, Quinnhez kapcsolódik, és vele együtt „nő fel”. Később Quinn – aki előtt eltitkolták Garwain létezését és halálát – szellemnek hiszi társát, és elnevezi Lidércnek. [*Blackwood Farm*]

1981

David Talbot, a Talamasca rendfőnöke megbízásából Jesse Reeves a vámpírok után kezd kutatni. Lestaték régi New Orleansi házában megtalálja Claudia naplóját, mely a Talamasca birtokába kerül. [*A kárhozottak királynője*]

Yuri Stefano befejezi oxfordi tanulmányait. [*Lasher*]

1982
Benjamin születése. [*Armand, a vámpír*]

1983
Gravier Blackwood halála. [Blackwood Farm]

1984
Lestat előjön a föld alól. Az Interjú a vámpírral olvasása után zenélni kezd az Elszabadult Lucifer nevű együttessel. Az együttes nevét Lestat, a vámpírra változtatja. [*Lestat, a vámpír*] Idősebb Pierce Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1985
Lestat a világ elé tárja a vámpírok történetét a Lestat, a vámpír c. könyvben Anne Rice álnéven. A Lestat, a vámpír elolvasása során Jesse Reeves rádöbben az igazságra Maharettel és a vámpírokkal kapcsolatban. Lestat zenéje hatására Akasa megtöri évezredes mozdulatlanságát. Enkil vérét kiszívja, majd elhagyja Marius rejtekhelyét. A világ vámpírjainak legtöbbjét (köztük Azimot is) felgyújtja. Armand vámpírt csinál Daniel Molloyból. A Lestat, a vámpír koncertje. Maharet vámpírt csinál Jesse Reevesből. Akasa elrabolja Lestatot, vérével nagyon erőssé teszi. Lestattal az oldalán egy jobbára nőkből álló, háborútól mentes világot akar létrehozni a férfiak többségének megölésével. Mekare előkerül, megöli Akasát, és hogy Amelnek, a vámpírok létrehozójának továbbra is anyagi teste legyen, megeszi Akasa agyát és szívét. Maharet elrejti Mekarét. [*Lestat, a vámpír*, *A kárhozottak királynője*]

1985 ősz vége – tél
Merrick Mayfair és David Talbot megkeresi Guatemalában az ősi barlangot, és elhoz onnan egy varázserejű maszkot. [*Merrick*] Lestat hozzákezd A kárhozottak királynője c. könyv megírásához.

1986. január

Lestat összebarátkozik David Talbottal. Befejezi A kárhozottak királynője írását. [*A kárhozottak királynője*]

1986
Yuri Stefano a Talamasca tagja lesz. [*Lasher*]

1987
Erich Stolov a Talamascának kezd dolgozni. [*Lasher*]

1987. ősz Bridget Mary nővér halála. [*Boszorkányok órája*]

1988. január Nancy Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]

1988
Kiadják A kárhozottak királynője c. könyvet Anne Rice álnév alatt.
Graham Franklin halála. Ellie Mayfair halála. [*Boszorkányok órája*]
Raglan James gyógyíthatatlan rákban szenved. Hogy lelke elkerülje a halált, kiszorítja egy 24 éves fiatalember lelkét annak testéből, és átköltözik a testbe. [*A testtolvaj meséje*]
Thomas Blackwood (Ótata) és Terry Sue gyermeke, Tommy Harrison születése. [*Blackwood Farm*]

1989
Stuart Gordon felfedez Indiában egy táltos nőt, Tessát. Titokban Angliába viszi, és a Talamasca tudta nélkül elrejti saját lakásán. [*Táltos*]

1989. május 1.
Michael Curry San Franciscóban a tengerbe fullad. Rowan Mayfair kimenti és újraéleszti. [*Boszorkányok órája*]

1989. augusztus
Michael Curry és Rowan Mayfair egymásba szeret. Michael New Orleans-be utazik, ahol Aaron Lightner megismerteti a Mayfair család történetével. Deirdre Mayfair meghal. A halálhírre Rowan New

Orleansbe megy, és megismeri a család történetét. Carlotta Mayfair halála. Aaron felveszi a kapcsolatot Rowannel. Michael és Rowan beköltözik az Első utcai Mayfair-házba. Rowan teherbe esik. [*Boszorkányok órája*]

1989. november 1.
Michael Curry és Rowan Mayfair összeházasodik. Az esküvő után Lasher fokozatosan a hatalmába keríti Rowant, a tizenharmadik Mayfair-boszorkányt. [*Boszorkányok órája*]

1989. december
David Talbot lemond a Talamasca rendfőnöki posztjáról, helyét Anton Marcus veszi át. [*Lasher*]

1989. december 24. Lasher erőszakos vetélést idéz elő Rowan Mayfairben, majd a magzatot percek alatt felnőtté változtatva annak testében reinkarnálódik. Rowan és Lasher eltűnik. [*Boszorkányok órája*] Lasher és Rowan Európába, majd Donnelaith-be utazik. [*Lasher*]

1990. eleje Lestat néhány napra testet cserél Raglan James-szel. James elszökik Lestat testében. David Talbot segítségével Lestat utoléri Jamest, visszaszerzi testét. Lestat tudtán kívül James kiszorítja Davidét a testéből, és beleköltözik. David lelke kénytelen James fiatal testében megtelepedni. James – eljátszva, hogy ő David Talbot – megkeresi Lestatot, és kéri, hogy tegye halhatatlan vámpírrá. Lestat rájön, hogy David idős testében valójában James próbál vámpírrá válni, és megöli a testet és vele együtt James lelkét is. [*A testtolvaj meséje*] Mona Mayfair elcsábítja Michael Curryt. Rowan Mayfair titokban Lashertől származó vér- és egyéb mintákat küld génanalízisre. Lasherről kiderül, hogy nem ember, hanem más intelligens fajba tartozik, 92 kromoszómával. A felfedezés nyomán elkezdik feltérképezni a Mayfair család génállományát is: kiderül, hogy a Mayfairek egy része szintén 92 kromoszómával rendelkezik, de ebből 46 inaktív. A Talamasca szintén analizálja Lasher és a Mayfairek génállományát, és rádöbbennek, hogy

Lasher egy táltos. A felfedezés kapcsán Stuart Gordon és társai (Marklin George és Tommy Monohan) a saját szakállukra titokban megpróbálják megszerezni Lashert, hogy a Gordonnál rejtegetett Tessával párosítsák. Anton Marcust megvesztegetik, aki szemet huny a Talamasca tudta nélkül zajló terv fölött. Lasher és Rowan az USÁ-ba utazik. Több vetélésbe torkolló próbálkozás után Lashernek sikerül ismét teherbe ejteni Rowant, aki ezúttal nem vetél el. [*Lasher*]

1990. február 28.
Lasher teherbe ejti Gifford Mayfairt, aki azonban elvetél, és elvérzik. [*Lasher*]

1990. március 3.
Gifford Mayfair temetése. Lasher további öt Mayfair-nőt teherbe ejt, hogy feltámassza a táltos fajt, de a nők (Edith, Mandy, Alicia, Lindsay és Clytee) mind elvetélnek és elvéreznek. [*Lasher*]

1990. március 3. után
Rowan Mayfair megszökik Lashertől. Megszületik Lasher és Rowan táltos lánya, Emaleth, és rendkívül gyorsan felnőtté válik. Aaron Lightner és Beatrice Mayfair összeházasodik. Lasher a Mayfair-házba megy, ahol Michael Curry megöli. Rowan megöli Emaleth-et. [*Lasher*] Lestat vámpírt csinál a 26 éves testben élő David Talbotból. [*A testtolvaj meséje*]

1990. április közepe
Megkezdődik a Mayfair Gyógyintézet építése. Tovább folyik a Mayfair család genetikai analízise. Stuart Gordonék megöletik Aaron Lightnert. Aaron társa, Yuri Stefano találkozik Ashlarral. Együtt kinyomozzák, ki ölette meg Aaront. Ash megöli Anton Marcust. Rowan Mayfair megöli Stuart Gordont. A rendfőnöki székbe Joan Cross kerül. A Talamasca kivégzi Marklin George-ot és Tommy Monohant. Tessáról kiderül, hogy már túl öreg, meddő. A Talamasca a gondjaiba veszi Tessát. Megszületik Michael Curry és Mona Mayfair táltos lánya, Morrigan. Ashlar és Morrigan Donnelaith-be megy. [*Táltos*]

1990

Lynelle Springer tanítani kezdi Quinn Blackwoodot. [*Blackwood Farm*]

1991

Lestat megírja A testtolvaj meséje c. könyvet.

1992

A testtolvaj meséje kiadása Anne Rice álnév alatt.

1994

Lestat megöli Roger Flynnt. Memnoch, a Sátán megkeresi Lestatot, elviszi egy utazásra a mennybe és a pokolba. Lestat segítségét kéri munkájához. Lestat visszautasítja a segítséget. Lestat elmondja David Talbotnak menny- és pokolbéli élményét, mely alapján David hozzákezd a Memnoch, a Sátán c. regény megírásához. Armand megpróbál tűzhalált halni, sikertelenül. Összebarátkozik Sybelle-lel és Benjaminnal. [*Memnoch, a Sátán, Armand, a vámpír*] Gregory Belkin, a Lélek Templomának vezetője azt tervezi, hogy a Föld lakosságának nagy részét kiirtja, majd egyháza egy új, jobb világot épít fel. Ázriel megakadályozza Gregory Belkin apokalipszisét. [*A Csontok Szolgálója*]

1994. február 28.

David Talbot befejezi a Memnoch, a Sátán írását. Lestat mozdulatlanságba merevedik. [*Memnoch, a Sátán*]

1994. február 28. után

Megfilmesítik az Interjú a vámpírralt. Lestat menny- és pokolbeli kalandjának hallatán számos idegen, fiatal vámpír jelenik meg New Orleansben, Lestat erős vérére szomjazva. Pandora elmondja David Talbotnak élete történetét. Armand meglátogatja Lestat mozdulatlan testét New Orleansben, iszik a véréből. Armand elmeséli történetét Davidnek, aki leírja azt a Armand, a vámpír c. könyvben. Marius vámpírt csinál Sybelle-ből és Benjaminból. Sybelle zenéje hallatán Lestat megmozdul és visszatér a vámpírok közé. Lestat és Armand megölik a biztonságukat veszélyeztető idegen vámpírokat. Lestat ismét

mozdulatlanságba dermed, csupán néha kel fel zenét hallgatni. Louis, David és Lestat kivételével a vámpírok elhagyják New Orleanst. [*Pandora, Armand, a vámpír, Merrick*]

1994 tél Ázriel elmondja történetét Jonathan Ben Isaacnek, aki megírja A Csontok Szolgálóját. [*A Csontok Szolgálója*]

1995 eleje Thorne felébred álmából. Találkozik Mariusszal, aki elmondja neki történetét. Maharet elviszi Thorne-t, Mariust, Armand-t, Pandorát és Santinót rejtekhelyére, a dzsungelbe. Thorne elpusztítja Santinót. Maharet láncra veri Thorne-t. [*Vér és arany*]

1995 tavasza
Louis és David Talbot kérésére Merrick Mayfair megidézi Claudia kísértetét. Louis vámpírt csinál Merrickből, majd megpróbálja elégettetni magát a napfénnyel. Lestat végleg megtöri mozdulatlanságát. Lestat, David és Merrick felélesztí a megégett Louis-t. [*Merrick*]. Megjelenik a Memnoch a Sátán c. könyv.

1996
A Csontok Szolgálójának megjelenése.

1997
Lynelle Springer halála. Kicsi Ida halála. Kiderül, hogy Mona Mayfair beteg, vizsgálni és kezelni kezdik a Mayfair Gyógyintézetben. [*Blackwood Farm*]

1997. július 5. David Talbot befejezi a
Pandora írását.

1998. március 14. Rose Blackwood (Édes) halála.
[Blackwood Farm]

1998

Quinn Blackwood megtalálja az Ördögszigetet. Quinn és Mona Mayfair megismerkednek, és egymásba szeretnek. Quinn megismerkedik Petroniával. Quinn és családja Európába utazik. Quinn és Jasmine fia, Jerome Blackwood születése. [*Blackwood Farm*]
A Pandora megjelenése.
A Armand, a vámpír megjelenése.

1999
Vittorio megírja történetét, mely Vittorio, a vámpír címmel, Anne Rice álnév alatt jelenik meg.
David Talbot megírja a Merrick c. regényt.

2000
Kiadják a Merricket Anne Rice álnév alatt.

2001
Quinn Blackwoodék hazatérnek az Egyesült Államokba. Petronia vámpírt csinál Quinnből. Lidérc szívni kezdi Quinn vérét. [Blackwood Farm]

2001
A Vér és arany megjelenése.

2002
Mona Mayfair méhét eltávolítják. Quinn Blackwood elolvassa a Vámpírkrónikákat, majd segítséget kér Lestattól Lidérc ellen. Lestat hívja Merrick Mayfairt. Merrick rájön, hogy Lidérc nem más, mint Garwain Blackwood kísértete. Quinn megöli Patsy Blackwoodot. Merrick magával viszi Lidércet a Fénybe, és közben saját lelke is elhagyja a földi létet. [*Blackwood Farm*]

Összeállította: dr. Torkos Attila

2007. 07. 17.